

ஸ்ரீ:

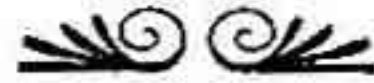
புகவத் விஷயம்

ஏழாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருப்பத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி
வ்யாக்யாநங்களும், சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு,
த்ரலிடோபநீஷத் ஸங்கதி, த்ரலிடோபநீஷத்தாட்பர்யரத்நாவளி,
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி இவைகளுடன் பதிப்பிக்கப்பட்ட

சே.கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி பதிப்பின்
மறுபதிப்பு

பதிப்பித்து வெளியிட்டவர்கள்:

ஸ்ரீஸுபதாச்சனார் டிரஸ்ட்

3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 620 017.

பகுதான்ய வருஷம் - தை விசாகம்

(08-02-1999)

விநாஸநா.160/-

தபாற்செவவதுனி

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

அச்சிட்டோர் :

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் அச்சகம்

214, கிழவந்தர வீதி, திருவரங்கம், திருச்சி - 620 008. ௫:(0431) 434398

SRI SUDARSANAR TRUST

(Regd under the Indian Trust Act)

3B, Puthur Agraharam, Tiruchirapalli - 620 017.

BOARD OF TRUSTEES

**Shri. S. Krishnaswamy,
President and Managing Trustee,
No3B, Puthur Agraharam,
Trichy - 620 017.**

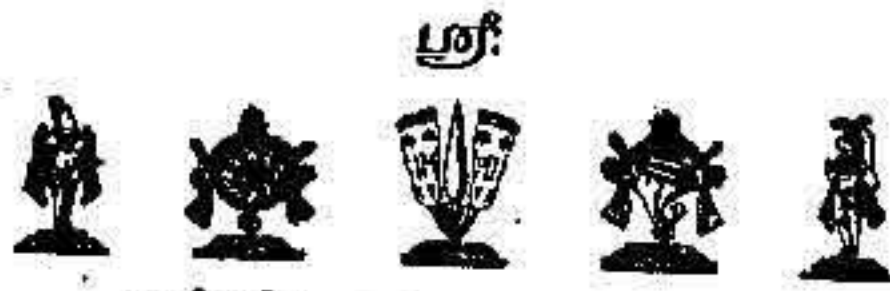
**Shri. V.Ramamoorthy,
Advocate,
14, South Tank Street,
Thuraiyur - 621 010.**

**Shri. R. Doraiswamy, L.T.M. (Hons).,
Vice President
Sri Ramakrishna Nilayam,
6, Nethaji Road,
Pappa Naickanpalayam,
Coimbatore - 641 037.**

**Shri. S. Murali
10, Thyagarajapuram,
Mylapore,
Madras - 600 004.**

**Shri. Ammal
S. Thiruvengkatachariarswamy,
(Thirvellarai Keezhathirumaligai)
Secretary & Treasurer,
43, West Chittirai Street,
Srirangam,
Trichy - 620 006.**

ஸ்ரீமதே ஸாமாநுஜாய நம:

ப₄க₃வத்₃ விஷயம் - ஏழாம்பத்து

பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் உள்ளபடி ஏழாம்பத்தின் ஸாரம் விளக்கப்படுகிறது.

முதல்பத்தில் ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும், இரண்டாம்பத்தில் காரணத்வத்தையும், முன்றாம்பத்தில் வ்யாபகத்வத்தையும், நாலாம் பத்தில் நியந்த்ருத்வத்தையும், ஐந்தாம் பத்தில் காருணிகத்வத்தையும், ஆறாம்பத்தில் சரண்யத்வத்தையும் அநுபவித்தார். இப்படி ஸர்வ சரண்யனாயிருப்பவனே சரணாக்தர்களுடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைப் பெற்றுத் தர வேண்டுமாயினாலே அதற்குறுப்பான ஸர்வ சக்தியையும் உடையவன் எம்பெருமான் என்று எம்பெருமானுடைய சக்தத்வத்தை(எல்லா சக்தியையும் உடையவனாய் இருக்கும் தன்மையை) அநுபவிக்கிறார் இந்த ஏழாம்பத்தில்.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் முன்றாவது ப்ரகரணத்தில் இறுதியானதான 218 வது சூர்ணிகையில் ஆழ்வார் இப்பத்தில் அநுபவித்த குணம் “சக்தத்வம்” என்று காட்டிய அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார், ஆழ்வார் இப்பத்தில் பெற்ற பேற்றை “ஸாதந ப₂ல உபகாரக் கைம்மாறின்றி” என்னும் தொடராலே காட்டுகிறார். இதன் கருத்தாவது:— அந்த ஸாதநமான எம்பெருமான் அருளிய ப₂லமான உபகாரத்திற்குப் பிரதி உபகாரமாக, “உதவிக்கைம்மாறு என்னுயிர் என்ன உற்றெண்ணில்” (7-9-10) என்று ஆழ்வார் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணமுற்பட்டார். உடனே அந்த ஆத்மவஸ்து அவனுடைய சொத்து என்று அறிகையாலே “அதுவும் மற்றாங்கு அவன் தன்னது..... எதுவும் ஒன்றுமில்லை செய்வது இங்குமங்கே” (7-9-10) என்று பிரதி உதவிகாரணமல் தடுமாறினார் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி ஏழாம் பத்தின் ஸாரத்தை விளக்குவதாய் ஆசார்யஹ்ருதயத்தின் நாலாம் ப்ரகரணத்தின் ஏழாம் சூர்ணையாக அமைந்ததான—

(1) எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்பவேறவன் மாயாப் பல்யோகு செய்தியென்னும் ஆச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே, (2) தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பாவெறும்பு பகைவனுக்கும் ஆக்கவல்ல ஸர்வசக்தி, (3) பாதமகல கில்லாத தம்மை அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக் கண்டு நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாதநபலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டுக், (4)கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக்

கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கித், (5) தேற்றவெண்ணாதபடி தோற்று ஒன்றி நிற்கப்பண்ணின புலாதரநம் மற்றும் கற்பாரிழவிலே சுவறிப், (6) பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து, சூழவும் பகைமுகஞ்செய்ய, எடுப்புஞ்சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க உபாயாதி, காரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக் கேட்க, (7) ஐச்சம..க் இருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபர ப்ரயோஜனத்தை அருளிச் செய்ய, என்சொல்லி எந்நாள் பார்விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிற உபாகாரஸ்மருதியோடே, (8) தன்சரீதை கேள்வியாகாமல் இன்பம் பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக்கேட்பிப்ப்தாக காநகோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர், (9) சரமோபாய பரராணார்க்கு நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம் உள்ளித்தொழுமினென்று ப்ராப்யஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம்பத்தில். (225-7) என்னும் ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணையின் கருத்தை இனி விளக்குவோம்.

இந்தச்சூர்ணை மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி ஒன்பது பகுதிகளாக உள்ளது. இதில் முதலிரண்டு பகுதிகளும் முற்கூறியபடி எம்பெருமான் ஸர்வபரக்தன்-எல்லாம்வல்லவன் என்று காட்டுகிறது. அதில் முதல்பகுதி உபாயமாயிருப்பவன் காரியம் செய்யத் தேவையான ஆச்சர்யமான சக்தியோடு கூடியிருப்பவன் என்று காட்டுகிறது. அதாவது “எண்ணிலாப் பெருமாயனே” (7-1-1) என்று “எண்ணிறந்த ஆச்சர்யமானகுணங்களை உடையவனே” என்றும், “குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தி ஓர் மூவராய், படைத்து அளித்துக்கொடுக்கும்” (7-1-11) என்று ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களையுடைய விஷ்ணு, பிரமன், உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளைக்கொண்டு காத்தல், படைத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையும் செய்பவன் என்றும், “பாலதுன்பங்கள், இன்பங்கள் படைத்தாய்” (7-2-7) என்று, “இடம் அறிந்து இன்பதுன்பங்களைப் படைத்தவனே” என்றும், “ஊழி தோறாழி உருவும் பேரும் செய்கையும் வேறவன் வையம் காக்கும்” (7-3-11) என்கிறபடியே கல்பந்தோறும் உருவம் நாமம் செயல்கள் ஆகியவற்றை வேறாக உடையவனாய்க் கொண்டு உலகைக் காப்பவன் என்றும், “மாயாவாமனனே” (7-8-1) என்று “ஆச்சரியமான செயல்களையுடையவனே” என்றும் “உள்ளப்பல்யோகு செய்தி” (7-8-4) என்று ‘திருவுள்ளத்தில் உயிர்களைக்காப்பதற்குரிய பல உபாய சிந்தைகள் பண்ணி நிற்கிறாய்’ என்றும், இப்படிப் பல விதமாகச் சொல்லப்பட்ட, உபாயமாயிருக்கும் எம்பெருமான் காரியம் செய்யத் தேவையான ஆச்சரியமான சக்தியை உடையவன் என்று காட்டுகிறது.

இனி, இரண்டாம்பகுதி இந்த ஸர்வசக்தியுடைமையை அவன் எவர்களிடம் காட்டினான் என்று விவரிக்கிறது. அதாவது “தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்க்கு இன்பக் கதி செய்யும் தெளிவுற்ற கண்ணனை” (7-5-11) “ஏற்றகும் வைகுந்தத்தை அருளும்” (7-6-10) என்று ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் தானே என்று உறுதிபூண்டு, இவ்வுலகினர் செயல்களைக் கண்டர்வது குயுத்திகளைக் கொண்டாவது பின்வாங்காமல் நின்றவர்களுக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை

உடையதாய், ஒருவராலும் தம் முயற்சியால் அடையவொண்ணாதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தன் அருளாலே கொடுக்கிற தன்னுடைய உபாயத்தொத்தக்கொண்டு, “புறநா முதலாய் புல்லெறும்பாதி ஒன்றின்றியே நற்பாலயோத்தியில் ஸாமும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்கு உய்த்தனன்” (7-5-1), “நாட்டை அளித்து உய்யச் செய்து” (7-5-2) என்றும், “சேட்பால்பழம் பகைவன் சிகபாலன் திருவடி தாட்பாலடைந்த தன்மை” (7-5-3) என்றும் சிறிதும் அறிவில்லாத ஊர்வனவான ஏறும்புகள் புல் முதலான தாவரங்கள் ஆகியவையும், எதிர்நிலையில் முதிர்ந்து நின்ற சத்துருவான சிகபாலனும் முக்தியடையும்படி செய்யவல்ல ஸர்வசக்தியானவன் இவன் என்றபடி.

இனி மூன்றாம் பகுதியாலே, “உண்ணிலாவிய” (7-1) என்னும் முதல்திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது “அடியேன் உன பாதம் அகலகில்லேன் இறையுமே” (6-10-9) என்கிறபடியே திருவடிகளைக் கணநேரமும் அகல இயலாமல் “அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்” என்று சரணம் புகுந்ததம்மை, “அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்களாமவை” (5-7-8) என்று தன் திருவடிகளை அணுகாதபடி அகற்றவல்லவையான இந்திரியங்களின் நடுவே இவ்வுடம்பிலே வைத்திருப்பதைக்கண்டு “நலிவான் இன்னம் எண்ணுகின்றாய்” (7-1-1), “அன்புருகி நிற்கும் அது நிற்கச் சுமடுதந்தாய்” (7-1-10), “விண்ணுளார் பெருமானேயோ!” (7-1-5), “முன்பரவை கடைந்து அமுதம் கொண்டமூர்த்தீயோ!” (7-1-10) என்று தாமதத்திற்குக் காரணமில்லாத உபாயமாகிற எம்பெருமானைப் பற்றினால் அவன் பலமளிக்கும் வரையில் ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுவது தவிர வேறொன்று செய்யலாவது இல்லாமையாலே தாம் பற்றிய உபாயத்தின் பலமாய் வந்ததாய் “கலங்காப் பெருநகரம்” (மூன். திரு 51) எனப்படும் பரமபதமும் கலங்கி அவனுக்கும் அங்கு இருத்தல் அரிதாய் இங்கு வந்து விழவேண்டும் படியான ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலே வந்த பெரிய ஆவேசக் கூக்குரலோடு கூடியவராய், தம்மாலே வந்ததையும் அவன் மேலே ஏறீடும் படியான உறவை உணர்ந்தவராகையாலே ‘இந்திரியங்களைக் கொண்டு என்னை நீ துன்புறுத்துகிறாய்’ என்று அவன் மேலே பழியிட்டாராயிற்று ஏழாம்பத்து முதல் திருவாய்மொழியாலே.

இனி நாலாம் பகுதியாலே “கங்குலும் பகலும்” (7-2) என்று தொடங்கும் இரண்டாம் திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். இந்த இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் இப்படிக்கூப்பிடவும் இயலாமல் மயக்கமுற்று ஒரு நாயகி நிலையை அடைந்து “கங்குலும் பகலும் கண்தயிலறியாள்” (7-2-1), “இட்ட காலிட்ட கையளாய் இருக்கும்” (7-2-4), “சந்திக்கும் திசைக்கும்” (7-2-5) முதலான பல பாசுரங்களில் சொன்னபடியே பகல் இரவு என்னும் வேற்றுமையில்லாமல் அழுவது, தொழுவது, மயங்குவது, கூக்குரலிடுவது, முறைகெடப்பேசுவது, நெடுமூச்செறிவது, அதையும் செய்ய இயலாமலிருப்பது, ஸ்தம்பித்திருப்பது, இப்படியாக ஆர்த்தி (பெருவருத்தம்) வளர்ந்து செல்லுகையாலே,

“ஆசாசிந்தாஸ்ம்ருதி: கீர்த்தி: விலாபோந்மாத்வித்ரமா:; மோஹோவ்யாதிர்
 ம்ருதிஸ்சேதிவிகாரா: காமஜாதச” [(1) ஆசை, (2) சிந்தை(கவலை), (3) நினைவு,
 (4) நடந்ததைப் பேசுவது, (5) அழுவது, (6) பித்தாவது, (7)பிதற்றுவது (8) மயங்குவது, (9)
 நேடிழுவது, (10) மரணமடைவது என்று காமத்தினால் உண்டாகும் விகாரங்கள் (மாறுபாடுகள்)
 பத்தாகும்]. என்றாப் போலே நிலைகளுக்கு ஒருமுறை காட்டமுடியாதபடி நடக்கிற
 பெருவருத்தத்தை, பெரியபெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற கோயில் திருவாசலில்
 தன்பெண்பிள்ளையைக் கிடத்தித் திருத்தாயார் கூச்சமில்லாமல் தானே இவள் நிலையை
 அவருக்குச் சொல்லி “திருவரங்கத்தாய்! இவள் திறத்து என் செய்கின்றாய்”(7-2-1).
 “திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்து என் செய்திட்டாய்” (7-2-3) “இவள்திறத்து என்சின்தித்தாய்”
 (7-2-4) “என் செய்கேன் என் திருமகட்கே” (7-2-8) என்று அவர் தம்மையே கேட்கும்படி
 பெருவருத்தம் பிறந்ததைச் சொல்லுகிறது. ‘ஆர்த்தி’ என்னுமிடத்தில் ‘அரதி’ என்றும்
 பாடமுண்டு. ‘இன்பமின்மை’ என்று பொருள். கங்குலும் பகலும் என்னும் திருவாய்மொழியின்
 ஸங்க்ரஹமாகத் திருவிருத்தத்தில் “இறையோ இரக்கினும்” (திருவிருத்தம் 62) என்னும்
 பாட்டில் “முறையோ? அரவணைமேல் பள்ளிகொண்டமுகில் வண்ணனே” என்றதைத்
 திருவுள்ளம் பற்றி இங்கு முறைகெட்ட என்றருளிச் செய்யப்பட்டது என்பார் ஸ்ரீகாஞ்சீ
 மஹாவித்வான் ஸ்வாமி.

இனி ஐந்தாம் பகுதியாலே, ஏழாம்பத்தில் 3, 4, 5 திருவாய்மொழிகளில் நடந்தவற்றை
 அருளிச்செய்கிறார். அதாவது “அன்னையர்காள் என்னைத் தேற்றவேண்டா” (7-3-3)
 “கண்ணபிரானுக்கு என் பெண்மை தோற்றேன்” (7-3-5) என்று மூன்றாம் திருவாய்மொழியில்
 அருகிலிருக்கும் அன்னையர் முதலானவர்களாலும் தேற்றி உயிர்தரிக்கச் செய்யமுடியாதபடி
 நெஞ்சையும் இழந்து பெண்மையாகிற பாரதந்தரியத்தையும் இழந்தவரானார் ஆழ்வார். நாலாம்
 திருவாய்மொழியில் இப்படி விரக வேதனையால் மிகவும் தளர்ந்திருக்கிற இவ்வாழ்வாரை
 உயிர்தரிக்கச் செய்வதற்காக “ஆழியெழ” என்று தொடங்கி தான் திரிவிக்கிரமாவதாரம்
 வராஹாவதாரம், இராமாவதாரம், கிருஷ்ணாவதாரம் முதலானவற்றில் பெற்ற
 வெற்றிகளையெல்லாம் எம்பெருமான் இவருக்குக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு உகந்தவணம்படியும்,
 “குன்றமெடுத்தபிரான் அடியாரொடும் ஒன்றி நின்ற சடகோபன்” (7-4-11) என்று
 எம்பெருமானுடைய வெற்றியிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஆழ்வார்
 பொருந்திநிற்கும்படியும் பண்ணி அவருக்கு பலத்தை அளித்தான். ஆனால் இப்படி பலத்தை
 அளித்தது அடுத்ததிருவாய்மொழியிலேயே பயணற்றதாயிற்று. எப்படியெனில் – “கற்பனர்
 இராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பனே?” (7-5-1) என்று ‘அவதாரம் எடுத்ததினால் உண்டான
 எளிமையை உடையவனாய் சேதனர்க்கு இனியதையும் நன்மையையும் செய்பவனாய், தன்
 கடாக்ஷத்திற்கு இலக்கீனாரை நிர்ஹேதுகமாக (அவர்களிடம் எந்தக் கைம்முதலும்
 இல்லாமலிருக்கச் செய்தே) மோக்ஷம் வரையிலுள்ள எல்லாப்பலன்களையும்

கொடுப்பவனாயிருக்கிற இவனைத் தவிர மற்றுமொரு விஷயத்தைக் கற்பார்களோ? இப்படி எளியவனான இவனையும் ஸம்ஸாரிகள் இழந்து விடுகிறார்களே?' என்று அவர்களுடைய இழப்பை நினைத்து, முன் திருவாய்மொழியிலே எம்பெருமான் தன் வெற்றிகளைக் காட்டி அளித்த பலம் (மனவலிமை) பயனற்றதாயிற்று என்று கருத்து.

இனி, ஆறாம் பகுதியாலே ஏழாம்பத்து 6, 7, 8 திருவாய்மொழிகளில் நடந்தவற்றை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, “பாமருமுவலகும் படைத்த பற்பநாபாலோ” என்று தொடங்கி “தனியேன் தனியானாவோ!” (7-6-1) என்பது ஈறாக, ஒரு துணையில்லாமல் இருந்த அவனுடைய உலகைப் படைத்த பெருமை முதலானவற்றைச் சொல்லி, ஆறாம் திருவாய்மொழியில் கூப்பிடத் தொடங்கினார் ஆழ்வார். இது “உண்ணிலாவிய” (7-1-1) என்று தொடங்கும் முதல் திருவாய்மொழியில் கூப்பிட்ட கூப்பீடே மீண்டும் தலையெடுத்தது போலாயிற்று. இனி ஏழாந்திருவாய்மொழியில் “சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்து தோன்றும் — இணைக்கூற்றங்கொலோ” (7-7-1) “கண்ணன் கோளிழை வாண் முகமாய்க் கொடியேன் உயிர் கொள்கின்றதே”. (7-7-8) என்று முன்பு அநுபவித்தவனுடைய முகத்தின் ஒரு அவயவமான கண்ணின் அழகு தெளிவாக நினைவுக்கு வந்து பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் காட்சி தந்து ஆழ்வாரைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கிற்று. “ஆழியெழ” (7-4) என்னும் நாலாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தன்வெற்றிகளைக் காட்டி இவரை தரிக்கச் செய்தபோது நீங்கின துன்பம் இந்த ஏழாந்திருவாய்மொழியில் மீளவும் கூப்பிடும்படி தலையெடுத்தது. இப்படியாக ஆழ்வாருடைய துன்பம் நீங்குவதும் தலையெடுப்பதுமாக நடந்து சென்றது. உலகில் ஒரு சிறியவன் ஒரு பெரியவனிடத்தில் ஒரு காரியத்தை வேண்டினால் அது நிறைவேறாமல் போவதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கலாம். நிறைவேற்றிக் கொடுக்கவேண்டிய பெரியவனிடத்தில் அதை நிறைவேற்ற முடியாதபடி ஏதாவது குறைகள் இருக்கலாம் என்பது ஒன்று. நிறைவேற்ற வேண்டுகிறவனிடம் தகுதியில்லாமலிருக்கலாம் என்பது மற்றொன்று. அதுபோல இங்கு நிறைவேற்றிக் கொடுக்கவேண்டிய உபாயமான எம்பெருமானிடம் நிறைவேற்ற இயலாதபடி அஜ்ஞாநம் அசக்தி முதலிய எந்த தோஷமும் இல்லை. வேண்டும் அடியேனிடத்திலும் ஆகிஞ்சந்யம் (எக்கைம்முதலுமில்லாமை), அநந்யகதித்வம் (வேறொருவரைத் தஞ்சமாகக் கொள்ளாமை), ஆர்த்தி (இஷ்டத்தைப் பெறுவதில் பெருவீரப்பம்) முதலான தகுதிகள் நிறைந்திருக்கையாலே, எனக்கு வேண்டிய அதிகாரம் எனப்படும் தகுதியிலும் தோஷம் ஒன்றுமில்லை. இப்படியிருக்கும்போது, “பாசங்கள் நீக்கி” (7-8-5) என்னும் பாட்டில் “மாயங்கள் செய்து வைத்தி” (7-8-5) என்று சொன்னபடியே, “அவித்யை (அஜ்ஞாநம்), கர்மம், வாஸனை, ருசி ஆகியவற்றை அடியோடு போக்கி என்னை உனக்கே உரியவனாகக் கொண்ட பின்பு, பிறப்பு இறப்பு முதலான ஆச்சரியங்களை உண்டாக்கி இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்திலே வைத்த ஆச்சரியத்தை அருளிச்செய்ய வேண்டும்” என்று எட்டாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானைக் கேட்டார் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி ஏழாம் பகுதியாலே ஏழாம்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் நடந்த செய்தி சொல்லப்படுகிறது. அதாவது இப்படி ஆழ்வார் கேட்ட கேள்விக்கு எம்பெருமான், “நமக்கம் நம்முடையவர்களுக்கும் போது போவதற்காக உம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்வதற்காகவே இங்கு உம்மை வைத்தோம் காணும்” என்று பதிலுரைத்தான். அதாவது “கர்மம் காரணமாக உம்மை இங்குவைக்கவில்லை. “உறப்பல இன்கவி” (7-9-9) என்கிறபடியே உம்மைக்கொண்டு எனக்குத் தகுதியான கவிகளைப் பாடுவித்துக் கொள்ளுவதான என்னுடைய பயனும் உலகினர்க்குப் பயனுமாகிற இவற்றைக்கருதி என் இச்சையாலே உம்மை இங்கு இருத்தினோம்”, என்று அருளிச்செய்தான். இதைக் கேட்ட ஆழ்வார், வியாஸர், பராசரர், வால்மீகி முதலான ரிஷிகளும், முதலாழ்வார்கள் முதலான ஆழ்வார்களும் இருக்கும்போது அவர்களைக்கொண்டு திருவாய்மொழியைப் பாடுவிக்காமல் தம்மைக் கொண்டு அதைப்பாடுவித்த உதவியை நினைத்து “என் சொல்லி நிற்பனோ” (7-9-1), “என்னாள் சிந்தித்தார்வனோ” (7-9-7) “பார்வின் நீர்முற்றும் கலந்து பருகிலும் ஆர்வனோ?” (7-9-8), “இறப்பு, எதிர்காலம் பருகிலும் ஆர்வனோ” (7-9-9) என்று ‘அவன் பண்ணின உபகாரத்தை நினைத்தால் நான் தரையில் காலுன்றி நிற்கமுடியவில்லையே. அதைக் காலமெல்லாம் நினைத்தாலும் திருப்தி பெறுகின்றிலேனே. எல்லா இடங்களிலும் உண்டான எல்லாச் சேதனர்களுடையவும் வாக்குமுதலான கருவிகளை நான் ஒருவனே பெற்று முக்காலத்திலும் பேசியநுபவித்தாலும் திருப்தியடையமுடியுமோ? “உதவிக்கைம்மாறு” என்று தொடங்கி, “எதுவும் ஒன்றுமில்லை செய்வது இங்குமங்கே.” (திருவாய் 7-9-10) என்று இந்த உதவிக்குக் கைம்மாறாக நம் ஆத்மாவைக் கொடுப்போம் என்று பார்த்தால், அதுவும் அவனுடையதாயிருக்கையாலே உபயவீழதியிலும் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு ஒன்று மில்லையே’ - என்று உபகாரஸ்மருதியோடே கூடியவரணார் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி, எட்டு ஒன்பது பகுதிகளாலே ஏழாம்பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழியில் நடந்த செய்தி விளக்கப்படுகிறது. இதில் எட்டாவது பகுதி ஆழ்வாருடைய பெருமையை விளக்குகிறது. அதாவது- “மிதிலைச்செல்வி உலகுய்யத் திருவயிறு வாய்த்த மக்கள் செம்பவளத்திரள் வாய்த் தன் சரிதை கேட்டான்” (பெருமாஸ்திரு10-8) என்கிறபடியே, பிராட்டி இல்லாமலிருக்கும்போது பெருமாள் தனியிருப்பிலே குசலவர்களிடமிருந்து ஸ்ரீராமாயணம் கேட்பித்தது போல் ஆகாமல் “இன்பம் பயக்க எழில் மலர் மாதரும்தானும் இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து” (7-10-1) என்று ஆனந்தமே வடிவெடுத்த தனக்கும் ஆனந்தத்தை வளர்ப்பவளான பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே உலகமடங்க வாழும்படி உபயவீழதிக்கும் நாதனாயிருக்கும் சிறப்புத் தோற்ற எழுந்தருளியிருந்த, “நிலத்தேவர்க்கு வணங்கும் சிந்தைமகிழ்திருவாறன் விளை” (7-10-10) என்னும் திருவாறன்விளையிலே அந்த பூமித்தேவரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்திரளிலே பிரதியுதவியாகத் திருவாய்மொழி கேட்பித்து அடிமைசெய்யப்பாரித்து, எம்பெருமானுடைய பரதிலையையும் மறக்கும்படி

திருவாறன்வீரனாயில் தன்நெஞ்சு ஈடுபடுகையாலே “திருவாறன்விளை தீர்த்தனுக்கற்றபின் — சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்” (7-10-10) என்று பரவாஸுதேவனை அநுபவிப்பதாலுண்டான ஆனந்தத்துக்குப் போக்கு வீடாக “ஹாவு ஹாவு” என்று நித்யமுக்குத் ஸாமகானம் பண்ணும் பரமபதத்தில் கோஷ்டியையும் மறந்தார் ஆழ்வார். இப்படி மறந்தமையும் “தேவபிரானறியும்” (7-10-10) என்கிறபடியே இயல்பாகவே எல்லாம் அறிந்தவனாய் அனைவருடைய நினைவுக்கும் தோற்றுவாயான மனத்திலேயிருந்து அனைவருடைய நினைவையும் அறியுமவனான அந்த அயர்வரும் அமரர்களதிபதியே அறியும்படியாக மறந்தார் என்கிறது.

இனி ஒன்பதாவது பகுதியில் அதைத் தம்மிடம் கேட்ட ப்ரபந்தருக்கு வெளியீடுகிறார் என்கிறார். அதாவது — “நீணகரமதுவேமலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருவாறன் விளை—வாணனை ஆயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலமே? (7-10-7) “உள்ளித் தொழுமின் தொண்டர்” (7-10-6) என்று, “மிக இனியதானதிருவாறன் விளையாகிற பெருநகரமே ப்ராப்யம். உஷையையும் அநிருத்தனையும் சேர்த்து வைத்தவனாய் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கண்ணனே அந்த ப்ராப்யத்துக்குப்ராபகன். இவ்வர்த்தத்தில் வேறுபாடு இல்லை. இதில் ருசியுடையார் இதை அறியுங்கள்” என்று ப்ராப்யத்தின் எல்லை அவனுக்கந்த தீவ்யதேசமே என்றும், ப்ராபகத்தின் எல்லை அர்ச்சாவதாரமாய் நின்று எளியவனாய் நிற்கும் அவனே என்றும் இவ்வர்த்தத்தைத் தம் உகம்பலலே வெளியிட்டருளுகிறார் என்றபடி.

இந்த நூற்றாண்டில் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் வீஷயங்களை ஆயிரக்கணக்கானவருக்குப் ப்ரவசனம் செய்த ஸ்ரீ.உ.வே வேளுக்குடி வரதாசாரிய ஸ்வாமி நம்பெருமானிடத்திலும், அவருக்குரிய ஒரே திருவாய்மொழியான “கங்குலும் பகலும்” பதிகத்தை உட்கொண்ட இந்த ஏழாம்பத்திலும் மிகவும் ஈடுபட்டவர் என்னும் காரணத்தாலே, அவருடைய நினைவாக இது மலரவேண்டும் என்னும் உறுதியாலே அவருடைய அத்வீதீயகுமாரான ஸ்ரீ.உ.வே வேளுக்குடி கிருஷ்ணன் ஸ்வாமி இந்த ஏழாம்பத்து அச்சிட்டு வெளிவருவதற்குரிய செலவில் பெரும்பகுதியை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் ஸ்ரீரங்கம் தீவ்யதம்பதிகளின் கருணையாலே எல்லாச் செல்வங்களும் பெற்று, தந்தையைப் போலே நம் தர்சனப்ரவர்த்தகராய் இந்நிலவுலகில் நீடு வாழ வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன்

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் (சுதர்சனர்)

ஆசிரியர்,

பகுதான்ய நெத விசாகம்

8.2.99

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

3-B புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 620 017.

பத்மாஸனி தாயார் திருக்குறளப்பன்[சேஷாஸனர்]
திருவாறன்விளை

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

முதல் திருவாய்மொழி—உண்ணிலாவிய - டிவையங்கள்.

ஆராயிரப்படி.

(உண்ணிலாவிய) - இப்படி எம்பெருமானை ஸாணம்புக்கு, “என்னுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைப் போக்கி என்னை அடிமைகொண்ட நுளவேலும்” என்று அபேஷிக்கச்செய்தேயும் அவனுக்குத் தம்முடைய திருவுடம்பிலுள்ள லோலத்தாலும், இவரைக்கொண்ட திருவாய்மொழியை முடிக்கத் திருவுள்ளமாகையாலும் இப்ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்தருளாமையாலே, பண்டுபோலே இந்திரியங்க ளுடைய தாமிருக்கிறபடியைக் கண்டு, இவர் தம்முடைய கரணங்கள் ப்ரக்ருதவிஷயவிமுடிமாய் லகவத் ப்ரவணமாயிருக்கச்செய்தேயும்; விஷயப்ரவணகரணஸஜாதீயமாகையாலும், இன்றளவும் வர அநாதிகாலமெல்லாம் விஷயப்ரவணமாய் லகவது லவனிரோதியாகையாலும், இப்போதும் அலிமதஸம்ஸ்லேஷப்ரதிபந்தகமாகையாலும், ஹேயமாகையாலே பகவத் ஸம்ஸ்லேஷநர்ஹமாகையாலும் இவற்றினுடைய தர்ஸநமாத்ரத்தாலே விஷயங்களிலே ஆக்ருஷ்யமாணரைப்போலே அதிமாத்ரவீதராய், எம்பெருமானைக் காணப்பெறுத வ்யஸநத்தாலே பீட்யமாநுமாய்க்கொண்டு எம்பெருமானை நோக்கி, இக்கரணவந்திதானத் தைத் தவிர்ப்பித்தருளவல்லையா யிருந்துவைத்துத்தவிர்த்தருளாமையாலே, “நீ ஸ்வற்றையிட்டு என்னை ஹிம்ஸிப்பித்து உன் திருவடிகளில் சேராதபடி பண்ணுகிற புத்தால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? பாமகாருணிகனே! இவற்றினின்றும் உன் திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளாய்” என்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொண்டு கிடந்து, எம்பெருமானைக் காணப்பெறுத வ்யஸநத்தாலும் தத்ஸம்ஸ்லேஷப்ரதிபந்தகப்ரக்ருதி உர்ஸந ஜிதீவ்யஸநத்தாலுமாக, அஸோகவநிகையில் பிராட்டி கூப்பிட்டாற்போலே கூப்பிடுகிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

ஏழாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில், இப்படி பெரியவார்க்கியோடேகூட எம்பெருமானை ஸாணம்புக்கவிடத்திலும் தம்முடைய அலிலஷிதம்பெருந்தே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார்-தாம் ஜிதேத்திரியராய் இருந்தாரேயாகிலும், ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ப்ரானவர்கள் ஹேபதைபாலே லகவநர்ஹமாய் விஷயாத்ரப்ரவணமாய் லகவது லவ விமோயியாயுள்ள இந்திரியங்களாலே நலிவுபடுகிறபடியைக்கண்டு, தாமும் ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ப்ராகையாலே தாத்ரஸமான இந்திரியங்களாலே நலிவுபடுகிறாராகவும், ஸத்வாழி குணங்களும் இந்திரியங்களும் விஷயங்களும் தானிட்ட வழக்காய் எல்லார்க்கும்ரக்ஷகனுமாப்ரக்ஷிக்கைக்கிடான ஸாமர்த்த்யத்தைபுமுடையனாய் ரக்ஷிக்கைக்கும் உறவுடையனாயிருந்துவைத்துத் தம்முடைய லோலத்தைப் போக்காதொழிந்தவாறே, “குணத்ரயத்தாலே பேர்க்கொவண்ணாதபடி கட்டி இந்திரியங்களாகிற லகவையிட்டுக் குத்துவித்து * அயர்வறுமமமார்களும் தானும் இதிலே போதுபோக்காகப் பார்த்திராதின்றான்”

என் னும்பொழிபண்ணி, “பாடியாளுவாய் பகலிகைக்குறத்தனுமாடிருக்கிற ி இங்ஙன் நோவுபடத் தண்டிடுக்கலாமோ ?” என்று கேட்டார்க்கும் தரிக்கவொண்ணாதபடி பெருங் கூப்பிடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

பன்னிராயிரப்படி.

(ஏழாம்பத்தில்), கீழிரண்டுபத்தாலே - உபாய ஸ்வரூபஸோ, நத்தையும், தத் ஸ்வீகாரத்தையும் அருளிச்செய்து, மேலேழாம்பத்தாலும் எட்டாம்பத்தாலும் - உபாய நிவர்த்தயமான விரோதிஸ்வரூபத்தையும், தந்திவ்ருத்திப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய் கிறார். அதில் விரோதிஸ்வரூபபரமான இப்பத்தாலே - நிவர்த்தயமான விரோதியாயுள்ள ஸரீரேந்திரியாதிகள் நிவர்த்தகனான ஈஸ்வரானிட்டவழக் மென்னுமத்தையும், விரோதி நிவ்ருத்தி பிறவாதபோது ப்ராப்யமாகப்ராவண்யம் ஆர்த்திஜநக மென்னுமித்தையும், ஆர்த்திஸமிப்பது அலிநிவிஷ்டனான ஈஸ்வரனுடைய தேசப்ரப்தியாலே யென்னுமத்தை யும், ஆர்த்திஹேதுவான விரோதியானது ஜகத்ரகக்ஷணஹேதுவான விஜயாபதாநங்களை யுடைய ஸர்வஸக்திக்கே நிவர்த்தநீயமென்னுமத்தையும், ரகக்ஷகனான அவனையொழிய வேறுநிவர்த்தகரில்லையென்னுமிடம் ஸர்வஸம்மத மென்னும்படியையும், ஸர்வஸ்ரஷ்டா வான அவனுடைய காலேக்கட்டிக் கூப்பிட்டு விரோதியைக் கழித்துக்கொள்ளவேணு மென்னுமத்தையும், உருவெளிப்பாடான அதுவவம் நடக்கச்செய்ததையும் அவாபஜநிதை யான ஆர்த்தி விரோதிகார்ய மென்னுமத்தையும், விசித்ரவிரோதிநிவர்த்தநத்தில் விசித்ரவிபூதிநிவிஷ்டனான விசித்ரஸக்தியுத்தனை வேணுமென்னுமத்தையும், விரோதி விசிஷ்டவேஷத்திலே வசிக கைங்கர்யங்கொண்ட ப்ரீத்யகிராயத்தாலே விரோதியை விஹஸ்தமாக்கின ஹர்ஷத்தையும், ப்ராப்யவிஷயத்தில் ப்ராவண்யம் அதிசயித்தால் ப்ரதிஸந்யகம் உபாயபூதன் போக்கு மென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்து, விரோதியி னுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸோதித்தருளுகிறார்.

இதில் முதல் திருவாய்மொழியில் - கீழே ப்ராப்த்யர்த்தமாக ஸாணாதியை யறுஷ்டித்த இவர்க்கு ப்ராப்திவிரோதி நிவ்ருத்த்யர்த்தமாக ப்ரதிஸந்யகப்ராப்யல்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க, “காட்டிப்படுப்பாயோ” “இன்னங்கெடுப்பாயோ” என்று பண்டே அஞ்சியிருக்கிற இவர், ப்ரதிஸந்யகமான தேஹேந்திரியாதிகளுடைய அதிப்ரவ்ருத்தியை அபரோக்ஷித்து “ஸம்ஸாரஸூரேவரிதாவதவெதாஃ” என்கிறபடியே, அதிசயி தார்த்தியையுடையராய், விரோதிநிவர்த்தகனான ஈஸ்வரனுடைய ஸம்பந்தாதிருண பௌஷ் கல்யத்தையும், லோக்யதாதிஸயத்தையும், ரகக்ஷணர்த்தவ்யாபாரத்தையும், அவயி தகடநாஸாமர்த்த்யத்தையும், விரோதிநிவாஸவ லாவத்தையும், ஸர்வப்ரகாரஸந்திதி யையும், அருந்தொழில்செய்தம் அபூநிகார்யஞ் செயும்படியையும், அஸூராரணசிஹ் நாதியோதித்தையும், ஸகலஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதிகளையும், ஸாமஸங்க்ரஹணஸாமர்த்த யத்தையும் அதுஸந்தித்து, “ஏவம்விதஸ்வலாவனாரீ, உனக்கு விபேயமான ஸரீ ரேந்திரியாதிகள் என்னை நலியக் கண்டு நிவர்த்திப்பியாதிருந்தாய்” என்று வந்யவிஸேஷ மடியாகப் பெரிய ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

இருபத்தினாலிரப்படி.

ஏழாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில்—கீழ் பெரிய வார்த்தியோடே பிராட்டிமுன்னாக ஸாணப்புக்கவிடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் கிட்டிற்றில்லை: அதுக்கு அடி, இவரை இங்கேவைத்துத் தான் கொள்ள நினைத்த காரியம் தலைக்கட்டினால் பின்பு

செய்வானை நினைத்திருக்கை: அந்த க்ரமத்தை ஸஹித்ததில்லை, இவர்க்குக் கீழ் தமக்குப் பிறந்தவாற்றாமை. அத்தாலே மிகவும் அவஸந்நராய், அத்தாலே தாம் ஜிதேந்த்ரிய ராய் * முடியானேயிற் சொன்ன கரணங்களையுடையராயிருக்கச் செய்தேயும், ஸம்ஸாரி கள் இந்த்ரியவஸ்யராகக் காண்கையாலும், அவை நடையாகுகிற தேசத்திலே டேஹஸம் வஸ்யத்தேதாலே யிருக்கையாலும் “நமக்கு இது வரிற் செய்வதென்?” என்று அஞ்சி, ஸர்வரக்ஷகனாய், பிறர்நோவறியுமிடத்தில் ஸர்வஜ்ஞனாய், பரிஹரிக்கைக்கு ஸக்தனுமாய், ப்ராப்தனுமாய், இந்த இந்த்ரியாதிகளும் தானிட்ட வழக்காயிருக்கத் தம்முடைய டுஃப நிவ்ருத்தி பண்ணுமையாலே, உணாத்ரயத்தாலே வஸ்யித்து இந்த்ரியங்களாகி, ஹட்டாலே நலிவித்து நித்யஸிவத்தியிலே நித்யஸுகரிகளும் தானுமாகத் தம் எளிவரவு கண்டு சிரித்திருக்கிறானாக நினைத்து “பரமடியாவாறப் ரக்ஷகனான நீ என்னை இங்கே நோவுபடக் கண்டிருக்கலாமோ?” என்று கேட்டார்க்குத் தரிப்பு அரிதாய்ப்படி கூப்பிடுகிறார். ஸ்வகர்மத்தாலே வந்த நோவை “அவன் நலிகிறான்” என்று சொல்லலாய்ப்படியிற் ஸம் வஸ்ய மிருப்பது. பேறுஅவனாலேயானால் இழவும்அவனாலேயென்னத் தட்டில்லையிற்.

சுடு முப்பத்தாறாயிராய்.

“அமர்ந்துபுருந்தேன்” என்று தம்மால்ஆனவளவும் புருநின்றார். அந்தரத்தில் அவனைப் புருநிற்கக்கண்டிலர். “இனிக் கைவிடப்பார்த்தானாகாதே” என்று விழிந்து கிடந்து கூப்பிடுகிறார். விளம்பவேறுதுளில்லாத ஸாயநத்தைப் பரிக்ரஹித்தவன், அது பால் ப்ராப்தமாய்நேயுங் கிடந்து கூப்பிடுமேத்தனையிற். இவர்தாம் கீழ்ச்செய்ததாயிற்று - திருவேங் கடமுடையான் திருவடிகளிலே டெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஆகிஞ் சந்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு ஸரணம்புக்காராயிற் றிருக்கிறது. அது “ரோஜெவ யெ ப்ரவடிஜெ ராயாஜெதாந்தாணி ஜெ” (மாமேவயேப்ரபத்யந்தேமாயாமேதாம் தரந்தே) என்கிறபடியே கடுகப்பலித்துக்கொடு நிற்கக்கண்டிலர். இனி, “நம்மைக்கைவிடப் பார்த்தானாகாதே” என்று இன்னுதாகிறார். ஸம்ஸாரஸ்வஹாவத்தை அநுஸந்தித்துப்போக் கடியற்று அவ்வடியைப்பற்றி ஸரணம்புக்கவிடத்திலும் தம்மபேக்ஷிதம் செய்யாமையாலே,

உண்ணிலாவிய ப்ரவேசே:—கீழிற்றிருவாய்மொழியோடு இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கர ஹேண ஸந்திஅருளிச்செய்கிறார் - அமர்ந்து இத்தாதிவாக்பத்யத்தாலே, தம்மாலானவளவும் புருநிற்கையாவது - புருஷகாராகிஞ்சந்ய புரஸ்கார பூர்வமாக அடைந்து, ஸ்வீகாரத்திலுபாயபுத்தியை யும் தலிருக்க. அவனைப் புருநிற்கக் கண்டிலரென்றது - விரோதியைப்போக்கி ப்ராப்தியைப்பண் ணித்தாக் கண்டிலரென்றபடி. ஸாதநாபூஷ்ட்டாநம் பண்ணினவன் மலப்ராப்தி யளவும் ஆறி யிருக்குமாயேபாலே பண்ணின ப்ரபத்தி மலிக்குமளவும் ஆறியிராதே! கூப்பிடுகிறதென்? என்ன - விளம்பவேறுது இத்தாதி.

விஸ்தரஸங்கதி - இவர்தாம் இத்தாதி. “ஆனவளவும்” என்றதின்விவரணம் - திருவேங் கடமுடையான் இத்தாதி. “அந்தரத்திலவனை” இத்தாதியின் விவரணம் - அது ரோஜெவ இத்தாதி. “ரோஜெவெயெ ப்ரவடிஜெ” இத்தாதி, சிதாஸாஸப்தகே. “இனிக்கைவிட” இத்தாதியின் விவரணம் - இவ்நம்மைஇத்தாதி. “ரோஜெவெயெ ப்ரவடிஜெ” என்கிறது - “ஹத்திவ்ரோதிபாபக்ஷயத்துக்கும் ஹத்திவ்ருத்திக்கும் உறுப்பான ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது” என்ற அங்கப்ரபத்தி பரமாக ஸ்ரீதேவ ஹத்தியத்திலேவ் பாயாதானகிலும், “யோகஸூதாமானஸ்வதர்த்ரப்ரபத்திபரம்” என்ற இவர்க்குவிவகரி தம். இன்னுதாகிற ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - ஸம்ஸார இத்தாதி கூப்பிடுகிற ரென்னானவும்.

சூரணம்புக்கார்மேலேவேற்காரரை ஏவி ஹிம்ஸிக்கும்ந்ருசும்ஸரோபாநியாக் அவனைநினைத்து
 ஸ்ரீதராய், ஈஸ்வரன் க்ருபைபண்ணுகைக்கு வேண்டேவது - ஸம்ஸாரத்தினுடைய ஹேயதை
 நெஞ்சிலே படுகையும், அத்தலையில் வைலக்ஷணயத்தை மநஸந்திக்கையும்: ப்ரபத்திபண்
 ணுகைக்கு மேற்படவில்லையே; இவ்வளவிலும் மலிக்கக்காணாமையாலே, “வைப்படுக
 வைத்தப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்வாய்மடிந்ததுகிடா!” என்றுகூப்பிடுகிறார். “இனித்தான் சஷிவாசி
 [கூசிபாமி] யாதல், ஈசாமியாதல், இரண்டேயே; அதில் “சஷிவாசி” [கூசிபாமி] என்னுமள
 விலேயாகாதேநாம்” என்றிருந்தார். அதுவேன்? இவர்க்கு “ஈசாசி” [ஈசாமி] என்றபுத்தியோகம்
 பண்ணிக்கொடுத்தானேயென்னில்; “அதுவும் நோவுபடுகைக்கு உடலாகத் தந்தான்” என்றி
 ருக்கிறார். தம்முடைய சுக்திகொண்டு பெறவிருந்தாரல்லர்; அவனுக்கு அசுக்தியுண்டா யிழக்
 கிறாரல்லர்; பேற்றுக்குவேண்டேவது முன்பேசெய்துநின்றார்; ஆனபின்பு, இவர்க்கு இப்போது
 இழக்கவேண்டேவதில்லையே. ஆனால் மலியாதொழிவானென்? என்னில்; “இவர்குறை
 யாலே வைக்கிலேறே மலித்ததில்லையாவது: நமக்காகவிருக்கிற பின்பு இவர்இங்கேயிருந்
 தால் நல்லது” என்றிருந்தான். அவனும் இவரைக்கொண்டு ஒருகார்யங் கொள்ளலேறே
 யெண்ணியிருக்கிறது. அதுவுமொழிய, இவருடைய சரமதேஹமாகையாலே, இவர் ப்ரபத்தி
 பண்ணினவிடத்திலும், இவர்திருமேனியில் தனக்குண்டான ப்ராவண்யத்தாலே கார்யஞ்
 செய்திலன். இவர்திருமேனியில் ப்ராவண்யமிதே “மங்கவோட்டு” என்று அவனைக் காற்
 கட்டிற்றும். மெய்யான ப்ரேமமுண்டானால் இங்ஙனல்லதிராதே. இது ப்ரக்ருதியாயிற்றே

‘ஈஸ்வரன் க்ருபைபண்ணுகைக்கு’ இத்யாதிகாக்யத்தை முன்னே அநுஸந்தித்து, பின்பு ‘ஸம்ஸார
 ஸ்வலாவந்தை’ இத்யாதிகாக்யத்தை அநுஸந்தித்து, பின்பு ‘இவ்வளவிலும் மலிக்க’ இத்யாதிகாக்யம்
 அநுஸந்தேயம். சடக்கெனப்பலியாவிட்டால் “சரமேணபலிக்கிறது” என்றிராதே, “மலியாது”
 என்ற பட்டுக்கூப்பிடுகைக்கு ஹேதுதானா? என்ன-இனித்தான் கூசிபாமி இத்யாதி. “தாச ஹம் அிஷ
 க: சு-ருராநு ஸம்ஸாரெஷ-பராயிராநு | கூத்வாப்யஜஸு ரிஸ-மாநாஸாஸீ
 வெவ்யொமிஷ-” இதி கீதாஸ-ஷோடஸே. “கெஷாம் ஸததய-கோநாம் ஹஜதாம்
 வீ-கிவ-ருவ-கூழி ஈசாசி ஸ-ஹ்யொமஹம் யெந ரிசுவயானி கெ” இதி தஸமே.
 * “கூசிபாமிக்கு இலக்கானே” என்ற அதிசங்கைபண்ணுவானென்? “ஈசாசி” என்ற புத்தியோகம்
 பண்ணிக்கொடுத்தானே யென்கிற சங்கையை அநுவதித்து, இப்போது கார்யகரமாகாமையாலே
 அதுவும் அந்யநாவரித்தமென்று, வெறுக்கிறாரென்று பரிஹரிக்கிறார் - அதுவேன் இத்யாதி வாக்ய
 த்வயத்தாலே. கீழே “விளம்புஹேதுவில்லாத” இத்யாதி வாக்யவிவரணமாதல், மேலில் சங்கைக்கு
 உபோத்காதமாதல் - தம்முடைய சுக்தி இத்யாதி ஹவாக்யம். முன்பே செய்துநின்றமென்றது - ப்ர
 பத்தி பண்ணினமென்றபடி. இப்படியானால் இவர் அபேக்ஷிதம் செய்யாதொழிவா நென் னென்கிற
 சங்கையை அநுவதிக்கிறார் - ஆனால் இத்யாதி. பரிஹாரம் - இவர்குறையாலே இத்யாதி வாக்ய
 த்வயம். கீழ் வாக்யவிவரணம் - அவனும் இத்யாதி, ஒருகார்யம் - ஜகத்தைத் திருத்தவதொருகார்ய
 மென்றபடி. பரிஹாரந்தரம் - அதுவுமொழிய இத்யாதி. அதுவுமின்றியிலே யென்றபடி. “ஈஸ்
 வரன் சரமதேஹத்தை வ்ரும்பும்” என்றதுக்கு ப்ரமாணமாக-† “ஸாஸாரஹயாம் ஸம்ஹயெ ஸஹ
 டெணெஷ: | ரசிதெதவ் ஹ-தஜீணெ-புஸயாமெ | கெநநம்ஜஹாத்ய ஹஸ-வ-ரு
 வெ-ஷ-” என்கிற ஸ்ருதியை அருளிச்செய்வார், இவர் திருமேனியில் ப்ராவண்யத்துக்கு நியாமக
 மேது? என்ன - இவர்திருமேனியில் இத்யாதி. அல்லாதாரிடத்தில் இங்ஙன் காணாமே யென்ன -
 மெய்யான இத்யாதி. மெய்யான ப்ரேமமுடையார்திருமேனியில் ப்ராவண்யம் அவனுக்கு ஸஹஜ
 மென்னுமத்தை சாஸூக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - இது ப்ரக்ருதியாயிற்றே அவனுக்கு என்ற.

அவனுக்கு: அவன் தம்மைக்கொண்டு கொள்ள விருக்கிற கார்யந்தன்னை இதில் பொருந்து வாரையிட்டுக் கொண்டாலாகாதோ என்றயிற்று இவர்களைத்திருக்கிறது. “பண்ணிக் கொடுத்த ஜ்ஞாநலாபம் இவர்க்கு யரிக்கைக்கு உடல்” என்றிருந்தான் அவன்: அதுதானே த்வரைக்கு உடலாயிற்று இவர்க்கு. “காமத்திலே காரியஞ்செய்கிறோம்” என்றிருந்தான் அவன்: அது தன்னையேகொண்டு “நம்மைக் கைவிட நினைத்தான்” என்றிருக்கிறார் இவர். நித்யவிபூதியையும் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து “அங்கேபோய் அப் படியே அநுலவிக்கவேணும்” என்னும் புதற்றத்தையுடைய இவர்க்கு, “ஸம்ஸாரம் ததீய மாயிருப்பதும் ஓராகாரமுண்டு” என்னும் ஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலே தரித்திருக்கப்போகாதே. “யானுநீதானாய்த்தேளினோறும் நன்று மஞ்சுவன் நரகம்நானடைதல்” என்றிறே இவர் இருப்பது. இப்படியிருக்கிற தம்மையும், அவனுக்கு ரக்ஷயவர்க்கம் குறைவற்றிருக்கிற படியையும், ரக்ஷகத்வம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறபடியையும், ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான ப்ராப்தி யிருக்கிறபடியையும், தமக்கு இவற்றில் அந்வயமற்றிருக்கிறபடியையும், ஸத்த்வாதிகுணங் கள் அதுக்கடியான தர்மதேஹேந்த்ரியாதிகள் இவற்றுக்கடியான மூலப்ராக்ருதி மஹான் அஹங்காரம் அதின்கார்யமான விஷயங்கள் அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகள் இவையெல் லாம் ததீநமாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, “விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் நடை யாகிற ஸம்ஸாரத்தேவைத்தபோதே இவற்றுக்கு நம்மை இரையாக்கிப்போகட நினைத்தா னித்தனை: “கூழிவாதி” [கூழிபாய்] என்கிறகோடியிலேபுக்கோம். இனித்தான் இவன்பரிகரங் கள்கண்டதும் நம்மையகற்றுகைக்கு உறுப்பாக. அதில், நித்யவிபூதியில் ஓலக்கமிருக்கிறது. நாம்புகிற நலிவுகண்டு அங்குள்ளாருடனே கூடச் சரித்திருக்கைக்கு; லீலாவிபூதிகண்டது. நமக்குச் சிறைக்கூடமாக. * மயர்வறமதிநலமருளிற்றும் - அல்லாதாரைப்போலே ஸுகமே

ப்ராக்ருதி - ஸ்வஹாவமும், ப்ராயாகமும். இது ப்ராவண்யம். * மயர்வறமதிநலம்பெறுவாகயாலே அவன் தம்மை வைத்தகாரியம் அறிந்திருக்கச்செய்தே த்வரிக்கிறதென்? என்ன - அவன் தம்மை இத்யாதி. இதில் பொருந்துவாரை என்றது - திருமழிசைப்பிரான் போல்வாரை யென்றபடி. ஹேதுத்வயத் தாலே வைத்தானாகிலும், ஆர்த்தரான இவரை யுரிப்பிக்கவேண்டாலோ? என்ன - பண்ணிக்கொடுத்த இத்யாதி. ஜ்ஞாநலாபமென்றது - ஏதேனுமென்றைப் பற்றினாலும் அதுதன்னையே பற்றிற்றென்று சொல்லலாப்படியான ததீயத்வப்ராப்திபத்தி. “மெக்காகவிருக்கிற பின்பு” இத்யாதி வாச்யவிவரணம் - காமத்திலே இத்யாதி. கீழ் காட்டிக்கொடுத்த ததீயத்வப்ராப்திபத்தியாலே யுரித்திருக்கவொண்ணா தோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - நித்யவிபூதியையும் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - யானுநீதானாய் இத்யாதி. யானுநீதானாய்த்தேளினோறும் - நான் உனக்கு அத்யந்தஸூக்ஷ்மனென்கிற தெளிவு பிறக்கப்பிறக்க. நன்றமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல் - ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சாவின்றேன். ஸேஷத்வப்ராப்திபத்திக்கு விரோதியாகையாலே யென்றபடி. இதுக்கு - “வானுய அகந்தரம் பாட்டுக்களுக்கு ஹாவம் - இப்படியிருக்கிற இத்யாதி. இப்படியிருக்கிற தம்மையும் - “அவ னைப்பெறவேணும்” என்னும் ஆர்த்தியோடே ப்ராப்திபண்ணின தம்மையு மென்றபடி. அவனுக்கு ஞாலங்காக்கின்ற” “அண்ணலே” “வலமுதல் செடுக்கும்வாமேதந்தருள்கண்டாய்” “குணங்கள் - கொண்டமூர்த்தி” என்றத்தைப்பற்ற. “குணங்கள் - கொண்டமூர்த்தி” என்று - ஸத்த்வாதிகுணங் களைச் சொல்லுகையாலே, “தர்மதேஹேந்த்ரியாதிகள்” என்றவைமெல்லாம் அர்த்தாத்வித்தர். இவற்றி லென்றது - ரக்ஷணாதிகளிலென்றபடி. தர்மமென்றது - கர்மத்தை. “குமைதீந்நி நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்” என்றத்தைப்பற்ற - விஷயங்கூழ் இத்யாதி. பர்கரங்களென்றது - நித்யவிபூதி தொடக்கமான பரிகரங்களென்றபடி. இத்தை விவரிக்கிறார் - அதில் நித்யவிபூதியில் இத்யாதி.

யிராதே துடித்து நோவுபடுகைக்காக” என்று அறுதியிட்டு, அவன்திருவடிகளிலே தலைபை மடுத்தது, கேட்டாரடங்கலும் நீரம்படி கிடந்து கூப்பிக்ேறார்.

மீன்னிடைமடவாரில் - ஒருபிராட்டிதையை ப்ராப்தராய் ப்ரணயரோஷந் தலையெடுத்துச் சொல்லிற்றெல்லாம் பிறர்வாயாலே சொன்னாற்போலே யிருக்கையாலே, ஆழ்வாரான தன்மையிலே நின்று இன்னொதாம்படியான ஁சை விளைந்தது இவர்க்கு. இவ ரெல்லாவளவிலும் புரிஞ்நகராஜன் திருமகளோடொப்பாரொருவராயிற்று. அதாகிறது - அத் தலையில் குறையேவாரொருத்தரன்றிக்கே “இவற்றுக் கெல்லாம் அடி நம்முடையபாபம்” என் றிருப்பாரொருத்தரிதே. இங்ஙனே யிருக்கக்கடவ இவர் அவன்தலையிலே குறையையேறிட் டுக் கூப்பிக்ேறாரிதே. இவர்தாம் தம்மாலேவந்தத்தை அவன்தலையிலே யேறிவோனென்? என்னில்; ப்ராப்தியை யுணர்ந்தால், இத்தலையாலே வந்தத்தையும் அவன்பக்கலிலே ஏறிடலாயிருக்குமிதே. ப்ரணை கிணற்றிலே விழுந்தால், “மாதாவானவள் தள்ளினாள்” என்னக்கடவதாயிருக்கும். அதுக்கடி “தாயானவள்கண்ணிலே வெண்ணையிட்டுப் பார்த் திருந்தாளாகில் இப்ப்ரணை விழுமோ? இவள் நோக்காமையிதே அந்தரப்பட்டது” என்று கொண்டு அவள்தலையிலே குறைசொல்லக்கடவதாயிருக்கும். உதங்கன் க்ருஷ்ணன்பக்க லிலே வந்து, “உனக்கு இரண்டுதிறத்தாரோமே ஸம்வந்யமொத்திருக்கச்செய்தே, பாண்ட வர்களை அழியச்செய்யாதே துர்யோதனாதிகளை அழியச்செய்தாய்; இப்படி சார்வசெய்யப் போமோ?” என்றாற்போலேயிருக்க அவன் சொல்ல, க்ருஷ்ணனும் அவர்கள் குறைகளை யெல்லாஞ் சொல்லி, “அவர்களுக்கு தர்மருசியில்லைகாண்” என்ன, “நீ பின்னை அவர் களுக்கு தர்மருசியுண்டாக்கிக் கொடாதொழிவானென்?” என்றுனிறே. “பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ,” “கிறிசெய்தென்னைப்புறத்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ” என்று சொல்லுகிற படியே அவற்றின் ஸந்நிதியும் அஸஹ்யமாம்படியாய், இனித்தார் அறியாதிருக்கச்செய்தேயும் ஁கவத்விஷயத்தில் ப்ரவணமான * முடியானேயிற் கரணங்களையுடைய இவர்க்கு இந்த்ரிய வர்யதை யுண்டென்னுரிடம் கீழோடு விருத்தமன்றே? என்னில்; அசல்அகம் நெருப்புப் பட்டு வேவாநின்றால் தந்தாம்அகம் பரிஹரியாதிருப்பாரில்லையிதே; புற்றினருகே பழுதைகிடந் தாலும் ‘ஸர்ப்பம்’ என்று புத்திபண்ணி ப்ரமிக்கக்கடவதாயிருக்குமிதே. அங்குத்தைக்கும் இங்குத்தைக்கும் பொதுவான உடம்போடே யிருக்கிறபடியைக் கண்டார்: நாட்டாரடைய இந்த்ரியவர்யராய்க்கிடந்து நோவுபடுகிறபடியையுங் கண்டார்: “இது நம்மளவுர்வறிற்

கீழைப்பற்றஇதில் ஆர்த்தி அதிசயத்திருக்கு மென்கிறார் - மீன்னிடை இத்தயாதி. “஁சைவிளைந்தது” என்னைக்கு, இவர்க்கு ஸ்வா஁விகாகாரமென்கிற சங்கையிலே, இவருடைய வாஸ்தவாகாரத்தையும், இப்படியிருக்கிற இவர் அவனைவெறுக்கிறது ஁சாவியேஷமென்னுமத்தையும் விஸதமாக அருளிச் செய்கிறார் - இவர்எல்லாவளவிலும்இத்தயாதி. கூப்பிக்ேறாரிதே - அந்ததையர் விளைகையாலேயென்று கூட்டுவது. அவனைவெறுக்கிறதுக்கு ஁றேது ஁சாவியேஷமென்றிக்கே, ஸம்பந்தமடியாகவுங் வெறுக்கலாமென்னுமத்தை ஸங்காபரிஹாரமுக்கே அருளிச்செய்கிறார் - இவர்தாமித்தயாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. இவ்வர்த்தத்துக்குஉபபந்தி-ப்ரணைஇத்தயாதி. விவரணம்-அதுக்கடிஇத்தயாதி. அந்தரப் பட்டது - அகர்த்தப்பட்டது. அறுஷ்ட்டாரமுங்காட்டுகிறார் - உதங்கன்இத்தயாதி. இவர் இந்த்ரியங் களுக்கு பயப்பட்டுக் கூப்பிக்ேற இது அஸம்பாவ்தமென்று சங்கிக்கிறார் - பலநீகாட்டிஇத்தயாதி. இதுக்குப் பரிஹாரம் - அசல்அகம்இத்தயாதி. அதாவது - யோக்யதையாலே பயப்படுகிறாரென்றபடி. “இனித்தாமறியாதிருக்க” இத்தயாதிக்கும் பரிஹாரம் - புற்றினருகேஇத்தயாதி. அதாவது - ப்ராப்தி யாலே யென்றபடி. தார்வடாந்திகத்தில் ப்ரா஁ஹேதுவேதென்ன அங்குத்தைக்குமித்தயாதி. வ்யஸநத் தாலே கூப்பிக்ேறதுக்கு த்ருஷ்டாந்ததரயம்-ஸாகாம்நகா இத்தயாதி, ராக்ஷஸைர்இத்தயாதி, ப்ரியஜநம்

செய்வதென்?' என்றஞ்சிக் கூப்பிகேரார். "ஸாவாஜிமாஃ" (ஸாகாம்ருகாஃ) - பூசலிலே
புக்கு அங்குண்டானவாஸநையின்றிக்கே யிருக்கை. பணையோபேணை தத்தித்திரியுமவை
யிறே. "ராவணஸாயகாதாஃ" (ராவணஸாயகார்த்தாஃ) - தீக்பாலர்களையுங்கூட
அச்சமுறுத்தி வளர்ந்தவன்கையிலம்புகள். "ஜஹ்ஸுரணாஸுரணாஃ ஸுராமஃ" (ஜங்
முஸ்ஸுரணயம்ஸுரணம்ஸ்மராமம்) - தங்களுடைய ஆபத்தையறிந்து பரிஹரிக்கவல்லவனை
யும்பார்த்துப் பற்றினார்கள். "ராக்ஷஸெவயுயுராதாநாஃ வாதரணாஃ
ஹோவஜி | ஸுரணாஸுரணா யாதாநாஃ ஹோவஜி" (ராக்ஷஸை
வத்யமாநாநாம் வாதாநாஸம்ஹோவஜி | ஸுரணயம்ஸுரணம்யாதாநாநாம் தஸுரதாத்தமஜம்)
என்று முதலிகளடங்கலும் ராக்ஷஸர்வாயிலேகிடந்து பெருமானை ஸுரணம்புக்காற்போலே,
இவரும் * மனமாளுமோரைவர் வன்துவம்பரான விந்திரியங்களுக்கு பயப்பட்டுக் கூப்பிடு
கிறார். "ஹி யம்ஜகதவஸுணீம் வஸுணீம் ராக்ஷஸீ மணடாஸுமணை மஜுயீம்
ஹீ நாஸுமணைநாவாஜிவ" (பிரியம்ஜகமபஸ்யந்தீம் பஸ்யந்தீம் ராக்ஷஸீ கணம்
ஸ்வகணைநம்ருகீம்ஹீநாம்ஸ்வகணைநர்வருதாமிவ) என்று பரிஜநகராஜன் திருமகள் பட்டது
பகேரார். பிள்ளைதிருநறையூரையர் "இப்பாட்டுக்களில் பூர்வார்த்தமடைய - பலியின்வா
யிலே அகப்பட்ட ப்ரணை தாய்முகத்திலே விழித்துக்கொண்டு பலியின்வாயிலேகிடந்து
நோவுபடுமோபோலேயாயிருக்கிறது" என்று பணிப்பார். "தாவதார்த்திஃ" (தாவதார்த்திஃ)
இத்யாதி ஸ்லோகத்திற்படியே, ஸுரணம்புக்காஸ்தம்மைஇன்னொதாக ப்ராப்தியில்லையே;
அவனைஇன்னொதாமித்தனையிறே. திருமலையிலே புகுந்துகிட்டிரின்றதுவும் இவர்க்குப்பேற்
றுக்கு உடலாகைதவிர்ந்து கூப்பிகேகக்கு உடலாயிற்றித்தனையிறே.

இத்யாதி. 'வாதாஜி' என்னுதே "ஸாவாஜிமாஃ" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - பூசலிலே
இத்யாதி. "ஸாவாஜிமாஃ" என்றால்-இப்படிதோற்றமோவென்ன-பணையோடு இத்யாதி. * ராவண
ஸப்தத்துக்குஅர்த்தம் தீக்பாலர்களையும் இத்யாதி. "ஸுயுயுஃகாராஸுணிகொஹி ஸுரணாஃ"
என்றத்தை விவக்ஷித்து "ஸுரணயம்" என்றதுக்கு ஹாவம் தங்களுடைய இத்யாதி. 'தெவயுரீ
நாஃவகிதாஸுரீராஃநாநடிஸாநாவயஸுவிஜாஃ | ஸாவாஜிமாநாவணஸாய
காதாஃஜஹ்ஸுரணாஸுரணாஃஸுராமஃ" இது யுத்தகாண்டே ஷோகவதவ்யதமே [சுடு]
"ராக்ஷஸெவயுயுராதாநாஃ வாதரணாஃஹோவஜி-ஹி | ஸுரணாஸுரணாயாதா
நாஃஹோவஜி" இது சதுரவந்திதமே. [கௌ] "ஹி யம்ஜகதவஸுணீம்" இத்யாதி
ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதஸே [உச]. பிள்ளைதிருநறையூரையர் நிர்வாஹத்துக்கு, பாட்டுக்களி
லுத்தார்த்தங்களெல்லாம் குணநுஸந்தாநபரமென்று கருத்து. மற்றை நிர்வாஹத்துக்கு, உத்த
ரார்த்தங்களெல்லாம்-வெறுப்பிலே அவனை இன்னொதாமைக்கு த்ருதியுதேஹது-தாவதார்த்திஃஇத்யாதி.
ப்ராதமேம்ஸேவமே.[எங்]இஸ்ஸ்லோகம்*உலகமுண்டப்ரவேஸேஸலிகிதம். அதாவது-ப்ரபத்திபலியாமை
யாலுமின்னொதாகிறுரென்றபடி. முந்திலுதேஹது த்வயயாவது - "மின்னிடைபடவாரில்" இத்யாத்
யுத்தார்த்தயதிகசயமும், "ப்ராப்தியையுணர்ந்தால்" இத்யாத்யுத்தமான ப்ராப்தியுர். ஆஸ்ரிதகார்யம் செய்
வைக்காகத் திருமலையிலே ஸந்திஹிதஸுயிருக்க, அவனை வெறுக்கிறதென்? என்ன - திருமலையிலே
இத்யாதி. "மனமாளுமோனாவீவந்தும்பி" என்றதுக்குஅர்த்தம் - தங்களுக்குமுதலியான மகஸ்
ஸைத்தங்கள்அநீநமாக்கியாளுவையாய்,சலியுமிடத்தில் அத்விதீயங்களான,ஒன்றிரண்டன்றிக்கேஅஞ்
சாய்,உதி ப்ரபலங்களாய், காணாதிபன்ஜீழடங்காமல் குறர்புசெய்யும் ஸ்ரோத்ராதிகளான இந்திரி
யங்களை வென்றபடி. பெரியதிருவந்தாதி, ஜம்பத்தேசாரம்பாட்டு.

முதற்பாட்டு.

உண்ணிலாவியஐவராற்குமைதீற்றி என்னையுன்பாதபங்கயம்
நண்ணிலாவகையே நலிவான்இன்னமெண்ணுகின்றாய்
எண்ணிலாப்பெருமாயனே! இமையோர்களேத்தாம்உலகமுன்றுடை
அண்ணலே! அமுதே! அப்பனே! என்னையாள்வானே!

ஆ.—மத் வ்யஸந நிரஸநாநுகுண அஸங்க்யேய விசித்ரஸக்தியுக்தனாய் ஸர்வ
ஸ்வாமியாய்நிரவ்யுகதேஹாக்யஹுதகல்யாண குணபராஜித மத்ஸ்வரூபனாயிருந்துவைத்து,
இன்றளவும் வர அநாதிகாலமெல்லாம் உன்திருவடிகளையிழப்பித்து வைத்து, இன்னமும்
என்னுடைய ஸரீரேவர்த்தமாநமுமாய் அதவவ அவர்ஜநீயமுமாய் ம்ருத்யு ஸத்ருஸமு
மாய் பயங்கரமுமாயிருந்த பஞ்சேசந்த்ரியங்களாலும் விஷபங்களிலேஎன்னை ஆகர்ஷிப்பித்து,
உன்திருவடிகளை ஒருகண்ணம் விஸ்வலேஷிக்கிலும் யூரிக்கமாட்டாதிருக்கிற என்னை, உன்
திருவடிகளை இழப்பிக்கவே பார்த்தருளுகிறது? பிரானே! என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், “தன்னுலல்லது செல்லாதபடியாய் உன்திருவடி
களிலே ஸரணம்புகுந்த பின்பும் என்னை இந்த்ரியங்களாலே நலியப்பாராநின்றாய்” என்று
இன்னதாகிறார்.

[உண்ணிலாவிய] என்று தொடங்கி - விஷயங்களில் விமூலகுண என்னை
உள்ளே வர்த்திக்கிற ஐந்து இந்த்ரியங்களாலும் மிகவும் நலிவுபடுத்தி. [எண்ணிலா]
என்று தொடங்கி - நீ வேண்டாதாரை நலிகைக்கிடாய் அபரிச்சேத்யமாய் ஓஸ்தா
மான ப்ரக்ருதியை உபகரணமாகவுடையையாய்க் குணத்ரயாதீதரான நித்யஸூரிகளாலே
ஏந்தப்படுவதுஞ்செய்து ஸர்வத்தையுமுடைய ஸ்வாமியாய், நிரதிஸாய் ஹாக்யனுமாய், உப
காரகனுமாய், என்னிடையாட்டம்உனக்கேஹாமாகவறிட்டுக்கொண்டு நிர்வஹிக்கிறவனே!

ப.—முதற்பாட்டில், விரோதிநிரஸநத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸம்ஸாரபூதிகளை
புடைய நீ, இந்த்ரியங்களைபிட்டு என்னை நலிவித்துஉன்திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி பண்ணு
கின்றாயென்கிறார்.

உள் - உள்ளே, நிலாவிய - நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆந்தரஸத்ருக்
களாயிருக்கிற, ஐவரால் - இந்த்ரியங்கள் ஐந்தாலும், குமைதீற்றி - நலிவு உண்ணும்படி
பண்ணி, என்னை - (இவற்றுக்கு அஞ்சி உன்னை ஸரணம்புகுந்த) என்னை, உன் - ப்ராப்தனாய்
ஹாக்யகுண உன், பாதபங்கயம் - திருவடிகளை, நண்ணிலாவகையே - நண்ணுதபடி
பாகவே, இன்னம் - (“காட்டிப்படுப்பாயோ” என்னும்படி) ஆர்த்திபிறந்தபின்பும், நலி
வான் - (ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து) நலிய, எண்ணுகின்றாய் - எண்ணுகின்றாய்; எண்ணிலா -
(“கநஹஸ்ய நதஸ்யாஹஸ்ய ஜ்வாலாவிலிப்யதே” என்று) அஸங்க்யேயமாய், பெரு -
அபரிச்சிந்நமாய், மாயனே - ஆஸ்வரயாவஹமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்தை ப்ரகாரமாக
வுடையனாய், இமையோர்கள் - (அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸார மந்யூராய் அஸ்கஸித ஜ்ஞானரான)
நித்யஸூரிகளாலே, ஏத்தும் - ஸ்துத்யனாய்க்கொண்டு, முன்றுஉலகம் - த்ரிவிதசேதநாசேத
நங்களையும், உடை - சேஷமாகவுடைய, அண்ணலே - ஸ்வாமியாய், அமுதே - ஸ்வதஸ்
ஸித்தமான நித்யஹாக்யதைதையுடையையாய், அப்பனே - உத்பத்தியே சிடித்து உப

காரகனாய், என்னை - என்னை, ஆஸ்வானே - இவ்வளவும்கிரவணித்துக்கொண்டு பேரு
கிறவனே! “உண்ணிலாவிய” என்றுதொடங்கி, “நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்” என்று
அந்வயம். உபகாரகனை ஈஸ்வரனை அபகாரகனாகச்சொல்லுகிறது - வ்யக்திஜாதத்
தாலே. இந்தரியங்களுக்குப் புருஷன்மாதிரி-ப்ரவர்த்தகத்வபுத்தியாலே. “எண்ணிலாப்
பெருமாயனே” என்று - அஸங்க்யோய அபரிச்சிதாஈஸ்வரயகுணன் என்றுமாம்.

இ. - முதற்பாட்டில், “உன்னுலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி உன் திருவடி
களிலே ஸரணம் புதுத்தபின்னையும் என்னை இந்தரியங்களாலே நலியப்பாராநின்றாய்”
என்கிறார்.

[உண்ணிலாவிய] - உன்னை வர்த்திக்கிற. புறமிட்டுவந்து நலிந்தனவாகில்
இருய்க்கலாமிதே; ஸஹஜாதருக்களென்கை. [ஐவரால்] - ஒருவர் இருவரன்று,
ஐவராலே. மேல் விழுந்து நலிகிறபடியாலே - சேதநஸமாயியாலே சொல்லுகிறார்.
[குமைதீற்றி] - நலியுபடுத்தி. [தீற்றி] - “இந்தரியங்கள் தண்ணளிபண்ணுமே யொக்க
விருந்து நலிவிக்கிறான்” என்றிருக்கிறார். [என்னை] - “பலகோட்டிப் படுப்பாயோ”
“இன்னங்கெடுப்பாயோ” என்றிருக்கிற வென்னை. [உன்பாதபங்கயம்] - “தாவி
வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகள்” என்று சிரதீஸாயலோக்யமாய் ஸுலஹமான திரு
வடிகளை. [நண்ணிலாவாகையே] - நான் கிட்டாதபடியே. [வாகையே] - சிலர் நித்ய
நலியாரானுற்போலே நான் நித்யஸம்ஸாரியாம்படி. [நலிவான்] - “அவனைக் கிட்டமைக்கு
மேற்படத் தமக்கு நலிவில்லை” என்றிருக்கிறார். [இன்னம்] - இந்தரியங்களுக்கு அலைந்து
உன்னை ஸரணம்புக்க பின்பும். [எண்ணுகின்றாய்] - “என்னை நித்யஸம்ஸாரியாக்கி
அகற்றும் விரகு எண்ணுகிறான்” என்றிருக்கிறார். [எண்ணிலாப் பெருமாயனே] -
எண்ணிநந்த காரியங்களை விளைக்கவற்றாய் ஈஸ்தரமான ப்ரக்ருதியையுடையவனே!
“நீவேண்டாதாரை நலிகைக்கு ப்ரக்ருதியை உபகாரணமாகவுடையவன்” என்கை. “ஃஃஃராயா
ஈஸ்தரயா,” “ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகன்” என்று பிள்ளான்பணிக்கும். என்னு
டைய நோய்க்கும் உன்னுடைய குணங்களுக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு. [இமையோர்க
ளேத்தும்] - ப்ராதாக்களிலே ஒருவன் லீனிக்க ஒருவன் சிறை கிடந்தாற்போலேயிருக்
கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உலகமுன்றுடை யன்னலே] - ஸர்வலோகங்களையுமுடைய
ஸர்வேஸ்வரனே! ஸர்வரகஷதத்வத்தைக் காட்டிற்றும் “நம்மைக் கைவிடான்” என்
றிருக்கைக்காகவன்றோ? [அழகே] - லோக்யதையை அறிவித்ததும் மேல் விழுகைக்
காகவல்லவோ? [அப்பனே] - உபகாரகனே! உபகாரகத்வத்தைக் காட்டிற்றும் “இவ்
வளவு உபகரித்தவன் இனிக் கைவிடுமோ?” என்றிருக்கைக்காக. [என்னையாள்வானே] -
என்னிசைநின்றிக்கொடுக்க, என்காரியம் உனக்கே ஹரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டதுவும்
நான் “கைவிடான்” என்றிருக்கைக்காகவன்றோ.

ஈடு. - முதற்பாட்டு. “உன்னுலல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே
ஸரணம்புதுந்த என்னை இந்தரியங்களாலே நலியப் பாராநின்றாய்” என்கிறார்.

முதற்பாட்டு. - உண்ணிலாவிய இத்யாதி. “என்னை - ஐவரால் குமைதீற்றி - நலிவானின்ன
மெண்ணுகின்றாய்” என்கிற பதங்களைக் கடாசுரித்த அவதாரிகை - உன்னுலல்லது இத்யாதி.

[உண்ணிலாலிய] இத்யாதி-ரக்ஷகன்ஸந்நிதியாகைதவிர்ந்து வாயகந்ஸந்நிதியாயிற்று க்கிடீர். தேவர், எனக்குப் பகைப்பறம்பிட்வேருகிறதென்றே இருக்கிறது? [நிலாலிய] - உள்ளானாலும், போக்குவரத்துண்டாமாகில் படைப்போதறிந்து இருய்க்கலாமிறே. [நிலாலிய] - வர்த்திக்கிற. வாயகவர்கம் அந்தரங்கமாய் நின்று நலிகிறபடி. “தேவாந்த வ்யதிரித்தமாயிருப்பதோர் ஆத்மவஸ்து உண்டு” என்றுஅறிகிறீலர்; இவையே வர்த்திக்குமத் தலை. என்றிருக்கிறார். [ஐவரால்] - இப்படி நலியாநின்றாலும், ஒருவரிருவராகில் அறிந்து பரிகரிக்கலாமிறே. இவர்களிலே நால்வர் ஒருமுகமாய் நின்றுநலிய, ஒருவருடலாந்தமாயிருக் கும்.ரக்ஷகனோருவனாயிருக்க, வாயகர் ஐவராயிருக்கிறபடி. அஞ்சாலென்னோதே, “ஐவரால்” என்றது - அசேதநங்களா யிருக்கச்செய்தேயும் சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறாராயிற்று, வாயகத்வத்தில் ஊற்றங்கோண்டு. ஆத்மாவென்றுஒன்று உண்டாய், அதிநுடைய ஐவரந் ப்ரஸரத்வாரமாத்ரம் மநஸ்ஸாய், அதுக்குஇவைபேஷமென்றுஅறிகிறீலர். [குமைதீற்றி]-நலிவு படுத்தி. விநேகங்கட்டுவாரை “நெகிழ்க்கட்டினாய்” என்று உறுக்கிக் கட்டுவிப்பாரைப் போலே, “இந்தரியங்கள் தண்ணளிபண்ணாமே ஒக்கலிருந்து நலிவிக்கிறான்” என்றிருக்கிறார். நலிகிற நலிவைக்கோண்டு, சேதநஸமாதியாலேசொன்னோமாகில், இவற்றின்பக்கல் குறை யுண்டோ? இவை நலிகிறபோதும் இவனில்லாமையிலையிறே. இவனுக்கு இவைதான் அவியேயமுமன்றே? ஹ்ருஷீகேசனே! [என்னை] - “பலநீகாட்டிப்பேப்பாயோ,” “இன்னங் கேடுப்பாயோ” என்று அவற்றின் ஸந்நிதியிலே முடியும்படியான என்னை. [உன்பாதபங்க யம்] - “தாவிலையங்கோண்ட தடந்தாமரைகள்” என்றும், “பூவார்கழல்கள்” என்றுஞ் சொல்லுகிற திருவடிகளை. [உன்பாதபங்கயம்] - என்னையன்றே சொல்லவேண்வேது? உன்னை நீ அறிதியிறே! உன்னடி அறியாமல்தான் அகற்றுகிறாயன்றே. * பேததக்குழவி

பூர்வார்த்தத்துக்கு ஸமுதாயதாற்பர்யம் - ரக்ஷகன் இத்யாதி. “உன்” என்றதுக்கு ஹவம் - தேவர்எனக்கு இத்யாதி. “நிலாலிய” என்கிற வர்த்தமாணர்த்தம் - உள்ளானாலும் இத்யாதி. படைப் போது - யுத்தகாலம். இவ்வாக்யத்துக்கு சேஷம் - நிலாலிய இத்யாதி. “தேவர் எனக்கு” இத்யாதி வாக்யவிவரணம்-வாயகவர்கம் இத்யாதி. “நிலாலியஐவர்” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹவம்-தேவாந்த இத்யாதி. “உண்ணிலாலிய” என்றஅநந்தம் “ஐவர்” என்றதுக்கு ஹவம் - இப்படி இத்யாதி. நலி யும்காமமேது? என்ன - இவர்களிலே இத்யாதி. சக்ஷுஸ்ஸரோத்ராஜிஹ்வாச்சாரணங்கள் முகத்தி லவையாகையாலே,சாடுத்தியாலே-ஒருமுகமாய்என்கிறார், த்வநிந்த்ரியம் ஸர்வஸரீரவ்யாபியாகையாலே உடலாந்தமாயிருக்குமென்று சாடி. உடலாந்தம் - ஸர்வசரீரவ்யாபி. த்வநிந்த்ரிய மென்றபடி. பின்னா திருசுறைபூரையர் நிர்வாஹத்திலே ஹவம் - ரக்ஷகன் இத்யாதி. இவற்றை சேதநாகச்சொல்லி விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தஹவமாதல், மமதமாதல் - ஆத்மாவென்று இத்யாதி. குமை - வாயை. தீர்த்தி-புஜிப்பித்தி: நலிவுபடுத்தி யென்றபடி. சேதநஸமாதியாலே இந்தரியங்கள் நலிகிறன வாயை. தீர்த்தி-புஜிப்பித்தி: நலிவுபடுத்தி யென்றபடி. சேதநஸமாதியாலே இந்தரியங்கள் நலிகிறன வாகச் சொல்லிவைத்து, ஸர்வரன் வாயிச்சிறுமென்பா னென்? என்ன-விநேகம் இத்யாதி,ஹ்ருஷீ கேசனேயென்னுமளவும். விநேகம் - கிட்டிக்கோல். உறுக்கி - உறத்தி. இவைநலிகிறபோது இவன் ஸந்நிதிநனாகையாலும், ஹ்ருஷீகேசனாகையாலே நிவர்த்திப்பிக்க ஸந்தனாகையாலும், வாயகபாதபடி பண்ணப் பார்ப்பதாயிருக்க, அதுசெய்யாமையாலே “இவனே வாயிச்சிறு” என்னலாமென்று இவ் வாக்யங்களுக்கு ஹவம். திருவடியைத் தாமரையாகச் சொல்லுகிறதற்குப் பரமாணம் - தாவிலையப் படி. வதத்வ்வரணம் - உன்னடியறியாமல் இத்யாதி. அடியென்ற - ஸ்லேஷம்; மூலமும், திருவடி படி. வதத்வ்வரணம் - உன்னடியறியாமல் இத்யாதி. அடியென்ற - ஸ்லேஷம்; மூலமும், திருவடி படி.

பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமலம் இறே. ஸம்ஸாரத்தில் அருசிபிறவாதார்க்கும் விட
வெண்ணுதடி ஹோக்யமான திருவடிகளை. *தேனேமலருந் திருப்பாதமிறே. [நண்ணிலா
வகையே] - காதாசித்தமாகக் கிட்டாதொழிகையன்றிக்கே, கிட்டாதொழிகையே ஸ்வ
ஹாவமாக. “இனி நண்ணப்புகாநின்றமோ?” என்றிருக்கிறார். [நலிவான்] - நண்ணுமையென்
யென்றும் நலிவேன்றும், இரண்டில்லை இவர்க்கு; திருவடிகளைக் கிட்டாதொழிகையே
இவ்வாத்மாவுக்கு நலிவு. இக்கூரமானவகையே நலிவான். [இன்னம்] - “அகல
கில்லேகிறையு மென்றலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா, உன்னடிக்கீழ்மர்ந்து புருந்தேன்”
என்ற பின்பும். [எண்ணுகின்றாய்] - “ஈஸ்வரனுக்கு வேறு கருத்யமில்லை” என்றிருக்கிறார்.
“யஸ்ய ஜெதே மொவ்யாவ ஸுஹ்யஜெஜ்வ ஜதாடிதஃ” (யஸ்யமந்தீச கோப
தாச ஸ ஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தநஃ) என்ற பாண்டவர்கள் கார்யம் மனோரதித்தாற்போலே,
இங்குக் கார்யம் செல்லாநிற்கச்செய்தே, மந்த்ரமும் செல்லுகிறபடி. “இவரை நம் பக்கலி
னின்றும் பிரித்தோமாம் விடுகென்றோ?” என்று சிந்திக்கிறு நென்றிருக்கிறார். [எண்ணி
லாப்பெருமாயனே] - “அஸ்ய நாயீ ஸ்ய ஜத விஸுஜெதஃ” (அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே
விஸ்வமேதத்) என்றும், “ஜெதாயாடிதா த்யா” (மமமாயாதூரத்யயா) என்றும் சொல்
லுகிறபடியே, எண்ணிறந்தசெயல்களைச் செய்யவற்றாய், நீ வேண்டாதாளைச் சிறையிட்டு
நலியக்கடவதான ப்ரக்ருதியைப் பரிகரமாகவுடையவனே! அன்றிக்கே, “எண்ணிறந்த
மஹாஈசர்யமான குணங்களை யுடையவனே!” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. இப்படி
குணவானாயிருக்கிற உனக்கு என்னை நலிகைக்கு என்ன கோர்த்தி யுண்டு? விடுகங்கட்டி
நலியாநிற்கச்செய்தே “தண்ணீர்” என்பாரைப்போலே, அவன் குணங்களைச் சொல்லுகிற

களும். தன்னடியில் ஹோக்யதைதான் அறியுமோ? என்ன - பேதை இதுயாதி. “ஜெதஸிஸுஃ”
என்னுமாபோலே பருவத்துக்குத்தக்க அறிவில்லாத குழவி, திருக்கையாலே பிடித்துத் திருப்பவனத்
திலேவைத்து ஆஸ்வாதித்து புஜிக்கும் திருவடித்தாமரை யென்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி,
“தேக்கடவன்” இதுயாதி. திருவடிகள் ஹோக்யமானதின் எல்லையை அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸாரத்
தில் இதுயாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - தேனேமலரும் இதுயாதி. “வகையே” என்கிற அவதார
னார்த்தம் - காதாசித்தம் இதுயாதி. மலிதம் - இந்நண்ண இதுயாதி. “நண்ணிலாவகையே” என்ற
வந்தரம் “நலிவான்” என்னையாலே - கிட்டாமையே இவர்க்கு நலிவென்கிறார் - நண்ணுமையென்
றும் இதுயாதி. இவர்க்கே யன்றிக்கே, ஸ்வரூபஸ்திதியை விசாரித்தாலும் இதுவே நலிவென்கிறார்.
திருவடிகளை இதுயாதி. இக்கூரமான வென்றது - “நண்ணிலா” என்றத்தை. “எண்ணுகின்றாய்”
என்கிற வர்த்தமார்த்தம் - ஈஸ்வரனுக்கு இதுயாதி. “ருமைநீற்றி” என்றத்தைக்கடாநித்து,
“இன்னமெண்ணுகின்றாய்” என்ற வர்த்தமார்த்தத்துக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஹாவாந்தரம் - யஸ்யமந்தீ
ர்ச இதுயாதி. இதம் மஹாஹாரதே. “எண்ணுகின்றாய்” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தமாதல், இவர்விஷ
யத்தில் கார்யம்பண்ணும் ப்ரகாரமாதல் - இவரைநம்பக்கலில் இதுயாதி. “மாயன்” என்றதுக்கும்,
ப்ரக்ருதி எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்யுமென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம் - அஸ்மாந்மாயீ இதுயாதி.
அஸ்மாந் - ப்ரதாநாத்துத்பர்த்தஃ. ப்ரக்ருதி எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்கையாவது - அநேககார்யங்
களை ஸ்ருஷ்டிக்கவற்று யிருக்கை. மாயீ என்ற - ப்ரக்ருதியைப் ப்ரகாரமாகவுடைய ஈஸ்வரனைச்
சொல்லுகிறது. “பெருமாயன்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - மமமாயா இதுயாதி. பிள்ளைதிருநறையு
ரையர் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் - இப்படி குணவானாய் இதுயாதி. மற்றை நிர்வாஹத்
திலே, நலிகிறவனை குணவானென்கிறதென்? என்ன - விடுதகம் இதுயாதி. “உலகமுன்முடை”
இதுயாதியாற்சொன்ன குணங்களுக்கும் இந்த ந்யாயம் ஒக்கும். இமையோர்கன்வத்துர் என்றதுக்கும்

படி. [இமையோர்களேத்தும்] - “தன்னுலல்லது செல்லாதாரை ஒருவன் போகடவல்ல படியே” என்று கொண்டாட ஒருவியுண்டாவதே? “அவர்கள் முகங்கொடுக்கையிறே அவன் இங்கு வராதிருக்கிறது” என்றிருக்கிறார். தீரசங்குலினுடைய ஓலக்கம் கிளர்ந்தாழ் போலே கிளர்ந்ததாகில் அவனுக்கு என்னை விட்டிருக்கப்போமோ? [உலகமுன்றுடையண்ணலே] - “தான்நினைத்தபோது கார்யஞ்செய்கிறான்” என்று இவரிருக்கைக்காகத் தன்னுடைய சேஷித்வத்தைக் காட்டினான் அவன்; “இப்படி ரக்ஷகருனவன் நம்மை நலியுமோ?” என்றிருக்கும்படி பண்ணிப்பின்னைநலிகைக்காகக்காட்டினான்” என்றிருக்கிறார் இவர். [அமுதே] - அவன் தன்னுடைய ஹோக்யதைகையக்காட்டிற்றும் தம்மை பஜிப்பிக்கைக்கல்ல; புறம்பு ஒன்று பொருந்தாதே நோவுபட” என்றிருக்கிறார். [அப்பனே] - “இப்படி உபகாரகருனவன் நலியாநின்றானோ?” என்று விஸ்வஸிக்கப்பண்ணிப்பின்னை அபகர்க்கைக்காகக் காட்டினான்” என்றிருக்கிறார். [என்னையாள்வானே] - “பிராங்க்யாயம் மலிக்கும்” என்றிருக்கைக்காகக் காட்டினான் என்றிருக்கிறார். “இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்மை நிர்வஹித்துக் கொண்டு போந்தது நாமும் சிலசெய்தோ? அப்படியே மேலும் நம்கார்யம் அவன்செய்யும்” என்று இருக்கைக்காகச் செய்தானத்தனை; நினைவு வேறே யென்றிருக்கிறார். [என்னையாள்வானே] - “நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்” என்கிறார்.

இரண்டாம் பாட்டு.

என்னையாளும்வன்கோ ஓரைந்திவைபெய்து இராப்பகல்மோதுவித்தீட்டு
உன்னெநான் அணுகாவகை செய்துபோதிகண்டாய்
கன்னலே! அமுதே! கார்முநல்வண்ணனே! கடல்ஞாலங்காக்கின்ற
மின்னுநெய்யினாய்! வினையனுடைவேதியனே!

ஆ. — (என்னையாளும்.) - “ஸௌந்தர்யத்தாலேபும் ஹோக்யதைபாலேபும் திரவயிகருன் என்னை உமக்குத்தந்து உம்முடைய மத்விஸ்லேஷாஸஹிஷ்ணுத்வத்தையும் அறிந்து ஸர்வலோக பரிபாலகனுமாயிருந்துவைத்து, நான் உமமை இந்திரியவஸ்ய ராக்கி என்னையிழப்பிப்படுனா?” என்னில்; “எனக்குநிரவயிகஹோக்யஹிதாத்மப்ரதனும், தத்ஸ்வஹிவனுமாய், ஸர்வலோக பரிபாலகனுமாயிருந்தாயேயாகிலும், உன்னை ஸரணம் புக்க பின்பும் இந்த பாக்ருதியிலே என்னைவைத்தருளுகையாலே, உனக்கு அந்நபார்ஹ

“நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்” என்றதும் அதுதணமாக ஹாவம் - தன்னுலல்லது இத்யாதி, நித்யஸூரிசனே வெறுப்பானென்? என்ன - அவர்கள் இத்யாதி. அவர்கள் முகங்கொடாவிட்டால் இங்கு வருவனுவென்ன தீரசங்கு இத்யாதி. அவன் இவையரிக்கைக்காகக் காட்டின ஸேஷித்வத்தை “நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்” என்றதக்கு அநுருணமாக யோஜிதருமென்கிறார் - தான் நினைத்த போது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இந்த ந்யாயம் - “அமுதே” என்று தொடங்கி மேலே சொல்லுகிற பதங்களுக்கும் ஒக்கும். பிராங்க்யாயமாவது - கீழே * மயர்வறமதநலாருளித் தன்னுலல்லது செல்வமையை யுண்டாக்கினபடி. மலிக்குமென்றது - இதுக்குமேலும் அந்விதநிவ்ருத்திபூர்வமாக இஷ்டப்ராப்தியும்பண்ணித் தருமென்றபடி. கீழ்வாக்யவராணம் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. அதை யர் நிர்வஹத்திலே அந்வயக்காட்டுகிறார் - என்னையாள்வானே இத்யாதி. மற்றைப்பகூத்துக்கு அடைவே அவ்யம்.

ஸேஷமான என்னை அதுபரபலங்களான இந்திரியங்களுக்கு ஸேஷமாக்கி இவற்றையெட்டு வாயிப்பித்து உன் திருவடிகளைச் சேராதபடி பண்ணிப் போகிறதென்று பயப்படா தின்றேன்" என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "ஐவர்வலனான என்னை இந்திரியங்களாலே இரவும் பகலும் நலிவித்து உன்னை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி இந்நேரவை அறிவிக்கவொண்ணாத படி நீயும் போதி" என்று இன்னதாகிறார்.

[என்னையென்று] தொடங்கி - எனக்கு விபேயமாக தவிர்ந்து, என்னை தன் கருத்திலே நடத்தாதின்றுள்ள பரபலமான ஐந்து இந்திரியங்களையும் என்பக்கவிலே விட்டு. [கன்னலே]யென்று தொடங்கி - சிந்திப்பதோக்யனுமாய் அத்யுஷாரனுமாய் ஜகத்கையெல்லாம் ரக்ஷியாதிற்பதும் செய்து அதுக்கு உறுப்பாக விளங்காதின்றுள்ள திருவாழியையுடையையாய் வைத்து என் பாபத்தாலே எனக்குக் காணொண்ணாத வேடைகலையியிழையிருக்கிறவனே!

ப.—அநந்தரம், ஸர்வபாகாரஜேஷத்யானநீ, பரபலமான இந்திரியங்களாலே அநவரதம் நலிவித்தகலதில்லாதின்றாய்" என்கிறார்.

கன்னலே - ஸர்வதோ முகமான ஹோக்யதையையுடையையாய், அமுதே - அவ்வளவேயன்றியே ஸத்தாயாரகஸாரஸ்யவானாய், (இப்படி ஹோக்யமாமளவில்), கார் முகில் வண்ணனே - ஸர்வோபகாரசுபரான காளமேகம்போல வரையாமலுபகரிக்கும் ஸ்வஹவத்தையையுடையையாய், (உபகரிக்கும்படத்தில்), கடல் - கடல்குழந்த, ஞாலம் - பூமியையுடங்க, மின்னு - உஜ்ஜ்வலமான, நேமியினுப் - திருவாழியையுடையையாய், காக்கின்ற - காத்நாட்டுமவனாய், வினையேனுடை - உன்னைக்கிட்டுகைக்கு விரோதியான பாபத்தையுடையேனுன எனக்குக்கேட்டுவிதிப்படி, வேதியனே - வேடைக வேதயனான வனே! என்னை - (உனக்குக்கிங்கரனான) என்னை, ஆறும் - தங்களுக்கு சிதேஸகாரியாய் படி ஆண்டுகொள்ளக்கடவனவாய், (எனக்குக் கரணதயாபரதந்தரமாய் வைத்து என் னளவில்), வன் - பரபலமான, கோ - ஸ்வாதந்தர்யத்தையுடைத்தாய், ஓர் - ஒன்றுக் கொன்று ஒவ்வாதபடி அத்விதியமான, இவை - இச்ச, ஐந்து - ஐந்திரந்திரியங்களையும், பெய்து-எனக்குவாயுதவேத நியோகித்துவைத்து, இராப்பகல்-அஹோராத்ரவிஜாம மற, மோதுவித்திட்டு - பிடிப்பித்து, உன்னை - பராப்தனாய் ஹோக்யவாதனான உன்னை, நான் - (உன்வாகியறிந்த) நான், அணுகாவகை - கிட்டாதபடி, செய்து-பண்ணி, போதி கண்டாய் - முகந்தோற்றாதபடி போகாதின்றுய்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "ஐவர்வலனான என்னை இந்திரியங்களாலே ஸர்வ காலமும் நலிவித்து, இந்நேரவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதி" என்கிறார்.

[என்னையாளும்] - எனக்கு விபேயமாக முறையாயிருக்க, அது தவிர்ந்து தன்கருத்திலே என்னைப் பண்ணிக்கொள்ளும். நீ அடிமைகொள்ளுகையொழிய, இவை பணிகொள்ளும்படியாவதே. [வன்கோ] - நீ திர்வாஹுகனாகை தவிர்ந்து, மிடுக்காலே இவை திர்வாஹுகமாவதே. [ஓரைந்து] - அத்விதிபமான ஐந்து. [இவைபெய்து] - இவற்றை உண்டாக்கி என்பக்கவிலே விட்டு. [இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு] - காலத் துக்கு விதிநியாயம் இதுவேயாவதே. அழகதாக "ஒழிவில் காலம்" என்று பார்த்தித் தேன். [உன்னை] - பராப்தனாய் ஹோக்யவாதனான உன்னை. [நான்] - ஜஞநம்

பிறந்த நான். [அணுகாவகைசெய்து]-கிட்டாதபடிபண்ணி. [போதிகடாய்] - என்னோயை அறிவிக்கவொண்ணாதபடியிறை கடக்கப்போகிறது. [கன்னலே] இத்யாதி-அகலப்போனால் ஆற்றவொண்ணாதமோழிதை இருக்கிறபடி ஸர்வதோழுபமான ஸாரஸ்யம்; அவ்வளவன் நிக்கே, சாவாமல்காக்கும்மருந்து; அந்தமோழிதைதன்பேறுகத் தருமவன். வரையாதே எல்லாவற்றையும் நோக்குகை; நோக்குப்போது ஸங்கல்பத்தாலே அன்றிய, விவங்கா நின்றுள்ள திருவாய்யாலே ரக்ஷிக்கை. [வினையேனுடை வேதியனே] - என் பாபத் தாலே கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், வேடைகஸமயிமம்யனாவனே! இந்த ஹோக்பதை யும் ரக்ஷகத்வமும் ஒலைப்புறத்திலே கேட்கும்படியாவதே!!

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “துர்ப்பலனானஎன்னை இந்திரியங்களாலே ஸர்வ காலமும் நலிவித்து, இந்நோவை யறிவிக்கவொண்ணாதபடி. போதி” என்கிறார்.

[என்னையாளுவன்கோ] - ஸத்தைநோக்குவாய் நீயாய், பணிகோள்வார் வேறேசிலராவதே. அத்தலையித்தலையாயிற்றுக்கிடாய். ஈர்வாரனென்பான்ஒருவனுண்டாய், அவனுக்குஆத்மாஸேஷமாய், அவனுக்கு மநஸ்ஸுஅந்தரங்கபரிகரமாய், அதுக்குஇந்திரியங் களும் ஸேஷமாகைதவிர்ந்து பள்ளிகள் கலகம்போலே என்னை இந்திரியங்களாளும்படி யாவதே!! [வன்கோ] - ப்ரபலருமாய் வந்தேறிகளானவர்களுக்குப் பணிசெய்து வெறுத் தேன். (வன்மை - பலாத்காரம்.) “கோவா யைவரென் மெய்குடியேறிக் கூறைசோற் றைவதாவென்று குமைத்துப்போகார்.” ஒரு நீர்மையுடையவன் ஸேஷியாகைதவிருவதே! (வன்மை - காடிந்யம்.) ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தமகன் ஸேஷியாகைதவிர்ந்து, நிர்த்துணர் ஸேஷிகளாயிற்றுகிடார். [ஓரைந்து] - குணப்ரதாநஹாவத்தாலன்றிக்கே, ஸமப்ரதாநமாய் நலிகிறபடி. கடவானொருவனாய், பணிசெய்வதும்அவனுக்கான நிலைகுலைந்தது. “வதிஃ விஸ்யஸ்ய” (பதிம்விஸ்வஸ்ய) என்றும் “அனைத்துலகுமுடையஅரவிந்தலோசநன்” என்றும் ஒருவன் ஸேஷியாகைதவிர்ந்ததினே. [ஐந்து] - ஏகஸேஷமாகை தவிர்ந்ததுகிடார். [இவை

இரண்டாம்பாட்டு.—என்னையா ளும் இத்யாதி. “போதிகண்டாய்” என்னுமளவுங்கடா ஈழித்தவதாரிகை - துர்ப்பலனான இத்யாதி. துர்ப்பலனான என்னை என்றது - “போதுவித்து” என் றத்தாலே வித்தமென்ற விவக்ஷிதம்.

“ஆளும்” என்றதுக்குஹுவம் - ஸத்தை இத்யாதி. அத்தலை இத்தலையாகையாவது - ஈஸ் வரனானாகை தவிர்ந்து இந்திரியங்களானாகை. ஏதத்விவரணம் - ஈஸ்வரன் இத்யாதி. ‘கலஹத்தில் - பள்ளிகன்போலே’ என்றவயிப்பது. அதாவது - ஒருவனுக்கு ஈஸனானபள்ளியே, அராஜகமானால் ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸ்வாமியை நலியுமாபோலே என்றபடி. “வன்கோ” என்றது - வலியாலே கோவென் னாய், ஆழந்தகமென்கிறார் - ப்ரபலருமாய் இத்யாதி. “வந்தேறி” என்றதுக்குப்ரமாணம்-கோவாய் இத்யாதி. நீஸேஷியாமது தவிர்ந்துஇவை யெனக்கு நியாமகமாய்க்கொண்டுவந்து என்சரித்திலே குடிபுகுந்து, நான் கூறையும் சோதமாக நினைத்திருக்குமவையொழிய வேறே சிலவற்றைத்தா என்று என்னெருக்கி, கூணமும் கால்வாங்குகிறி லரித்யர்த்தம். திருமொழி ஏழாப்பத்து ஏழாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு. * வன்மைக்கு - பலாத்காரமாகக் கீழருளிச்செய்து, மநஃகாடிந்யமாக அர்த்தாந்தரம் ஒருநீர்மை இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - ஸமஸ்த இத்யாதி. குணப்ரதாநஹாவதாவது - அப்ரதாந ப்ரதாநஹுவம். “முண்ணொழியுயாசொருவாடி” என்றிறை நிகண்டு. ‘ஆளும் - ஐவர்’ என்றதுக்குஹவிதம் - கடவான் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - பதிம்விஸ்வஸ்ய இத்யாதி. ஏகசேஷ மாகை தவிர்ந்தது கிடமென்றது - அப்ராப்தமாகிலும் ஏகஸேஷமாகலாமினே, அதுவும் தவிர்ந்ததென்ற படி. பெய்தல் - இடுதலாய். இவற்றையிட்டென்றபடி. அவற்றை அசேதநமாகச் சொல்லி, நலிகிற

பெய்து]-அவற்றின்பக்கல் குறையுண்டோ, அவற்றையிட்டு நல்லிக்கிரும் நீயல்லையோ? பூரீப்ரஹ்மலாதனைப் பாம்புகளைக்கூடவிட்டுக்கட்டி நலிந்தாற்போலேயிருக்கிறதுகாணும், இவற்றையுண்டாக்கி என்பக்கலிலே நீ விட்டது. [இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு] - காலத்துக்கு விநியோகம் இதுவேயாவதே! “ஒழிவில்காடமெல்லாம்” என்று அழகிதாக அடிமைசெய்யவாசைப்பட்டேன். “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கோலோ” என்று ப்ரார்த்தித்த எனக்கு, இவற்றினுடனே கூடும்படியாவதே. [உன்னை நான்]-பெற்றல்லது யூரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற உன்னை, கிட்டியல்லது ஜீவிக்க மாட்டாதபடியான நான்:நிரதீயயலோக்யனானஉன்னை, புலித்தல்லது யூரிக்கமாட்டாத நான். [அணுகாவகைசெய்து] - கிட்டாதபடிபண்ணி. [போதிகண்டாய்] - உன்னை யநுலவிக்கவேணுமென்று போந்த பிராட்டியை மாயமானைக்காட்டிப்பிரித்து, ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிகைகள் கையிலே காட்டிக்கொடுத்து உன்னைக்கொண்டகன்றூற்போலே கிடாய் இதுவும்! [கன்னலேயமுதே] - ஒருவகையால்வந்த லோக்யததயாகில் நான் ஆநீய ரேனோ? “ஸவபுமஸவபுமஸவபுமஸ?” (ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ) என்கிறபடியே ஸர்வ விதலோக்யமுமாய், *அளவிறந்து,*கொள்ளமாளாஇன்பவேள்ளமாயிராநின்றதே.கன்ன லென்று - கருப்புக்கட்டி. அமுதென்று - போக்யமுமாய், சாவாமல் காக்குமதுமாய் இருக்கை. [கார்முகில்வண்ணனை] - அந்தலோக்யததையைத் தன்பேருகத்தருமவன். பரமோஹாரனென்றபடி. அன்றிக்கே, கார்காலத்தில் மேகம்போலே ஓர்மநியமான வடிவை யுடையவனே! என்னுதல். [கடல்ஞாலம்] இத்யாதி - “போதிகண்டாய்” என்று ஆர் காற்கட்ட நீ அன்றுநோக்கிற்று. “இந்திரியங்களாலே நோவுபட்டோம்” என்று இவர்கள் அபேக்ஷித்தபோதோ நீ நோக்கிற்று! நீ லோக்யன் என்றறியாதாரையுங்கூட நோக்குமவனல்லையோ? கடலோகூடின பூமியைக் கண்ணிலேவேண்ணெயிட்டுக் கொண்டு நோக்கும் ஸ்வலாவ னல்லையோ? [காக்கின்ற]-ரக்ஷணந்தான் காதாசித்கமோ உனக்கு? [மின்னுநேமியனாய்]-இயற்றியுண்டென்ற ஸங்கல்பத்தாலே நோக்குமவனோ? ஆசிலேவைத்தகையும் நீயுமாயன்றோ நோக்குவது. “அருளார் திருச்சக்கரத்தாலகல்விசும்

வன் ஸர்வரனாகச்சொல்லுகிறதுக்கு ஸ்வம் - அவற்றின்பக்கல் இப்பாதிவாக்யத்வம். இதுக்கு த்ருஷ்டபாக்தம் - ஸ்ரீப்ரஹ்மலாத இத்யாதி. “இராப்பகல்” என்றதத்தலாவம் - காலத்துக்கு இத் யாதி. மெலிதம் - ஒழிவில் இத்யாதி. “இவைபெய்து” என்றத்தைக் கடைசித்த லாவம் - அடியாந் கள் இத்யாதி. விவரணம் - நிரதீயய இத்யாதி. “போதி” - போனயென்றபடி. “நானுன்னைக்கிட் டாதபடி பண்ணிக்கடக்கப்போனாய்” என்னுமத்தை த்ருஷ்டந்தபூர்வமாக அருளிச்செய்திருந் - உன்னையநுலவிக்க இத்யாதி. “கன்னலே” என்றது - ஸர்வரஸத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக விவக்ஷித்தலாவம் - ஒருவகையால் இத்யாதிவாக்யத்வம். ‘அளவிறந்து’ என்றதும், கொள்ளமாளா என்றதும்-அர்த்தாத் வித்தம். “கன்னலே, அமுதே” என்கிற அடைவுக்குலாவம் - கன்னலென்று இத்யாதி. முந்தினதுக்கு, “வண்ணம்” என்ற - ஸ்வலாவமாய், ஒளதார்யத்தைச்சொல்லுகிறது. இத்தால்பலித்தலாவம்-அந்தலோக்யததையை இத்யாதி. “கடல்ஞாலம்” என்றஅசேதகஸமாதிக்குலாவம். போதிகண்டாய் இத்யாதி. காற்கட்ட - ப்ரார்த்திக்க. விவரணம் - இந்திரியங்களாலே இத்யாதி. “கன்னலேயமுதே” என்றவந்தாம் “கடல்ஞாலம்” என்றதுக்குலாவம் - நீலோக்யன் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - கடலோடு இத்யாதி. வர்த்தமானார்த்தம் - ரக்ஷணந்தான் இத்யாதி. “காக்கின்ற” என்றவந்தாம் “நேமியினாய்” என்றதுக்கு லாவம் - இயற்றி இத்யாதி. இயற்றியென்ற - யத்கமாய், ஸாமார்த்த்யமென்றபடி. ஆசிலே-ஆயுதப்பிடியிலே. ஆயுதங்கொண்டு ஜாதந்தாகதிக்குமதுக்குப்ர மாணம் - திருச்சக்கரத்தால் இத்யாதி. க்ருபையால் பூர்ணனான திருவாழியாழ்வானாலே, பரந்தவிசும்

பும்நிலனுமிகுளார்வினிகேடச்செங்கோல் நடாவுதிர்” என்னக்கடவதிநே. உருவினவாள் உறையிலிடாதேயன்றேநோக்குவது? விளங்காநின்றதுள்ள திருவாழி. [வினையேனுடைவேதியனே] : “**தேவநாமம் டா தவநாண வநாநா நயிதேவதடி**” (தேவநாமம் தாநவநாஞ்சஸாமாந்யமதிதைவதம்) என்றும், “**பொதுநின்றபொன்னங்கழல்**” என்றுஞ் சோல்லுகிறபடியே ஊர்ப்பொதுவாயிருக்கிற நீ, என்னளவிலேவந்தவாறே வேழைகஸமயி கம்யனாநாய். இன்றிருந்து ஓலைப்புறத்திலே கேட்கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணு வதே நான் !

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

வேதியாநிற் தும்ஐவரால் வினையேனேமோதுவித்து உன் திருவடிச் சாதியாவகைத் தடுத்துஎன்பெயிதி ! அந்தோ !
ஆதியாகி அகலிடம்படைத்து உண்டுமிழ்ந்துகடந்திடந்திட்ட
சோதிகீள்முடியாய் ! தொண்டனென்மதுகுதனனே !

ஆ.—(வேதியாநிற்கும்.) - உம்மை நான் இந்தப் பக்ருதியிலே வைத்தது ஒரு ப்ரயோஜனார்த்தமாகவாதலால் இந்தப் பக்ருதிஸம்ஸ்பந்ததை நிவர்த்திப்பிக்கக்கடவ தென் ? என்னில் ; “**நிலைஐகந் திர்மாணசிமரணேத்கிரணக்ரமணேத்தாணதிலிலாப் ஸர்வேஸ்வராநாப் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் * குணர்த்தாஸ்பமுபாகத மடிநிஷ்டநிவா ரணைகப்ரயோஜநனுமாயி நந்தஉனக்கு, ப்ரக்ருதியிலே என்னை வைத்து, அநவாத வாய கத்வைக ஸ்வவாவமான இந்திரியங்களாலும் வாயிப்பித்து உன் திருவடிகளைச் சேராத படி தடுத்தால் என்னப்ரயோஜநமுண்டு ?**” என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், “**ஐமத்தஸ்கு நீய ஸர்வவிதாஸ்தகனாய்வைத்து, என்னை உன் திருவடிகளிலேவந்து அணுகவொண்ணாதபடி இந்திரியங்களையிட்டு திரந்தா மாக நலிவித்து உனக்கு என்னப்ரயோஜநம் உண்டு ?**” என்கிறார்.

[வேதியாநிற்கும்] என்று தொடங்கி - இடைவிடாதே நலியாநின்றதுள்ள ஐந்து இந்திரியங்களாலும் திருவடிகளைப்பெறுதபடி தடுத்து. [ஆகி] என்று தொடங்கி - ஸர்வைஸ்வர்யஸூட்சகமாய் நிரவயிகதேஜஸ்ஸான திருவலிஷ்டகம் முதலான திவ்யா ஹ்ரணங்களையும் உடையையாய் இருந்துவைத்து ஸுஷ்டிநுஷ்டவனாய் ஐமஸுஷ்டிநுஷ்ட வ்யாபாரங்களைப் பண்ணினவனே ! [தொண்டனென் மதுகுதனனே] - சிபுவாகிற

பையும் பூமியையும் மோஹாந்தகாரஹஸரிதமான விபரீதவ்ருத்தங்கள் போம்படி ஸங்கல்பருபமான ஆஜ்ஞைஞையகடத்தாநிற்புதிர் இதயர்த்தம். “**மின்னு**” என்றதுக்கு லாவம் - உருவின இதயாதி. “**கடல் ஞாலங் காக்கின்ற**” என்றத்தைச்சடாகழித்து, “**வினையேனுடை வேதியனே**” என்றதுக்கு லாவம் - தேவநாமம் இதயாதி. “**வினையேன்**” என்றதுக்கு லாவம் - இன்றிருந்து இதயாதி. மூன்றாந்திருவந் தாதி, “**அதுஎன்றிதுதீது**” இதயாதி. “**பொதுநின்றபொன்னங்கழல்**” என்றதுக்கர்த்தம் - ஸர்வாஸ்ரித ஸாதாரணமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாய் அழகிதாயிருந்துள்ள திருவடிகளை யென்றபடி. “**கன்னலே**” என்ற அடங்கி, “**வேதியனே-போதிகண்டாய்**” என்றந்வயம்.

(உ)

அஸுரனைப் போக்கினுற்போலே திருவடிகளில் நுழைந்ததைக்கு வி ராயிகளான ஹேய னுன என்னுடைய பாபங்களையெல்லாம் போக்கினவனே!

ப.—அநந்தரம், “ஸர்வப்ரகாராக்ஷணவ்யாபாரத்தையுடைய நீ, இந்த்ரியங் களாலே நலிந்து உன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடிபண்ணினால் உனக்கு என்னலாபமுண்டு?” என்கிறார்.

ஆதி - காரணபூதன், ஆகி - ஆய்க்கொண்டு, அகல் - அதிவிஸ்தீர்ணமான, இடம் - ஜகத்தை, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, உண்டு - (ப்ரளயாபத்திலே) வயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - (அநந்தரம்) உமிழ்ந்து, கடந்து - (அந்யாஹிமாநமறுப்படி) அளந்து இடந்திட்ட - (நைமித்திகப் ப்ரளயத்திலே வராஹரூபியாய்) இடந்து, (அத்தாலே), கேரதி - (ஸர்வஸ்வாமித்வஸூசகமாய) ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையும், நீள் - உத்துங்கதையையுமுடைத் தான, முடியாய் - திருவடிகேஷதத்தை யுடையாய், தொண்டனேன் - உன்னை யறு உ விக்ஷயிலே சபலனான எனக்கு, மதுருதனனே - (ப்ரதிபந்தகத்தை யழிக்குமிடத்தில்) மதுவையழித்தாற்போலே அழிக்கவல்லனானவனே! வேதியாநிற்கும் - ஊடுருவ நலியா நிற்கக்கடவராயிருக்கிற, ஐவரால் - ஐந்துஇந்த்ரியங்களாலே, வினையேனை - (உன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு விஷயமாகாதபடி பண்ணும்) பாபத்தையுடையேனான என்னை, மோது வித்து-பிடிப்பித்து, உன் - (ஸர்வரக்ஷகனான) உன், திருவடி - திருவடியை, சாதியாவகை - ப்ராபிபாதபடி, நீ - , தடுத்து - நிரோதித்து, என்-என்ன ப்ரயோஜனம், பெறுதி - பெறு வதி? அந்தோ - ஐயோ! “ரக்ஷகனானவன் ஸ்ராயகனாவதே” என்று வருத்தது.

இ.—முன்றும்பாட்டில், “ஐந்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனுப்பவைத்து, என்னை உன் திருவடிகளிற்கிட்டாதபடி இந்த்ரியங்களாலே நலியித்தால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜ னம் உண்டு” என்கிறார்.

[வேதியாநிற்குமைவரால்] - இடைவிடாதே நலியாநிற்கும் ஐந்து இந்த்ரியங் களாலே. “இராப்பகல் என்று-நித்யாக்கிஹோதரம்போலன்றிக்கே நிரந்தரமாக நலிகை.” அழகிதாக “உடனுப் மன்னி” என்று ப்ராபுதித்தேன். [வினையேனை மோதுவித்து]- ப்ரபத்தைப்பண்ணின என்னை மிகவும் நலியித்து. “கியதாரிதி ராஃ வடி” என்று நீவவப் பணிசெய்கைதவிர்த்து, இந்த்ரியங்கள் ஏவல்செய்யும்படி ப்ரபத்தைப்பண்ணி னேன். [உன் திருவடிச் சாதியாவகை நீதடுத்து] - வருத்த திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி நீ தடுத்து; அவஸரப்ரதிக்ஷனாயிருக்கிறவனை யாதுகரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லு கிறாரிதே. தாம் ஸூரரதுஷ்ட்டாகம் பண்ணுநிற்க அவன் விலக்கினுற்போலே சொல்லு கிறார். [என்பெறுதி] - பெருமான் ஸத்பஸங்கல்பராகைக்குத் தம் முடிவை இசைந்த இனையபெருமானைப்போலே, உனக்கு ப்ரயோஜனமுண்டாகில் என்னிழுவையும் பொறுப்ப னிதே. [அந்தோ] - ரக்ஷணமே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிறவன் க்ருசம்ஸகரப்போலே யாவதே! [ஆதிபாகி இய்யாதி]-ஆயிராஜ்யமாவகமான திருவடிகேஷதத்தையுடைய யாய் நித்யவிஸூதியிலே பேரோலக்கமாக இருந்துவைத்து, ஜயத்காரணமூதனாய், அழிந்துகிடக்கிற ஜயத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, உள்ளே இருந்து தளராமே உமிழ்ந்து, மஹாஸவி அபஹரிக்க எல்லையடந்து மீட்டு, நைமித்திகப் ப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமாய் எடுத்து, இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணமும் பண் ணினவனே! [தொண்டனேன் மதுருதனனே] - கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலனான

என்னுடைய இந்தரியவர்ப்பைதையத் தவிர்த்தவனே! மயுலாகிற அஸுரனைப்போக் கினுற்போலே, உன்திருவடிகளில் ருசிக்கு விரோதியான இந்தரியவர்ப்பைதையத் தவிர்த்தவனே! “இது பொல்லாது” என்று அஞ்சிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினவன் என்கை.

நடு.—முன்றும்பாட்டு. “ஐகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷிகராய்வைத்து, என்னை உன்திருவடிகளிலே கிட்டாதபடி இந்தரியங்களாலே நலிவித்தால் உனக்கு என்னப்ர யோஜனம்உண்டு?” என்கிறார்.

[வேதியாநிற்கும்] - அழகிதாக எல்லாவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டேன். “உடனாய்மன்னி” என்று பாரித்ததெல்லாம் இவற்றிக்குப் பணி செய்கைக் காவதே! [வேதியாநிற்கும்] - வேதனையே பண்ணுகிறதும். “யாவஜ்ஜீவ ஜிவெஹா துஃ ஜஹயாசு” (யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜஹயாத்) என்றால் - “வலயம்விராத” (ஸாயம்ப்ராத) என்றுஒருகாலங்களிலே ஒதுக்காநின்றதிதே; அங்ங னன்றிக்கே, ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டேச் சொன்னதெல்லாம் இவற்றின்பக்கலிலே யானபடி. [வினையேனை] - ஹோமத்துக்குப் பாரித்ததெல்லாம் க்லேஸப்படுகைக்கு உடலாவதே. [உன்திருவடிச்சாதியாவகை நீததேத்து] - என்னஉற வின் கனந்தான்! தம்முடைய குற்றத்துக்கும் அவனைவெறுக்கும்படி காணும் ஸம்வந்ய மிருக்கிறபடி. ஸாபகாநுஷ்டாநம்பண்ணி மலத்துக்கு விரோதம் பண்ணுவாரைச் சொல்லுமாபோலே சொன்னபடி பாரீர். உன் திருவடிகளை ஸாதியாதபடி தகைந்து. [என் பெறுதி] - என் ஸ்வரூபமழியு மித்தனையோ வேண்வேது? நான் படுகிற வ்யஸநத் தால் உனக்குஒருப்ரயோஜனமுண்டாகில் எனக்கு அதுவே யமையும்; உனக்காக இருக்கு மதிதே எனக்குவேண்வேது. “ஐதாநகராவிவொஹுதள” (ஜலாந்மதஸ்யாலி வோத்த்ருதேள) என்கிற இனையபெருமாள், துர்வாஸா வர, “பெருமாளுக்குலர் அவத்யம் வரவொண்ணாது” என்று தம்கோவுபாராதே விடைகொண்டாரிதே. [என்பெறுதி] -

முன்றும்பாட்டு - வேதியா இத்யாதி. “படைததுண்டுமிழ்த்து” இத்த்யாதியைக்கடாகித்து - ஐகத்துக்கு இத்யாதி. “உன்திருவடிச்சாதியாவகை” இத்த்யாதியைக்கடாகித்து - என்னையுன் திருவடி களிலே இத்யாதி.

‘இடைவிடாதே நலியாநிற்கும் ஐந்தித்தரியங்களாலே’ என்ற ஸப்தார்த்தம். “வேதியா நிற்கும்” என்கிற வர்த்தமாதத்தைக் கடாகித்த ஹார்த்தலாவம் - அழகிதாக இத்யாதி. ல்வாணம் - உடனாய் இத்யாதி. ‘பிழிற்பாட்டிலே “இராப்பகல்” என்றுவைத்து, “வேதியாநிற்கும்” என்று - இக்கேவர்த்தமாதமாகச்சொன்னால் புருந்தியன்றே? என்ன - யாவஜ்ஜீவம் இத்யாதி. அதாவது - ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலுமென்றபடி. வ்யாக்யாதாவின்ஸபாடு - என்னஉறவின் இத்யாதி. ல்வாணம் - தம்முடைய இத்யாதி. ஸம்பந்தத்தையதஸத்தித்து இவர் வெறுக்கும்படி. என்னென்ன - ஸாதந்ருஷ்ட டாநம் இத்யாதி. ‘சொன்னபடிபாரீர்’ - ஸம்பந்தத்தாலேயென்றபடி. “சாதியாவகை” என்றது - ஸாதியா வகை என்றும், கிட்டாவகை யென்றபடி. “என்பெறுதி” என்கிற ஸ்வரத்தாலே வித்தித்தவர்த தம் - என்ஸ்பதபம் இத்யாதி. அதாவது - என்னை நீ தகைத்துஎன்னப்ரயோஜனம் பெறுகறாய்? என் ஸ்வரூபமழியுமொழிய வேறொரு ப்ரயோஜனக் காணே னென்றபடி. இத்தால் - ஒருப்ரயோஜனம் உண்டானு ஸாதியிருப்பதோ? என்ன - நான்படுகிற இத்யாதி. ப்ரயோஜனமுண்டானால் தந்தாமையழி யமாறக்கடுமோவென்ன - உனக்காக இத்யாதி. சேஷியினதிகார்த்தமாகத் தந்தாமையழியமாறினா ருண்டோவென்ன - ஜலாத் இத்யாதி. ‘ஸ்வப்ரயோஜனார்த்தமாக பரத:கம்பாராதே அவன் பொகட்ட

ஸ்ரீஹரதாழ்வானை நீ ஸத்யப்ரதிஜ்ஞைகக்காகப் பிரித்துவைத்தாய்; என்னிருப்புக்கு உனக்கென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? [அந்தோ] - ஸ்வப்ரயோஜனமின்றியிலே பராகர்த் தமே ப்ரயோஜனமாக நலியும்படி பிறந்தேனே. ரக்ஷணமே ப்ரயோஜனமாக இருக்கிற வன், ந்ருஸம்ஸரைப்போலேயாவதே! [ஆதியித்யாதி] - உனக்கோரு ப்ரயோஜனமின் றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ரக்ஷிக்குமவனல்லையோ நீ! ஆனபின்பு உனக்குஇதுபோருமோ? †(ஆதிராஜ்யஸௌசகமான) திருவலிஷேகந் தொடக்கமான தீவ்யாஹரணங்களை யரித்துக் கொண்டு நித்யஸூரிகள் நடுவேயிருக்கக்கடவ நீ, ஜகத்காரணபூதனாய்ப் பரப்பையுடைத் தான பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னை ப்ரளயாபத்து வர வயிற்றிலே யெடுத்துவைத்து, அநந்தரம் வெளிநாகோணப் புறப்படலிட்டு, பின்னை மஹாபலி அபஹரிக்க எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, பின்னை கைமித்திகப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமா யெடுத்துக் கொண்டேறி, இப்படிகளாலே ஸர்வரக்ஷணங்களையும் பண்ணுமவனல்லையோ? [தொண்டனேன்இத்யாதி] - இவன் ரக்ஷகன் என்னுமிடத்துக்கு முன்னே யொன்று தேடிச்சொல்லவேணுமோ? மதுவைப்போக்கினாற்போலே என்இந்த்ரிய வர்யதையை இன்றிருந்து போக்கினவனன்றோ? (தொண்டன் - இதரவிஷயசபலன்.) தன்படிகளைக் காட்டி யெனக்குப் புறம்புண்டான வாஸனையைப்போக்கி, இன்று கைக்கெட்டாதிருக் கிற இதுவேயிறே குறை.

(க)

தாலாம் பாட்டு.

சூதுநான் அறியாவகைச்சுழற்றிஓரைவரைக்காட்டி உன்னடிப்
போதுநான் அணுகாவகைசெய்துபோதிகண்டாய்
யாதும்யாவருமின்றிநின்னகம்பா லோடுக்கிஓராலினீளிகை
மீதுசேர்துழவி! வினையேன்வினையீர்மருந்தே.

ஆ. — (சூது) - “இந்த்ரியக்ருதமான என்னுடைய வாயையையப் போக்கவல் லையுமாய் என்னுடையவாயையையப்போக்குகைக்காகக் கல்பத்ஸ்வரூபனுமாய் யிருந்துவைத்து “உன்திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு உபாயம் உன்திருவடிகளே” என்றிருக்கிற இந்த என் னுடைய அறிவுக்கூட அழியுப்படி இந்த்ரியங்களைக்காட்டி என்னைக்கலக்கி உன்திருவடி களைச் சேராதபடி பண்ணிப்போகவாகாதே புகுகிறது” என்கிறார்.

இடமுண்டோவென்ன - ஸ்ரீபரதாழ்வானை இத்யாதி. “என்பெறதி” என்றத்தைக் கடாகழித்து, “அந்தோ” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸ்வப்ரயோஜனம் இத்யாதி. “ஆதியாதி” இத்யாதி மேலைக்கடா கழித்து, “அந்தோ” என்றதுக்கு ஹாவந்தரம் - ரக்ஷணமே இத்யாதி. அறைபர் கிர்வாஹத்திலே ஹாவம் - உனக்கோரு இத்யாதி வாக்யத்வம். போருமோ - சேருமோ. “சோதிசீன்முடியாய் இருத்த வைத்து - “ஆதியாதி” இத்யாதிக்கு ஸந்தார்த்தம் - திருவலிஷேகம்இத்யாதி. “தொண்டனேன்” விஷயசபலனென்றபடி. இந்த்ரியவர்யதையைப் போக்கினானாகில் “மோதுவித்திட்டி” என்பா னென்? என்ன - தன்படிகளை இத்யாதி. ‘மதுகுதனை! தடுத்தென்பெறதி: அந்தோ!’ என்றத் தவம்.

(உ)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், “நீயே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதீஸாய புருஷார்யம் என்னுமிடத்தை நான் அறியாதபடி ஸப்தாதிவிஷயங்களைக்காட்டி என்னைப் ப்ரமிப்பித்துப் போகாநின்றாய்” என்கிறார். [சூது] - உறுவது. [யாதும்என்று தொடங்கி] - திருவயிற்றிலே சேதநாசேதநக்களையகடைய வைத்து ஓர் ஆலின் தனிரின்மேலே சிறு பிள்ளையாய்க் கண்வளர்ந்தருளின ஆஸ்சர்யம்போலே எனக்கு உண்டான ஸப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தீர்க்கவல்லவனே!

ப.—அநந்தரம், “அவடிதவடநாஸமர்த்தனாபிருக்கிற நீ, இந்திரியங்களாலே லோஞ்சைக் கலக்கி, லோக்யமான உன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி பண்ணுகின்றாய்” என்கிறார்.

யாதும் - ஸகலசேதநங்களையும், யாவரும் - ஸகலசேதநரையும், (அபேக்ஷா அபேக்ஷமாக), இன்றி - ஒன்றொழியாமல், நின் - உன், அகம்பால் - திருவயிற்றில், ஒடுக்கி - ஏகதேசத்திலே யொதுங்கும்படிபண்ணி, ஓர் - (இன்னவிடத்திலே முளைத் தெழுந்ததென்று தெரியாத) ஓர், ஆலின் - ஆலினுடைய, நீள் - (முகிழ்விரிந்து) நீளுப்படி யான, இலை - இலையின், மீது - மேலே, சேர் - (“ப்ரளயாபத்தில் விழுவுதராம்” என் றறியாமல்) கண்வளர்ந்தருளுகிற, குழவி - ஸாஸவத்தை யுடையனாய், வினையேன் - பாபமே நிரூபகமான என்னுடைய, வினை - பாபம், தீர் - போக்கும், மருந்தே - மருந் தாகவல்லவனே! ஓர் - அத்நீயைவலரான, ஐவரை - ஐந்திர்திரியங்களை, காட்டி-காட்டி, நான் - (பரமபுருஷார்த்த யோக்யமான ஸ்வரூபத்தையுடைய) நான், சூது - உறுவது, அறியாவகை - அறியாதபடி, சுழற்றி - விஷயங்களிலே ப்ரமிக்கும்படி பண்ணி, உன் - (ஆபத்ஸகனான) உன்னுடைய, அடிப்போது - அதிஸயிதலோர்யமான திருவடித்தாம ரையை, நான் - (அநர்யஸாணனான) நான், அணுராவகை - அணுகாதபடி, செய்து - பண்ணி, போதிகண்டாய் - கண்காணாதபடி கடக்க நில்லாநின்றாய்காண்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “நீயே நிரதீஸாயபுருஷார்யம் என்னுமிடத்தை அறி யாதபடி ஸப்தாதிவிஷயங்களைக்காட்டி ப்ரமிப்பித்துப் போகாநின்றாய்” என்கிறார்.

[சூது நானறியாவகை சுழற்றி] - சூது - உறுவது. “உறுவது இன்னது” என்று நான் அறியாதபடி ப்ரமிப்பித்து; “உறுவத்ப்ரவணனாமதுவே உறுவது: விஷய ப்ராவண்யம் அநர்யதேஹது” என்று விவேகிக்கவொண்ணாதபடி மரஸ்ஸைக் கலக்கி, [ஓர் ஐவரைக்காட்டி] - ‘ஐவர்’ என்று—ஸப்தாதிகள். தனித்தனியே வாயகமான ஸப்தாதிகளைக்காட்டி, உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி. [போதிகண்டாய்] - “கண்ணோட்டம் பிறக்கும்” என்று கண்ணாற்காண வொண்ணாதபடி உன்னைக் கொண்டுபோகாநின்றிகிடாய். [யாதும் யாவருமின்றி] - சேதநம் அசேதநம் என்கிற வாசியின்றிக்கே. [நின்னகம்பாலெடுக்கி] - உன் திருவயிற்றிலே சேர்த்து. [ஓரானீனிலேமீதுசேர் குழவி] - ஓர் ஆலந்தனிரின்மேலே ஸ்தநர்யமான வடிவைக் கொண்டு கண்வளர்ந்தவனே! [வினையேன் வினைதீர்மருந்தே] - அந்த அவடிதவட நாஸமர்த்தயம்போலேயாயிற்று, என்னுடைய இந்திரிய வர்யத்தையத் தவிர்த்தபடி.

சுடு.—நாலாம்பாட்டு. “நீயே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதீஸாயபுருஷார்த்தமென்னு மிடத்தை நான் அறியாதபடி ஸப்தாதிவிஷயங்களைக் காட்டி என்னைப் ப்ரமிப்பித்துப் போகா நின்றாய்” என்கிறார்.

[குது இத்யாதி] - குது - உறுவது. "இவ்வாத்மாவக்கு விஷயப்ராவண்யம் நாஸுஹேது, ஸகவதநவவம்உஜ்ஜீவநம்" என்று. நான் அறியாவகை - இது நான் அறியாத படி. [ஐவரைக்காட்டி - சுழற்றி] - நான் உறுவதறியாதபடி ஸப்தாதிவிஷயங்களைக் காட்டி, ப்ரம்பித்த: உன்மத்தங்காய் தின்னப்பண்ணி. [உன்னடிப்போது நான் அணுகாவகைசெய்து] - உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி. மயிர் கழுவியிருக்கிறவனைச் செவ்விப்பூச்சுடாமல் தடுப்பாரைப்போலே. [போதிகண்டாய்] - கூடநிற்கில் இதேல்லாம் படவல்லேன் கிடர்! "கூடநிற்கில் கண்ணோட்டம் பிறக்கும்" என்று கடக்கப் போவாரைப்போலே. 'நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாம் நமக்குச் செய்ய வரிது காணும்' என்ன, 'ஓம், நீ அரியவைசெய்யமாட்டாயிறே' என்கிறார் - [யாதும்யாவரும்] என்றுதொடங்கி. சேதகாசேதநங்களொன்றும் பிறகதிர்ப்படாதபடி உன் வயிற்றிலே வைத்து, ஒருபவனாய் முகிழ்விரியாததோர் ஆலந்தளிரின்மேலே, உனக்கு ரக்ஷகர் வேண்டேவதோர் அவஸ்தைதைய ப்ராபித்துக் கண்வளர்ந்தருளுவா னொருத்தனல்லையோ? அரியவை செய்வவல்லை என்னுரிடத்துக்கு ஒருபழங்கதை சொல்லவேணுமோ? [வினையென்வினை தீர்மருந்தே] - பாபமே நிருபகமான என்னுடைய பாபப்போக்கும் மருந்தாகவல்லவனே! என்னுடைய ஸப்தாதிவிஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கி என்னை இப்படித் துடிப்பித்தவனல்லையோ!

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தீர்மருந்தினிஐந்துநோயடுஞ் செக்கிலிட்டேத் திரிக்குப் ஐவரை
நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்துநெகிழ்ப்பானோக்கின்றாய்
ஆர்மருந்தினியாகுவார்! அடலாழியேந்தியகரர்வன்குலம்
வேர்மருங்கறுத்தாய்! விண்ணுளார்பெருமானேயோ!

ஆ. - (தீர்மருந்தின்றி.) - "ஆபுரிதவிரோதிநிரஸநைகன்வலாவனாய் ததந குணசக்ராதிதிவ்யோபகரணபுஷ்கலனுமாய் ஸமர்த்தனுமாயிருந்துவைத்து, அசிகித்

காலம்பாட்டு. - குதுநான் இத்யாதி. "குது கானறியாவகை" என்றதொடங்கி, "ஐவரைக்காட்டி - சுழற்றி - போதி கண்டாய்" என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை - நீயே இத்யாதி.

"குது" என்ற - உறுவதாய், ப்ராப்தமாவதென்றபடி. இவ்விடத்தில், "ஐவர்" என்கிறத-ஸப்தாதிவிஷயங்களை. உன்மத்தங்காய்தின்னப்பண்ணுகையாவது - அவற்றிலே ஹோச்யதாபுத் தியைப் பிறப்பித்து நெஞ்சு கலங்கும்படி பண்ணுகை. "ஓர்" என்ற - இவற்றக்கு அத்விதீயத்வ மாவது - தனித்தனியே ஸ்ராயகமாகை. திருவடிகளைப் பூவாக ருபிக்கிறதற்கு மாவம்-மயிர் இத்யாதி. நாம் திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெறுவதுசப்போதோ? என்ற ப்ராபத்தி பண்ணியிருக்கிற ஆகாரத்தை நினைத்து - மயிர்கழுவியிருக்கிறவனை என்கிறது. இப்படியிருக்கிற தம்மைத் தன் திருவடிகளில் அது லவகைங்காய்களைக் கொடாமையைப்பற்ற - செவ்விப்பூச் சூடாமல் தடுப்பாரைப்போலே என்றது. "போதிகண்டாய்" என்றதுக்கு தாற்பர்யவரித்தார்த்தம் - கூடநிற்கில் இதேல்லாம் இத்யாதி. அவன்தான் கூடநில்லாமற்போவானென்? என்ன - கூடநிற்கில் கண்ணோட்டம் இத்யாதி. கண்ணோட்டம் - க்ருபை. மேலுக்கவதாரிகை - நீர் இத்யாதி. "குழவி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - உனக்கு ரக்ஷகர் இத்யாதி. "வினையென்வினை தீர்மருந்தே" என்றதுக்கவதாரிகை - அரியவை இத்யாதி. 'தீர்மருந்தே - குதுகானறியாவகை - ஐவரைக்காட்டி - சுழற்றி - உன்னடிப்போது' என்றதொடங்கி, 'போதிகண்டாய்' என்றவ்யம்.

(ச)

ஸ்பஷிஷபாஃபமஹாஃபாதிபஞ்சகங்கனாலே அநிமாந்தரபிதனாப்க்கொண்டு ப்ராக்ருதி யிலே இவ்வாத்மாவை பரிப்ரமிப்பிக்கிற இந்த்ரியங்களாலே சுத்தம் நிரோதிப்பித்த என்னைக் கைவிடுவாணாப்போலே பிராநின்றாய்; நீ பென்னைக் கைவிட்டால் வேறுஎனக்கு ரக்ஷகருளரோ? ஆதலால், அஸாபேந்த்ரியங்களுக்கு அபூர்வாயிருந்த திருவாய்மொழி உபர்வதுமமமர்களுக்கு எழுந்தருளியிருந்த உன் திருவருளிலே அடியேன் வாங்கியரு ளாய்” என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “அப்ர திக்ரிபமாம்படி விஷயங்களாலும் இந்த்ரியங் களாலும் நலிவித்து என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு எனக்கு ரக்ஷகர் உண்டோ?” என் கிறார்.

[ஐந்து நோய் என்று தொடங்கி] - ஐந்து விஷயங்களுமாகிற நோயாலே இவ் வாத்த்மாவை முடிக்கவல்லவாய் உடம்பாகிற செக்கிலேபிட்டுத் திரிக்கும் ஐந்து இந்த்ரியங் களையும் எதிரும் பார்ப்பவர்களிலும் நிறுத்தி என்னைக் கைவிடுவாணாப்போலே இருந் தாய். [ஆர்மருந்து என்று தொடங்கி] - ப்ரதிபக்ஷத்தை அடர்க்குந்திருவாய்மொழியை ஏந்தி ஆபூரிதர்க்கு ப்ரதிகூலரான அஸாசை நிர்ஸோஷமாக்கின நீ உபேகித்தால், இனி பரிஹரிக்கவல்லார் ஆர்? [விண்ணுளார் பெருமாளேயோ] - “ஹா! ராசி, ஹா! கக்ஷண” என்னுமாயோலே, தமக்கு உறவுமுறைபரான * அபர்வதுமமமர்களையும் எம்பெருமான யும் நினைத்துத் தம்முடைய ஆர்த்தியாலே கூப்பிடுகிறார்.

ப.—அநந்தரம், “ப்ரதிகூலநிர்ஸாஸ்வலாவனா நீ, விஷயேந்த்ரியாதிக னோடேஸம்ஸந்யிப்பித்துவைத்து அகற்றவான்போலே பிராநின்றாய்; வேறுஇனி ரக்ஷ கர் ஆர்? என்கிறார்.

அடல்-(ஆபூரிதவிநோதிகளைபழியச்செய்கைக்குஅடியான)யுத்தேதாத்நோகத்தை யுடைய, ஆழி-திருவாய்மொழியை, ஏந்தி-ஏந்தி, அகார் - ப்ரதிகூலரான அஸாசர்களுடைய, வன் - ப்ரபலமான, குலம் - ஸங்கங்களை, மருங்குவேர் - பக்கவேரோடே, அறுத்தாய்- அறுத்தவனாய், விண்ணுளார் - பரமபதவாசிகளுக்கு, பெருமாளே - நிரவயிகளோக்கி லுதனான நிர்வாஹகனானவனே! (வேறு), தீர் - ஸாந்திஹேதுவான, மருந்து-ப்ரத்யௌ ஷதம், இன்றி - இல்லாதபடி, ஐந்து-ஐந்துவரைப்பட்ட (ஸப்தாதிகளாகிற), நோய் - நோ யாலே, அடம் - முடிக்கக்கடவதான, செக்கில் - ப்ராக்ருதிஹேதுவாயுள்ள ஸாரமாகிற செக்கிலே, இட்டு - இட்டு, திரிக்கும் - ப்ரமிப்பியாநிற்கிற, ஐவரை - ஐந்திந்த்ரியங்களை யும், நோர் - என்முதப்பும், மருங்கு-பக்கமும், உடைத்தா-உடைத்தாம்படி, அடைத்து - நிறுத்தி, நெகிழ்ப்பாணெக்கின்றாய் - நெகிழவிடுவான்போலே பிராநின்றாய்; இனி - (விநோதிக்கு நிவர்த்தகனான நீயே ப்ரவர்த்தகனான) பின்பு, (இந்நோய்க்கு), மருந்து - மருந்து, ஆருவார் - ஆவார், ஆர்-ஆர்? “நோயானவிஷயங்கள் மருந்தாகவோ? நோவுபடு கிறான் மருந்தாகவோ, நோவிக்கிற இந்த்ரியங்கள் மருந்தாகவோ?” என்று கருத்து. ‘ஒ’ என்று - “ஸூரிகளோடு ஸமாநஜோடனுய்வைத்து, வ்யாதிக்ரஸ்தனாய் மிடறடைய உண்பதே” என்று விஷண்ணராகிறார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “விஷயங்களாலும் இந்த்ரியங்களாலும் அப்ர திக்ரிப மாம்படி நலிந்து, என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு ரக்ஷகர் உண்டோ?” என்கிறார்.

[தீர்மருந்தின்றி] - ப்ரதிக்ரியை இல்லாதபடி, ப்ரதிக்ரியை உண்டாகில் ஆறி யிருக்கலாம்போலே. [ஐந்து நோய்] - ஸப்தாதிகள். [அடம் செக்கு] - இவ்வாத்

மாணவ முடிக்கும் ஸரீரம். அதிலே ப்ரவேசித்து நெருக்கும் ஸ்ரோத்திரதிகை: ஸரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து ஸப்தாதிகைக்காட்டி நெருக்குகிற ஸ்ரோத்திரதிகை, நெருடைத்தாகவும், மருங்குடைத்தாகவும், அடைத்து - முன்பும் பார்ஸ்வத்தினும் நிறத்தி. [நெகிழ்ப்பானென்கின்றாய்] - "நீயே ரக்ஷகன்" என்கிற விஸ்வாஸத்தையும் நெகிழ்ப்பாணாப்போல இருந்தாய் என்னுதல்; கைவிடாமோபோலே இருந்தாய் என்னுதல். [இனி-ஆர்மருத்து - ஆருவார்] - ரக்ஷகனான நீ உபேஷித்தால், ஆர் மருத்தாருவார்? பிறர் இல்லாத அந்நகரக்கு "நீதுணை" என்றிருக்கலாம்; நீ கைவிட்டால், நோக்கக்கடவாருண்டோ? மருத்தாவது எது? என்னுதே, "ஆர்" என்கிறது - "ஒரு ப்ரமசேதானே மருத்தாவான்" என்றிருக்கிறார். "நிவ்ரணம் மெஷணம் கிஷகம்." [அடலாழிஇத்யாதி]-யுலோகி-வமானநிருவாழியையுந், வலிதான அஸுரர்குலத்தைப்பக்கீவரோடேவாக்கினவனே! நீ உபேஷித்தால் நான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவே? பிறர் ரக்ஷிக்கவே? [விண்ணுணர்பெருமானேயே]-நித்யஸூரிகளுக்கு ஒலக்கங்கொடுத்திருக்கிறபின்பு அதுஸம்பித்து "நான் அதுக்கு அசலாவதே" என்று கூப்பிடுகிறார். "ஹா! ஸரீ, ஹா! உக்ஷண" என்னுமாபோலே; உறவுமுறையான நித்யஸூரிகளையும் அவனையும் நினைத்துத் தம் சூத்ருமைவானே, அங்கே சென்று கேட்கும்படி கூப்பிடுகிறார்.

சா. - அஞ்சாம்பாட்டு. "விஷயங்களாலும் இந்த்ரியங்களாலும் அப்ரதிக்ரிய மாம்படி கலிக்குஎன்கை நீ கைவிட்டால் வேறுரக்ஷகர் உண்டோ?" என்கிறார்.

[தீர்மானத்தினி] - வேறொரு ப்ரதிக்ரியையுண்டாசிலும் சூற்றலாமிதே: ஸ்வஸக்தியாலும் போக்கப்போகாதாகாதே. [ஐந்துகோயமேச்செக்கிலிட்டு] - ஸப்தாதிவிஷயங்க ளாகிற கோயாலே இவ்வாத்மாவை முடிக்கும் ஸரீரமாகிறசெக்கிலே விட்டு. [திரிக்குமை வரை] - வாதிக்கிற ஸ்ரோத்திரதிகை. ஸரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து ஸப்தாதிவிஷயங்க ளைக்காட்டி நெருக்குகிற ஸ்ரோத்திரதிகை. [நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து] - எதிலும் பக் கங்களுமாக அடைத்து. 'அபிமந்யு' என்றொருபாலனை கலிகைக்கு அதிரத மஹாரதர்களடங் கலும் சூழப்போந்தாற்போலே, இந்த்ரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி. [நெகிழ்ப்பானென்கின் றாய்] - இதுவோதான் எனக்கு நிலைநிற்கப்படுகிறதா? "இங்ஙனேதான் செல்வகிறதோ?" என்றுஇருக்கவொண்ணாதபடி உன்பக்கல் பண்ணினவிஸ்வாஸத்தையும் குலையாக்கின்றாய்.

அஞ்சாம்பாட்டு.--தீர்மானத்தினி இய்யாதி. "ஆர்மருத்தினியாருவார்" என்னுமவையுபேஷித்தவதாரிகை - விஷயங்களாலும் இய்யாதி.

"தீர்மானம்" - தீர்க்கும் மருத்து. இத்தால் - 'ப்ரதிக்ரியை' என்றபடி. "தீர்மானத்தின் தீர்க்கே ப்ரதிக்ரெது" என்கிறவருடைய ஹார்த்தஜாவம் - வேறொரு இய்யாதி. இன்னுமாவென்ற விசேஷியாமைவாலேஹாவம் - ஸரீவஸக்தி இய்யாதி. அடு - முடிக்கிற. முடிக்குமென்றது - முடிக்கைக்காகவென்றபடி. இட்டு - ப்ரவேசிப்பித்தென்றபடி. "ஐந்து கோவைக்கொண்டு இவ்வாத்மாவை முடிக்கைக்காகச்செக்கிலேவிட்டுத்திரிக்கும்ஐவறையும் நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்துநெகிழ்ப்பானென்கின்றாய்" என்று வாக்கியோஜனை. நேர்மருங்குடைத்தாம்படி யடைத்தென்ற ஸப்தாந்தம். எதிலும் பக்ஷங்களுமாக அடைக்கையாவது - முன்னும் பார்ஸ்வங்களுமாக நிறத்தலை, ந்ருஷ்டாந்தபூர்விகைத் தார்த்தோபபாதம் - அபிமந்யு இய்யாதி. இந்த்ரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி - இந்த்ரியங்களுக்குக் கையடைப்பாக்கி என்றபடி. கையடைப்பாக்கி - வசமாக்கி. "நெகிழ்ப்பானென்கின்றாய்" என்கிற தென்? "இந்த்ரியங்களப்பாதகங்கள்" என்னுய்புத்தியைத் தத்தோமே என்ன - இதுவோதான் இய்யாதி. இதுவோதானென்றது - இந்த்ரியங்கள் பாதகங்களென்கிற புத்தியோதான் என்றபடி. கிண

ஆனால் நம்படி இதுவாகில், உமக்கொரு பரிஹாரந் தேடிக்கொண்டாலோ என்றான் : [ஆர்மருந்தினியாகுவார்] - என்னிடையாட்டம் பிறர்க்குக்கொடு காரியமில்லை; நான்கோவு படாநின்றேன், நீ கைவாங்கினாய்; ஆனபின்பு, எனக்கு ஒரு ரக்ஷகருண்டோ? நானும் பிறரு மில்லாதவன்று நீயுண்டு: நீவிட்டவன்று ஆருண்டு? “ஆனால் நீரோ?” என்றான்; நானும் கையுந்திருவாழியுமாயிருந்தேனாகில் நான் என்னெனோக்கிக்கொள்ளேனோ? மருந்தாம்போதும் ஒருசேதநன் வேணுமாகாதே. * மருந்தும்பொருளும் அமுதமுந் தானேயிறையின்கு. [அடலாழியேந்தி யசுரர்வன்துலம் வேர்மருங்குத்தாய்] - யுத்தோங்குமவமான திருவாழியை ஏந்தி அஸுரருடைய வலிதானதுலத்தைப் பக்கவேரோடே வாங்கினவனே! அவ்வாஸனை யோ உம்மைகலிகிறது? [விண்ணுளார்பெருமானேயோ] - ஒருத்தன் சிறையிருக்க, பிதா வும் மாதாவும் ப்ராதாக்களுமாய்க்கல்யாணஞ்செய்யக்கண்டு தான்கூடப்பெறுதே நோவுபடு மாபோலே, நித்யஸுலிகளும் பிராட்டியும் அவனு ளாகப் பரமபதத்திலேயிருக்கிறபடியை அனுஸந்தித்து அங்கேகேட்கும்படி கிடந்துகூப்பிகேளார். “ஹாராசி ஹாலக்ஷண ஹா லாலிகெது” (ஹாராம ஹாலக்ஷண ஹாஸுமித்தே) என்று பிராட்டி தனியேகிடத்து கூப்பிட்டாற்போலே, பரமபதத்திலிருப்பும் அணிகலங்கும்படி கூப்பிகேளார். (சு)

நில்வாமைக்கு அடிவது? என்ன - இங்ஙனேதான் இய்யாதி. அதாவது - இந்தபாதகதவ்யுத்தியோடே செல்லவுமொன்னுதபடி தேவந்திருவடிசளில் விரவாஸத்தை செழிப்பைக்காக விருந்தாற்போலே இராகின்றாய். யென்றபடி. “ஒக்கின்றாய்” - இருந்தாற்போலே இராகின்றாய். இங்ஙனேதான் - இந்த பாதகதவ்யுத்தியோடேதான் என்றபடி. ஆனாலென்றது - ‘நாம்மைவிட்டோம்’ என்று உமக்குத் தேற்றுகிறதாகில் என்றபடி. ஏதத்விவரணம் - நம்படி இதுவாகில் என்றது. “இனி” என்றதுக் கீர்த்தம் - என்னிடையாட்டம் இய்யாதிவாச்யத்யம். விவரணம் - நானும் பிறரும் இய்யாதி. “ஆர் மருந்து - ஆருவர்” என்றதுக்கு - உபாயாதாரங்கள் ரக்ஷகமாகமாட்டாதென்றத்தக்கதன்மையி லுத்தி, “அடலாழியேந்தி” என்றதுக்கு அவதாரிகை-ஆனால்நீரோ என்றனென்று. இப்பகூத்தில், ஏதமருந்தினியாகுமென்னுதே, “ஆர்மருந்தினி” என்றதுக்குஹாவம் - மருந்தாம்போதும் இய்யாதி. அப்படி சேதாரோ மருந்தோவென்ன - மருந்தும் இய்யாதி. அநிஷ்டமான ஸர்ஸாரவ்யாதியைப்பேர்த் தும் மேஷஜும், இஷ்டமானமோகூத்ததைத் தருமொருளும், எவத? இஷ்டமாய்மோக்யமான அம்ருதமும் திருவடிகள்தானே யித்யந்ததி. மூன்றாத்திருவந்தாதி காலாம்பாட்டு. “வேர்மருங்கு” என் றது - மருங்குவேர் என்றபடி. அவ்வாஸனையோ என்றது - அந்தவிரோதிரிசைமாதாமேயோ கவி கிறதென்ன; அன்ற, ப்ராப்தியுமென்கிருசென்றபடி. ‘உம்மைகலிகிறது’ என்றவகந்தர்ப், பின்னையும் கலிகிறதண்டேவென்ன? என்றத்யாஹரிப்பது. “விண்ணுளார்பெருமானே” என்றஸம்போதித்த “ஒ” என்றதுக்குஹாவம் - ஒருத்தன் இய்யாதி. த்ருஷ்டாத்பூர்வமாக உபபாதம் - ஹாராம இய்யாதி. இது - கூப்பிகேறமாத்ரத்துக்கு த்ருஷ்டாத்ரம். “ஹாராசி ஹாலக்ஷண ஹா லாலிகெது ஹாராசிஹாலக்ஷண செஜநந்யா | வனஷா விவஷ்யாசி ஹரிஷ ஹாம்யா சிஹா ணபுவே நளரிவ சிவ்வாதா” இது சுந்தரகாண்டே வேண்டியுத்தரகோத்யோகஸையே. [28-8] ‘அடலாழி’ என்றதொடக்கி, ‘விண்ணுளார்பெருமானே-செழிப்பாடுஞ்சென்றாய், ஆர்மருத் தினியாகுவார் : ஒ’ என்றவ்யம். (சு)

ஆறாம் பாட்டு:

விண் ணுளார் பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையுஞ்சேறும்ஐம்புலனீவை
மண்ணுள்ளெண்ணைப்பேற்றால்என் செய்யாமற்றுநீயும்விட்டால் ?
பண்ணுளாய்! கவிதன்னுளாய்! பத்தியினுள்ளாய்! பரமீசனே ! வந்தேன்
கண்ணுளாய்! நெஞ்சுளாய்! சொல்லுளாய் ! ஒன்றசொல்லாயே.

ஆ.—(விண்ணுளார்) - திருநாட்டிலே அயர்வறுமமமார்க் எதிபதியாவிருந்த
உன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கிற அயர்வறுமமமார்க்கையுங்கூட ஸ்வப்ரவணமாகி
உன் திருவடிகளை இழப்பிக்கவல்ல இந்த மரப்தாதி விஷயங்கள் தம்நிலமாவது, பின்னை
நீயும் கைவிடுவதானால் என்னை என்செய்யா ? இவைசெய்யும் வாயை சொல்லுகிலமல்ல.
இந்த வாயையாலே கூப்பிடுகிற என்னுடைய சொற்களிலும் த்வநிர்வலேஷாஸத்திஷ்
ணாத்வரூபமான என்னுடைய ஸ்நேஹத்திலும், உன்னைக்கண்ணப்பெருமையாலே அவ
ஸம்மான என்னுடைய சக்து-ராதி கரணங்களிலும் அவஸ்த்திதனாய் ஸர்வஜ்ஞனுமாய்
ஸர்வோவாணுமாயிருந்த நீ, என்னுடைய இந்த வ்யஸாமெல்லாத் திருமட, உன்னை
உன் திருவடிகளிலே காங்குகிறேனென்று சொல்லுதல்; நான் ஆசையதும்படி வாக்கக்கடவ
தன்றென்று சொல்லுதல்; இரண்டத்தொன்று சொல்லாய்! என்ற கூப்பிடுகிறார்.

ஆ.—ஆறாம்பாட்டில், எத்தனையேனும் அளவுடையாரையும் நவியவல்லவான
இந்தரியங்கள், நீ கைவிட்டால், அதிஷ்டவல்லான என்னை என்னை அர்ப்பணம் படுத்
தாலோ ! என்கிறார். [விண்ணுளார் என்று தொடங்கி] - "அயர்வறுமமமார்க்கை என்
வாசத்திலே எப்பெருமானுக்கு "அடிமை செய்யவேணும்" என்று வந்துயிருக்கும்
அயர்க்கையும் நவியவல்லவான ஐந்து இந்தரியங்கள் இவை. எம்பெருமானுக்கு அடிமை
செய்யும் இக்குண்டான வைக்கையர்களை என் தமாம். [மண்ணுள் இப்பாதி] - தனக்கு
நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே, அதிஷ்டவல்லான என்னை விஷயமாகப் பெறுவதற்குரியவை
சக்திகளான நீயும் விட்டால் எப்பாடு படுத்தா ? [பண்ணுளாய் என்று தொடங்கி] - என்னை
டைய சக்து-ராதி களிலே ஸர்வஜ்ஞிதனாய் என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வர்த்ததையும் ஆர்த்திதாநி
மான என்னுடைய உத்தியையும் உன்னுலல்லது செல்லாததான என் டிரைவையும் அது
ஸர்வியப்பதும்செய்து நினைத்தது முடிக்கவல்லையுமாயிருக்கிற நீ வந்து, இந்தரியங்களா
லுள்ள நவியுதிர்ந்து நான் உன்னைப் பெறும் விரகு கொல்லவேணும்.

ப.—அநந்தரம், என்பக்கலிலே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வஜ்ஞிதனான நீ,
முகந்தோன்றநின்று நவியாவிட்டால், அளவுடையாரையும் நவியும்இந்தரியங்கள் என்னை
என்செய்யாது ? சொல்லாய் ! என்கிறார்.

விண்ணுளார் - பாம்பதவாசிகளாய்வைத்தே, பெருமாற்கு - ஸர்வாபிகளான
உனக்கு, அடிமைசெய்வாரையும் - அடிமைசெய்வாரான வைநதேபரதிகளையும், மண்
னுள் - தன்னிலமான இந்த லோகத்திலே, செறம்-மேலிட்டெனியக்கடவதான, இவை-
இந்த, ஐம்புலன் - ஐந்துஇந்தரியங்களானவை, என்னை - இவற்றை வெல்லுகக்கடவான

வலமில்லாதஎன்னை, பெற்றால்-பெற்றால், மற்றும் - அதுக்குமேலே, நீயும் - (நியந்தா
வான) நீயும், விட்டால் - கைவிட்டால், (அவை), என்-என், செய்யா - செய்யாதன?
என் - (நடுபட்டுக்கப்படுகிற) என்னுடைய, பண் - ஆர்த்தஸ்வரத்துக்கு, உள்-ஆய்-உட்
பாடனாய், கவி தன் - ஸ்வராஸ்ரயமான ஸப்தஸந்தர்ப்பத்துக்கு, உள்-ஆய் - ப்ரதிபாத்ய
னாய், பத்தியின் - (அதுக்கடியான) ப்ராவண்யத்துக்கு, உள்ளாய் - விஷயபூதனாய், (அவ்
வளவன்றியே), பரம் - (ஸ்வமும்உனக்கு விஜயமாம்படி) ஸர்வாதிகனாய், ஈசனே - நியந்
தாவாய், (பொய்யங்களில் தனித்தனியே “வக்ஷாஷிதிஷ்டுநு, சிநலிதிஷ்டுநு” என்கிற
படியே), கண் - கண்ணோடு, உளாய்-, நெஞ்சு - நெஞ்சோடு, உளாய்-, சொல் - வாசித்தரி
யத்தோடுவாசியற, உளாய் - உள்ளே ஸந்நிஹிதனாபிருக்கிறநீ, வந்து-, (என்தனர்த்தி
திரும்படி), ஒன்று - ஒருவார்த்தை, சொல்லாய் - அருளிச்செய்யவேணும். சொல்லாயே
பென்று - வந்து சொல்லுகிறதிலேயென்றுபொருளாய், விட்டபடியை யுபபாதித்ததாவ
மாம். என்செய்யாவென்று - அநாயகவிஷயத்தில் குறும்பரைப்போலே அழிந்ததவிடு
மென்று வருத்த.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அளவுடையாரையும் நலியவல்ல இந்தரியங்கள், நீ கை
விட்டால் ஓர்வலனான என்னை என்பதெத்தா? என்கிறார். [விண்ணுளார் இத்யாதி] -
* அபர்வதாமமரர்களதிபதிக்கு அவர்களோடேகூட அடிமைசெய்ய ருசியுடையாரையும்
விஷயங்களிலேமூட்டி நலியும்இந்தரியங்கள் இவை. விசக்தனான விஸ்வாமிதரணியும்,
கைக்கல்பருசியுடைய மஹாராஜாரயுங்கூட நலிந்ததிதே. விண்ணுளாய், “ஸ்வ
ஸ்வாமிபாபிருக்கிறவனுக்கு அடிமை செய்யவேணும்” என்று இங்கேவரினும், எனக்கு
என்னப்பண்ணும் இந்தரியங்கள்! பெரிய திருவடி, “பிராட்டிமாரையும் தேவாரையும்
நான் வழித்தேன்” என்றானிதே. [மண்ணுள்] - தம் நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே.
[என்னைப்பெற்றால்] - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அவ்வருகாபிருக்கிற என்னைப்பெற்றால். [என்
செய்யா] - இந்தரியங்கள் அளவுடையாரையும் அகப்படுத்த வல்லவை: அவை, அகப்
படுத்த வேண்டாதே மேல்விழுமவன் நான்: ஆனால், எல்லாம் படுத்தாவோ? [நீயும்விட்
டால்] - இந்தரியவாய்ந்தையைப் போக்கக்கடவ நீயும் உபேகித்தால் எல்லாவராய்மும்
படுத்தாவோ? [பண்ணுளாய்] - என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரம் அறியாதிருக்கிற பல்
கையே! [கவிதன்னுளாய்] - அவ்வார்த்திக்கு ஆஸ்ரயமான உத்திகேளாதிருக்கிற பல்
கையே! [பத்தியினுள்ளாய்] - இதைச் சொல்லுகிற ஆற்றுகையை அறியாதிருக்
கிறபல்கையே! [பரமீசனே] - இந்தரியங்களுக்கும் ஈசனே! என்னைப்போலே அஸத்த
னாய்த்தான் இருக்கிறாயோ? [கண்ணுளாய்] - அஸந்நிஹிதனல்லே. [நெஞ்சுளாய்] -
நெஞ்சினியிதன். [சொல்லுளாய்] - கவிதன்னுளாய் என்று பாசரஞ்சொல்லிற்ற;
இது வாசிரந்தரியத்தைச் சொல்லுகிறது. [வந்து - ஒன்று சொல்லாய்] - அர்ஜுநனுக்
குப்போலே வந்து “போஸு-உ” என்று சொல்லவேணும்.

நடு - ஆறும்பாட்டு. அளவுடையாரையும் நலியக்கடவ இந்தரியங்கள், நீயும்
கைவிட்டால், தர்ப்பலனான என்னை என்பதெத்தா? என்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு.—விண்ணுளார் இத்யாதி. “மற்றநீயும்விட்டால்” என்னுமளவும் கடாட்சத்
தவதாரிகை - அளவுடையாரையும் இத்யாதி.

[வீண ணுளார்பெருமாற்கு இத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கடிமை செய்வா
ரையும் செயும். [பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையும்செயும்] - ஒக்கப்பிறந்துஇளைப்பெருமானைப்
போலே யடிமைசெய்து தீர்வாருண்டிறே. வீண ணுளாராய்ப் பெருமாற்கடிமைசெய்வா
ரையும் செயும். திருவடியையுமகப்பட "எனக்கு" என்னப்பண்ணிற்றிறே. ஸுமுகனென்
கிற ஸர்ப்ப விசேஷம் திருவடிகளிலேசென்றுகிட்ட, பெரியதிருவடி ஒடிச்சென்று, "எனக்கு
சூயிஷமாயிருக்கிற இத்தைக் கைக்கொண்டு கோக்குவதே!" என்று வேறுத்து, "தேவரீரை
யும் காய்ச்சிமாரையும் கேடுங்காலம் வலுத்துக்கொண்டு திரிந்தேன்: கான் என்பெற்றேன்?"
என்றானிறே. இதிறே ஸம்ஸாரஸ்வலாவ மிகுக்கும்படி. அவன்தான் அவதரித்து சோகிப்
பது மோலுப்பதாற்றப்போலையாயிற்று இவர்களுக்கும். அன்றிக்கே "அயர்வறுமமரர்களதிபதி
யாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலே முழுக்காக்களாய்க்கைங்கார்யத்திலே யவ
காலுத்திருக்கக்கடவரானவர்களையும் கேடுக்கக்கடவ இத்திரியங்களிலை. ஒரு வீர்வா
மிதர ஸுக்ரீவாதிகளைக் கண்டேமற்றே. ஜ்ஞாநாதிகளுனவிஸ்வாமீதான் அகப்பட ஒருவிஷ
யத்தின் காற்கண்டயிலே கேடுங்காலங்கிடந்தானிறே; பெருமாளுக்குப்பரிவரான மஹாரா
ஜர், பெருமானை மின்னுக்கும்இடிக்கும்இரையாகவிட்டுவைத்து காலுமாஸம் இத்திரியபாவச
ராய் அவ்வுழியென்று கினைத்திலிறே. [மண்ணுள் இத்யாதி] - இவர்தாம் வீண ணுளாரில்
ஒருவராகாதே தான்? இவற்றுக்குத்தக்கிலமாவது; கான் இவையிருத்தஇடத்தேடிச்சென்று
கழுத்திலே கயிற்றிட்டுக்கோடு நிற்கவல்லேனொருவனாவது; இங்ஙனையிருக்கிற என்னைப்
பெற்றால் இவை என்பண்ணு? [மற்றாயும்விட்டால்] - எல்லாரும்விட்டே, விழுந்துபரிக்
கும் பூமியான கீயும் விட்டால். ரகஷகளுன கீ விட்டிலையாகில், மஹாராஜர் வாலியை
வேன்றாற்போலே நானும் இத்திரியங்களை வேல்லேனோ? "தவஸூஹம்நிமுஹம்

"அடிமைசெய்வார்" என்ற - முழுக்காக்களாய் அர்த்தம் - அயர்வறும் இத்யாதி. நிற்ப
ருகினையுத்தர்த்தம் - பெருமாற்கு இத்யாதி. இவ்விடத்திலே நிற்பருகினையுத்தர்த்தம்
என்ன - ஒக்க இத்யாதி. தவிரியார்த்தத்திற்கு ஸுப்பதிரியாவதும் - வீண ணுளாராய் இத்யாதி: அவ
தாரதையில்இத்திரியங்கள் வாயித்தஇடமுண்டோ? என்ன - திருவடியையும் இத்யாதி. விவரணம் -
ஸுமுகன் இத்யாதி. "அன்புருஷ்டஸம்ஸாரகந்தனா இத்திரியங்கள் வாயிக்கும்" என்னலாமோ?
என்ன - இதிறே இத்யாதி. அகர்மஸுயஸ்க்கும் இது உடுமோ? என்ன - அவன்தான் இத்யாதி.
அதாவது காவலையென்றபடி. முத்தின அர்த்தவிவரணம் - அன்றிக்கே அயர்வறும் இத்யாதி.
முழுக்காக்கள் இத்திரியவாயான இடமுண்டோ? என்ன - ஒருவிஸ்வாமீதர் இத்யாதி. இத்தை
விவரிக்கிறார் - ஜ்ஞாநாதிகள் இத்யாதிவாக்யதவயத்தாலே, 'ஜ்ஞாநாதிகளுன' என்றவிடத்திலே -
"வேடுவாநிநியமு ரொர விசுஸாஸிவிசுரகி:" இத்யாத்பதஸந்தேயம். 'கேடுங்காலம்'

என்றவிடத்திலே - 'கேடுகாராசுராவடுசொந மகாலுஸவதிராடிஸ' என்றது, அதுஸத்
தேயம். "மண்ணுள்" என்றதுக்கு லாமம் - இவர்தாம் இத்யாதி. "மண்ணுள்" என்னையாலே -
முன்பு வீண ணுளாரென்ற தோற்றகிறது. "மண்ணுனென்னை" என்ற விசேஷித்ததுக்கு காவ
லாதல், ஸுப்பதார்த்தமாதல் - இவற்றுக்கு இத்யாதிவாக்யதவயம். "மற்றும்" - அதுக்குமேலே யென்ற
படி. எல்லாரும் விட்டென்றது - "ஸுவிசுராய்" இத்யாதிப்படியே: எல்லாரும் விட்டது மென்ற
படி. விழுந்து பரிக்கும் பூமியானவென்றது - விட்டதடியாக மேல்விழுந்து பரிக்கும் பூமியானவென்ற
படி. கான் விடாவிடிவ் கீர் செய்கிறதென்? என்ன - ரகஷகளுன இத்யாதி. அவன் கைவிட்டால்
இத்திரியங்களை வெல்ல அநிறே? என்ன - தன்யாறம் இத்யாதி. கீதாஸுஷுஷ்ட்டே 'உருகம்'

சொல்லுகிறதென்? என்ன, [வந்து - ஒன்றுசொல்லாயே] - எனக்காக நாலடி நடந்துவந்து நீ யஞ்சாதே கொள் என்று - என்னை, “சாஸாஸ” (மாஸாஸ) என்னவேணும். “உன் ஸத்ஸாவத்தில் எனக்குஅதிஸங்கை உண்டோ? என்கண் காணவந்து ஒன்றுசொல்லுகை யன்றோ எனக்குத்தேட்டம்”? என்கிறார்.

(க)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒன்றுசொல்லியோருத்தினிற்சிற்கிலா தஓரைவர்வன் கயவரை
என்றுயான் வெல்கிற்பன் உன் திருவருளில் கையேல்
அன்றுதேவரகரர்வாங்க அலைகடலரவமளாவி ஓர்
குன்றய்வைத்தளந்தாய்! கோடியேன்பருகு இன்னமுதே!

ஆ.— (ஒன்றுசொல்லி.) - இப்படி இந்த விஷயங்கள் உமக்கு வ்யாக்யானத்தில் இவற்றில் ப்ரவணமாகாதபடி உம்முடைய இந்திரியங்களை ஜபிக்கமாட்டீரோ? என்னில் அம்ருதமதநே ப்ரகாரந்தான தேவர்களுக்கட உன்னையொழிய தந்திவர்த்தந சுதமாய பிற்றிலர்; அல்பவஸ்த்தித ஸ்வஹாமுமாய் அதிபலமுமாய் பாஹிம்ஸைகருசிகளுமாயிருக்கிற இந்திரியங்களை, உன்னுடைய க்ருபையொழிய நான் எங்களை ஜபிக்கும் படி? ஆதலால், உன்னுடைய க்ருபையாலே நீ என்னுடைய ப்ரதிபத்யமான பாபத்தைப்போக்கி, நிரவயிக்ஷாக்யபூசணுனஉன்னை எனக்குஜபிக்கத் தந்தருளினாற்போலே, இன்னமும் உன்க்ருபையாலே நீயே இந்தக்கரணஸம்பந்தத்தைப்போக்கி உன் திருவடி களிலே வாங்கியருளவேணும் என்கிறார்.

ஒ.— ஏழாம்பாட்டில், நீ உபேகித்தால், அதிவலமான இந்திரியங்களை என்னால் வெல்ல உபாயம் உண்டோ? என்கிறார்.

[ஒன்று என்று தொடங்கி] - ஒன்றைச்சொல்லி ஒருவழியில்லாத அதிவல மாய்த்தனித்தனியே ப்ரயாசமான ஐந்து இந்திரியங்களையும் நீ உன்க்ருபையாலேவென்று தாராயாகில் வெல்ல உபாயமில்லை! [அன்று தேவரகரர்வாங்க] - தேவர்களும் அகரர்களும் வலிக்க. அவர்கள் மாட்டாதே கைவாங்க என்றுபாம். [அலைஎன்று தொடங்கி] - அலைகையாலே கடைய அரிதான கடலிலே வாஸுதிபைச்சுற்றி மந்தரபர்வதத்தை வைத்த என் நாயனுமாய், தேவர்களைப்போலே நீ தந்தத்தைக்கொள்ளாதே உன்னையே ஆசைப்படுகிற எனக்கு நிரதிஸய ஹோக்யனுமானவனை.

ப.— அநந்தாம், ஆபுரிதர்க்கு அருந்தொழிச்செய்தும் அபேகிதந் தலைக் கட்டுப்படியான உன்னுடைய க்ருபையில்லையாகில், ப்ரபலமான இந்திரியங்களை என்று வெல்லக் கடவேன்? என்கிறார்.

அன்று - (நித்யத்வப்ராதையாலே உன்னை ஸாணம்புகுந்த) அன்று, தேவர் - தேவர்களும், அகரர் - (அவர்களோடே அம்ருதார்த்தமாக ஸங்கதான) அகரர்களும்,

அக்கும் - ஸ்சிவநித்யத்தைப் பற்ற விவகித்தருளிக்கொய்து, நீயும் உனையாயிருக்க கானிழப்பதே என்ற ஸத்ஸாவ விவக்யா ஹவாந்தாம் - உன் ஸத்ஸாவத்தில் இய்யாதி. ‘விண்ணுளார்’ இய்யா ரப்ய, ‘என்னைப்பெற்றால் - மற்ற நீயும்விட்டால் - என்செய்யா? ‘பண்ணுளாய்’ என்றதொடங்கி, ‘வந்து - ஒன்றுசொல்லாயே’ இய்யந்வயி.

(க)

வாகு - வலிக்கும்படியாக, அலை - அலை வெல்கிற, கடல் - கடலிலே, அவமம் - வாசுகி வென்கிற பாம்பை, அளரவி - சுற்றி, ஓர் - அத்விதீயமாக, ஒருநதம் - நதாபர்வதத்தை, வைத்த - அலையாமல் நாட்டின் உபகாசத்தவத்தைக் காட்டி, எந்தாய் - எனக்கு ஸ்வாமி யானவனாய், கொடியேன் - அவர்களைப்போலே அந்த அம்ருதத்தவரயவஸியாதே, ('உன்னையே புலிக்கவேணும்' என்னும்) கொடுமை - தாழ்ந்த நிலை பருகு - பருகு வாகுக்கு, இன்னமுதே - தித்பலோக்யமா யிருக்கிறவனே! உன் - உன்னுடைய, திருவருள் - சிவபுகழைய, இல்லையேல் - இல்லையாகில், ஒன்று - ஒரு விஷயத்தைத் தேடித்தா வென்று, சொல்லி-, (அதுபெற்று அதுபவிக்குந் தனையும்), ஒருத்தினில் - ஒருபடிப்பட, நிற்கிலாத - நில்லாதே, ஓர் - ஒன்றுக்கொன்று சேராச்சேர்த்தியாய்த் தனித்தனியே ஸ்வதந்தரமான, ஐவர் - ஐந்திந்தரியங்களாகிற, வன் - ப்ரபலராய், கயவரை - பழகியும் முகமரியாத கயவரை, யான் - ஸ்வயம் அஸக்தனான நான், (முன்புமட்டாதவோபாதி), (மேலும்), என்று - என்று, வெல்கிற்பன் - வெல்லவல்லேனாவேன்?

இ. - ஏழாம்பாட்டில், நீ உபேகசித்தால் அதிலேலமான இந்திரியங்களை என்னுல்வெல்ல உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில் நிற்கிலாத] - ஒருவிஷயத்திலே சாபலத்தைப் பண்ணி அது கைப்புகுருந்தனையும் அதிலே நிலைநில்லாத. ஒருத்து-ஒருமைப்பாடு. [ஓர்ஐவர்] - ஒருவாரினைத்தத்தை ஒருவாரினையாதே தனித்தனியே ப்ரயாநராயிருக்கை. [வன்கயவரை] - வன்மையாலேகாரியம் கொள்ளக்கடவராய், கயவராய்-வலராய், முகம் பழகப்பழக வாயகராகை. [என்றுயான் வெல்கிற்பன்] - என்று நான் இவற்றை வென்று தலைக்கட்டக்கடவேன். [உன்திருவருள் இல்லையேல்] - உன்னருள் பெற்றே னாகில், நானும் இவற்றைவென்று தலைக்கட்டேனோ? உன்னருள் பெறுகையாலே அர் ஜுநன் ஐயத்யானே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிவென்றிலனோ? மஹாராஜர் உன்னை அண்டை கொண்டு வாலியை நிமஸித்திலரோ? [அன்றுதேவர்இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபாரும் உன்னருளாலே ஸ்வாமிமதம் பெற்றிலர்களோ? [அன்று] - உவபூவஸ பூரபோபஹத ரான அன்று. [தேவர் அசுரர்வாங்க] - தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஸங்கதராய்க் கடல்கடையப்புக்கு இளைத்துக் கைவாங்க என்னுதல்; வாங்கல் என்று - வலித் தலாய், அவர்கள்கடைந்தாராய்த் தலைக்கட்டும்படி என்னுதல். [அலைகடல்] - சுஷுபித மான கடலிலே. [அவமளாவி] - வாஸுகியைச்சுற்றி. [ஒர்குன்றம்வைத்த] அத்விதீய மானமலையை வைத்ததொய்ப்பம் அம்ருதம் கிளருந்தனையும் தானே திரியும்படியாகவா யிற்று. [எந்தாய்] - அச்செயலேக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! [கொடியேன் பருகுஇன்னமுதே] - தேவர்களைப்போலே நித்யத்வத்தைக்கொள்ளாதே உன்னையே ஆசைப்படுகிற எனக்கு நிரதிரயலோக்யனாவனே! தேவர்களைப்போலே உப்புச்சாற் றிலே த்ருப்தனாகப்பெற்றிலேன். தோளும் தோள்மாலையுமாய்க் கடலைக்கடைகிற போதை அழகாயிற்று, இவர்க்கு அம்ருதம், இவருடைய அம்ருதம் விஸஜாதீயமா யிருக்கிறபடி.

ஈ. - ஏழாம்பாட்டு நீ உபேகசித்தால், அதிலேலமான இந்திரியங்களை என்னுலே வெல்ல உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு - ஒன்றுசொல்லி இத்யாதி. "உன்திருவருளில்லையேல் - வன்கயவரான - ஓர்ஐவரை - என்றுயான் வெல்கிற்பன்" என்ற பதங்களைப்பற்ற அவதாரிகை - நீ உபேகசித்தால் இத்யாதி.

“ஒன்று சொல்ல யொருத்தினில் நிற்கலாத” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - ராமோத்வீர் இய்யாதி. “தவ குவரிவவநம் டேவி ராஜ்யாயடிவிகாமி தபு | கரிவெடிவபு சிஜாநெய ராரொசிநபூகிவாஷதெ” இதி அயோத்யாகாண்டே. [கடி-நா] அவர்களைப் பற்றினால் பயம் செட்டிருக்கலாம் ப்ரகாரமேதென்ன - அங்ஙனேயாகில் இய்யாதி அங்ஙனேயாகில் என்றது - இரண்டாம்வார்த்தை இல்லையென்றாகில் என்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - ஒருவார்த்தையை இய்யாதி. விவரணம் - ஒருவிஷயத்தை இய்யாதி. “ஒர்” என்று - அத்விதீயத்வம். ஆவது - ஒருவர்களைத்தந்தையையொருவர் நினையாதே தனித்தனியே ப்ரதாரா யிருக்கை * வன்மைக்கார்த்தம் - பழகப்பழக இய்யாதி. கயவர் - கிரீயக்ருணர்: வலரென்றுமாம். “என்றயான்வெல்கிற்பன்” என்றதுக்கு ஹாவம். இன்றில்லவாகில் இய்யாதி. ஒருகாரும் வெல்லமுடியாதென்ற கருத்து. வ்யதிரோக விர்த்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அவன் ப்ராஸாதம் இய்யாதி. அவன் ப்ராஸாதமுண்டானால் ஜயிக்கலாமோ? என்ன - அருளேன்னும் இய்யாதி. அருளாகிற அழகிய புகழையுடைய வானை உருவிலீசினென் னும்புலன்களை யென்றபடி. திருமொழி, ஆரம்பத்து இரண்டாம் திருமொழி, காலாம்பாட்டு: “பிறிந்தேன்” இய்யாதி. “உன் திருவருளில்லையேல் - என்ற யான்வெல்கிற்பன்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - உன்னை யன்னை இய்யாதி. அவனை யன்னைகொண்டே ஜயித்தார்களோ? என்ன - க்ருஷ்ணனை இய்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - க்ருஷ்ணஸ்ராயா இய்யாதி. “அன்றதேவர்” இய்யாதிக்கு அவதாரிகை - நம்மநாள் இய்யாதி. “அன்று” - தர்வாஸஸ்ராயத்தின் அன்று. நொய்ப்பம் - கேர்ப்பு. “எல்லார்க்கும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - காமக்கும் இய்யாதி. ப்ரயோஜனாத்ரபரக்காகக் கடைந்ததுக்குத் தோற்று, “எந்தாய்” என்பானென்? என்ன - தாமும்ஒரு இய்யாதி. அதாவது -

கீரு ராகையாலே அது தம்பேறுயிருக்கிறபடி. [கோடியேன்பருகுஇன்னமுதே] - கடைந்
தத்தையே ஆசைப்படப் பெற்றிலேன். நீ செய்தது கொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டியிருக்க,
“அட்டதொழியச்சுட்டதுகொவோ” என்று உன்னை நிர்ப்பந்திக்கும்படியான பாபத்தைப்
பண்ணினேன். (எ)

எட்டாம் பாட்டு

இன்னமுதெனத்தோன்றி ஓரைவர்யாவையுட்பயக்கநீவைத்த
+ முன்னமாயமெல்லாம் முழுவோரிந்து என்னையுன்
சின்னமுந்திருமர்த்தியுஞ் சிந்தித்தேத்திக்கைதொழுவேயருளெனக்கு
என்னம்மா! என்கண்ணா! இமையோர் தம்குலமுதலே!

ஆ.—(இன்னமுதென) - அதுமறவேளாயாம் அம்ருதோபமமாய், விபாகே
நியதேஹதுத்வேந விஷோபமமாய், த்வத்ஸ்வரூப ரூபகுண விஹவாய்வரிய பாதாதம்ய
விஷபஸோமுஷீகரான தேவாதிகளையுங்கூட மோஹிப்பிக்கும்படி ஸப்தாதிவிஷயருபேண
உன்னுலே நிர்ப்பந்தமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை ஸஹேதுகமாகப்போக்கி, அயர்வறு
மமரர்கள் பரிஷத்திலே என்னைவாங்கி, ப்ரக்ருதவிஷய விஸ்மரணபூர்வமாக, உன்னு
டைய சங்கசக்ரமடி சார்ங்காடி அஸங்க்யேய திவ்யசிஹ்நங்கனையும், அவற்றிலே யலங்க
ருதமான திருமேனியையுமே சிந்தித்தேத்திக் கைதொழுவேயருள் எனக்குஎம்பிரானே!
ஆபுரிதவத்ஸலனை! என்றுஎப்பெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறத்து,
நான் மனோவாக்காயங்களினால் உன்னை நிரந்தரமாக அனுபவிக்கும்படிபண்ணி அருள
வேணுமென்கிறார் [இன்னமுது என்றுதொடங்கி]- நிரதிஸயகோக்யம்போலே தோற்றி
ப்ரபலமான ஸப்தாதி விஷயக்களானவை எத்தனையேனும்அளவுடையாரையும் மதி
கெடுக்கைக்கடியாக நீ பண்ணிவைத்த பழையதான இஸ்ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை என்னை
நிர்ஸோஷமாகவிடுவித்து. [உன்கின்னமும் என்றுதொடங்கி]-எனக்குப்பரிவனானக்குஷ்
ணனே! அயர்வறுமமரர்களை அடிமைகொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்குமாபோலே நான் உன்திரு

ஆஸ்ரிதரிலேயொருவர் அர்த்தித்தகார்யம் செய்தால் அல்லாதார் அர்த்தித்தகாரியமும் செய்ய வேண்
டுகையாலே, தாம் அர்த்தித்தகாரியமும் செய்யும் என்றஅறதியிட்டு-“அவர்களுக்குச்செய்தது தம்பேறு
யிருக்கும்” என்றபடி. “இன்னமுதே” என்றத்தைச் சுடாக்கித்து, “கோடியேன்” என்றதுக்கர்த்தம் -
கடைந்தத்தை இத்யாதி. அர்த்தாதாரம் - நீசெய்தது இத்யாதி. அதாவது-மகஸாறுகவத்தில் த்ருப்த
னாகாதே “காணவேணும்” என்னும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன் என்றபடி. அட்டதொழியச்
சுட்டது கொடுவா என்றது - தன் பிள்ளையையறுத்து உடலைச்சமைத்துத் தலையையடுப்புக்கிடையிலே
பொருட்டு உடல்பாம்பத்தை விருந்திட்ட சிறத்தொண்டனைப்பார்த்து, அவன் பகர்ஸோதகார்த்தமாக,
“அட்டமாம்சமிருக்கச் சுட்டமுதத்தைக்கொடுவா” என்று ருத்ரன் சொன்னது. அன்ற ‘தேவர்’
என்றுதொடங்கி, ‘இன்னமுதே - ஒன்றுசொல்லி’ என்றுதொடங்கி, ‘வன்யவரை - உன்திருவரு
வில்கையேல் - என்ற யான் வெக்கிற்பன்’ இத்யவ்வயி. (எ)

வடிவையும் திருவாழிமுதலான திவ்யசிவஹங்களையும் நிரந்தரமாகச் சிந்தித்துவத்திக்
கைதொழும்படி பண்ணியருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், எனக்கு விஷயேந்திரியங்களை வென்ற உன்னுடைய
அஸ்யாரணசிவஹங்களை அநுபவிக்கும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணும். என்கிறார்.

என் - எனக்கு, அம்மா - நிருபாதிகஸ்வாமியாய், (அந்தஸம்பந்தமடியாக),
என் கண்ணு - உன் ஸௌலப்பத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், இமையோர்தங்
குலம் - நித்யசூரிகள் திரளுக்கு, முதலே - ஸத்தாஜிஹேதுபூதனைவனே! ஓர் - அத்
விதியமான, ஐவர் - ஐந்திர்திரியங்களாலே, இன் - இனிய, அமுது - அம்ருதம், என -
என்னுட்படி ஹோக்யமாய், தோன்றி - ப்ரகாசித்து, யாவரையும் - எத்தனையேனும் அள
வுடையாரான ப்ரஹ்மாதிகளையும், மயக்க - மோஹிப்பிக்கைக்காக, ரீ - (ஸர்வஸக்தியான)
ரீ, வைத்த - (உண்டாக்கி)வைத்த, முன்னம் - அநாதியனித்தமாய், மாயம் - அஜ்ஞாநவர்த்தக
மகையாலே மாயாஸப்தவாச்யமான விஷயங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், முழு -
முழுக்க, வேர் - வேர், அரிந்து - அறுத்து, என்னை-ஸம்ஸாரஹீதஞ்ஜன என்னை, உன் -
உன்னுடைய, சின்னமும் - அஸ்யாரணசிவஹமான சங்கசக்ராதிகளையும், திரு - அவற்
றால் அலங்க்ருதமான, முர்த்தியும் - விக்ரஹத்தையும், சிந்தித்து - நெஞ்சாலேநினைத்து,
ஏத்தி - வாக்காலே ஸ்துதித்து, கை - கையாலே, தொழ-தொழும்படியாக, எனக்கே -
எனக்கென்ன விசேஷித்து, அருள் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும். “ஓரைவரையும்,
மாயபெல்லாவற்றையும்” என்று - எண்ணுகவுமாய்; மாயமென்று - ஸப்தாதிஸஹிதை
யான ப்ரக்ருதியாகவுமாய்.

இ — எட்டாம்பாட்டில், என் ப்ரக்ருதிஸம்வந்யத்தை அறுத்து, நான்
மனோவாக்காயங்களாலே உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படிபண்ணி அருளவேணும்
என்கிறார்.

[இன்னமுதெனத் தோன்றி] - முடிப்பிலே நிரதிராய ஹோக்யம்போலே
தோன்றி. “கெழு உஜ்ஜிதரீவ” என்னுட்படியே, விபாகத்தில் இருக்குமிருப்பு உபக்ர
மத்திலே தோன்றிற்றுக்கில் மேல்விழாதொழிபலாயிற்று. வாயிலிட்டால் ரவித்து, அநந்
தரம் முடிப்பன சிலவிஷங்களுண்டு; அதுபோலே ஆயிற்று. [ஓரைவர்]-தனித்தனியே
ப்ரஸைலமாய் அத்விதியமான ஸப்தாதிகள் ஐந்தும். [யாவரையும் மயக்க] - எத்தனை
யேனும் அதிஸாபிதஜ்ஞாநரையும் கலங்கப்பண்ணும்படியாக. [ரீவைத்த] - ஸர்வஸக்தி
யான ரீவைத்த. [முன்னமாயமெல்லாம்] - அநாதியான ப்ரக்ருதி ஸம்வந்யத்தைக் கார்
யத்தோடேகூட. [முழுவேர் அரிந்து] - ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [என்னை] - ஸம்
ஸாரஹயஹீதஞ்ஜன என்னை. [உன்சின்னமும்]-ஸஹுவுக்ரஹி திவ்யாயுயங்களையும். [திரு
முர்த்தியும்] - அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தையும். [சிந்தித்து] -
நெஞ்சாலே அநுஸந்தித்து, அந்த ப்ரீதி உள்ளடங்காதே வாயாலே பேசித்தொழு
மிதுவே யாத்நையம்படி பண்ணியருளவேணும். [என்னம்மா] - எனக்குத் தாய்
போலே பரிவருகவனே! [என்கண்ணு] - எனக்குவ்யானவனே! [இமையோர்
தம் குலமுதலே]-நித்யஸூரிகள் ஸமுஹத்தை அடிமைகொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்குமவனே!
நித்யஸூரிகளை அடிமை கொள்ளுமாபோலே, நானும் அடிமை செய்யும்படிபண்ணி
யருளவேணும்என்கை. ஒரு விமலதிக்காகத் தாயும் தந்தையுமாய் அவர்கள் சிந்தித்து
ஏத்தித்தொழும்படி அருளிக்கொண்டிருக்கிறவனே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. என் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்து, நான் மனோ வாக்காயங்களாலே உன்னை நிரந்தரமாக அனுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

[இன்னமுதெனத்தோன்றி]-விபாகத்தில்ஹலிக்குமது முகப்பிலே யாகப்பெற்றேனாகில் கைவிடலாங்கிடர். 'ஊழெ ஔதொவரெழு' (அக்ரேம்ருதோபமம்) இறே; பரிணாமத்தில் விஷமிறே. விபாகத்தில் ஹலிக்குமது உபக்ரமத்தே தோன்றிற்றாகில் மேல்விழாதொழியலாயிற்று. பழியும் தர்மஹாரியுமாய், மேல் நரகமானாலும் விடப்போகாதிருக்கை. ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களுக்கு இங்ஙனே யொருதன்மையுண்டு; த்ருதராஷ்ட்ரனோடொக்கும். அகவாயில் தர்மருசியின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, வாயாலே அநுகூலம்போலே இருக்குமவற்றைச் சொல்லாநிற்கும்அவனும். [ஓரைவர்] - தனித்தனியே ப்ரபலமாய் அத்விதீயமான ஸப்தாதிவிஷயங்கள் ஐந்து. [யாவறையும்மயக்க] - க்ஷுத்திரரான மறுஷ்பரோடு, அளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற அறிவுகேடுக்கும்படிக்கீடாக. [நீவைத்த] - ஸர்வஸக்தியான நீ வைத்த. தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்றது என்றறியாதே, "அதிலே ஒருஊாக்யதையுண்டு" என்று ஸ்ப்ருஷை பண்ணுகிறானிறே ப்ரஹ்மா. [முன்னமாயமெல்லாம்] - அநாதியான ஸம்ஸாரத்தையெல்லாம். [முழுவேரரிந்து] - ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [என்னை]- ஸம்ஸாரஹயலீதான என்னை. செய்தஅம்ஸத்தே த்ருப்தனாயிருக்குமிறே அவன். "ஜ்ஞாநலாபம் பண்ணிக்கொடுத்தோம்" என்றிறே அவனிடுக்கிறது. அதுபோராதிறே; ஸம்ஸாரத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கவேண்டியிருக்குமிறே இவர்க்கு. [உன்சின்னமுந்திருமூர்த்தியும்] - "தவளவொண்ணசங்குசக்கரம்" என்றும், "வலக்கையாழியிடக்கைச்சங்கம்" என்றும், "அரவிந்தலோசனன்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, திவ்யாயுதங்களையும் அவற்றுக்கு ஸத்ருஸமான திருமேனியையும். [சிந்தித்து இத்யாதி]-இவற்றை நெஞ்சாலே யநுஸந்தித்து, உள்ளடங்காமல் வாய்விட்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, பின்னைத்திருவடிகளிலே விழும்படிக்கு ஈடாக எனக்கு அருளவேணும். வாயாலே யொன்றுசொல்லாநிற்க, நெஞ்சு வேறேயொன்று

எட்டாம்பாட்டு.—இன்னமுது இத்யாதி. "மாயமெல்லாம் முழுவேரரிந்து, சிந்தித்தேத்திக்கைதொழுவே யருள்" என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்ப்ரக்ருதி இத்யாதி.

இனிய அம்ருதமாயென்னாதே, "இனிய அம்ருதமென்னலாம்படி தோன்றி" என்கையாலே. ஆபாத ப்ரதிதியிலே யம்ருதமாய் விபாகத்தில் அநர்த்தமென்னுமிடம் வித்தித்ததிறே; இத்தைச் சொல்லி, விஷண்ணாகிறவருடைய ஹார்த்தஹாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - விபாகத்தில் இத்யாதி. முன்னே இன்னமுதெனத்தோன்றுமோ? என்ன - அக்ரேம்ருதோபமம்இத்யாதி. "விஷயெ ழிபஸ்யொயாமாஷுதஜெ ஔதொவரெழு | வரிணாவேவிஷலீவ ததுவாராஜஸம் ஸுபுதழ்" இதிகேதாஸு அஷ்டாதஸே(௩௮). விவரணம்-விபாகத்தில் இத்யாதி. இனிமைக்கார்த்தம்-பழியும் இத்யாதி. விபாகத்தில் விஷமாய் உபக்ரமத்தில் அம்ருதமாயிருக்குமது, ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களுக்குள்ள ஸ்வஹவ மென்னுமத்தை ஸநிதர்சனமாக அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரக்ருதி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. எப்படி யொக்குமென்ன, த்ருதராஷ்ட்ரன்படியைய யருளிச்செய்கிறார் - அகவாயில் இத்யாதி. அப்படியே இவையும் முகப்பிலின்னமுதாய் அநந்தரம் விநாசமாக்குமென்றபடி. ப்ரபலமாய் அத்வைதவிதீயமான என்றபடி. "யாவறையும்" என்ற ச ஸப்தார்த்தம் - க்ஷுத்திரரான இத்யாதி. ப்ரஹ்மா இத்தரியவஸ்யனானோ? என்ன - தன்னாலே இத்யாதி. "முழுவேர்" - வேர் முழுக்கவென்றபடி. "முழுவேரரிந்து கைதொழுவேயருள்" என்றுஅர்த்திக்கிறதென்? ஸர்வஜ்ஞனறி

நினைத்தல் ; “உனக்குஸேஷம்” என்று வேறேயோரிடத்தே தொழில்செய்தல் செய்கையன்றிக்கே, மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணியருளவேணும். [என்னம்மா] - எனக்குத்தாய்போல் பரிவனானவனே! இம்முயற்சி வசிக்கிறபடி:—அம்மே என்கிறதிலே ஸம்போதனவசனமாகையாலும் சேதனைச்சொல்லுகையாலும் ஆகாரமேற்று விளியாய் ‘அம்மா’ என்றுகூடக்கிறது. [என்கண்ணா] - அந்தப்பரிவை அர்த்தக்ரியாகாரியாக்கினவனே! [இமையோர்தங்குலமுதலே] - ஒருநாட்டுக்காக உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறவனல்லையோ? அநேகர் ஆசைப்பாடு ஒருவனுக்கு உண்டானால் கொடுக்கலாகாதோ? ‘என்னம்மா’ இத்யாதிக்கு - எனக்கு ஸ்வாமியாய், “ஸ்வத்தை நசிக்கக் கொடுக்கவொண்ணாது” என்று க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து என்னைநோக்கினவனே! அவதாரம் ஸர்வஸாயாரணமாயிருக்கச்செய்தே, இவர் தமக்காகச்செய்ததென்றிருப்பரே. மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருங்கி உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி ஒருநாட்டுக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த நீ, அதைத எனக்கொருவனுக்கும் செய்யத்தட்டேன்? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

குலமுதலநீவினைக் கோவென்துழியினில்வீழ்க்குமைவரை
வலமுதல்கேடுக்கும் வரமேதந்தருள்கண்டாய்
நிலமுதலினியெவ்வுலகுக்கும் நிற்பனசெல்வனவெனப் போருள்
பலமுதல்படைத்தாய்! என்கண்ணா! என்பாஞ்சுடரே!

ஆ. — (குலமுதல்.) - ஸங்கல்பமாத்ர பரிசிர்மித நிகிலபுலக ததந்தர்வர்த்தய விலசராசர ஜந்துஜாதனாய், ஸர்வஸக்தியாய், ராமக்ருஷ்ணாஜிநுபேண அவதீர்ய ப்ரணதஜந பரித்ராண தத்விநோயி நிர்ஸநைக ஹோமனாயிருந்த நீ, ஸர்வயமத்விநாஸகர துஷ்க்ரு தாதிகோர துராரோஹ அமாயுர்த்ததிபநகேஹ துபூதமான பஞ்சேந்தரியங்களினுடைய

யானோ? என்ன - செய்தஅம்சத்தே இத்யாதி. விவரணம் - ஜ்ஞாநலாபம் இத்யாதி. “கை தொழுவே” என்கிறவகாரார்த்தம் - வாய்லே இத்யாதி. அதாவது - உணதர்யமும் உன்பக்கலிலே யாகவேணும் என்றபடி. ‘இம்முயற்சிவசிக்கிறபடி’ என்றதுக்குக்கருத்து:—தாயாரை ஸம்போதிக்குமிடத்தில், “அம்மே” என்று ஸம்போதிக்க வேண்டியிருக்க, “அம்மா” என்று ஸம்போதிக்கிறது புருஷனைத் தாயாராக ஸம்போதிக்கையாலே, “அம்மா” என்ற ஆகாரமேற்று விளியாயிருக்கிறதென்ற படி. ஆகாரமேற்றுவிளியாவது-கொரஸ்தாநத்திலே ஆகாரம்ஆதேஸமாயேறி, “அம்மா” என்று ஸம்போதித்துஅழைக்கையாயிருக்கை என்றபடி. ஏற்றென்றது-ஆதேஸம். விளி-அழைக்கை. அந்தப்பரிவை - தாய்போலேபரிவனான ஆகாரத்தை என்றபடி. அர்த்தக்ரியாகாரி - அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தம். அவர்கள் அநேகராகையாலே செய்தோமென்ன - அநேகர் இத்யாதி. “அம்மா” என்றதுக்குக் கீழ் பரிவனாக அருளிச்செய்து, அர்த்தந்தரம் - எனக்குஸ்வாமியாய் என்ற. அவதாரம் ஸர்வஸாயாரணமாயிருக்க, “என்கண்ணா” என்கிறதென்? என்ன - அவதாரம் இத்யாதி. “இமையோர்தங்குலமுதலே - சித்தித் தேத்திக் கைதொழுவேயருள் எனக்கு” என்று அவ்யயமுக்கேஹாவம். மனோவாக்காயங்கள் இத்யாதி: ‘என்னம்மா’ என்று தொடங்கி, ‘குலமுதலே - இன்னமுதென’ இத்யாரப்ய, ‘என்னுடைய - முன்ன மாயமெல்லாம் முழுவேரரிந்து - உன்சின்னமுந்திருமூர்த்தியும் சித்தித்தேத்திக்கைதொழுவே - எனக்கு அருள்’ இத்யவ்யயி. ‘என்னை’ என்றவிடத்தில், ஐகாரம் - அவ்யயமாய், என்னுடைய என்றபடி. (க)

வலத்தை ஸ்வேஹதுகமாகக்கெடுக்கையாகிற என்னுடைய அலிலஷிதத்தைச் செய்தருள வேணும் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஸாதுபந்யமாக முடிக்கவற்றான பாபங்களை விளைக்கும் விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இந்திரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

[குலமென்று தொடங்கி]—குலத்தை அடியோடே முடிக்கவற்றான மஹாபாபங் களை விளைப்பனவுமாய் துஷ்பரிஹாரமாய்ப் புக்காரைத் தன்பக்கலில்நின்றும் பேசாத படி பிடிக்கவற்றான ஸப்தாதி விஷயங்களிலே புகத்தள்ளும் ஐந்து இந்திரியங்களையும். [வலம் என்று தொடங்கி]—பலத்தை முதலிலே கெடுக்கும் ப்ரஸாதங்களை யே பண்ணி யருளவேணும். [நிலமுதல் என்றுதொடங்கி]—வகுமிதொடக்கமாக மற்றும் எல்லா லோகங்களுக்கும் ஸ்வாவரஜங்கமாத்மகமான அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே உண் டாக்குவதுஞ்செய்து எனக்குலவ்யனாய் நிரதிஸயலோக்யனுமானவனே! நினைத்தது செய்வல்லையாய் எனக்கு உபகாரகனுமான நீ என்னுடைய இந்திரியவாயையைப் பேர்க்கி அருளவேணுமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தாம், ஸகலஜகதூத்பாடிதனாய் எனக்குலவ்யனாய் லோக்யனான நீ, விஷயங்களிலே தள்ளும் இந்திரியவலத்தை உந்முலநம்பண்ணும்படி ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணவேணுமென்கிறார்.

நிலம் - பூமி, முதல் - முதலாக, இனி - மற்றும், எவ்வுலகுக்கும் - எல்லா லோகங்களுக்கும், நிற்பனசெல்வனவென - ஸ்த்தாவரஜங்கமரூபமான, பொருள்-பதார்த தங்கள், பல - பலவற்றையும், முதல் - ப்ரதமத்திலே, படைத்தாய் - படைத்தவனாய், என்கண்ணு - (ஜகதாஷ்ணூர்த்தமாக) க்ருஷ்ணரூபவதரித்த ஸௌப்யத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், என் - எனக்கதுலவ்யனுமாய், பாஞ்சடரே - நிரதிஸயஜ்ஜ்ஜ வல்பயுத்தமான வடிவைபுடையவனே! குலம் - வம்சத்தை, முதல் - மூலஹிதபுருஷ னோடே, அடம் - அதஃபதிக்குப்படி முடிக்கவல்ல, தி-தாபகமான, வினை - பாபத்துக்கு ப்ரவர்த்தகமாம், கொடு - கொடுமையை புடைத்தான, வன் - வலியவிஷயங்களாகிற, [கரையேறவொண்ணாத], குழியினில் - படுகுழியிலே, வீழ்க்கும் - தள்ளக்கடவவான, ஐவரை - ஐந்து இந்திரியங்களை, வலமுதல் - ஸ்வவலமுலமான தூர்வாஸநையோடே, கெடுக்கும்-, வலமே - ப்ரஸாதவலத்தையே, தந்தருள்சண்டாய் - தந்தருளவேணும். வலமென்று - ப்ரவலமான ப்ரஸாதத்தை லக்ஷித்தல்; வலமென்று - ஆதுகல்பமாய், ப்ரஸாதந்தானாதல்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸாதுபந்யமாகமுடிக்கும் விஷயங்களிலே ஆத் மாவைத்தள்ளும் இந்திரியங்கள் என்னை நலியாதொழியவேணும் என்கிறார்.

[குலமுதல் அடம்]—குலத்தை அடியோடே முடிக்கவற்றானை. ஒருவன் செய்தபாபம் அவனளவிற்போகாது. குலமாக முடிக்கும். [நீவினை]—இப்படிப்பட்ட மஹாபாபங்களை விளைக்கவற்றாய், கொடிதாய்—துஷ்பரிஹாரமாய். [வன்குழி]—வலிய குழி. புக்கால் கால்வாங்கவொண்ணாத ஸப்தாதிசுளிலே. [வீழ்க்கும்ஐவரை]—புகத் தள்ளும் ஸ்ரோதராதிகளை. “நவரியபிபுலிநாபெஷு வஹவாபெஷு கரிபுஷு | 8-0வவாகிஷு வஜ்ஜென வுவிஜெனாவவியாஃ” என்று மால்யவான் ராவண

னுக்குச் சொன்னாநிறே. [வலமுதல் இத்யாதி] - இந்திரியங்களுடைய வலத்தை வாஸனையோடே போக்கவல்லனும்படி ப்ரஸாதங்களைப்பண்ணி அருளவேணும். [நிலமுதல் இத்யாதி] - ஊழிதொடக்கமாக மற்றுமெல்லா லோகங்களுக்கும் ஸ்யாவாஜங்க மாத்தமகமாயுள்ள அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே படைத்தாய். ஸ்ருஷ்டிக்குப் ப்ரயோஜனம் மோக்ஷமான பின்பு அதுதான் பெறவேண்டாவோ? என்கை. [என் கண்ணு என்பரஞ்சுடரே] - எனக்குவாய்நாய் நிரதியாயலோக்யனுமாய் உள்ளவனே! எவ்வாறாகியாய் எனக்குவாய்நாய் லோக்யனுமான நீயே என் இந்திரியவாயபையைப் போக்கி யருளவேணும்.

நா. - ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஸாநுவந்தமாக முடிக்குமதான பாபங்களை விளைக்கும்) விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இந்திரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ண வேணுமென்கிறார்.

[குலமுதல் இத்யாதி] - ஒருவன் பண்ணின பாபம் அவன்தன்னளவிலே போகையன்றிக்கே குலமாக முதலற முடிக்கவற்றான பாபங்களை விளைக்கக்கடவதாய், கோடியதாய் அநுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியாய், வன்முழியாய் - வலியதாய், கால் வாங்கவொண்ணாதபடியான சப்தாதிவிஷயங்களாகிற குழிகளிலே தள்ளக்கடவதான இந்திரியங்களை. “மஹி யஜே விராஜேஷு வஹ வாயேஷு கஜேஷு | சூரு வாகிஷு ஸஜனேஷு கிரிதேஷு உவகியாஃ” (நஸ்திதர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபா தேஷு தர்மஸு! மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தேபுத்திமந்தோபவத்விதாஃ) ‘செய்யக்கடவதல் லாததாய், சொல்லுகிற வலத்தினளவல்லாத அபாயங்களையுடைத்தாய், வம்ஸங்களை முத லற முடிக்கக்கடவதான செயல்களிலே, உன்போல்வராய்ப் புத்திமாங்களா யிருப்பார் ப்ர வர்த்தியார்கள் காண்! என்றாநிறே’ மால்யவான், ராவணனுக்கு. [வலமுதல் கேகே கும் வரமே தந்தருள்கண்டாய்] - இவற்றினுடைய வலத்தை முதலிலே முடிக்கக்கடவ தான உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணும். நம்மாலே தனியே இங்ங் னே செய்யலாயிருக்குமோ? என்ன; [நிலமுதலித்யாதி.] - நீ, ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணுகிறபோது உனக்கு ஆர் துணைப்பட்டச் செய்தாய்? என்கிறார். ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம் மோக்ஷமன்றோ? அது பெறவேண்டாவோ? பூமி முதலாக மற்றும் இப்படியுண்டான எல்லா லோகங்களிலும் ஸ்த்தாவாஜங்கமங்களான பலபதார்த்தங்களையும் முன்பேயுண்டாக்கி னாய். (இனி மற்றும்) [என்கண்ணு, என்பரஞ்சுடரே!] - அப்படிப்போதுவான ரக்ஷ

ஒன்பதாம்பாட்டு. - குலமுதல் இத்யாதி. “வரமேதந்தருள்கண்டாய்” என்னுமளவுங் கடா க்ஷித்தவதாரிகை - விஷயங்களிலே இத்யாதி.

“கொடு” என்றதுக்கர்த்தம் - அநுபவித்துமுடியவொண்ணாதபடியாய் என்று. “விஷய ப்ராவண்யம் குலமாக கசிப்பிக்கும்” என்றதுக்குப் ப்ரமாணம் - நஸ்தியர்ம இத்யாதி. “மஹி யஜே விராஜேஷு வஹ வாயேஷு கஜேஷு | சூரு வாகிஷு ஸஜனேஷு கிரிதேஷு உவகியாஃ” இது ராவணம்ப்ரதி மால்யவான். இதுக்கர்த்தம் - செய்யக்கடவது இத்யாதி. இதுக்கு - மூலகாதிஷு என்கிறதிலே றோக்கு. வலம் - பலம். முதலிலேயென்றது - முதலிலே வாராதபடி யென்றபடி. “வரம்” - ப்ரஸாதத்தை. மேலுக்கவதாரிகை - நம்மாலே இத்யாதி ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறதற்கு உதவம் - நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாதிகள் இத்யாதி. லாவாந்தரம் - ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம் இத்யாதி. “இனி” என்றதுக்கர்த்தம் - மற்றும் இப்படி என்றது. “பல - பொருள்”

ணமொழிய, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்கு ஹவ்யனாய், வடிவழகை எனக்கு உபகரித்தவனே! ஒருநாடாக அநுபலிக்கும் வடிவழகை என்னையொருவனையும் அநுபலிப்பித்தவனே! அழிக்தஜகத்தை உண்டாக்கின உனக்கு, உள்ளதுக்கு ஒருகுணையாநம்பண்ணுகை யரிதோ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

என்பாஞ்சுடரே! என்றன்னையலற்றி உன்னனைத்தாமரைகட்கு
அன்புருகிறிந்தமதுநிற்கச்சுமடுதந்தாய்
வன்பரங்குளெடுத்து ஐவர்திசைதிசைவலித்தேற்றுகின்றனர்
முன்டரவைகடைந்து அமுதங்கொண்டமுர்த்தியோ!

ஆ.--(என்பாஞ்சுடரே.) - ஆபுரிதருடைய அபேகிதத்தை முடிப்பானொரு வனுமாய் முடிக்கவல்லானொருவனுமா யிருக்கச்செய்தே, உன்னுடைய கல்யாணகுணநு ஹவஜித நிரதிசாய ப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிங்கதனய்க்கொண்டு, 'என்பாஞ்சுடரே!' என்று உன்னையலற்றி உன் திருவடிகளிலுள்ள ப்ரோமாதிசயத்தாலே நீராயுருகி நிற்கையாகிற என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையொழிய, விஷயாநுஹவேரபகரணமான ப்ரக்ருதியை எனக்குத்தந்தாய்; 'இந்த ப்ரக்ருத்யாஸ்யமான இந்த்ரியங்கள் தூர்ஹமான விஷய ஹரங்களையெடுத்து ப்ரதிதிசயம் ஆகர்ஷித்து என்னை வாயியாநின்றனகிடாய்' என்று எம் பெருமானைக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.-- பத்தாம்பாட்டில், அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுவங்களுக்குப் பாங்கான உடம்பை எனக்குத்தந்தாய்; அதவேஹேதுவாக ஐந்து இந்த்ரியங்களும் பொறுக்கவொண்ணாதபடி என்னை நலியாநின்றன. அவற்றைப்பரிஹரித்தருளவேணும் என்று ஆர்தராய் மஹாத்வரியோடு கூப்பிடுகிறார்.

[என்பாஞ்சுடரே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு நிரதிசயஹோக்யமானவனே என்று உன்னைக்குறித்துக் கூப்பிட்டு ஸ்ப்ருஹணீயமான உன் திருவடிகளிலுண்டான ஸ்நேஹத்தாலே ஸியிலனாய்நிற்கையாகிற இப்புருஷாரூபத்தை ஒழிய இந்த்ரியங்கள் சுமத்தின சுமையை யெல்லாம் சுமக்கைக்கு ஈடான ஸரீரமாகிற சும்மாட்டைத் தந்தாய். [வன்பரங்கள் என்றுதொடங்கி] - தூர்ஹங்களான விஷயஹரங்களைச் சுமத்தி ஐந்து இந்த்ரியங்களும் திக்குத்தோறும் வலித்து எற்றாநின்றன. ஆபுரிதரபேகித பூரணக்ஷயமான நாயனேயோ! இந்த்ரியங்களை சேதநரைப்போலே பேசுவானென்? என்னில்; சிலசேத நர்வேணும் என்றுகோலி வாயிக்குமாபோலே வாயகமாகையால்.

என்றவயிப்பது. 'என்பாஞ்சுடரே' என்றதுக்கார்த்தம் - வடிவழகை இத்யாதி. 'பாஞ்சுடர்' என்று விசேஷித்து, 'என்' என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஒருநாடாக இத்யாதி. 'பாம்' என்கையாலே - பரம பதவிஹேமென்று வரித்தம். 'நிலமுதல்' இத்யாதியின் முந்தினதாந் பர்யவீவரணம் - அழிந்த இத் யாதி. யத்வா, உம்முடைய இந்த்ரியவாய்வையைப் போக்குகை அரிதுகாணும் என்ன - அழிந்த இத் யாதி என்ற த்ருதீயதாந் பர்யாதல். உத்தாரார்த்தாநுஸர்தாநாத்நம், பூவார்த்தாநுஸர்தாகம் அந் ஹயப்ரகாஸி.

ப.—அநந்தரம், கடலைக்கடைந்து ஸாரமான அம்ருதத்தைக்கொண்ட ஸ்வாமியான நீ, நிரதிரஸரமான உன்னுடைய அதுலவம் நிற்க, விஷயபரங்களையெடுத்து இந்திரியங்கள் நலியும்படிபான சுமைபொறுக்கும் ஸரீரத்தைத்தந்தாய் என்கிறார்.

முன்-முற்காலத்திலே, பாவை - பார்த்தஸமுத்ரத்தை, கடைந்து - கடைந்து, அமுதம் - (அதின்ஸாரபூதமான) அம்ருதத்தை, கொண்ட - கொண்டு (தேவாதிகளுக்கு) உபகரித்த, மூர்த்தி - ஸ்வாமித்வத்தையுடையவனே! என் - எனக்கு, பாஞ்சுடரே - நிரதிரஸரமான உஜ்ஜ்வல லக்ஷ்யமே! என்று-என்று, உன்னை-உன்னோடு, அலற்றி-ப்ராவண்யத்தாலே அக்ரமமாகக்கூப்பிட்டு, உன் - உன்னுடைய, இனை - பாஸ்பாஸத்ருஸமான, தாமரைகட்கு - திருவடிகளிரண்டுக்குமாக, அன்பு - ப்ரேமத்தாலே, உருகி-த்ரவீபூதனாய், நிற்கும் - நிற்கிற, அது - அந்தநிரதிரஸரஸாரபூதமான ஆகாரம், நிற்க-, சுமடு-ஹாஸஹமான சரீரமாகிற சும்மாட்டை, தந்தாய் - தந்தாய்; (அத்யாக), வன்-ப்ரபலமான, பாங்கள் - விஷயபரங்களை, எடுத்து-, ஐவர் - ஐந்திரந்திரியங்களானவை, திசைதிசை - ஸ்வாலிமதமான திக்குக்களிலே, வலித்து - இழுத்து, எற்றுகின்றனர் - பிடியாநின்றனர். ஒ - ஒ! இதென்ன அநர்த்தமென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுலவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத் தந்தாய்; அதுவேஹதுவாக ஐந்து இந்திரியங்களும் நலியாநின்றன. அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணும் என்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

[என்பாஞ்சுடரே இத்யாதி] - எனக்கு நிரதிரஸரலக்ஷணவனே என்று என்னைக்குறித்து அடைவுகெடக்கூப்பிட்டு, அந்நோய்யம் ஒப்பாய் ஸப்ருஹணீயமான உன் திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தாலே ஸியிலனாப்சிற்சும் அந்தபுருஷாரூபத்தை ஒழிய. [சுமடுதந்தாய்] - இந்திரியங்கள் சுமத்தின சுமையெல்லாம் சுமக்கைக்கு ஈடான ஸரீரமாகிற சும்மாட்டைத்தந்தாய். ராஜபுத்ரன்தலையில் முடியைவாங்கி சும்மாட்டைக் கொடுத்து வழிக்கரையிலேசிறுத்தினால் கண்டார் எல்லாரும் சுமை ஏற்றுமாபோலேயிறே இந்திரியங்கள். இந்திரியவாயைக்கு ஈடான ப்ரக்ருதிஸம்பந்யம். [வன்பாங்கள் இத்யாதி]- நீ தந்த ப்ரக்ருதியோட்டை கர்மவெந்தமேஹதுவாக துர்வரமான விஷயங்களைச் சுமத்தி ஐந்து இந்திரியங்களும் திக்குத்தோறும் வலித்துநலியாநின்றன. முன் கடலைக்கடைந்து, ஆஸ்ரிதர் அபேசைஷமுடிக்க சுமனான நாயனையோ! கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கித் தேவர்களுக்குக்கொடுத்து அஸுரவர்மங்களைப் பறக்க அடித்தாற்போலே, இந்திரியவாயைதையையும் பாறவடித்துத்தரவல்லையே.

ஈடு. - பத்தாம்பாட்டு. அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுலவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத்தந்தாய்; அதுவேஹதுவாக ஐந்து இந்திரியங்களும் நலியாநின்றன; அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணுமென்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

பத்தாம்பாட்டு—என்பாஞ்சுடர் இத்யாதி. “சுமடுதந்தாய், எற்றுகின்றனர், அமுதம் கொண்டமூர்த்தியோ” என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-அடிமைக்குவிரோதியாய் இத்யாதி. “அலற்றி” என்றதுக்கு அர்த்தம் - அடைவுகெடக்கூப்பிட்டு என்ற.

[என்பரஞ்சுடரித்யாதி] - எனக்கு உன்வடிவழகைக்காட்டி உபகரிக்குமவனே யென்று உன்னைக்குறித்து அடைவுகெடக் கூப்பிட்டே. [உண்ணினைத் தாமரையித்யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயிருப்பன இரண்டுசேவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற உன்திருவடிகளில் லோக்யதையை அநுஸந்தித்து ப்ரேமபாவசனாய் நெகிழ்ந்து நீராய்நிற்கை, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகக்கடவது. [அதுநிற்கச்சுமதேந்தாய்] - ஸ்வரூபமிதுவாயிருக்க, உன்பக்கலி னின்றும் அகற்றி விஷயங்களிலேகொடுபோய் மூட்டக்கடவதான ஸரீரத்தைத்தந்தாய்; உன்னையநுலபவிக்மைக்கு உறுப்பாக தேஹத்தைத் தந்தாயானாய் நீ; அதுதானே எனக்கு இழவுக்கு உடலாயிற்று. ராஜபுத்ரன்தலையில் முடியையவாங்கிச் சும்மாட்டைக்கொண்டு வழியிலேநின்றால், அடியறியாதார்குமை யெடுத்திக்கொண்டு போமாபோலேயாயிற்று பக வதநுபவத்துக்கு ஈடாகக்கொடுத்த ஸரீரம் இந்திரியங்களுக்குப் பணிசெய்யும்படியாய்விட் டது. சுமடு - சும்மாடு. ஸரீரமாகிற சும்மாட்டைத்தந்தாய். [வன்பரங்களித்யாதி] - “அப்ராப்தவிஷயத்திலே போனேன்” என்றோ நான் இப்போது அஞ்சுகிறது? பொறுக் கலாமளவு சுமைமேடுத்ததாகில் நான் சுமவேனோ? வலியபாரத்தையெடுத்தி. கனத்த சுமையை யெடுத்தி. [ஐவர்] - அவர்கள்தான் ஒருவரிருவராகில் நான் ஆற்றேனோ? [திசை திசை வலித்து] - இத்தனைவரும் ஒருதிக்கிலே போகவிழுத்தார்களாகில்தான் மெள்ளப் போகேனோ? [எற்றுகின்றனர்] - உடையவனாகிலிறே போக்குவிட்டு நலிவது? (எற்றுகை - ப்ரஹரிக்கை.) ஒருதுர்வலன் தலையிலே அதிபாரத்தையெடுத்திச் சுற்றும்நின்று தத்தாம் வழியேயிழுத்துக்கொண்டு போகத்தேமோபோலேகாணும் இவையும். [முன்பரவையித் த்யாதி] - கடலைநெருக்கி அதில் அம்ருதத்தைவாங்கி, பாயோஜநந்தரபரரானவர்களுக்குங் கூடக் கொடுக்கக்கடவ மஹாஸாஹஸவையுடையவனே! என்னுடைய இந்திரியங்களைப் பாறவடித்துப்போகட்டு, கடல்கடைந்தபோதை ஒப்பனையோடேகூடினவடிவைக் காட்ட வல்லையே! (க0)

“விவித்ராஜேஹஸஃபதீஃ” இத்தாதிப்படியே நம்மையநுலவிக்மைக் கன்றோ தந்ததுஎன்ன - உன்னையநுபவிக்மைக்கு இத்தாதி. “அதுநிற்கச்சுமதேந்தாய்” என்றதுக்கு த்ருஷ்ட டாந்தம்-ராஜபுத்ரன் இத்தாதி. ‘அடியறியாதார்’ - ராஜபுத்ரனென்றறியாதார் என்றபடி. “வன்பரங் கள்” என்றதுக்குவாஸகை-அப்ராப்த இத்தாதி. விவாணம்-பொறுக்கலாம் இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம்- வலிய இத்தாதி. பாரத்துக்கு வன்மையாவதேதென்ன - கனத்த இத்தாதி. பாரத்தையென்றது- ஸப்தாதிக்களை. “எற்றுகின்றனர்” என்ற வந்தத்தமாரார்த்தம் - உடையவனாகில் இத்தாதி. “திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்றனர்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஒருதுர்வலன் இத்தாதி. “பாவைகடைந்தமுதங் கொண்டமூர்த்தியோ” என்றதுக்குலாவம் - கடலை இத்தாதி. “மூர்த்தி” - வடிவு. மூர்த்தி ஸப் தம், திருக்கைகளுக்கு உபலக்ஷணமென்று கருத்து. “எற்றுகின்றனர்” என்றதின் லாவத்தைக்கூட்டி, “மூர்த்தி” என்றதுக்குலாவாந்தரம் - என்னுடைய இத்தாதி. ‘சுமடுதந்தாய்’ என்னுமளவும் க்ரமத் திலேசொல்லி, ‘முன்பரவைகடைந்து அமுதங்கொண்டமூர்த்தி, ஐவர்திசைதிசை வலித்தெற்றுகி ன்றனர்; ஒ’ என்றநவயம். அதைப்பரிஹரித்தருளவேணுமென்று கூட்டிக்கொள்வது. (க0)

பதனோரம் பாட்டு.

கொண்டமூர்த்தி ஓர்முவராய்க் குணங்கள்படைத்தளித்துக்கேடுக்கும்அப்
புண்டரீகக்கொப்பூழ்ப் புனற்பள்ளியப்பனுக்கே
தொண்டர்தொண்டர்தொண்டர்தொண்டன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இப்பத்தும்
கண்டுபாடவல்லார் வினைபோங்கங்குலும்பகலே.

ஆ. — (கொண்டமூர்த்தி.) குணதரயாப்ரய த்ரிமூர்த்திருபேண நிகலஜகத்
ஸர்க்கஸ்த்திதி ஸம்ஹாரஹேதுபூதனாய், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்த
மாக க்ஷீரார்ணவே ஸயானனாய், புண்டரீகஸத்ருபமான திருநாபியையுடையனாயிருந்த
எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ காருண்ய வாத்
ஸல்ய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்குத் தோற்று அநந்தார்ஹஸேஷபூதரானவர்களுடைய
தொண்டர்தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் அந்தகுணங்களையே
தடக்குப்பற்றாசாகக்கொண்டு கூப்பிட்ட இத்திருவாய்மொழியில் லாவணபுள்ளபடி அறி
யக்கண்டு பாடுவாருடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தஹேதுவாதமான பாபம் நிர்ஸேஷமாகப்
போமென்கிறார்.

ஒ — நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு நிரந்தரமாக
இந்த்ரியங்களால் ஆதமவுக்குவரும் நவிவு போம் என்கிறார்.

[கொண்ட என்றுதொடங்கி] - குணநுருபமான வடிவையுடைய மூவரு
மாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையும் பண்ணும் ஸ்வஹவனுமாய். [அப்புண்டரீகம் என்று
தொடங்கி] - ஜகத்ஸ்ருட்ட்யாதிகாரணதயா ப்ரஸித்தமான புண்டரீகத்தோடுகூடின திரு
நாபியையுடைய ஏகார்ணவஸாயியான எம்பெருமானுக்கே. [கண்டுபாட] - அதுஸந்
தித்துப்பாட.

ப. — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அர்த்தத்தோடே ப்ரீதியுத்தராய்ப்
பாடுவார்க்கு ஸர்வபாபங்களும் போமென்று ஹலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

குணங்கள் - (ஸத்த்வரஜஸ்தமோருபமான) குணங்களை, கொண்ட-, மூர்த்தி.
(ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ர) மூர்த்திகளையுடைத்தாய், ஓர் - அத்விதீயரான, மூவர் - (காரண
புருஷர்கள்) மூவரும், ஆய்-, படைத்து-(ப்ரஹ்மாந்தர்யாமியாய்ப்) படைத்து, அளித்து -
(ஸ்வாவதாரமான விஷ்ணுருபியாய்) ரக்ஷித்து, கேடுக்கும் - (ருத்ராந்தர்யாமியாய்) ஸம்
ஹரிக்குமவனாய், அ-இதுக்கெல்லாம் மூலமாகப்ரமாணஸித்தமான, புண்டரீகம் - புண்ட
ரீகத்தையுடைய, கொப்பூழ் - திருநாபியையுடையனாய்க்கொண்டு, புனல் - காரணஜலத்
திலே, பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளின, அப்பனுக்கு - மஹோபகாரகனுக்கு, தொண்டர் -
ஸம்பந்திகளானாரை, தொண்டர் - ஸம்பந்தித்தாரை, தொண்டர் - ஸம்பந்தித்தார்க்கு,
தொண்டன் - ஸேஷபூதரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஆயி
ரத்துள் - ஆயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கண்டு - அர்த்தாவலோகனம்பண்ணி,
பாடவல்லார் - ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடவல்லார்க்கு, கங்குலும் பகல் - அஹோராத்ராதி
விஹமமற ஸர்வகாலத்திலும், வினை-ஹவதநுவவப்ரதிஸந்ரூப பாபம், போம்-. இது-
ஆசிரியத்துறை.

இ. — நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, இந்த்ரிய
வ்யயதைக்கு அடியான பாபம் போம் என்கிறார்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி - கங்குலும் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(கங்குலும்பகலும்.) - இப்படி திருவேங்கடமுடையா சீனாதி ஸம்ஸ
லேஷிக்கப்பெறுத வ்யஸநத்தாலும் தத்ஸம்ஸலேஷ ப்ரதிவெந்யகப்ரக்ருதி ஷர்ப்ரநஜ தித
வ்யஸநத்தாலும் அத்பந்தம் அவஸந்நராய் அவன் திருவடிகளேப்பூண்டுக்கொண்டுகிடந்து
கூப்பிட்டு, பின்னையும் தம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெறுமையாலே, “இனிக்கோயினிலே
பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலேசென்று விழுந்தாலல்லது என்னுடைய க்லேஸம்
போகாது” என்று பார்த்துப் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலேசென்று விழுந்து அங்கும்
ஒரு கடாஷம்பெறுமையாலே * மதியெல்லாம் உள்கலங்கி “எனக்குச்செல்லுகிற வ்யஸந
மொன்றும் தெரிகிறதில்லை; சொல்ல ஷ்ஷமனாகிறிலேன்; பிரானே! என்னை என்
செய்ய நினைத்தருளினாய்?” என்று, தாம் பெரியபெருமானேநோக்கிக் கூப்பிடுகிற பாச
ரத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். பெரிய பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தா
னொருபிராட்டி, வ்யஸநாதிஸயத்தாலே மோஹஃஸாபந்நையாயிருக்கிறபடியைக் கண்டு
இவளிலும் அவஸந்நையாயிருந்த இவளுடைய திருத்தாயார், இவளுக்குச்செல்லுகிற
ஃஸா சொல்ல நிலமல்லாமையாலே, இவளுடைய ஃஸையைப் பெரியபெருமானுக்குச்
காட்டி இவளுடைய வ்யஸநகாரிதமான சேஷ்டிதங்களையுஞ்சொல்லி இவள்திறத்து
என்செய்யநினைந்தருளினாயென்று பெரியபெருமானேநோக்கிக் கூப்பிடுகிற பாசாங்களாகச்
சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், திருவேங்கடமுடையான் திருவடி
களிலேபுக்கு அடிமைசெய்தல்லது யரிக்கமாட்டாமை தஜர்யமாக அவன் திருவடிகளிலே
ஸாணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாபேக்ஷிதம்பெறுதே மிகவும் நோவுபட்டிருக்கிறதுக்கு
மேலே, தமக்கு ஹவத்ப்ராப்தி ப்ரதிவெந்யகங்களான விஷயேந்த்ரியாதிகளுடைய
ஸ்வஹவத்தை நிரூபித்துக்கலங்கின ஆழ்வார் “இவ்வார்த்தி தீரலாம்” என்று பெரிய
பெருமாள் திருவடிகளிலேசென்றுவிழ “இவரை எங்கனே பரிஹரிப்போம்” என்று
அவனும் சிந்தியாநிற்க, அத்தை அநுஸந்யிச்சக்ஷமான்றிக்கே தம்மை ஒரு விஃஸாகடா
க்ஷம்பண்ணி அருளிற்றிலராகக்கொண்டு அத்யந்தம் அவஸந்நராய், தம்முடையஃஸையை
அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். பெரிய பெருமானோடே ஸம்ஸலேஷித்து விஸ்லே
ஷித்தாள் ஒருபிராட்டி, விஸ்லேஷவ்யஸநத்தினுடைய முறுகடியாலே அத்யந்தம் அவ
ஸந்நையாய், க்ஷணந்தோறும் இருந்து கண்ணீர்கள் வெள்ளமிட அழுதும், க்ருகாஞ்சனி
யாய்க்கொண்டுதொழுதும், பாவஸையாய்மோஹித்தும், உணர்ந்தும், அவருடைய அஸ
ரண்யஸரண்யத்வாதிருணங்களையும் அழகுகளையும் நினைத்தும், அவத்தைப்பேசியும்,
ஸாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லுகிற அடைவு அன்றிக்கே அக்ரமமாக எல்லாஃஸாநாமவந்து
தலைகாட்டி நோவுபடுகிற இவளுடையஃஸையை அநுஸந்யித்து மிகவும் அவஸந்நை
யான திருத்தாயார், பெரியபெருமானுக்கு இவளுடைய அவஸ்யைகளை விண்ணப்பஞ்
செய்து, இவள் திறத்துச்செய்தருள நினைத்தது என்? என்று அதிஃசாருண த்வநியாக
மிகவும் கூப்பிடுகிறாள்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே - விஷயேந்திரியாதிகளுடைய அபிப்ரவ்ருத்தியை யதுஸந்தித்து ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்டவர், “கன்னலேயமுதே” என்று கீழதுஸந்தித்தலோக்யதையாலே இந்த ஆர்த்திரியாடேகூட அபிப்ராவண்பமும் நடந்து, ப்ராவண்யாதுருபமான அதுஹவம் லக்ஷிபாமையாலே “அது ப்ரதிபந்தககார்ப மிதே” என்று அதுஸந்தித்து, ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி யதுஹவிப்பிக்கவேண்டும் யோக்யதைக்கிடான ப்ராப்யபூதனுடைய அதுஹவ்ய சிஹ்நயோமத்தையும், ரக்ஷணூர்த்த ப்ரவ்ருத்திவிசேஷத்தையும், ரக்ஷணப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகத்வத்தையும், அபரிச்சிந்ந மாஹாத்ம்யத்தையும், ஆபுத்திராபேக்ஷிதகரத்வத்தையும், ஆபுத்திர ஸம்ரக்ஷணூர்த்தமான ஆயுதபூர்த்தியையும், ஸம்ரக்ஷணோபயுக்தமான ஸமுத்ரஸாயித்வத்தையும், அவதார தசையில் அநிமாதுஷ்சேஷத்தையும், ப்ரணயித்வாதிராயத்தையும், ஈஸ்வராஸிமாநி களுக்கும் அந்தராத்மாவான ஈஸ்வரத்வாதிராயத்தையும் அதுஸந்தித்து, “இப்படி ரக்ஷ கனுமாய் லோக்யனுமான அவன் ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி யதுஹவிப்பிக்கிறிலன்” என்கிற ஆர்த்தயதிராயத்தாலே அரதிக்குதமான அநேகவ்யாபாரங்களைப்பண்ணி அவணந்ந ராய், அர்ச்சாவதாரஸூலமானபெரியபெருமானோடுநாக்கிப் பிறந்தஅலிசிவேஸாதிராயத் தாலே அப்ராக்ருதிங்கதான ப்ரகாரத்தையதுஸந்தித்துப் பரிவரணவர்கள் இவருடைய டிஸையையஅவர்க்கு விண்ணப்பஞ்செப்த ப்ரகாரத்தை நாயகரான பெரியபெருமானோடு விஸ்வலிஷ்டையான நாயகியினுடைய ஆர்த்தயதிராயத்தை யதுஸந்தித்து ஆற்றாளாய் நற்றூ யானவள் தன்னுற்றுமையின் மிகுதியாலே அவரை புத்தியாலே அபரோக்ஷித்து இரங்கி யுரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், திருவேங்கடமுடையான் திருவடி களிலே பிராட்டி புருஷகாமாக ஸாரணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாபேக்ஷிதம்பெருமை யாலே மிகவும் அவணந்நானதுக்குமேலே, தமக்கு ஹவத்ப்ராப்தி ப்ரதிஸம்பகங்க ளான விஷயேந்திரியாதிகளுடைய ஸ்வஹவத்தை நிரூபித்துக்கலங்கினவர், “வானவர்கள் சந்திசெய்யபின்னான் அரங்கத்தரவினணையான்” என்று திருவேங்கடமுடையான்வந்து சாய்ந்தருளின இடமாகையாலே “இவ்வார்த்தி தீரலாம்” என்று பெரியபெருமான் திரு வடிகளிலேயிழ, அவரும் “முதலிலே தம்முடைய கார்யம் நமக்கே ஹமென்று ஸமர்ப் பித்தாராகில் நாமும் அதுசெய்யக்கடவோமாய், இவரைஇங்கேவைத்துக் கொள்ளக்கடவ கார்யமும்கொண்டு க்ரமத்தாலே இவர் அபேக்ஷிதம் செய்கிறோமென்று ஆறிநுருந்தோம்: இந்திரியம்ஸாயகங்களாகாதபடி- பல்வாங்கின பாய்புபோலே தன்கார்யம் செய்பாதபடி- பண்ணி இங்கே தம்மை நிரந்தராதுஹவம் பண்ணுப்படி பண்ணினோம்: அந்தக்ரமத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதே த்வரியாபின்னார்: இவரை எங்கனே பரிஹரிப்போம்?” என்று சிந்தித்தருளாநிற்க, அதனை அதுஸந்யிக்கக்ஷமான்றிக்வே, தம்மை விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணிற்றிலர் என்று அத்யந்தம் அவணந்நராய், தம்முடைய டிஸையை அந்யாபதேஸாத் தாலே பேசுகிறார். பெரிய பெருமானோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து விஸ்லேஷித்தான் ஒரு பிராட்டி பிரிவாற்றாமையாலே மிகவும் நோவுபட்டு, விழுவது எழுவதாய்க் கண்ணீர் வெள்ளமிட அழுதும், க்ருதாஞ்சலியாயும், பாவஸையாய் மோஹித்தும், உணர்ந்தும், அவருடைய அஸாண்யஸாண்யத்வாதிகளை நினைத்தும், அவற்றைப்பேசியும், அக்ரம மாக எல்லா டிஸைகளும்வந்து தலைகாட்டி நோவுபடுகிற இவன்டிஸையை அதுஸந்யித்து மிகவும் நோவுபட்ட திருத்தாயார், ஏதேனும் டிஸையிலும் அத்தலையிலே அறிவித்துப்

பரிஹரிக்கும் குடியாகையாலே, பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே இவளைப்பொகட்டு இப்படியே உம்மை ஆசைப்பட்ட இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்ததென் என்று அதிதாருணத்வநியாகக் கூப்பிடுகிறான்.

நடு.—*உண்ணிலாலியில்-*நமஸ்ஸப்தார்த்தம் பலவகையாலும், “தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்” என்றுதீயசேஷத்வ பர்யந்தமாக வுள்ளபடி அங்ஸந்தித்தாராயற்றது. * உலகமுண்டபெருவாயனில் - பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலேவிழுந்து ஸரணம்புக்கார் ; விஷயங்களும் இந்திரியங்களும் நடையாகேற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே தன்பக் கலினின்றும் நம்மை யகற்றப்பார்த்தானாகாதே யென்றுகூப்பிட்டார் - *உண்ணிலாலியில். வ்யபிசாரமுமின்றிக்கே வ்யவயாநமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸாயநத்தைப்பற்றின பின்பும் அதுமலியாலிட்டால் அவன்தன்னையே இன்னொதாய்க்கொண்டு கூப்பிடுமெத்தனையிறே. இப்படி கண்ணழிவற்றது பின்னையும் மலியாதொழிவானென்? என்னில் ; அது மலியாநிற்க, க்ரமப்ராப்திபோறுக்கமாட்டாமல் பகேரூர்: ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்துக்கும்அவ்வருகான இவருடைய மார்த்தவவேஷ மிருக்கிறபடி. பிராட்டியைப்போலே†“ததவஸுஸாஜஸம்ஹவெசு” (தத்தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்) என்றிருக்கமாட்டார், ருசிஅளவில்லாமையாலே. ஸம்ஸாரத்தினுடையதோஷத்தையும் அங்ஸந்தித்து

கங்குலும்பகலும் ப்ரவேசே; ‘உண்ணிலாலியில் நமஸ்ஸப்தார்த்தம்’ என்கிறதுக்குஇரண்டெஸங்கதி: முந்தினது, உலகமுண்ட பெருவாயனிலே - த்வயத்தில் பூர்வகண்டார்த்தத்தை அருளிச் செய்தார்; உண்ணிலாலியில் உத்தரகண்டத்தில் நமஸ்ஸப்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்தார்; இதில் - ஸ்ரீமத்பதநாராயண பதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். “என்றிருமகன்சேர் மார்பன்” என்றதிலே - * ஸ்ரீமத்பதார்த்தம் ஸிசிதம். “சுழிஹொசுஹொகி-யவாம-ஹொவகி”, என்று - பாடக்ரமாத்அர்த்தக்ரமஸ்யஸலீயஸ்த்வாத், வீரோதிந்வருத்த்யநந்தரம்கைக்கர்யம்வரித்திக்கவேண்டுகையாலே, முந்தற, உண்ணிலாலியிலே - நமஸ்ஸப்தார்த்தம் சொல்லிற்றென்று. இப்பகூத்தில், உத்தரவாக்யஸ்தநமஸ்வரில் தீயசேஷத்வம் சொல்லப்படாமையாலே, அத்தை - இங்கே, “தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன்” என்றுசொல்லும் கிஞ்சிதஅஸ்வாரஸ்ய முண்டு. ஆகையாலே, உலகமுண்டபெருவாயனிலே, “புகலொன்றில்லாவடியேன்” என்று - ப்ரணவார்த்தம் சொல்லிற்று; உண்ணிலாலியில் - திருமந்தரத்தில் நமஸ்ஸப்தார்த்தம் சொல்லிற்று; கங்குலும்பகலிலே - திருமந்தரத்தில் நாராயணபதார்த்தம் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணுமென்று இரண்டாம் ஸங்கதி. * கங்குலும்பகலில் - திருமந்தரத்தில் நாராயணபதார்த்தம்சொல்லுகிறபடி யெங்கனே? என்னில்; நாராயணபதத்தில் சதுர்த்யார்த்தம் - கைக்கர்யமுமாய், அதுதான்அநுபவஜநித ப்ரீதி காரிதமாய், அவ்வநுபவந்தான் ப்ராவண்யகர்யமாய், அந்தப்ராவண்யத்தை இதிலே சொல்லுகையாலே. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்வதாக, கீழிரண்டுதிருவாய்மொழிகளில் ப்ரமேயங்களை யநுவதிக்கிறார் - உலகமுண்டஇத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஸாயநத்தை யநுவதித்தவர்கள் மெலவரித்திபர்யந்தம்ஆறியிருக்குமாபோலே யாறியிராமல் கூப்பிடுவானென்? என்ன - வ்யபிசாரமும்இத்யாதி. வ்யபிசாரம் - மெலாவ்யாப்தி. வ்யவயாநம் - காலவினம்பம். வரித்தஸாதகமாகையாலே இரண்டிமில்லையென்றபடி. இப்படியிருக்கிற ப்ரபத்தி விமலமாவானென்? என்கிற ஸங்கையை யநுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார் - இப்படி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. பொறுக்கமாட்டாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஈஸ்வரனுடையஇத்யாதி. ஆனாலும், பிராட்டியைப்போலே யரித்திருக்கவொண்ணாதோ என்ன - பிராட்டியைஇத்யாதி, ருசியினளவில்லாமையை ஹேதுபூர்வமாக விவரிக்கிறார் - ஸம்ஸாரத்தினுடையஇத்யாதி. இப்படி அலாஹத்தில் நோவுபட்டதுக்கு இவர்க்குஒப்புண்டோ?

எம்பெருமானுடைய குணைத்கர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்தால் ஆறியிருக்கப்போகாதினே. லகவத்விஷயம் அறியாத ஸம்ஸாரிகள் இவர்க்குக்கூட்டல்ல; லகவடி லாலம் அறியவேண்டாத நித்யஸூரிகளும் இவர்க்குக்கூட்டன்று; அலாலத்தில் நோவுபடுக்கைக்கு இவரோருவருமேயுள்ளார். பட்டர், இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யும் போதெல்லாம் “ஆழ்வார்க்கு ஓகேற ஈசையறியாதே அவருடைய லாவஸ்ருத்தியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நாம் என்சொல்லுகிறோம்?” என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக்கொண்டிருப்பர். அவனும், “இவர் நமக்கே லரமென்னுமிடம் அறிவித்தாராகில், நாமும் இவர்கார்யம் செய்யக்கடவதாக அற்றபின்பு செய்து தலைக்கட்டிற்றன்றோ? இவர் அங்குப்போய் அநுலவிக்கும் அநுலவம் இங்கேயிருந்தே குறைவற அநுலவியாநின்றாராகில், ‘விரோதிபோயிற்றில்லையே’ என்று இவர்பண்ணுகிற அதிசங்கையும் போக்குகிறோம்; நாலுநாள் முற்பாடுபிற்பாடன்றோ? இதில் கார்யமென்?” என்றிருந்தான். பிற்பாடு பொறுக்கமாட்டாத இவரை வைக்கப்போருமோ? என்னில்; ப்ரஜைகளைப் பட்டினியிட்டு வைத்தும் வந்த விருந்தினரைப் பேணுவாரைப்போலே, “இவர்தாம் நாலுநாள் நோவுபட்டாராகில் புகேரார்; இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டு நாட்டை வாழ்விப்போம்” என்றிருந்தான். இவர் ஒருமுறை உர்த்தாமிருக்கையாவது, தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாத ஸம்ஸாரம் திருந்தி வாழும்படியாயிருந்தது என்றதுக்காக வைத்தான் அவன்; இவர், “நம்படியறிந்தானாகில், தனக்கு ஸக்தியில் குறையில்லையாகில், இதுபொருந்தாத நம்மையிட்டேக் காரியங்கொள்ள வேணுமோ? இவ்விருப்பில் பொருந்துவார் ஒருவரைத் திருத்திக் காரியங்கொள்ளத் தட்டென்?” என்றிருந்தார். அவனும் “அது பொருந்தாதாரையேகொண்டு காரியங்கொள்ளவேணும்” என்றிறே இருக்கிறது. தேசிகரையிட்டேக் காரியங்கொள்ளவேணுமே. பண்ணின ப்ரபத்தி சடக்கெனப்பலியாதொழிந்தது. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்வாய்மடிந்த மாத்ரமினே. இனித்தான் அவனும் பூநீபரதாழ்வான் மாதுலகுலத்தில் நின்றும் வந்து தாயாரை நமஸ்கரிக்க, அவள் † “ராஜா” (ராஜந்) என்ற வெம்மை பொறுக்கமாட்டாமைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே தன் ஆற்றாமையோடே விழுந்து ஸரணம்புக்கு, “தேவர் மீண்டருள என்ன - லகவத்விஷயம் இயாதிவாக்யத்ரயம். இப்படியிருக்கிற இவருடைய ஆர்த்தியைப் ப்ரகாசிப்பிக்கிற இத்திருவாய்மொழிக்கர்த்தம், கரைமேலே சிற்கிற அஸ்மதாதிகள் சொன்னால் விரஸமாயிருக்குமென்னுமத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே ஐர்ப்பிப்பிக்கிறார் - பட்டர் இயாதி. ஈஸ்வரன் தான் இவரை வைத்ததுக்குக் கருத்தென்? என்ன - அவனும் இயாதி. இவரிருந்தால் ஜகத்துத்திருந்துமோ? என்ன - இவரொருமுறை உர்த்தம் இயாதி. அத்நையறிந்த இவர் த்வரிக்கிறதென்? என்ன - இவர் நம்படி இயாதி. இவ்விருப்பில் பொருந்துவார் - திருமழிசைப்பிரான்போல்வார். அவனுக்கும் இதில் பொருந்துவாரையிட்டேக் காரியங்கொள்ள வொண்ணாதோ? என்ன - அவனும் இயாதி. அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - தேசிகரை இயாதி. தேசிகரென்கிறது - ஸம்ஸாரதோஷமும் லகவத்வைலக்ஷணமும் நன்றாக அறிந்தவர்களுென்றபடி. அதாவது - ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தியிருக்கும் அவர்களைத் திருத்தும்போது ஸம்ஸாரம் தஸ்ஸஹாயம்படியான ப்ரேமமுடையாரைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளவேணும்; இப்படியன்றிக்கே, இதில் பொருந்துவாரைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டால் “தனக்கொன்றும் பிறர்க்கொன்றமாய் இவன் சொல்லுகிறபடி பாரீர்!” என்று அவர்கள் திருந்தார்கள் என்று அவற்குக்கருத்தென்றபடி. “தேசிகரைக்கொண்டுகார்யங்கொள்ளவேணும்” என்றிருக்கிறது அறிந்திருக்க இவர்கூப்பிவொனென்? என்ன - பண்ணின இயாதி. “பிற்பாடு பொறுக்கமாட்டாத” இயாதிவாக்யோக் தஸங்கைக்குப் பரிஹாராத்ரம் - இனித்தானவனும் இயாதி. அதாவது - பூநீபரதாழ்வானைப்போலே ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வைத்தாநென்றபடி. இதே “ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்துக்கும்” இயாதி

வேணும்” என்ன; பெருமானும், மீளாமைக்கு ஹேதுவாயிருப்பன அநேகத்தை இவனுக்குச் சொல்லி, “பிள்ளாய்! நீ நிர்ப்பந்திக்கக்கடவையல்ல; உன்னை ஸ்வதந்தர னாக்கி வார்த்தைசொன்னாரேதிரே, உன் ஸ்வரூபாநுபமான பாரதந்தர்யத்தைப்பெற்று நீ போ” என்று சொன்னாற்போலே; இவர் அபேக்ஷித்ததொழிய ஏதேனுமொன்றைக் கொடுத்துப் போகட்டுப் போகவல்லானேரு ஸ்வதந்தரனிரே; ஆகையாலேதான் நினைத்த போது கார்யம் செய்யக்கடவனுமா யிருக்குமிரே. ஸர்வஜ்ஞனானவன் இவர்க்கு ஒடுகிற ஁ஸையறிந்து, தன்னுடைய ஸர்வஸக்தித்வங்கொண்டு இவர்க்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவொண்ணாதபடி இவருடைய ஸாவிசேஷமிருக்கிறபடி. இவர்தாமும் “விண்ணுளார்பெருமானேயோ!” என்றும் “முன்பரவைகடைந்தமுதங்கொண்டமூர்த்தியோ?” என்றும், “பலமுதல்படைத்தாய்!” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே - பரத்வம், அவதாரம், ஜகத்காரணத்வம் இவற்றைச் சொல்லியிரே கூப்பிட்டது; அதில், பரத்வம் லோகாந்தரமாகையாலே, “கிட்டப்பெற்றிலோம்” என்றறியிருக்கலாம்; அவதாரம் காலாந்தரமாகையாலே, “அக்காலத்தில் உதவப்பெற்றிலோம்” என்றறியிருக்கலாம். “ஜகத்காரணத்வம் தான் அறிந்துசெய்யுமதாகையாலே, “நம்மால்செய்யலாவதில்லை” என்றுகொண்டு ஆறியிருக்கலாம்; அவ்விழவுகளெல்லாந்தீரும்படி ஸஃபாஸந்நிதிபண்ணிக்கொண்டு கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலேவிழுந்து தம்அபேக்ஷிதம்பெருவிட்டால் யரிக்கவொண்ணாதினே. விஷயம்அஸந்நிஹிதமாதல், ஜ்ஞாநத்தில்கொத்தையுண்டாதல் செய்யிலிரே யரித்திருக்கலாவது. நீர்மையில் கண்ணழிவுண்டாயாதல், மேன்மையில் கண்ணழிவுண்டாயாதல் இழக்கின்றாரன்றே. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் அவன் திருவடிகளிலே தமக்குநினைத்த பரிமாற்றம்பெருமையாலே தாமானதன்மைபோய் ஒருபிராட்டி ஁ஸையை ப்ராப்தராய் அவ்வளவிலும் தமக்கு ஒடுகிற ஁ஸையைத் தாம் அறிந்து கூப்பிடப்பெறுதே, திருத்தாயார் கூப்பிடும்படியாய் விழுந்தது. ஸம்ஸலேஷ விஸ்லேஷங்களில் பிறக்கும் லாபாலாபங்களாலே தாம் பிராட்டிமார் ஁ஸையையுடையராகிறார்; திருத்தாயாரான ஸ்வஹாவம் வினைந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்; கிண்ணகம்பெருகியோடாநின்றால் இருகரையும்ஆறுகளாகப் பெருகிப்போகா நிற்கச்செய்தேயும் கடலிற்புதும்அம்ஸங்குறையாமல் போய்ப்புதுமாபோலேயாயிற்று, இவ

வாக்யவிவரணம்-ஸர்வஜ்ஞனானவன் இத்யாதி. இவ்வளவும்-உண்ணிலாவியில்பாமேயத்தையறுவதித்த. இதக்கு-“கங்குலம்பகலோடே” ஸங்கதி-இவர்தாமும்இத்யாதி. ஜகத்காரணமென்ற-துவ்யூஹத்தை. இவர் அசித்அவிசேஷிதராய்க்கிடச்ச ஒருகாலவிசேஷத்திலே தானறிந்த செய்யுமதாகையாலே என்றபடி. இங்குஅபேக்ஷிதங்கிடையாவிட்டால் யரிக்கவொண்ணாமைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - விஷயம்இத்யாதி. ஜ்ஞாநத்திலென்றது - ஈஸ்வரஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிகளிலென்றபடி. ஏதத்விவரணம் - நீர்மையில்இத்யாதி. மேன்மையாவது - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிபூர்த்தி. இப்படி மேன்மை நீர்மைகளிரண்டும் குறைவற்றிருக்கிறவிடத்திலும் அபேக்ஷிதங்கிடையாமையாலே வந்தஆத்மரூபமின்கனத்தை யருளிச்செய்கிறார் - இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் இத்யாதி. பிராட்டி஁ஸையும் திருத்தாயார்஁ஸையும் ஏககாலத்திலேயுண்டாகில் இவருடைய ப்ராபண்யம் ஸங்குதிதமாகாதோ? என்கிறஸங்கையை யறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ஸம்ஸலேஷஇத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. திருத்தாயாரான ஸ்வஹாவம் வினைந்தபடியெங்ஙனே? என்றவாத்தாம், ‘வினைந்தநாதி லிவருடைய அஹிகிவேஸத்துக்குக் குறைவுவராதோ? என்னில்’ என்றஅத்யாஹார்யம். மேல்பரிஹாராநுணமாக, அஹிகிவேஸம்குறையாதஇருக்கிறபடி என்ற கூட்டுவது. ஆக, பரிஹாரம் - நாயாஸாயும் சொல்லலாம்; அஹிகிவேஸத்துக்குக்

ருடைய “அதனிற்பெரிய வென்னவா” என்கிற அவிநிவேஸாமிருக்கிறபடி; ஆகையாலே இவர்க்கு எல்லார்பேச்சும் பேசக்குறையில்லை. இப்பெண்பிள்ளை மோஷித்துக்கிடக்க, இவளைக்கண்டு உறவுமுறையாரடங்கலும் மோஷித்துக்கிடக்க; பெருமாளிலும் இளையபெருமாளுக்குத் தளர்த்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தே பெருமாளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இளையபெருமாள் உணர்ந்திருக்குமாபோலே, திருத்தாயாரும் இவளுடையரக்ஷணத்துக்காக வுணர்ந்திருந்து, ஏதேனும்சுஸையிலும் தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்யக்கடவதன்றிக்கே இவன்காலிலேவிழுந்து தங்கள்காரியம் தலைக்கட்டுங்குடி யாகையாலே, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே இவளை யிட்டுவைத்துக் கொண்டிருந்து, “இவளழுவது, தோழுவது, மோஷிப்பது, ப்ரலாபிப்பது, அடைவுகேடப் பேசுவது, நெழுச்செறிவது, அதுதானும் மாட்டாதோழிவது, ஸ்தப்யையாயிருப்பது, இப்படி அரதிவிஞ்சிச் செல்லாநின்றது; இவள் திறத்திலே நீர் என்செய்யக்கடவீர்” என்று கூப்பிடாய்ச் செல்லுகிறது. எல்லாவளவிலும் அவனையே பரிஹாரங்கேட்கும் குடியாகாதே. ஆண்டாள் ஒருநாள் ஆழ்வானுக்கு, “பிள்ளைகள் விவாஹப்ராப்தரானார்கள்: இவ்விடையாட்டமொன்றும் ஆராயாதிருக்கிறதென்?” என்ன, “ஹவத்துமேபத்துக்கு என்னை இன்றிருந்து கரையச்சொல்லுகிறாயோ? நாளை நான் வாசித்துச்சமையக்கொள்ள, அங்கேவரக்காட்டு” என்ன, பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் கொடுத்துப் போகவிட, வாசித்துச்சமையந்து பெருமாள் திருவடிகளிலே நிற்க, “ஒன்றுசொல்லுவாய் போலே யிருந்தாய்!” என்று திருவுள்ளமாக, “இவர்கள் விவாஹப்ராப்தரானார்களென்னுந்நீர்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, “எல்லாம்செய்கிறோம்” என்று திருவுள்ளமானார்; பிற்பிறையாளே மன்னியைக்கொணவேந்து கொடுத்தார்கள். அகலங்கப்ரஹ்மராயர் அடையவளைந்தான் செய்யாநிற்கச்செய்தே மதிள் போக்குகைக்காக இளையாழ்வானைத்தை வாங்கப்புக, பட்டர் அதைக்கேட்டருளி, “வாரீர் பிள்ளாய்! நீர் செய்கிற மதிள் பெருமாளுக்கு ரக்ஷகமென்றிராதேகொள்ளீர்; இங்குக்கிடக்கிற நாலுகுடியுங்காணும் பெருமாளுக்கு ரக்ஷை; ஆனபின்பு நீர் செய்கிறவையெல்லாம் அழகிது; இவையெல்லாம் நாம் செய்கிறோமென்றிராதே, பெருமாள் செய்கிறாரென்றிரீர்; உமக்கு நல்வழிபோக வுடலாங்காணும்” என்றருளிச்செய்தார். இத்திருத்தாயாரும் ஸர்வஹங்களையும் அவர்தலையிலேபோகட்டுப் பெண்பிள்ளையைத் திருமணத்துணுக்குள்ளே போகட்டு, அவருடைய அஸரண்யஸரண்யத்வாதிசுணங்களை விண்ணப்பஞ்செய்யாநின்ற கொண்டு, ஒருகாலநியதியாதல், ஒருதேஸநியதியாதல், அதிகாரநியதியாதலின்றிக்கே ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயரா யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, தன் பெண்பிள்ளையினுடைய சிஸையைத் திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறாள் இத்திருவாய்மொழியாலே.

குறைத்தலில்லையென்றபடி. இத்திருவாய்மொழியில் நாயகியினுடைய ஆர்த்திப்ரகாங்களை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார்-இப்பெண்பிள்ளை இய்யாதி. “மயங்கும்” என்றத்தைப்பற்ற-மோஷித்து என்றது. பந்துக்களடங்கலும் மோஷித்தார்களாகில் திருத்தாயார் உணர்ந்திருக்கும்படி யெவ்வனே? என்ன - பெருமாளிலும் இய்யாதி. “அழுந்தொழும்” என்றத்தைப்பற்ற-அழுவது இய்யாதி. “வெவ்வுயிர்க்கும்” என்றத்தைப்பற்ற - நெழுச்செறிவது என்றது. அவனைக்கேட்கிறதென்? தாங்களே பரிஹரித்துக்கொள்ள வொண்ணாதோ? என்ன - எல்லாவளவிலும் இய்யாதி. இதைக்கு ஸர்வஹத்வயம் - ஆண்டாள் இய்யாதி. “பெருமான் செய்கிறார்” என்றவிடம் அபேகிதம், “பற்றிலார்பற்ற நின்றானே” என்றத்தைப்பற்ற - அஸரண்யஸரண்யத்வாதி என்றது.

† ‘ஆர்த்தி’ என்ற பாடாந்தரம். ‡ திருமணத்துணை - ஆமோதஸ்தம்பம்: “மாயேனை மணத்துணைபற்றி சின்று” என்ற பெருமான் திருமொழியையுங் காண்க.

முதற்பாட்டு.

கங்குலம்பகலும்கண் துயிலறியாள் கண்ணீர்கைகளாலிறைக்குஞ்
சங்குசக்கரங்களென்றுகைகூப்புந்தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்
எங்ஙனேதரிக்கேனுன்னேவிட்டென்னுமிருநிலங்கைதுழாவிருக்குஞ்
செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய்இவள்திறத்தேன்செய்கின்றாயே?

ஆ.—உன்னைக் காணப்பெறுத நிரவயிக வ்யஸநத்தாலே திவாராத்ர விமாமு
மின்றியே ஒருகாலும் நிதையானது எங்ஙனேயிருக்கும் என்றறியாள். உன்னைக்
காண்கைக்காகப் பெருத்தாகவூறுகிற கண்ணீராகிறகடலைத் தன்னுடைய அழிசுவே
ஸத்தாலும் மௌக்த்யத்தாலும் தன்சிறுக்கைகளாலே இறையாநிற்கும். “கூரா
ராழிவெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய்” என்று சொல்லத்தொடங்கி முடி
யச்சொல்ல க்ஷமையல்லாமே, அவ்விரப்புத் தோன்றும்படி கைகளாலே தொழாநிற்கும்.
தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்என்றுசொல்ல உத்யோகத்தமாத்ரத்திலே தளரும்.
என்னையுங்கடத் தோற்பித்து அடிமையாக்கின கண்களையுடைய உன்னைப்பிரிந்து,
திக்ஷணமான விஷத்தைப் பாடும்பண்ணினாற்போலே ஒருபடியாலும் யூரிக்கமாட்டே
னென்று சொல்லாநிற்கும். தன்னுடைய ஸந்தாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமே, மஹீ
தலத்திலே விவேஷ்டநம் பண்ணாநிற்கும். “நிலை ஐந்துஜாதஸாரண்யனை! கோயிலிலே
கண்வளர்ந்தருளுகிறது இவளுக்காகவன்றோ? இவளுடைய உபாயிருக்கிறபடி பார்த்
தருளாய், பிரானே! இவள்திறத்து என்செய்ய நினைத்தருளினாய்?” என்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியுடைய, பேசநிலமன்றிக்கே இருக்கிற
உபாயைப் பெரிய பெருமானுக்கு அறிவித்து, இவள்திறத்துச்செய்தருளக்கடவது என்?
என்கிறாள்.

[கங்குலம்பகலும் என்று தொடங்கி] - உறங்குகைக்கு அடைத்த இரவோடு
உறங்காமைக்கு அடைத்தபகலோடு வாசியின்றிக்கே நிதிரைஎன்று ஒருதத்த்வம் உண்டு
என்று அறியாள். “இப்படி நோவுபடாநிற்க வாராதொழிபான்” என்று அத்பவஸித்து
அவன்வந்தால் கண்கைக்கு ப்ரதிஸபந்யகமான கண்ணீரை “கடலைக்கையாலே
இறைக்க” என்று உபக்ரமிப்பாரைப்போலே கைகளாலே இறையாநிற்கும். “கூராராழி
வெண்சங்கேந்திக்கொடியேன்பால் வாராய்” என்று சொல்லத்தொடங்கிச் சங்கு சக்கரங்
கள் என்ற மாத்ரத்திலே, இளைத்து, விடாய்த்தார் ஹஸ்தச்சக்ஷடபாலே தண்ணீர்
வேண்டுமோபோலே, தன் கருத்தைக்குறையும் அஞ்ஜநியாலே தெரிவியாநின்றாள். “திருக்
கண்களாலே நோக்கி யருளவேணும்” என்றுசொல்ல உபக்ரமித்து அத்தைச் சேஷ்டை
யாலும் தலைக்கட்டமாட்டாதே மிகவும் தளராநின்றாள். இவ்வழகையுடைய உன்னைப்
பிரிந்தால் யூரிக்கமுடியுமோ என்னாநின்றாள். தன் ஆற்றாமையாலே இம்மஹா ப்ரயிவியை
எல்லாம் தன் கைகளாலே துழாவாநின்றாள். [செங்கயல்பாய் நீர்த்திருவரங்கத்தாய்] -
ஜலசாஸத்வங்களுங்கூட ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களிக்கும்படியான கோயிலிலே உள்ள
வனே! ஜலசாஸத்வங்களுக்கு ஜலத்தை ஒழியச்செல்லாதாப்போலே உம்மையொழிய
இவளுக்குச்செல்லாது என்றதாகவுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், அதுவாய்மான் அஸ்யாரண சிற்றங்களைச் சொல்லி 'இவளார்த்தையாகாதினாள்: இவளளவில்என்செய்ய நினைத்திருக்கிறீர்? என்கிறாள்.

கங்குலும் - (நாட்டார்உறங்கும்) கங்குலும், பகலும் - (ப்ரணயிதிகள்உறங்கும்) பகலும், கண்-கண்கள், துயில் - துயிலவேணுமென்று, அறியாள் - அறிவும் நடைபாடுகிறிலள்; (இவள் கண்வட்டத்திலுறக்கம்வாராதபடி ஸோகாஸ்ருவெள்ளங்கொள்ளுகையாலே, கடலைக் கையிட்டிறைப்பாரைப்போலே), கண்ணநீர் - கண்ணநீரை, (மாற்றுதலாக), கைகளால் - கைகளாலே, இறைக்கும் - இறையாநிற்கும்; (இக்கண்ணநீர்க்கு இரங்கிவருமென்று நினைத்து அபேகைக்கிடாகக் * காராழிவெண்சங்கேந்நிவரக்கடுமாய்கையாலே), சங்குசக்கரங்கள் - சங்குசக்கரங்கள், என்று - என்று, (அவற்றைச் சொல்லி), கைகூப்பும் - வந்தால்பண்ணும் அஞ்சலிபைப்பண்ணுகிற்கும்; (வந்தால் குளிரநோக்கும் கண்களைநினைத்து), தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்-கண், என்றே - என்று சொல்லி, (அது பெருமையாலே), தளரும் - தளராநிற்கும்; உன்னை - (இந்த ஆயு ஸோகையையும் அவயவஸோகையையுமுடைய) உன்னை, விட்டு - விட்டு, எங்கனே - எங்கனே, தரிக்கேன் - யரிக்கக்கடவேன்? என்னும் - என்னும்; (தன்னார்த்தயதிரயத்தாலே), இருநிலம் - பூமிப்பரப்படங்க, (அவன் காலாலே துழாவினவோபாதி, தான்), கை - கையால், துழா - துழாவி, இருக்கும் - (அதுக்கும் ஸக்தையன்றியே நிர்வ்யாபாரையாப்) இருக்கும்; செம் - இளமையாலே சிவந்தபுகரையுடைத்தான, கயல் - கயலானது, பாய் - உகளித்துப்பாய்கிற, நீர் - நீரையுடைத்தான, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலே ஸந்திஹிதனானவனே! இவள்திறத்து - இப்படி அதிஸயிதமான விகாரத்தை யுடையளாய், (அந்த நீரைப்பிரிந்த கயல்போலே உன்னைப்பிரிந்து தரியாத இவளளவிலே) என்-எது, செய்கின்றாய் - செய்கிறாய்? இவ்வார்த்தையைத் தீர்க்க நினைக்கிறாயோ? அதிஸயிப்பிக்கநினைக்கிறாயோ? என்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கேஇருக்கிற இவள் ஈஸாயை அவர்க்கு அறிவித்து, இவள்திறத்துச் செய்யக்கடவது என்? என்கிறாள்.

[கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள்] - உறங்கக்கடவ இரவோடு, உறங்காமெக்குக்கண்ட பகலோடு வாசிபற நித்திரை என்பதொன்று அறிகிறிலள். கண்துயிலாள் என்னுதே, அறியாள் என்கிறது - நித்திரையை அறிந்து "விரோயி" என்று கைவிட்ட இளையபெருமாளில் வாசி சொல்லுகிறது. இளையபெருமானுக்கு முன்பு இல்லையாகிலும், ஜன்மத்தில் மெய்ப்பாட்டாலேபற்றி விடவேண்டிற்று; இவளுக்கு அதுவுமில்லை. நாட்டார் இரவு உறங்குவார்கள்: ப்ரணயிதிகள் பகல் உறங்குவார்கள்: இப்படி உயவவ்யாவ்ருத்தமாய், இரவும் பகலும் உறங்காதபடி ஆனாள். "கநிபுலதகாராஃ" என்கிற உம்முடையபடியை இவள் உடையளானாள். [கண்ணநீர் கைகளால் இறைக்கும்]-கண்ணுறங்காமையாலேபோதுபோக்கரிதாய், அதினாலேகண்ணநீர்வெள்ளமிடத்தொடங்கிற்று. "இவ்வாற்றாமையில் அவன் வாராதொழியான்" என்று அத்யவஸித்து, "வரும்போது காண்கைக்குக் கண்ணநீர் பகையாகவொண்ணாது" என்று அததைமார்த்தப் பாராதினாள். கடலைக் கையாலே இறைக்கத்தொடங்குவாரைப்போலே; இது என்ன ஸாஹஸம் என்கிறாள். * கடல்கொண்ட கண்ணீர் அருவிசெய்யாநிற்குமிதே. இவள் கண்ணும் கண்ணிரும் தாயர்க்கு ஸாஸ்யமாயாயிற்று இருக்கிறது. "கிரியபுந்தவ

மெதுவாழ்வு". இவன் "உர்ஸாவிமோயி" என்று மாற்றப்பார்க்கிறான் இத்தனை. [சங்குசக்கரங்கள் என்று கைகூப்பும்] - வந்துதோற்றும்படி "கூராராழிவெண்சங்கீகந் திக்கொடியேன்பால் வாராய்" என்று சொல்லக்கூடுகிற, முடியச்சொல்லமாட்டாமையாலே, விடாய்த்தார் ஹஸ்தமுத்தரையாலே தண்ணீர்வேண்டுமோபோலே அஞ்ஜனியாலேகுறையும் தலைக்கட்டாவின்றான். "இன்னுர்என்று அறியேன்" என்று அறிவழிப்பனவும் இவை: "செருவெண்சக்கரம் சங்கு" என்று அறியப்பண்ணுமவையும் இவை; "சங்குசக்கர மென்று இயலானாலோ?" என்று பிள்ளை திருநறையூர் அறைபார். "வெறுவசுத்துக்குப் பொருள்கண்டிலோம்" என்ன; "இசையிலே தூக்கினவிடத்து இரண்டும் இசைந்து கிடக்கையாலே, சொல்லிப்போருகிறபடியே 'சங்கு சக்கரங்கள்' என்ன அமையும்" என்று ஆப்பான் நிர்ணயித்தார். [தாமரைக்கண் என்றேதளரும்] - இரண்டாழ்வார்க ளளவும் வந்துஅலைபெறிகிற கண்களின் அழகை இடைவிடாதே சொல்லினைத்துத் தளரா வின்றான். "தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" என்கிறபடியே "திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்" என்ன உபக்ரமித்து, ஹஸ்தசேஷ்டையாலும் தலைக்கட்டமாட் டாதே தளரவின்றான். "ராஜோகாந்தநயநவேஸ்யாநீஸுமஃ விதா". இங்கனை தளரலாமோ, "ததவ்யு" என்று இருக்கவேண்டாவோ? என்ன, [எங்கனை தரிக்கேன் உன்னைவிட்டென்னும்,] - பரவ்யூஹவிவங்கனிலே ஆசைப்பட்டேனோ "ஐரஸ்யன்" என்று ஆறியிருக்க? அவதாரங்களிலே ஆசைப்பட்டேனோ "ஸமதாலமன்று" என்று ஆறியிருக்க? அந்தரயாமிதவத்திலே ஆசைப்பட் டேனோ "கண்ணுக்கு விஷயமன்று" என்று ஆறியிருக்க? 'உன்னை'என்கிறது - வடிவழகையும் ரீலாசிகளையும். இவளை அறியாதொழிந்தால் உம்பையும் அறியா தொழியவேணுமோ? உம்மைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டு அறியீரோ? அந் தரம் வரக்காணாமையாலே, [இருநிலங் கைதுழாவிருக்கும்] - இம்மஹாப்ருயிவி எல்லாம் கைகளாலே துழாவாவின்றாதி. ஊமிப்பரப்படங்க ஒருவாஜநத் துக்கு உட்பட்ட சந்தநம்போலேஆயிற்று இவன் கைக்கே படுகிறது. ஸர்வஸக்தியே வேண்டாவாகாதே ஊமியை அளக்க: ஆற்றாமையாலும் அளக்கலாமாகாதே. [செங் கயல் இத்யாதி] - ஜலசரஸத்வங்களுங்கூட ஹர்ஷத்தாலே களிக்குப்படியான கோயி லிலே உள்ளவனே! செங்கயல் - இளமையாலே சிவந்த புகரை யுடைய கயல். [இவள் திறத்து] - அந்த ஸத்வங்களுக்கு ஜலத்தை ஒழியச்செல்லாதாப்போலே உம்மை ஒழி யச்செல்லாத இவள்திறத்து. நிறமும் இழந்து ஸஞ்சாரமுமற்றிறே இவள் கிடக் கிறது. 'வணவிலஸ்யஸரீராணி' என்று வடிவைக் காட்டுகிறான். [திருவரங்கத் தாய் என்செய்கின்றாயே] - பரமபதத்தில் இருப்பிலேயோ கேட்கிறது? கண்ணுக்கு விஷயமான இடத்தேயன்றோ சாய்ந்தருளிற்று. இவள் நிறமும்பெற்றுச் செருக்கிடக் கும்படிபண்ணப் பார்த்ததோ, தவிரப்பார்த்ததோ? இவளை அவ்வூர்படியாகப்பார்த்தாயோ, இவ்வூர்படியாகப் பார்த்தாயோ?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இப்பிராட்டியுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற ஐசையைப் பெரியபெருமானுக்கு அறிவித்து, இவள்திறத்துச் செய்தருளரினைத்திருக்கிற தேன்? என்கிறான்.

முதற்பாட்டு.—கங்குல் இத்யாதி. இப்பிராட்டியுடைய அநேக அவஸ்தைகளைச்சொல்லு கிற "கங்குலம்" இத்யாதிபதங்களையும், "என்செய்கின்றாய்" என்றபதத்தையுங்கூடாக்கித்தவதாரிகை- இப்பிராட்டியுடைய இத்யாதி.

[கங்குலும்பகலும்கண்துயிலறியாள்] - இவளை. எப்போது கண்துயிலப்பண்ண
 விருக்கிறீர்? விரஹ்ணிகளுக்கு ஒகேற வ்யஸநம் மாற்றகைக்காக “இரா, பகல்” என்று
 ஒரு வரம்பு கட்டினவித்தனையிறே; அது இவளுக்குக்காரியமாகிறதில்லை ராத்ரியில் விஷய
 லாபத்தாலேபோதுபோக்கவும், பகல்இந்த்ரியங்களானவைவிஷயாந்தரங்களிலே கோடுபுக்கு
 மூட்டி “அப்போதாயிற்று, இப்போதாயிற்று” என்று காலகேஷபத்துக்கு உடலாயிருக்கு
 மிறே; “ஏங்ஙனேதரிக்கேனுன்னேவிட்டு” என்று சொல்லுகையாலே, இவளுக்கு அங்ங
 னேன்றுசொல்லித் தரிக்கவொண்ணாதே. தனக்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவாகப் பண்ணின
 திவாராத்ரவீஹா¹மும்அறிகிறிலள். பகலும் இரவோடொக்கஉறங்கக்கண்டதிறே. [பகலும்]-
 (நாட்டாரிபுஉறங்குவார்கள், ப்ரணயிரி) யௌவநங் குடிபுதந்தால் இராமாறு நாயகனுக்கு
 அலைகொடுக்கையாலே உறக்கமில்லை; அவ்விழவுக்கும் எற்றிஉறங்குவது பகலிறே! அதுவும்
 பெறுகிறதில்லை. “சுநிஜ்ஜஸ்தகம்ராஜி” (அதித்ரஸ்ஸததம்ராமஃ) என்றகொண்டு தன்
 படியாக்கினான் “வரஜம்வரஜம்வெவகி” (பரமம்ஸாம்யமுதபதி) என்கிறபடியே
 தம்மோடு ஸாம்யாபத்தி கொடுத்தபடி. கண்துயில் கொள்ளாளென்னாதே, அறியா
 ளென்கிறது - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் அவன்உறங்கவொட்டான், விஸ்லேஷத்தில் விரஹ
 வ்யஸநம் உறங்கவொட்டாது; ஆகையாலே, இவளுக்கு இரண்டிபடியாலும் உறக்க
 மில்லாமையாலே. இவள் கலந்தவன்று உறங்கினாலும், இவள் இப்போதுபுகிற வ்யஸ
 நத்தை யறுவவித்த திருத்தாயார்க்கு அது ஒன்றுய்த்தோற்றாதே! இவ்வ்யஸநத்துக்குப் பூர்வ
 ரங்கமாய் வந்ததொன்றாகையாலே அத்நையொன்றாக நினைத்திருக்கிறிலள். என்றும் சிறைக்
 கூடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தாரைப்போலே, பிரிந்தநாளையிழவேகாணும் இவள்நெஞ்சிலே
 பட்டுக்கிடக்கிறது. [அறியாள்] - ஒக்கவிருக்கச்செய்தே “கைங்கர்யவிரோதி” என்று

“நித்ரைக்குக் கல்பிதமான ராத்ரியும்பகலும் கண்துயிலறியாள்” என்கிறவளுடைய ஹார்த்த
 ஹாவம் - இவளையெப்போது இப்பாதி. கண்துயிலறியாளென்னாதே, “கங்குலும்பகலும்” என்ற
 விசேஷித்ததுக்குஹாவம் - விரஹ்ணிகளுக்கு இப்பாதிவாக்யத்வயம். விரஹ்ணிகளுக்கென்றது -
 விரஹாஸஹிஷ்ணுக்களுக்கென்றபடி. வ்யஸநம் ஆறம்ப்ரகாரமேதென்ன - ராத்ரியில் இப்பாதி.
 இவளுக்கும் அப்படி போதுபோக்கவொண்ணாதோ? என்ன - ஏங்ஙனேதரிக்கேன் இப்பாதி ஆகை
 யாலே, ‘தனக்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவாக’ என்கூட்டுவது. ‘பகலும்கண்துயிலறியாள்’ என்கைக்கு, பாவி
 லுறங்கப்ரஸத்தியுண்டோ? என்ன - பகலும்ரவோடு இப்பாதி. உறங்கக்கண்டதெப்படி? என்ன -
 யௌவநம் இப்பாதி. அலைகொடுக்கையாலே - கலவிக்கு துடக்கொடுக்கையாலே. அலையென்று -
 வ்யாபாரமாய், ஸம்ஸ்லேஷத்தைச்சொல்லி; அலைகொடுக்கையாவது - ஸம்ஸ்லேஷிக்கையென்றபடி.
 ஹலீதம் - சுநிஜ்ஜ இப்பாதி. “சுநிஜ்ஜஸ்தகம்ராஜிஸம்வெவாவிவந ரொதூஜி: லீதெ
 கிரியாராவாணீம் வ்யாஹாநு ப்ரகிஸ்யயுதே” இதி ஸந்தரகாண்டே ஹீதாம் | ப்ரதி
 ஹதாமாந். [நக - சச:] “தஜாவிக்ராவணு வாவெவிய-புயநிரஞந:வரஜம்வரஜி:
 வெவகி” இதிமுண்டோபநிஷதி. (நக) நாயகனுடங்குகிறபோதானிலும் உறக்கவிலையோ? என்ன -
 இவள்கலந்த இப்பாதி. ஹேதுபூர்வகவிவரணம் - இவ்வ்யஸநத்துக்கு இப்பாதி. பூர்வரங்கமாவது -
 ஹாலீகர்த்தஸூசகபூர்வஹாலீவ்யாபாரம். ஆனால் இவள்நெஞ்சிலே பட்டுக்கிடக்கிறதானது? என்ன -
 என்றும் இப்பாதி. சிறைக்கூடத்திலேபிறந்துவளர்ந்தவர்களுக்குக் கலவிதோன்றாதாற்போலேயென்ற
 படி. “அறியாள்” என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - ஒக்க இப்பாதி. நித்ரையோடொக்கவிருக்கச்செய்தே
 யென்றபடி. “ஜஹளநிஜ்ஜாஸ்தகஜீஹ” என்று - கைங்கர்யவிரோதியென்று கைவிட்ட இவ்
 பெருமானைச்சொல்லுகிறது. “நாயகன்வரும்” என்கிறதெளிவையும், நித்ரையில் வ்யுத்பத்தியில்லாமை

கைவிட்டவர்களிற்காட்டில் இவளுக்கு உண்டான வாசியிருக்கிறபடி முன்பில்லைபாகிலும் இஜ்ஜம்மத்தில் மெய்ப்பாபேற்றி விடவேண்டிற்று. [கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும்] - இவளுக்கு இவ்வரியாமை எங்குமொக்க அநுவர்த்திக்கப் பெற்றதில்லை! “இவ்வாற்றாமை யில் ஸர்வா நாமகன் வாராதிரான்” என்று பார்த்து, அப்போதாகப் பகைகொண்டாட வொண்ணாது; ப்ரதம பரிஸ்பந்தந் தொடங்கிக் காணவேணும்” என்று கண்ணீரை மாற்றப் பாராநின்றாள். இதென்ன ஸாஹஸந்தான்! இது தன்னால்இயலு மென்றுதொடங்கி னாளே. * கடல்கொண்ட கண்ணீரிதே. கோகுள்இலையைக்கொண்டே கடலைவற்ற இறைப் பதாக நினைப்பாளே! தன்கையாலே கண்ணீரை இறைக்கப் பாராநின்றாள். “கிரியை-௩௦ தவநெஞ்சாஹு” (கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம்) என்னும்படிக்காணும் இருக்கிறது. [சங்கு] - கண்ணீரை மாற்றினால், கண்ணுலேகாண வந்துதோற்றம்படியை நினையா நின்றாள். “தவளவொண்சங்குசக்கரம்” என்று திவ்யாயுதங்களோடே காணவிதே இவள் தான் ஆசைப்பட்டிருப்பது! உகவாத கம்ஸாத்களுக்கிறே த்விபுஜலாகவேண்வேது. “தெனெவருபேண சதூர்ப்புஜே” (தேனாவருபேண சதூர்ப்புஜே) என் றுனிதே காணவாசைப்பட்ட அர்ஜுனன். “கூராராழிவெண்சங்கேந்தி வாராய்” என்னக் கணிசித்து, வலஹாநியாலே தலைக்கட்டமாட்டாதே, விடாயன் கையைமடுத்துத் தண் ணீரை வேண்மோபோலே, குறையும்அஞ்சலியாலே தலைக்கட்டாநின்றாள். [தாமரைக் கண்ணென்றேதளகும்] - அவ்வாழ்வார்களாள்வுவந்து அலையெழிகிற கண்ணழகைச் சொல்

பையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாநாவின் சுடுபாடு - இவளுக்கு இத்தாதி. எங்குமொக்கவென்றது - நிற்றையிற்போலே அவன் வரலிலும் அறியாமை யநுவர்த்திக்கப்பெற்றதில்லை யென்றபடி. கண்ணீரைமாற்றுகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிருள் - இவ்வாற்றாமையில் இத்தாதி. பகைகொண்டாட-ப்ரதி பந்தகமாக. ‘இவ்வாற்றாமை’ என்கிறவாக்யாநந்தரம், ‘இவளுக்கு’ இத்தாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். “கைகளாலிறைக்கும்” என்கிறவளுடைய ஹார்த்தஹாவம் - இதென்ன இத்தாதி. ஏதத்விவரணம் - இது தன்னால் இத்தாதி. இயலும் - நிறைவேறும். கடல்கொண்டவென்றது - கடலோடொத்த என்றபடி. ‘கடல்கொண்டகண்ணீர்’ என்கிறபாசரம் திருவிருத்தத்தில், “கடல்கொண்டெழுந்தது” இத்தாதி. கையாலேயிறைக்கிறது ஸாஹஸமோ? என்ன - கோகுள்இலையை இத்தாதி. கோகுள் - வருஷவிசேஷம். ஸப்தார்த்தம் - தன்கையாலே இத்தாதி. கீழே - அபரிச்சேத்யமாகையாலே இறைத்துமுடியாதென் றருளிச்செய்து, ஹோக்யமாயிருக்க எதுக்கிறைக்கிருளென்று ஹாவாந்தரம் - கிரியை-௩௦ இத்தாதி. “கிரியை-௩௦ தவநெஞ்சாஹு வாரிஸு வகிஸொகஜ்யு | வுணரீக வலாஸாஹு | விபுக்ஷிணபூரிவொடக்யு” இதி ஸந்தரகாண்டே லீதாம்ப்ரதி ஹதாமான். [௩௩ - ௪] “கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும்” என்றவந்தரம் “சங்குசக்கரங்கள்” இத்தாதி. கயசத்துக்கு ஹாவம் - கண்ணீரை இத்தாதி. “தாமரைத்தடக்கண்” என்றற்போலே அவயவங்களைச்சொல்லாதே திவ்யாயுதங்களைச்சொன்ன துக்கு ஹாவம் - ‘தவளவொண்சங்கு’ இத்தாதி. அதாவது - அவயவங்களோ பாதி இவையுமுத்தேஸ்பமென்றபடி. பெரியபெருமான் த்விபுஜராயன்றோ இருப்பது: அவர்க்குச் சங்கு சக்கரங்களுண்டோ? என்ன - உகவாத இத்தாதிவாக்யந்தவயம். சங்குசக்கரங்களோடே வாவேணு மென்னுதே, “கைகூப்பும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - கூராராழி இத்தாதி. “கிரீடிநம்மபிநம்வசு ஹஸுதி ஹரீக்ஷாண்ட்ர ஷு-௩௦ ஹம்மதெயெவ | தெனெவருபேண சதூர்ப்புஜே நஸஹஸு வாக்ஷாஹவவிஸு-௩௦ தெ-௩” இதிவிஸ்வரூபநர்ஸநாகந்தரே அர்ஜுனி. (உகவத்யீதாயாம், ௧௧-௪௬) “சங்குசக்கரங்கள்” என்றஅந்தரம் “தாமரைக்கண்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவ்வாழ்வார்கள் இத்தாதி.

லப்புக்கு, கடுவே தளராரின்றான். “உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” என்று சொல்
லப்புக்கு, கடுவே தளராரின்றான். “நாரைக்காண நயகடுவஸூனீ வஸூஜு
விதா” (ராமமரக்தாந்தநயந மபர்யந்தீஸுதுகிதா) என்னுமாபோலே. தளருகிறதென்?
வேறென்றாலே போதுபோக்கினாலே என்பார்களே; [எங்ஙனேதரிக்கேனுன்னேவிட்டென்
னும்]-பரவ்யுஹலிலவங்களிலே யாசைப்பட்டேனும்ஆறியிருக்கிறேனோ? [உன்னேவிட்டு
எங்ஙனே தரிக்கேன் - என்னும்] - உறக்கத்தாலே, சூது சதுரங்கத்தாலே போதுபோக்க
லாம் விஷயத்திலேயோ அகப்பட்டதென்னும். “உம்முடையவைலக்ஷணம் நீர் அறிந்
தால், நம்மைப்பிரிந்தார் தரிக்கமாட்டார்கள்” என்னுமிடம் நீரே யறியவேண்டாவோ?
[உன்னேவிட்டு எங்ஙனேதரிக்கேன் என்னும்] - உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறி
யாயோ? கண்டாயாகில் பிரியாய்: பிரிந்தாயாகில் இவள்பட்டது பவேதி. “எங்ஙனே
தரிக்கேன்?” என்ற அநந்தரம் வரக்காணாமையாலே, [இருநிலம்சைதுழாலிருக்கும்] -
(கண்ணாபிரவஹிக்கச் சேருகையால்) மஹாப்ருதிலி ஒருபிங்கானுக்குஉட்பட்ட சந்தநபங்
கம் பட்டது படாரின்றது. [செங்கயல்] - அவ்வூரில் வர்த்திக்கிற திரயக்குக்களின்ஸ்வ
லாவம் இவளுக்குஅரிதாவதே! அதை தங்கிறம்பெற்று வர்த்தியாரின்றன; இவள் நிறமிழந்
தாள். நாரத்தைப்பற்றினது களித்து வர்த்தியாரின்றது, நாராயணனைப்பற்றின இவள் துக்கிப்
பதே? [செங்கயல்] - அழகிய கயல். அக்கயல் ஜலத்தைப்பிரிந்து ஸுரிக்கிலன்றோ இவள்
உன்னேவிட்டு யரிக்கவல்லது? “ஜலாநுதூரவிவொஹுதள” (ஜலாந்மத்ஸ்யாவி
வொத்த்ருதேள) என்னக்கடவதிறே இவளையும். [இவள்திறத்து] - “வனவலிவஸூஸாரீ

விவரணம் - உன்தாமரை இத்யாதி தாமரைக்கண்ணென்று தளரந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராமம்
இத்யாதி. “வஸூஹம்கயல்காரிஷ்யாதி தவ்விநாஸி யடிஸுபுநடி | நாரைக்காண நயந
கடுவஸூநீ வஸூஜுவிதா” இதிலுந்தரகாண்டேஸப்தவிம்ஸே(௩௭). மேலுக்கு அவதாரிகை தளரு
கிறதென் இத்யாதி. ‘போதுபோக்கினாலே’ என்கிறவர்கள் நாய்மாராகில், “உன்னேவிட்டு” என்றது
சேராதாகையாலே; நாய்மாருத்தியாகிலும் ஈஸ்வரோத்தியாகவே ப்ரமித்து உத்தரம் சொல்லுகிறானென்
னுதல். ‘என்டர்கள்’ என்றத்தை பூஜ்யாயம் பவஹுவசநமாக்கி, என்கிறவன் அவன்றானேயாய், அதுக்கு
உத்தரம் - “உன்னேவிட்டு” என்றதென்னுதல். “திருவரங்கத்தாய்” என்றத்தோடேகட்டி “உன்னை”
என்றதுக்குலாவம் - பரவ்யுஹ இத்யாதி. “தாமரைக்கண்” என்றத்தைக் கடாகழித்து ஹவாரந்தரம் -
உறக்கத்தாலே இத்யாதி. அகப்பட்டது விலக்ஷணவிஷயத்திலேயன்றோ என்னுமென்றபடி. வில
க்ஷணவிஷயத்திலே யகப்பட்டாயாகில் நம்மை முன்செய்யச் சொல்லுகிறுமென்ன - உம்முடைய
இத்யாதி. வைலக்ஷணயமாவது - கண்ணழகென்றாய், அது நமக்குத்தெரியுமோ? என்ன - உன்னைக்
கண்ணாடி இத்யாதி. கண்டாலென்செய்வோமென்ன - கண்டாயாகில் இத்யாதி. கண்டாயாகில் -
கண்ணாடிப்புறத்தி லுன்னைக் கண்டாயாகிலென்றபடி. பிரியாயென்றது - கண்ணாடியைப் பிரியா
யென்றபடி “சைதுழாலிருக்கும்” என்றதுக்குலாவம் - மஹாப்ருதிலி இத்யாதி. “சைதுழாலிருக்
கும் - ” கையாலேதுழாவாநிற்குமித்யர்த்தம். “சை - கையாலே, துழா - துழாவி, இருக்கும் - அதக்
கும் ஸக்தையன்றியே நிர்வ்யாபாரையாயிருக்கும்” என்றஉரையில் ஸப்தார்த்தம்: கயலினுடைய சிவப்
பைச்சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தலாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. விவரணம் - அவைதந்திரம்
இத்யாதி. “பாய்நீர்” என்றதுக்குலாவம் - நாரத்தை இத்யாதிவாக்யத்வயம். காரம் - ஜலம். “செங்
கயல்” என்றதுக்குலாவாரந்தரம் - அக்கயல் இத்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்குப்ரமாணம் - ஜலாத் இத்
யாதி. “நலவீதாஸ்யபாஹீநா” இத்யாதி ஸ்லோகத்தடி. இவளாற்றாமை இன்னபடிப்பட்டி
ருக்கு மென்றதே, “இவளிடையாட்டம்” என்றதுக்குலாவம் - வனவலி இத்யாதி. “வனவலி வஸூ

ராணி” (ஏஹிபர்யஸாரீராணி) என்னுமாபோலே, இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமை யாலே காட்கீருள். ராக்ஷஸர்தின்ற உடம்பைக் காட்டினாற்போலே, விரஹம்தின்ற உடம்பைக்காட்கீருள். [என்செய்கின்றாயே] - இவள் திறம் செய்யப் பார்த்ததென்? உம்முடையவூரில் பதார்த்தங்கள் பெற்றதும் பெறவேண்டாவோ, உம்மையாசைப்பட்ட இவள்? (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்செய்கின்றாயேன்றமரைக்கண்ணாவென்னுங்கண்ணீர்மல்கவிருக்கும் என்செய்கேளேறிநீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும்பெய்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும் முன்செய்தவினையேமுகப்படாயென்னும்முகில்வண்ணைதருவதோவென்னும் முன்செய்த்வல்லகமுண்டுமிழந்தளந்தாயென்கோலோமுடிசின்றதிவட்கே.

ஆ.—(என்செய்கின்றாய்.) - என்னைத்தோற்பித்து அடிமையாக்கின தாமரைக்கண்களையுடையவனே! அக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருள நினைத்தாயோ இல்லையோ என்னும். உன்னுடைய அவலோகநாலாவஜித ஸந்தாபத்தாலே அக்கண்ணீர்வெள்ளமெல்லாம் ஸோஷிக்கையாலே கரைக்குட்பட்ட கண்ணீரையுடைய ளாய், ஒருசேஷ்டிக்ஷமையன்றியே யிருக்கும். “என்னுடைய ஸந்தாபத்தையெல்லாம் போக்குகைக்காகவன்றோ கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்று? இஸ்ஸந்தாபமொன்றும் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; என்செய்கேன்” என்னும். தன்னுடைய ஸந்தாபஜித தீர்க்ககோஷண நிரவாஸ பரம்பரைகளாலே உருகாநிற்கும். ஈத்ருஸமான வ்யஸநத்தை அறுவிலிக்கைக்கு ஐந்மாந்தரத்திலே என்ன பப்பத்தைப்பண்ணினேனோ? என்னும். பரமோதாசனே! என்னுடைய அபேக்ஷிதம் செய்பாநொழிகை உன்னுடைய ஒளடார்யத்துக்குப் போருமோ? என்னும். நிர்ஹேதுகமாக லோகத்தைப்படைத்து ரக்ஷித்தருளுகிற பரமகாருணிகனே! இவளுக்கு என்னுப்கிளையுமோ? என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இப்பெண்பிள்ளையுடைய உரை என்னாய்விடக் கடவது? என்கிறாள்.

[என்செய்கின்றாய் என்று தொடங்கி] - உன் கண்ணழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட நீ என் ஆர்த்திதீரக்கண்களாலே நோக்கியருளப்பார்த்தாயோ இல்லையோ என்னும். தான் அபேக்ஷித்தபோதே நோக்கி அருளாமைபாலே, இன்னாப்பாலே கண்ணீர் வெள்ளமிட சேஷ்டிக்கக்ஷமையன்றிக்கே யிருக்கும். ஸ்ரமஹரமான கோயிலே யும் பெரியபெருமாள் திருவழகையும் நினைத்துப்பெருவிடாயாலேகாணப்பெறுமையாலே, செயலற்று “என்செய்கேன்?” என்னும். இதுக்குமேலே ஸந்தாபத்தாலே எவ்விதமாக

ஸ்ரீராணிஃ நீமாஹவிதாஹநாழி” இத்யாதி. படி - பரகாரம். “இவள்திறத்து” என்றது - இவளவிலென்றபடி. “ஏஹி” இத்யாதிக்கு அர்த்தகநபூர்வகாரக. இவள்காட்டினது இன்னதென்னு மத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ராக்ஷஸர் இத்யாதி. “செங்கயல்” இத்யாதியையுங்கூட்டி “என்செய்கின்றாய்” என்கிறவளுடைய ஹார்த்தஹவத்தை யருளிச்செய்கிறார் - உம்முடைய இத்யாதி. “நீ” என்றது-நாரத்துக்கு வாசகமாகையாலே, காரமென்றது - ததியாபிப்பாயத்துக்கும் ஸூசகம். (க)

பலகால் நெடுமுச்செறிந்து அவ்வுஷ்ணத்தாலே உருகாநிற்கும். இத்துவெத்துக்கு அடியாக நான் பண்டுபண்ணின பாபமே உன்னுடையவடிவைக் காட்டவல்லையே என்று அதின் கோடுமையைச் சொல்லாநிற்கும். கர்மாறுகுணமாக நான் நோவுபடக்கண்டு உபேகித்திருக்கை ஜலஸ்யுலஹிவாயில்லாத உன்னுடைய ஓளடார்யத்துக்கு ஸத்ருஸமோ? என்னும். [முன்செய்து இவ்வுலகமுண்டுமிழ்ந்தளந்தாய்]-நான் உடாரனாய் இருந்தேனோ? என்னில்; நீர்ஹேதுகமாக பண்டு ஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணியருளினவனல்லையோ?

ப.—அந்தரம் நீ ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனாயிருக்க, இவளுடையப்ரகாரம் என்னாய்முடிகிறது? என்கிறான்.

என் - (ப்ரதமத்திலே) என்னை அந்நயார்ஹைபாக்கி, தாமரை - (ஆசையை விளைக்கும்) அபிராபிதலேபாக்யமான, கண்ணா - கண்ணையுடையவனே! (அதுலவபர்யந்தமாகப் பார்க்கநினைக்கிறாயோ? அவ்வளவிலே ஒடியெறிந்திட்டுவைக்க நினைக்கிறாயோ?) என்செய்கின்றாய் - என்செய்யநினைக்கிறாய்? என்னும் - என்னும்; (அதுக்கு ஒருமறுமாற்றங்காணுமாயாலே அந்தஸ்தாபத்தாலே, அகவாயில்), கண் - கண், நீர் - நீர், மல்க - சுவறித்துளும்புமளவாப்படி, இருக்கும் - ஸஞ்சாரக்ஷமையன்றியே யிருக்கும்; எறி - அலையெறிகிற, நீர் - நீரையுடைத்தான, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலே ஸந்திஹிதனானவனே! (உன்னைக்கிட்டுகைக்கு யுக்தனாய் ஸுலபனான நீ ஒன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, அசுக்தையாய் ஆர்த்ததையான நான்), என்-எந்தை, செய்கேன்-செய்வேன்? என்னும் - என்னும்; (இந்த ஆகிஞ்சற்பத்துக்கும் முகங்காட்டாமையாலே), வெவ் - (அந்தஸ்தாபத்தாலே) வெவ்விதாப்படி, உயிர்த்துயிர்த்து - பலகாலும்முச்சுவிட்டு, உருகும் - அப்பரிதாபத்தாலேயுருகாநிற்கும்; (இப்படி க்லேசிக்கைக்கடியாக), முன் - முன்பு, செய்த - (நான்) பண்ணிவைத்த, வினையே - கர்மமே, முகப்படாய் - முகந்தோற்றநிலையாய், என்னும் - என்று க்லேஸாகரமாகையாலே சேதநஸமாதியாலே சொல்லாநிற்கும்; ("அதுவும் அவனிட்டவழக்கு" என்கிற தெளிவுபிறந்தவாறே), முகில்வண்ணா - ஜலஸ்யுலஹிபாகமற உபகரிக்கும் மேவஸ்வபாவனானவனே! (நீ முகங்காட்டாதிருக்குமது), தகு வதோ - (அந்தவுபகாரத்துக்குத்) தகு வதோ? என்னும் - என்னும்; (அந்தவுபகாரகத்வமலமாய்ப்படி), இ - இந்த, உலகம் - லோகத்தை, முன் - ப்ரதமத்திலே, செய்து - ஸ்ருஷ்டித்து, உண்டு - (ப்ரளயத்திலே) உண்டு, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து, அளந்தாய் - (அந்யாஹிமாதம் போப்படி) அளந்துகொண்டவனே! இவட்கு - (உன்னையொழியச்செல்லாதபடியான) இவளுக்கு, என் - என்னாய், முடிகின்றதுகொலோ - முடியப்படுகிறதோ? இந்த ஆர்த்திக்குளல்லையுண்டாய்ப்படி உன்னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்திலே இவளுக்கும் அந்தர்ஹாவமுண்டாகிறதோ? யாப்யமாய்விடும்படி இவற்றின் புறத்தாளாய்ப்படியாகிறதோ? என்று கருத்து.

இ.—இரண்டாப்பாட்டில், இவள் லைச என்னாய் விடக்கடவது? என்கிறான். [என்செய்கின்றாய் என் தாமரைக்கண்ணா என்னும்] - "தாமரைக்கண் என்றே தளரும்" என்று தளர்த்திக்கு உடலானது இப்போது யாரகமாய்ச்செல்லுகிறது. நீர் ஏறுண்டார்க்கு அந்நீரைத்தெளித்து ஆஸ்வஸிப்பிக்குமாபோலே, எனக்கு ஆற்றாமையை விளைத்த கண்களாலே என் ஆர்த்திதிர்க்கப்பார்த்தாயோ, இல்லையோ? கண்களாலே பிறர்க்கு ஆகாதபடி பண்ண அமையுமோ? ஸடாஹ்ரநத்தையும் பண்ணவேண்டாவோ? முதலிலே "நானும் என்உடைமையும் நீ இட்டவழக்கன்றோ?" என்று கண்ணாலே சொன்ன

வார்த்தைப் பரதிஜ்ஞாமாத்ரமாக அமையுமோ? அது அர்த்தக்ரியாகாரியாக வேண்டாவோ? [கண்ணீர் மல்கவிருக்கும்]-அப்போதே நோக்கக்காணாமையாலே கண்ணீர் மல்காநின்றது. “கைகளால் இறைக்கும்” என்கிற அளவுபோய், செறிந்து இற்றுப்பாயும் அளவாயிற்று. ஸஞ்சாரக்ஷமையுமன்றிக்கே, ஒன்றை அதுஸ்யூக்கவும் மாட்டாதே ஸ்தப்யாய இருக்கும். [என்செய்?கன் எறிநீர்திருவரங்கத்தாய் என்னும்] - ‘ஸ்ரமஹரமான கோயில்வாஸத்தை நான் பெறுகைக்கு நான் என்செய்வேன்?’ என்னுந்நின்றுள். அவ்வலை ஏற்றுவாரிலே கொண்டுபோய் என்னைப் பொருகைக்கு நான் என்செய்வேன்? திருப் பொருநல் பிரிந்தார்க்கு நிலாப்போலே அஸஹ்யமாய் இருந்திதாயிற்று. என்செய் கின்றாய் என்றான், குளிர்ந்தநோக்கை நினைத்து; என்செய்?கன் என்கிறான், செய ஸறுதியாலே. [வெவ் வுயிர்த்துயிர்த்துருகும்] - இவன் தனக்கு அங்கேபோய்ப் புரு கைக்கு அபேகைப்படும் உண்டாய், ஸகலதாபமும் ஆறும்படி ஸ்ரமஹரமான தேஸாமாபி ருக்க, அதுபெறுமையாலே நெடுமடிச்செறியாநின்றான். வெவ்விதாகப் பலகால் நெடுமடிச் செறிந்து, அவ்வுஷ்ணத்தாலே உருகாநிற்கும். “உஷ்ணஜீவதிஸூராவெஸவபூக்ஷாநு பஹுவயாரிணஃ” - உஷ்ணஜீவதிகளுக்கு அந்நுமான ஆக்மவஸ்து டிரவஜுவ) மாகாநிந் தது. [முன்செய்த இதயாதி]-இத்துவெத்துக்கு அடியாக நான்முன்புபண்ணின பாபமே என்னுடைய வடிவைக் காட்டவல்லையே; என்ஸ்வரூபத்துக்கு விரோடாக அவனை இன் னாதாகாமே, “உன்னுலேவந்தது” என்று நான் ஆறியிருக்கும்படி. அதின் கொடு மையை நினைத்துச் சொல்லாநிற்கும் என்றமாம். [முகில்வண்ணாதகுலதோ என்னும்] - கர்மாதுகுணமாக நான் நோவுபடக்கண்டு உபேகித்திருக்கை, ஜலஸ்பலவிஹாஸ்யில்லாத உன்னுடைய ஒளொர்யத்துக்கு ஸத்ருஸாமோ என்னும். “ஹ்வேஹதுவான பாபம் முன்னேகின்றாலும், அதுக்கு உயிர் இல்லாமையாலே இன்னாதகைக்கு ப்ராப்தி இல்லை; ப்ராப்தி யுள்ள உனக்கு இவ்வளவில் முகங்காட்டாதொழியப் போருமோ? முன்செய்த வினையே முகப்படாய் என்ற இடம்—ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் அவிஸ்டமானுவார்த்தை; முகில் வண்ணாதகுலதோ என்கிற இது—ஸ்வரூபத்தை உள்ள அளவுகண்டார் வார்த்தை. “அசேதநமாய் அநீஸ்வரமாய் இருந்துள்ள க்ரியாகலாபம் உலப்ராமாகமயாட்டாத ஸர்வநியந்தாவா யிருப்பானொருவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் சிக்ரஹந்தாலே மலம்” என் றிருக்கையிறே அதாகிறது. “கூஷ்டே ஸரணாமதாநாவராவஃ” “ஷோஷோ ட்யூஷிதஸ்யஸூாஸி” என்றிறே இத்தலையில் வார்த்தை. முன்செய்த என்கிறவிடம் பதி னெட்டுஓத்தாலும் சொன்ன அர்த்தம்போலே இருக்கிறது; முகில்வண்ணா என்கிறஇடம் சரமஸ்ஸோகம்போலே இருக்கிறது. இப்படி நான் உரையை இருந்தேனோ என்ன, [முன்செய்து இவ்வுலகம் இதயாதி] - நிர்ஹேதுகமாக முன்பு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினவன் அல்லையோ? ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் யௌரபத்யத்தை “கர்மாதுகுணம்” என்னவொண்ணுமோ? அபுநரால்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறுகைக்கு அடியாய் இருப்பதொரு கனவியதொன்று சேதநந்தலையில் கிடக்கவற்றோ? [என்கொலோ முடி கின்றது இவட்கே] - இவன் இடையாட்டத்தில் நீ செய்யப் பார்த்தபடி என் என்னுதல் இவளுடைய டிஸை என்னுய்விடக்கடவது என்னுதல். இவன் என்கிறது, நீர் ரக்ஷித்த ஜமத்துக்கும் இவளுக்கும் உண்டான நெடுவாசி அறியீரோ? அநந்யபரையாய் அநந்ய மதியாய் அஸலையாய் இருக்கிற இவன் இடையாட்டத்தில் என்செய்தருள நினைத்தருளி னீர்? என்கிறான்.

நாடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இப்பெண்பிள்ளையுடைய ஐசை என்னாய் விளையக்கடவது? என்கிறாள்.

[என்செய்கின்றாய்]-ஆற்றமை மிகமிக அவனைக்கேட்கும் இத்தனையிறே. [என் தாமரைக்கண்ணுவென்னும்]-ஒருநீர்ச்சாலியான பயிருக்கு ஒருபாட்டம் வர்ஷிக்கக்கடவ தன்றோ? என்கிறாள். “சுவலொகநதாநத ஹயொரோவாலய” (அவலோகந தானேபூயோமாம்பாலய) என்னக்கடவதிறே. “தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்” என்றது; உணருகிறபோது கண்களை வாய்வேருவிக்கோண்டாயிற்று உணர்ந்ததும். கிட்டின ஸமயத்தில் “நானும் என்னுடைமையும் நீயிட்ட வழக்கன்றோ” என்றது கண்ணாலையிறே; அதிலேயிறே இவளேழுதிக்கோத்தது. கண்ணாலேநோக்கி அனைக்கும்படியானினைத்து, அந்த ஹாவநாபாகர்ஷத்தாலே கலந்துபிரிந்தாற்போலே கண்ணீர்மல்கவிருக்கும். [என் செய்கேனித்யாதி] - எந்தாபம்ஆறும்படி அவ்வலையேற்றிலே கொண்டோய்ப் போகட வல்லிகோளே என்னும். திருப்பொருநலில் நீர், பிரிந்தார்க்கு நிலாப்போலே * உபதத்தமா யிராநின்றதுபோலே. [என்செய்கேன்] - உன்னைக்கிட்டேகைக்கு நான்செய்வதென்? அப் போதே கிட்டப்பெறுமையாலே, ‘ஆசைப்பட்ட நாம் அழகிதாகப்பெற்றோம்’ என்று நெடு மூச்செறியாநிற்கும். “ஐஹனீவிவநிஸாபெஸவபூஷாநு வயுவயாரிணஃ”

பா.—[வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து]—ஸாநாரகாணே [கௌ] “தாஃ ஐஷா ஹநாஸாநு வீதாஃஜிமஸாநாநிஜெஷணாபூ” உஅ|| ஜிமகந்யாஜிவதூஸாஃ வீஷா ஜாணாஃ ஸஜிதாஃ! ஐஹநீவிவநிஸாபெஸவபூஷாநு வயுவயாரிணஃ” உகாஸாநாநி ஜிவஸாகாநாஃ ஐஃவஸெஜாஜிபூஜிவாதிதாபூ” உகாஸாநாநி

இரண்டாம்பாட்டு.—என்செய்கின்றாய் இத்யாதி. ‘என்கொலேமுடிசின்றதிவட்டு’ என்றதைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்பெண்பிள்ளை இத்யாதி.

தலைமகள் “என்செய்கின்றாய்” என்று அவனைக்கேட்கிறதென்? என்ன - ஆற்றமை இத் யாதி. “தாமரைக்கண்ணு” என்கிற மகளுடைபஹார்த்தலாவம் - ஒருநீர்ச்சாவி இத்யாதி. ஒருநீர்ச் சாவி - ஒருநீருக்காகப்பட்டிப்போகிறசாவி. ஒருபாட்டம் - ஒருபாறல். அவன்கடாக்ஷம் பார்த்தமோ? என்ன-அவலோகநஇத்யாதி. “ஐவபூவஹாதிபூஹாபூஸாஐஃகாஃகாஃகௌஸவ! சுவலொ கநதாநதாஹயொரோவாலயாயுத” இதி ப்ரதமேத்யே. (உ0 கக) பரிதாபஹேதுவும் ஆஸ்வாஸஹேதுவும்இதுவேயென்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார்-தாமரைக்கண்ணென்றே இத்யாதி. இதுக்குக்கருத்து - அங்கு “தளரும்” என்று மோஹத்தைச்சொல்லி, இங்கே “என் தாமரைக்கண்ணு” என்னையாலே - இது உணர்ந்தியில் வார்த்தையென்கிறதென்று. “இது - ஸந்திக்யம்” என்றும் சொல்லுவார்கள். “என்” என்றதுக்குலாவம்-கிட்டின இத்யாதி வாக்யத்வயம். “என் தாமரைக்கண்ணு” என்றவசந்தரம், “கண்ணீர்மல்கவிருக்கும்” என்றதுக்குலாவம் - கண்ணாலேநோக்கி இத்யாதி. “எறிநீர்” என்றதுக்குலாவம் - எந்தாபம் இத்யாதி. “எறிநீர்” - அலையெறிகிற நீரென்றபடி. அலையேற்றிலே - அலையெறிதலிலே. இங்கே திருப்பொருநலுண்டே என்ன - திருப்பொருநல் இத்யாதி. திருப்பொருநல்-திருத்தாம்ரபர்ணி. “உபததெபாஐகாநதஜ்யுவலாநிஸாநாஃலிவ” இத்யாதி. (ரா-அ. ௫௬-5) “என்செய்கேன்” என்றஅநந்தரம், “வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்தருகும்” என்றதுக்கு லாவம் - அப்போதே இத்யாதி. வெவ்விதாம்படி பலகாலும் நெடுமூச்செறிந்துருகாநிற்குமென்று ஸப் தார்த்தம். ஸோஷணமாக நெடுமூச்செறிகிறதுக்கு ப்ரமாணம் - தவறந்தீம் இத்யாதி. “ஐஹனீவிவ நிஸாபெஸவபூஷாநு வயுவயாரிணஃ! ஸாஸாநாநிஜிவஸாகாநாஃ ஐஃவஸெஜாஜிபூ

(தலுந்தீமிவரிஸ்வாஸைர்வருக்ஷாந்பல்லவதாரிணஃ)-நெழேச்சாலே தன்பகையறுக்கப் பாரா
 நின்றாள். பல்லவயாரிகளாயிருக்கை இப்போது இவளுக்குப்பகையிறே! ஒருபடிப்பட
 நின்று நலிகிறபடியிறேஅவை. ராக்ஷஸிகளுந்நங்கும்போதுமுண்டிறே, உருவ இப்படியே
 நிற்கிறஇத்தனையவை. [உருகும்]-உருக்கிறபடியே நிற்குமத்தனை. இன்னெழேச்சேற்கைக்கு
 யர்மியுமில்லையோ என்னும்படியிருக்கும். வெவ்விதாகப் பலகால் நெழேச்சேறிந்து, அவ்
 வுஷணத்தாலே யுருகாநிற்கும். [முன்செய்தலினையே] - வலிக்கைக்கு விரகுபார்க்கிறபடி.
 நான்முன்புபண்ணினபாபமே, என்முன்னேவந்து நிற்கவல்லையேஎன்னும். நீ முகங்காட்
 டினாயாகில், “தாமரைக்கண்ணா - என்செய்கின்றாய்” என்ற அவனைக் கேளாதொழியவா
 யிறே. “நான்செய்தலினையின்பயன் இதுவானபின்பு நாம்ஆரைவெறுப்பது?” என்றிருக்க
 லாயிறே. பூநீஜநகராஜன்திருமகளுக்கு இவர்க்குமுள்ளது ஒன்றாயிற்று; “நன்மைஅவ
 னாலே” என்றும், “தீமை தந்தாமாலே” என்றுமாயிற்றுஇருப்பது. “ஐவெவடிஷுஷுதம்
 கிஷிநஹடிஷிநஹஸம்ஸயஃ” (மமைவதுஷ்க்ருதம்கிஞ்சிந்மஹதஸ்திநஸம்ஸயஃ) என்று
 ளிறே. [முகில்வண்ணாதகுவதோஎன்னும்] - நான் பண்ணின பாபம் கிடக்கிடும், கர்மாநு
 குணமாகவோ நீ காரியஞ்செய்யுமது? (தகுவதோ - சேருமோவென்றபடி.) ஜலஸ்த்தல
 விலாபம்பாராதே நீர்வர்ஷிக்கும்உம்முடைய ஓளடார்யகுணத்துக்குப்போருமோ?என்னும்.
 “ஒருநீரியாமாத்ரத்துக்கு இத்தனையுயிருண்டோ? நான்காண் இது விளைத்தேன்” என்ற அவ்
 வடிவைக்கொண்டேவந்து காட்டவல்லையே என்னும். இது லக்திகார்யமேயாகிலும், லக
 வதநுலவவிரோதியாகையாலே - டாடமேன்கிறது. அநிஷ்டாவஹம் - பாபயாபித்தனை
 யிறே. தகவிதோ என்றபாடத்தில் நான்பண்ணினபாபம் எனக்கநுபலிக்கவேணுமாகில்
 உம்முடைய தகவுக்கு விஷயம்இன்னது என்னும். முன்செய்தலினையே முகப்படாயென்கிற

வெகுதிதாழ்” இஃ ஸந்தரகாண்டே. “ஐவெவடிஷுஷுதம்” என்றதுக்குஹம் - நெழேச்சாலே இத்
 யாதி. பண்பாவது-வருக்ஷங்கள், “யாரிணஃ” என்கிறவர்த்தநாநத்துக்கு ஹவமாதல், “யாரிணஃ”
 என்றதுக்கு தாந்சில்லே ணிகி ப்ரத்யயம்க்கி ஹவமாதல் ராக்ஷஸிகள் இத்யாதி. உருகுதிறசமயத்
 திலே “முன்செய்தலினையே முகப்படாய்” என்கிறதென்? என்ன - வலிக்கைக்கு இத்யாதி. ஸப்
 தார்த்தம் - நான் முன்பு இத்யாதி. நான் முன்னேநின்றால் பெறுகிறதென்? என்ன - நீ முகங்
 காட்டினாயாகில் இத்யாதி. விவரணம் - நான்செய்த இத்யாதி. தன்பாயமாகச் சொன்னாருண்டோ?
 என்ன - பூநீஜநகராஜன் இத்யாதி வாக்யத்வயம்.பிராட்டி அப்படிச்சொன்னாளை? என்ன-ஐவெவடி
 இத்யாதி. “ஐவெவடிஷுஷுதம் கிஷிநஹடிஷிநஹஸம்ஸயஃ”ஸத்யபாவவிதளயநாஃநா
 வெகெடுத்த பாபஹவள்” இஃ ஸந்தரகாண்டே. (௨௮௪௮)“தகுவதோ” என்றது-போருமோ

என்றபடி. நீ செய்த கர்மஹவலாகில் அது நீயே அநுலவிக்கவேண்டாவோ? என்செய்கின்றாய்
 என்று என்னேக்கேட்கிறதென்? என்ன - நான் பண்ணின இத்யாதி. “வினை” என்றத்தைக் கடை
 கித்தி, “வண்ணம்” என்றதுக்கு வடிவாக அர்த்தாந்தரம் - ஒரு கீரியாமாத்ரத்துக்கு இத்யாதி.
 இவ்வற்றாமைக்கடி லக்திபன்றோ? அத்தை பாபமென்பானென்? என்ன - இது லக்திகார்யமே
 இத்யாதி. எத்தனையென்றாலும், ப்ரேமஹவலமாய்வந்தத்தை பாபஹவமென்னலாமோ? என்ன -
 அநிஷ்டாவஹம் இத்யாதி. “தகுவதோ” என்றன்றிக்கே, “தகவிதோ” என்றபாடாந்தரமாக்கி,
 அதுக்கர்த்தம் - நான்பண்ணின இத்யாதி. தகவுக்குவிஷயமென்னதென்றுமென்றது - டியைக்கு
 விஷயமின் னதென்று அருளிச்செய்யவேணுமென்று சொல்லுமென்றபடி. இந்தப்பாடத்தில், ஓகா
 ரம் - பாபபூரணர்த்தம். தகவு - தகவுக்கு. இது - விஷயம்துஎன்றபடி. என்னவேணுமென்று அத்
 யாவஹார்யம். “முன்செய்தலினையேமுகப்படாய்” என்று - கர்மஹவலப்ரடிமாகச் சொன்னவிடம் பூர்வ

விடம் - “க்ரீயை அத்ருஷ்டரூபத்தாலே நின்று மலந்தரும்” என்பார்வார்த்தை ; முகில் வண்ணு என்கிறவிடம் - ஒரு பரமசேதநனுடைய அங்குரஹமேமலப்ரஹ்மாவது” என்றிருக்கும் வேதாந்திகள் வார்த்தை. “ஸதோஷராயிருப்பார் ராமகோஷ்ட்டிக்காளல்லர்” என்கிற மஹாராஜர்தோடக்கமாணர் வார்த்தைபோலே கீழ்ச்சொன்னது: “ஷோஷோயஷுவி தவ்யுஷுராசு” (தோஷோயத்யபிதஸ்யஸ்யாத்) என்ற ராமஸித்தாந்தம்போலே மேல். “சோமதஸ்யுஷுராசு” (மாம்நமஸ்குரு) என்றும்போலே கீழ்ச்சொன்னது: “சோமதஸ்யுஷு” (மாஸுதஸ்யு) என்றும்போலே ‘தகவிதோ’ என்கிறது. “முகில்வண்ணு” என்கைக்கு நம்முள்ளாரியம் எங்கே மலிக்கக்கண்டு சொல்லுகிறது? என்ன, [முன்செய்துஇத்யாதி]-நீர் ஹேதுகமாக முன்பு ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி “தகவிதோ” என்கைக்கு உபகரண மில்லாதவன்று இத்தையுண்டாக்கி நோக்கினாய் நீயன்றோ? கரணகளோபர விதூரமான இத்தை வெறும்உன்க்ருபையாலே உண்டாக்கினாய் இத்தனையன்றோ? உண்டாக்கிவிட்ட லளவேயோ? ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்துரகூழித்து, உள்ளேகிடந்து நோவுபடாத படி புறப்படவிட்டு, எல்லைநடந்துமீட்டுக்கொண்டு, ஸர்வவிதரகூஷணமும் பண்ணிற்றில் லையோ! [என்கொலோமுடிசின்றதிவட்கே] - இவளளவில் யர்மிலோபமேயோ மலிக்கப் புகுகிறது. நீர் ரகூஷிக்கிறபூமிக்கும் இவளுக்குமே ஒருவாசியுண்டாக நினைத்திருக்கிறீரோ? (அநந்யபரையாய் அநந்யகதியாய் அபலையாயிருக்கிறவள்;) இவளுடையகர்மமோ, உப்முடைய அங்குரஹமோ மலிக்கப்புகுகிறது? (இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்யப்பார்த்தபடி எங் னனையென்னுதல், இவளுடைய தசை என்னாய்வினையக்கடவதென்னுதல்.) (உ)

பக்ஷமாய், “முகில்வண்ணுதகவிதோ” என்ற ஈஸ்வரன் மலப்ரதனாகச்சொன்ன இடம் வித்தாந்தமா யிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - முன்செய்த இத்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே, அத்ருஷ்ட ரூபத்தாலே மலந்தருமென்பார் - பூர்வமீமாம்ஸகர். வேதாந்திகளாவார் - வ்யாஸாதினன். இந்தபூர்வ பக்ஷ வித்தாந்தங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்ததவ்யம்-ஸதோஷராய் இத்யாதிநாலுவாக்யத்தாலே, அதாவது - மாஹாராஜர்வார்த்தையை பூர்வபக்ஷமாக்கிப் பெருமான் “ஷோஷோயஷுவி” என்றத்தை வித்தாந்த மாக்கினாற் போலேயும், “சோமதஸ்யுஷுராசு” என்ற ஐகதியைபூர்வபக்ஷமாக்கி “சோமதஸ்யுஷு” என்ற ப்ரபத்தியை வித்தாந்தமாக்கினாற்போலேயும், “முன்செய்தவினையேமுகப்படாய்” என்ற அசேதந க்ரீயை மலப்ரஹ்மென்றத்தை பூர்வபக்ஷமாக்கி “முகில்வண்ணுதகவிதோ” என்ற பரமசேதநன் மலப்ரஹ்மென்றத்தை வித்தாந்தமாக்கினார் என்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - முகில்வண்ணு இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தாலே மலிதம் - கரணகளோபர இத்யாதி. “உருகும்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “கொலோ” என்கிற ஸ்வரத்துக்குஐாவம் - இவளளவில் இத்யாதி. “இவட்கு” என்றதுக்குஐாவம் - நீர் ரகூஷிக்கிற இத்யாதி. “முன்செய்தவினை” என்றத்தையும் “முகில்வண்ணு” என்றத்தையுங்கடா க்ஷித்து, “கொலோ” என்றதுக்குஐாவாத்ராம்-இவளுடைய இத்யாதி. “என்செய்கின்றாய்” என்றது - தலைமகன் வார்த்தையாதல், திருத்தாயார் வார்த்தையாதல். திருத்தாயார்வார்த்தையானபோது, கீழே யும் “என்செய்கின்றாய்” என்றவைத்து, இங்கேயும் “என்செய்கின்றாய்” என்றால் புருஷத்தியன்றோ? என்ன - ஆற்றமைஇத்யாதி அடியில்வாக்யம் என்று ஸங்கதி. தலைமகன்வார்த்தையென்றதுக்கு நியா மகம் - “நீமுகங்காட்டினாயாகில் தாமரைக்கண்ணு என்செய்கின்றாயென்று அவனைக்கேளாதொழியலா யிற்றே” என்றவாக்யம். “என்றாமரைக்கண்ணு! என்செய்கின்றாய்?” என்றதொடங்கி, ‘அனந்தாய் - இவட்கு - என்கொலோமுடிகின்றது’ இத்யந்தவ்யம். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

வட்கிலளிறையுமணிவண்ணா! என்னும் வானமேநோக்கும்மையாக்கும்
உட்குடையசுருயிரேல்லாமுண்ட ஒருவனே! என்னும் உள்ளுருதம்
கட்கிலீ! உன்னைக்காணுமாறருளாய் காத்தா! கண்ணனே! என்னும்
திட்கொடிமதிள் சூழ்திருவரங்கத்தாய்! இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே?

ஆ.—(வட்கிலளிறையுமணிவண்ணா) - உன்னைக் காணப்பெறுதல் வ்யஸந்தாலே, தன்
னுடைய ஸ்வரூபநிபுணபகமான ஸ்திரீத்வகுணங்களையும் இழந்தாள். பின்னை நெடும்போது
கூட லப்தஸம்ஜைஞாய, நிரதிராயஒளஜ்வல்யஸௌலப்பாதி கல்யாணகுணங்களை
புடையவனே என்னும்: “ஸ்ரீகஜேந்தராமுவாணுக்கு வந்து தேற்றிறைப்போலே பெரிய
திருவடி திருத்தோளிலே ஏறியருளிவந்து தோன்றுவதுகாண்” என்று ஆகாசத்தைப்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். அங்குங்காணுதொழிந்தவாறே மயங்கும். சிரீரணஸம்ஜைநாம
ப்ரதிலப்ய, ஆபூநிதப்ரதிகூலராய் அதிபலபராக்ரமமான அஸுரரையெல்லாம் நிரஸித்து
நிருபமமான ஸாமர்த்யத்தைபுடையவனே! உன்னைக்காண்கைக்கு என்பக்கலுள்ளப்ரதி
வந்யகத்தையெல்லாம் போக்கியருளாய் என்னும், பின்னையும் அவன் வரக்காணமை
யாலே நெஞ்சருகும். “ப்ராக்ருதமான சக்ஷஸ்ஸுக்ஷருக்கு நான் ஒருநாளும் விஷய
மாகேன்” என்று உனக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தமுண்டாகில், நானொருத்தியும் உன்னைக்காணும்
படி க்ருபைபண்ணாய் என்னும். அங்ஙனேசெய்யக்கடவதோ? என்னில், “உன்னைக்
காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டார் காண்கைக்காகவன்றோ சக்ரவர்த்தித்திருமகனா
யும் ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனாயும் பிறந்தருளிற்று என்றுசொல்லும். இவளோடே ஸம்ஸ்
லேஷிக்கைக்காக த்வஜபதாகாலங்க்ருதமான ப்ராகாசங்களாலே பரிவ்ருதமான கோயி
லிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீ, இவள்திறத்து என்செய்யவினைத்தருளினாய்? என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம் பாட்டில், இவள் இவ்வவஸ்யையைப் ப்ராப்தையாகைக்கு இவ
ளிடையாட்டத்தில் நீர்செய்தது என்? என்கிறாள். [வட்கிலள் என்று தொடங்கி.] -
ஒன்றும் லஜ்ஜிக்கத்தவிரந்தாள் லஜ்ஜைபோகையாலே ஸம்ஸ்லேஷாபேகைத் தோற்
றும்படி, மணிவண்ணா! என்று திருநாமத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லாநிற்கும். ‘இவ்
வார்த்தத்வநிவழியே ஸ்ரீமஜேந்தராமுவாணுக்கு வந்துதோற்றிறைப்போலே தோற்றியருள
வேணும்” என்று ஆகாசத்தைப் பாராநிற்கும். அங்குவந்தருளக்காணமையாலே
அறிவுகெடும். பின்னையும் அக்ஷணமேதெளிந்து ‘மிடுக்குடையாரான அஸுரரை முடித்த
ஏகவிரனே!’ என்று ப்ரதிவந்யகசிரஸநஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லி அது தனக்கு உதவா
விட்டவாறே உள் உடையும். [கட்கிலீ என்று தொடங்கி.] - வ்யாஹ்யசக்ஷஸ்ஸுக்கு
ஒருநாளும் விஷயமன்றிக்கேயிருக்கிற நீ, நான் உன்னைக்காணுப்படி க்ருபை பண்ணி
யருளவேணும்- [காத்தா] - இங்ஙனே அரிதானபொருளைச் செய்வரோ என்னில்,
காத்தஸ்யனல்லையோ? [கண்ணனே என்னும்] - அங்குப்பெறுதனவும் பெறுவிக்கும்
க்ருஷ்ணன் அல்லையோ என்னும். [திட்கொடிமதிள்கூழ் திருவரங்கத்தாய்] - ராமக்ருஷ்
ணாதி அவதாரங்களில் பெறுதார்க்கும் உன்னைக்கொடுத்தருளக் கடவதானமை தெரியும்
படி கொடிகட்டிக்கொண்டன்றோ கோயிலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறது?

ப. — அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிநோபு நிவர்த்தக்கமான அவதாரங்களை யுடைய
யாய் வைத்து, இவள் இப்படி ஆர்த்தைபாசைக்கு என்செய்தாயென்கிறாள்.

இறையும் - ஏகதேசமும், வட்கு - தனக்கு நிரூபகமான லஜ்ஜையை, இலள் - உடையவளாயிருக்கிறிலள்; (அத்தாலே என்முன்பென்று பாராதே), மணிவண்ணை - முடிந்தாளாம்படியான நீலரத்ந ஸ்வஹாவனாப்பக்கொண்டு எனக்கு உவ்யனுவனை ! என்னும் - என்னும்; (இவ்வார்த்த த்வதிக்கு வருவுதிபென்று), வானமே - ஆகாசத்தை, நோக்கும் - பார்க்கும்; (காணமைபாலே), மையாக்கும் - மயங்கும்; (ப்ரதிபந்தகத்தாலே விளம்பித்ததென்னுமைக்கு), உட்கு - மிடுக்கை, உடை - உடையாரான, அசுரர் - ஆசுர ப்ரக்ருதியினுடைய, உயிர் - ப்ராணங்களே, எல்லாம் - நிரவசேஷமாக, உண்ட - க்ர ணீத்த, ஒருவனே - ஏகவீரனே ! என்னும் - என்னும்; (அந்த விரோதிநிரஸன ஸாமர்த யத்தை நினைத்து), உள் - உள், உருகு - உடையாகிற்கும்; ("நவகூலாஷாஸுரி" என்கிறபடியே), கட்கு - கண்ணுக்கு, இனி - காணவரிய நீ ! உன்னை - (கண்டல்லது யுரிக்கவொண்ணாத) உன்னை, காணுமாறு - காணும்படி, அநுளாய் - க்ருபைபண்ணி யருளவேணும் ; (நீ காட்ட நினைத்தபோது), காகுத்தா - "உம்ஸாஷுஷிவி தாவ ஹாரிண்பு" என்றும், "உஷுஸாஷுஷிதாகாராஃ" என்றும் நாட்டோடு காட்டோடு வாசியற உர்ஸிப்பித்த சக்கரவர்த்தித்திருமகனுபும், கண்ணனை - "தாலாரிவிர ஷுசி" என்று இடைச்சிகளுக்கும் வடிவைக்காட்டின க்ருஷ்ணனையும் அவதரித்தவ னல்லையா ? என்னும் - என்னும்; (அதுக்குப் பிரப்பட்டாந மிழவாதபடி), தின் - திண்ணியதாய், கொடி - கொடியைபுடைத்தான், மகிள் - மகிள், குழ் - குழந்த, திரு வரங்கத்தாய் - கோயிலிலே ஸந்திவிதைனவனை ! இவள்திறக்க - இவளிப்படி ஆர்த் தையாகைக்கு, என்செய்கிட்டாய் - நீ செப்ததெது ? வடிவழகுஇப்படி மதிமயக்கு மோ ? என்றுகருத்து. வட்குகல் - வெட்குகலாய், லஜ்ஜை. உட்கு - மிடுக்கு.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், இவள் இவ்வவஸ்கையே பார்ப்பதையாகக் கு இவ ளிடையாட்டத்தில் நீர்செய்தது என்? என்கிறாள். [இறையும் வட்கிலன்] - 'வட்கு' என்று லஜ்ஜை இறையும் இலன் என்றது - தாய் என்று பாராதே, சொல்லக்கடவதல் லாத வார்த்தையைச் சொல்லி அறுகடிக்கவும் அறிபாதிருக்கை. இவளுக்கு நிரூபக மான நாண் மடம் அச்சம் என்கிற இவை இல்லாமையாலே நிரூப்யமான, ர்மிலோபம் பிறந்தது என்கை. இவளுக்கு லஜ்ஜை குடிபோனபடி நீ அறிந்தபடி எங்ஙனே? என் னில், [மணிவண்ணா என்னும்] - தாயாரான என்முன்னே ஸம்ஸ்ரீலஷாபேசைத் தோற் றும்படி ஊத-பூ நாமக்ரஹணம் பண்ணுகின்றாள். காமிகியானவள் வடிவழகிலபிறை ஈடு படுவது? அதுதோற்ற வாய்விடாதின்றாள். "சுஷுஷு வடுவடுவடுவாநாஜிபுஷுஸீலா சிநவலிநீ । தெநஷுஷுவெநரூஷுதீநெநவராகிணிஷுலீசு" என்று எல்லாடிசைய யிலும் வாய்விடக்கடவதன்றிக்கேயிறை இருப்பது. [வானமேனோக்கும்] - "மணி வண்ணா! என்கிற ஆர்த்தத்வசிகேட்டு இருக்கக்ஷமனல்லன்: த்வநிவழியே ஸ்ரீகுஜேந்த் ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றிறைப்போலே தோற்றிப்பருளும்" என்று ஆகாசத்தையே பார்க்கும். "வரகாவடிவாஹு: " என்கிற வசநத்துக்கு மேலேயிறை இவளுடைய டிசை. அங்குவந்து தோற்றக்காணுமையாலே [மையாக்கும்] - மயங்காதின்றாள். அறிவுகெடாதின்றாள். ப்ரஸைலப்ரதிஸைந்யகங்கள் உண்டானால்வாப்போமோ? நீ இங்

நன் அழிகிறதென்? என்ன, [உட்குடையசுரர்இத்யாதி] - நான் வரப்பார்த்தால் ப்ரதி
 வந் புகழுண்டித்தனை போக்கி, நீ வரப்பார்த்தால் நிவாரகர் உண்டோ? உட்கென்று
 மிடுக்கு. 'ப்ரஸலமான அஸுரவர் முததை நிர்ஸேஷமாகமுடித்த ஏகவீரன் என்னு
 நின்றான். "ஸேஷிக்கில் பின்பும் ஆஸ்ரிதர்க்கு நலிவுவரும்" என்று நிர்ஸேஷ
 மாக முடிக்கை. ப்ரஸலப்ரதிவந் புகங்களை அழிக்கைக்கு ஸஹகாரிவேணுமோ?
 உன்னால் அழிக்கவொண்ணாத விநோயு என்னால் அழிக்கப்போமோ? [உள்ளுநாகும்] -
 அப்போது செய்யக்காணாமையாலே உள்ளுடையும். நீர்ப்பண்டம்போலே ஸிபிலையாகா
 நின்றான். உருகாதிற்குமத்தனையோ, அதீந்தரியவஸ்துவை "காண" என்றால் காண
 முடியுமோ? என்ன: தன் தலைபாலேகாண இழிவார்க்கன்றோ அவ்வருமை. நீகாட்டக்
 காண்பார்க்கு அவ்வருமையுண்டோ? [கட்கிலீ] - வொற்றய சகூஸ்ஸுக்கு அவிஷய
 மான நீ, நான் உன்னைக்காணுப்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணும். "நவகூஷாவ
 ஸூகி" என்கிறது—தாம் தாமே காண இழிவார்க்கு; "கடுவெஸ்யுஷகூதூலிவ்யுணு
 தெதநமூஸூ" என்று அவன்தானே காட்டுமன்று அவ்வருமையிலே. சிலர்க்கு
 ஸடாடிர்ஸநம்பண்ணக் கொடுத்திலையோ? கட்கிலீ - கண்ணுக்குஇலீ என்றபடி. இப்
 படி அரிதானபொருள் நாம் சிலர்க்கு அருளிற்றுண்டோ? என்ன [காகுத்தா] -
 "ரூபவளாரூபுமூணெஃவூஸூ" என்றும், "ரூபவூஸூஹநநமூகூழீ"
 என்றும் நாடூரிக்க்கும் வநவாஸிகளுக்கும் காட்டிக்கொடு திரிந்திலையோ? ஒருகாற்செய்
 ததுமொண்டோ? என்ன, [கண்ணனே என்னும்] - "சூபாநூ வூணூரீகாகூஷ லீகூ
 ரீணாகூரூஸூயீ" என்றும், "தாலாரீவிநமூகூ" என்றும் இடைச்சிகளுக்கும்
 அகப்படக் காட்டிக்கொடுதிரிந்திலையோ? இரண்டு அவதாரமும் தீர்த்தம் ப்ராஸா
 தித்ததே என்ன, [திட்கொடி இத்யாதி] - அவதாரங்களில் பிற்பட்டாரும் இழ
 வாமைக்கன்றோ இங்கேவந்து சாய்ந்தருளிற்று. திண்ணிபமதிள் என்னுதல்: திண்
 ணிய - கொடிஎன்னுதல்; அவிழ்த்துக்கட்டாத கொடிஎன்கை. "வருவார்எல்லோ
 ரும் வருங்கோள்" என்று உறுதியாகக் கொடிகட்டிக்கொண்டன்றோ கிடக்கிறது?
 [இவள்திறத்து என்செய்திட்டாயே] - இவளுக்கு இவ்வளவான டஸையை விளைக்
 கைக்கு நீஇட்டமருந்துஎன்? என்கிறான். அதாகிறது - உன்முதம் மாயமந்திரந்தான்
 கொலோ என்றுவடிவழகைக் காட்டுகையிறே. இவள் கேட்கிறதென் என்னில்; அது
 வாகில், அதுக்கு ப்ரதிக்ரியையாக "கெருகோக்யூராஜ்யூஸகமூலீதாயாநாஹூ
 யாஸிகமூ" என்கிற இவளை அவன்முன்னே நிறுத்தி, இவள்பட்டதெல்லாம் அவனைப்
 படுத்துவளாக நினைக்கிறான். (௩)

௩௩.—மூன்றும்பாட்டு. இவள்இவ்வவஸ்த்தையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவ
 ளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்ததென்? என்கிறான்.

மூன்றும்பாட்டு.—வட்கு இத்யாதி. "வட்கிலன்" என்ற தொடங்கி, "கண்ணனெயின்
 னும்" என்னுமளவாக இவளுக்குப்பிறந்த அவஸ்யைகளையெல்லாம் விவகித்து 'இவன் இவ்வவஸ்த
 தையை' என்கிறார். "இவள்திறத்தென்செய்திட்டாய்" என்றத்தைக் கடாகித்தருளிச்செய்கிறார் -
 ப்ராப்தையாகைக்கு இத்யாதி.

“வட்கிலளிறையும்” - அல்பமும் லஜ்ஜையில்தவன் இதிஸப்தார்த்தம். வட்கு - லஜ்ஜை. “முடித்தான்” என்கிறது என்னொன்று? என்ன - லஜ்ஜையை இத்தியாதி. விவரணம் - ஸ்வரூபத்தை இத்தியாதி. அதெவ்வனே? என்ன - நிருபகத்தை இத்தியாதி. “மணிவண்ணா” என்றதுக்கு ரூபையப்பற்ற ஊவம் - பரீதநாம இத்தியாதி. பரீதநாமக்ரஹணம்பண்ணுகையாவது - ஸம்ஸ்க்ரேஷ்டத்தில் அபேஷை தோற்றம்படி அவன்காமத்தைச் சொல்லுகை. யோகத்தைப்பற்ற ஊவம் - பெற்றநாய் இத்தியாதி. பெற்ற நாய்முன்னே சொல்வவொண்ணாதோ? என்ன - நான்கேட்டாலும் இத்தியாதி. ஸ்வரூபகுணநிக ளிருக்க வடிவழகைச் சொல்லுவானென்? என்ன - காமநி இத்தியாதி. விவரணம் - நான் அகப்பட்ட இத் தியாதி. அகப்பட்டதறை இதுவென்கைக்கு கியாமகமேதென்ன, ப்ரமாணங்காட்டுவாராக பீழிகை - மெய்யே இத்தியாதி. மெய்யென்று வடிவும், ஸத்யமும், ப்ரக்ருதியாய் விட்டபடியெவ்வனே? என்ன, ப்ரமாணம் - உணர்ச்சின்னமும் இத்தியாதி. மணியினுடைய ஸ்வலாவதையுடையவனென்ற ஸப்தார்த் தம். “வண்ணம்” என்று - அழகாதல், ஸௌலப்யமாதல்; உலுபத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - வடி வழகை இத்தியாதி. நான்கேட்டாலும் மறைக்கும்படி வடிவழகு வாய்விடக்கூவுவதன்சே? என்ன - அந்நஷ்டபூர்வ இத்தியாதி. அயோத்யாகாண்டே தஸாதம்பாதி ஸம்மந்தம். இதுவென்றது - வடி வழகாதல், லஜ்ஜையாதல். “மணிவண்ணா” என்றால் வாராதிருக்க, “வானம்” என்பானென்? என்ன - மணிவண்ணா இத்தியாதி. ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானைப்போலே இவனுக்கு ஆபத்துண்டோ? என்ன - ப்ரமாபதம் இத்தியாதி “வாரகாவடிவாவொரிநலாவினையுரி” இத்தியாதி. மேலுக்கவ தாரிகை - மயங்க இத்தியாதி. “அகரூயிரொல்லாமுண்ட” என்றதுக்கு ஊவம் - நான்வாப்பாரீந்தால் இத்தியாதி. “உட்குடை” என்றம், “அகார்” என்றம் சொல்லுகிறதுக்கு ஊவம் - எதிரிகள் இத்தியாதி.

பெண்களுக்கு உன்னைக்காட்டிற்றிலையோ? “தாவாராவிநலுசு” (தாஸாமாவிர பூத்) - ஒருநீர்ச்சாலியிலே ஒருபாட்டம் மழைவிழந்தாற்போலேயிருக்கை. “ஸுயசிரதசு வாயுஜ” (ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ) - அவர்கள் முன்னேதோற்றினின்பு வடிவில்பிறந்த சேவ்வி. “வீதாஸுயரயாஸு” (பீதாம்பரதாஸ்ஸரக்வீ) - பெண்கள்நெஞ்சில் மறத்தை மாற்றுவது, பரிவட்டவாய்ப்புதையும் தோளில்மாலையையுங் காட்டியாயிற்று. “ஸுயசிரதசு” (ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத) - காமன்கையிலேநாடுமேத்தைக்காமன்தான்படும்படியிருக்கை. [திட்கொடியித்யாதி] - அவதாரகாலத்தில் உதவிற்றிலே! என்ன; அவதாரகாலத்தில் உதவப்பெறுதார் இழவுதீர்க்கவன்றோ இங்குவந்துசாய்ந்தருளிற்று. உகந்தார்க்கு காட்சி கோக்கக் கொடிசுட்டிக்கொண்டன்றோ கிடக்கிறது. திண்ணியமதிள் என்னுதல், திண்ணியகொடியென்னுதல்: அவிழ்த்துக்கட்டாத கொடியென்கை. “வருவாரெல்லாரும்வாகுங்கோள்” என்று கட்டினகொடி. [இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே] - இவள்இப்படிபிச்சேற என்னமருந்திட்டாய்? அவன் இவளறியாதபடி ஒருமுகத்தாலே மருந்திடே. “மையலேற்றி மயக்க உன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ!” என்று தன்முகத்தைக் காட்டுகையிறே அவன் மருந்திகையாவது. இவள்கேட்கிறதென்? என்னில்; அதுவாகில் அதுக்குப்ரதி கிரியையாக, “கெஞ்சுமொகூரஜம் ஸகரம் வீதாயாநாலுயாது” (தரைலோத்யராஜ்யம்ஸகலம் ஸீதாயாநாபுயாத்கலாம்) என்கிறஇவளை அவன்முன்னே நிறுத்தி, இவள்பட்டதெல்லாம் அவனைப் படுத்துவாளாக நினைக்கிறாள். (உ)

நான்காம் பாட்டு.

இட்டகாலிட்டகை யளாயிருக்குமேழுந்துலாய் மயங்குங்கைகூப்பும் கட்டமேகாதலென்றுமூர்ச்சிக்குங்கடல்வண்ண! கடியைகாணென்னும் வட்டலாய்நேமிவலங்கையாளென்னும்வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும் சிட்டனே! செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்! இவள்திறத்தென்சிந்தித்தாயே?

ஆ. - (இட்டகால்.) - இவள் பாரதீநசேஷ்டிதபான கரசாணுத்பவயவங்களை யுடையளாயிருக்கும். இப்படி சேஷ்டிதக்ஷமையன்றியேயிருக்கச்செய்தே, அவனா ஸமயத்திலே ப்ரதிபம்போலே ஸஹஸா எழுந்துலாவி யயங்கிக்கிடக்கும். பின்னையும்

தாஸாம்இத்யாதி. “தாவாராவிநலுசு” ஹாரிஸுயசிரதசு வாயுஜ! வீதாஸுயரயாஸு ஸுயசிரதசு” இதி ஸ்ரீபாகவதே கோபிகாதீதந்தரே (௩௨ - ௨) இதுக்கர்த்தம் - ஒருநீர்இத்யாதி. ஒருபாட்டம் - ஒருபாறல். “சுவிநலுசு” என்றவந்தரம் “ஸுயசிரதசு வாயுஜ” என்றதுக்குஹாவம் - அவர்கள்முன்னேஇத்யாதி. மறத்தை-கோபத்தை. “திருவரங்கத்தாய்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - அவதாரகாலத்தில்இத்யாதி. கொடியைச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - உகந்தார்க்குஇத்யாதி. திண்மை மதிளுக்குவிசேஷணம். “இட்டாய்” என்றதுக்கு ஸ்வாசன்யம் - இவள்இப்படிஇத்யாதி. அவன்செய்தபடியேதென்ன - அவன்இவளறியாதபடி இத்யாதி. ஒருமுகத்தாலே என்றது - சாடு. அவன்முகம்பருந்தோ? என்ன - மையலேற்றிஇத்யாதி. பிச்சேற்றி அறிவுகெடுக்க உன்முகம் அம்மான்பொடியோ? என்றபடி. நாய்ச்சியார்திருமொழி, இரண்டாந்திரு மொழி, நாலாம்பாட்டு: “பெய்யுமாருகில்” இத்யாதி. அம்மான்பொடியாவது - †சொக்குப்பொடி. (௩)

† சக்குப்பொடி என்று வழங்குவர்.

‡ ‘கைகனாய்’ என்பது சிலர்பாடம்.

ப்ரபுலையாய்த் தன்னுடைய வ்யஸநாதிராயத்தாலே உண்ணத்தொழாநிற்கும், ஸ்நேஹமானதித்தனை பொல்லாதாகாதே, ஸ்நேஹப்ரக்ருதிகளல்லாதார் என்னபாக்கியம்பண்ணினாரோ? என்று சொல்லி மோஹிக்கும். அநவதிகாதிசாயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணன் என்று உண்ணச் சொல்லுகிற இதெல்லாம் பொய்; நீ சாலநிர்க்ருணன்காண் என்று சொல்லும். வலத்திருக்கையிலே திருவாழியையேந்திக்கொண்டிருக்கிற அவ்வழகை நான்காணும். படி வந்திடாய் என்று சொல்ல வுபக்ரமிக்கும்; முடியச் சொல்ல ஸ்நேமயல்லாமெ வட்டவாய்நேமி வலக்கையா என்னும்; பின்னையும் நெடும்போது கூடவந்திடாய் என்னும். வரக்காணாமையாலே பின்னையும் வந்திடாய் என்னும். வரக்காணாமையாலே மயங்கும். இங்ஙனே செல்லாநிற்கும். செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்! இதுவே உன்னுடைய ஸீலவத்தவம்? இவள்திறத்து என்செய்ய நினைத்தருளினாய் என்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், இப்பெண்பிள்ளை திறத்துச் செய்தருள நினைத்தது என்? என்று பெரியபெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறாள். [இட்டகாலென்று தொடங்கி.] - ஸ்வாயீனயல்லாமையாலே தோழிமார் இட்டுவைத்த காலும் கையுமாய்தான் மேஷ்டிக்கமாட்டாதே இருக்கும்படி அவஸநையாயிருக்கச்செய்தே விளக்கு முடியுமளவில் கிளம்பா அவிபுமாபோலே ஸ்வஸ்யரைப்போலே எழுந்திருந்து உலாவி மோஹிக்கும். உணர்த்தி இன்றிக்கே இருக்கச்செய்தே பூர்வவாஸநையாலே கைகூப்பும். அத்தாலே உணர்ந்து “பெரியபெருமாள் பக்கலுள்ள ஸ்நேஹமே புருஷார்யம்” என்று இருக்கக்கூடவ இவள் ஸ்நேஹம்போலே பொல்லாதது இல்லை என்று சொல்லிப் பின்னையும் காணப்பெறுத வ்யஸநாதிராயத்தாலே மோஹிக்கும். ஸகலபதார்யத்தையும் தன்னுள்ளே அடக்கி ஒன்றை ஒன்று நலியாதபடி பரிஹரிக்கும் கடலின்தன்மையான நீ என் திறத்தில் கண்ணறையனாயிராநின்றாய் என்னும். [வட்டவாய் என்று தொடங்கி] - “கையும் திருவாழியுமான அழகைக்காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டு ‘வட்டவாய் நேமிவலக்கையாவந்திடாய்’ என்று சொல்ல உபக்ரமித்து, நடுவே இளைத்து திரிபக் குறையும் சொல்லாநின்றகொண்டு மோஹியாநின்றாள். கோயிலின் நிலமிதியாலே நிறையநீர்மையுடையிரான நீர் இவள்திறத்துச் செய்தருளப் பார்த்தருளிற்று என்?

ப.—அநந்தரம், அபரிச்சிந்நமஹிமனாய்வைத்து இவளை ஆர்த்தைடாக்கின நீ, இவளளவில் என் நினைத்திருக்கிறாய்? என்கிறாள்.

(ஆர்த்தியினதிராயத்தாலே பரவசையாய்), இட்டஇட்ட - இட்டுவைத்த விடத்தே கிடக்கும்படியான, கால் - காலையும், கையள் - கையையும், ஆய் - உடைய னாய், இருக்கும்—; (ஆர்த்தி முதிர்ந்தபடியாலே, ஸந்திபதிதரைப்போலே), எழுந்து - பரவாய்ந் குலைந்தெழுந்திருந்து, உலாய் - உலாவாநிற்கும்; மயங்கும் - அநந்தரத்திலே மோஹிக்கும்; (காலமுணர்த்த மோஹந் தெளிந்தவளளிலே “வரக்கூடும்” என்று), கைகூப்பும் - அஞ்சலிபண்ணும்; (வரக்காணாமையாலே), காதல் - காதல், கட்டமே - கட்டமாயிருந்ததி, என்று - என்றுவெறுத்து, மூர்ச்சிக்கும் - மூர்ச்சிக்கும்; கடல்வண்ண - தனக்குள்ளே எல்லாவற்றையுமொதுக்கி ரக்ஷிக்கும் அபரிச்சிந்நாகாரமான கடலின்படியையுடையவனே! கடியைகாண் - எனக்குக்கடியையிராநின்றாய்காண்! என்னும் - என்னும்; (ஆர்ரிதரக்ஷணத்தில்), வட்டவாய் - ஸர்வதோமுகமான, நேமி - திருவாழியை, வலக்கையா - வலக்கையிலேயுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (நடுவேயிளைப்பாறி), வந்திடாய் - கையுந்திருவாழியுமாய்க்கொண்டு வந்திடாய், என்றென்றே - என்று பல

காலும் ஆவர்த்தித்தபேஷித்து, மயங்கும் - "அபேஷையில் ஆவருத்தியாலே ஸ்வரூப மிழந்தோம், அவன் வராமையாலே யபிமதமுமிழந்தோம்" என்று அறிவு அழியாநிற்கும்; (இப்படி இவனைக் கேலிப்பித்து), சிட்டனே - சிஷ்டஹாவணைபண்ணி, செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய் - அழகிய நீர்க்கரையிலே கிடக்கிறவனே! இவள்திறத்து - (வ்யதிரோகத்தில் மோஹிக்கும்படியான) இவள்திறத்து, என் - என், சிந்தித்தாய் - நினைத்திருக்கிறாய்? மோஹிப்பிக்கவே நினைத்திருக்கிறாயோ? தேற்றங் கொடுக்க நினைத்திருக்கிறாயோ? என்றுகருத்து.

இ. - நாலாப்பாட்டில், உம்மைஒழிய ஜீவிக்கமாட்டாதிருக்கிற இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறது என்? என்கிறாள். [இட்டகாலிட்ட கைகளையிருக்கும்] - ஸ்வாய்நமல்லாமையாலே, தோழிமார் இட்டுவைத்தகாலுங் கையுமாய் இருக்கும். விரஹம் ஸந்யிபெந்யங்களையும் குலைத்துச்சிதறிக் கிடக்கிறவித்தனை. [எழுந்து லாய்] - இவ்வளவான டிரையாய் இருக்கச்செய்தே, அனியும் விளக்குக் கிளப்பி அனியுமா போலே, ஸ்வஸ்யரைப்போலே எழுந்திருந்து உலாவாநின்றாள். [மயங்கும்] - கிளம்பின ஸமநந்தரத்திலே அனியுமாபோலே மயங்காநின்றாள். [கைகூப்பும்] - உணர்த்தியின் றியே இருக்க, பூர்வவாஸநையாலே கைகூப்பும். மோஹித்த டிரையிலும் தவிருகிற லள். மயங்காநிற்கச்செய்தே உணர்த்தி யுடையாரைப்போலே ஆயிற்று அஜ்ஞாபண்ணுகிறது. [கட்டமேகாதல் என்று மூர்ச்சிக்கும்] - "அமுதவெள்ளத்தானைச் சிறப்பு விட்டு" என்று ப்ரோமமே புருஷராய் என்றிருக்கிற இவள், ப்ரோமம்போலே தண்ணிதாய் இருப்பதில்லை என்னுந்நின்றாள். இது ரஸிப்பது இவ்விஷயத்தினுடைய லாஹேதுவானபோதிறே. விஸ்வலேஷத்தில் நலிவுக்கு உடலாகையாலே தண்ணிது என்கிறாள். இது கட்டமென்னுங் காட்டில் இதுக்குபரிஹாரம் பிறந்ததாகாமையாலே மூர்ச்சிக்கும். [கடல்வண்ணை கடியைகாண் என்னும்] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாதபடி வைப்பாரைப்போலே, ப்ராமஹரமான வடிவைக்கொண்டு எனக்கு எட்டாதபடி இருக்கிறவன் என்னுதல். கடல்போலே ஸகலபடார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கி, ஒன்றைஒன்று நலியாதபடி பரிஹாரிக்கும் ஸ்வஹவத்தையுடைய நீ என்திறத்துக் கண்ணறையனாய் இராநின்றாய் என்னுதல். உனக்கு ஸீலாடிகளைச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களும் அந்ருதஹிஷணம்பண்ணுகிறன; நீ நிக்கருணன்காண் என்னுந்நின்றாள். நான் நிக்கருணனன்றிக்கே ஒழிவதுஎன்செய்தால்? என்னில்; "வட்ட வாய்நேமி வலங்கையா என்றுதொடங்கி" - நடுவேஇளைத்து [வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும்] - கையுந்திருவாழியுமான ஸந்நிவேஸாமே ஆயிற்று இவள்கெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது; "வந்திடாய்" என்கிற இத்தையே ஆவர்த்தியாநின்றாள். இவ்வாவர்த்தியில் பிற்பட்ட த்வரிகள் வெண்கலத்வரிபோலே ஒய்ஞ்சு செல்லாநின்றது. ப்ரதிகூலநிஸநத்தில் ஸர்வதேமுபமான வாயையுடைய திருவாழியை பரிசுரமாகவுடைய உனக்கு வரத்தட்டுடன்? என்னுந்நின்றாள். [மயங்கும்] - "வந்திடாய்" என்கிற இதுதானும் ஒலிற்று. [சிட்டனே] - இப்படி ஸ்திரீவ்யம்பண்ணி நீர் விஸிஷ்டராய் இருக்க, பெண்பிறந்தார்க்கு அழகிதாக ஜீவிக்கலாய் இருந்தது. க்ராமணிகள் குடிகளைப் பரியும்படி அந்யாயங்களை ப்ரவர்த்தியாநிற்கச்செய்தே அத்தியயநாதிகளைப் பண்ணுமாபோலே, ப்ராமஹரமான கோயிலில் நிலம்தியாலே தண்ணளி மிக்கிருக்கிற நீர். [இவள்திறத்து] - பேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடி நோவுபட்டுக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [என் சிந்தித்தாயே] - நினைத்திருந்தது

என்? ஜீவிப்பிக்க நினைத்தீரோ, முடிக்கநினைத்தீரோ? இப்படிப்பட்ட ஆற்றாமையை யும் பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருக்கிறீர்கள், அவ்நினைவாலே பேற்று என்றிருக்கிறீர்கள். “உன்மனத்தாலென் நினைந்திருந்தாய்” என்னக்கடவதிறே. (ச)

௪௦.—நாலாம்பாட்டு. உம்மையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாத இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென்? என்கிறாள்.

[இட்டகா லிட்டகைகளா யிருக்கும்] - இவளுக்கு நீர்உடம்புகோடுக்க வேண்டா, இவளவயவங்கள் இவளநீர்முகப்பண்ண வமையும். “ஹவீலி தபுலா ஸகீண புலா தனா விவாணா ராஜி” (ஸகீபிர்ந்யஸ்தப்ரகீர்ண பரதந்த்ரலிபாண்டு ராங்கி) என்று, தோழிமார் பொகட்டவிடத்தே கிடக்குமித்தனே. ஸ்வாயீநமல்லாமையாலே தோழிமாரிட்வேவத்த காலும்கையுமாயிருக்கும். [எழுந்துலாய்மயங்கும்] - அவியும் விளக்குக் கிளர்ந்தெரியுமாபோலே அடியற்றவெழுச்சியும் அடியற்றவுலாவுகையுமாயிராநின்றது; அதுகிளம்பின ஸமநந்தரத்திலே அவியுமாபோலே மயங்காநின்றாள். [கைகூப்பும்] - உணர்த்தியில் தோழமவளல்லள், மயங்கினால் தோழாதிருக்க வல்லளல்லள், ஸாதநபுத்த்யா தோழமதில்லை; ஆற்றாமையாலே வருமது தவிரமாட்டாள். [கட்டமேகாதலென்று] - ஸாதநபுத்த்யாதோழதாளாகில் “கட்டமேகாதல்” என்னக்கடாதிநே. விஸ்வேஷத்தில் நலிவுக்குடலாகையாலே ப்ரேமம் தண்ணிதென்கிறாள். [கடல்வண்ணாகடியைகாணென்னும்] - கடல் ஸகல பதார்யங்களையும் தன்னுள்ளே யடக்கி, ஒன்றையொன்று நலியாதபடி நோக்குமாயிற்று; அப்படியே ஸர்வரகுகளுன நீ நீர்க்க்ருணாநாய் என்னும். அன்றிக்கே, பிரிந்தார்க்குத் தரிக்கவொண்ணாத வடிவுபடைத்த நீ வராகுகளுகாநின்றாய் என்னும். [வட்டவாய்நேமி] - “சங்குசக்கரங்கள்” என்று சொல்லும் நிலையும் போச்சு. இப்போது கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், அதிநுடைய ஸந்நிவேசம் ஸ்ரீஸ்த்தமாயிருக்கிறபடி; பிடித்தவிடமெங்கும் வாயாய்க்கிட

நாலாம்பாட்டு - இட்டகால்இத்யாதி “இவள்திறத் தென்சிந்தித்தாய்?” என்றத்தைக் கடாகழித் தவதாரிகை - உம்மையொழிய இத்யாதி.

“இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும்” என்கிற தாயாருடைய ஹார்த்தலாவம் - இவளுக்குநீர் இத்யாதி வாச்யத்வயம். என்? இவளவயவங்கள் இவளநீர்மல்லவோ? என்கிற சங்கையிலேயாதல்; ஆராலே இட்டகாலிட்டகை என்கிறசங்கையிலேயாதல் அருளிச்செய்கிறார் - ஸகீபிஃஇத்யாதி. இயஸ்வீலாகத்துக்கு ஆகரங் கண்டுகொள்வது. இட்டகா லிட்டகையளாளுள்எழுந் துலாவக் கூடுமோ வென்ன-அவியும்விளக்கு இத்யாதி. கீழே மயங்குகிறதுக்கு முன்னே யெழுந் துலாவுகிறதுக்குத்ருஷ்ட டாந்தம் அருளிச்செய்து, எழுந்துலாவினவநந்தாம் “மயங்கும்” என்றதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார்-அதுகிளம்பின இத்யாதி. எழுந்திருந்துலாவாநிற்கச்செய்தே மோஹிக்கும்இத்சித்தார்த்தம். “மயங்கும் - கைகூப்பும்” என்று கூட்டி, வ்யதிரேகத்தாலும் அவ்யத்தாலும் ஹாவம்-உணர்த்தியில் இத்யாதி. ஸ்வாபதேசம் - ஸாதநஇத்யாதி. ஸாதநத்வேந தொழுகிறா னென்றாலோ? என்ன-ஸாதந புத்த்யாஇத்யாதி “இது கட்டம்” என்னுங்காட்டில் பரிஹாரம்பிறந்த தாகாமையாலே மோஹியாநின்றா னென்றபடி. “வண்ணம்” என்று - ரகூதத்வஸ்வபாவமாதல், வடிவழகாதல். இரண்டர்த்தத்திலும் ஹாவமருளிச்செய்கிறார் - கடல்இத்யாதி வாச்யத்வயத்தாலும்; அன்றிக்கே இத்யாதியாலும். வராகுக ளாகையாவது - வடிவை அநுஹிப்பியாதிருக்கை. “நேமி” என்றொன்றைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம்-சங்குசக்கரங்கள்என்று இத்யாதி. காணாதிருக்க, “வட்டவாய்” என்றறியும்படியென்? என்ன-இப்போதுஇத்யாதி. “வட்டவாய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - பிடித்தவிடம்இத்யாதி. இப்பதப்பரயோகத்

ரிருப்பது. விரோஹபோக்கப் பரிகரமின்றிக்கேயிருக்கிறாயன்றே. [வந்திடாயென்றேன்றே மயங்கும்] - ஒருகால் “வந்திடாய்” என்றாலாறியிருக்க வல்லளல்லளே. விடாய்த்தவன் தாஹம் சமிக்குந்தனையும் “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்னுமித்தனையிற்றே; அப்படியே, “வந்திடாய், வந்திடாய்” என்றருவ அத்நையே சொல்லும்; மற்றொன்றறியாள். [மயங்கும்] - வாஸநையே உபாத்யாயராகச் சொல்லு மத்தனை. [என்றேன்றே] - வேண்கல த்வநிபோலே சொல்லுக்குக்கோல் ஓய்கிறபடி. [சிட்டனே] - சிட்டன் திருமாலென்ற படி. பிராட்டிலிஷயத்திலே வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்னுதல்; பிராட்டியைத் தன் பக்கலிலே பித்தாக்கித் துடிக்கப்பண்ணுமவனென்னுதல்; உம்முடைய படி சால அழகிதாயிருந்தது. உம்மைப்போலே சில சிஷ்டர்களமைந்திருந்ததினே அவைகள் குடி கேடுக்கைக்கு. அழகிதாக ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநராயிருந்தீர். ப்ரஹ்மஹத்யைகளைப் பண்ணிப் பூணூலை வெளுக்கவிட்டுக் கையிலே பவித்ரத்தையுமிட்டு ஒத்துச்சொல்லித் திரிவாரைப்போலேயிருந்ததீ உம்முடையபடி. [செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்] - ஸ்ரமஹர மான நீரையுடைய கோயில். தண்ணீர்ப்பந்தலிலே வ்யாதுகரோதுங்கினவோபாதியாகாதே நீர் இவ்வூரில் சாய்ந்ததும். [இவள்திறத் தென்சிந்தித்தாயே] - ஸர்வஜ்ஞனுக்கும், இவ ளுக்கு ஒகேறடிசைக்குப் பரிஹாரம் சிந்திக்கவேணுமென் றிருக்கிறாள்: திருத்தாயார் தெளிவிருக்கிறபடி. “அவன் நினைவே கார்யமாய்த் தலைக்கட்டுவது” என்று அவனைக் கலைக்கட்டிக் கேட்கிறாள். “**பெறுயோய்யாபதிசேகரவஃ**” (ஸ்ரேயோத்யாயதி கேசவஃ) என்று, அங்குலலிஷயத்தில் சிந்திப்பானும் அவனிறே. இங்ஙனே மநோரஹ மாயே போமித்தனையோ, நிர்ணயாந்தமாகக் கடவதன்றே. (ச)

தக்கு லாவம் - விரோஹித்யாதி. “என்றென்றே” என்கிறவீபஸைக்குலாவம் - ஒருகால் இத்யாதி வாக்யத்யம். “என்றென்றே” என்கிற வர்த்தமானத்துக்குச்சேர - “மயங்கும்” என்ற தும், ‘வந்திடாய்’ என்றதும் ஏககாலிகமாய்த் தோற்றுகையாலே. ‘மயங்கினால் வந்தி டாய்’ என்னக்கூடுமோ? என்ன - வாஸநையேஇத்யாதி. “என்றென்றே” என்கிற ஸ்வரத்துக் குத் தாளகதியிலே லாவம் - வேண்கலஇத்யாதி. “சிட்டன்” என்று - ஸ்ரீக்கு இஷ்டனென்ற விவகரித்து - திருமாலென்றபடி என்றது. சிஷ்டனென்ற விவகரித்து, வெறப்பிலேயாக்கி அர்த் தாந்தரம் - உம்முடையஇத்யாதி. “அழகிதாயிருந்தது” என்றதுக்குவிவரணம் - உம்மைப்போலே இத்யாதிவாக்யத்யம். கம்மை “ஆந்ருஸம்ஸ்ய ப்ரதாநரால்” என்றஉகேஷிக்கிறதென்? கம்வடிவிலே தெரியாதோ கம்முடைய ஆந்ருஸம்ஸ்யம்? என்ன - ப்ரஹ்மஹத்யைகளைஇத்யாதி. ஒத்து - வேதம். ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநனல்லாவிட்டால் பரமபதத்திலே இரோஹே? அப்படியன்றிக்கே கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தபோதே காண் ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாந நென்னுமிடம்எல்லாருமறியாரோ? என்ன-தண்ணீர்ப் பந்தலிலே இத்யாதி. கீழைப்போல் “என்செய்கின்றாய்” என்னுதே, “சிந்தித்தாய்” என்றதுக்கு லாவம்-ஸர்வஜ்ஞனுக்கும்இத்யாதி. “என்சிந்தித்தாய்” என்ற அவனை ஸம்போதித்துக் கேட்கிற துக்கு லாவம் - திருத்தாயார் இத்யாதிவாக்யத்யம். அவன் தானப்படி சிந்திக்குமோ? என்ன - ஸ்ரே யோத்யாயதிஇத்யாதி. “சிந்தித்தாயே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - இங்ஙனேஇத்யாதிவாக்யத் வயம். ‘சிட்டனேசெழுநீர்த் திருவரங்கத்தாய்! இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும்?’ என்றுதொடங்கி, ‘இவள்திறத்தென் சிந்தித்தாயே?’ இத்யந்வயஃ. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சிந்திக்குந்திசைக்குந்தேறும்கைகூப்புந்திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்
வந்திக்குமாங்கேமழைக்கண்நீர்மல்கவந்திடாயென்றேன்றேமயங்கும்,
அந்திப்போதவுணனுடலிடந்தானே! அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே!
சந்தித்துன்சரணஞ்சார்வதேவலித்ததையலைமயல்செய்தானே.

ஆ.—(சிந்திக்கும்.)-உன்னழகையும் உன்னழகோடு பண்டுஸம்ஸ்லேஷித்த
படியையும் நினைக்கும், நினைபா மோஹிக்கும். நெடுமீபோது கூட லப்த ஸம்ஜ்ஞை
யாம். தன்னுடைய அபேக்ஷிதம் பெறுகைக்காக உன்னைத்தொழாநிற்கும். தன்னு
டைய வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே, திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும். த்வந்
நாயையாயிருந்துவைத்தே நாயுறியைநையப்போலே திருவடிகளிலே விழுந்துகிடக்கும்.
அங்ஙனவிழுந்து கிடந்து, தன்னுடைய அழகிய கண்கள் நீர்மல்க, வந்திடாய் என்
றென்றே மயங்காநிற்கும். உன்திருவடிகளை ஒருகால்கண்டு ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணு
மென்னும் ஆசையாலே தன்னை யுரித்துக்கொண்டிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளையை இப்பாடு
படுத்தவேணுமோ? உன்னுடைய நிரவ்யுகமான ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யமெல்லாம் எங்கே
போயிற்று? என்கிறான்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் லேஷித்துவருகிற அவஸ்த
யாவியேஷங்களை விஜ்ஞாபித்து இவளை இப்பாடுபடுத்துகை தேவருடைய ஆஸ்ரித
வத்ஸலத்வாதிகளுக்குப் போருமோ? என்கிறான்.

[சிந்திக்கும் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் உன்
னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷித்தையும் நினைக்கும். அப்போதே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெருமை
யாலே மோஹிக்கும்; ஒரு ஹேதுவின்றியே இருக்கச்செய்தே அபேக்ஷிதம்பெற்றத் தரித்
தாரைப்போலேஐயாவஹமாம்படி தேறும். தேவர்படிகளை நினைத்து ஈடுபட்டுக்கைகூப்பும்;
மீளவும் வ்யஸநாஸஹிஷ்ணுதையாலே திருவரங்கத்து உள்ளாய்என்னும். [வந்திக்கும்] -
செயலறுதியாலே திருவடிகளைநினைத்துத் தண்டனிட்டுக்கிடக்கும்; ஸ்தோத்திரம் பண்
னும் என்றுமாம். அத்தசையாலே கண்மிகவும் நீர்மல்குவதும் செய்ய 'பிரானேவாராய்!'
என்னொன்றுகொண்டே அறிவுகெடும். [அந்திப்போது என்று தொடங்கி] - அஸு
ரர்க்கு ஸலம்வர்ப்புக்கும் ஸந்த்யாகாலத்திலே ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்காக ஹிரண்ய
னுடைய ஸரீரத்தைப்பிளந்தருளி ப்ரயோஜநாந்தரபாநுமாய் அபிமானிகளுமாய்ப் பெரு
மிடுக்கருமான தேவர்களுக்காக நிரதியையேஹாக்யமான வடிவோடே கடல்கடைந்தருளி
னாய்; இப்படிச்செய்வான் ஒருவனாயிருந்துவைத்து உன்திருவடிகளை சிந்தித்தோமாய்
முடியவேணுமென்று துணிந்துஇருந்துள்ள இப்பெண்பிள்ளைக்கு உன்னைக்காட்டாதே
இவளை மதிக்கெடுத்தவனே! "உன்னைக்கண்டு உள்ளதிரே முடியவேணும்" என்று ப்ரா
ணன்களை யரித்திருக்கிறான் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதர் அபேக்ஷிதஞ்செய்யும்படியான வ்யதையையுடை
யையாயிருக்க, இவள் ப்ரதிக்ஷணம் அவஸ்த்தாபேதம் பிறக்கும்படியான அரதியை
யுடைய ளாகாநின்றாளென்கிறான்.

அந்தி - ஸந்த்ய யென்ற, போது - ஒருகாலவிசேஷத்திலே, அவுணன் - அஸுரனான ஹிரண்யனுடைய, உடல் - ஸரீரத்தை, இடந்தானே - பிளந்தவனாய், அலை - அலையையுடைத்தான, கடல் - கடலை, கடைந்த-கடைந்து, ஆரமுதே - நிரதிஸபலோக யனாய் வைத்து, (அப்படி காலநியதியுமின்றியே ப்ரபலவிரோதியு மின்றியே, அருந் தொழில் செய்வித்துக்கொள்ளவும் வேண்டாதபடி, ஆந்தராதுவமாத்ரமன்றியே), சந்தித்து-வாஹ்யமான ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி, உன் சரணமே-உன் திருவடிகளையே, சார்வது - சேர்ந்ததுவிடக்கவேணுமென்கிற, வலித்த - சிக்கெனவையுடையவளா யிருக்கிற, தையலை - இப்பெண்பிள்ளையை, மையல்செய்தானே - மகிகெடுத்தவனே ! (இவள்), சிந்திக்கும் - பூர்வஸம்ஸ்லேஷ ப்ரகாரத்தைச் சிந்தியாநிற்கும் ; திசைக்கும் - (அதுஅப்போதே ஸீத்தியாமையாலே) அறிவழியா நிற்கும் ; தேறும் - அஸங்கிதமாகத் தேறாநிற்கும் ; (அவ்வளவிலே வந்தாயாகக் கருதி), கைகூப்பும்-கைகூப்பாநிற்கும் ; (ஆஸந்ந மாக), திருவரங்கத்து - கோயிலிலே, உள்ளாய் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே ! என் னும் - என்று கூப்பிடாநிற்கும் ; வந்திக்கும் - (அவ்வடிவழிகை நினைத்துத்) தலையாலே வணங்கும் ; (அவ்வளவிலும் வரக்காணாமையாலே), அங்கே - அவ்விடந்தன்னிலே யிருந்து, மழை - குளிர்ந்த, கண்ணீர் மல்க - கண்ணீர்மல்கும்படி, வந்திடாய் - வந்து கொள்ளாய், என்றென்றே - என்று பலகாலுஞ்சொல்லி, மயங்கும் - (உக்தி மலவ்யாப்தை யாகக் காணாமையாலே) மோஹிக்கும். காமாதுரைகள் விகாரத்தில் இவளுக்கில்லாதன வில்லே என்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் ஹேதித்து ஒன்றோடு ஒன்று சேராதே வருகிற அவஸ்யாலேபங்களை அறிவித்து இவளை இப்படிப்படுத்துகை உம்முடைய நீர்மைக்குப் போருமோ ? என்கிறாள்.

[சிந்திக்கும்] - உம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிசுணங்களையும் உம்மோட்டை ஸம் ஸ்லேஷத்தையும் நினைக்கும். முன்பு இவ்வதுஸ்யூரமின்றியே யாயிற்று இருப்பது. மோஹித்தவோபாதி இதுவும் ஒருபடிவிக்குதி இருக்கிறபடி. அப்போதே காணப்பெறா மையாலே [திசைக்கும்] - மோஹிக்கும். [தேறும்] - ஒருஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கத் தேறாநின்றாள். இதுதானும் ஸயாவஹமாயிருக்கிறதாயிற்று. மோஹம் செல்லாநிற்க, அபேக்ஷிதம் பெற்றாரைப்போலே தேறுகை ஸயாவஹமிதே; வரமடிஸையில் பிறக்கும் தெளிவுக்கு அஞ்சவேணுமே! [கைகூப்பும்]-தேவர்படிகளைநினைத்து ஈடுபட்டுக் கும்பிடும். கீழே, “மயங்கும் கைகூப்பும்” என்றது, “இங்கு தேறும் கைகூப்பும்” என்றது : அல் லாதனஸஞ்சாரியாய்ச் செல்லாநிற்க, இதுஒன்றும் ஸ்ரீரமாய்ச் செல்லாநின்றது; ஸ்வ ரூபாநுபந்யியான யர்மமாகையாலே. “நித்யாநுவிவாடாஃ” என்னக்கடவதிறே. ஆற்றாமையாலே, [திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும்] - நீர் உம்முடைய செல்லாமைதோற் றக்கிட்டிவைத்து, இவளுடைய அஜ்ஞாநிபை மறுக்கிறதென் ? ஸேஷஹதனுக்கு அஞ் சஸித்யாபாதியிறே ஸேஷி கிட்டவந்திருக்கையாகிறது. பெருமானே! என்னாநின்றாள். [வந்திக்கும்] - செயலறுதியாலே பெருமாள் எழுந்தருளி இருக்கிறபடியை நினைத்துத் தண்டனிடும். வந்திகளுடைய கார்யமாகையாலே, ஸ்தோத்ரம்பண்ணும் என்றுமாம். “இதொருதோளே! தோள்மாலையே! முறுவலே!” என்று அந்யரைப்போலே புகழா நின்றாள். [ஆங்கே மழைக்கண்ணீர்மல்க] - அத்தஸையிலே கண்ணீர்வெள்ளமிட, தண்டனிட்டுக்கிடக்கும் என்னுதல்; ஸ்தோத்ரம்பண்ணாநிற்கும் என்னுதல். [வந்தி

டாய்] - தன் ஆற்றுமைதோற்ற பிரானே! வாராய் என்னும். [என்றென்றே] - ஒருகால் அழைத்தால் வாராதொழிந்தால் பின்னையும் அத்தையே சொல்லுமித்தனையல்லது, வேறு சிலதான் சொல்லுமவ என்றே. அச்சொலவுதானே வெண்கலத்வரிபோலே ஒய்ஞ்சு செல்லாநின்றது. [மயங்கும்] - அதுதானும்போய் அறிவுகெடாநின்றாள். “வந்திடாய்” என்றதுவும் இழக்கக்கிடாய் புகுகிறது: நினைத்தபோதாக வரப்போமோ? என்ன, [அந் திப்போது இத்யாதி]-ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே துணரிலேவந்து தோற்றிற்றிலையோ என் கிறாள்: அஸூரர்களுக்கு வலம்வர்ப்பிக்கும் காலத்திலே. அவனுடைய வரத்திற்புகாத காலத்திலே, [அவுணனுடல்]-வரவலத்தாலே திருவுகிருக்கு ஊட்டியாகவளர்த்த ஹிரண் யனுடைய ஸரீரத்தைப் பிளந்தானே! “நாஸ்யாயுதநுங்குக்ஷாவலிம்ஹஸ்யாயுத நுங்குதயா” என்று இரண்டியோநியை ஒன்றுக்கி, அவன் வரத்திற்புகாதவடிவாலே பிளந்தவனே! “சிதஸுவயுசிஹம்ஸுவயு” என்னுந் தெளிவுடையார்க்கோ உதவலாவது? மயங்கின இவளுக்கு உதவலாகாதோ? ஆணுமாய் மிடுக்கனுமானவனுக்கோ உதவ லாவது? அப்பருவத்தில் அபலைக்கு உதவலாகாதோ? பிறரால்வரும் நலிவேர பரிஹரிக்க லாவது? உன்னால்வந்தது பரிஹரிக்கலாகாதோ? இவளுக்கு உதவுமிடத்தில் காலநியதி வேண்டா, உன்னையழிய மாறவேண்டா. அவ்வளவேயோ? [அலைகடல் கடைந்த ஆர முதே] - ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய் ஈஸ்வராஸிமாநிகளுமானார்க்கு, நிசதிஸயலோக்ய மாணவடிவைக்கொண்டு, க்ஷுணிதமான கடலைக்கடைந்தவனே! இவளுக்குக் கடல்கடைய வேணுமோ, கடல்கடைந்த வடிவைக்காட்ட அமையாதோ? ஒருப்ரணயிரியை லலிக் கைக்குப் பண்டு கடல்கடைந்தவனல்லையோ? [சந்தித்துன் சரணம்சார்வதே வலித்த தையலை மையல்செய்தானே] - தெளிவுடைய சிறுக்கனுக்கு உன்னை அழியமாறி உதவி னாய்: ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு உடம்புநோவக் கடல்கடைந்தாய்: உன்னையல்லது அறி யாத இவளை! அறிவுகெடுத்து வைத்தாய். உன் திருவடிகளைக்கிட்டி முடியவேணும் என்று துணிந்திருக்கிற இப்பெண்ணை என்னுதல், உன்னைக்கண்டு உன்எதிரே முடிய வேணும் என்று ப்ரணணையரித்திருக்கிற இவளை என்னுதல். “நவாஸ்யூரிகாநவி தாநவாந்யூ” - மாநஸாநுவமேயன்றி, உன்னைக்கிட்டி பொற்சய ஸம்ஸ்லேஷம் பண் ணினேனாகவேணும் என்று துணிந்திருக்கிற இவளை என்னுதல். [மையல் செய்தானே] - உன்னைக்காட்டாதே இவளை மதிக்கெடுத்தவனே!

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் பேதித்து ஒன்றோடொன்று சேராதே வருகிற அவஸ்யாபேதங்களை அறிவித்து, இவளை இப்படி படுத்துகை உம் முடைய நீர்மைக்குப் போருமோ? என்கிறாள்.

[சிந்திக்கும்] - உம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் உம்மோட்டைக்கலவியை யும் நினைக்கும். முன்பு இவ்வநுஸந்தாநமும் இன்றிக்கேயாயிற்றிருந்தது; மோஹத்தோ பாதி இதுவும் ஒரு வீக்ருதியாயிருக்கிறபடி. [திசைக்கும்] - அப்போதே காணப்பெறுமை

அஞ்சாம்பாட்டு - சிந்திக்கும்இத்யாதி. “சிந்திக்கும்” என்றதொடங்கி, “மயங்கும்” என்னுமளவுங்கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் - இவளுக்குப்ரதிக்ஷணம்இத்யாதி. “அந் திப்போது” இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்த - இவளைஇப்படிஇத்யாதி.

சிந்தாவிஷயத்தையும் சொல்லாநின்றகொண்டு, “சிந்திக்கும்” என்றதுக்கார்த்தம்அருளிச் செய்கிறார் உம்முடைய இத்யாதி. இவ்வநுஸந்தாநம் ப்ரதிக்ஷணம் பேதித்த அவஸ்த்தையோ? என்ன - முன்பு இத்யாதிவாச்யத்வயம். இப்போது “சிந்திக்கும்” என்னையாலே - முன்புமோஹம் வரித்தம் “திசைக்கும்” என்றது - திகைக்குமென்றாய், அதாவது - அறிவுகலங்குகையாய், மோஹிக்கும் என்ற

யாலே மோஷிக்கும். [தேறும்] - ஒரு வேறுவின்றிக்கே யிருக்கத் தேறாநின்றான். இது தானும் லயாவஹமாயிருக்கிறதாயிற்று; மோஹம் செல்லாநிற்க, அபேக்ஷிதம்பெற்றாரைப் போலே தேறகை லயாவஹமிறே. சரமசுஸையில் பிறக்கும் தேளிவுக்கும் அஞ்ச வேணுமே. உய்ந்தபிள்ளைபாடும்போது, “கேட்டேன், இவள் ‘தேறும்’ என்பதே” என்று சீயரருளிச்செய்வராம். [கைகூப்பும்] - இதுஇவளுக்குப் ப்ரக்ருதி. கீழே “மயங்கும் கைகூப்பும்” என்றது: இங்கே ‘தேறும்கைகூப்பும்’ என்றது; அல்லாதன ஸஞ்சாரியாய்ச் செல்லாநிற்க, இது ஒன்றும் ஸ்த்திரமாய்ச்செல்லாநிற்கும்; ஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே. “நித்யாநுவிவாடாஃ” (நித்யாநுஜலிபுடாஃ) என்னக்கடவதிறே. மோஹத்திலும் உணர்த்தியிலும் ஸத்தையுண்டே; “வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்ணோம்” என்றதிறே நிலைநின்ற ஸ்வரூபம். அநுவர்த்தமாநமானதிறே பரமார்த்தமாவது. [திருவரங்கத்துள்ளா யென்னும்] - “பெருமானேயென்னும்” என்று சீயர். அவ்வூரில் ஸம்ஸ்க்ருங்கோண்டு போலேகாணும் அவரையும் விரும்பிற்று. [வந்திக்கும்] - “திருவரங்கத்துள்ளாய்” என்றது நெஞ்சிலேவடிம்பிட்டு, “ஒருமுகமே, முறுவலே, ஒருவகையமே” என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணாநின்றாளென்னுதல்; லக்ஷாபிமானையாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்துகிடக்குமென் னுதல். [ஆங்கே] - அவ்வவஸ்யையிலே. [மழைக்கண்ணீரித்யாதி] - குளிர்ந்தகண்ணீர் மல்க, வந்திடாயென்றென்று சொல்லி, அச்சொலவோடே யறிவுகேடும். நினைத்தபோதாக வரப்போமோ? என்ன, [அந்திப்போது] - “உதலவாஸஸம்ஸுரூப” (மத்தஸஸர்வமஹம் ஸர்வம்) என்று தேளிந்திருப்பார்க்கோ உதலலாவது? அறிவுகேவோர்க்கு உதலலாகாதோ? அவன் வரத்துக்கு விருத்தமாயிருப்பதோரு காலத்திலே, ஆஸுப்ரக்ருதியாயிருக்கிற அவுண்ணுடைய ஸரீரத்தைப் பிளந்து போகட்டிலையோ? தமப்பன் பகையானாலோ

படி. தேறகை நல்லதன்றோ? என்ன - இதுதானும் இத்யாதி, லயாவஹமெப்படியென்ன-மோஹம் இத்யாதி. இதுக்குநியாமகமேதென்ன - சரமதசையில்இத்யாதி. தேறமது லயாவஹ மென்கைக்கு ஸம்வாதம் - உய்ந்தபிள்ளைஇத்யாதி. இது ஸ்வலாவமானபடி எப்படி? என்ன; ஸவேறுமாதஅரு ளிச்செய்கிறார் - கீழேமயங்கும்இத்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே. இதென்று மென்றது, அஞ்சலியை, ஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே அஞ்சலிநித்யமென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - நித்யாநுசலி இத்யாதி. “ஃசுநாநாஃகூணஃஹுதஜ்யெதஜீவவாவலிநாடா நித்யாநுவிவாடாஹுஷ்டாஃ நஜெத்யுவவாஹிநஃ” (ஹா - மோக்ஷ - கா). இதுக்குஉபபந்தி-மோஷந்திலும்இத்யாதி. அந் தாலேதென்ன - வழுவிலாஇத்யாதி. அதாவது - ஸத்தையுண்டானபோதே தக்கார்யமான அஞ்சலியும் நித்யமாய்ச்செல்லுமென்றபடி. மோஹமுமுணர்த்தியும் ஸஞ்சாரி, அஞ்சலி ஸ்த்திரமென்னுமத்தை, உபபாதிக்கிறார் அநுவர்த்தமாநமானது இத்யாதி. பெருமானே என்றர்த்தமானால், திருவரங்கத்துன்னாய் “என்ன”வேணுமோ? என்ன - அவ்வூரில்இத்யாதி. “வடி சுலிவாடிநஸுஃதெய்யாஃ” என்கிறதாது வைப்பற்ற, “வந்திக்கும்” என்றதுக்கு-ஸ்துதிக்கும். ஸேவிக்கும்என்று அர்த்ததவ்யமருளிச்செய்கிறார் - திருவரங்கத்துள்ளாய் இத்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே. வடிப்பிட்டு - ப்ரேரித்து, வடிப்பிடுகை - தணிபேட்டுக் கிளப்புகை. கீழே ‘கைகூப்பும்’ என்னையாலே இங்கே - சாஷ்டாங்கப்ரணாமம் விவக்ஷிதம். ப்ரஹ்மலாதனுக்காக ஹிரண்யன்உடலைப் பிளந்தானென்று விவக்ஷித்து, அதைச் சொல்லுகிற தாயாருடைய ஹார்த்தலாவம் - சிதலுவபூம் இத்யாதி வாக்யத்யயம். ஸப்தார்த தம் - அவன்வரத்துக்கு இத்யாதி. “சிதலுவபூம்ஸுரூபஸ்யஸுரூபஸநாதமே” இத்யாதி. ப்ரதமேம்ஸே ஷேகாகவிம்ஸே ப்ரஹ்மலாதசரிதே. “அவுண்ணுடலிடந்தானே” என்கிறவருடைய ஹார்த்தலாவத்தைப் ப்ரகாராந்தரேண அருளிச்செய்கிறார் - தமப்பன்இத்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே.

வதவலாவது : நீர் பகையான வதவலாகாதோ ? இவ்வளவில் உதவாமைக்கு மேற்படப் பகையுல்லையே. அது ஒருகால் சிறுக்கனுக்கு உதவினமையுண்டு. அது தப்பிற்றிறையென்ன, பின்போ நீயுதவாதது ? [அலைகடல்கடைந்த]-ப்ரயோஜனாந்தரபரர்க்கும் அகப்படக் கடலைக்கடைந்துகொடுத்திலையோ ? உன்னைக்கொண்டு ஒருப்ரயோஜனங் கொள்வார்க்கோ உதவலாவது ? உன்னையே “ப்ரயோஜனம்” என்றிருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ ? [ஆரமுதே] - இவருடைய அம்ருதத்தைக்கொண்டாயிற்று அவர்கள் கடல் கடைந்தது. [சந்தித்து இதயாதி]-உன்னைக்கிட்டித் திருவடிகளைச் சாரவேணுமென்று வ்யவஸிதையா யிருக்கிற இவளை இப்படி யறிவுகேடுப்பதே! (வலித்த ப்ராணனை பலாத்காரத்தாலே யரித்த.) அன்றிக்கே, உன்னைக்கிட்டி ஸந்தியிலே முடியுமித்தனையென்று ப்ராணனை யரித் திருக்கிறவளை என்னுதல். (வலித்த - அத்யவஸித்த.) “தாவஜஹம் தஜிஜீவிஷேயம்” (தாவத்த்யஹம்தாதஜிஜீவிஷேயம்) என்றுகாணும் இருக்கிறது. [மையல்செய்தானே] - உம்மை யாசைப்பட்டவளுக்கும் மயக்கமேயோ மலித்துலிட்டது. (ந)

ஆறாம் பாட்டு.

மையல்செய்தேன்னைமனங்கவர்ந்தானே! என்னும்மாமாயனே! என்னும்
செய்யவாய்மணியே! என்னும் தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்துள்ளாய்என்னும்
பெய்யவாடண்டுசங்குசக்கரம்வில்லேங்குதும்விண்ணோர்முதல்! என்னும்
பைகோள்பரம்பணையாய்! இவள்திறத்தருளாய்பாவியேன்செயற்பாலதுவே.

ஆ. (ஸமயஸ்செய்து.) - அதிகுஷுத்ரமான காகத்தின்பக்கலிலே ப்ரஹ்
மஸ்தரத்தைவிட்டருளின உன்னுடைய ஸர்வவசிகரணமான ப்ரணயித்வ குணத்தாலே
என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹுரித்தவனெயன்னும், வச்யபராணமான அவனுடைய

அவன் பகையோ? என்ன - இவ்வளவில் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அதொருகால்இத்யாதி
வாக்யத்வயம். ‘அதொருகால்’ இத்யாதிக்குக் கூற்த்து - அவதாம் முன்பின்னாலும் இப்படியேச
வ்யாபாரங்களைச் செய்தான் என்று. இத்தைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தாவம் - உன்னைக்
கோண்டுஇத்யாதி வாக்யத்வயம். “ஆமுதே” என்றத்தைப்பற்ற - உன்னையேப்ராயோஜாமென்
நிரூப்பார்க்கு என்றது. “ஆமுதே” என்றதற்கு ஹாவம் - இவருடைய இத்யாதி. கிட்டி - ஆந்தா
மாகவன்றிக்கே பொஹ்யமாகக்கிட்டி. சரணம் சார்வதே - சரணம் சாரவேனுமென்றே. முந்தினவர்த்
தத்தக்கு, சரணம் சாருகை - ஸம்ஸ்லேஷிக்கை; வலிக்கை - வ்யவஸ்த்திதையாகை. த்வீதியார்த்
தத்துக்கு, சரணம் சாருகை - முடிக்கை; சுந்திக்கை - ப்ராபிக்கை. வலிக்கை - யரிச்சுக்கை. அப்படி யரித்
திருந்தபேருண்டோ? என்ன - தாவத்தியாவம். இத்யாதி. “நவாஸ்யோகா நவிதா நவாந்யு:
ஸ்வஹாசிஸிஷ்டாஸ்யித்யாஸவோவா | தாவஸ்யஹம்உருதஜீவீஷெயா யாவஸ்ப்ர
வ்யுதீம் ஸுண்ணாயாம் வி யஸ்ய” இதி ஸுந்தாகாண்டே ஹநாமந்தம்ப்ரதி லீதா. (௨௬-௩௦)
அவதாரணர்த்தம் - உம்மை இத்யாதி. ‘சிந்திக்கும்’ என்று தொடங்கி, ‘மையல்செய்தானே - இவர்
திறத்தருளாய்’ என்று மேஸற்பாட்டில் க்ரியையோடே அந்வயம்.

(3)

மஹாச்சர்யபூதமான ஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து, மஹாச்சர்யபூதனென்று சொல்லும். நிரதியாய தீப்தியுத்தமாயிருப்பதொரு நீலரத்தம், செந்தர்மரை பூத்தாற் போலேயிருந்த திருவுடம்பையும் திருப்பவளத்தையுமுடையவனே என்று அவ்வழகைச் சொல்லும். அடியேனுக்கு ஆத்மநீரம் பண்ணுகைக்காகவன்றோ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது? என்னும். ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வபாக்தியுமாய் அத்யுக்ரமாயிருந்த ரதாங்கசங்கசார்ங்காதி திவ்யாயுயங்களை ஏந்தியருளுகிறதெனக்காகவன்றோ? என்னும். இவளுக்காக நீ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, இவன்பக்கல் க்ருபை பண்ணியருளுகிறதில்லை; இதுக்குஹேது என்னுடைய பாபமேயிதே என்கிறான்.

ஒ.- ஆறும்பாட்டில், இவள் இவ்வவஸ்யாபந்நையாயிருக்க இவள் ஆர்த்தி தீர்த்தருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்னுடைய கர்மவிபாகம் என்கிறான்.

[மையல் என்று தொடங்கி] - என்பக்களிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி என்னை அறிவழித்து என்மநஸ்ஸை நிர்ஸேஷமாகப் பறித்துக்கொண்டவனே! என்னும். ஸம்ஸ்லேஷஸையில் ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை உடையவனே! என்னும். ஸம்ஸ்லேஷஸையில் வார்த்தை அருளிச்செய்யும்போது திருப்பவளத்திலும் திருவுடம்பிலும் பிறக்கும் அழகை நினைத்துச் செய்யவாய்மணியே! என்னுநிற்கும். ப்ரமஹரமாக கோயிலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை நினைத்து இவள் தனக்கு உதவுகிறிலே என்று சொல்லாநிற்கும். [வெய்யவாள் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில்எந்தும் விண்ணோர்முதல்! என்னும்] - அயர்வறுமமமார்களுக்கு அதிபதியாய் இருந்துவைத்து ஆபுரிதருடைய ஆபந்திவாரணார்த்தமாகக்காணவே எதிரிகள் ஊப்படும்படி கொடியவான திவ்யாயுயங்களை யறித்திருக்கிற நீ, என்னுடைய ப்ரதிவெர்யகங்களை நீக்கி என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளாதொழிவதே என்று கருத்து. [பைரொள்பாம்பணையாய் இவள் திறத்தருளாய்] - ஆபுரிதஸம்ஸ்லேஷைக ஹேயனாயிருக்கிற நீ, இவளிடையாட்டத்தில் க்ருபை பண்ணுகிறிலே. இவள் ஈர்க்கிதையாய் இருக்கச்செய்தே இவளை விஷயிகளிடாதே "படுக்கை நேர்பாடாயிருந்ததி" என்று உறங்கி அருளுவதே! என்றுமாம்.

ப.- அநந்தரம், ஆபுரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமான ஆயுபூர்த்தியை யுடையையாயிருக்கச்செய்தே இவளை இப்படி யலற்றும்படி பண்ணின நீ, இவளளவில் நான் செய்யக்கடவபடி அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறான்.

.. (உன்னுடைய ஹவ்யதையாலே,) என்னை-என்னை, மையல்செய்து-மயல்கொள் ளப்பண்ணி, மனம் - நெஞ்சை, கவர்ந்தானே - அபஹரித்தவனே! என்னும்-என்னும்; மாமாயனே - மையல்கொள்ளுகைக்குப்பண்ணின நிரவதிகாச்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (ஹவ்யதாப்ரகாஸகமான உக்தியாலே ஸ்ப்புரிக்கிற,) செய்யசிவந்த, வாய் - அயரஸோஹையையுடையையாய்க்கொண்டு, மணியே - மணிபோல முடிந்தாளலாம்படி ஸுலபனாவனே! என்னும் - என்னும்; தண் - (உன்னைக்கிட்டி என்பரிதாபந்திருகைக்கிடாகக்)குளிர்ந்த, புனல் - நீர், சூழ்-சூழ்ந்த, திருவரங்கத்து - கோயிலிலே, உள்ளாய் - ஸந்திஹிதனாவனே! என்னும் - என்னும்; வெய்ய - விரோதிவிஷயத்தில் வெய்மையெடிவான, வாள் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில் - ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை யும், ஏந்தும் - ப்ரணதரக்ஷா விளம்பம் பெறுதாரைப்போலே எப்போதும் ஏந்தியிருந்து, (அவ்வழகை), விண்ணோர் - ஸூரிகளுக்கதுவிப்பித்து, முதல் - அவர்கள் ஸத்தாதி

ஹேதுபூதனவனே! என்னும் - என்னும்; பை - உன்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே விரி
கிறபணத்தை, கொள் - உடையனாய், பாப்பு - (ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மைகுளிர்த்தி
நாற்றத்தாலே நிரதிஸ்யலோப்யமான) திருவனந்தாழ்வானை, அணையாய் - படுக்கையாக
வுடையவனே! இவள்திறத்து - (நீ படுக்கைபொருந்திக்கிடக்கத் தறைப்பட்டுக்கிடந்தலற்ற
கிற) இவள்திறத்து, பாவியேன் - இவளையிப்படி காணவைத்த பாபத்தையுடையநான்,
செயற்பாலது - செய்யும்பாசாரம், அருளாய் - அருளிச்செய்யவேணும். நீ அநாதரித்த
வளவில் என்னாற்செய்யலாவதொரு பரிஹாரமுண்டாக உன்னாலும் சொல்லமுடியா
தென்று கருத்து. மையல்செய்தென்று - பிச்சரைப்போலே ஊவித்துக்காட்டியென்று
மாம்.

இ.—ஆரூம்பாட்டில், இவ்வவஸ்யாபந்நையாயிருக்கிற இவள் ஆர்த்திதீர்த்
தருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்கர்மவிபாகமேயிறே என்கிறாள்.

[மையல் இத்யாதி] - என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி என்
மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனே! தன்மென்மைபாராதே தாழ்நின்று பணிமொழிகளைச்
சொல்லி இழிதொழில்களைச்செய்து தன் ஆற்றாமையை ஆவிஷ்கரித்து, ஸர்வேந்தரிய
கந்தமாவ மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனே! என்னும். தங்கள் இழவு தெரியாதபடியிருந்து
பிறர்நெஞ்சை அபஹரிக்கையிறே ஸ்த்ரீத்வமர்ப்பாதை; என் நினைவு அவன் நினைவாய்
அத்தலை இத்தலையாயிற்று என்கிறாள். [மாமாயனே என்னும்] - ஸம்ப்ரலேஷ்டஸாயில்
ஆர்ச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை உடையவனே! என்னும். [செய்யவாய்மணியே என்னும்]-
இதுவும் அந்தமாயங்களிலே ஒன்று. தாழ்வுதோற்ற வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கி,
அது தலைக்கட்டமாட்டாதே ஸ்மிதம் பண்ணுகிற்கும்போதைத் திருவயரத்திற்பழுப்பு,
“செவ்வாய்முறுவலோடு எனது உள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றியானறியேன்” என்னும்
படியிறே முறுவல் துவக்கவல்லபடி. [மணியே] - ஸ்மிதம்பண்ணும்போது திருமேனி
யெங்கும்ஒக்கப் பிறக்கும் எழிலும் குளிர்த்தியுமிருந்தபடி. [தண்புனல்கூழ் திருவரங்
கத்துள்ளாய் என்னும்] - குளிர்த்திக்கு இவ்வடிவழகு தேடிப்போகவேண்டாதபடி
தேசமே ஸ்ராமஹரமாய் இருக்கிறபடி. ஸந்நிஹிதனாய்வைத்து எனக்கு உதவாதொழி
வதே; [வெய்யவாள் இத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய்வைத்து ஆர்தாக்ஷ
ணர்த்தமாக அன்றோ தீவ்யாயுயங்களை யரித்தது? காணவே, எதிரி மண் உண்ணும்படி
யான தீவ்யாயுயங்களை யரித்திருக்கிற நீ, என்விரோயிகளைப்போக்கி முகங்காட்டா
தொழிவதே என்கை. [பைகொள்பாப்பணையாய் இவள்திறத்து அருளாய்] - ஆபூரித
ஸம்ப்ரலேஷ்ட ஸ்வஹாவனான நீ இவள்திறத்து க்ருபைபண்ணுகிறிலே. ஸ்வஸ்பர்ஸத்
தாலே விகளிதமான மணத்தைஉடையனாய், ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி
நாற்றங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகஉடையனாகை. நீரும் இவளு
மாக இருக்கக்கடவபடுக்கை, இவள் தறைக்கிட கிடக்க உமக்குப் பொருந்துவதே!
[இவள் திறத்து] - பாடோடிக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [அருளாய்] - அருள்கொள்வார்
தேட்டமானநீ, அருள்பெறில் ஜீவிக்குமவளை இப்படி தறைக்கிடகிடக்க விட்டு வைப்
பதே; [பாவியேன்செயற்பாலதுவே] - பாவியேன் செயலிடத்தது. இவள் பக்கலிலும்
குறையில்லை, உம்முடைய பக்கலிலும் குறையில்லை. இருவருமானசேர்த்திபெற இருக்
கிற என்பாபமிறே இதுக்கு ஹேது. “சித்ராவரெவா சூநிரிதஜாலீசு.”

நடு.—ஆறும்பாட்டு. இவள் இவ்வளவு ஆபந்தையாயிருக்க, இவளார்த்திர்த்து அருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்னுடைய கர்மவிபாக மென்கிறாள்.

[மையல்செய்து] - உணர்த்தியுண்டாகில் நெஞ்சிழவாள்காணும். எதிரிகளுடைய அநவதாநம்பார்த்திருந்து அவர்கள் கோட்டைகொள்ளுவாரைப்போலே. [என்னை] - கடலைத் தறைகண்டா னென்னுமாபோலே. [மனங்கவர்ந்தானே] - புழுகுற்றிச்சட்டம் போகவாரைப்போலே. [மையலித்யாதி] - கொன்று கிழிச்சீரையறுப்பாரைப்போலே. [மாமாயனேயென்னும்] - மையல்செய்த ப்ரகாரங்கள். கலக்கிற ஸம்மத்தில் தாழநின்ற கையைக்காலைப்பிடித்த பரிமாற்றங்காணும் இவள்ளெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது. ஸ்வதஸ்ஸித்தமானமேன்மை போலல்லவாயிற்று, ப்ரணயித்வத்தாலே தாழநின்றநிலை. ஸம்ஸலேஷ டிஸையிற் ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்னும். [செய்யவாய்மணியே யென்னும்] - இதுவும் அந்தமாயங்களிலேயொன்று. தைர்யபங்கம்பிறந்து “நான்உன்சாக் சன்றே?” என்று சொல்லுகிறபோதை அதரத்தில் பழுப்பு. “ஸவிஸாஸஸிதாயாரம்” (ஸவிலாஸஸ்ரிதாதாரம்) என்னக்கடவதிறே [மணியே] - புஷ்பம் விகசிதமாம்போது எங்குமொக்க ஒருசெவ்விபிறக்குமாபோலே, ஸ்மிதம்பண்ணுகிறபோதுவடிவிலேஎங்குமொக்க ஒருசெவ்வி பிறந்தபடி. [தண்புனல்] - ஸ்மிதத்தில் துளிர்த்திபோலாயிற்று ஊரில்துளிர்த்தியும், அவ்வாயில் துளிர்த்திபோலேகாணும் இவ்வாயில்துளிர்த்தியும். (வாய் - இடம்.) [வெய்ய வாளித்யாதி] - தீவ்யாயுதங்கள் எதிரிகளையழிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமாபோலே காமிரி களை யழிக்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. உகப்பாரையும் உகவாதாரையும் ஒக்கத்தோற்

ஆறும்பாட்டு.—மையல் இத்யாதி. “பாவியேன் செயற்பாலதுவே” என்றத்தைப் பற்ற அவதாரினை - இவள் இவ்வளவு இத்யாதி.

மையல்செய்தபின்பு “மனங்கவர்ந்தான்” என்றதுக்குஊவம் - உணர்த்தி இத்யாதி. உணர்த்தியறப்பண்ணி நெஞ்சை அபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - எதிரிகளுடைய இத்யாதி. மனங் கவர்ந்தானென்னுதே, “என்னை” என்ற விசேஷித்ததுக்குஊவம் - கடலை இத்யாதி. ஸரிதத்தைப் பொகட்டு ஸாராம்ஸமானமகஸ்ஸை யபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - புழுகுற்றி இத்யாதி. ப்ராந் தியைவிளைத்து ஸாராம்ஸத்தை யபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கொன்று இத்யாதி. கிழிச்சீரை - சாளிகைப் பை, மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - மையல்செய்தப்ரகாரங்கள் என்று. “மாமாயன்” என்றதொடக்கி “விண்ணோர்முதலென்னும்” என்னுமளவுக் கடக்கித்து “மையல்செய்தப்ரகாரங்கள்” என்றது. “மாயன்” - வ்யாமோஹயுக்தனென்றபடி. மாயமாவதேதென்ன - கலக்கிற இத்யாதி. “மா” என்றதுக்கு ஊவம் - ஸ்வதஸ்ஸித்தமான இத்யாதி. “மா” - உஹத்தான என்றபடி. இத்தால் - பர த்வத்திற்காட்டில் ப்ரணயித்வத்துக்கு ஆதிக்யமுண்டென்றபடி. சிவப்புத்தோற்றுவது வார்த்தையிலே யானையாலே, வார்த்தை சொல்லும்போதைச்சிவப்பாக விவக்ஷித்த அர்த்தம் - தைர்யபங்கம் இத்யாதி. ஸ்மிதத்தாலேவந்த சிவப்பாக அர்த்தாந்தரம் - ஸவிலாஸ இத்யாதி. “ஸவிஸாஸஸிதாயாரம் ஸிஸாஸஸிதாயாரம்” துஹரணம் - ஸவிஸாஸஸிதாயாரம் ஸுபுரிஷிதாயாரம்” இதி பஞ்சமேர்ஸே ஸப்ததஸே அக்ரூரத்ருஷ்ட லகவத்ருபவர்ணகே. (கௌ-உக). “மணி” என்றதுக் கர்த்தம் புஷ்பம் இத்யாதி. கீழுத்தத்தை ரஸோக்தியாக் அருளிச்செய்கிறார் - அவ்வாயில் இத்யாதி. இவ்வாயிலென்றது - இவ்விடத்திலென்றபடி. காமிரி, அவயவங்களைவிட்டு ஆயுதங்களைச் சொல்ல வானென்? என்ன - தீவ்யாயுதங்கள் இத்யாதி. விவரணம் - உகப்பாரையும் இத்யாதி. அதாவது - மேன்மையாலும் அழகாலும் இருவரையும் அழிக்குமென்றபடி. இவற்றிலீடுபடுகைக்கு, இவன் இவற்

“இவன்இவற்றைருளாத” என்ற பாடாந்தரம்.

பிக்குமவை. முன்னே கைகண்ணைவக்கிறவையிறே. காணவே எதிரிகள்மண்ணுண் ணும்படியான திவ்யாயுபங்களை யரித்திருக்கிற நீ என்விரோதிகளைப்போக்கி முகங்காட்டா தொழிவதே. [விண்ணோர்முதலென்னும்] - திவ்யாயுபங்களோட்டைச் சேர்த்தியால் வந்தஅழகைக்காட்டிநடத்த, அதுவே ஜீவநமாகவாயிற்று அந்நாடு கிடப்பது. இல்லையாகில், அங்கே வினையுண்டாய் யரித்துக்கொண்டிருக்கிறுனன்றே. [பைகொளித்யாதி] - ஸ்மிதத் தோடு, திவ்யாயுபங்களோடு, நித்யவிபூதியுத்தனையிருக்கிறிருப்போடு, திருவந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தருளினத்தோடு வாசியற எல்லாம்உத்தேசம்யமாயிருக்கிறதாயிற்று. ஹகவத் லிக்ரஹஸ்பர்ஸத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே விகஸிதமான மணங்களையுடையனான திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனே! தனிப்படுக்கையிலேசாய்வதே நீர், இவள் தறைக்கிடைகிடக்க. [இவள்திறத்தருளாய்] - படுக்கையில் சேர்த்திபெருவிட்டால், நாட்டுக்குப்பண்ணை அருளுநின்றிக்கே யொழியவேணுமோ? [இவள்திறத்து] - பாடோ டிக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [அருளாய்] - அருள்கொள்வார் தேட்டமான நீ, அருள்பெறில் ஜீவிக்குரிவகை இப்படி தறைக்கிடைகிடக்க விட்டுவைப்பதே! (அருளாய் - அருளுகிறீ ரில்லையென்றபடி.) [பாலியேன்] - நீருளாதவராயல்ல; இவள்அதுபெருவிடில் ஜீவிப் பாளாயல்ல; இதுக்கடி நான் பண்ணின பாபமிறே. “உதாராவஜெவாசுநிதிதராவஸீசு” (மத்பாபமேவாத்ரநிமித்தமாஸீத்) என்னுமாபோலே. [செயற்பாலது] - என்னுடைய செய லிடத்தது அருளாமைக்குஅடி; (பாலியேன்செயலிடத்தது - இவள்பக்கலிலும் குறையில்லை, உம்முடைய பக்கலிலும் குறையில்லை, இருவருமானசேர்த்திபெறவிருக்கிற என்பாபமிறே இதுக்கு ஹேது.)

(க)

ஹையறித்தபடி எவ்வனே? என்ன - முன்னே இய்யாதி. இது - சாமி; கைகண்ணைவக்கிறவை - அது ஹவித்தவையென்றும், கையிலேகண்டு வைக்கிறவையென்றும்; முன்னே - பூர்வம், ப்ரத்யக்ஷத்திலே யென்றும். திவ்யாயுபங்களுக்கு அந்தரம் “விண்ணோர்முதல்” என்றதுக்கு ஹாவம் - திவ்யாயுபங்கள் ஒட்டை இய்யாதி. அவர்கள் ஜீவநார்த்தமாகவோ யுரிக்கிறதென்ன - இல்லையாகில் இய்யாதி. ப்ரண யிநி “மாயன்” என்றாற்போலே சொல்லாதே, “விண்ணோர்முதல்” என்று நித்யவிபூதியுத்தனை ஆகாரத்தைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஸ்மிதத்தோடு இய்யாதி. “பைகொள்” இய்யாதிக்கு ஸப் தார்த்தம் - ஹகவத் இய்யாதி. இப்பதப்ரயோகத்த ஹாவம் - தனிப்படுக்கையிலே இய்யாதி. “அருளாய்” என்றதுக்குஹாவம் - படுக்கையில் இய்யாதி. “அருளாய்” - அருளுநிலை. பாடோடி - துக்கத்தோடு. “பாலியேன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - நீருளாதவராய் இய்யாதி. “மாமாயன்” என்று - நீரதுரப வ்யாமுக்ரபாசையைப்பற்ற - நீருளாதவராயல்ல என்றது. இத்தால் - அருளாதது உம் முடைய பக்கல் குறையல்ல என்றபடி. உம்முடையபக்கலிலே அறிவழிந்தமையைப்பற்ற-இவள்அது பெறவிடில் ஜீவிப்பாளாயல்லஎன்றது. இத்தால்-உம்முடையபக்கல் இவள்அதிமாத்ரப்ரவணையாகை யாலே, நீருளாதது இவன்குறையல்ல என்றபடி. இதுக்குப்ரமாணம் - மத்பாபம் இய்யாதி. “உதாராவஜெவாசுநிதிதராவஸீசு” இய்யோத்யாகாண்டே ஶரதஃ. செய லிடத்ததென்றது - கர்மத்திடத்த தென்றபடி: செயலடியான என்னுடைய தோஷமென்றபடி. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

பாலதுன்பங்களின்பங்கள்படைத்தாய்! பற்றிலார்பற்றநின்றனே! காலசக்கரத்தாய்! கடலிடங்கோண்டகடல்வண்ணை! கண்ணனே! என்னும் சேல்கொள்தன்புனல்குழ்திருவரங்கத்தாய்! என்னும்என்தீர்த்தனே! என்னும் கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கிருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கோழந்தே.

ஆ.—(பாலதுன்பங்கள்.) - ஸுகதுஃகங்களை அநுகூலப்ரதிகூலாநுவல்வ்யமாக நீபண்ணினவ்யவஸ்யையென்னளவிலே விபர்யஸ்தமாக்கலோ பார்த்தருளிற்றென்றும், உன்னுடைய ஆஸ்ரண்யமாஸ்ரண்யத்வம் எங்கனே போயிற்றென்றும், ஆபுநிதவிஹோயிகளுடைய ஆயுரவஸநகணநக ஸ்வலாவமான திருவாழியை ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறதது அடியேனுக்காகவன்றோ? என்றும், திருப்பாற்கடலிலே வந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறதும் ஸ்ரீநந்தமோபர் திருவவதாரம்பண்ணியருளினதும் கோயிலிலே வந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறதும் ஆபுநிகார்த்தமாகவன்றோ? என்றும், த்வத்ருணைகூராகபோஷக லோக்யத்வ விஹோதியாய் மத்கதமான அஸோஷதோஷங்களையும் போக்கினுற்போலே, த்வத்ஸம்ப்ரலேஷவிஹோதியான என்னுடைய பாபங்களையும் போக்கியருளாயென்றும் சொல்லிக்கொண்டு, பிரிவென்னும் சொல்லுங்கூடப் பொறுக்கமாட்டாதபடி ம்ருதுஸ்வலாவையான என்னுடைய பெண்பிள்ளை தன்னுடைய அழகியகண்கள் நீர்மல்கவிருக்கும் என்கிறாள்.

ஒ.— ஏழாம்பாட்டில், அவ்வவபதார்த்தங்களை அநுஸந்தித்து அவைபொறுக்குமளவுகளிலேயன்றோ ஸுகதுஃகங்களைச் சமத்துவது; இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ? என்னொதின்றாள் என்கிறாள். ஆபுநிதரைவாழ்விக்கையும் அநாபுநிதரை துஃகப்படுத்துகையும்ன்றிக்கே மற்றைப்படியே ஆயிற்றோ உம்முடையபடி? என்னொதின்றாள் என்றுமாம். [பாலவென்றுதொடங்கி] - இடம்அறிந்து ஸுகதுஃகங்களைப் படைத்தவனே! [பற்றிலார்பற்றநின்றனே] - தந்தாமுக்கே சிலநன்மை இல்லாதாரை விஷயிகரிக்கக்கடவதோ? என்னில், அபராதமேயாய்த் தங்களுக்கு ஒருபற்றும்இன்றிக்கே இருக்கிற ஜயந்தன்போல வார்க்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியான நீர்மைபயுடையவன் அல்லையோ? [காலசக்கரத்தாய்] - காலத்தைநடத்தும் திருவாழியை உடையவனே! விஷயிகரிக்கக்காலமாக வேணுமோ? என்னில்; காலதத்வமும் நீ இட்டவழக்கன்றோ? என்றுமாம். [கடலென்று தொடங்கி] - ஒருகடல்ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே ஆபுநிதாநுகரஹார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி அங்குவரமாட்டாதார்க்கும் ஆஸ்ரயணியனாய்க் கொண்டு ஸ்ரீநந்தமோபர் திருமகனாய்வந்து திருஅவதாரம் பண்ணியருளி அங்குஉதவாதார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி மதஸ்யாதிகளும் அசப்படத் தந்தாமுடைய யாகங்களேஇழவாதே ஹுஜிக்கலாம்படியான கோயிலிலேவந்து நித்யஸந்நிஹிதனாய் இருக்கிறாய் அல்லையோ? என்னும். [என்தீர்த்தனேஎன்னும்]-உன்னுடைய லோக்யதாதிஸயத்தினாலே உன்னுலல்லதுசெல்லாதபடி என்னைப்பண்ணினவனே! என்னும். நான்இழிந்தாடும்துறையேஎன்றுமாம். [கோலமா மழைக்கண்பனிமல்கிருக்கும்] - அழகியதாய்ப் பெருத்து ஸ்ராமஹரமான கண் நீர்மல்க இராகின்றாள். இவ்வழகு லோக்தாவானவன் ஹுஜிக்கப்பெறுமையாலே காட்டில்எறித்த நிலாவாகாநின்றது என்று திருத்தாயார்க்குக்

கருத்து. [என்னுடைக்கோமளக் கொழுந்தே] - விஸ்வலக்ஷணம் அதுவலிக்கைக்குப் பரத்தமில்லாதபடி மிகவும்வாழையான என்மகள்.

ப.—அந்தரம், ஆபுரித ஸம்ரக்ஷணர்த்தமான அர்ணவஸாயித்வாதி குணங் களை யுடையவன் ஸ்வஹாவங்களைச் சொல்லி க்வேசியாநின்றனென்கிறான்.

என்னுடை - என்னுடைய, கோமளம் - ம்ருதுஸ்வஹாவமான, கொழுந்து - லதாக்ரம்போலே யெல்லியளாயிருக்கிறஇவள், பால - இடந்தோறுமிடந்தோறும், துன்பங்கள் - அநாபுரிதவிஷயத்திலே துன்பங்களையும், இன்பங்கள் - ஆபுரிதரிடத் திலே இன்பங்களையும், படைத்தாய் - உண்டாக்கினவளாய், (எத்தனையேனும் அபராதிக ளாயும்), பற்று - புறப்புபற்று, இலார் - அற்றாரான ஜயந்தன்போல்வாரும், பற்ற - பற் றும்படி, நின்றானே - அஸரண்யஸரண்யனாபிற்பானாய், காலசக்கரத்தாய் - (ஆபுரித ருடைய ப்ராப்திகாலம் நீ யிட்டவழக்காம்படி மாஸருதுவத்ஸராதி பரிவ்ருத்தியை யுடைத்தான) காலசக்கரத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு, (ஆபுரிதரக்ஷணர்த்தமாக), கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, கடல்வண்ண - கடலிலேயொருகடல் சாய்ந்தாற்போலே, இடங்கொண்ட-கண்வளர்ந்தருளுமவளாய், (க்ஷீரார்ணவநிகேதனான அந்தவாகாரத்தை விட்டு), கண்ணனே - ரக்ஷணர்த்தமாகக்ருஷ்ணனாய்வந்தவனே! என்னும் - என்னும்; (அதுக்கும்பிற்பட்டார்க்காக), சேல் - சேல்களை, கொள் - உடைத்தான, தண்-குளிர்த் த, புனல் - புனல், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலேஸந்நிஹிதனாவனே! என்னும் - என்னும்; (அந்த ஸௌலப்யத்தாலே), என்-நான் அவயாஹிக்கைக்கு, தீர்த் தனே - துறையானவனே, என்னும் - என்னும்; (இவ்வார்த்தத்வநியில்வரக்காணமை யாலே), கோலம் - ஷர்ஸாயமாய், மா - பெருத்து, மழை - குளிர்த் த, கண் - கண்ணு னது, பனி - நீர், மல்க - விஞ்சும்படி, இருக்கும் - நிர்வயாபாரையாய் நிற்கும். இப் பாட்டு - திருத்தாயார்வார்த்தையான முன்னிலையில்லாயையாலே, அவள் தன்னுடைய உட்கொண்டிரங்குதல். அன்றியே, 'கடல்வண்ண' என்னுடையவும் - தாய்வார்த்தையான நாயகன் முன்னிலையாய், 'கண்ணனே' என்று தொடங்கி நாயகிபாசரத்தைச்சொன்னு ளாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆஸ்ரயங்களை அதுஸந்யித்த, பொறுக்குமளவி?ல யன்றோ டுவங்களைச்சமத்துவது? இப்படி எண்ணப்படுத்தலாமோ? என்னுநின்றான் என்கிறான். ஆபுரிதரை வாழ்விக்கையும் அநாபுரிதரை நலிக்கையுபன்றிக்கே, இப்போது விபரிதமாயிற்றோ உம்முடையபடி? என்னுநின்றான் என்றமாம். இக்கோமளக்கொழுந் துக்கு, கைம்முதல் ஒன்றும் இல்லாதார்பற்றினால் ரக்ஷிக்கும் நீர்மமையுடையவன் ஸந் தியிலே இதெல்லாம்படவேண்டுகிறது என்கொட்டை ஸம்வந்யம் என்று மனோபயிக் கிறான். [பாலதுன்பம்இத்யாதி] - இடமறிந்து ஸுவேடிவங்களைப் படைத்தவனே! பாலவாக - ஸூரோஸூரோக ஆக. பிரிந்தார்எல்லாரும் அதுவலிக்குமித்தை இவள்ஒருத் தியையும் அதுவலிப்பிக்கப்பார்த்தால் இவளால் பொறுக்கப்போபோ? அங்ஙனன் றிக்கே, ஆபுரிதர்வாழவும் அநாபுரிதர் கெடுப்படியாகவும் அன்றோ பண்ணிவைத்தது. தீமையுன்னடியார்க்குத் தீர்த்து அசுரார்க்குத் தீமைகள் செய்யுமவனன்றோ? பண்டுகட்டின மர்யாதையும் இல்லையோஇவளுக்கு? அபராயங்கள் கனத்துத் தந்தாமுக்கென்ன ஒரு கைம்முதல் இல்லாதாரை விஷயீகரிக்கக்கடவதோ என்னில்; [பற்றிலார்பற்றின்றானே]-

அபராயமேயாய் ஸுக்ருதஸேஸமும் இல்லாத ஜயந்தன்போல்வார்க்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம் படியன்றோ உம்முடையநீர்மை? “ஸவித்ராவபரித்யுத்” [காலசக்கரத்தாய்]-விஷயிகரிக்கக் காலமாகவேனுமே என்ன, காலதத்வம் நீ இட்டவழக்கன்றோ? ஆபுரிதர்க்காகப் பகலை இரவாக்கினவன் அன்றோ? அவ்வனன்றிக்கே, ப்ரதிஸந்யகமுண்டு காணும் என்ன; ப்ரதிஸந்யத்துக்கும்ருத்யுவானதிருவாழிகையிலேயிருக்க ப்ரதிஸந்யகமுண்டோ? நாம் அஸந்திஹிதர் அன்றோ? என்ன, [கடவிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா]-நீ எங்களைக்காலம் பார்த்தன்றோ கிடக்கிறது? ஒருகடல் ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே, அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்திலையோ? அவ்வளவு வரவல்லார்க்கே யென்ன, [கண்ணனே என்னும்] - அஸக்தரான இடையார்க்கும் இடைச்சிகளுக்கும் கூடினாய்வந்து உதவிற்றிலையோ? “நாமவாயுஜ்ஜீவஜ்ஜுஹ்யாதொய்யாஸாஸாஸாஸா” அதுதப்பிற்றிறே என்ன, [சேல்கொள்இத்யாதி] - மதஸ்யாதிகளுக்கும் தந்தாமுடைய பாகாதிகள் இழுவாதபடியான கோயிலிலே நித்யஸந்திஹிதன் அல்லையோ? என்னும். உம்மாலல்லது தரிக்கமாட்டாத இவள் இப்படிபடக்கடவளோ? “ஜவாநத்யாவீவொஹ்யுதள” என்றிருக்கு மவளிறே இவள். [என்றித்தனைஎன்னும்] - புறம்புள்ளாஃராகி பொருந்தாதபடியாக்கின ஸுத்தியோமுத்தைச் சொல்லுதல், உன்னைச்சொல்லிக் கூப்பிடுப்படி பண்ணினவன் என்னுதல். தண்புனல் என்று - புனல் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, நான் இழிந்தாடும்துறை என்னுதல். [கோலமாமழைக் கண்பனிமல்கவிருக்கும்] - ஸர்ஸநீயமாய்ப்பரந்து ஸ்ராமஹரமான கண்நீர்மல்கவிராநின்றாள், கண்ணும் தண்ணீருமாயிருக்கிற இவ்வழக்குக்கு ஹோக்தாவாயிருக்கிறவன் க்ருஷிபண்ணி, மலவேளையிலே எனைக்கு இரையாக்குவதே. [என்னுடைக்கோமளக் கொழுந்தே] - ஸர்ஸலேஷமும் பெருத இவளுக்கு விஸ்லேஷத்தை விளைப்பதே. [கொழுந்தே]-உபக்ரம் தேட்டமானவளவிலே தறையிலேபடாவிடுவதே! “வதிஸ்யொயாமஸாமஹ்வய” இப்பாட்டில், ஒருதலைக்கட்டின்றிக்கையிருக்குமதுக்குக் கருத்து - “பரிஹரிக்கும் எல்லையுந்தான். நாம் இவர்க்குச் சொல்லுவதென்?” என்று தன்னிலே நோவுபடுகிருள்” என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி பணிக்கும்.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஆஸ்ரயங்களை யதுஸந்தித்து, பொறுக்குமளவுகளிலே யன்றோ ஸுபஷ்டிவங்களைச் சுமத்துவது? இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ என்னாநின்றாளென்கிறாள். “ஆபுரிதரைவாழ்விக்கையும் அநாபுரிதரை நலிகையுமன்றிக்கே, இப்போது விபரீதமாயின்றோ உம்முடையபடி என்கிறாள்” என்றபிள்ளான். இக்கோமளக் கொழுந்துக்கு, கைம்முதலொன்றமில்லாதார் பற்றிலால் ரக்ஷிக்கக்கூடவ நீர்மையுடைய

ஏழாம்பாட்டு-பாலஇத்யாதி, ‘இக்கோமளக்கொழுந்துக்கு’ இத்யாதிவாக்யத்தை “என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்து” என்றத்தையும், “பற்றிலார்பற்றநின்றானே” என்றத்தையும் கடாக்ஷித்துப் பாட்டுக்கவதாரிகையாக முந்தறஅதுஸந்தித்து, அநந்தரம், ‘ஆஸ்ரயங்களை’ இத்யாதி வாக்யத்வயத்தையும் - “பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்” என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக, பதாவதாரிகையாகவாதல் தாத்பர்யமாகவாதல் அதுஸந்திப்பது. யதவா. “பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்” என்கிறபதத்திலே நோக்காக - அதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக இரண்டவதாரிகையும், “என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்து - கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கவிருக்கும், பற்றிலார்பற்றநின்றானே” என்கிறபதங்களிலே நோக்காக ஓர்அவதாரிகையும் ஆக, மூன்றவதாரிகையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - ஆஸ்ரயங்களை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே என்னுதல். ஆஸ்ரயங்களையதுஸந்தித்தென்றது - அவர்களவர்களை யதுசந்தித்தென்றபடி. பொறுக்கத்தக்கவர்களை விசாரித்தென்றபடி. இப்போது

வன் ஸந்தியிலே இதெல்லாம் படவேண்டுகிறது, என்னோட்டை ஸம்வந்தமென்று மனோரதிக்கிறார்.

[பாலஇத்யாதி] - இடமறிந்து ஸம்வந்தம் உங்களைப்படைத்தவனே! பாலென்றது - இடமென்றபடி; அப்பாலிப்பாலென்றால் - அவ்வடமில்லிடமென்றபடி. பாலவாகஸ்த்தானேஸ்த்தானேயாக. உம்மைப்பிரிந்தார் எல்லாரும் அநுலலிக்கும் ஸம்வந்தை இவளோருத்தியை அநுலலிக்கப்பார்த்தால் இவளால் பொறுக்கப்போமோ? அங்ஙனன்றிக்கே, ஆபுரிதர்வாழவும் அநாபுரிதர் கேடும்படியாகவுமன்றே நீபண்ணிவைத்தது? பாலென்பது - முறை. செய்துந்தா வருந்தீமை யுன்னடியார்க்குத்தீர்த்து அசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்துந்தனன்றே. பண்கேட்டின மர்யாதையும் இவளுக்கில்லையோ? பாலென்று-பாகமும், இயல்வம், இடமும், ந்யாயமும், இவைநாலுக்கும் பேர். தந்தாமால் பொறுக்கவொண்ணாதவை தாந்தாமே ஏறிட்டுக்கொள்ளும்போது நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? நம்பக்கல் குறையிலை, பேறு தந்தாமதானால் தாங்களும் சிலசெய்யவேண்டுமென்று அவனுக்குக்கருத்தாக, [பற்றிலார்பற்றினின்றானே] - ஒருகைம்முதலில்லாதார்க்காகவன்றே இங்குவந்து சாயந்தருளிற்று? இக்கிடை நித்யசூரிகளுக்காகவோ? உம்முடைய பக்கல்பற்றறுத்துக்கொண்ட ஜயந்தன்போல்வார்க்கும் பற்றையிருக்கும் அவரன்றேநீர்! 'தமேவஸாரணஜகஃ' (தமேவசரணங்கதஃ) அன்றே? அதுஉண்டானாலும் அதுக்கொருகாலமுண்டேஎன்ன, [காலசக்கரத்தாய்] - அக்காலசக்கரம் நீயிட்ட வழக்கன்றே? ஆபுரிதர்க்காகப் பகலையீரவாக்கினவனன்றே? அன்

விபரீதமாகையாவது - ஆஸ்ரிதையான இவளை துக்கம் அதுவலிப்பிக்கை. மனோரதிக்கிறு னென்றது - ஸ்வகதமாக எண்ணுகின்ற னென்றபடி.

ஸப்தார்த்தம் - இடமறிந்துஇத்யாதி. "பால்" என்றால் - இடத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன; லெளகிகப்ரயோகம் - அப்பால் இத்யாதி. பாலதுன்பங்களின்பங்கள்படைத்தாய்" என்கிற தலைமகள் வார்த்தையைய அதுவதிக்கிற திருத்தாயாருடைய ஹார்த்தலாவம் - உம்மைப்பிரிந்தார் இத்யாதி. "பாலதுன்பங்கள்" இத்யாதி - திருத்தாயார் வார்த்தையாகில், 'முகம்பாராதே வார்த்தை சொல்லுகிறார்' என்கிற மேலில் வாக்யத்தோடே விரோதிக்கும். 'இப்படி யென்னெப்படுத்தலாமோ என்னொன்றினார்' என்னையாலே - தலைமகள்வார்த்தை யென்னுமிடம் ஸ்புடமிறே. அர்த்தாந்தரம் - அங்ஙனன்றிக்கே ஆஸ்ரிதர் இத்யாதி. "பால்" என்றால் - இவ்வாசாரவ்யத்தையுங் காட்டுமோ? என்ன - பாலென்பது முறை என்று. கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரவ்யத்துக்கும் ப்ரமாணம் - செய்துந்தா இத்யாதி. ஆக "பால்" இத்யாதிக்கு - பொறுக்கத்தக்க இடமறிந்து தத்தத் ஸத்தாநங்களிலே ஸுகதுக்கங்களைப் படைத்தவனே யென்று முந்தினவார்த்தம்; பால் - பொறுக்கத்தக்க இடங்களிலே யென்று ஸப்தார்த்தம்; 'அறிந்து' என்றது - அர்த்தாத்ஸித்தம். ஆஸ்ரிதரான முறையிலே ஸுகத்தையும் அநாஸ்ரிதரானமுறையிலே துக்கத்தையும் படைத்தவனே என்றிரண்டாமர்த்தம். இரண்டாம் அர்த்தத்துக்குச் சேர ஹார்த்தலாவம்-பண்டுசுட்டின இத்யாதி. "பால்" என்றால் - இடத்தையும் முறையையுந் காட்டுமோ? என்ன - பாலென்று இத்யாதி. ந்யாயம் - முறை. கீழிற்பதத்தில் அர்த்தவ்யாநுருணமாக மேலுக்கவதாரிகாத்வயம் - தந்தாமால் இத்யாதிவாக்யத்தவயம். த்வீதீயசங்கதிக்குஉத்தரம் - ஒருகைம்முதல்இத்யாதிவாக்யத்தவயம். ப்ரதமஸங்கதிக்குஉத்தரம் - உம்முடையபக்கல் இத்யாதி. ஜயந்தன் பற்றினானோ? என்ன, ப்ரமாணம் - தமேவஇத்யாதி. "ஸவித்ராவவரித்யுக்" இத்யாதி. 'ஜயந்தன்போல்வார்க்கும்' இத்யாதிக்கு அதுருணமாகஸங்கதி-அதுஉண்டானாலும்இத்யாதி. அதுண்டானாலும் - ஸாபாரதார்க்கும் பற்றையிருக்கும் துண்டானாலும் என்றபடி. அப்படி காலம் கானிட்டவழக்காக விநியோகங்கொள்ளக் கண்டதுண்டோ? என்ன - ஆஸ்ரிதர்க்காகஇத்யாதி. "ஒருகைம்முதலில்லாதார்" இத்யாதிக்கதுருணமாக ஸங்கதி - அன்றிக்கேஇத்யாதி. "காலம்" என்று - காலத்தை யும், ம்ருத்யுவையும் சொல்லுகிறது. காலசக்கரநிர்வாஹகன் என்று முந்தினஅர்த்தம், ம்ருத்யுவா

† இதன் விவரம் இத்திருவாய்மொழியின் இறுதியில் காண்க.

மாள்முகம் பாராதேவார்த்தை.சோல்லுகிறுள்” என்றருளிச்செய்வார். [கொழுந்து] - உபக்
கம் தேட்டமானவளவிலே தறையிலேபடர்விலேதே. “வதிவஸ்யொயவஸுலுலு
வயஃ” (பதிஸம்யோகஸுலபம்வயஃ). இப்பாட்டிலொருதலைக்கட்டின்றிக்கே யிருக்கு
மிதுக்குக் கருத்து “பரிஹரிக்கும்எல்லைகழிந்தாள், நாம்இவர்க்குச் சோல்லுவதென்?
என்று தன்னிலேநோவுபடுகிறுள்” என்று, வங்கிப்புரத்து நம்பிபணிக்கும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கொழுந்துவானவர்கட்கு!என்னும்துன்றேந்திக்கோநிரைகடத்தவன்! என்னும்
அழுந்தோழும்ஆவ்யனலவேவ்வுயிர்த்தும் அஞ்சனவண்ணனே!என்னும்
எழுந்துமேல்நோக்கியிமைப்பிலளிருக்கும்எங்கனோருக்குகேன்?என்னும்
செழுந்தடம்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாய்!என்செய்கேன்என்திருமகட்கே.

ஆ—(கொழுந்து.) - ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய் அயர்வறும் அமரர்களதி
பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனா யிருந்துவைத்து, கோபவேஷபூஷிதனாய்க்கொண்டு
பிறந்தருளி, வர்ஷத்தினாலே அதிபீட்பமாநமான மோபமோபீஜநங்களையும் பகக்களே
யும் ஸ்ரீமோவர்த்தநத்தையெடுத்து ரக்ஷித்தருளின உன்னுடைய நிரவதிகமான காருண்ய
குணத்துக்குங்கூட விஷயமல்லேனோ? என்னும். பின்னையும், நீபார்த்தருளாதொழிந்த
வாறே அழாநிற்கும். தன்னுடைய அபேக்ஷிதம்பெறுகைக்காக உன்னைத்தொழாநிற்கும்.
தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபம் அங்காரமயமாம்படிதீர்க்கோஷ்ணநிர்வாஸத்தைப்பண்ணும்.
என்னுடையஸந்தாபமெல்லாம் போம்படி, உன்னுடைய அதிசீதளமான அஞ்சனமேனி
யைக் காட்டியருளாய்என்னும். நீ வரும்படி காணவேணுமென்று எழுந்திருந்து அநி
மிஷலோவணையாய் ஆகாசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். அங்குக்காணாதொழிந்த
வாறே உன்னைக் காண்கைக்கு உபாயம் ஏதோ? என்னும். செழுந்தடம்புனல்குழ்திரு
வரங்கத்தாய்! என்திருமகட்கு இனி நான்செய்வதென்? என்று கூப்பிடுகிறுள்.

ஒ—எட்டாம்பாட்டில், இவளுக்கு மேன்மேலன வருகிற நோவுகள் தீர்க்
கைக்கு நான் செய்வதென்? என்கிறுள்.

[கொழுந்தென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமர்களுக்கு அதிபதியாயிருந்து
வைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி மோவர்த்தநோத்தரணம்
பண்ணி பசுநிரை மேய்த்தவன்கிடர் என்னுடைய ஆர்த்தி போக்காதொழிகிறுள் என்று
சொல்ல உபசரமித்து நடுவேஇளைத்துப் பின்னையும் வார்த்தை ஒருபடி தலைக்கட்டும், இப்
படி எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கிற இவன் தன்னுலல்லது செல்லாத என்னுடைய

ஹாவம் - உபகீநம்இத்யாதி. “கொழுந்து” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ‘வதி’ இத்யாதி. “வதி
ஸ்யொயவஸுலுலு வயொஹுஷாஹுஷிதா | விஞாணபூவமதஃவாராநாஸஸா
ஹாவவொயயா” இதி அநஸுயாம்ப்ரதி ஸீதா (ரா - அ - 118-34). “உஸைமுமகினால்” இத்
யாதி வாக்யவிவரணமாதல், க்ரியாபதமில்லாமைக்குஹாவமாதல் - இப்பாட்டில்இத்யாதி. தலைக்
கட்டு - க்ரியாபதம். “கோலமாமழைக்கண்” இத்யாதிக்கு - உர்ஸநீயமாய்ப் பெருத்துக்குளிரந்த கண்
ணானது நீர் விஞ்சும்படி நிர்வ்யாபாரையாயிராநிற்கும்” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். (எ)

ஆர்த்தியைத்தீர்த்திலன் என்று தன்னின்றுப்பாலே அழும். ப்ரூதோபநிஷத்கரைப் போலே தன்னுடைய அபேஷிதஸித்யர்யமாகத் தொழுவதும் செய்யும். தொழுதவிடத் திலும் நீர்வரக்காணாமையாலே ஆத்மதத்த்வமெல்லாம் நெருப்பாம்படி நெடுமுச்செறியும் என்னுடைய விரஹாக்கி அவியலாம்படி உன்னுடைய ப்ராமஹரமான நிறத்தோடே வந்து தோற்றவல்லியே என்னும். தன்னுடைய ஆர்த்தத்வநிவழியே வருகிறாய் என்று அத்யவஸித்து உன்னுடைய ஸர்வபரிஸ்பந்தமும் காணலாம்படி எழுந்து மேலே பார்த்து இமைகொட்டாதே இருக்கும்; பின்னையும் தோற்றாதொழிந்தவாதே உன்னை நான் காணும் விரகென்? என்னும். [செழுந்தடமென்று தொடங்கி] - அழகிய மிக்க நீர்கூழ்ந்து இருந்துள்ள கோயிலே இடமாக உடையவனே! லக்ஷ்மீ ஸமையான என்னுடைய மகள், அந்த ப்ராமஹரமான ஷேஸத்திலேவந்து யரிக்கைக்கு நான் என்செய்வேன்?

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய அகிமாறுஷ்சேஷ்டிதத்திலே யகப்பட்டு மேன் மேலான க்ஷிஷ்டையாகிற இவளுக்கு என்செய்வேன்? என்கிறான்.

வானவர்கட்கு - நித்யசூரிகளுக்கு, கொழுந்து - சிரோபூதஞ்ஞவன், என்னும் - என்னும்; (அந்தமேன்மையோடேகூட ஆபுநிதரக்ஷணார்த்தமாக அவதரித்து), குன்று - மலையை, ஏந்தி - அநாயாஸேநஏந்தி, கோகிரை - பசுக்களை, காத்தவன் - ரக்ஷித்தஅதி மாறுஷ்சேஷ்டிதத்தையுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (அந்தரக்ஷணம் தன்னள விலேவமலியாமையாலே), அழும் - புத்திபாவசகரப்போலே கண்ணும் கண்ணீருமாயி ருக்கும்; தொழும் - ப்ரபந்தகரப்போலே அஞ்சலிபந்தம்பண்ணுகிறதும்; (இரண்டும்பலி யாமையாலே), ஆவி-அதாஹ்யமான ஆத்மவஸ்து, அனல் - தக்தமாம்படி, வெவ் - வெவ் விதாக, உயிர்க்கும் - முச்சுவிடும்; அஞ்சனவண்ணனே - இப்படியார்த்தைபாக்கின ப்ரயாமளவிக்ரஹத்தையுடையவனே! என்னும் - என்னும்; ("இக்குரலைக்கேட்டுவரக் கூடும்" என்ற,) மேல் - மேலே, எழுந்து - தலையெடுத்து, நோக்கி - பார்த்து, இமைப் பிலன் - இமையாதே, இருக்கும் - இருக்கும்; எங்ஙனே - எந்தப்ரகாரத்தாலே, நோக்கு கேன் - உன்னைக்காண்பேன்? என்னும் - என்னும்; செழு - உர்ஸரியமாய், தடம் - பெருத்த, புனல் - புனல், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலேஸந்நிஹிதனை வனே! என் - என்னுடைய, திருமகட்கு - லக்ஷ்மீஸமையானஇவளுக்கு, என் - எததை, செய்கேன் - செய்வேன்? ஆர்த்திக்குஅடியான ப்ரோமத்தை அளவுபடுத்தி வேறினா? வாராதஉன்னை வரப்பண்ணுவேனா? இரண்டும் முடியாதிற என்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இவளுக்கு மேன்மேலும் வருகிறநோவுகள் தீர்க் கைக்கு நான் செய்வதென்? என்கிறான்.

[கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்] - அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைஎன்னும். [குன்றேந்திக்கோகிரைகாத்தவன் என்னும்] - அம்மேன்மைபாராதே க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து, இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் நலிவு வாராமல் மலையைஎடுத்து நோக்கினவன் என்னும். நித்யஸூரிகள் பரிய இருக்கிறவன்கிடர் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும், நான் பரிவான் ஆகிறான். நித்யஸூரிகள்வேராய்த் நான் கொழுந்தாய் ஆயிற்று இருப்பது. நித்யஸூரிகள் ப்ரோமம் இவளுக்கு உண்டாகையாலும் இழக்க வேண்டா; பசுக்களுடைய வெறுமை உண்டாகையாலும் இழக்கவேண்டா. குன்

நெடுத்து என்னுதே, ஏந்தினன்றது - ஆழிதார்புமான பாவ்ருத்தி யாகையாலே. அநா யாஸமாய் இருக்கையாலே. [அழும்] - வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனுடைய ரக்ஷணத் துக்குப் புறம்பாவதே! என்று அழும். பாலர்செய்வதும் செய்யும் என்னுதல், ஸ்நேஹி கள் செய்யுமதுஞ்செய்யும் என்னுதல். [தொழும்] - புகலற்றார் செய்வதுஞ்செய்யும் என்னுதல். வேதாந்த ஜ்ஞாநமுடையார் செய்வதும் செய்யும் என்னுதல். [ஆவி யனலவெவ்வுயிர்க்கும்] - தொழுதவிடத்திலும் முகங்காட்டக் காணாமையாலே, அபிர்வாயமான ஆத்மவஸ்து அக்திமயமாய்ப்படி நெடுமுச்செறியாரின்றான். [அஞ் சனவண்ணனே என்னும்] - விரஹாக்கியை அவிக்கலாம்படி ஸ்ரமஹரமானநிறத் தோடேவந்து தோற்றவல்லையே என்னும். [எழுந்து மேனோக்கி] - வடிவை நினைத்த வாதே யுரித்து எழுந்திருந்து, “ஆனைக்கு உதவினாற்போலே வரக்கூடும்” என்று மேல் நோக்கிப்பார்த்து, “ப்ரஹ்மபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக்காணவேணும்” என்று இமை கொட்டாதே இருக்கும். [எங்கனென நோக்குகேன் என்னும்] - பின்னையும் தோற்றா தொழிந்தவாதே, நான் உன்னைச்சாணும் விரடுகள்? என்னும். [செழுந்தடம்புனல் சூழ் திருவரங்கத்தாய்] - அழகியதாய்ப்பெருத்த நீர்சூழ்ந்த கோயிலே இடமாக உடையவனே! ஸ்ரமஹரமான ஹேஸத்தை உடையோரான நீர் இத்தஸைக்குப் போக்கடிசொல்லீர். [என் செய்கேன்] - இப்படி அலமாக்கிறஇவன் உம்மைப்பெற்று ஆளாகைக்கு நான் செய்வது என்? ஸ்ரமஹரமான அந்த ஹேஸத்திலவந்து இவன் யுரிக்கைக்கு நான் செய்வது என்? உம்மால் அல்லது செல்லாமைக்குப் பிராட்டி அளவல்லன். [என்திருமகட்கே] - அவன் உம்மை ஆசைப்பட்டிருக்கும்; இவன் உம்மையும் அவனையும்சேர ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

எதி - எட்டாம்பாட்டு. இவனுக்குமேன்மேலனவருசிறநோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான்செய்வதென்? என்கிறான்.

[கொழுந்துவானவர்கட்கேன்னும்] - நித்யசூரிகளுக்கும் தலையானவனே! என் னும். அன்றியே, அவர்கள்வேராகத் தான் கொழுந்தானவன் என்னுதல். (அவர்களாலே லப்தஸத்தாகனாகை.) [குன்றேந்தி] - லோகாந்தரத்தில் பரிமாற்றந்தேடவேணுமோ? பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயரான இடையர்க்கும் உதவினவனன்றோ? மேன்மை யில்லாமை யிழக்கிறேனோ, நீர்மையில்லாமை யிழக்கிறேனோ என்னும். [அழும்] - மலையைப்பசித்து ஒருவர்ஷத்தைப்பரிஹரித்த நீர் இவ்வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்தாலாகாதோ? “ஸ்வஹு யாஸனாதஹு:வவஹிபுணி” (பஹுதாஸந்ததது:கவர்ஷிணி) என்கிற இது பரி ஹரித்தாலாகாதோ? [அழும்] - பாலர்செய்வதையும் செய்யும்என்னுதல்; ஸ்நேஹிகள்

எட்டாம்பாட்டு.—கொழுந்துஇத்யாதி. “கொழுந்துவானவர்கட்கேன்னும்” என்றதொடங்கி “என்திருமகட்கு - என்செய்கேன்” என்னுமனவுங்கடாகழித்தவதாரிகை - இவனுக்குஇத்யாதி.

கொழுந்து வருஷத்துக்குப் ப்ரதாநமாகையாலே-தலையானவனேஎன்றது. இரண்டாமர்த்தத் துக்கு, அவர்கள் வ்ருஷத்துக்குத் தான் அபிமானிஎன்ற மலிதம். கீழிற்பதத்தோடே இப்பதத்துக்கு ஸங்கதி-லோகாந்தரத்தில்இத்யாதி. “கோன், நிரா” என்றபதச்சேதமாய் “தத்ப்ராயரானஇடையர்” என்னுதல், கோனிரையென்று - பசுநிரைஎன்னுதல். “கொழுந்துவானவர்கட்கு” என்றத்தையுங் கூட்டிஹாவம் - மேன்மையில்லாமைஇத்யாதி. “குன்றேந்தி” என்றத்தோடேகூட்டி “அழும்” என்றதுக்குஹாவம் - மலையைஇத்யாதி. விவரணம் - ஸ்வஹுயாஇத்யாதி. “ஸ்வஹுயாஸனாதஹு:வவஹிபுணி”இதி ஸ்தோத்ரே. “அழும்” என்றதுக்கு அர்த்த த்வயம் - பாலர்இத்யாதி வாக்யத்வயம். “தொழும்” என்றதுக்கர்த்தத்வயம் - புகலற்றார்இத்யாதி.

சேய்வதையும் சேய்யுமென்னுதல். [தொழும்] - புகலற்றூர்சேய்வதைச் சேய்யுமென்னுதல்; வேதாந்தஜ்ஞாநமுடையார்சேய்வதைச் சேய்யுமென்னுதல். [ஆலியன்லவேவ்யயிர்க்கும்] - தொழுவநந்தரம் வரக்காணாமையாலே, 'ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்வாய்மடிந்தது' என்று, அஃஹ்யமானஆத்மவஸ்து அக்ரிமயமாம்படிநெழுச்செறியும்; 'ஜீவபூஷணநிபூலஸ்ய' (தீர்க்கமுஷ்ணஞ்சகிஸ்வஸ்ய) என்கிறபடியே. [அஞ்சனவண்ணனேயென்னும்] - நெருப்பிலே நீரைச்சொசிந்தாற்போலே அக்குளிர்ந்தவடிவைக் கொண்டேவந்து தோற்றவல்லையேயென்னும். "செவ்யஸ்யாஜி" (மேகஸ்யாமம்) என்னும்வடிவிறே: கைகேயி வார்த்தையால் பிறந்ததாபமடைய ஆறுங்கிடர் அவ்வடிவழகிலே விழிக்கப்பெற்றோமாகில் என்றார்களிறே. [எழுந்துஇத்யாதி] - வடிவைநினைத்தவாறே தரித்தேழுந்திருந்து, வரஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப்பார்த்து, "ப்ரதமபரிஸ்பந்தமேதோடங்கிக்காணவேணும்" என்று இமைகொட்டாதே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். [எங்ஙனேநோக்குகேனென்னும்] - தான்பார்த்ததிக்கில் வரக்காணாமையாலே, "பின்னோக்கிவந்துகட்டிக்கொள்ளும்" என்று புரிந்துபாராநிற்கும். [எழுந்து மேல்நோக்கி] - வடிவைநினைத்தவாறே தளர்த்தியிலே எழுந்திருந்து, "ஆனைக்கு உதவினாற்போலே வரக்கூடும்" என்று மேல்நோக்கிப்பார்த்து, "ப்ரதமபரிஸ்பந்தமேதோடங்கிக் காணவேணும்" என்று இமைகொட்டாதேயிருக்கும்; [எங்ஙனேநோக்குகேனென்னும்] - பின்னையும் தோற்றக்காணாமையாலே, நான் உன்னைக்காணும்விரகு ஏது? என்னும். [செழுந்தடம்புனல்கூழ் திருவரங்கத்தாய்] - அழகிதாய்ப்பெருத்த

வாக்யத்வயம். புகலற்றூரென்றது - "கூதாவராயஸ்ய" இத்யாதிப்படியே ஸாபராதரென்றபடி வேதாந்தஜ்ஞாநமுடையாரென்றது - "கஜநிஃவரபிராஜா" இத்யாதிப்படியேப்ரபத்திவைவவ அறிந்தவர்களுென்றபடி. யத்வா, புகலற்றூரென்றது - ப்ரபத்திவிஷ்ட்டரை; வேதாந்தஜ்ஞாநமுடையாரென்றது - உபாஸகரை, உபாஸகர்க்கு "பிராநஸிஷுராரா" என்று தொழுகையுண்டிறே. புகல, றூர் - அந்யகதிகள். "ஆவி - " ஆத்மா. "அனல - " அக்ரிமயமாம்படி: தத்தமாம்படி. "வெவ்யயிர்க்கும்" - வெவ்யிதாச மூச்சவீடு மிதி ஸப்தார்த்தம். அக்ரிமயமாம்படி நெழுச்செறியும், என்றது குப்ரமாணம் - தீர்க்கம் இத்யாதி. "ஜீவபூஷணநிபூலஸ்ய" ஜெஹிநீவிவலொகயநு. உ.வா. செவ்யஸ்யாஸ்வலீஷணஸ்பவஸ்யித்யு" இதி ராவணவ்யாநந்தரே ராமஜ. "அஞ்சனம்" என், கறுப்பாய், அத்தால் - குளிர்ந்திவித்தம். "வடிவதாபஹரம்" என்றதுக்குப்ரமாணம் - மேகஸ்யாம இத்யாதி. "செவ்யஸ்யாஜிஹ்வாஸாஹஸ்வலீரஸஸ்தஜ்யவத்யு" கஜா ஸுக்ஷ்மாஜிகெ ராஜிஜமதஸூராகநாஸந்யு" இத்யயோத்யாகாண்டே ராமதித்ருக்ஷயா சித்ரகூடம்ப்ரதி & சந்தி பெளராஜ (83-8). இஸ்ஸ்லோகத்துக்கர்த்தம் - கைகேயி இத்யாதி. "ஸுக்ஷ்மாஹ்வ" என்றதுக்குஹ்வம் - அவ்வடிவழகிலே இத்யாதி, 'என்றார்களிறே என்றது, பஹுவசநத்தைப்பற்ற. பே ஹரித்தவனெழுந்திருக்கக் கூடுமோ? என்ன - வடிவைஇத்யாதி. "இமைப்பு" - இமைகொட்டுமை, இமைப்பிலளிருக்கும் - இமைகொட்டாதேயிருக்கும். "எங்ஙனே நோக்குகேனென்னும்" என்றது கர்த்தம் - தான்பார்த்தஇத்யாதி. அதாவது - பின்னே கட்டிக்கொள்ளுமென்று புரிந்துபார்த்த பின்னேயிருந்தால் நான்கோக்குப்படியெங்ஙனே? என்னுமென்றபடி. புரிந்து - திரும்பி - எழுந்து மேல்நோக்கி யிமைப்பிலளிருக்கும்" என்றதினர்த்தத்தை அறுவதித்துக் கொண்டு, "எங்ஙனே நோக்குகேன்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - வடிவைஇத்யாதி. "எங்ஙனேநோக்கேன்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - பின்னையும் இத்யாதி. அதாவது பின்னையும் தோற்றக்காணாமையாலே "ஸாதநாநுஷ்ட்டாநப்பண்ணவேணும்" என்று வாராதிருக்கிறுென்னுபார்த்து, நான் உன்னைக்காணு விரகு ஏது? என்னுமென்றபடி. விரகு - ஸாதநம். தட - பெருமை. "செழுந்தட" இத்யாதி பகப்

நீர்குழந்தகோயிலை இடமாகவுடையவனே! இப்படி ஸ்ரமஹரமானதேசத்திலே நீர்வந்து சாய்ந்தது இவள்வரவுபார்த்தன்றோ? அத்தலை இத்தலையாயிற்றோ? [என்செய்கேன்] - கர்த்தவ்யமடங்கலும் தானேயநுஷ்டித்தாள், நான்இனிச்செய்வதென்? உபாயாந்தரஸாத் யமோ உம்முடைய ஓர்ஈநம்? [என்திருமகட்கே] - இவளை இழக்கலாமோ உமக்கு? உம்மை ஒருவரையும் ஆசைப்பட்ட ஏற்றமன்றோ அவளது? உம்மையும் அவளையும்சேர ஆசைப்பட்ட ஏற்றமுடையவளல்லளோஇவள்? ஸாக்ஷால்லக்ஷமியோடொக்கச் சொல்லுலா மாகாதே இவளை! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

என்திருமகள்சேர்மார்பனே! என்னும்என்னுடைஆவியேஎன்னும் நின்திருவெயிற்றுலீடந்துநீகோண்டநிலமகள்கேள்வனே! என்னும் அன்றுருவேழுந்தழுவிகீகோண்டஆய்மகளன்பனே! என்னும் [க்கே. தென்திருவரங்கங்கோயில்கோண்டானே! தெளிகிலேன்முடிவுஇவள்தன

ஆ.—(என்திருமகள்.) - ஸர்வலோகமதேஹஸ்வரியாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணம்ருதோததியாயிருந்த பெரிய பிராட்டியார்க்கும் ஸோஷியாய், உன்னுடைய குணங் களாலே டாஸ்யமுபாஸதையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாருக்கும் ஸோஷியாய், தன்னுடைய நிரவயிக ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யஸங்கீயைய கல்யாண குணங்களாலே பரமஹோக்யஹுதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் ப்ரண யிதியாயிருந்த நீ, தத்பரிக்ரஹமாகையாலே என்னை த்வதேகபூரணை யாக்கினுற்போலே, இன்னமும் “தத்பரிக்ரஹம்” என்று என்னை உன்திருக்கண்களாலே பார்த்தருளாய் என்று சொல்லும். இவளுக்காகக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீ இவளைப் பார்த்த ருளுகிறிலை; இனி இவளுக்குஎன்னுய்வினையுமென்று ஒன்றும் அறிகிலேன் என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இப்பிராட்டிக்கு ஓடுகிற உபாயைக்கண்டு, இவ ளுடைய உஃவத்துக்கு ஒருமுடிவுகாண்கிறிலேன் என்கிறாள்.

[என்திருமகள்சேர் மார்பனே என்னும்] - என்திருமகள் என்றது தான் எம்பெருமானை ஸ்நேஹிக்கைக்கு நிஷெய்நம். [என்னுடை என்று தொடங்கி] - திரு மகள்சேர் மார்பனுய்க்கொண்டு எனக்கு யாரகனுவனே என்னும்; ஆடி ராதிசாயத் தாலே உன்னுடைய திருவெயிற்றிலே நீ இடந்துகொண்ட நிலமகளுக்கு வல்லஹன வனே என்னும்; நப்பின்னைப்பிராட்டி உன்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கவல்லேனே என்று

யோகத்துக்குஹவம் - இப்படிஇத்யாதி. “என்செய்கேன்” என்றதுக்குஇரண்டொஹவம். முக்தினது - கர்த்தவ்யம்இத்யாதி. கர்த்தவ்யமடங்கலுமென்றது - “அழுந்தொழும்” இத்யாதியை. அன்றிக்கே, ஸாதகாநுஷ்ட்டாசம் பண்ணவேண்டாவோ? என்கிற ஸங்கையிலே “என்செய்கேன்” என்றதுக்குஅர்த் தாந்தரம் - உபாயாந்தரஇத்யாதி. “என்திருமகன்” என்றதுக்கு - லக்ஷமீயில் வ்யாவ்ருத்தியாகஹவம் - இவளைஇத்யாதி. அவளில் வ்யாவ்ருத்திதன்னை யருளிச்செய்கிறார் - உம்மையெர்ருவரையும் இத்யாதி யாக்யதவ்யத்தாலே. திருமகள் என்றதுக்குஹவம் - ஸாக்ஷாத்இத்யாதி. (அ)

துளும்புகிற உயரிலே ம்ருத்யுவைப்போலே இருக்கிற ருஷபங்கள் ஏழையும் தழுவி நீ கைக்கொண்ட நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஸ்நேஹியானவனே! என்னும். இப்படி இவர்களை ஸ்நேஹித்துவைத்து, இவர்கள் அடிபேனாயிருக்கிற என் திறத்தில் அங்கீகாரம் பண்ணுமைக்கு நிபந்தனமென்? என்று கருத்து. ப்ரணயிநிவிஷயத்தில் இப்படி அநிநிவிஷ்டனாயிருந்துவைத்து என்னை அங்கீகாரம் பண்ணுதிருப்பானென்? என்றுமாம். [தென்னென்று தொடங்கி] - எல்லாருடைய ஆர்த்திகளையும் தீர்த்து அருளுகக்காகத் தெற்குத்திக்குக்கு ஸ்லாக்யமான கோயிலே ஸ்யாநமாகக்கொண்டவனே!

ப. - அநந்தரம், லக்ஷ்மீபூமிநீலாநாயகனான உன் ப்ரணயித்வாதிஸயத்திலே அகப்பட்ட இவளுக்குக் காரியந் தலைக்கட்டவிருக்கிறபடி யறிகிறிலேனென்கிறாள்.

என் - எனக்கு ஸ்வாமிநியான, திருமகள் - லக்ஷ்மியானவள், சேர் - தனக்கபி மதஸ்யாநமாகச் சேர்ந்த, மார்பனே - திருமார்பை யுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (அச்சேர்த்தியழகோடே), என்னுடை - எனக்கு, ஆனியே - யாராகமான ப்ராணனுய்க் கொண்டு என்னெஞ்சிலே யிருந்தவனே! என்னும் - என்னும்; ("நீலவரையிரண்டுபிறை கவ்வி" என்கிற கணக்கிலே வடிவுக்குப் பரபாகமான), நின் - உன்னுடைய, திருவெயிற் றால் - திருவெயிற்றாலே, இடந்து - (ப்ரளயத்திலே முழுது அண்டகபாலத்தினின்றும்) இடந்தெடுத்த, நீ - கொண்ட - உனக்கபிமதைபாகக் கொண்ட, நிலமகள் - ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு, கேள்வனே - ஸத்ருஸாநாயகனே! என்னும் - என்னும்; அன்று - ருஷபங் களை சுல்கமாகியமித்தவன்று, உரு - இடிபோலே பயாவஹத்வநியான ருஷபங்கள், ஏழும் - ஏழையும், தழுவி - (அபிமதவிஷய கண்டாஸ்லேஷம்போலே அநாயாஸேந) தழுவி, நீ - கொண்ட - நிதியெடுத்துக்கொண்டாற்போலே ஸ்லீகரித்த, ஆய்மகள் - ஸத்ருஸாமோபகுலத்திலேபிறந்த நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு, அன்பனே - ஸ்ரீஹவனான வனே! என்னும் - என்னும்; (இப்படி பவர்கள் பக்கலிலே யுன் ப்ரணயித்வத்தைப் ப்ர காசிப்பித்தாற்போலே இவளுக்கும் உதவுகக்காக), தென் - கட்டளைப்பட்ட, திருவரங் கம் - ஸ்ரீரங்கசேஷத்ரத்தை, கோயில் - வாஸஸ்யாநமாக, கொண்டானே - அங்கீகரித் தவனே! இவள்தனக்கு - இவளுக்கு, முடிவு - ஆர்த்திபர்யவஸாந ப்ரகாரம், தெனிகி லேன் - அறிகிறிலேன். உருமென்றும் பாடமாம்.

இ. - ஒன்பதாப்பாட்டில், இவளுடைய ஈஃவத்துக்கு ஒருமுடிவுகாண்கிறி லேன் என்கிறாள்.

[என் திருமகள் சேர்மார்பனே என்னும்] - என் என்கிற இடம் திருமகளிலே அந்வயிக்கிறது; மார்பனே என்கிற இடத்தில் அந்வயிக்கிறதன்று. எனக்கு ஸ்வாமிநி யான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே யுடையவனே! என்னுளின்ருள். இவ்வதிப்ரா வண்யம் பிராட்டியடியாகவந்தது என்கை. [என்னுடையாவியே என்னும்] - இவளுடைய ப்ராணன் பஞ்சவ்ருத்தியாயன்று இருப்பது; ஒருமியுநமாயிற்று இவளுக்கு ப்ராணன்! திருமகள் சேர்மார்பனுக்கொண்டு எனக்கு யாராகனானவனே என்னும். [நின் திரு வெயிற்றால்] - அழகுக்கு நின் திருவெயிறு என்னுமித்தனை. [இடந்து நீ கொண்ட] - நீ இடந்துகொண்ட: அந்தப்புரகார்யத்துக்கு ஆளிடவொண்ணாத. ஸ்ரீஹமபிப்பிராட் டிக்கு வல்லஹனானவனே! என்னும். [அன்று] - "உன்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கவல் லேனே" என்று துளும்புகிறவன்று. [உருவேழுந்தழுவி] - ம்ருத்யுஸத்ருஸமான

ருஷைங்கள் ஏழையும் தழுவி. உருவென்று - உருமு. இடிபோல லயங்கரமான ஏறு. “அந்தரமேழமதிருமிடிசூரல்” என்னக்கடவதிறே. அவளை லலிக்கைக்கு நிமித்தமானகயாலே, அவள் முலையிலே அணைந்தாற்போலே இருக்கை. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸ்ரிக்ஷணவனே! என்னும். [நீகொண்ட] - நீகைக்கொண்ட: இத்தால் - என் ஸ்வாமிநிகளுக்கு உதவின நீ, அவர்கள் அடியேனான எனக்கு உதவாதொழிவதே என்னுதல்; ப்ரணயியான நீ, என்னை அங்கீகரியாதொழிவானென்? என்னுதல். [தென்திருவரங்கம் இய்யாதி] - இவளை விரஹப்ரளயங்கொள்ளாமைக்கும் இடைச்சுவர்போகைக்கு மன்றோ கோயிலிலே சாய்ந்தது? [தென்திருவரங்கம்] - தெற்குத்திக்குக்கன்றோ கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தருளிற்று? [தென்திருவரங்கம்] - தெற்குத்திக்குக்கு ஸ்லாக்யமான கோயில். [இவள் தனக்கு - முடிவு - தெனிகிலேன்] - அவர்கள் எல்லார்படியையுமுடைய இவள் உம்மைப்பெற்றாளாம் விரகு அறிகிறிலேன்.

எ.தி.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவளுடைய துக்கத்துக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேனென்கிறாள்.

[என்திருமகள்சேர்மார்பனே யென்னும்] - என் பேற்றுக்குப் பருஷகாரமில்லாமல் இழக்கிறேனோ? என்னும். விசிஷ்டத்திலன்று என் என்கிறிது; விசேஷணமாகத்திலே; (அதாவது - என் என்கிறவிடம் திருமகளிலே யந்வயிக்கிறது: மார்பனே என்கிறவிடத்தில் அந்வயிக்கிறதன்று.) அநந்தாழ்வான் தன் பெண்பிள்ளையை “என்திருமகள்” என்று திருநாமஞ் சாத்தினான். பட்டர் பெருமாளுக்கு, “அடியேனை ‘ஸ்த்ரீயநமாகப் பிராட்டிக்குவந்தவன்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றவும்; நானும் ‘இவர் எங்கள்நாய்ச்சியார்சு நல்லர்’ என்று, அவ்வழியே ‘அழகியமணவாளப்பெருமாள்’ என்று நினைத்திருக்கவுமாகவேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார். [சேர்மார்பனே]-ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது: அவள்ஒருக்ஷணம் பிரியவிருக்கிலன்றோ எனக்குப் பேறுதாழ்க்கவேண்வேது? “பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யுமனைவ கேட்கைக்காக நஞ்சீயரை யழைத்தருளித்தாம் அமுதுசெய்யாநிற்கச் செய்தே இத்திருவாய்மொழி இயலைக் கேட்டருளாநிற்க, இப்பாட்டளவிலே வந்தலாறே ‘என்திருமகள்சேர்மார்பனேயென்னும்’ என்னுடையாலியே என்னும்” என்றுஇயலைச் சேர்த்தருளிச்செய்ய, அதைக் கேட்டுக் கையையுதறி, “ஈரங்கநாய” என்று அணையிலே சாய்ந்தருளிஞர் பட்டர்” என்று அருளிச்செய்வார். “அப்போது திருமேனியிலே பிறந்த விக்குதியைக்கண்டு ‘இவர்க்கு லகவத்ப்ராப்தி யணித்தாகிறதோ? என்று அஞ்சியிருந்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—என்திருமகள் இய்யாதி. “தெனிகிலேன் முடிவுதிவன்தனக்கே” என்றத்தைக் கடாஷித்தவதாரிகை - இவளுடைய இய்யாதி.

பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொன்னதுக்குலாவம் - என்பேற்றுக்கு இய்யாதி. “என்” என்கிறது - திருவுக்கு விசேஷணமென்கிறார் - விசிஷ்டத்தில் இய்யாதி. திருவுக்கு விசேஷணமாக கிணதுக்கு ஸம்வாதம் - அநந்தாழ்வான் இய்யாதி. ஸம்வாதாந்தரம் - பட்டர் இய்யாதி. “வேண்டிக் கொண்டார்” - “சோதலுக்கூதி” இய்யாதியாலே வேண்டிக்கொண்டார் என்றபடி. “சேர்” என்கிற வர்த்தமாகத்தாலே - மதுப்பிலர்த்தம் சொல்லுகிறதென்கிறார் - ரஹஸ்யத்தில் இய்யாதி. ரஹஸ்ய மாவது - மந்த்ரர்த்தம். நித்யயோமத்துக்கு லாவம் - அவளொருக்ஷணம் இய்யாதி. இவளுக்கு மிது நம் ப்ராணெனென்று வக்ஷ்யமாணத்துக்குஸம்வாதம் - பெருமாளுக்கு இய்யாதி. விண்ணப்பஞ் செய்யு மனைவ கேட்கைக்காக என்றது-ஸங்கிதியிலே புராணஸ்ரீலோகார்த்தோபந்யாஸோப யுக்தமாகச் சந்தைத் திரட்டுக்கொடுக்கைக்கு மூலம் கேட்கைக்காக என்றபடி. இயலை - ஸப்தத்தை. இயல் - ஸப்தமும்,

தேன்" என்று சீயர் அருளிச்செய்வார். [என்னுடையாலியே யென்னும்] - இவர்க்குப் ப்ராணன் ஒரு வாயுவிசேஷமல்ல; ஒருமிதுநமாயிற்று. திருமகள்சேர்மார்பனாய்க்கொண்டு எனக்கு யாரகனானவனே! என்னும். [நின் இத்தயாதி] - ப்ராணயிநிகளுக்குக் காரியஞ்செய்யும்போது உன்னையழியமாறியன்றோ காரியஞ்செய்வது? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிபக்கல் முகம்பெறலாவது அவள்விபூதியைத் தன்முனை நோக்கினாலிறே? "நின்திருவெயிறு" என்று மித்தனை யழகுக்கு. [இடந்து நீகொண்ட] - நீ யிடந்துகொண்ட. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லப னானவனே! [அன்று இதயாதி] - ஒருநாள் உதவின நீ, இன்று உதவினாலாகாதோ? நப் பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஈசையை - அன்றென்னு மித்தனை. ஒன்றிரண்டன்றிக்கே யிருக்கிற ருஷபங்களேழையும் தழுவி. அவள்திருமுலைத்தடத்தை யணைத்தாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று, அவளைப்பெறுகைக்கு உபாயமாகையாலே. உருவென்று - இடி. இடி போலே பயங்கரமான குரலையுடைய ஏற்றென்றுதல். உருவென்று - மிகேகாய், மிகேக்குத் தான் வடிவுகொண்டாற்போலே என்னுதல். "உருவுட்கு" என்று உரிச்சொல்லு. நீ கொண்ட - நீகைக்கொண்ட. [ஆய்மகளன்பனெயென்னும்] - என்னைக் கைவிட்டு என் ஸ்வாமிநிகள்பக்கலில் எங்ஙனே முகம்பெற இருக்கிறாய்? என்னும். [தேன்திரு வரங்கங்கோயில்கொண்டானே] - தேற்குத்திக்குக்கு ஸ்லாக்யமான ஸ்ரீரங்ககேசுத்ரத்தை வாஸஸ்யாகமாக வுடையவனே! "எருதேழடர்த்த அவதாரத்திலே முகங்காட்டப் பெற்ற தில்லை" என்னும் குறையுண்டோ? அவதாரங்கள் போலன்றியே நித்யவாஸம் பண்ணு கிறது, பிற்பாடர்க்கு உதவவன்றோ? "மதவஸஸ்யா மஜாதஸ்ய" (கதஸ்ஸவம்ஸ்த்தாந முத்தமம்) என்னவேண்டாதபடி கோயில்கொண்டானாயிற்று. [தெளிகிலேன்] - அங்குக் குறையற்றபின்பு "தப்பாது" என்று தெளியவிறையபேப்பது, அது மாட்கீழிலேன். "மாமஸ்யா" (மாமஸ்யா) என்றத்தை யநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கிக்கொண்டு நீ கிடந்தால்,

மாமஸ்யம். இப்படி சேர்த்தத்தால் தோற்றின அர்த்தமேதென்ன - இவர்க்குப் ப்ராணன் இதயாதி. "என் திருமகள்சேர்மார்பனே" என்று சொல்லப்படுகிற என்னுடைய ப்ராணனெயென்னுமென்ற ஸப்தார்த்தம். பதப்பரையோகத்துக்கு ஹவம் - ப்ராணயிநிகளுக்கு இதயாதி. சாடு - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி இதயாதி. அவள்விபூதியை - பூமியை. தன்முனை - தான் ப்ரதாநமாகவென்றும், தன்முகத்தாலே யென்றும் அர்த்தத்தவயம். ஒருந்ருஷ்டார்த்தம் சொல்லாதே, கேவலம் "திருவெயிறு" என்றதுக்கு ஹவம் - நின்திருவெயிறு என்னும் இதயாதி. திரு - அழகு. "அன்று" என்று சொல்லுகிறவ னுடைய ஹார்த்தஹவம் - ஒருநாள் இதயாதி. "அன்று" என்றதுக்கு ஹவார்த்தம் - நப்பின்னை இத் யாதி. அதாவது - வாக்குக்கு விஷயமன்றென்றபடி. 'அடர்த்தென்னாதே, 'தழுவி' என்பா னென்? என்ன - அவள் திருமுலை இதயாதி. "அன்று - ருஷபங்களை சுல்கமாகநியமித்தவன்று" என்று உரையிலர்த்தம். "உருவு" என்றால் - மிகக்கைக் காட்டிமோ? என்ன - உருவுட்கென்று இத் யாதி. உரிச்சொல்லு - கைகண்டிகவிசேஷமித்யர்த்தம். உட்கு - மிகக்கு. உரு - இடியும், மிகக்கும். வெறுப்பாகஹவம் - என்னை இதயாதி. ஸ்வாமிநிகளென்ற - கீழ்க்தரான மூவரையும் சொல்லு கிறது. "அன்பனே" என்றது - அன்புக்கு விஷயமானவனே! என்றபடி. "கோயில்கொண்டானே" என்றதுக்கு ஹவம் - எருதேழடர்த்த இதயாதி. விவரணம் - அவதாரங்கள் இதயாதி. "அவதாரம் காதாசிதம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - மத இதயாதி. மஹாபாரதே; "கூஷ்யாஹாராவதரணம் வ்யபிவ்யாஃ வ்யப்யவொவநஃ | ரோஹயிஷ்யாஜிமதவ்யு மதவஸஸ்யாமஜாதஸ்ய" 'கதஸ்ஸவம்ஸ்த்தாநம்' இதயாதிவாக்யம் - கீழ்வாக்யவிவரணம். "தெளிகிலேன்" என்றதுக்கு ஹவம் - அங்கு இதயாதி. குறையற்றபின்பென்றது - "திருவரங்கம் கோயில்கொண்டானே" என்றத்தைப் பற்றி. விவரணம் - மாஸ்யாஃ இதயாதி. தெளிர்திருக்கமாட்டாமெக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவ

பற்றி. விவரணம் - மாஸ்யாஃ இதயாதி. தெளிர்திருக்கமாட்டாமெக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவ

“வழிதொவழி மதவதெஹம்” (ஸ்த்திதோஸ்மிகதஸந்தேஹம்) என்றிருக்கலிறேயடுப் பது? அதுமாட்கிறிலேன். இவள் தனக்கு - முடிவு-தெளிகிறிலேன். இவளவஸ்யை இதுவாயிருக்க, ஒரு ஜ்ஞாநலாஹத்தாலே யாழியிருக்கப்போமோ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

முடிவு இவள் தனக்கோன்றறிகிலேனென்னுமுவுலகளியே! என்னும் கடிமழ்கோன்றைச்சடையனே! என்னும்நான் முகக்கடவுளேயென்னும் வடிவுடைவானோர் தலைவனே! என்னும்வண் திருவரங்கனே! என்னும் அடியடையாதாள் போலிவளனுகியடைந்தனள் முகில்வண்ணனடியே.

ஆ.—(முடிவு இவள்தனக்கு.) - இப்பெண்பிள்ளை, தனக்கு முடிகைக்கு ஒருபாயம் அறிகிறிலேன் என்னும். ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸகலதேவதைகளுக்கும் அந்த ராத்மதயாஃவஸ்த்திதனாய் அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்தயைப் ப்ரவ்யாதி ஹேதுபூதனானவனே! உன் திருவடிகளில் அவர்களைப்பாதி உறவுபோராத்தோ? என்னும். அயர்வறுமமரர்களையுங்கடத் தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொண்டிருக்கிற உன்னைக் காட்டியருளாய் என்னும். கோயிலிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தருளி ஆபூரிதர்க்கு ஆத்மஜாநம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பரமோதாரனே! என்னும். “இனிப்பெருமாள் திருவடிகளைச்சேர்ந்து முடியமாட்டாள்: போய்முடிந்தாள்” என்னும்படி துர்த்தஸாபந்நை யான இவள், வ்ருத்தமான இந்த விஸ்வலேஷநிவேந்பநமான நிரவயிக துஃகமெல்லாம் விஸ்வ்ருதமாம்படி, தான் ஆசைப்பட்டபடியே பெரியபெருமாள் திருவடிகளையே ஸம்ஸ் லேஷிக்கப்பெற்றாளுென்று இவளுடைய திருத்தாயார் ப்ரீதையாகிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், பெரியபெருமானை ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெறாளோ என்று தோற்றுப்படி அவஸந்நையான இப்பெண்பிள்ளை அவர் திருவடிகளை அணுகி ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றாள் என்கிறாள்.

[முடிவிவள் தனக்கொன்று அறிகிலேன் என்னும்] - இப்பெண்பிள்ளை தனக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்னுகின்றாள். [முவுலகென்று தொடங்கி] - மூன்று லோகத்தையும் ஆளக்கூடவ இந்த்ரனுக்கு அதுக்கிடாக ஆத்மாவாய் நின்றவனே! என்னும். தன்னுடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கிடான தாரையுடையனாய் ஸாயகனென்று தோற்றுப்படியான ஜடையையுமுடையனானருத்ரனுக்கு ஆத்மதயாநின்று அவனுக்கு நிர்வாஹக னானவனே! என்னும். சதுர்முகனான தைவத்துக்கு அந்தராத்மதயாநின்று நிர்வா ஹகனானவனே! என்னும். உன் லோகம் ஒத்தவடிவையுடைய அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைவனானவனே! என்னும். அந்யபரோடு அந்யபரோடு வாசியின்றிக்கே எஸ் லார்க்கும் நிர்வாஹகனான நீ, உன்னுலல்லது செல்லாதிருக்கிற என்னை ரக்ஷிவாதொழி வதே! என்று கருத்து. [வண்திருவரங்கனே என்னும்] - கீழ்ச்சொன்னவைபோ லன்றிக்கே மிகவும் ஓளசார்யத்தை உடையையாய்க்கொண்டு கோயிலிலே ஸுஷ்ரண வனே! என்னும்.

ளவஸ்யை இதயாதி. “இவள் தனக்கு - முடிவு - தெளிகிலேன்” என்றதற்கு இவளுடைய துஃக வதி காண்கிறிலேனென்று ஸப்தார்த்தம். முடிவு - துஃகாவதி. (க)

ப. - அந்தரம், ஈஸ்வராஹிமாநிகளுக்கும் அந்தராத்மாவான ஸர்வேஸ்வர னானவன் இவளுடைய ஆர்த்தியையறிந்து தன்ஸீலாதியாயத்தாலும் ஒளூர்பத்தாலும் தன்வடிவமுகாலும் ஆந்தர ஸம்ஸ்லேஷத்தை விஸ்லேஷித்து ப்ரகாஸிப்பிக்க, இவ ளுக்கு அத்தால்பிறந்த விஸ்வாஸத்தைக்கண்டு ஸ்வமதமாகத் தாயார் ஸந்துஷ்டையாய்ச் சொல்லுகிறான்.

இவள் - (ப்ரத்யக்ஷஸித்தாவஸாதத்தையுடைய) இவள், தனக்கு-இப்படி அவ ஸந்நையான தன்படிக்கு, முடிவு-, ஒன்று-, அறிகிலேன் - அறிகிறிலேன்; என்னும்-; முவுலகாஸி - த்ரைலோக்யஈஸ்வரான இந்த்ரனுக்கு ஆத்மாவாய்க்கொண்டு நிர் வஹித்தவனே! என்னும்; கடிகமழ் - பரிமளப்ரவாஹியான, கொன்றை - கொன்றைத் தாரையுடைத்தான, சடையனே - ஜடையையுடையான ருத்ரணையதிஷ்டித்துநின்று அவ னுடையஈஸ்வரத்வோபாஸகத்வங்களுக்கு உள்வீடானவனே! என்னும்-; கான்முகன் - (இவர்களுக்கு ஸோஷியான) சதுர்முகனான, கடவுளே - கைவத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! என்னும்-; (இப்படி ஈஸ்வராஹிமாநிகளான ப்ரயோஜநாகரபரர்க்கும் ப்ரகாரியானசீலத் துக்கும்மேலே), வடிவுஉடை - தன்னோடுலப்தஸாஸூப்யமான, வானோர் - நித்பஸூரிகளுக்கு, தலைவனே - ஸோஷியானவனே! என்னும்-; (அம்மேன்மைஸ்யோடே). வண் - (ஆசைப் பட்டார்க்குத் தன்னைக்கொடுக்கும்) ஒளூர்பத்தையுடையாய்க்கொண்டு, திருவரங் கனே - கோயிலுக்குநிர்வாஹகனானவனே! என்னும்-; (இப்படி நீர்மையையும் மேன்மை யையும் ஒளூர்பத்தையும் அதுஸந்தித்து ஈடுபட்டு, இனி). அடி - அவன்திருவடிகளை, அடையாதாள்போல் - கிட்டமாட்டாள்போலே பென்னும்படியிருந்த, இவள்-, முகில்- ஜலஸ்த்தலவிபாகமற உபகரிக்கும் காளமேகம்போலேஸீருங்கிற, வண்ணன் - வடிவையுடையவனுடைய உபகாரகத்வாதியாயத்தாலே, அடி - அவன்திருவடிகளை, அணுகி - கிட்டி, அடைந்தனன் - ப்ராபித்தாசாயிருந்தது.

இ. - பத்தகாம்பாட்டில், இனிக்கிட்டமாட்டானோ? என்னும்படி அவஸந்நையான இவள், பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றான் என்கிறான்.

[முடிவுஇவள் தனக்குஒன்றறிகிலேன் என்னும்] - இவள், தனக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்னுந்நின்றான். [முவுலகாஸி இத்தபாதி] - த்ரைலோக்ய நிர்வாஹக னான இந்த்ரனுக்கு ஆத்மாவாய்க்கொண்டு அவனுடைய அபிகாரத்தை நடத்தினவனே! என்னும். ஐஸ்வர்யஸூசகமான தாரையும், ஸூகத்வஸூசகமான ஜடையையும் உடைய ருத்ரன் அபிகாரத்தை அவனுக்கு ஆத்மாவாய்க்கொண்டு நிர்வஹித்தவனே! என் னும். கடிகமழ் - பரிமளம்மிகுகை. சதுர்முகனான டேவதைக்கு ஆத்மாவானவனே! என்னும். உன்னோடுடாத வடிவையுடைய நித்பஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! என்னும். அந்யபரமான ஈஸ்வராஹிமாநிகளோடு, அநந்யபராய் நிர்மமரானோடு வாசியற எல்லார் காரியமுஞ்செய்கிற நீ, உன்னுல்லலது செல்லாத எனக்கு உதவாதொழி வதே? என்கை. [வண்திருவரங்கனே என்னும்] - “வணஷஸவ-ஸூஸம-குதஸூ” என்று என்னை உன்பேறுக அனைக்கைக்குக் கோயிலிலேவந்து ஸந்திவிதனானவனே! என்னும். [அடிஇத்தபாதி] - “ஜீவிப்பாரைப்போலேயிருந்து முடிந்துகொடு நின்று” என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; “அங்ஙனையானால் மேல்ப்ரபைதம் நடவாதென்று, ஸம் ஸ்லேஷிக்கப்பெறுளோ என்று தோற்றும்படி அவஸந்நையான இவள் கிட்டிஸம்ஸ்லே

ஷிக்கப்பெற்றாள், காளமேவதிலாயாமமான பெரியபெருமாள் திருவடிகளை” - என்று எம்பெருமானார் நிர்வஹித்தருளினார்.

எடு.—பத்தாம்பாட்டு. இனிக்கிட்டமாட்டாளோ என்னும்படி அவஸந்நையான இவள், பெரியபெருமாள் திருவடிகளை ஸம்ஸலேஷிக்கப் பெற்று ளேன்கிறாள்.

[முடிவுஇவள் தனக்கு ஒன்று அறிகிலேன் என்னும்] - பெண்பிள்ளைவார்த்தையைத் திருத்தாயார் அநுலாஷிக்கையாலே, “இவள் தனக்கு - முடிவு - ஒன்றறிகிலேன்” என்று நின்று ளேன்கிறாள். இத்துணைகஸாகரத்தைக் கரைகாணும் வீரகுஅறிகிறிலேனென்னுதல்; முடிந்துவிழைக்கும் வீரகுஅறிகிறிலேனென்னுதல். [மூவுலகுஇத்யாதி] - “மூவுலகாளியே! கடிகமழ்கோன்றறச்சடையனே! நான்முகக்கடவுளே! என்னும் வடிவுடைவானோர்க்குத் தலைவனே! என்னும்” என்று திருமாலையாண்டான் வையதிகரணயமாக்கி நிர்வஹிக்கும். என்னும் என்னுமது - என்னுமவனாய் எம்பெருமானார் கேட்டருளி, ஸாமாநாதி கரணயத்தாலே அருளிச்செய்தருளினார் - “தரைலோக்யத்துக்கும் கடவனான இந்த்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய அதிகாரத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும்; பரிமளத்தையுடைத்தான கோன்றறையை ஜடையிலேயுடைய ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய பதத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும்; அவர்களோடு இவ்வருதுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனுபிருக்கிற சதுர்முகனாகிறதேவதைக்கு அந்தர்யாமியானவனே! என்னும்.” [வடிவுடைஇத்யாதி] - லகவதநுலவத்தால்வந்த ஹர்ஷம் வடிவிலேதோற்றும்படியிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நாயுனவனே! என்னும். வடிவுடைவானோர்தலைவனே என்றத்தோடு, மூவுலகாளியே என்றத்தோடு கடிகமழ்கோன்றறச்சடையனே என்றத்தோடு, நான்முகக்கடவுளே என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு: மயர்வறமதிகலம் பெறுகையாலே; விசேஷணம்ஸத்தில் பர்யவஸிக்குமவரல்லரே; ஸர்வநிர்வாஹகனென்று உணர்ந்திருக்குமவராயிற்று இவர். [வண்திருவரங்கனையென்னும்] - நித்யஸூரிகளே அநுலவித்துப்போகையன்றிக்கே, நித்யஸம்ஸாரிகளும் இழவாமைக்கு அன்றோ

பத்தாம்பாட்டு.—முடிவுஇவள் இப்பாதி. “அடியடையாதாள்போலிவனனுதி” இத்யாதி களைக் கடைக்கித்தவதாரினை - இனிக் கிட்டமாட்டாளோ இத்யாதி.

‘முடிவு இவள் எனக்கு’ என்னுமல், “தனக்கு” என்பானென்? என்ன - பெண்பிள்ளைவார்த்தையை இத்யாதி. “இவள், தனக்கு-முடிவு - ஒன்றறிகிலேனென்னும்” என்றவயிப்பது, “முடிவு - அறிகிலேன்” என்றதுக்கு இரண்டிவகையாக அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - இத்துணைகஸாகரத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “முடிவு” - துணைகஸாகரமென்னுதல், நாசமென்னுதல். திருமாலையாண்டான் நிர்வாஹத்துக்கு, “என்னும்” என்கிறது - சொல்லப்படுகையாய், “மூவுலகாளியே” இத்யாதியாற் சொல்லப்படுகிற வடிவுடைவானோரான இந்த்ரதிகளுக்குத் தலைவனே! என்றபடி. “மூவுலகாளியே” இத்யாதியில் ஏகாரம் - “ஒன்றே, இரண்டே” என்னுமாபோலே எண்ணிலேயாகிறது. இந்தநிர்வாஹத்துக்கு, “மூவுலகாளியே” என்று பாட்டுத்தோறும் ஸம்போதநமாய் வருகிறவற்றையும், “என்னும், என்னும்” என்று மகன்வார்த்தையைத் தாயார் அநுலாஷிக்கிறத்தையும் இறுக்கியோஜிக்கையாகிற அஸ்வாரஸ்ய முண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - எம்பெருமானார் இத்யாதி. ஸாமாநாதிகரணய பாக்ரியையை விவரிக்கிறார் - தரைலோக்யத்துக்கும் இப்பாதி. திருமாலையாண்டான் நிர்வாஹத்தில் - லீலாவிபூதிமாத்ரநாதத்வம்; எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில் - உபயவிபூதிநாதத்வம் என்றம். “வானோர்தலைவனே” என்று - அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனையும், “மூவுலகாளியே” இத்யாதியாலே - ஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனையும் ஒக்க அநுலவிப்பானென்? என்ன - வடிவுடை இத்யாதி. மலிதம் - விசேஷணம்ஸத்தில் இத்யாதி. அந்நாபதேச பாக்ரியைக்கு

இங்குவந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறது. இங்குச் சாய்ந்தருளினதின் வலம் நான் பெறவேண்டா வோ? என்னும். ஆசைப்பட்டார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கும் ஓள உர்யம், [அடியடையாதா ளித்யாதி] - “ஜீவிப்பாரைப்போலேயிருந்து, ககேமுடிந்துகொடுகின்றான்” என்று நிர்வஹிப் பாருமுண்டு; “அப்போது மேல்ப்ரவந்யம் நடவாதாகையாலே, திருவடிகளைக்கிட்டாதா ரைப்போலே யிருந்து க்ரமத்திலே கிட்டிக்கொண்டு நின்றான்” என்று அருளிச்செய்யும்படி. இதுதான் - மாநஸாநுலவத்திலே ஒருவையுத்யத்தைச் சொன்னபடி. [அடியடையா தாள்போல்] - இவள் இப்போதே திருவடிகளைச்சேரமாட்டாள்: இன்னம் சீறிதுகாலமிருக்கும் என்றுபோலேயிருந்தது; முடிந்துகொடுகின்றாளென்றுதல். இனி, ‘ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற ளோ?’ என்று தோற்றும்படி அவஸந்நையான இவள், கிட்டி ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றாள் காளமேகநிபர்யாமமான பெரியபெருமாள் திருவடிகளையே என்னுதல். (ய)

பதினோராம் பாட்டு.

முகில்வண்ணன் டிசையடைந்தருள்குடி உய்ந்தவன்மொய்புன ல்பொருநல், துகில்வண்ணத் துநீர்ச்சேர்ப்பன்வண்பொழில்சூழ்வண் குருகூர்ச்சடகோபன், முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்னசொல்மாலையா யிரத்திப்பத்தும்வல்லார், முகில்வண்ணவானத்து இமையவர்குழவிருப் பர்பேரின்பவெள்ளத்தே.

ஆ. — (முகில்வண்ணன்.) - பெரியபெருமாள் திருவடிகளைச் சேர்ந்து ஸர்வ ப்ரகார ஸம்ஸ்லேஷமும்பண்ணப் பெறுகையாலே லப்தோஜஜீவநராய், ஸுப்ரஸந்நஸவின பூரபரிபூர்ணமான திருப்பொருநலாலும், அதிரமணீய திவ்யகந்தஸுமநோலிராம தருநிக ரங்களாலும் பரிகர்மிதமான திவ்யநகர நிலபராயிருந்த சடகோபன், முகில்வண்ணனடி மேற்சொன்ன சொல்மாலையாயிரத்துள் இப்பத்தும் வல்லார், பெரியபெருமாள் திருமேனி யில் நீலமான ஜ்யோதிஸ்ஸின் வெள்ளத்தாலே திவ்யமான திருநாட்டிலே * அயர்வறு மமமர்கள்சூழ, ஸனிபூதிபரமபுருஷானுலவஜநித நிரவதிகாந்த மஹார்ணவாரந்தர்நிமக் நராயிருப்பரென்கிறார்.

ஒ. — நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார், ஆழ்வார்பட்ட க்லே ஸம்படாதே. திருநாட்டிலே நிரதிஸயாநந்தயுக்தராய்க்கொண்டு அயர்வறுமமமர்கள்சூழ இருப்பர் என்கிறார்.

ஸாமாநாதிகாண்யம் உபயோகமல்லவே யென்ன - ஸர்வநிர்வாஹகன் இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் - ஆகையாலே இத்யாதி. அருளிச்செய்யும்படி எம்பெருமானாரொன்ற கூட்டுவது. ஆனால், ப்ரத்யக்ஷமாகக் கிட்டினானோ? என்ன - இதுதான் இத்யாதி. அணுகியடைத்தனன் - கிட்டிப்ரா பித்தா னென்றபடி. முகில்வண்ணன் - மேலும்போன்ற வடிவையுடையவன். (ஃ0)

† ‘அடியே’ என்று உரைக்குப்பாடம்.

கொடுத்த இத்தனை; திருப்பலகையில் அமுதுபடியிலே திருப்பதிகளில் நாயன்மார்க்கு அளந்து கொடுக்குமாபோலே” என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார். [முகில்வண்ண வானத்து] - முகில்வண்ணனுடைய வானம் என்னுதல். அவனுடையநிழலீடான வானம்என்னுதல். [இமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே]-தாம் மோஹித்துத் திருத்தாயார் தனியே கூப்பிடஇருந்த இவருடையக்கேஸை மின்றிக்கே, நித்யஸூரிகள் நடுவே ஆந்தநிர்ஹராய் இருக்கப்பெறுவார்கள்.

நடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியப்பயஸிக்கவல்லார், இவர்பட்ட க்வேசம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிசாயாநந்த யுக்தராய், நித்யஸூரிகள்சூழ இருக்கப்பெறு வர் என்கிறார்.

[முகில்வண்ணன்இத்யாதி] - பெரியபெருமாள் திருவடிகளைக்கீட்டி அங்குத் தைப்ரஸாதத்தைப்பெற்று யரித்தவன். பூர்வாவஸ்யையில், ஸத்தையும் அழியும்படியா யிருக்கையாலே உய்ந்தவனென்கிறது. மொய்யென்று மிகுதிக்கும், வலிக்கும் பேர். இப் போது, நீரோட்டத்தால்வந்த வலியைநனைக்கிறது. வலியையுடைத்தான ஜலத்தோடே கூடின பொருளில் துகிலினுடைய வண்ணத்தையுடைத்தான தூரீர்த்துறைவன். சேர்ப் பன் - துறைவன்: நெய்தல்நிலத்தில் தலைமகன். மொய்புனலென்னுநிற்க, தூரீரென்றது- பெருவெள்ளமாயிருக்கச்செய்தே தெளிந்திருக்கும்படியைப்பற்ற. “ரமணீயம்வ்யஸநா ஸஹநுநுஷ்டிதநாயகா” (ரமணீயம்ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்நுஷ்டியமநோயதா) என்கிற படியே ஐரஸநீயமான பொழிலையுடைத்தாய் உஐரமான திருநகரிக்குநாயன். [முகில் இத்யாதி] - காளமேவம்போலே நிரதிசாய ஸௌந்தர்யயுக்தரான பெரியபெருமாள் விஷய மாக அருளிச்செய்த ஸப்தாத்மகமான மாலையிரத்துஇப்பத்தையும் ஹவ்ருத்தீயோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். “பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே - திருவாய்மொழியாயிரமுஞ் சோல்லிற்று “திருமோகூர்க்கீத்தபத்து”, “திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்து” என்று பிரித்துக் கொடுத்தஇத்தனை; பெருமாள் திருப்பலகையில் அமுதுபடியிலே மற்றைத்திருப்பதிகள்நாயன் மார்க்கும் அளந்துகொடுக்குமாபோலே” என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார். [முகில்வண்ண வானத்து] - அங்கிருக்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலே அவன்படியாயிருக்கிறவானம் என்

நிமமம்.—முகில் இத்யாதி. “இப்பத்தும் வல்லார் முகில்வண்ணவானத்திமையவர் சூழ விருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. மேலில் திருவாய்மொழி க்வேசமாயிருக்க, “உய்ந்தவன்” என்று-தரிப்புண்டாகச்சொல்ல லாமோ? என்ன - பூர்வாவஸ்யையில் இத்யாதி. “துறைவன்” என்றதுக்கு ஹவம் - நெய்தல் நிலத்தில் தலைமகனென்றது. “சேர்ப்பன்” என்றது - துறைவனுக்கும், நெய்தல்நிலத்தில் தலைமக னுக்கும்பேர். இங்கு, துறைவனைச்சொல்லுகிறது. “மொய்” என்ற - மிகுதியாக அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்தி, மிகுதியானால் “தூரீ” என்கிறதுகூடுமோ? என்ன - மொய்புனல் இத்யாதி. இதுக்குப்ர மாணம்- ரமணீயம் இத்யாதி. “சுகுடி-பூரீ-பூ-தீய-பூ-ஹா ஆஜநிஸாபிய | ரமணீயம்வ்ய ஸஹநுநுஷ்டிதநாயகா” இதுபாலகாண்டே (உ-ரு). “மொய்புனல்” இத்யாதிக்கு - “மிக்கஜலத்தையுடைய திருப்பொருளினுடைய, துகிலின்நிறம்போலேபரிசுத்தமான ஜலத்தையுடைத் தான பாய்ந்தப்ரதேசத்தையுடைய” என்ற உரையிலே ஸப்தார்த்தம். ஆயிரமும்இவர் விஷயமானால் திருவேங்கடமுடையான்முதலானார்க்குஇன்றிக்கேபோமேயென்ன - திருமோகூர்க்கு இத்யாதி. “முகில்வண்ணவானத்து” என்றதுக்கு அர்த்தத்வ்யமருளிச்செய்கிறார் - அங்கிருக்கிறவனுடைய இத் யாதிவாய்வயத்தாலே. முகில்வண்ணமானவானத்து - மேவ்யர்யாமனான நிறத்தையுடைய பாம

னுதல்; முகில்வண்ணனுடைய வானமென்னுதல். [இமையவர்இத்யாதி] - இவள் மோஹித்துக் கிடக்கத் திருத்தாயார் தனியேயிருந்து கூப்பிட்டாளிவரவதீர், நித்யஸூரி கள் திரளவிருக்க அவர்கள்நவே ஆந்தநிர்ப்பராயிருந்து அநுலவிக்கப் பெறுவார்கள். (கக)

பதத்திலே என்று முந்தினவர்த்தம். 'முகில்வண்ணனடியை அடைந்து' என்றுதொடங்கி, 'இமையவர் குழ - பேரின்பவெள்ளத்தே - இருப்பர்' இத்யந்வயம். வண்பொழில்சூழ வண்குருகூர்ச்சடகோபன் - விலக்ஷணமான பொழிலாலேசூழப்பட்டு நிரதியாய ஸம்பத்விசிஷ்டமான திருக்கரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரென்று ஸப்தார்த்தம். சொன்மலை - ஸப்தாத்மகமான மலை. வல்லார் - அப்சிக்கவல்லார். பேரின்பவெள்ளத்தே - நிரதியாயாகத்த ஸாமரமத்யத்திலே. (கக)

தரமிடோபநிஷத்தஸங்கதி. — சூதபூஷாபரிஸரிவ்ய ஹிக்ஷதா நாரிதெஷ்டிக்ஷிதயாஹரிணாபூஷாதஸு । ஸ்ரீரஜினாவ்யஸுஸகபூஸரிபூஷி நாமஹிபஸுராரிசரிவசுநிஷிபூத்யே॥

தரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்தாவலி. — ஸ்ரீரஜேஸுஸரியா நாரி வியஜமடிநாஸு ஷ்டிக்ஷிதாபூஷாபரிஸரிவ்ய ஹிக்ஷதா நாரிதெஷ்டிக்ஷிதயாஹரிணாபூஷாதஸு । ஸ்ரீரஜினாவ்யஸுஸகபூஸரிபூஷி நாமஹிபஸுராரிசரிவசுநிஷிபூத்யே॥

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

கங்குல்பகலாதி கைகிஞ்சிமேகமுற
அங்கதனைக்கண்டோரரங்கரைப்பார்த்தது இங்கிவள் பால்
என்செயநீரெண்ணுகின் றதென்னுநிலைசேர்மாறன்
அஞ்சொலுறநெஞ்சுள்ளையாம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம், எப்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்.

† கௌதமபுத்திரர்களாகிய கௌதமவிதரென்பவர்கள் யாகஞ்செய்ய விரும்பி, குட்சமபுத்தியும் பெருங்கல்வியும்படைத்தத் திரிதரென்ற தமது உடன்பிறந்தவரோடு சேர்ந்து அதற்கு வேண்டிய யாகபசு முதலிய தரவியங்களைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு காட்டுவழியாகச் செல்கையில், சிறிது தூரம் முன்னாகப்போய்க்கொண்டிருந்த த்ரிதர் ஒரு செந்நாயைக்கண்டு அஞ்சியோடி கொடிபடர்ந்து வாய்மறைத்திருந்த கிணற்றினுள் விழுந்து கூவு, கௌதம விதர்கள், த்ரிதனில்லாமலே நாம் பசுக்களை யோட்டிக்கொண்டுபோய் யாகத்தை நிறைவேற்றலாமென்ற தூர்ப்புத்தி கொண்டு அவரை விட்டிட்டுப் போய்விட, பாழங்கிணற்று வீழ்ந்த த்ரிதர் தமது மனமையால் ஸரஸ்வதிகதி தீர்த்தத்திலிருந்த அந்தக் கிணற்றில்தானே தண்ணீர் முதலியவற்றைத் தமது பாவனையால் யாகத்திற்கு வேண்டிய நெய் முதலிய பொருள்களாகக்கொண்டு பெருங்குரலோடு மந்திரத்தை யுச்சரிக்க, எவர்க்கலோகத்தை யளாவிய அந்த மஹா ஸப்தத்தைக் கேட்டுத் தேவதைகள் நடுங்கிப் பருகஸ்பதியின் ஆலோசனையின் படி த்ரிதர்திருக்குமிடம்வந்து ஹவிர்ப்பாகம் பெற்று அந்த த்ரிதர்க்கு வரங்கொடுத்துச் சென்றன ரென்பது மகாபாரதத்துச் சல்லியபருவத்துச் சரித்திரம்.

முன்றூந்திருவாய்மொழி—வேள்ளைச்சுரிசங்கு - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ—(வேள்ளைச்சுரிசங்கு.)—இப்பிராட்டியோடே பெரியபெருமாள் ஸம்ப்ர
லேஷ ரஸத்தை யதுவித்து, அந்த ஸம்ப்ரலேஷரஸமுள்ளடங்காதபடி பெருகினவாதே,
அது ஸாத்மிகங்கக்காகவும் ஆபுதிதப்ரதிகுல ம்ரும ம்ருயார்த்தமாகவும் தென்திருப்
பேரையிலே எழுந்தருளத் திருவுள்ளத்தே கோலியருளி, இவளுடைய ஸம்வாதார்த்த
மாக இவளிடத்திலே அதிமாத்ர ஸம்மாந்ததைப் பண்ணியருளி “தென்திருப்பேரை
யிலேவேட்டைக்குப் போய்வருகிறோம்” என்றுருளிச்செய்ய, இப்படி பதிஸம்மாதிதை
யான இவள் அவ்யுத்பந்ர விஸ்ரலேஷயாகையாலும், இவன் எழுந்தருளுகை இவனைக்
காணுதொழிசைக்கு ஹேதுவென்னுமிடம் அறியாமையாலும் எழுந்தருள ஸம்வதித்து
விஜயத்தை ஆராஸித்து திவ்யாயுபங்களைக் கொடுத்தருளி “சூஆரபிநாவவ ரஜிஷ
உாந்யூலிடியூஷீ” என்னும் ப்ரக்ரியையாலே திருப்பல்லாண்டுபாடிக்கொண்டு திரு
வணுக்கன் திருவாசலளவும் பின்னே எழுந்தருளப் பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஏறி
யருளி, ஒரு தாமரைத்தடாகம் பலர்ந்தாற்போலே யிருந்த திருக்கண்களாலே இவளைப்
புரிந்து பார்த்தருளிஇவளாலே அதுஜ்ஞாதனய்த் தென்திருப்பேரையிலே யெழுந்தருள,
இவள் அவனைக்காணாமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் அவனைழுந்தருளியிருந்த
தென்திருப்பேரையிலே எழுந்தருள உத்யோகிக்க, இவளுடைய திருத்தாயாரும் தோழி
மாரும் மற்றமுள்ள பந்துக்களும் இவளை ப்ரதிபந்திக்க: “நான் பேரகை தவிரேன்,
தனியேபோனால் என்னும் பழி உங்களுக்கு வாராமே நீங்களே என்னைத் தென்திருப்
பேரையிலே ஈண்டக்கொண்டு போய்விடுங்கோள்” என்கிறாள்.

ஒ.—முன்றூந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அவஸந்நையானபிராட்டி, பெரிய
பெருமானுடைய ஆரண்யரண்யதை தொடக்கமான கல்பாணகுணகணஸௌந்தர்
யாதிகளைத் தாம் வாய்வெருவியும், அத்தைத்திருத்தாயார் அதுவிஷித்தும், ஆகஇப்படி
ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரவ்ருத்தமான திருநாமத்வநி செவிவழியேபுக, அதுஸிரிரோபசார
மாகயரித்து, ஸர்லைஸ்வார்யஸம்பூர்ணனாய்க்கொண்டு தன்னுடைய விடாய்க்கீடாப்படி
அணித்தாகத் தென்திருப்பேரையிலேவந்து வீற்றிருந்தருளின மகாநெடுங்குழைக்காத
னுடைய ஸ்மிதவிஷிதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாகையாலே அவனையொழிய
பரிக்கமாட்டாதே பதற, இவளை “நீ என்பட்டாய்?” என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும்
மற்றுமுள்ள உறவுமுறையார்களுய்வினவ, அவர்களைக்குறித்து “நான் மகாநெடுங்குழைக்
காதனிலே அபஹ்ருதசித்தையானேன், அவன் எழுந்தருளிஇருந்தருளின திருப்பேரை
யிலே புக்கல்லது யரிக்கமாட்டேன்; என்னை அங்கேகொண்டுபோய் விடுங்கோள்”
என்ன, அவர்கள் “இது நம்முடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகளுக்கு ஈடன்று” என்று நிஷேயிப்
பாரும் பொடிவாருமாக, நீங்கள் கொடுபோய் விட்டிவினோளாகில் நான்போய்ப்புகத்
தவிரேன் என்கிறாள். “விஸ்ரலேஷம் அவ்யுத்பந்ரம் என்னும்படி ஸம்ப்ரலேஷம் பிறந்து
‘ ஸர்வகாமஸம்ருஜிபாய்க்கொண்டு இப்படி † அநேககாலம்சென்று இனிவிஸ்ரலேஷியா
விடில் பொறுக்கவொண்ணாத ஈஸையிலே, ம்ருயாதிவ்யாஜத்தாலேயாகிலும் விஸ்ரலே

† திருப்பேரையிலே என்று வ்யாக்யாசங்களில்வரும் இடங்களிலெல்லாம் திருப்பேரையி
லில் என்று இருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

ஷிக்கவேணும்' என்று பார்த்து 'போய் வருகிறோம்' என்ன, தன்மொளக்த்யத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷத்திலே ஒரு பாகாமிதே விஸ்லேஷம் என்று பார்த்து 'போகலாகாதோ' என்ன, அவனும் விஸ்லேஷிக்க, அந்தரத்திலே இப்பிராட்டியும் பொறுக்கமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்நையாய், * பேரெயில்குழகடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான் தென் திருப்பேரையிலேவந்து வீற்றிருந்தருளினான்: நான் அங்கேபோவேன்' என்ன, தாய் மாறும் தோழிமாறும் 'அவன் தானே வரக் காணவேணும்' என்று நிரேஷ்பிக்க, அது கேளாதே நானேபோனே னாகாமே நீங்களே என்னைத்தென்திருப்பேரையிலே சொண்டு போய் விடுங்கோள்! என்கிறாள்'' என்றும் சொல்லுவர்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - பெரிய பெருமானுடைய ஒளடார்ய குணாதுஸந்தாரத்தாலே ஆஸ்வஸ்தரான இவர்க்கு வாஹ்யாதுலவாலாஹம் அதுவர்த்திக்கையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தராய், அந்தவார்த்தி சமிக் கைக்கு அவன் ஆஸந்நமாகத் திருப்பேரையிலே எழுந்தருளியிருக்கிறபடியை யதுஸந்தித்து, ஆந்தராதுலாவ்யமான அவனுடைய ஆயுபாடி வைலக்ஷணயத்தையும், அதிஸயிதமான பரத்வஸௌஸ்ப்யங்களை யும், ஆகர்ஷகமான அவயவாதி ஸோலையையும், அதுலாவ்யமான ஆஸ்சர்யகுணாதி யோமத்தையும், அநிஷ்டவர்க்க நிரஸநத்தையும், ஒளதார்யாதிஸயத்தையும், ப்ரபல ப்ரதிஸந்யக பங்கத்தையும், ப்ரக்ருஷ்டஹக்தி வர்யகத்வத்தையும், ப்ரளயாபத்ஸகத்வத்தையும், ஆபுநிதவிஃராதி நிஸர்ஹணத்தையும் சிந்தித்து, வவம்பூதனானவன் எழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்திலே செல்லுகையிலுண்டான த்வராவிசேஷத்தைக்கண்ட பார்ஸ்வஸ்த்தரான ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கும் பரிவார்க்கும் ப்ராப்திஜநித வ்யவஸாயத்தை யறிவித்த பாகாரத்தை, நாயகனான மகாநெடுங்குழைக்காத நெழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப்பேரையிலே செல்லுகையிலே த்வரையைபுடைய நாயகியானவள், "இதுஅது ரூபமன்று" என்று விலக்கத்தேடுகிற தோழிமார் தாய்மார் முதலானாரைக்குறித்து, "நான்அத்தேசத்திலே செல்லல் தவிரேன்; நீங்கள் கொடுபோய்விடுங்கோள்; இல்லையாகில் நானேபோவேன்" என்று தன்னுணியை வெளியிட்ட பாகரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், பெரியபெருமானுடைய அஸாண்ய ஸாண்யத்வாதி கல்யாணகுணங்களையும் ஸௌந்டிர்யாதி விக்ரஹகுணங்களையும் தான் வாய்வெருவியும், அதைத்திருத்தாயார் அதுலாஷித்தும் இப்படிப்ராஸங்கிகமாக ப்ர வ்ருத்தமான திருநாமத்தைக் கேட்டு இதுவே ஸிஸிரோபசாரமாக மோஹம் தெளிந்து அந்தரம் ஸம்ஸ்லேஷாபேகை பிறந்து பெறுமையாலே அவஸந்நையாய், தன்னிடாய்க் கீடாம்படி அணித்தாகத் தென்திருப்பேரையிலேவந்து ஸர்வைஸ்வர்யத்தோடே வீற்றிருந்தருளின மகாநெடுங்குழைக்காதனுடைய ஸ்மிதவிக்ஷணாதிகளிலே அபஹ்ருத சித்தையாய் அவனைபொழிய யரிக்கமாட்டாதேபதற, தோழிமாறும் தாய்மாறும் வையுக்களும் இவன் டிஸாஸயக்கண்டு "உனக்குஓடுகிறதென்?" என்றுவினவ, "என்நெஞ்சு மகாநெடுங்குழைக்காதன்பக்கலிலே அபஹ்ருதமாயிற்று; நானும் அங்கேபோய்ப்புக்கல்லது யரியேன்" என்ன, அவர்களும் "இது உன்வம்ஸத்துக்கும் உன்ஸ்தரீத்வத்துக்கும் பேராஹு" என்ன; "வம்ஸத்தை நோக்கப்பார்த்திகோளாகில் நீங்களே கொடுபோய் விடுங்கோள், இல்லையாகில் நான்போகத்தவிரேன்" என்று தனக்குப்பிறந்த துணியைச் சொல்லுகிறாள். அதவா, கீழ் பட்ட க்லேஸம் அவ்யுத்பந்கம் என்னும்படி பெரிய பெருமா

ளோடே ஸம்ஸ்லேஷம் உம்ஸ்தகாஸமாம்படி வ்ருத்தமாய், விஸ்லேஷியாவியில் யர்மி அழியுமளவானவாதே, ம்ருதயாதி வ்யாஜத்தாலே விஸ்லேஷிப்போம்” என்று பார்த்துப் பிரிவை ப்ராஸங்கிக்க, பிரிவுபுதியதுண்ணாத தன்மொளத்தப்பத்தாலே “இதுவும் கலவியிலே ஒருவகையோ?” என்று அறுமதிபண்ணித் திருவணுக்கன் திருவாசலளவும் ஒருப் படுத்திவிட்டு, அநந்தரம், விஹத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே நடுக்கடவிலே புக்காரைப்போலே நோவுபடுகிறதையாலே, தாய்மாரும் தோழிமாரும் வந்துக்களும் “உனக்குஒடுகிறதென்?” என்ன, “நாயகன் ம்ருதயாதிவ்யாஜத்தாலே தென்திருப்பேரையிலே இருந்தான்; நானும் அங்கே புக்கல்லதுயிரியேன்” என்ன, “அவன்தானே வரக்காணாமதொழியப் பதறுகை இவ்வம்ஸத்துக்குப்போராதுகாண்” என்ன; ஆகில், நீங்கள் கொடுபோய்விடப் பாருங்கோள்: இல்லையாகில் நானே போகை தவிரேன்” என்று தனக்குப்பிறந்த துணியைச் சொல்லுகிறாள் என்றுமாம். குணஜ்ஞாதத்தாலேயுரித்த நான் அவன் இருந்த ஊரிலேபோய்ப்புகவேணும் என்கிறானாதல், ஸம்ஸ்லேஷம் வ்ருத்தமாய்ப்பின்பு பிரிவுவிளைந்து அவன் இருந்த தேசத்திலேபோய்ப் புக்கல்லது யிரியேன் என்கிறானாதல். “ஆராமம்முழந்த அரங்கம்” என்று திருப்பதிகள் பெருமானுக்குப் பகலிருக்கையாகையாலே, “தென்திருப்பேரையிலே போனான்” என்று அங்கேபோகத் தேடுகிறாள். இதில் சொல்லிற்றாய்விட்டது - விஷயப்ரவணனை ஸாஸ்தரத்தால் மீட்கவொண்ணாதாப்போலே, ஹவத்விஷயத்திலே ப்ரவணரானை ஷேரிகராலும் மீட்கவொண்ணாத அகிப்ராவண்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

நடு. — கீழ், “இட்டகாலிட்டகை” என்கிறபடியே இவள்மோஹித்துக்கிடக்க, இவளுக்கு முன்னே தோழிமாரும் தறைப்பட, திருத்தாயாரோருத்தியும் இவள்உசையைய அறுஸந்தித்து அருகேயிருந்து கூப்பிட்டுப் போருமது தவிர்ந்து, இப்பெண்பிள்ளை தானே யெழுந்திருந்து கால்நடை தந்துபோமளவாய் விழுந்தது. அதுக்கடி: “பற்றிலார்பற்றினின்றானே” என்று பேசியபெருமானுடைய அஸரண்ய ஸரண்யத்வந் தோடக்கமான இவளுக்குப் பற்றுசான குணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விக்ரஹகுணங்களையும் இவள் தான் வாய் வேருவியும் திருத்தாயார் சொல்லவும் கேட்டு அத்தாலே யரித்தாள். போனஉயிரை மீட்க ஸந்த்ருயிறே குணஸ்வலாவமிருப்பது. கீழ்ப்பிறந்த மோஹமும் தெளிந்து, விஸ்லேஷ வ்யஸநமும் அறுஸந்திக்க வல்லளாய், பின்பு, “அவனைக்கிட்டியல்லது நில்லேன்” என்னும் ஆற்றமையும்பிறந்து, அது பெருமையாலே அவஸந்நையாக, இவள்விடாய்க்குடாடாம்படி அணித்தாகத் தென்திருப்பேரையிலே வீற்றிருந்த மகரநெடுங் குழைக்காதனுடைய அபேகசிதாதி களிலே அபஹ்ருதசித்தையாய், “அவனிருந்தவிடத்தேறப்போகவேணும்” என்றுஒருப்பட, பழையபடியே தோழிமாரும் தாய்மாரும் அவனைக்குழப்போந்து “உனக்குஇத்தனை அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது; நமக்குஇதுபழியாய்விளையும்” என்ன, “நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால்

வெள்ளைச்சரிசங்குப்ரவேச : ஸங்க்ரஹஸங்கதி - இட்டகால்இத்யாதி. மோஹித்தவருக்குத் தெளிவுபிறக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அதுக்கடிஇத்யாதி. குணங்கள் தரிப்பிக்குமோ? என்ன - போனஉயிரைஇத்யாதி. இவ்விடத்திலே - “உதஃபரஃரீபுதஸுஜீவநீராரீபுதாஹகயாரீபாஹ” என்ற ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யவாக்யத்தை நினைப்பது.

விஸ்தரஸங்கதி - கீழ்ப்பிறந்தமோஹமும்இத்யாதி. ஒருப்பட - உத்யோகிக்க. “என்னெஞ்ஞெருமங்கேயொழிந்தார்” என்றத்தைப்பற்ற - அபஹ்ருதசித்தையானேன் என்றது. “என்னைக்காட்டு

உரு" (ஸ்ரீவாங்காமாந்) என்கிறபடியே எல்லாம் அநுலவிக்கப்பெற்றேன். அப்படியுமன் றிறே இங்கு: "வஹவொகரவகஞ்ஞாணமுணரஃ" (பஹவோந்ருபகல்யாண குணஃ) என்று குணங்களிரட்டித்தவிடமிறே இது. ஆக இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று: நமக்கு ஸப்தாதிவிஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை மீட்கவொண்ணாதாப்போலேயிறே இவரை லகவத்விஷயத்தினின்றும் மீட்கவொண்ணாதபடி. அது கர்மமடியாக வருகிறது: இது லகவத்ப்ரஸாதமடியாக வருகிறது. திருத்தாயார் பேச்சாய்வருகிறவை, ஆழ்வார்தமக்குப் பிறந்த ஈசாவிசேஷம்: தலைமகளாய்ப் பேசுகிறதும் - இவர்க்குப் பிறந்ததோர் அவஸ்த்தா லிசேஷம்; அதில், நிஷேதிக்கிற திருத்தாயார்முகத்தாற் சொல்லுகிறது - ஸ்வரூபமான ப்ரா வண்யத்திலே உபாயம் கேறிற்செய்வதென் என்னுமதுக்குச் சொல்லுகிறது; பெண்பிள்ளை கருத்தாற் சொல்லுகிறது-உபாயம் அவனையாகில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபமாகத்தனையன்றோ? என்று. ஆக, இவ்விரண்டர்த்தத்தையும் இரண்டுமுகத்தாலே ஆழ்வார் தாம்அநுஸந்தித்த படியையச் சொல்லுகிறது. மோஹமுந்தேளிந்து தானேகூப்பிட வல்லளானஇதுவே - இத்திரு வாய்மொழிக்கு ஏற்றம்.

முதற் பாட்டு.

வெள்ளைச்சரிசங்கோடாழியேந்தித்தாமரைக்கண்ணென்னென்னஞ் சினுடே, புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றைக்காணீரென் சொல்லிச்சொல்லுகெ ன் அன்னமீர்காள்! வெள்ளைச்சகமவன்வீற்றிருந்தவேதவொலியும் வீழலொலியும், புள்ளைக்குழாவிலையாட்டொலியும் அருத்திருப்பேரே யில்சேர்வானே.

ஆ.—நிரதிஸாயஒனஜ்ஜவல்யபரிபூர்ண நிர்மல ஸாரத சந்த்ரமண்டலம் போலே யிருந்த பூநீபாஞ்சஜந்யத்தையும், நிரதிஸாயதீப்தியுத்த ஸூர்யமண்டலம்போலே யிருந்த திருவாழியையும் வந்தி, * பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே பெரிய திருவடித் திருத்தேனாளிலே ஏறியருளி, இலங்கொளிகேர் அரவந்தம்போன்று நீண்ட கண் களையுடையனவன் என்னெஞ்சினுடே சாரிகை திரிந்தருளுகிறபடி நீங்கள் காண் சுலவடி" ஸமஸ்த கல்யாணகுறைநிலவத்தாலும் பூர்ணையானேன்றபடி. 'ஸவபூராகாரோது' என்றது - பரவந்திலேயன்றோ, இங்குண்டோ? என்ன - அப்படியும்இத்யாதி. இங்கு - ராமாவ தாரத்திலென்றபடி, ப்ரமாணமேதென்ன - வஹவஇத்யாதி. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வரூபதேசம்- ஆகஇத்தால்இத்யாதி. இவ்வுபயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்ன - அது கர்மம்இத்யாதி. திருத்தாயா ரான அவஸ்த்தைக்கும் தலைமகளான அவஸ்த்தைக்கும் பேதம் சொல்லுவதாக அதுதன்னை யதுவதிக்கிரூர் - திருத்தாயார்இத்யாதி. 'அவஸ்த்தாவிசேஷம்' என்றவந்தாம் 'ஆயிருக்க, நிஷேதிக்கிறதும் ப்ரவர்த்திக்கிறதும் ஒருவர்க்கே கூடுமோ? என்ன' என்று அத்யாஹரிப்பது. அந்யோந்ய வைஷம்ய கயபூர்வமாக உத்தரம் அருளிச்செய்கிரூர் - அதில்இத்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே, முத்தினயோஜ வகயில் கீழில்திருவாய்மொழியைப்பற்ற இதுக்கு வாசி வதென்ன - மோஹமும்இத்யாதி.

† 9-ம் பாசரத்தில் 'தென்திருப்பேரெயின்மாரகரோ' என வருவதனையும், அதன் வியாக்கி யர்னங்களையும் 5, 6, 7-பாசரங்களில் 'பேரெயிற்கே' எனவருவதனையும் ஊன்றிப்பார்த்தால், கம்மாழ்வார் "திருப்பேரெயில்" என்றே இந்தத் திவ்யதேசத்தைக்கொண்டு வழங்கினாரென்பது, தெற் றெனவிளங்குவதால், 'திருப்பேரெயில்' என்றே பதிப்பிக்கலாயிற்று; இச்சொல் பிற்காலத்தில் 'திருப்பேரை' என மருவி வழங்கலாயிற்றென அறிக.

கிறிலிகோள்: இன்னபடி என்று எனக்குச்சொல்ல நிலமாகிறதில்லை. ஆதலால், அவனை ஒருகூடணம் காணாதொழியில் யூரிக்கமாட்டேன்; வேதகோஷத்தாலும் மஹோக்ஸவ கோஷத்தாலும் க்ரீயமானான பாலர்களுடைய பரமபுருஷகுணத்துதிகோஷத்தாலும் பரிபூர்ணமான திருப்பேரையிலே, மதஸம்ஸ்லேஷ நிரவயிக ஸுகமஹோடியிநிமக்நனாய்ப் பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டிருக்கிற இருப்பைக் காணவேணும்; நீங்கள் என்னைக்கொண்டு போய்ச் சிமர்கனாகில் நானேயாகிலும் போவேனென்று, தன்னைப் ப்ரதிபந்திக்கிற தாயா ரையுந் தோழிமாரையுந் குறித்துச்சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி வாசாமகோசரமாய்ப்படி தனக்கு வர்த்திக் கிற வ்யஸநத்தாலே தென்திருப்பேரையிலே போகவேணுமென்று தனக்குப் பிறந்த ஈஸாயைவினவுகிற தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள்.

[சுரிசங்கு] - சுரிந்திருக்கிற சங்கு. [ஊடே] - உள்ளே. கடாவுகை - நடத் துகை. [காணீர்] - காண்கிறிலீர். [என்சொல்லிச் சொல்லுகேன் அன்னைமீர்!] - “உனக் கோடுகிற ஈஸாயை நாங்கள் அறிகிறிலோம், நீயேசொல்லிக்காண்” என்று தாய்மார் கேட்க, நான்படுகிற வ்யஸநஞ்சொல்லுகைக்குப் பாசரங்காண்கிறிலேன் என்கிறாள். [வெள்ளைச்சுகமென்று தொடங்கி] - நீங்களே என்னைக்கொடுபோய் விட்டிலிகோளாகில், தன்னை விஸ்லேஷித்தபின்பும் ஸம்ஸ்லேஷஜநிதப்ரீதி மாறாதே நிரதியாயஸுவத்தோடே அவன் வீற்றிருப்பதும்செய்து வேடித்வதியும் திருநாளில் வாத்தியத்திகோலாஹலமும் “வாலாகுவி க்ரீயரோநாஃ” என்னும் கணக்காலே அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஜிதரான பிள்ளைக்குழாங்களுடைய விளையாடுகிறவோஷமும் நிரந்தரமாகச்செல்லுகிற தென்திருப்பேரையிலே நான் போய்ப் புகுவன்.

ப.—முதற்பாட்டில், அதுவாவ்யமான ஆயுயங்களோடும் அவயவங்களோ டும் தன்னெஞ்சிலே பெரியதிருவடியை நடத்தி ப்ரகாசிக்கிற ஆகாரத்தாலே ஈடுபட்டு, அவனிருந்த தென்திருப்பேரையிலே செல்லுகையிலுண்டான துணியைத் தாயாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

அன்னைமீர்காள்-(வாசாமகோசரமான அகவாயில் விகாரம்அறிபாதே,) “பெற்ற வர்களிறே நாம்” என்றே விலக்கத்தேடுகிறவர்களே! (நானுசைப்பட்டபடியே), வெள்ளை - வெளுத்தநிறத்தையும், சுரி - சுரியையுமுடைத்தான, சங்கொடு - ஸ்ரீபஞ்சஜந்யத் தோடே, ஆழி - திருவாழியையும், ஏந்தி-, தாமரைக்கண்ணன் - (நான் தளரும்படி அநந் தோடே, ஆழி - திருவாழியையும், ஏந்தி-, தாமரைக்கண்ணன் - (நான் தளரும்படி அநந் யார்ஹையாக்கின) தாமரைக்கண்ணையுடையவன், (தானும்தன்விபூதியும் புகுந்தாலும் இடமுடைத்தான), என்-, நெஞ்சின்-, ஊடே - உள்ளே, புள்ளை - பெரியதிருவடியை, கடாகின்ற - (தன்அலிநிவேஸாநுரூபமாக) நடத்துகிற, ஆற்றை-ப்ரகாரத்தை, காணீர் - நீங்களறிகிறிலிகோள்! (இவ்வறுவவத்துக்கு), என்சொல்லி - என்னபாசரமிட்டு, சொல்லுகேன் - நான் சொல்லுவேன்? (இவ்வளவில்), வெள்ளைச்சுகம் - ஊகவததுவத் தாலே யபரிமித ஸுகார்ணவத்தை யுடைத்தாய், அவன் - என்நெஞ்சக்குள்ளே ப்ர காசிக்கிறவன், வீறு - தன்மேன்மைதோன்ற, இருந்த - இருக்குமிடமாய், வேத வொலியும்- அந்த ஆஸநஸோகையை யறுவலிக்கிறவர்களுடைய வேதகோஷமும், விழா - நிரந்தரோத்ஸவத்தாலுண்டான, ஒலியும் - வாத்தியதிகோஷமும், “வாலாகுவி க்ரீய ரோநாஃ” என்கிறபடியே அவனுடைய குணசேஷத்தாதிகளைப்போற்றிட்டுக்கொண்டு, பிள்ளைக்குழா - பிள்ளைகள் திரள், விளையாடு - விளையாடும், ஒலியும் - கோஷமும், அரு-

அவிச்சிந்நமாய் நடக்கும், திருப்பேரையில் - திருப்பேரையிலே, நான்-, சேர்வன் - சேருவன்.

இ.—முதற்பாட்டில், தனக்கோடுகிற வ்யஸநத்தாலே, “தென்திருப்பேரையிலே போகவேணும்” என்று பிறந்த துணியை வின்னுகிற தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறார்.

[வெள்ளைச்சரிசங்கு இத்யாதி] - ஸ்யாமமரணவடிவுக்கு பாலாமான வெண்மையையும் சரியையுமுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், பற்றைக் கைக்கு உலாணமான திருவாழி, இரண்டாழ்வார்களிலும் வந்து அலைபெறுகிற கண்கள். “சங்கு சக்கரமென்று கைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்” என்று கீழ் வாஸிதமானது ப்ரகாசிக்கிறபடி. “ஜிதநெ” என்னப்பண்ணுகைக்குத் திருக்கண்களோடு நிவ்யாயுங்களோடு வாசி இல்லை. [என்ருஞ்சினூடே] - நாங்கள் காண்கிறிலோமீ என்ன; உட்கண்விழியாத உங்களுக்குத் தெரியுமோ? [புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றை] - பெரியதிருவடியை நடத்துகிறபடியை. இவளுடைய உபாயைக்கண்டு பெரியதிருவடி பிற்காலிக்கப்பிற்காலிக்க, வடிம்பாலே தாக்கிக்கொண்டுபோனபடி. கலவியாலும் பிரிவாலுமாக நெஞ்சின்னு என்னும்படியாக ஆயிற்று, நெஞ்சு இடம்பெற்றபடி. பரமபதத்தில் அழகு செண்டேறமா போலே ஆயிற்று, நெஞ்சிலே அழகுசெண்டேறுகிறபடி. [காணீர்] - தன் நெஞ்சில் ப்ரகாசம் வொற்றேந்திரியங்களுக்கும் விஷயமாம் என்றிருக்கிறார். [காணீர்] - காண்கிறீர். கண்ட நீ சொல்லிக்காண் என்ன, [என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்] - என்னுடைய அநுபவத்துக்கு என்னபாகரத்தைச்சொல்லி நான் உங்களுக்குச் சொல்லுவது? இவ்வநுபவத்தில் வ்யுத்பத்தி இல்லாத உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவது? [அன்னை நீர்காள்] - இவ்வநுபவத்துக்கு தூரஸ்யுகளாய் ஹிதம்சொல்லிமீட்கிற உங்களுக்கு நான் சொல்லுவது என்? ஸமான உவர்க்குச்சொல்லுவதை உங்களுக்குச் சொல்லவோ? ஒருஸம்வந்யம் அமையுமோ சொல்லுகைக்கு? எங்களுக்குச்சொல்லவொண்ணாதாகில் நீ செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; அவன் இருந்ததேசத்திலே நான் போய்ப்புகப்பார்த்ததென் என்கிறார்: [வெள்ளைச்சரிசங்கு] - ஸுகவெள்ளத்தை உடையவன்; விஸ்வலேஷ உபாயிலும் ஸம்ஸ்லேஷ ஜதிதமான நிரதிசாயஸுகம் மாறாதவன். பிரிந்துபோகிற போது, விஸ்வலேஷ உபாயிலும் ஸம்ஸ்லேஷ உபாயிலும் ப்ரீதிமாறாதபடி ஆயிற்று விளைநீர் அடைத்துக்கொண்டுபோவது. [வீற்றிருந்து] - இத்தலையைத் தோற்றித்த ஏற்றத்தாலேவந்த வேறுபாடு தோற்ற ஒலக்கம் கொடுத்திருக்கை. வீற்றிருந்த திருப்பேரை என்று அந்வயம். [வேதவொலியும்] - இவளைத் தனக்காக்குகையாலே “கர்த்தவ்யதந்த்ரமில்லை” என்று பழம்புணர்ப்புக் கேளாநின்றார். [விழா ஒலியும்] - திருநாளில் வாத்யதோதிகோலாஹலமும். [பிள்ளைக்குழா விளையாட்டொலியும்] - பிள்ளைகள் திரண்டு ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஜிதராய் விளையாடுகிற வேஷமும். இற்றைப்புறப்பாடே! உலாவினபடியே! முறுவலும் தோளும் தோள்மாலையுமே! என்கொண்டு விளையாடுகை. “வொலாகவி கீ வரோநாமுஹவாரொஷுலுஹ: । ராரோலிஷு வஸுயுகா ஸுகுரொவலியு: சுயா:” என்னக்கடவதிறே. இவை நிரந்தரமாகச் செல்லுகிற தேசம். நிஷேயிக்கிற நீங்கள் இருந்த தேசத்திலின்றும், ஹவத் ப்ராவண்யமே யாத்ரையாய்ச்செல்லுகிற தேசத்திலே போய்ப் புகக்கடவேன்,

நடு.—முதற்பாட்டு. இப்பிராட்டி வாசாமகோசரமாம்படி. தனக்குவர்த்திக்கிற வ்யஸந்தால், தென்திருப்பேரையிலே போகவேண்டுமென்று தனக்குப் பிறந்த உபாயை, வினவுகிற திருத்தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள்.

[வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தி] - “தவளவொண்சங்குசக்கரம்” என்றும், “கூராராழிவேண்சங்கு” என்றும், “சங்குசக்கரங்களென்று கைகூப்பும்” என்றும் கையுந் திருவாழியுமான அழகு கைவிடாதே இவரை யறுவர்த்திக்கிறபடி. முகில்வண்ணனிதே: அந்நிறத்துக்குப் பரபாகமான வேளுப்பையும், கரியையுமுடைத்தான பூநீபாஞ்சஜந்யத்தையும், அங்ஙனமொருவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதபடியான அழகையுடைத்தான திருவாழியையும் ஏந்தி. [தாமரைக்கண்ணன்] - “தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்” என்றது பின்னாட்கேற்படி. திருமேனிக்கு திவ்யாயுதங்கள் ப்ரகாசமாயிருக்குமாபோலே, ஆத்மகுணங்களுக்கு நோக்கு ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடியும். அகவாயில் தண்ணளியெல்லாம் கண்வழியேயிதே தோற்றுவது. ப்ரதிகூலர்க்கு திவ்யாயுதங்களோடொக்கத் திருக்கண்களும் விரோதியாய்த் தோற்றுமாபோலேயிதே, அங்கூலர்க்குத் திருக்கண்களோபாதி திவ்யாயுதங்களும் அழகுக்கு உடலாய்த் தோற்றும்படி. திருக்கண்களோடே திவ்யாயுதங்களையும் திவ்யாயுதங்களோடே திருக்கண்களையும் சேர்த்துலவிப்பார்கள். ஆயுதங்களோடே திருக்கண்களைக் கூட்டுகிறது தோற்பித்தபடிக்கு; “ஜிதனே”(ஜிதந்தே)என்னப்பண்ணுமிதே. கண்களோடே திவ்யாயுதங்களைக் கூட்டுகிறது அழகுக்கு இவ்விடத்தேநிலாத்துக்குறிபகவர்வார்த்தையை யருளிச்செய்வார் சீயார். கைக்கு ஆழ்வார்கள் ஆலரணமாயிருக்குமா

முதற்பாட்டு - வெள்ளை இதயாதி. “என்சொல்லிச்சொல்லுகென், திருப்பேரையில்சேர்வன்கான், அன்னைமீர்கான்!” என்கிறபதங்களைக் கடைகித்தவதாரிகை - இப்பிராட்டி இதயாதி.

திருக்கண்களுக்குமுன்னே திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவானென்? என்ன; லோக்யதையாலேயென்கிறார் - தவளம் இதயாதி. ஸப்தார்த்தம் - முகில்வண்ணனிதே என்றது - “நிகரில்முகில்வண்ணன்” என்றத்தைப்பற்றி; “வெள்ளை” என்று சங்குக்குவிசேஷணமிட்டுச் சொன்னாற்போலே சொல்லாதே, வெறுமனே “ஆழி” என்றதுக்குலாவம் - அங்ஙனம் இதயாதி. இவ்வுக்கு அந்தார் “தாமரைக்கண்” என்றதுக்குலாவம் - தாமரைக்கண்ணென்றே இதயாதி. திவ்யாயுதங்களோடே திருக்கண்களைக்கூட்டிச்சொன்னதுக்கு லாவதவயம் - திருமேனிக்கு இதயாதியாலும், ப்ரதிகூலர்க்கு திவ்யாதியாலும். அதாவது - ப்ரகாசசத்வாகாரமும், ஆகர்ஷகத்வாகாரமும் இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே கூட்டிச்சொல்லுகிறாரென்று க்ரமேண இரண்டு வாய்த் துக்கும் லாவம். அப்படி ப்ரகாசகமோ? என்ன - அகவாயில் இதயாதி. ப்ரதிகூலர்க்குத் திருக்கண்கள் விரோதியாய்த் தோற்றமென்னுமதுக்கு, “துச்சோதனையழலவிழித்தானே” என்றது ப்ரமாணம். இந்தப்ராஸங்கத்திலே, - திவ்யாயுதங்களோடே திவ்யாவயவங்களைச்சேர்த்தும் திவ்யாவயவங்களோடே திவ்யாயுதங்களைச்சேர்த்தும் ஆழ்வார்கள் அறுபலிப்பர்களென்கிறார்-திருக்கண்களோடே இதயாதி. இவ்வுலாத்துக்கும் ஹேதுவேதென்ன - ஆயுதங்களோடே இதயாதி வாகயத்யத்தாலே. ஆயுதம்போலே திருக்கண் தோற்பிக்குமோ? என்ன - ஜிதந்தேஇதயாதி. திருக்கண்களோடே திவ்யாயுதங்களைச்சேர்த்ததுக்கு, “செய்யகண்ணு உருவச்செஞ்சுடராழிவல்லானே” என்றத்தைக் கண்டு கொள்வது. திவ்யாயுதப்ராஸங்கத்திலே, தவிபுஜஜே சதுர்ப்புஜஜே ஸர்வேஸ்வரானென்று சங்கைவா - இவ்விடத்தே இதயாதி. அதாவது:—நிலாத்துக்குறிபகவர் ப்ரஸ்ரத்ததுக்கு பட்டர் பரிஹரித்தவார்த்தையை யருளிச்செய்வாரென்றபடி. ‘பயிலும்சுடரொளி’ இரண்டாம்பாட்டிலே இந்த ஐதிஹ்யங் கண்டுகொள்வது. ஒப்பனையழகாலும் திவ்யாயுதங்களுக்கும் திருக்கண்களுக்கும் சேர்த்தியுண்டென்று முன்னாட்குலாவம்-கைக்கு இதயாதி. “திவ்யாயுதங்களாபாணம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்.

போலேயாயிற்று, முகத்துக்குத் திருக்கண்கள் ஆலரணமாயிருக்கும்படியும். “திருக்கண்
 டேன் பொன்மேனிகண்டேன் திகழும் அருக்கண்ணி நிறமுங்கண்டேன் - செருக்கிளரும்
 பொன்னுழிகண்டேன், புரிசங்கங்கைக்கண்டேன், என்னுழிவண்ணன்பால்இன்று” என்று
 வடிவழகோபாதி திவ்யாயுதங்களுக்கும் ஆலரணமாய் அழகியதாயிறேயிருப்பது. ஆழ்வார்கள்
 தான் அவனைக் கைசெய்திருக்கையாலே ஆலரணகோடியாயிறே இருப்பது. கைசெய்கையென்
 று அலங்கரிக்கைக்குப்பேர். [என்னெஞ்சினுடே] - தங்கள் நெஞ்சிலில்லாமையாலே “இது
 கூடாது” என்றிருப்பார்களிறே. [என்னெஞ்சினுடேபுள்ளைக்கடாகின்ற] - இவர்க்கு மயர்
 வறமதிநலமருளி “நெஞ்சமேனீணகர்” என்னும்படியிறே திருத்திற்று; ஒரு தீர்பாத்விபூதியி
 லும் இடமுடைத்தாயிருக்கை. திருவடி திருத்தோளிலேயேறி அங்குள்ளார்க்கு உஜ்ஜீவந
 மாகச் சாரிகைவந்துகாட்டேபோலே, இவர் நெஞ்சினுள்ளே ஸ்ருங்வலமாக அழகுசெண்
 டேறுகிறபடி. [நெஞ்சினுடே] - “அகவாயிலுள்ளது கண்ணுக்குத்தேரியாதோ?” என்
 றிருக்கிறார்களாயிற்று இவர்கள். (“நி ம பூ ண ஃ வ ர ச ர தா வ ள ற ஹ ம த வ ள ர வ
 தி ஷ கி”) (நிர்க்குணஃ பரமாத்மாவென தேஹந்தேவ்யாப்யதிஷ்ட்டதி.) என்னுமாபோலே.)
 “நெஞ்சிலில்லையாகில் நானுமில்லையென்றுநினைத்திருக்கலாயிற்றுக்கிடர்” என்றிருக்கிறாள்
 இவள். (ஒருவாசத்தடத்தில்) ஹம்ஸசக்ரவாகங்கள்போலே ஆழ்வார்களும், காடு பட
 அலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற திவ்யாவயவங்களும், அத்தடாகத்தில்நீரும்இலையும்போலே
 யிருக்கிற திருமேனியுமாய், அதைக் கினிய ஒருமேரு வஹித்தாற்போலே யிருக்கிற பெரிய
 திருவடியோடேகூட இவர்திருவுள்ளத்தே உலாவுகிறபடி. இப்படியேயிறே அங்குலரோடு
 பரிமாறும்படி நஞ்சீயர் கோயிலுக்கேழுந்தருளாகிற்க, வழியிலேபிள்ளாளைக்கண்டு “ஈஸ்
 வரனுக்கு ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயோ, லிக்ரஹவ்யாப்தியும் உண்டோ?” என்று கேட்க,
 பாஷ்யகாரர்†தோற்றவருளிச்செய்துகொண்டுபோந்தகஸ்வரூபவ்யாப்தியாயிருக்கும்; ஆகிலும்,
 எம்பார் ஒருநாள் உபாஸகாங்குரஹார்த்தமாக ஆபுரிதருடைய நெஞ்சிலே லிக்ரஹத்தோடே
 “திருக்கண்டேன்” இத்யாதி. பாட்டுக்குச் சமேணர்த்தம் - பெரியபிராட்டியாரைக்கண்டேன், பொன்
 போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமேனியைக்கண்டேன், விளங்குகிற பாலார்க்கணைப்போலே இருவரு
 டையவொளியும் தன்னிலேகலசி விளங்குகின்றென்ன அழகியநிறத்தையுங்கண்டேன், யுத்தோன்முக
 மாய்க் கிளருகிற பொற்கென்ற நிறத்தையுடைய திருவாழியைக் கண்டேன். சுற்றம் முற்றம் சிறிப்
 பார்க்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுக் கண்டேன். புரிசங்கம் - ஸேஷத்வத்தாலே ப்ரஹ்மீலாவத்தை
 யுடைய சங்கென்றுமாம். என்னுடைய, கடல்போலே ஸ்ராஹரமான வடிவையுடையவன்பக்கவிலே
 ஆழ்வார்களிருவரும் காட்டக்கண்ட இன்று. சாடு - ஆழ்வார்கள்தான் இத்யாதி. கைசெய்கை-
 அலங்கரிக்கையும், ஸஹாயஞ் செய்கையும், யுத்தம்பண்ணுகையும். “என்” என்றதுக்கு ஹவம்-நங்கள்
 நெஞ்சில் இத்யாதி. அணுவானநெஞ்சுக்கு உள்ளுண்டோ? என்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. “நீணகர்”
 என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருதீர்பாத்விபூதி இத்யாதி. “கடாகின்ற” என்றதுக்கு ஹவம் - திருவடி இத்
 யாதி. சாரிகை - வையாளி. அழகுசெண்டேறுகை - விளையாட்டுச்சாரிகைவருகை: அழகு காட்டிக்
 கொண்டு புறப்படுகையுமாம். “நெஞ்ச” என்றதுக்கு ஹவமாதல், “நெஞ்சினுடே” என்ற அவயூர
 ணத்துக்கு ஹவமாதல் - அகவாயில் இத்யாதி வாக்யத்வம். அகவாயிலுள்ளது மேலே தோன்று
 மென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - “நிர்க்குணஃ பரமாத்மாவென தேஹந்தே வ்யாப்யதிஷ்ட்டதி” என்கிறவச
 னம். கீழெல்லாங்கூட்டிலாவம் - ஹம்ஸ இத்யாதி. அதை - தடாகத்தை, கினிய - சுபள்கரிக்க.
 எல்லாருமிருக்க இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே செய்வானென்? என்ன - இப்படியேயிறே இத்யாதி.
 “நெஞ்சினுடேபுள்ளைக்கடாகின்ற” என்றப்ரஸங்கத்திலே, அங்குலரோடே ஸவிக்ரஹனயப்பரி
 மாறமென்றதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - நஞ்சீயர் இத்யாதி. தோற்றவருளிச்செய்து - வ்யாக்யாகம்செய்து.

† தோற்றச்செய்து என்ற அடையவளைந்தானரும்பதத்துக்குப் பாடம்.

காண்கிறீர். வர்த்தமானமும் கார்யகரமன்றிக்கே யொழிகிறது நிரோதிக்கிற நிர்ப்பந்தத் தாலேயே. உங்களுக்குக் குரகோஷம்கேட்கிறதில்லையோ? ப்ரஸித்தமான அர்த்தம் உப தேசிக்கவேண்வேதே. [காணீர்] - உங்களுக்குக் கண்ணும்செவியுமின்றிக்கே யிருந்தோ நிரோதிக்கிறது? என்னைப்போலே உட்கண்ணாலே காணிகோள்! நாங்கள் கண்டிலோம்; கண்ட நீ சொல்லிக்காணாய்! என்றார்கள். [என் சொல்லிச்சொல்லுகேன்] - எனக்குச் சொல்லலாவதில்லை; என்னபாகரமிட்டு எத்தைச்சொல்லுவது? உங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாகாதாப்போலே என்வாக்குக்கும் விஷயமாகிறதில்லை. இவர்க்கு நெஞ்சுநிறைந் தது வாய் கொள்ளுகிறதில்லைகாணும்! [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்] - நான் வலஹா நியாலேசொல்லமாட்டேன்; விஷயம் இயத்தாராஹித்யத்தாலேசொல்லிமுடிக்கப்போகாது. உங்களுக்குப் ப்ரதிபத்திபண்ணுகைக்குப்பரிகரமில்லாமையாலேசொல்லத்தான்வேண்டா. [அன்னைமீர்காள்] - ஜ்ஞாதாம்ஸங்கொண்டு வேயாயந்தஃபரஸ்பரம்பண்ணலாயிற்றே ஸஜாதீயைகளானிகோளாகில். [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்காள்] - எனக் கோடுகிற வ்யஸநத்துக்குப் பாகரமில்லை; அவஸ்த்தாஜ்ஞாநமின்றிக்கே பழமைகொண்டாடு கிறிகோளித்தனையே; நிரோதிக்கைக்கு அநுவர்த்த நீயைகளாமத்தனையோ வேண்வேது? எங்களுக்குக் காணவும் கேட்கவும் கண்ணும் செவியுமில்லையாகில், நீதான் செய்யப் பார்த்ததென்? என்ன; ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கநினைப்பார் இல்லாத ஊரிலே போய்ப்புகு மித்தனை என்கிறாள். பிரிந்துபோனாரை நினைக்கவொட்டாத தேசமிறே: "தொவஜகம் ஸுரஸு" (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்கிறபடியே. [வெள்ளச்சுகமவன்] - ஸுகவெள்ளத் தையுடையவன். விஸ்வேஷடிஸையிலும் ஸம்ஸ்வேஷ ஐநிதமான நிரதியஸுகம் மாறாதவன். பிரிவிலும் அரையாறுபடாதபடி காணும் கலவியில் அவன்தேக்கினஸுகாதி

கூட்டி ஊவம் - பூதமாய் இத்யாதிவாக்யத்யந்தாலே, இப்படியானால் உபதேசிக்க வேண்டுவா னென்? என்ன; "காணீர்" என்கிறபதத்துக்கார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்யாநின்றதொண்டு அதுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - காண்கிறீர் இத்யாதி வாக்யத்யந்தாலே. "காணீர்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; காண்கிறீரென்னுதல்; காணுங்கோளென்னுதல். இந்த இரண்டாமர்த்தத்தை, ஸ்வரணேந்தரியத்தாலும், சக்ஷுரித்தரியத்தாலும் உட்கண்ணாலுக்காணுங்கோளென்று தரிவிதமாக அரு ளிச்செய்கிறார் - உங்களுக்கு குரகோஷம் என்றதொடங்கி உட்கண்ணாலே காணிகோள் என்னு மனவாலே. இத்தால்வமலிதம் - ப்ரஸித்தமான இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்யந்தையும் கூட்டி அருளிச்செய்து, உட்கண்ணாலே காணுங்கோள் என்ற மூன்றாம் பாகாரத்தை அருளிச்செய் கிறார் - உங்களுக்குக்கண்ணும் இத்யாதி. "என்சொல்லி" என்றதுக்கவதாரிகை - நாங்கள் இத் யாதி. எத்தைச்சொல்லுவதென்றது - எந்தஅர்த்தத்தைச் சொல்லுவதென்றபடி. பாகரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன - உங்கள் இத்தாதி. ஹார்த்தஊவமாதல், ஏதத்விவரணமாதல், "என்னெஞ்சினுடே" இத்யாதியையும் "என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்?" என்றத்தையுங்கூட்டி ரஸோத்தியாதல் - இவர்க்குநெஞ்சு இத்யாதி, சொல்லப்போகாமக்கு ஹேதுத்யாயம் அருளிச்செய் கிறார் - நான் பலஹாநி இத்யாதிவாக்யத்யந்தாலே, எல்லாம்சொல்லப் போகாவிட்டாலும், அறிந்த வம்ஸம் சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன - ஜ்ஞாதாம்ஸம் இத்யாதி. ஸஜாதீயைகளானிகோளாகில் - தோழிமாரானிகோளாகில் என்றபடி. "அன்னைமீர்காள்" என்றதுக்கு - கீழ், வருத்தைகளென்றரு ளிச்செய்து, நியாமகத்வவிவக்ஷயாஹ்வாந்தரம் - எனக்கோடுகிற இத்யாதிவாக்யத்யாயம். பழமை கொண்டாடுகிறிகோள் என்றதின் விவரணம் - நிரோதிக்கைக்கு இத்யாதி. உத்தாரார்த்தத்துக்கவ தாரிகை - எங்களுக்கு இத்யாதிவாக்யத்யாயம். அவனேவாராணோ? என்ன - பிரிந்துபோனாரை இத் யாதி. நினைக்கவொட்டாததேஸமுண்டோ? என்ன - நோபஜநம் இத்யாதி. "வெள்ளச்சுகமவன்".

ஸ்யமிருந்தபடி. [வெள்ளை] - என்று பாடமானபோது மறுவற்ற ஸுகமென்கை. (து:கா மிர்ரககமென்றபடி.) அவன்வீற்றிருந்த - தென்திருப்பேரையில் என்று அந்வயம். இட் டகாலிட்டகையளாயிருக்கிற இருப்புக்குளதிர்த்தட்டாயிருக்கிற இருப்பிறே அது. இத்தலையைத் துடிக்கவிட்டுத் தன்ஐஸ்வர்யந்தோற்ற ஸுகோத்தரமாக இருக்கிறபடி. [அவன் வீற்றிருந்த] - இத்தலையைத் தோற்பித்த தன்வெற்றியெல்லாம் அவ்விருப்பிலே தோற்றும் படியிருந்த. அவன் மெய்ம்மறந்து அப்படியிருந்தால் நாமும் மெய்ம்மறந்திருக்கவோ? பரி பூர்ணனாய் அவன் செருக்காலேயிருந்தால், குறைவாளராய் நோவுபடுகிறநாமும்இருக்கவோ? அவன் முறைதப்பினின்றால் நாமும் முறைதப்புமித்தனையன்றோ? பிரிந்தால் முறைபார்த்திருக்கலாம் விஷயத்துடனே கலந்தோமாகிலன்றோ நாம் ஆறியிருக்கலாவது? முறையை யழித்தாகிலும் மடலை யெடுத்துக்கொண்டேபோமித்தனையன்றோ? “நமக்கே நலமாதலின்” என்னக்கடவதிறே. [வேதவொலியும்] - அவன் நெஞ்சொழிந்து பழம் புணர்ப்புக் கேளாரின்றன்காணும். அதாவது - பண்டு தான்வென்ற வெற்றிமலைகள் கேட்கையிறே. அதாவது “ஜிதகௌவாணரீகாஷி” (ஜிதந்தேபுண்டரீகாஷி) என்கிற வெற்றிமலைகளிறே. [விழாவொலியும்] - இவளைத் தோற்பித்ததுக்கு நெய்யாடல் போற்றுகிறபடி. [அரு] - தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்த பிறறைநாளே திருமுளைச்சாத்தாநிற்கு மத்தனை. ஸ்யமந்தக மணி கைப்பட்டபின்பு அக்ரூரன்அடுத்தடுத்து அஸ்வமேதம்பண்ணி னாற்போலே, அவர்க்கும் அடுத்தடுத்து உத்ஸவமாய்ச் செல்லுகிறஇத்தனை; ஸ்தீரத்த மிறே இவள். இவளிருக்கிறவிடமிறே மங்களகோஷங்கள் மாறிக்கிடக்கிறது. [பிள் னைக்குழா விளையாட்டொலியும் அரு] - பருவம்நிரம்பியிருக்கச்செய்தே நிஷேதிப்பார் இருக்கிற ஊரைவிட்டு பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்னே லகவதநலவமே யாத்ரையாய்ச்

ஸுகார்ணவத்தையுடையவனித்யர்த்தம். ஸுகாதிசயம்வருகைக்குஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - பிரிவிலும் இத்யாதி. மறுவற்ற - ஸ்வச்சமானஇத்யர்த்தம். மறுவற்றஸுகத்தையுடையவனித்யர்த்தம். “வெள்ளம்” என்றபோது, வெள்ளமென்று - ஸமுத்ரம். வீற்றிருந்த - வேதபாடு தோற்றவிருந்த. “வீற்றிருந்த” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - இட்டகால் இத்யாதி. வேதபாடு ஏதென்ன - இத்தலையை இத்யாதி. “வீற்றிருந்த” என்றதுக்கு - ராஜாவாயிருந்த என்று அர்த்தாந்தாம் - இத்தலையைத்தோற்பித்த இத்யாதி. வெற்றி-ஐயம். அவன் அப்படிவீற்றிருந்தால் நீ உபேக்ஷியாதே “சேர்வன்” என்கிற தென்?என்ன-அவன் மெய்ம்மறந்து இத்யாதி. அவன் மெய்ம்மறந்து-அவன் நம்முடைய வைலக்ஷண் யத்தைமறந்து. அப்படியிருந்தால்-உபேக்ஷித்திருந்தால். நாமும் மெய்ம்மறந்திருக்கவோ-நாமும்அவன் வைலக்ஷண்யத்தைமறந்து உபேக்ஷித்திருக்கவோ? என்றபடி. அதுகடியேதென்ன-பரிபூர்ணனாய் அவன் இத்யாதி. அவன் வாராதிருந்தால், “ததஸ்யஸடிஸாஹவெசு” என்றிருக்கக்கடவ நாய்

தவரிக்கலாமோ? என்ன - அவன்முறை இத்யாதி. அவன் முறைதப்பினென்ற, நமக்குத்தப்பலாமோ? என்ன - பிரிந்தால் இத்யாதி. முறைதப்பும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்- முறையையழித்தாகிலும் இத்யாதி. அப்படி ஸ்வயந்நத்திலே அந்வயித்தாருண்டோ? என்ன - நமக்கே இத்யாதி. நமக்கே நன்மை பார்க்கக் கடவோமென்றபடி. திருமொழி ஒன்பதாம்பத்து மூன்றந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு “ஓதிநாமம்” இத்யாதி. “வேதவொலி” என்றதுக்கு லாவம் - அவன்நெஞ்சு இத்யாதி. பழம்புணர்ப்பு - பழையவெற்றிமலைகள். புணர்ப்பு - வெற்றிமலை. நெய்யாடல்போற்றுகை - நெய்யிறைத்து விளையாடுகை. “அரு” என்றதுக்கு லாவம் - தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்த இத்யாதி. த்ருஷ்டாந்த பூர்வகோபபாதம் - ஸ்யமந்தக இத்யாதி. வ்யதிரேக வித்தார்த்தம் - இவள் இருக்கிற இத்யாதி. “பிள்ளைக்குழா விளையாட்டொலியும்”, என்றதுக்கு லாவம் - பருவம் நிரம்பி இத்யாதி. அப்படி பால்யத்திலும் லகவதநலவபாரா யிருப்பார்களோ? என்ன-அவ்வூரில் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம்

இரண்டாம் பாட்டு.

நானக்கருங்குழல்தோழியீர்காள்! அன்னையர்காள்! அயற்சேரியீர்காள்!
கான்இத்தனிநெஞ்சங்காக்கமாட்டேன்என்வசமன்றிதுஇராப்பகல்போய்
தேன்மொய்த்தபூம்பொழில் தண்பனை குழ்தேன் திருப்பேரையில்வீற்றிரு
வானப்பிரான்மணிவண்ணன்கண்ணன்செங்கனிவாயின்திறத்ததுவே. [நீ

ஆ.—(நானக்கருங்குழல்.) - அதிபரிடன நீலாலகாலங்க்ருத வடிவாவிர்தங்
களை யுடைய தோழிமாரும் அன்னையரும் மற்றுமுள்ள ஸ்ரீராமநங்கனும் 'நீ
தனியேபோகை ஈடல்ல' என்றுசொல்ல, அவர்களைக்குறித்து, "நான் என்னுடைய
ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சைக் காக்கமாட்டேன்; எனக்கு விடையமன்று; ஆய்ரயஸுலப
னாகக்காகத் திருநாட்டில் நின்றும் ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனுபவந்து பிறந்தருளி, அக்
காலத்தில் பெருதாருடைய இழவுதீரும்படி, தேன்மொய்த்த பூம்பொழில் தண்பனைகுழ்
தென்திருப்பேரையில் பரிபூர்ணனாய் எழுந்தருளியிருந்த அவனுடைய, மதஸம்ஸ்லேஷத்
தாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்திலே என்னெஞ்சு இராப்பகல் போய்ப்படிந்து கிடக்
கும்; இனி நான் எங்கனே போகாதிருக்கும்படி?" என்கிறான்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "இங்ஙன் பதறலாமோ? நெஞ்சைச் சிக்கெனப்
பிடித்துக்கொண்டு யரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டாவோ?" என்று தோழிமார்
தொடக்கமானார் சொல்ல, "தென்திருப்பேரையிலே எழுந்தருளியிருந்தருளுகிற எம்
பெருமானுடைய திருப்பவளத்தில் மிகவும் ப்ரவணமான என்னுடைய ஹ்ருதயம் என்
அயீநமன்று" என்கிறான். [நானம்] - மற்பும். 'இவள் திண்மைக்காகத் தோழிமார் தரித்
துக்காட்டினபடி. [அயற்சேரியீர்காள்] - இவளுடைய விரஹல்யஸநம் ப்ரஸித்தமான
படியைச் சொல்லுகிறது. [தனிநெஞ்சம்] - ஸ்வதந்த்ரமானநெஞ்சு. [தேனென்று
மேலுக்கு] - வண்டுகள்மொய்த்த பூம்பொழிலையுடைய அழகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த தென்
திருப்பேரையில் வீற்றிருந்தருளுவதும் செய்து வேண்டற்பாட்டையும் அழகையும்
குணத்தையும் உடையவனுள்ளவனுடைய திருப்பவளத்தில் அழகிலேபடிந்தது.

ப.—அநந்தரம், நிர்வயிகமான பரத்வ ஸௌலப்யங்களையுடையவன்பக்க
லிலே ஸக்தமாய்ப்போன என்னெஞ்சைத் தகையமாட்டுகிறிலே நென்று தோழிமாரை
யும் தாய்மாரையும் அயலரையுங்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

நானம் - பரிமளோத்தரமான ஸந்தத்ரல்யத்தாலே வாஸிதமாய்கரு - கறுத்த,
குழல்-குழலையுடையவரான, தோழியீர்காள் - தோழியீர்காள்! அன்னையர்காள் - (அவர்
களோடு என்னோடுவாசியற நியந்த்ரிகளான) அன்னையீர்காள்! அயற்சேரியீர்காள் - (செய்தி
வினவவந்த) அயற்சேரியீர்காள்! நான் - (அதிப்ரவணையான) நான், தனி - (என்னிலும்
அதிஸயித ப்ராவண்யத்தையுடைத்தாய்) ஸ்வதந்த்ரமான, இ - இந்த, நெஞ்சம் -
நெஞ்சை, காக்கமாட்டேன் - (என்னைவிட்டுப்போகாமல்) தகையமாட்டேன்; என் -
எனக்கு, வசம் - விதேயம், அன்று - அல்ல; இது இராப்பகல் - இதுஇரவோடு பகலோடு
வாசியற, போய் - என்னைவிட்டுப்போய், தேன் - வண்டுகள், மொய்த்த, பூம்பொழில் -
பூம்பொழிலையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, பனை-நீர்நிலங்கள், குழ் - குழந்திருக்கிற,

தென்-கட்டளைப்பட்ட, திருப்பேரையில் - திருப்பேரையிலே, வீற்று - தன்பெருமை
தோன்றும்படி, இருந்த - இருக்கிற, வானம் - பரமபதிலையான, பிரான் - மேன்மை
புடையனாய், மணி - உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்கம்போலேயிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவை
புடையனாய், கண்ணன் - (ஆபுதிதஹ்வயனான) கருஷ்ணனுடைய, செம் - சிவந்த, கனி -
கனிபோலேயிருக்கிற, வாயின் - அயரபோலையிலே, திறத்தது - ஸக்தமாயிற்று.
நானம் - மயிர்க்கு இந்ம் கந்ததரவ்யம்: புழுகாகவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'இவ்வனே பதறுகிறதென்? நெஞ்சைச் சிக்கெ
னப்பிடித்துக்கொண்டு யரித்திருக்க வேண்டாவோ?' என்ன, 'மகரநெடுங்குழைக்காதன்
பக்கலிலே என்மநஸ்ஸு அபஹ்ருதமாயிற்று' என்கிறான்.

[நானக்கருங்குழல்] - நானம் என்று மந்தம். இவள் தளராமைக்காதத்
தோழிமார் யரித்துக்காட்டினபடி. தோழிமாரோடு தாய்மாரோடு அந்யரோடு வாசியற
ஹிதம் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். ஏககண்டைகளான தோழிமாரோடு அந்யரோடு
வாசியற இவள் ஆற்றாமை ப்ராஸித்தமானபடி. ஸ்வதந்த்ராவண்யத்தாலே உங்களில்
வ்யாபுருத்தையான என்னைக்காட்டில் ப்ரவணமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சை
நோக்கமாட்டேன்: உனக்கு ஸேஷமன்றோநெஞ்சம்? என்ன: [என்வசமன்று] - நான்உங்க
ளுக்குஸேஷம் அன்றோ, ஸேஷஹதரென்ன ஹ்வயராவரோ? [இராப்பகல் இத்யாதி] -
ஹிதம்சொல்லுகிற உங்களுக்கு ஸந்நிஹிதை நான்: அதுவுமில்லை என்நெஞ்சுக்கு. [இராப்
பகல்போய்] - ஒருபோதுபோய் மற்றைப்போது முகங்காட்டிலன்றோ ஹிதம் சொல்ல
வாவது? [தேன்மொய்த்த இத்யாதி] - தேன் என்று வண்டு. அத்தாலே நெருங்கப்
பட்ட பூம்பொழிலையுடைத்தாய்க் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களாலே குழப்பட்ட தேசத்திலே,
புக்கார்க்கு மீளலாம்தேசமன்றே என்கை. [வீற்றிருந்து] - பரமபதத்திற்போலே
தன் வேறுபாடெல்லாம் தோற்றவிருந்த. [வானப்பிரான்] - மேன்மை இருக்கிறபடி.
[மணிவண்ணன்] - அம்மதிப்பில்லைபாகிலும் விடவொண்ணாத அழகு. [கண்ணன்] -
இரண்டுமில்லைய: கிலும் விடவொண்ணாத ஹ்வயதை. [செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே] -
இவைமுன்றிலும் போகவொட்டாத ஸ்மிதத்திலே படிந்தது. பிரிவை ப்ராஸங்கித்துத்
தாழ்வுதோற்ற வார்த்தை சொல்லப்புகுத் தலைக்கட்டமாட்டாதே ஸ்மிதம்பண்ணி
நின்றபடி.

நாடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தாய்மார் முகம்பார்த்துச் சொன்னாளாயிதே கீழிற்
பாட்டில் நின்றது; "இவள் இவ்வளவில்மீளுமவ ளன்றிக்கே விருந்தாள்" என்றுதாய்மா
ரோடு தோழிமாரோடு அயற்சேரியுள்ளாரோடு வாசியற வந்துதிரண்டு ஹிதஞ்சொல்லப்
புக்கார்கள். "உங்கள் ஹிதவசநங்கேளாதபடி நிரவதிகமான பரத்வஸௌலப்யங்கனையுடை
யவன் பக்கலிலே ஸக்தமாய்ப் போன என்னெஞ்சைத் தனையமாட்டேகிறிலேன்; என்னெஞ்
சைக் கடல்கொண்டது காணுங்கோள்!" என்கிறான்.

இரண்டாம்பாட்டு - நானம் இத்யாதி. "தோழிமீர்கான்! அன்னையார்கான்! அயற்சேரியிற்
கான்!" என்றத்தையும். "வானப்பிரான்மணிவண்ணன்" இத்யாதி மேலெல்லாவற்றையுங் கடாகழித்த
வ்ருத்தாநுஷாநபூர்வமாக அவதாரிகை - தாய்மார்இத்யாதிவாய்ந்தாயத்தாலே, அயற்சேரியுள்ளார்
வது - அந்நாயாமிதவத்திலே யுறைத்திருக்குமவர்கள்.

“ஸௌஜிதேவஸ்யவ்வாயாஃ” (ஸௌமித்ரோபர்யபம்பாயாஃ) - அங்குத்தைலோக்
யதை நெஞ்சிலே படச்செய்தேயும், பெருமாளுக்கு அந்யபரதை வினைக்கைக்காக முகத்தை
மாறவைத்துக்கொண்டு நின்றார்; பிள்ளாய், பாராய் இதுஇருந்தபடி! என்கிறார். [நானக்கருங்
குழல்] - ஒரு தமிழன் “நானமென்று-குழலுக்கு விசேஷணமாகையாலே, நாலிபோன்ற
குழல்” என்றுன். அத்தால் நினைக்கிறதும் பரிமளத்தை. [தோழிமீர்காள்]-ப்ரியஞ்சோல்லு
வாரும் ஹிதஞ்சோல்லுவார் கோடியிலே புகுவதே! [தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்! அயற்
சேரியீர்காள்!]-தான் அறிந்து தோழிமாக்குச் சோல்லாதே யிருப்பதோர் அவஸ்தையையும்,
தோழிமாரும் தானும் அறிந்து தாய்அறியாதேயிருப்பதோர் அவஸ்தையையும், தானும் தோழியும்
தாயுமறிந்துபிறரறியாதிருப்பதோர் அவஸ்தையையாயிற்று இருப்பது; அந்நிலைகுலைந்து எல்லா
ரையும்ஒக்க ஸம்போதிக்கும்படியாயிற்று ஜகத்ப்ரஸித்தமானபடி. பிறர்க்குச் சோல்ல
வேண்வேதில்லையிறே; ஆயிருக்க, ப்ரதிகூலர்க்குங்கூட ஐயைபண்ணவேண்டும்படி
காணும் இவளுடையஆர்த்தி. “சாஃ ஸரஜநயடிஃவிதாடி” (மாம்ஸமாநயதுஃகிதாம்)
என்று என்னை நீ பெருமாளுடனே கூட்டவல்லையே என்றுளிறே ராவணனை. “தயாகு
ரஃயாஃசயி” (ததாருருதயாம்மயி) என்றும், “வாசாயசுபிவாஹுஃஹி” (வாசாதர்ம
மவாப்நஹி) என்றும் ஒரு திருவடிபோல்வார்க்குச் சோல்லக்கடவவார்த்தையையிறே, பிரித்
தவனைப் பார்த்துச் சோல்லிற்று. [தோழிமீர்காள்இத்யாதி] - எங்ஙனே நான்உகந்ததுஉகந்தி
கோள்! எங்ஙனே எனக்கு ப்ரியஹிதம்பார்த்திகோள்! எங்ஙனே யுதாஸீநைகளாயிருந்தி
கோள்! ‘எங்கள்பக்கல் குறையுண்டோ? நீ மர்யாதைதப்பினவாறே நாங்களும் முறைதப்
பினோ மித்தனையன்றோ?’ என்ன, [நான் இத்தனிநெஞ்சங் காக்கமாட்டேன்]-உங்களுக்கும்
இங்ஙனே ஏதேனும் இருப்பது ஒருஹேதுவுண்டோ முறைதப்புக்கைக்கு? [நான்]-நீங்களும்
ஏதேனும்நெஞ்சுஇழந்திகோளோ? உங்களளவல்லவேன்றபடி. [இத்தனிநெஞ்சம்]-உங்க
ளில் நான் வ்யாவ்ருத்தையாற்றப்போலேயாயிற்று, என்னிலும் என்னைஞ்சு வ்யாவ்ருத்தமான

அங்குத்தைஇத்யாதி. “நானம்” என்றதுக்கு-நாலியென்றத்தாந்தாம்-ஒருதமிழன்இத்யாதி ‘தோழிமீர்
காள்’ என்கிற ஸம்போதகத்துக்குஹாவம் - ப்ரியம்இத்யாதி. “தோழிமீர்காள்” இத்யாதியாலே - எல்
லாரையும்ஸம்போதித்ததுக்குஅவதாரிகையில்உகந்தமானஹாவமொழியஹாவாந்தாம்-தானறிந்துஇத்யாதி.
ப்ரதிகூலரான அயற்சேரியார்க்குஸ்வஹஸையைச்சோல்லுவானென்? என்ன-பிறர்க்குஇத்யாதி. இப்படி
சொன்னபெருண்டோ? என்ன-மாம் ஸமாநயஇத்யாதி. “ஸராயுராவணராகேணரோஸரீந
யடிஃவிதாடி”வெநவாலீதயாவாரூங்குரெணுவமஜாயிவடி” இதி ஸுந்தரகாண்டே.
(உக-சுஅந்) “ஸரீநய-ஸஹிப-வெநவாலீதயாமரூரஜனவாலிஃபூவிதபெத்யுஃ”
இதிராமாநஜீயம். இத்தாலே-ப்ரதிகூலர்க்கும் தயைபண்ணவேண்டியிருக்குமென்று தோற்றிற்றோ?
என்ன-தயாகுருஇத்யாதி. “யயாதஃவாஃரஃஷவ்யாவஃமாரெதே ஸ்ராகாக்ஷிரிபுரெதே!
ஸஹஸ்யஸ்யம் ஸகாரீஹம் தயாகுரஃயாஃசயி,” ‘ஜீவஹீஃரோயயாராரீஸஹா
வயகிகீகிபிராநு | ததயாஹநஃபிநுவாவ்யாவாயபிபிவாஹுஃஹி’ இதி ஸுந்தர
காண்டே ஸீதா. மூன்றுபேரையும் ஸம்போதிக்கிறதுக்குஹாவம் - எங்ஙனேநான் இத்யாதிவாக்
யதாயம். ஹாவம் - உங்களுக்குஇத்யாதி: இதுக்கு - ‘கண்ணன் செங்கனிவாயின் திறத்தது’
என்றதிலே கோக்கு. ‘உங்களுக்கும்’ ‘இத்யாதி வாக்ய விவரணம் - நீங்களும்இத்யாதி: இத்
தால் ஹலிதம் - உங்களளவல்லவேன்றபடி என்ற. ‘தனி’ என்றதுக்கு ஹாவம் -
உங்களில்இத்யாதி. ‘வ்யாவ்ருத்தமானபடி’ என்றத்தால் பலிதமாதல், ஸுப்தார்த்தமாதல் -

படி. [தனிநெஞ்சம்]-சொல்லிற்றுக்கேளாத ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சம். “ததவ்யஸ்து
 ஸம்ஹவென” (தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம்பவேத்) என்றிருப்பார் நெஞ்சமும் இதுக்குஒப்பல்ல.
 [காக்கமாட்டேன்]-[பாரணஸாமர்த்த்யம் வேணுமே காக்க.] “முந்துற்றநெஞ்சேயியற்றுவா
 யெம்மோனேகூடி” என்றிருக்கும் இத்தனையொழிய, இவளால் தடுத்துவைக்கப்போகாதே.
 “மௌவஃசிங்குரிஷ்யணி” (குரவஃகி + கரிஷ்யந்தி) என்று ஒருவரையும்பாராதே போகா
 நின்றது; ஒன்று கேட்டு மீளுமளவல்ல: மீட்கலாமளவும் காற்கட்டிப்பார்த்து, போகாமை
 யாலே கைவாங்கினமை தோற்றுகிறதுகாணும் - மாட்டேன்என்கிற வுறைப்பாலே. ஸம்
 ஸாரிகள் ஸப்தாதிவிஷயங்களினின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலேயிறே இவர் ஹகவத்விஷ
 யத்தினின்றும்மீளமாட்டாதபடி. “மாட்டேன்” என்று சொல்லும்இதுவார்த்தையோ? எல்லா
 வளவிலும் தந்தாம் நெஞ்சு தந்தாமுக்கு விபேயமாக வேண்டாவோ? என்னில், [என்வச
 மன்றிது]-என்செய்வோம், தாய்வேறு கன்றுவேறுக்கும் விஷயமானால்? கைகேயிசொற்
 கேட்டு ஸ்ரீஹரதாழ்வான் ராஜ்யம்பண்ணுமன்றியிற்றிவளும் இத்தாயார்வார்த்தைகேட்டு
 மீளுவது. இப்போது நான் உங்கள் மகளன்றோ? (மகளென்னாஹவ்யராவரோ?) என்னைப்
 போலுமன்றே, என்னெஞ்சு. எனக்குத்தானென்றிருக்கும் நிலைதலைந்தது, தன் வழியே
 நானொழுகும்படி யாயிற்று. தந்தாமுடைய நெஞ்சு அஹவ்யமானாலும், ஹவ்யமாயிருப்ப
 தோருபோது பார்த்து ஹிதஞ்சொல்லவேண்டாவோ? என்ன, [இராப்பகல்போய்]-ஸ்ருஷ்ட
 மானகாலத்திலே இதுக்கு ஹிதம் சொல்லலாவது ஒருபோதுகாண்கிறிலேன்; ஒருபோது
 ஹகவத்விஷயத்திலும் கைவைத்து, ஒருபோது ஸம்ஸாரயாத்நரவிலும் கைவைக்கும் அள
 வல்லவிறே, இவளுடைய ப்ராவண்யம். இங்கேயிருப்பது ஒருபோதுஉண்டாகிலிறே ஒன்று
 சொல்லிமீட்கவேண்டி? [தேன்மொய்த்த இத்யாதி] - இது மீட்கலாம் விஷயத்திலேயோ
 அகப்பட்டது. அவ்வூரில்லோக்யதையிலே படிந்தாரையும் மீட்கப்போமோ? தேன் என்ப
 வண்டு. [பூம்பொழிலித்யாதி]-பூத்த பொழிலையும் குளிரந்த நீர்நிலங்களையுமுடைத்தான
 தென்திருத்பேரையில். [வீற்றிருந்த]-பரமபதத்தில் ஐருப்படங்களும் தோற்றும்படியிருக்கை

சொல்லிற்றுஇத்யாதி. “இ” என்றதுக்கு ஹவம் - தத்தஸ்யஇத்யாதி. “காக்கமாட்டேன்”
 என்றதில் வ்யகிரேகவித்தார்த்த கதம்பூர்வகமாக ஸப்தார்த்தம்-முந்துற்றஇத்யாதி. முற்பட்டநெஞ்சே,
 பிற்பட்ட என்னோடேகூடி கார்யத்தை நடத்தப்பார்த்துயர்த்தது. இப்பற்றுகை - ஏத்துகையென்றுமாம்.
 “போகாது” என்கிறதென், தடுக்கிறதுக்கென்? என்ன - குரவஇத்யாதி. “மௌவஃசிங்குரிஷ்யணி”
 தொவதுஃசிங்ஷ வீஷிநநஃகூஷிஸு. மௌவஃசிங்குரிஷ்யணிஃ ஸாமாந்திரஹாழிநா”
 இது பஞ்சமேம்ஸே அஷ்டாதஸே,(22). ஹலிதமாதல், விவரணமாதல்-ஒன்றுகேட்டுஇத்யாதி. காவே
 நென்னாதே, “காக்கமாட்டேன்” என்றதுக்குஹவம் - மீட்கலாமளவும்இத்யாதி. இதுக்கு ஸ்வரப
 தேஸம்-ஸம்ஸாரிகள்இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - மாட்டேன்என்றுஇத்யாதி. தாயின் ஸ்யாநத்தில்
 மகன், கன்றின் ஸ்யாநத்திலே மகஸ்ஸு, த்ருஷ்டாந்தமுக்கேவவிவரணம் - கைகேயிஇத்யாதி. “இது
 என்றதுக்குஹவம் - இப்போதுஇத்யாதிவாக்யதவயம். ‘என்னைப்போலுமன்று’ என்றத்தை இரண்டு
 வாக்யத்தாலே விவரிக்கிறார் - எனக்குத்தான்இத்யாதி. ஒழுதும்படி - போப்படி. “இராப்பகல்”
 என்றதுக்கவதாரிகை - தந்தாமுடையஇத்யாதி. “இராப்பகல்அங்கே ப்ரவணமாச்சது” என்கிறவளு
 டைய ஹார்த்தஹவம் - ஸ்ருஷ்டமானஇத்யாதி. ஒருபோது காணமைக்கு ஹேதவேதென்ன -
 ஒருபோதுஇத்யாதி. “போய்” என்றதுக்குஹவம் - இங்கேயிருப்பதோருஇத்யாதி. “தேன்மொய்த்த”
 என்றதொடங்கி “செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே” என்னுமளவுக்கும் ஹவம் - இதுமீட்கலாம்இத்
 யாதி. விவரணமாதல், “தேன்மொய்த்த” என்றதுக்கு ஹவமாதல் - அவ்வூரில்இத்யாதி. “வீற்றி
 ருந்த” என்றதுக்குஹவம் - பரமபதத்தில்இத்யாதி. ஸாம்யம்அருளிச்செய்து, ஆதிசயம்அருளிச்

அவ்விடம்போலுமன்றிறே இவ்விடம்? ஒருவர்கூறையுமவர்கூக்கிறவிடமிறே; அவ்விடத் தோடொக்க இவ்விடத்தையும் திருத்திக்கொண்டிருக்கிறவிடமிறே. [வானப்பிரான்]-இத் தால் கண்ணழிவற்றமேன்மையைச் சொல்லுகிறது. [தென்திருப்பேரையில் வீற்றிருந்த வானப்பிரான்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்பை நமக்காக இங்கேயிருக்கிற உபகாரகன். [மணிவண்ணன்]-மேன்மையில்லையாகிலும் விடவோண்ணாதவடிவிற்பசையிருக்கிறபடி. [கண்ணன்]-அங்குள்ளார்க்குப்படிவிடமேஉடம்பை இங்குள்ளார்க்கு வரையாதேகோதேதுக் கொண்டிருக்கிறவன். [வானப்பிரானித்யாதி] - மேன்மையளவிடவோ? வடிவழகளவி டவோ? நீர்மையளவிடவோ? [செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே]-கண்ணகத்தில் ஒரு சுழி யிலேயகப்படுவாரைப்போலே, வாய்க்கரையிலேயகப்பட்டது; ஆசைப்பட்ட விஷயத்தைக் கரைகண்டதாகிலன்றோ மீளுவது? சிவந்து கனிந்த திருப்பவளத்தினிடையாட்டத்தது: இதுமீள நினைக்கிலன்றோ உங்கள்வார்த்தை கேட்கைக்கு அவகாசமுள்ளது. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

செங்கனிவாயின்திறத்ததாயும்செஞ்சுடர்கீள்முடிதாழ்ந்ததாயும்
சங்கோசக்கரங்கண்ணேகந்தும் தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும்
திங்களும்நாளும்விழாவறுததென்திருப்பேரையில்வீற்றிருந்த
நங்கள்பிரானுக்குஎன்னெஞ்சந்தோழி!நாணும்நிறையும்இழந்ததுவே.

ஆ.-(செங்கனிவாயின்.) - உன்னுடைய லஜைக்கும் நிறைவுக்கும் போருமோ தனியேபோகை? என்று தோழிசொல்ல, திருப்பவளத்தழகிலே போய்ப் படிந்தும், திருப்பவளத்தில் ஒளி கொழுந்துவிட்டு மேல்நோக்கிவளர்ந்ததோவென்னும் படி நீண்டிருந்த திருவலிலேகத்தில் அழகிலேதாழ்ந்தும், திருவாழியுந் திருச்சங்குமேந் தினவழகைக் கண்டுகந்தும், மற்றோர் அழகுக்கு உரித்தல்லாதபடி தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும், என்னுடைய நெஞ்சானது, திங்களும் நாளும் விழாவறுத தென்திருப் பேரையிலே வீற்றிருந்த நங்கள்பிரானுக்கு நாணும் நிறையும் இழந்தது; இனி எனக்கு நாணும் நிறைவுமுண்டோ? என்று தோழியைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

செய்கிறார்- அவ்விடம்போலும் இத்யாதி. அதெங்கனையென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஒருவர்கூறையுமவர்கூக்கிறவிடமிறே. இத்தியாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. "வானப்பிரான்" என்றதுக்கார்த்தம் - இத்தால்இத்யாதி. "பிரான்" என்றதுக்குஅர்த்தந்தாம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்இத்யாதி. "வானப்பிரான், மணிவண்ணன்" என்ற இரண்டையுங் கூட்டி லாவம் - அங்குள்ளார்க்குஇத்யாதி. "திறம்" என்றதுக்கு - ஸமுஹமாகவர்த்தம் - மேன்மைஇத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. அவயவாந்தரங்கனிருக்க, "செங்கனிவாய்" என்றவிசேஷித்ததுக்கு லாவம் - கண்ணகத்தில்இத்யாதி. கண்ணகம் - ப்ரவாஹம். வாய்க்கரை - அதாம், மேலென்ற நவந். "திறத்ததுவே" என்றதுக்குஹார்த்தலாவம் - ஆசைப்பட்ட இத்யாதி. 'ஆசைப் பட்ட' இத்யாதிபாலே, "திறம்" என்ற - ஸமுஹமாகவருளிச்செய்து, இடையாட்டமாக அர்த்தந்தாம் - சிவந்துஇத்யாதி. அவதாரனார்த்தம் - இதுமீளஇத்யாதி. காணக்கருங்குழல்வென்றதொடங்கி, 'அயற்செரியீர்கள்! இது - என்வசனன்று, இராப்பகல் போய்'இத்யாரப்ய, 'செங்கனிவாயின்திறத்ததுவே; காணத்தனிசெஞ்சங் காக்கமாட்டேன்'இத்யவ்யய: (உ)

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், “இங்ஙனேசெய்கை நம்முடைய லஜைக்கும் மேன்மைக்கும்ப் போருமோ” என்று தோழிமார்க்கொல்ல, “அவனுடைய அழகிலே அகப்பட்டு என்னுடைய ஹ்ருதயம் அவற்றையெல்லாம் ஒழிந்தது என்கிறாள். [தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும்]-திருக்கண்களுக்கு அந்நயர்ஹ ஸேஷமாயும், [திங்களுமென்று தொடங்கி] - என்றுபொக்க திவ்யோத்ஸவமாய்ச் செல்லுகிறதென்திருப்பேரையிலே நமக்கு அணித்தாகவந்து வீற்றிருந்தருளின மஹோபகாரகனுக்கு.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அவயவாதி ஸோபையிலேயகப்பட்ட நெஞ்சு, நானும் நிறையும் இழந்ததென்று அந்தரங்கையான தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள்.

செம் - சிவந்த, கனி - கனிப்பாலே ஹோக்யமாய், இன் - ஸாந்த்வவாழாதி களாலே ஆகர்ஷகமான, வாய் - திருப்பவளத்திலே, திறத்ததாயும்-அலிநிஷ்டமாயும், (ஆதிராஜ்யகுசகமாய்), செம் - சிவந்த, சுடர் - ஒளியையுடைத்தாய், நீள் - உத்துங்கமான, முடி - திருவலிலேஷகத்திலே, தாழ்ந்ததாயும் - அம்மேன்மைக்கீடாகத்தாழ்ந்து வர்த்திப்பதாயும், சங்கொடுசக்கரம் - அந்தப்பரத்வத்தை நிர்வஹித்துக்கொடுக்கும் திவ்யாயுதங்களை, கண்டு உகந்தும் - ஹர்ஷயுக்தமாயும், தாமரை - அதிஸாபிதஹோக்யமான தாமரைபோன்ற, கண்களுக்கு - திருக்கண்களுக்கு, அற்று - புறம்புதோற்றற்று, தீர்ந்தும் - அந்நயர்ஹமாயுமிருக்கிற, என் நெஞ்சம் - என்னெஞ்சானது, தோழி - முன்பு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு ஸஹகாரியானதோழி! திங்களும் - மாஸங்கள்தோறும், நாளும் - திவஸங்கள்தோறும், விழா - உத்ஸவங்கள், அருத - இடைவிடாமல்செல்லுகிற, தென் திருப்பேரையில் - திருப்பேரையிலே, வீற்று - தன்வாசிதோன்ற, இருந்த - எழுந்தருளியிருந்தவனாய், நங்கள் - நம்போல்வார்க்கு முகந்தருகிற, பிரானுக்கு - அர்ச்சாவதாரகலபனான உபகாரகனுக்கு, நானும் - ஸ்வாவிகமான லஜையையும், நிறையும் - அடக்கத்தையும், இழந்தது - இழந்தது.

இ.—முன்றும்பாட்டில், “ஏதேனும் செய்தாலும் ஸ்திரீத்வப்பயுக்தமான லஜையையும் மடப்பத்தையும் நோக்கவேண்டாவோ?” என்று தோழிசொல்ல, அவனுடைய அழகிலே அகப்பட்ட என்னெஞ்சம் அவற்றை இழந்தது என்கிறாள்.

[செக்கனிவாயின்திறத்ததாயும்] - பிரிகிறபோது தன் ஆற்றாமையும் வரவுதாழாமையும் தொடக்கமான தாழ்வுசொல்லுகிற திருவூரத்தில் பழுப்பிலேயாயிற்று நெஞ்சுதோற்றது. அப்போதைத்தாழ்வுகள் ஒரு மஹாலாதத்துக்குப் போருமென்கை. ஓர்ஸரீயமாய் உலபவிலாதிக்கும் கவித்தமுடியைக்காட்டியாயிற்று, என்னை எழுதிக் கொண்டது. தன்ஸேஷித்வத்தின் எல்லையைக்காட்டி யாயிற்று ஸேஷத்வத்திலே நிறுத்திற்று. [சங்கொடுசக்கரம் இத்யாதி] - ஆயுபமும் ஆஹாணமுமாயிருக்கிற ஆழ்வார்களுடைய சேர்த்தியைக்கண்டு உகந்தும், தன்னோட்டை ஸம்ஸ்பந்தமெல்லாம் தோற்றும்படி நோக்கின கண்ணழகிலே அந்நயர்ஹஸேஷமாயும். [திங்களும் இத்யாதி] - “விழாவொலி” என்று பொதுவாகக் கீழேசொல்லிற்றே; அதனைவிசேஷிக்கிறது மாஸத்திருநாளும் விசேஷஜ்வஸங்களுமான திருநாள்உச்சிவிடுவிடாதே செல்லும்ஊர். [நங்கள்பிரான்] - பரவ்யுஹவிலங்கன்போலன்றிக்கே உகந்தருளினதேஸம்; அவற்றுக்குப் பிற்பாடாகையாலே நமக்கு உபகரிக்கைக்காகஎன்கை. [என்னெஞ்சம்] - அவ்விருப்பில் ப்ராப்தியையும் சுவட்டையும் அறிந்த என்னெஞ்சம். [தோழி] - முதல்

உறவு பண்ணுகிறபோது நானையும் மடப்பதையும் தவிர்த்துப் பொருந்தவிட்டவள் அல்லையோ? அப்போது அவை தவிர்க்கைக்குப் படும் பாடு அறிவுதியே: இப்போது நெஞ்சுக்கு நீயும் வேண்டிற்றில்லை.

நாதி.—மூன்றும்பாட்டு. சேர்க்குமவளொருத்தியுமேயாக அல்லாத பங்களமடங் கலும் “நமக்குநிலமன்று” என்று கைவாங்கிற்று; தோழியானவள் “இது நமக்குப்போராது காண்: நெஞ்சை ஒருங்கப்பிடித்து யரித்திருக்கவேண்டாவோ?” என்ன, “அந்நெஞ்ச தான் இனிச்செய்வதென்? அவயவாதிசோனைகளிலே அகப்பட்டு அதுவும் தனக்குள்ள தடங்கலும் இழந்ததுகாண்” என்கிறாள்.

செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும், சேஞ்சுடர் நீண்முடித் தாழ்ந்ததாயும், சங்கோடு சக்கரங்கண்டுகேந்தும், தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும் - நெஞ்சு நாணும்நிறையும் இழந்ததுகாண்! என்கிறாள். சேளபரிஎன்பான் ஒருத்தன் ஒருஸுக்குதாமடியாக ஐம்பது வடிவுகொண்டானிறே. அவ்வளவல்லவிறே, இவள் கலந்தவிஷயம் பண்ணவல்லது. அவன் வ்யக்திதோறும் பரிஸ மாப்ய வர்த்திக்குமாபோலேயாயிற்று, இதுவும் அவயவங்கள் தோறும் தனித்தனியகப்படவல்லபடி. “ஸவணகயாலவதித்ரியாலவதி” (ஸவகதா பவதித்ரிதாபவதி) என்கிறபடியே அநுலவியாரின்றால்பிறக்கும் நாநாலாவம், பிரிவிலேநெஞ்சுக்கு உண்டாகாநின்றது. [செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்] - “பிரிந்துகடக்கவிருக்கிலென்? உன்கண்வட்டத்திலே கிடக்கிலென்? இது உன்சரக்கன்றே?” என்றுசொல்ல உபக்ரமித்து, தழுதழுத்துவருகிற திருவதாரத்திலே யகப்பட்டபடி. அதிலும் அதரத்தில் பழுப்புக்குள் இழியமாட்டுகிறதில்லை. [வாயின்திறத்ததாயும்] - அதுதான் ஒருமஹாலாதத்துக்குப்

பா.—[செங்கனிவாய் இத்யாதி] - ஹாநோமெயு [எ.உசு] ஹுஸிஷ்யா யாஃ சுகெஸாஸ்யகெ. “கஜெஷஸோகஃ! நவஸ்யாஸ்யக்யம் வஸ்யதி ந ரொமம் நொதஷஸ்தாடி! ஸவபுஹவஸ்யு: வஸ்யதிஸவபுரோஷோதி ஸவபுஸ ஹதி! ஸவணகயாலவதித்ரியாலவதிவஹயா! ஸவபாநவயாநெவபுநஸெஸ காஷஸஸ்யுதஃ! ஸகதஷஸநெவகஸு ஸவஹஸு ராணிவலிஸாதி:!”

மூன்றும்பாட்டு. —செங்கனிவாயின் இத்யாதி. கீழே எல்லானையும் ஸம்போதித்து வைத்து, இதிலே ஒருத்தியை ஸம்போதித்ததுக்கு ஹாவம் அருளிச்செய்யாநின்றனெகாண்டு, “தோழி - என்னெஞ்சம் - நாணும்நிறையும் இழந்தது” என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை - சேர்க்குமவள் இத் யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. பங்களம் - கூட்டுப்படை. ஒருங்கப்பிடித்து - ஒருபடிப்படப் பிடித்து.

நெஞ்சு நாணும்நிறையும் இழந்ததுக்கு ஹேது - செங்கனிவாயின் இத்யாதி. ஒருநெஞ்சே அநேக அவயவங்களை யதுலவிக்கக் கூடுமோ? என்ன - அநேகம் வடிவுகொள்ளுகையாலே கூடுமென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - சேளபரி இத்யாதி. பலவடிவுகொள்ளாவிடிலும் அநேகாவயவங்களிலே யகப்படக்கூடுமென்று பரிஹாராந்தரத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய் கிறார் - அவன் வ்யக்திதோறும் இத்யாதி. அநேகம் வடிவுகொண்டதுக்கு ந்ருஷ்டாந்தாந்தம் - ஸவகயா இத்யாதி. நாநாலாவம் - அநேக ஸார்பரிசுறம். இதுக்கு மூன்றும் ந்ருஷ்டாந்தம்-மேலே ‘அம்ருதமதநத்தில்’ இத்யாதி வாக்யத்திலே கண்டுகொள்வது. சிவப்புத்தோற்றுவது வார்த்தையாலே யாகையாலே, அவனுடைய உக்தியை யருளிச்செய்கிறார் - பிரிந்து இத்யாதி. கண்வட்டத்திலே - கண்முன்னே. “வாயின்திறத்ததாயும்” என்றதுக்குஹாவம் - அநிலும் இத்யாதி. ‘பிரிந்துகிடக்க’ இத்யாதிவாக்யத்திலே, “திறம்” என்று - இடையாட்டமாக அருளிச்செய்து, ஸமூஹமாகவர்த்தந்

போருமாகாதே? [செஞ்சுடர்இத்யாதி] - பிரிவைப் ப்ரஸங்கித்துப் பேரநின்றபோது, ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய் “உபயவிபூதிநாயன்” என்று தோற்றம்படியிருக்கிற திருவவிஷேகத்தைக் கண்டு தறைப்பட்டேக் காலிப்பிடித்தது. [சங்கோடுஇத்யாதி] - பிரிந்தால் விரோதியைப் போக்குகைக்குப்பசிகரமாய், வைத்தகண் மாறவொண்ணாத அழகையுடைய ஆழ்வார்களைக் கண்டேந்தது. [தாமரைக்கண்களுக்கற்றுத்தீர்ந்தும்] - “தவாவஸி” (தவாஸ்மி) என்று சொல்லப்பகு மாட்டாதொழிந்தால், குறையும் தலைக்கட்டின திருக்கண்களுக்காயிற்று அந் யார்ஹமாக எழுதிக்கொடுத்தது. பிரிகிறபோது நோக்கினநோக்கிலே, பிறர்க்காகாதபடி உஜ்ஜீ விக் கப்பண்ணினான். அம்ருதமதநத்தில் தான் எட்டுவெடிவுகொண்டாற்போலேகாணும், இதுவும் விஷயாதீநமாகப் பலவடிவு கொள்ளுகிறபடி. அவனுடைய ஐஸ்வர்யமடைய இதுக்கு உண்டாகக்கடவதிறே. [திங்களும்நாளும்இத்யாதி] - உத்தேச்யபூமியிலே நித்யோத் ஸவம் செல்லாநிற்க, அது இங்கே நம்கண்வட்டத்தே துக்கத்துக்கு இலக்காயிருக்குமோ! மாஸத்திருநாளும் நித்யத்திருநாளானமோவாத. [வீற்றிருந்த நங்கள்பிரானுக்கு] - இவ்விருப்பு நமக்கு துக்கிக்கொண்டிருக்கிற உபகாரகனுக்கு. பரத்வம் நித்யமுத்தர்க்கு; வ்யூஹம் முத்த ப்ராயர்க்கு; விலுவம் புண்ணியம் பண்ணினார்க்கு; இவ்விருப்பு, பாபம் பண்ணின ஸம் ஸாரிகளுக்காகஇறே. [என்னெஞ்சம்] - அவனுடைய உபகாரமும் ஸௌந்தர்யாதிகளும் வயிரவருக்காகை. நெஞ்சினுடைய வன்மையறிதியிறே. நெஞ்சம் அவனும் ஒரு கோவையிலே அடைப்புண்டபடி. [நங்கள்பிரானுக்கு என்னெஞ்சம்] - “ராவவொஹபுதி வெவெஹீ” (ராகவொர்ஹதீவைதேஹீம்) என்னுமாபோலே [தோழி] - நெஞ்சைத்

தரம் - அதுதான் இத்யாதி. திருவவிஷேகத்தில் வருகைக்குப் ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் - பிரிவை இத்யாதி. “தாழ்த்தி” - தறைப்பட்டி. சங்கோடு சக்கரம் கண்டுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - பிரிந்தால் இத்யாதி. “தாமரைக்கண்கள்” இத்யாதிக்கு ஹவம் - தவாஸ்மி இத்யாதி. ஹாவந்தர மாதல், விவரணமாதல் - பிரிகிறபோது இத்யாதி. அநேக ஸாரீரபரிக்ரஹம் பண்ணினதுக்கு மூன்றும் த்ருஷ்டாந்தம்-அம்ருதமதநத்தில் இத்யாதி. ‘எட்டுவெடிவென்று’ தேவர்கள், ராகுஸர்கள், வாஸுதி, மந்தரம், இவற்றுக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாய்; கூர்மம், அந்தரிக்ஷாவதாரம், உபேந்தரன், மலையைச் சாயாமல் பற்றினவனுமா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. அவன் சக்தி இதுக்குண்டாகக் கூடுமோ? என்ன - அவனுடைய ஐஸ்வர்யம் இத்யாதி. “திங்களும்” இத்யாதிக்கு ஹவம் - உத்தேச்யபூமி யிலே இத்யாதி. அது-மகஸ்ஸு. அருத - ஓவாத, விச்சேதமில்லாத என்றபடி. இவ்விருப்பு நமக்கா யிருக்குமோ? என்ன - பரத்வம் இத்யாதி. “செங்கனியாயின்திறத்ததாயும், நங்கன்பிரான்” என் கிற பதங்களைக்கடாக்கித்த, “என்னெஞ்சம்” என்றதுக்கு ஹவம் - அவனுடைய இத்யாதி. வயிர வருக்கு - வஜ்ரத்தை த்ரவீலவிப்பிக்கை. ஸ்திரீத்வாலிமாநத்தாலே “ஒருவர்க்கும் ஈடுபடோம்” என்றிருந்த நெஞ்சையும் உருக்குகை என்றபடி. என்னெஞ்சம் - கடிமனானகெஞ்சமென்றபடி. “என்னெஞ்சம்” என்றத்தோடே “தோழி” என்றதுக்கு ஹவம் - நெஞ்சினுடைய இத்யாதி. “நங் கன்பிரான், என்னெஞ்சம்” என்று - அவனையும் நெஞ்சையும் தனக்கு சேஷமாகச் சொல்லுகையாலே ஹவம்-நெஞ்சம்அவனும் இத்யாதி. என்னோட்டை ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கையாலே-ஒருகோவையிலே என்கிறது. இத்தால் - அவனோபாதி எனக்கு பரதந்தரமான நெஞ்சென்றபடி; “என்னெஞ்சம்” என்றதுக்கு - ஹவத் ப்ரவணமான நெஞ்சென்று அர்த்தாந்தரம் - ராகவொர்ஹதீ இத்யாதி. “தவாவஸி” (தவாஸ்மி) இது ஸந்தரகாண்டே ஹநாமாந். (கக - இ) அதாவது - அவன் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அந்யந்தம் ஸந்தித்தனாயிருக்கும். இது, முத்தற்றநெஞ்சாய் ஹவத்விஷய ப்ர வணமாயிருக்கும்; ஆகையாலே ப்ரஸ்பா ஸத்ருஸமாயிருக்குமென்றபடி. ‘நெஞ்சினுடையவன்மையறிதி.

திருத்திக்கலப்பிக்கப்பட்ட வருத்தம் அறிதியிறே. இப்போது நீயுங்கூட எதிர்த்தலையாம்படியிறே வாய்த்தது. [நாணும் நிறையும் இழந்ததுவே] - இது இழவாதது உண்டோ? அரைக்கணம் அவன்பேரநின்று படுத்தினபாடெல்லாம் என்தான்!! நான்தன்னையிழந்தேன்: தாய்மார் தோழி மார்கள் என்னையிழந்தார்கள்: நெஞ்சு நாணும் நிறையும் இழந்தது. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

இழந்த எம் மாமைத்திறத்துப்போன என்னெஞ்சினரும் அங்கேயொழிந்தார் உழந்தினியாரைக்கொண்டு என் உசாகோ! ஒதக்கடலோலிபோல: எங்கும் எழுந்தநல்வேதத்தோலினின்றோங்கு தென்திருப்பேரையில் வீற்றிருந்த முழங்குசங்கக்கையன்மாயத்தாழ்ந்தேன் அன்னையர்காள் என்னையென் முனிந்தே.

ஆ. - (இழந்த) - “புக்தமோ, அபுக்தமோ?” என்று நிருபியாதே போகப் பெறலாமோ என்று அன்னைமார் தன்னையுமனிய, இழந்த எம் மாமைத்திறத்துப்போன என்னெஞ்சினரும் அவனுடைய அழகைக் கண்டு என்னமறந்து, வாராதே அங்கே யொழிந்தார்; இனி இங்கிருந்து என்னபுருஷார்த்தம் ஸாதிப்பது? ஆரோடே எத்தை நிருபிப்பது? ஒதங்கிளருகிற கடலினுடைய லேபாஷம்போலேயிருந்த மங்களமான வேத லேபாஷத்தாலே ஸம்ருத்தமான தென்திருப்பேரையிலே வீற்றிருந்தருளினவனுடைய, * நண்ணுவசுரர்நலிவெய்த நல்லவமார் பொலிவெய்தும்படி முழங்குகிற ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தை ஏந்தின அழகு வெள்ளத்திலே புக்கமுந்தினேன்; இனி, என்னையுமனிந்து ப்ர யோஜனமென்? என்று தன்னுடைய அன்னைமாரைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ. - நாலாம்பாட்டில், ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டுவருந்தியாகிலும் போது போக்காதே இங்கனே செய்யலாமோ?” என்று பொழிகிற தாய்மாரைக்குறித்து, ‘என் நெஞ்சும் அவனாலே அபஹ்ருதமாயிற்று, நான் எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது?’ என்கிறாள். [இழந்த என்று தொடங்கி] - இழந்த என்னுடைய நிறத்தை மீட்கவேணு மென்றபோன என்னெஞ்சும் பெரிபராஜகுலமும் தானுமாய் என்னமறந்து அங்கேயின்று விட்டது. இனி வருந்தி ஆரைக்கொண்டு, எத்தைச்சொல்லிப் போதுபோக்குவென்? [முழங்கென்று தொடங்கி] - வேதத்வதியாலே எப்போதும் முழங்காநின்ற ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தாலே அலங்க்ருதமான திருக்கையையுடைய அவ்வழகிலே நிமக்கையானேன்.

யிறே’ என்றதுக்குச்சேர ஊவம் - நெஞ்சைத்தீருத்தி இத்யாதி. இதனுடைய வன்மையைத் தோழிக்கு அறிவிக்கிறவனுடைய ஹார்த்தஊவம் - இப்போது நீயும் இத்யாதி. வாய்த்தது - பவித் தது. நாணும் நிறையுமிரண்டும் - மாமைமுதலானவற்றிற்கும் உபலக்ஷணமாகி ஊவம் - இது இழ வாததுண்டோ என்ற. அவனுடைய கண்களால் வில்லேகத்தால் தான் பட்ட படிக்கைச் சொல்லி ஈடு படுகிறாள் - அரைக்கணம் இத்யாதி காறுவாக்யத்தாலே. விவரணம் - நான் தன்னை இத்யாதி. ‘தோழி! என்னெஞ்சும் - திங்களும்’ என்று தொடங்கி, ‘நன்னப்பிரானுக்கு - செக்கனியாயின்’ இத்யா ரப்ய, ‘அற்றத்தீர்த்தும் - நாணும் நிறையுமிழந்தது’ இத்யந்வயடி.

ப.---அநந்தரம், அவனுடைய குணசேஷத்தங்களிலே யகப்பட்ட என்னெஞ்
சும் அங்கேபோயிற்று; இனி யாரைக்கொண்டு போதுபோக்குவது? என்று, நியமிக்கிற
தாயாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

இழந்த - முன்பேயிழந்த, எம் - என், மாமைத்திறத்து - நிறத்துக்காக,
போன-, என்-, நெஞ்சினாரும்-, அங்கே - அங்கே யாஸந்நராய், ஒழிந்தார் - ராஜகுலத்
தாலே என்னையொழிந்து நின்றார்; இனி-, (அந்தரங்கமான நெஞ்சுபோனபின்பு),
உழந்து - அலமந்து, ஆரை - இவ்வதுபவாஸிரையிலே அநலிஜ்ஞரானாரை, கொண்டு-, என்-
(அவர்களுக்கு நிலமல்லாத) எந்தஅர்த்தத்தை, உசாகோ-உசாவுவேன்? (உசாவவிருக்
கிற நான்காணும்), ஓதம் - திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான், கடலொலிபோல-, எங்
கும் - ஸர்வப்ரதேசத்திலும், எழுந்த - கிளர்ந்த, நல்வேதத்தொலி - ஸாமவேதகோஷ
மானது, நின்று - (எக்காலத்திலும்) நின்று, ஒங்கு - கிளர்ந்துவருகிற, தென்திருப்
பேரெயில் - தென்திருப்பேரையிலே, வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருப்பானாய், முழங்கு-
(அந்த வேதகோஷ ப்ரதித்வநியாலே) முழங்குகிற, சங்கம்-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, கையன் -
திருக்கையிலே யுடையவனுடைய, மாயத்து - ஆப்சர்யமான ஸீலஸௌலப்பாதி ப்ர
காசக சேஷத்தங்களிலே, ஆழந்தேன் - அவகாஹித்தேன்; அன்னையர்கள் - ("முப்
பும் முறையுமுடையோம்" என்றிருக்கிற) அன்னையர்! என்னை - (துணையற்று நடுபட்
டிருக்கிற) என்னை, முனிந்து-, என் - என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?

இ.---நாலாம்பாட்டில், " ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும்
போதுபோக்க வேண்டாவோ? " என்று நியமிக்கிற தாய்மாரைக்குறித்து, 'என்னெஞ்சம்
அவனாலே அபஹ்ருதமாயிற்று; எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது?' என்கிறான்.

[இழந்த இத்யாதி] - நிறந்தானேபோயிற்று "அவனை நிறங்கொள்ளவேணும்"
என்று கோவியிருந்த என்னுடைய நிறத்தையிறே இழந்தது. "அந்நிறத்தை மீட்டுக்
கொண்டு வருகிறேன்" என்று போன என்மநஸ்ஸாகிறதும் என்னை மறந்து அங்கே
அடியுற்றது. "அவன் இழவானாய் நாம் இழவு பரிஹரிக்கையின்றிக்கே, நாம் இழ
வாளர் ஆவதே!" என்று அலிமாதித்துப்போன நெஞ்சை, வினைத்தலையிலே படையறுத்
துக் கொள்வாரைப்போலே படையறுத்துக்கொண்டான். லங்கையை அரணழிக்கைக்கு
ஸ்ரீவிஜயனுழ்வாணப் பெற்றாற்போலே, என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வமாகிற அரண் அழிக்
கைக்கு உள்ளாள் பெற்றோம் என்று நெஞ்சைப் படையறுத்துக்கொண்டான். லங்கை
யின் அளவன்றிக்கே ஸ்த்ரீத்வாலிமாநத்துக்கு அவன் அஞ்சியிருப்பது. [நெஞ்சினார்] -
அங்குத்தை ராஜகுலத்தாலே என்னைமறந்தார். பெற்றாரைக்கொண்டு வருத்தகீர்த்தநம்
பண்ணியாகிலும்பரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, [உழந்துஇனிஇத்யாதி]-[உழந்து]-வருந்தி.
[இனி] - என்னெஞ்சைஇழந்தபின்பு. வருந்தினால்தான் வார்த்தை கேட்பாருண்டோ?
கேட்பாருண்டானால்தான் என்னவார்த்தைசொல்லுவது? [ஓதக்கடலொலிபோல] -
திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல்போலே வேதத்வநிவந்து செவிப்படாநிற்க, வேறுபோது
போக்கப்போமோ? [எங்கும்எழுந்த]-ஸர்வத்ரிகமாகப்பரவாநிற்கை. இதுநடையாடாத
தோர் இடம்பெற்றானிறே போதுபோக்கி யரிக்கலாவது. [நல்வேதத்தொலி]-ஸாமவேத
த்வநி. "வெடிநாஸாஸிவெடிவாஸி" [நீன்றோங்கு] - இடைவிடாதே மிக்குநிற்கை.
[முழங்குசங்கக்கையன்] - வேதத்வநி ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்திலே ப்ரதித்வநிக்க, அதில்

ப்ரதித்வநியும் வேடிவோஷமுமாய் இரட்டித்துச்செல்லாதிற்சை. [மாயத்தாழ்ந்தேன்]-
அவனுடைய ஸ்மிதவிஷ்ணு கிகளிலே மீளவொண்ணாதபடி அகப்பட்டேன். தாய்மார்
என்கிற முறையைக்கொண்டு முனிந்தால் என்னப்ரயோஜனமுண்டு? ப்ராப்தியையும் மூப்
பையுங்கொண்டுமுனிய அமையுமோ?ப்ரயோஜனம்வேண்டாவோ? அழகிலையிடுபட்டாரை
ஹிதம் சொல்லி மீட்கலோ?

நடு.—நாலாம்பாட்டு. “ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும்
போதுபோக்காதே இங்ஙனே செய்யலாமோ?” என்று பொழிகிற தாய்மாரைக்குறித்து,
“என்னெஞ்சம் அவனாலே யபஹ்ருதமாயிற்று: நான் எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்கு
வது?” என்கிறாள்.

[இழந்த எம்மாமைத்திறத்துப்போன]-நாணும்நிறையும் இழந்ததென்றவிடம்-
உபலக்ஷணமாகாதே; அநுலாஷணத்திலே நிறமிழந்தமையும் தோற்றச்சொல்லா நின்றாள்.
(இழந்தவேம்மாமை யென்று அநுலாஷணத்திலே - மாமையென்கிற நிறம் பூர்வமேயிழந்
தமை தோற்றுகிறது; ஆகையாலே, நாணும்நிறையுமென்று உபலக்ஷணம்.) “அத்தலையி
லுள்ளது நாம் ஸர்வஸ்வஹரணம்பண்ணுகை போய், நமக்கு உள்ளதிலேயொன்றைச்
சிலர் கொடுபோகையாவதென்?” என்று அலிமாநித்து, “இப்போதே மீட்டுக்கொடுவரு
கிறேன்” என்று த்வரித்துப்போன நெஞ்சம் அங்கே படையற்றது. [என்னெஞ்சினாரும்
அங்கேயொழிந்தார்] - அங்கேபுக்காரையும் தம்படியாக்கிக்கொண்டார். “பிரியேன்”
என்று சொன்னவரிடே இத்தலையைப்பிரிந்து வினையாதிருக்கிறார். [நெஞ்சினார்] - அலைந்த
பரிவட்டமுந் தாமுமாய் அணுக்கடித்துத் திரியாநின்றாராயிற்று. [நெஞ்சினார்] “**பூவெ
க்ஷுரலிவவாஹிநீழ்**” (ப்ரவேக்ஷயாமிசவாஹிநீம்) என்று தாசித்தலையில் வ்யாபரிப்
பேன் நான் என்றாநிறே பூர்வீபீஷணம்தான். [இழந்த இத்யாதி] - நிறந்தோடக்க
மான இழந்தவையடைய மீட்பதாகச் சொல்லிப்போன நெஞ்சினாரும் அங்கே கால்தாழ்ந்
தார். வினைத்தலையிலேபடையறுக்குமாபோலே, வரிசையுங்கொடுத்துத் தம்மோடு ஸாம்

நாலாம்பாட்டு.—இழந்த இத்யாதி. “என்னெஞ்சினாரும் அங்கேயொழிந்தார். உழந்தினி
யாரைக்கொண்டென்னுசாகோ” என்கிற பதங்களைக் கடாஷித்தி அவதாரிகை - ஏதேனும் இத்யாதி.
பொழிகிற - வைகிற.

மாமை - நிறம். கீழிற்பாட்டிலே நிறமிழந்தமைசொல்லிற்றே இப்போதநுபாவிதகைக்
கென்ன - நாணும் இத்யாதி. இதுக்கு நியாமமேதென்ன - அநுலாஷணத்திலே இத்யாதி. “ஒழிந்
தார்” என்னுமளவுக்கும் ஸப்தார்த்தமருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே, “மாமைத்திறம்” என்றதுக்கு,
மாமைநிமித்தமாக என்று அர்த்தம்அருளிச்செய்கிறார் - அந்தலையில் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அங்கே
புக்காரையும்இத்யாதி. படையற்றதென்றது - கிட்டிற்றென்றபடி. தம்படியேதென்ன - பிரியேன்
இத்யாதி. “நெஞ்சினார்” என்ற பூர்வீயோக்திக்குமாவம் - அலைந்த இத்யாதி. அணுக்கடித்து-அந்த
ரங்கராய் அணுக்கடிக்கை - அந்தரங்கயாகை. இதுஅணுக்கடித்துத் திரிகிறதுக்கு நீருஷ்டாந்தம் -
ப்ரவேக்ஷயாமி இத்யாதி. “**நாக்ஷலாநா வயெலாஹ்யு வஜாயாஸுபுயஷ்டுணை** |

சுரிஷ்யாஸியபாபூணம் பூவெக்ஷுரலிவவாஹிநீழ்” இது ராமம் ப்ரதிவீஷணம் (யுத்
கக - உங்) தாசித்தலை - ஸேநாமுகம். “திறம்” என்றதுக்கு - ஸமூஹமாக அர்த்தாந்தரம்விவகித்த,
ஸப்தார்த்தம் - நிறந்தோடக்கமான இத்யாதி.கீழே, “அங்கேபுக்காரையும் தம்படியாக்கிக்கொண்டார்”
என்கைக்கு, உன்கார்யத்துக்காகப் போனநெஞ்ச அவன்வார்த்தைகேட்கைக்கு வேறுவேதென்ன -
வினைத்தலையிலேஇத்யாதி. வினைத்தலை-யுத்தமுகம்.படையறுக்குமாபோலே-எதிர்த்தலையில்ஸேறை

யாபத்தியுங் கொடுத்தார். (வினைத்தலையில் படையறுக்கையாவது - யுத்தஸமயத்திலே எதிர்த்தலையில் சேனையைத் தன்பக்கலிலே யாக்கிக்கொள்ளுகை.) “ராஜாமெய்யுஷ விவீஷணம்” (ராஜாஹ்யேஷவிபீஷணம்) என்னுமாபோலே வரிசைபெற்றுத் திரியாநின்றார். ராவணன் முன்னே, அவன்சொற்றையுண்ட ஸுகஸாரணர்கள் விபீஷணாழ்வானே, “ராஜா” என்பானென்? என்னில்,—எழுத்துஉருவழியாதேகிடந்தாலும், புள்ளிகுத்தினால் அதைக்கழித்து மேலேபோமாபோலே, முடிகொடுக்குமவர்கையாலே வைக்கையாலே. என்றாலும், ராவணன்க்ரௌர்யத்தை யறிந்துவைத்துக் கூசாதே இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்னில்,—“சித்ரம்குத்துமோ” என்றிருந்தார்கள். “நிலவரைக்கொண்டு வினைசெய்யலாம்” என்று தரங்கொடுப்பரிதே. [என்னெஞ்சினொருமங்கேயொழிந்தார்] - நிறம்மீட்கப்போனாகும் நிறங்கொடுபோனாரோடொத்தார். இத்தலையில் வேறுமைகண்டு போனதுவும் பேளஷ்கல்யங்கண்டுபோனவனோடு ஒத்தது. போவார்போவாரெல்லாம் இத்தலைக்குக் காரியமாகக்காணும் போம்போது சொல்லிப்போவது! அவன்தானே “இத்தலையுற்றிருக்கவேணும்” என்று போனானென்; இதுஇத்தலையில் வேறுமைகண்டு, நோக்குகைக்காகப் போயிற்று. நாம்தாம் அவர்களை வேறுக்கிறதென்? “மொவஜமஃஷ ரது” (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்று புக்கார் மீளாத தேசமானபின்பு. [அங்கேயொழிந்தார்] - “கடலுக்குக் குறைநிரப்பவேணும்” என்று திரியாநின்றார். [உழந்துஇத்யாதி] - பண்டு

ப்ர.—கடுகு வ [உஅ] ராஜெஸநாஜிஷுஷா ப்ராஸாஜிஸாஹு
கிஷுநம் ராவணம்பு திலாரணம், “யலுஃவலு” விஸவக்ஷா ராஜிஸுபுத்ரித்யு கிஷு தி
ரகெஷாமணவரிஷிஷு ராஜாமெய்யுஷவிவீஷணம் || ௨௭ || ஸ்ரீரீதாராஜாராஜெ
நலுஷாயாஜிஷிஷித்யு | தாரெஷுபு திலாரணம்பு யுஜாமெய்யுஷாஜிவத்யுதெ ||

யைத்தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுமாபோலே என்றபடி. லங்கையை யழிக்கைக்கு ஸ்ரீவீஷணாழ்வானே அபிஷேகித்ததை இதுக்கு ந்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ராஜா இத்யாதி. “யலுஃவலு” விஸவக்ஷா ராஜிஸுபுத்ரித்யு கிஷு தி ரகெஷாமணவரிஷிஷு ராஜாமெய்யுஷவிவீஷணம்” இது ராவணம்ப்ரதிஸாரணம். ராவணன்முன்னே இவனை “ராஜா” என்னக்கூடுமோ? என்று சங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் - ராவணன்இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. புள்ளிகுத்துகை - அக்ஷரத்தின் மேலே குத்துகை. முடிகொடுக்குமவர்கையாலேயென்றது - ப்ராப்தராய் ஸக்தரானவர்கையாலே என்றபடி. ‘வைக்கையாலே’ என்ற அநந்தரம் என்றார்கென்னென்றசேஷம். இப்படிச்சொல்லில் அவன் மலியானோவென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - என்றாலும் இத்யாதி. உலயர்க்கும் வரிசைகொடுக்கைக்கு வேறுதுவேதென்ன - நிலவரை இத்யாதி. லங்கையை யழிக்கைக்கு “நிலவர்” என்று பெருமான் விவீஷணாழ்வானுக்கு வரிசை கொடுத்தார்; இவன் ஸ்த்ரீத்வாஜிமாநத்தை யழிக்கைக்கு “நிலவர்” என்று நெஞ்சுக்குஇவன் வரிசைகொடுத்தா னென்றபடி. “அங்கேபுக்காரையும்” இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - நிறம்மீட்க இத்யாதி. ஏதத்விவரணமாதல், ஊவாந்தரமாதல் - இத்தலையில் வேறுமை இத்யாதி. இப்போது வாராதேயிருந்தவர்களை இவளுக்காகப்போனார்கென்னென் கூடுமோ? என்ன - போவார்போவார் இத்யாதி. ஆனால்அவன் எதுக்காகப்போனான்? நெஞ்சு எதுக்காகப்போயிற்று? என்ன - அவன்தானே இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஊற்றிருக்கவென்றது - அபிநிவேசம் அதிகயிக்கவென்னுதல்; உம்ஸ்தகப்ரீதிவிஸ்ஸேஷத்தாலே ஸாத்மித்து ஸ்வஸ்தமாயிருக்கவென்னுதல். வேறுமை - ஒன்றுமில்லாமை. “அங்கே” என்றதுக்கு - தேசமென்று விவக்ஷித்து ஊவம் - நாம்தாம் இத்யாதி. “அங்கே” என்றது - ஈஸ்வாவிஷயமாக விவக்ஷித்து ஊவாந்தரம் - கடலுக்கு இத்யாதி.

நெஞ்சிழந்தவர்களும் வருந்தி யரித்துச் சிலரோடே வருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி யிருந்திலர்
களோ? நீயும் அப்படியே வருந்தியாகிலும் சிலரோடே காலகேஷபம் பண்ணவேண்
டாவோ? என்ன, [இனி-உழந்து-ஆரைக்கொண்டு-என்-உசாகோ] - உழந்து-வருந்தி.
[இனி] - என்னெஞ்சை இழந்தபின்பு. இனி துக்கப்பட்டு ஆரோடேகூட எத்தைச்
சோல்லி நான் காலம்போக்குவது? லங்கையிலே இருந்தவளுக்கு ஒருவதைல் ஒரு
வன்குடியாதல் உண்டு; அதுவுமில்லையே எனக்கு! “ஜெஷ்டாகந்நாநாநா
விவீஷணவஸுதா” (ஜ்யேஷ்டாகந்யாநலாநாமவிவீஷணஸுதா) - இங்கேயிருந்தே
அங்குத்தைக்குஆவாளொருத்தி காண்! “கபே” (கபே) - ஓரோ அவஸ்தைகளிலே நீ உத
வுமாபோலேகாண்இவளும் ஓரோதசைகளிலே யுதவவல்லபடி. பலசோல்லியென் உன்
னோடொப்பாளொருத்தி? [ஆரைக்கொண்டென்னுசாகோ] - தேஹாத்மாவிமானிகளான
ஸம்ஸாரிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? “ஹஸ்யரோஹடி” (ஹஸ்வரோஹம்)
என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? ஹவதநுலவத்
திலே அநந்யபரராயிருக்கிற நித்யகுரிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? இத்தலைய
உரிசுறைகொண்டுபோனவனைக் கொண்டு போதுபோக்கவோ? ஆரைக்கொண்டு
எத்தை யுசாவுவது? [என்னுசாகோ] - “ஹஸ்யரோஹடி” (ஹஸ்யரோஹம்)
தத்ராஹம்) என்றுசோல்லலாமிறேயவளுக்கு. அப்படியே நமக்கும் ஏதேனுமுண்டோ?
கலலியில் அபர்யாப்தியிருக்கிறபடி. [ஆரைக்கொண்டு] - நெஞ்சுபோலே நமக்குப்
பாங்காயிருப்பாருண்டோ? ஆனால், செய்யவடுப்பதென்? என்னில், [ஓதக்கடல்இத்
யாதி]-அங்குத்தையது இங்கே நடையாடாரின்றபின்பு, நாமும்அங்கேபோய்ப்புகுமத்தனை.

[இனியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ] - ஸுந்நரகாஜென [நௌ], விவ்ஷ
 ணெநவஸு ராதாஜி நிரூதநம்புதி | கநுநீத: பூபதெத நவதஸ்குராதெ
 திதி ||௧௧|| சிபுதிபுரநம்பி ராவணஸுநரொவதெ | ராவணம்மபுதெஸு
 ஜெபிதெ: காவஸம்மதெ ||௧௦|| ஜெபிதெநாநாஜி விவ்ஷணஸுதா
 கெவ | தபாஜிஜெபிதெநாநாஜி ராதாஜெபிதெபாஸுபு ||௧௧||

மேலுக்கவதாரிதை - பண்டுநெஞ்சு இப்பாதி. பண்டுநெஞ்சுமந்தவர்கள் - பூஜைகாராஜன் திருமகன் முதலானார். சீலரோடே - த்ரிஜடா திகனோடே. "ஆரைக்கொண்டி" என்றதுக்கு - பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி - லங்கையிலே இப்பாதி. ஒருவனாதல் என்றது - பூவீரீஷணும்வாணை; திருவடியை யாதல். ஒருவன் குடிபாதல் என்றது - த்ரிஜடை. அப்படி யுண்டாயிருந்ததோ? என்ன - ஜ்யேஷ்டீட்டா இப்பாதி. "ஜெஷ்டாகந்யாநவாநாஸிவீஷணவஸுநாகவெப | தயாஸிஷிஷ ராவ்யாநம் ரிசுராவெஷிதயாவ்யயு" இதி ஹதாபந்தர்ப்பாதி லீதா. "நாம" என்கிற ப்ர லித்திக்கார்த்தம் - இங்கேயிருந்தே இப்பாதி. அங்குத்தைக்கு - பெருமானுக்கு. ஸ்வாபதேஸம் - தேஸநாத்மா இப்பாதி. உரிசுறைகொண்டு - வஸ்த்ரத்தை யுரிஞ்சுகொண்டு. † சூறை - வஸ்த்ரம். வஸ்த்ரம்முதல்கொண்டினையிட்டுக்கொண்டென்றபடி. பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி - ஸமாத்வாதஸ இப்பாதி. அப்படி இவனுக்குக் கீழ்ஒருகாலும் ஸம்ஸ்லேஷயில்லையோ? என்ன - கலவியில் இத் யாதி. அந்யாபதேசத்திலே அர்த்தம் - நெஞ்சுபோலே இப்பாதி. "இனி" என்றதுக்கார்த்தமாதல். "ஒங்கு" என்றதுக்குவாவம் - அங்குத்தையது இப்பாதி; அதாவது - பாமபதத்திலே யுண்டான ஸாமுக்ரகம் இங்கே கையாடாநின்றபின்பு என்றபடி. ஒதக்கடல் - திரைக்கெப்பத்தையுடைய கடல். ஒதக்கினர்ந்த - அலையெழுந்த என்னுதல், ஸம்ருத்தமான என்னுதல். தென் திருப்பேரெயிலுள்ளார்

† உரி-வஸ்திரம் என்ற இருப்பின் கலம்: அன்றி, உரி கூறகொண்டு என்று மூலபாடத்
தைக்கொண்டு, கூறை - வஸ்திர மெனினுமாம்.

ஓதங்கிளர்ந்தகடல்போலேயிருந்துள்ள வேதவோஷமானது எங்கும் பரம்பாநின்ற தென் திருப்பேரையில்வீற்றிருந்த. [நல்வேதம்] - “வெடிநாண்டாவிவெடிவெடி” (வேதா நாம்ஸாமவேதோஸ்மி) என்கிற ஸாமத்வநியாயக்கிடக்குமத்தனை, பார்த்தபார்த்தவிடமெங் கும்; அவ்விருப்பைக்கண்டு முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணி பரீதிக்குப் போக்குவிமோ போலே. [முழங்குசங்கக்கையன்] - வேதத்வநியானது பூரீபாஞ்சஜந்யத்தைக்கிட்டி ப்ரதித்வநியெழாநிற்கும். [மாயத்தாழ்ந்தேன்] - அவனுடைய ஸ்மிதவீசுந்நாதிகளிலே மீளவொண்ணாதபடி யகப்பட்டேன். [அன்னையர்கா ளென்னை யென்முனிந்தே] - ப்ராப்தியுண்டென்னாச் சீறுமத்தனையோ? சீற்றத்துக்கெதிர்த்தலையும் வேண்டாவோ? யர்மியுண்டாய் முனியவேணுமே! [மாயத்தாழ்ந்தேன் - என்னையென்முனிந்தே] - ஸ்வாதீநரையன்றோ முனிந்தால் ப்ரயோஜநமுள்ளது! (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

முனிந்துசகடமுதைத்துமாயப்பேய்முலையுண்மேருதிடைபோய்க் [ன்
கனிந்தவிளவுக்குக்கன்றெறிந்தகண்ணபிரானுக்குஎன்பெண்மைதோற்றே
முனிந்தினியென்செய்தீர் அன்னையீர்காள்? முன்னியவன்வந்துவீற்றிருந்த
கனிந்தபொழில்திருப்பேரேயிற்கே காலம்பெறஎன்னைக்காட்டுமினே.

ஆ.—(முனிந்து) - உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போருமோ என்று அவர்கள் பின்னையும் தன்னைமுனிய, ஸ்தந்யார்க்கியாய் ரோஷத்தாலே சகடத்தைப் பாய்க்க திவ்யசேஷ்டிதத்துக்கும், வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சிமாயும்படி முலையுண்ட திவ்யசேஷ்டிதத்துக்கும், கனிந்தவிளவுக்குக்கன்றெறிகைக்காக விளங்கனியைக் குறித் துப் பார்த்தருளின பார்வைக்கும் என்பெண்மை தோற்றேன்; நீங்கள் இனி என்னை முனிந்துசெய்வதென்? என்னுடைய வரவுபார்த்து முன்னமேபோய் அவன்வீற்றிருந்த நிரவயிகளோக்யமான சோலையையுடைத்தான தென்திருப்பேரையிலே கொண்டுபோய் அவன்பக்கவிலே என்னை ஈண்டக் காட்டிக் கொடுங்கோள் என்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “இங்ஙனேவிரைகை ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப்போராது காண்” என்றுதாய்மார் அலைக்க, ‘அது பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜநமில்லாத உபாயிலே கொண்டுபோகநில்லாதே, ஒக்கவேகொண்டுபோய்த் தென்திருப்பேரையிலே என்னை விடுங்கோள்’ என்கிறாள். [முனிந்து] - யசோதைப்பிராட்டி முலைதாழ்த்தவாறே சீறி; கண்வளர்ந்த நஞுகைக்கு விரோயமாம்படி யூர்ப்புக்கவாறே சீறி என்றுமாம். [மாயப்

ஸாமகாநம்பண்ணுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அவ்விருப்பை இதயாதி. அவ்விருப்பை - பரமபதத்தி விருப்பை, முழங்குகைக்கு ஹேது - வேதத்வநி இதயாதி. இவ்வாக்யாநந்தாம் அவ்விருப்பை இத் யாதிவாக்யமிருந்ததாகில், முழங்குகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அவ்விருப்பை இதயாதி என்று கண்டு கொள்வது. ஸப்தார்த்தம் - அவனுடைய இதயாதி. “அன்னையர்காள்! முனிந்து - என்?” என்ற துக்குஊவம் - ப்ராப்தி இதயாதி. “என்னை” என்றதுக்கு ஊவம் - சீற்றத்துக்கு இதயாதிவாக்ய தவயம். “ஆழ்ந்தேன்” என்றதிலே ஷோக்காத ஊவம் - ஸ்வாதீநரை இதயாதி. “வெடிநாண்டாவிவெடி வெடிவெடி வெடிவெடிவெடிவெடிவெடிவெடி” இதயாதி மீதாயாம் உபமே. ‘அன்னையர்காள்! இழந்த எம்மாமை’ என்று தொடங்கி, ‘மாயத்தாழ்ந்தேன், என்னை - முனிந்து - என்’ இதயந்வயடி. (சு)

பேய்] - வஞ்சகையான பேய். [கண்ணபிரானுக்குஎன்பெண்மைதோற்றேன்] - மஹோபகாரகனான க்ருஷ்ணனுக்கு என்ஸ்தீத்வத்தைத் தோற்றேன். [முன்னி] - முற்கோலி.

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டநிரஸந ஸீலனான க்ருஷ்ணனுக்கு என்னுடைய ஸ்தீத்வத்தை இழந்தேன்; நிரர்த்தகமாக நியமிக்கத்தேடாதே, விளம்பியாதே அவ னிருக்கிற தீதசத்திலே கொடுபோய்க் காட்டுங்கோளென்கிறான்.

முனிந்து - முலைவடிவதாழ்த்துச்சீறி, (அத்தாலேதிருவடிகளைநிமிர்த்து), சகடம் - சகடத்தை, உதைத்து-, மாயம் - தாய்வடிவுகொண்டுவந்த, பேய்-பேய் (முடியும்படி), முலைஉண்டு-, மருதிடை - (தவந்தவமான) மருதிடையே, போய் - (வழிகண்டு) போய், கனிந்த - பழுத்த, விளவுக்கு - விளவாய்சின்றவசுரனைக்குறித்து, கன்று - கன்றாய் வந்தஅசுரனை, எறிந்த-, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிரானுக்கு - மஹோபகாரகனுக்கு, என்-என்னுடைய, பெண்மை - ஸ்தீத்வத்தை, தோற்றேன் - இழந்தேன்; இனி - இவ்வளவிலும், (இவ்வவஸ்தையறிந்தே), அன்னைமீர்கள் - தாய்மாரே! முனிந்து - என்னை நியமித்து, (என்னிஷ்டஞ்செய்துகொளல்லீர், உங்களிஷ்டம் தலைக்கட்டிற்றில்லை); என் - என்னகாரியம், செய்தீர் - செய்திராய்சின்றீர்; (என்னபிமதம் கேட்கில்), அவன்-, முன்னி - முற்கோலி, வந்து-, வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, கனிந்த - மகவபலபூர்ணமான, பொழில் - பொழிலையுடைய, திருப்பேரெயிற்கே-, என்னை - (க்ரமப்ராப்திபற்றாத) என்னை, காலம்பெற - விளம்பியாதபடி, காட்டுமின் - கொடுபோய்க் காட்டுங்கோள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “இங்ஙன்விரைகை ஸ்தீத்வத்துக்குப்போராது” என்று தாய்மார்அலைக்க, ‘அதுவும் பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜனமில்லாத உபையிலே கொடுபோகநில்லாதே, ஏற்கவே அங்கே கொடுபோய்விடுங்கோள்’ என்கிறான். [முனிந்துசகடமுதைத்து] - ஸ்தந்யார்யூயாய்ச்சீற, அதுக்குஇலக்காய் சகடாஸூரன் முடிந்துபோனான். ஸ்தந்யார்யூயாய்ச்சீற, அதிலே நயித்தான். சகடம்மேவிடப்புக்கவாதே சீறிஎன்றுமாம். தாய்வடிவுகொண்டுவந்த பூதனையை “பூரணவலிதவவளகொவலசித்தித:” என்கிறபடியேமுடித்து. செறிந்துநின்ற மருதின்றிலே வழிகண்டு போய். பழுத்த விளவாய்சின்ற அஸூரனைக் கன்றாய்வந்த அஸூரனாலேஎறிந்து ஊட்டியாகமாய்த்த உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு என்ஸ்தீத்வத்தைத் தோற்றேன். விரோயிவர்த்ததை அழியச்செய்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைக்காட்டி, ஒருகாலும் அழியாதஸ்தீத்வத்தை அழித்தான். [முனிந்தினி]-அவன் அவ்வபதாநம்செய்வதற்குமுன்பே மீட்கப்பார்க்கவேண்டாவோ? [என்செய்தீர்] - எனக்கு அதுகலைகளானீரல்லீர்; மீட்கத்தொடங்கினது தலைக்கட்டிற்றன்று. [அன்னைமீர்கள்]-பொடிகைக்கு முறையமையுமோ? மலம்வேண்டாவோ? [முன்னியவன்வந்து] - அவன் முறைகறிக் கொண்டுவந்து. [வீற்றிருந்த] - இத்தலையை அழிக்கைக்குவேண்டும் பரிகரத்தால் குறைவற்றிருந்த. [கனிந்தபொழில்]-ஸர்வ ஹவ்வபலமாயிருக்கும்பொழில். [காலம்பெற]-மதேஜலே ஸேதுபந்தநமாகாதபடி ஏற்கவேஅவ்வூரிலே கொடுபுகுங்கோள். [என்னை]-என்னைக்கண்டிகோள்! உங்களுக்கு “க்ரமத்திலேசெய்கிறோம்” என்னலாயிருந்ததோ?

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. “இங்ஙனேவிரைகை ஸ்தரீத்வத்துக்குப் போராது காண்” என்று தாய்மார் அலைக்க, ‘அதுவும் பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜனமில்லாத ஸூயிலே கோடுபோகநில்லாதே, என்னை ஏற்கவே கோடுபோய்த் தென்திருப்பேரையிலே லிங்கோள்’ என்கிறாள். முனிகிறதுதான் எனக்கு ஹிதம்பார்த்தேயானால் என்ஹிதத்திலே ப்ரவர்த்திக் கப் பாருங்கோள்.

[முனிந்து இத்யாதி] - என்னினைவுதன்னை புத்திபண்ணுங்கோள்; அவன் முனிவிலே யகப்பட்டநான் இனியுங்கள் முனிவுக்கு மீளுவனோ? ஹிதமுமாய் ப்ரியமுமானமுனிவிலே யகப்பட்டநான் அஹிதமுமாய் அப்ரியமுமான உங்கள் முனிவுக்கு மீளுவனோ? [முனிந்து சகடமுதைத்து] - முலைவரவதாழ்த்தேன்று சீறிகீட்டின திருவடி களுக்கு இலக்காய்ப் போடிப்பட்டதாயிற்று சகடம். “ஸூத்யாயீ ப்ரூரூரொடிஹ” (ஸ்தந்யார்த்தீ ப்ரூரோதஹ) இறே. [மாயப்பேய்முலையுண்டு] - “முலையை நினைத்துச் சீறினான்” என்று முலைகோடுக்கத் தாய்வடிவுகொண்டேவந்த வஞ்சகையான பேய்ச்சீயை முடித்து. [மருதிடைபோய்] - முலையுண்டால் தவமுமத்தனையிறே. பறம்புநின்றும்வந்து நலிகை யன்றிக்கே, நின்றவிடத்தே நின்று தப்பாமே கொல்லநினைத்த யமளார்ஜுநங்க ளைப் போடிபடுத்தி. [கனிந்த இத்யாதி] - அகராவேசத்தாலே ஒன்று கனிந்தவிளவாய், ஒன்று கன்றாய்நின்றது; அதிலேயொன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்த. [கண்ணிராணுக்கென்பெண்மைதோற்றேன்] - அழியுமவற்றையும் அழித்தான்: அழியாததையும் அழித்தான். வன்மையாலேயழித்தான் அவற்றை (கண்ணிரானிறே); மென்மையாலே யழித் தான்† இவளை [பிராணுக்கு] - அவற்றின் கையில் தான் அகப்படாதே தப்பித் தன்னைத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—முனிந்து இத்யாதி. “கண்ணிராணுக் கென்பெண்மை தோற்றேன் காலம்பெறவென்னைக் காட்டுமின்” என்கிற பதங்களைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - இங்ஙனே இத்யாதி. விரைகை - தவரிக்கை. “தோற்றேன்” என்று - பூதமாயிருக்கையாலே பண்டேபோயிற்றென்றது. “முனிகிறவெங்களைக் காட்டுமின்” என்கிறதென்? என்ன-முனிகிறதுதான் இத்யாதி வாக்யதவயம்.

“தோற்றேன்” என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - என்னினைவுதன்னை இத்யாதி. விவரணமாதல், “முனிந்தினியென்செய்தீர்” என்றதுக்கு ஹாவமாதல் - அவன் முனிவிலே இத்யாதி. அதுக்கு ஹேதுவேதென்கிற சங்கையிலேயாதல், ஏதேனுமாக முனிவிலே யகப்படுகிறாயாகில் எங்கள் முனி விலே யகப்பட்டாலோவென்கிற சங்கையிலேயாதல் அருளிச்செய்கிறார்-ஹிதமுமாய் இத்யாதி. அதா வது-அவன் முனிவு ஆஸ்ரிதவிரோதிரிவ்ருத்திக்கு உடலாகையாலும், அதுதான் ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமாகையாலும், ஹிதமாயும் ப்ரியமாயுமிருக்கும்; உங்கள் முனிவு சேஷியிருந்த விடத்தில் செல்லுகை ஸ்வரூப மாயிருக்க இதை ஸ்வரூபவிருத்தமென்று விலக்குகையாலும், அதுதான் எனக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கையாலும், அஹிதமாயும் அப்ரியமாயும் இருக்குமென்றபடி. சீறியுதைக்கும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - முலைவரவு இத்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்-ஸ்தந்யார்த்தீ இத்யாதி. “கடிவாழி உகடவஸூ யஸ்பாநொய்யஸூபுடிநஃ|விக்ஷவவரணாவந்யுபூபூத்யூரீபூரூரொடிஹ” இதிபஞ்சமேம்ஸோ கடிஷ்ட்டேக. முனிந்து - சீறி. மாய - முடியும்படி. பெளர்வபர்யத்துக்கு ஹாவம் - முலையுண்டால் இத்யாதி. கனிந்த - பழுத்த. விரோதிரிஸநகதகாநந்தாம், “பெண்மைதோற்றேன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அழியுமவற்றை இத்யாதி. அழியுமவையாவன - விரோதிகளாகையாலே யழிக் கைக்கு யோக்யங்களான சகடாதிகள். அழியாதது - பெண்மை. எத்தாலேயழித்தான்? என்ன வன்மை யாலே இத்யாதி. மென்மையென்று - மார்த்தவமாய், அத்தாலே - ஸௌலப்யமென்றபடி. இவளுக்குச் செய்தவுபகாரமெதென்ன - அவற்றின் இத்யாதி. “பிரான்” என்றதுக்கர்த்தாந்தரமாதல், இவ்

தந்த வுபகாரத்துக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறாள் காணும். சேஷியானதன்னை யுண்டாக்கி, என்னை சேஷத்வத்தினுடைய எல்லையிலே நிறுத்தினான். 'வஹ உநி ரெவஸு கீதா நிஜநாநி' (பஹ உநி மேவ்யதீதாநி ஜந்மாநி) என்கிற அவதாரங்களோபாதி பரப்புப்போருங்காணும் இவ்வவதாரத்தில் இவனைப் பெறுகைக்குப் பண்ணின ப்ரவ்ருத்திகளும் அவனுக்கு. ஆபுரிதவாத் ஸல்ய கார்யமான முனிவிறே. [கண்ணிரானுக்கு என்பெண்மைதோற்றேன்] "கதொ வுநொகெவெஷெவபுயி தஃவா ருஷொ தஃ" (அதோஸ்மிலோகேவேதேசப்ரதி தஃபுருஷோத்தமம்) என்றும் "ஜாநாதிவா ருஷொ தஃ" (ஜாநாதிபுருஷோத்தமம்) என்றும் சொல்லுகிற தன்னுடையபும்ஸ்த்வத்தைக்காட்டிக்காணும் இவளுடைய ஸ்திரீத்வத்தை யபஹரித்தது! [பெண்மைதோற்றேன்] - தோலாததுதோற்றேன். [முனிந்தினிய்த்யாதி] - இனி மீட்கலாமென்றே நினைக்கிறது? மீட்கநினைக்கிறநீங்கள் அவனுடைய அபதாரங்களுக்கு முன் னேயன்றோமீட்கப்பார்ப்பது? [என்செய்தீர்] - எனக்கு அங்குலைகளானீரல்லீர்; மீட்கத்தோடங் கினது தலைக்கட்டிற்றன்று. [அன்னைமீர்கான்] - ஜந்மப்ரபுருதிஎன்ப்ரக்ருதியறிந்துபோருகிற நீங்கள் மீட்கப்பார்ப்பதே! அவன்பண்ணின உபகாரங்களை யறியாமையிறே நீங்கள் போடி கிறது. 'அவன் பண்ணினவுபகாரம் மறக்கவொண்ணாதாகில் நினைக்கிறாய். பெற்றவளார்த்த எங்களுடைய உபகாரமும் கினைக்கவேணுங்காண்!' என்ன, [முன்னியவன்வந்து வீற்றி ருந்த] - உபகாரத்தில் முற்பாடன் அவன் காணுங்கோள். [முன்ன] - முற்பாடனாய்நின்று: "வ உவ ஃ ஜ" (பூர்வஜ) என்னும்படியே; என்னைப்பெறுகைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க் கொண்டு தன்வேறுபாடு தோற்றவிருக்கிற. [கனிந்தபொழிலித்யாதி] - கொண்டுபுக்குக்காட்டு வார்தாழ்வே; அங்குள்ளதெல்லாம் பக்வமலமாயிருக்கும். கனிந்தமரம் கண்டால் "அஸு ராவேசமுண்டு" என்று அஞ்சவேண்டாத சோலை. [காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமினே] - இக்

வுபகார கதாநந்தரம் "பெண்மைதோற்றேன்" என்கிறதுக்கு ஹாவமாதல் - சேஷியான இய்யாதி. அகேகவிரோதிநிரஸநம் அருளிச்செய்ததுக்கு ஹாவம் - வஹ உநி இய்யாதி. ப்ரவ்ருத்திகளாவன: சகடா கரநிரஸநாதிதன். முனிவுக்கீடுபடக்கூடுமோ? என்ன - ஆஸ்ரித இய்யாதி. கீழெல்லாங்கூட்டி "பெண்மைதோற்றேன்" என்றதுக்கு ஹாவம் - அதோஸ்மி இய்யாதி. "யஸுராக்ஷரதீதொஹ ரிக்ஷராஜவியொதஃ | கதொவஸி" இய்யாதி, "யொரோரெவரெவஸு ரிவொஜாநாநி வு ருஷொ தஃ" | வஸவஸுவிஜகிரிஸு வஸு வுலாவெநஸரத" இதி தீதானம் (கடு) புருஷோத்தம வித்யாயாம். லோகமென்றது - ஸ்ம்ருதி, நிறந்தோடக்கமானவை இழந்ததுண்டாயிருக்க, "பெண்மைதோற்றேன்" என்றதுக்கு ஹாவம் - தோலாதது இய்யாதி. "இனி" என்றதுக்கு ஹாவம் - இனிமீட்கலாம் இய்யாதி. மீட்கலாமென்றே என்கிறவிடத்திலே - காருஸ்வரம். பின்னையெப்போது மீட்கலாமென்ன - மீட்கநினைக்கிற இய்யாதி. "அன்னைமீர்கான்" என்கிறதுக்கு ஹாவம் - ஜந்மப்ரபுருதி இய்யாதி. மீட்கப்பார்ப்பதே என்கிறவநந்தரம், ஆகையாலே 'அவன்பண்ணின' என்று கூட்டுவது. மேலுக்கவதாரிகை - அவன்பண்ணினவுபகாரம் மறக்க இய்யாதி. முன்னி - முற்பாடனாய். அப் படி முற்பாடனாயிருக்குமோவென்ன, ப்ரமாணகதந பூர்வமாக ஸப்தார்த்தம் - பூர்வஜ இய்யாதி, "நிதொவா ணுநீகாக்ஷ" இய்யாதி பதப்ரயோசத்தக்கு ஹாவம் - கொண்டுபுக்கு இய்யாதி. அங்குள்ளதெல்லாம் பக்வமலமாயிருக்கும் என்றதுக்கு ஹாவம் - அங்கீகரிக்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனா யிருக்குமென்றபடி. "கனிந்தபொழில்" என்னையாலே *கனிந்தவீனவில் வ்யாவ்ருத்தியருளிச் செய்கிறார் - கனிந்தமரங்கண்டால் இய்யாதி. அதாவது - உகந்தருளினைநிலமாகையாலே விரோதி களில்லையென்றபடி. காட்டுகை நிரூபிதமானாலன்றோ "காலம்பெற - காட்டுமின்" என்பது? என்ன.

குடிக்கும்எனக்கும் பரிஹாரமொன்றேயிறே. பின்னையும் என்னையங்கேகொண்டுபோய்ப் பரிஹரிக்கை தவிரிகோள் ; நானுள்ளேனபோதே அத்தைச்செய்யப்பாருங்கோள். பின்னை மதேஜலே ஸேதுபந்த மாகாமே, நான்ஜீவிக்கும்எல்லையிலேகாட்டுங்கோள். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

காலம்பெறவேன்னைக்காட்டுமின்கள் காதல்கடலின்மிகப்பெரிதால் | ன்
நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமானிற் குமுன்னேவந்தென்கைக்குமெய்தா
ஞாலத்தவன்வந்துவீற்றிருந்தநான்மறையாளரும்வேள்வியோவா
கோலச்செந்நெற்கள் கவரிவீசங்கூடுபுனல்திருப்பேரெயிற்கே.

ஆ.-- (காலம்பெற.) - “வேட்டைக்கெழுந்தருளினவத்தனையன்றோ, இப்
போதே யெழுந்தருளுகிறாணிதே! இங்கனே பதறவேணும்?” என்று அவர்கள்
சொல்ல, எனக்கு அவன் திறத்திலுள்ள அலிநிலேஸுவெள்ளத்துக்கு ஒருமுடிவில்லை; நீல
மேவநிலமான திவ்யரூபத்தினுடைய அழகாலே என்னைத்தோற்பித்து அடிமையாக்கின
வன் என்கண்களிலே வந்துதோற்றாநிற்கும்: என் கைக்குமெய்தான். பரமபுருஷ ஸமாராத
நைகவேஷ நித்யநைமித்திகாதி ஸர்வகர்மாதுஷ்ட்டாந நிரதராய் வேதவிதக்ரேஸரான
திவ்யஜநங்களாலே ஸைதபரிபூர்ணமாய், அதிரமணீயபரிணதசாவி சாமாங்குளாலே வீஜ்ய
மாநமாய், ஸுப்ராஸந்ர ஸலிலதாம்ரபர்ணீஸரித் பரிவ்ருதமாயிருந்த திருப்பேரையிலே
எனக்காகவெழுந்தருளியிருந்த பெரியபெருமாள் பக்கனிலே காலம்பெற என்னைக்காட்டு
மின்களென்று தன்னுடைய அன்னைமாரை நோக்கிச்சொல்லுகிறான்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், நீங்கள் “கொண்டுபோவோமோ, அல்லோமோ”
என்று விசாரிக்கும் உபையன்றிக்கே, எனக்கு அலிநிலேஸுமானது அறமிக்கது;
எனக்கு இங்குத்தரிப்பு அரிது; ஈண்டென என்னைத்தென்திருப்பேரையிலே கொண்டு
போய்க் காட்டுங்கோள்’ என்கிறான்.

[நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்கும்முன்னே வந்தென் கைக்குமெய்
தான்] - உருவெளிப்பாட்டாலே நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. [ஞாலத்தவனென்று
தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்திலே அவன்வந்து தன்னுடைய ஐஸ்வர்யமெல்லாம் தோற்றும்
படி யிருந்தருளுவதுஞ்செய்து அவனுக்கு வைதிகர்பண்ணும் ஸமாராயநங்கள் நிரந்தர
மாகச் செல்லாநிற்பதுஞ்செய்து கவரி வீசினுற்போலே மனோஹரமாய்படி செந்நெற்கள்
அலைவதுஞ்செய்து சுற்றும் சேர்ந்திருந்துள்ள புனலையுடைத்தான தென்திருப்பேரை
யிலே, கூடுபுனல் - ஊற்று நீரும், மழைநீரும், ஆற்றுநீரும்கூடின புனல் என்றுமாம்.

இக்குடிக்கும் இத்யாதி. இவள் ஜீவகத்வாரா இக்குடிக்கும் ஜீவமென்றகருத்து. “காலம்பெற”
இத்யாதிக்கர்த்தம் - பின்னையும் இத்யாதிவாச்யத்வம். விவரணம் - பின்னை மதேஜலே இத்யாதி.
‘அன்னைமீர்கான், முனித்துசகடம்’ என்றுதொடங்கி, ‘தோற்றேன், இனி - முனித்து - என்செய்தோ?
முன்னியவன்’ இத்யாரப்ய, ‘காட்டுமினே’ இத்யந்வயஃ. (ரு)

ப.—அநந்தரம், உதாரஸ்வலாவனான அவன் ஸந்திஹிதனாய்வந்து ஸம்ப்
லேஷ ப்ரதனல்லாமையாலே அஹிநிவேஸம் கரைபுரண்டு செல்லாநின்றது; அவனிருக்கிற
தேசத்திலே சடக்கெனக் கொடுபோங்கோளென்கிறான்.

நீலமுகில் - காளமேகம்போலே, வண்ணம் - உதாரஸ்வலாவமான வடிவழ
கைக்காட்டி, எம் - என்னை யடிமைகொண்ட, பெருமான் - ஸ்வாமியானவன், முன்னே -
என்முன்னே, வந்து - வந்து, நிற்கும் - உருவெளிப்பாடாம்படி நில்லாநிற்கும்; (வந்த
வன் தானே மேல்விழுந்தனையாதொழிகையன்றியே), என்-என், கைக்கும் - கைக்கும்,
எய்தான் - (எட்டாதபடி அம்மேகம்போலே) தூரஸ்த்தனாகாநிற்கும்; (ஆகையாலே),
காதல் - காதலானது, கடலில் - கடல்புரையுமளவன்றியே, மிக - மிக, பெரிது -
பெரிதாயிராநின்றது; (ஆனபின்பு), ஞாலத்து - பூமியிலே, வந்து - (அவ்வடிவழகோடே)
வந்து, அவன் - அவன், வீற்று - தன் ஓளஈராயந்தோற்றும்படி, இருந்த - இருக்கு
மிடமாய், (அங்குவர்த்திக்கிற), நான்மறையாளரும் - சதுர்வேதிகளான விலக்ஷணபுருஷர்
களும், வேள்வி - ததாராதருபமான வைதிகாதுஷ்ட்டாநத்தில், ஓவா - ஓவாதே நடக்
கும்படியாய், கோலம் - ஈர்ஸரீயமான, செந்நெற்கள் - செந்நெற்கதிர்கள், கவரி - கவரி
போலே, வீகம் - அசையும்படியுமாய், கூடு - தததுருபமாகச்சேர்ந்த, புனல் - ஜலஸம்
ருத்தியையுமுடைய, திருப்பேரெயிற்கே - திருப்பேரெயிற்கே, என்னை - (விளம்
பாக்ஷமையான) என்னை, காலம்பெற - கடுக, காட்டுமின்கள் - கொடுபோய்க் காட்டுங்
கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'நீங்கள் ஆறியிருக்கும் அளவல்லாதபடி எனக்கு
அஹிநிவேஸம் மிகாநின்றது, சடக்கென அங்கேகொண்டுபோய்விடுங்கோள்' என்கிறான்.

[காலம்பெற] - ஒரு க்ஷணமாகிலும் முற்படச்செய்யப் பாருங்கோள்.
[என்னை] - எனக்கு ஸ்வலாவமென்று செய்யப்பார்த்திலிகோளாகிலும், என்னை விசே
ஷித்துக்கொண்டு போகப்பாருங்கோள். 'உனக்கு வாசினன்'? என்ன, [காதல் கடலில்
மிகப்பெரிதால்] - 'காதல் கடல்புரையள்ளிவித்த' என்ற அளவன்று; மடலூரப்புக்க
போது விலக்கினவர்கள் தாங்களே கொண்டுபோய்க் காட்டவேண்டும் ஐயையிறேஇது.
அதுக்குஹேது என்? என்ன, [நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்கும்முன்னேவந்து]-
ஸ்ரமஹரமானவடிவைக் காட்டியாயிற்று ஆசையை வளர்த்தது. அவன் காதலுக்கு
க்ருஷிபண்ணாநிற்க, என்னால் ஸ்தீர்த்தவத்தைநோக்கி இருக்கப்போமோ? முன்னேவந்து
நிற்கை பொல்லாதோ? என்ன, [என் கைக்குமெய்தான்] - உருவெளிப்பாடன்றிக்கே,
கையாலேஅணைக்க எட்டினாலன்றோ அழகிது. வார்த்தை சொல்லாமையன்றிக்கே,
அணைக்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். தான் மேல்விழுந்து அணையாமையன்றிக்கே, நான்
மேல்விழுந்து அணைக்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். ஆனால் செய்யவடுப்பது என்? என்ன,
அவன் வந்திருக்கிற ஊரிலே கொண்டுபோய்விடப் பாருங்கோள். [ஞாலத்தவன்வந்து
வீற்றிருந்த] - நீலமுகில் வண்ணத்தை யுடையவன் பாம்பதத்தில் நின்றும்வந்து 'ஸம்
ஸாரம்' என்று உபேக்ஷியாதே, * கலங்காப்பெருநகரிலே இருக்குமாபோலே குறைவற்
றிருக்கிற டேஸம். [நான்மறை இதயாதி] - வேஈராய்வித்துக்களும் ஸமாராயுநத்திலே
நிரந்தரமாக ப்ரவ்ருத்தரானார்கள்; செந்நெற்களும் மனோஹரமாய்ப்படி கவரி வீசினாற்
போலே அசைந்துவாராநின்றது; * குட்டுநன்மலைப்படியே இங்குள்ள யேதநரோடு
அங்குள்ள யேதநரோடுவாசியற அதுகலமாயிருக்கிறபடி. [கூடுபுனல்] - ஆற்றநீரும்

ஊற்றுநீரும், வர்ஷஜலமும் அவனும் நானும் ஜலக்ரீடைபண்ணலாம் தேசத்தே சொடு போய்விடப்பாருங்கோள். சுற்றும் சேர்ந்த புனல் என்றுமாம்.

ஈதி. - ஆறும்பாட்டு. நீங்கள் “கோடுபோவோமோ அல்லோமோ?” என்று விசாரிக்கும் தசையன்றிக்கே, எனக்கு அபிநிவேசமானது அறமிக்கது; எனக்கு இங்குத்தரிப்பு அரிது; ஈண்டென என்னைத்தென்திருப்பேரையிலே கோடுபுக்கு மகரநெடுங்குழைக்காதனைக்காட்டுங்கோ ளென்கிறாள்.

[காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்] - குடிக்குப் பரிஹாரமன்றாகிலும் எனக்குப் பரிஹாரம்இதல்லதில்லை. இனி என்மேல் குற்றமில்லை. என்? இப்படிக்கேவேண்வோனென்? என்னில், [காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்] - இக்காதலாளவுபட்டோ இருக்கிறது? முதற்சொன்னவார்த்தையைக்காணுங்கோள். நீங்கள் நினைக்கிறது * கடல்புரைய என்றுளே. ஒருகாரியப்பாட்டாலே விளைந்ததுபோலன்றிறே உகப்பாலேவிளைந்ததிருப்பது. ஆனாலும் காதலையளவுபடுத்தி, நாங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தையைக்கேட்டு எங்களோடே ஒழுகவேண்டாவோ? என்ன, [நீலமுகில்வண்ணத்தேம்பெருமான்] - நான்உங்கள் வழியே போகவோ? இவன்வழியேபோகவோ? என்னை அப்படிசேர்த்துவிடவந்து முன்னேறிக்க, நான்மீளும்படியென்? அப்படியாலே அவன் துவக்காநிற்க, உங்கள்வார்த்தையைக்கேட்கவோ? ஸ்ரமஹரமான வடிவைக்கொண்டு முன்னேறின்று காதலுக்கு வர்த்தகனாகாநின்றான். இக்காதலை ஒருபடியேவளர்க்கிறதிறே. * கடல்புரையவிளைவித்ததும் காராமர்மேனியிறே. [நிற்கும்முன்னேவந்து] - இவன் கிட்டநின்றிலனாகில் நான்உங்கள்வார்த்தைகேட்டு மீளேனோ? ஆனால்உனக்குப்போல்லாதோ? என்ன, [என் கைக்கு மெய்தான்] - அழகிதிறே, எனக்கு இப்படி தரப்பெறில். வார்த்தைசொல்லுதல், அனைத்தல் செய்யாமையே

ஆறும்பாட்டு. - காலம்பெற இதயாதி. “காதல்கடலில்மிகப்பெரிதால், திருப்பேரெயிற்கே - காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்” என்கிற பதங்களைக் கடாகழித்தவதாரிகை - நீங்கள் இதயாதி. ஈண்டென - இப்போதே.

கீழேயும் “காலம்பெற” என்று இங்கேயும் “காலம்பெற” என்றதுக்கு ஊவத்வயம்-குடிக்கு இதயாதிவாக்யத்வயம். முதற்சொன்னவார்த்தையெதென்ன-கடல் இதயாதி. ஸாயநகத்திபோலன்றிக்கே இவர் ஊக்கி கரைபுரண்டிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஒருகாரியம் இதயாதி. காரியப்பாட்டாலே விளைந்ததுபோலென்றது - காரியார்த்தமாக விளைந்த ஸாயநகத்திபோலென்றபடி. அன்றிக்கே, கடல்புரையவிளைவித்த காதலைப்பற்ற இதுக்கு ஆதிக்கயேஹேதுவேதென்ன - ஒருகாரியம் இதயாதி. அதாவது - ஐதத்தைத் திருத்துகையாகிற காரியார்த்தமாக விளைவித்த காதல்போலன்றே, ஸ்வயமேவ வைலக்ஷண்யமடியாக ராகப்ரப்தமான காதலென்றபடி. மேலில்பதத்துக்கு அவதாரிகை - ஆனாலும் இதயாதி. அதுக்கு ஊவம் - நான்உங்கள் இதயாதி. விவரணம்-என்னையப்படி இதயாதி. அப்படிசேர்த்துவிடவென்றது - சாடு. அந்தப்ரகாரம் சேர்த்துவிடவென்று சாடுவுக்கு; அந்தத்திருமேனியாலே சேர்த்துவிடுகக்காகவென்று ஸ்வஊவார்த்தம். கீழ்வாக்யத்தில் விவகழிதமான அர்த்தத்தை முத்தகண்டமாக அருளிச்செய்கிறார் - அப்படியாலே இதயாதி. அந்தவிக்கரஹத்தாலேயென்று ஸ்வஊவார்த்தம். துவக்காநிற்க - ஈடுபடுத்தாநிற்க. “நீலமுகில்வண்ணத்து” இதயாதிக்கு ஸப்தார்த்தம்-ஸ்ரமஹரமான இதயாதி. “காதல்” இதயாதிக்கந்தரம் “நீலமுகில்வண்ணம்” என்று வடிவைச் சொன்னதுக்கு சாடுவாகஊவம் - இக்காதலை இதயாதி. ஒருபடியே - ஒருப்ரகாரமாயே என்றும், ஒருவிக்கரஹமே என்றும், விக்கரஹம் காதலைவிளைக்கிறதோ? என்ன - கடல்புரைய இதயாதி. “முன்னேவந்து - நிற்கும்” என்றதின் வ்யாதிரேக வித்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இவன் கிட்ட இதயாதி. “என் கைக்குமெய்தான்” என்றதுக்கு அவதாரிகை-ஆனால் இதயாதி. “கைக்கும்”

யன்று; என் கைக்கும் எட்டுகிறீர். இனி நீ செய்யப்பார்த்ததேன்? என்ன; உருவேளிப்பா டன்றியிலே சுண்ணாலைகண்டபலிக்கலாந் தேசத்திலே போகப்பார்த்தேன். [ஞாலத்தவன் வந்துவீற்றிருந்த] - தூரப்போய்க்காணவேண்டாதபடிபரமபதத்தில் ஐஸ்வர்யமெல்லாம் இங்கே தோற்றம்படியிருந்த. [நான்மறையாளரும் வேள்வியோவா] - வேதார்த்தவித்துக்களும் ஸமா ராதந்திலே நிரந்தரமாக ப்ரவ்ருத்தரானார்கள். என்னோடு ஸஜாதீயரும், தந்தாமுக்கு வகுத்த கைங்கர்யம்பெற்று வர்த்தியாநிற்பார்கள். [கோலச்செந்நெல் இத்யாதி] - வ்ருஷ்ட்யந்நாதி விஷய மாக அங்குள்ளார்க்கு யத்ரிக்கவேண்டாதே யிருக்கை. அவை ஆறுஷங்கிகமலமாய்வகு மத்தனை; "நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையேதான் வேண்டும்" என்றும், "அங் கங்கேயவைபோதரும்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஈர்ஸாநீயமான செந்நெற்களானவை அங்குத்தைக்குக் கவரிவீசி னாற்போலே அசையாநிற்கும். [கூடுபுனல் திருப்பேரேயிற்கே] - ஆற்றநீர், ஊற்றநீர், வர்ஷஜலம் இவைமூன்றும் கூடியிருக்கையாலே ஜலஸம்சுத்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. [திருப்பேரேயிற்கே - காலம்பெறவேன்னைக்காட்டுமின்கள்] - என் விடாய்தீர ஸ்ரமஹரமான தேசத்திலே கோடோய்ப் போகடப் பாருங்கோள். அங்குள்ள செந்நெலுக்கு நீர் யாரகமா யிருக்குமாபோலே, இவளுக்கும் அவ்வூரில் காட்சியே யார கமாயிருக்கிறாடி.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

பேரேயில் குழுகடல்தேன்னிலங்கைசேற்றபிரான் வந்துவீற்றிருந்த
பேரேயிற்கேபுக்கென்னெஞ்சம்நாடிப்பேர் த்துவரஎங்குங்காணமாட்டேன்
ஆரையினியிங்குடையந்தோழி! என்னெஞ்சங்கூவவல்லாருமில்லை [னே.
ஆரையினிக்கொண்டுஎன்சாதிக்கின்றதென்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டே

ஆ. — (பேரேயில் குழ.) - உனக்கு அவன்பக்கலுள்ள அநிநிலேசம் நிர வயிகமாயிருந்ததாகிலும் அவனை எழுந்தருளுமளவும் இங்கேயிருக்குமத்தனை; அவ் னன்ற ஸுப்தார்த்தம் - வார்த்தை இத்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்கு அவதாரிகை - உருவேளி இத்த்யாதி. உருவேளிப்பாடு - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஸ்வாநுபவம். "ஞாலத்து வீற்றிருந்த" என்றதுக்கு ஊவம் - தூரப்போய் இத்யாதி. "அவன் - ஞாலத்து - வந்து வீற்றிருந்த" என்ற அவ்வயம். "வேள் வியோவா" என்றதுக்கு ஊவம் - என்னோடு இத்யாதி. ஸஜாதீயரென்றது - அந்யப்ரயோஜகாரகையாலே. "ஓவா" என்ற வர்த்தமாகத்துக்கு ஊவம் - வ்ருஷ்ட்யந்நாதி இத்யாதி. மலார்த்தமாகவன் றிக்கே கைங்கர்யதயா அதுஷ்ட்டித்தார்களாகில் மலமுண்டாகிறபடியென்? என்ன - அவை இத் யாதி. ஆறுஷங்கிகமாக வருமோ? என்ன, ப்ரமாணம் - நீள்செல்வம் இத்யாதி. உன்னையே அபே கிழித்து நிரவதிகஸம்பத்தைக் காற்கடைக்கொண்டவன் தன்னையே யபேகிழித்திருக்கும் ஐஸ்வர்யம் போலே என்றபடி. பெருமான் திருமொழி அஞ்சாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, "நின்னையேதான்" இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி, "கெடுமையாலுலகேழுமனத்தாய்" இத்யாதி. 'அங்கங்கேயவை போதரும்': அவை - கூறசோறுமுதலானவை தன்னடையேவரும் என்னுதல்: அவையடிமைபுகரும் என்னுதல். அங்கங்கே - தேவமறுஷ்யாதி ஜக்மத்தோறும். "கூடுபுனல்" என்றதுக்கார்த்தம் - ஆற்று நீர் இத்யாதி. "கூடுபுனல்" இத்யாதிக்கு ஊவத்தவயம் - என்விடாய் இத்யாதிவாக்யத்தவயம். 'நீவ முகில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்கும் முன்னேவந்து, என் கைக்குமெய்தான்: அவன் - ஞாலத்து' என்றதொடங்கி, 'திருப்பேரேயிற்கே - காலம்பெற வேன்னைக்காட்டுமின்கள்: காதல்கடலில் மிகப் பெரிதால்' இத்யவ்வயம்.

(சு)

குப்போகை யுத்தமன்று என்றுதோழிசொல்ல, அத்யுச்சரித ப்ராகார ஜலயிபரிகா பரிவ்ருதமான லங்கையிலே ராவணனை, ஸபுத்ரஜநஸ்பாந்யவமாகக் கொன்றருளி விஜய லக்ஷ்மீபரிவ்ருதனுய்க்கொண்டு தென்திருப்பேரையிலே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பைக் கண்ட நெஞ்ச இன்னம் மீண்டுவாராது; எனக்குஇங்கொரு துணையுமில்லை; துணையான என்நெஞ்சையழைக்க வல்லாருமில்லை. இங்கு ஆரைக்கொண்டு என்னபுருஷார்த்தம் ணாதிப்பது? இனி, என்னெஞ்சுபுக்க தேசத்திலேபோய்ப் புகுமித்தனை என்று தன் தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பெருமாள் இளையபெருமானுக்கு விடைகொடுத்தரு ளினபின்பு, “முகுஷணெநமதாஹகிழ்” என்னும்படியாலே அவன் போனவிடத்தில் போவேன் என்று துணிந்தாற்போலே, இப்பிராட்டியும் என் நெஞ்சுரிக்கைக்கு விரகுபார்த்துத் தென்திருப்பேரையிலே புக்காற்போலே நானும் அங்கேபோய்ப் புகு மத்தனை என்று தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[பேரையிலே என்று தொடங்கி] - பெரிய மதியையும் அதுக்கு அகழாய்ச் சூழ்த்திருக்கிற கடலையுமுடைத்தான லங்கையை அழிக்கையாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணின உபாயாத்மஜன்வந்து தன்னுடைய ஐஸ்வர்யந்தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற திருப்பேரையிலேசென்று புக்கு என்நெஞ்சம் தேடி மீண்டுவரக்காண்கிறிலேன். [ஆரை யினின்று மேலுக்கு] - நெஞ்சுபோனபின்பு இனி இவ்விடத்தில் துணையாகவல்லார் ஆருமில்லை; இனி ஆரைக்கொண்டு என்னபுருஷார்த்தை ஸாயிப்பது?

ப.—அநந்தரம், ப்ராப்திக்கு ப்ரபலப்ரதிஷ்ட்யகமான லங்காநிரஸநத்தைப் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே சென்று புக்க நெஞ்ச மீளவரக்காண்கிறிலேன்; நானும் இனி அங்கேபோமித்தனை என்கிறாள்.

பேர் - பெரிய, எயில் - மதினாலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, கடல் - (அதுக்கக ழான) கடலையுடைத்தாய், தென் - கட்டளைப்பட்ட, இலங்கை - இலங்கையே, செற்ற- செறுத்தழியச்செய்த, பிரான் - உபகாரகனுனவன், வந்து - (ஸ்ராமந்திருகைக்காக)வந்து, வீறு இருந்த - அந்தவிர ஸ்ரீ தோன்றும்படி எழுந்தருளியிருக்கிற, பேரெயிற்கே - திருப்பேரெயிற்கே, புக்கு - சென்றுபுக்கு, என்-, நெஞ்சம் - நெஞ்சமானது, நாடி - அவனைத்தேடி, பேர்த்து - மீண்டு, எங்கும் - ஓரிடத்திலும், வர-, காணமாட்டேன் - காண்கிறிலேன்; இனி - ஆனபின்பு, தோழி - (என்னோடு ஸமதுகையாயிருக்கிற) தோழி! இங்கு - இவ்வவஸ்த்தையில், (நியமிக்கிற தாய்மாரையும் பழிசொல்லுமூராய் மொழிய துணையாக), ஆரை-, உடையம் - உடையோம்? (போன), என்-, நெஞ் சம்-நெஞ்சை, கூவ - அழைத்துத்தர, வல்லாரும்-வல்லாரும், இல்லை-; இனி-(நெஞ்சஉத சாதேநீயும்தளர்ந்த) பின்பு, ஆரை-, கொண்டு-, என்- என்ன ப்ரயோஜனத்தை, சாதிக் கின்றது - ஸாயிப்பது? (ஆகையாலே), என்-, நெஞ்சம் - நெஞ்சு, கண்டதுவே - கண்ட விஷயத்தையே, கண்டேன் - நானும்கண்டுவிட்டேன், நாடியென்று - நாட்டம்பெற் றென்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், “முகுஷணெநமதாஹகிழ்” என்று இளையபெரு மாள் போனவிடத்திலே நானும்போவேன் என்று பெருமாள் துணிந்தாற்போலே என்

7-18

வளவிலும் இவள் மறுவற்ற சந்தரமண்டலம்போலே முகத்தில் குளிர்த்திமாறுதே யிருந்
தாள். “தீவொடுதஞ்ஞாநுரவெய்யவ பூதிகுஞ்ஞாவிரெடிபு” (தீபோனேத்ரா
தூர்ஸ்யேவ ப்ரதிகுலாஸிமேத்குடம்): இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி - “நேத்ர
தோஷத்தால் வந்ததுபோக்கி, தீபதோஷத்தால் வந்ததன்று” என்று. [செற்றபிரான் வந்து
வீற்றிருந்த] - ப்ரதிகுலநிரஸநம் பண்ணி விடாய்த்துவந்திருக்கும்; “ஹதபுராஸாவஸிஷ
வஜே” (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்னும்படியே ஸிரிஸிரோபசாரம் பண்ணப்போக
வேணும். [பேரெயிற்கே இத்யாதி] - அவனிருந்த திருப்பேரையிலேபுக்குத்தேடி என்னெஞ்
சானதுஒரிடத்திலும் மீண்வேரக்காண்கிறிலேன். மீளவொண்ணாத லங்கையிலே புக்க
திருவடியும் மீண்வேந்தான்; அணித்தான இவ்வூரிலே புக்க நெஞ்சு மீண்வேரக் காண்கிறி
லேன்! நெஞ்சங்குடவாராதபின்பு அவன் வாராமை சொல்லவேண்டாவிறே. நெஞ்சின்
வரவுபார்த்துக் கண்மறைந்துகாணும் இவள் நிற்கிறது. [மாட்டேன்] - கண்டு ஜீவியாதே
நான் இங்ஙனே முடிந்து போமித்தனையாகாதே. அபிமதன்வருந்தனையும், அவனுக்காக
வருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி யரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்னில், [ஆரையினி யிங்குடையந்
தோழி] - நெஞ்சமில்லாதவன்றுஇனியாருண்டு? [தோழி] - “நெஞ்சிலண் ணியன்நாடு” என்
றாயாகில், நீ நீயானாயே. இப்போது நான் இங்கில்லையோ? [என்னெஞ்சங் கூவவல்லாரு
மில்லை] - நெஞ்சைமீட்கைக்கு நீவேணுமே, நெஞ்சை யவனுக்காக்கின நீ, வேணுமே எனக்கு
ஆக்கும்போதும்; உன்ஈசையிது, உனக்குக்கால்கள் நடைதாராது; அல்லாதார்க்கு “கூட்ட
வேணும்” என்னும் த்வரையில்லை: ஆர் நெஞ்சை யழைப்பார்? [ஆரையினிக்கொண்டேன்
சாதிக்கின்றது] - ஆரைக்கொண்டோன் சாதிப்பது? இனி ஸாத்யந்தான் எது? நெஞ்சம் அவனும்
வந்தால் இனி நான்தான் உண்டாகவேணுமே? இங்கு வேறுந்தறையாயிறே கிடக்கிறது.

கடி - சிரகாலம் பிரிந்து சேவிக்கப்பெற்றபரிதியும், அந்நிபர்ப்புதோஷமில்லாமையும், “சேஷியின் விதி
யோகப்ரகாரங்கொண்டு கார்யமென்?” என்கிற நினைவும் என்றபடி. “தடி” என்றதுக்குச்சேர, யடா என்
றத்யாஹார்யமென்று திருவுள்ளப்பற்றி - எப்போது என்றது. அவர்முகம் மாறவைத்ததுக்குப்ரமா
ணம் - தீபஇத்யாதி. “பூதபூதாபிசுலபெந்நுமாரிபிபூகிசுவெவ்விதா । தீவொடுத
ஞ்ஞாநுரவெய்யவ பூதிகுஞ்ஞாவிரெடிபு” இதிராவணவதாந்தரே (யுத் - ககஅ - கஎ.)

ந்ருஷ்டாந்தஸைலத்தாலே-பிராட்டிக்கு கைர்த்தோஷ்யந்தோற்றுகிறதென்கைக்குப்ரமாசார்யஸம்வாதம்.
இதுக்கு இத்யாதி. “இவங்கைசெற்றபிரான் வந்துவீற்றிருந்த திருப்பேரையிலேபோகவேணும்” என்கிற
வருடைய ஹாவம் - ப்ரதிகுலஇத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அவனிருந்தஇத்யாதி. “பேரெயிற்கே” என்கிற
அவயாரணத்துக்கார்த்தம் - மீளவொண்ணாதுஇத்யாதி வாக்யத்வயம். தூதானநெஞ்சு வாராமையாலே,
அவன் வாராமை சொல்லவேண்டாஎன்கிறான் - நெஞ்சங்குடஇத்யாதி. “மாட்டேன்” என்றதுக்கு
முந்தினஹாவம் - நெஞ்சின்வரவுஇத்யாதி. கண்மறைந்து - கண்டூத்த. ஹாவந்தாம் - கண்டேஜீவி
யாதேஇத்யாதி. “ஆரையினி” என்றதுக்கு அவதாரிகை - அபிமதன்இத்யாதி. “இனி” என்றதுக்கு
ஹாவம் - நெஞ்சம்இத்யாதி. நீ நீயானாயேயென்றது - நீ தோழியும்படியாயே யிருந்தாயென்றபடி.
அதாவது - என் வ்யஸகத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே தனர்த்துகிடந்தாயென்றபடி. இப்போது
நான் இங்கில்லையோ? என்றது. தோழிவார்த்தை. ‘நான் இங்கில்லையோ’ என்றவந்தாம், உன்னெஞ்சை
யழைத்துக் கொள்ளுகிறதக்கென்ன என்ற கூட்டுவது. நெஞ்சைமீட்கைக்கு நான்வேணுமோ?
என்ன - நெஞ்சை யவனுக்குஇத்யாதி. நான்மாட்டேனோ? என்ன - உன்ஈசையுஇத்யாதி. வேறே
சிலரையிட்டழைத்துக்கொண்டாவோ? என்ன - அல்லாதார்க்குஇத்யாதி. ‘உன்ஈசை’ இத்யாதி
வாக்யத்வயமும் - “கூவவல்லார்” என்ற பஹுவசகார்த்தம். ஸப்தார்த்தம் - ஆரைக்கொண்டோன்
இத்யாதி. “ஆரையினியிங்குடையம்” என்றதுக்கும் “ஆரையினிக்கொண்டு” என்றதுக்கும் வாசியே

ஆனால், செய்யப்பார்த்த தென்? என்னில், [என்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டேனே]-மீளாதே நெஞ்சுபோனவழியே போகப்பார்த்தேன். “குகெஷுவாஹம் மரிஷ்யாமி ஐக்ஷணே ந மதாஹ கிழ” (அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேநகதாம்கதீம்) என்கிறபடியே நெஞ்சு போனவழியே போகப்பார்த்தேன். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கண்டதுவேகோண்டெல்லாருங்கடிக் கார்க்கடல்வண்ணனோடு என் திறத்துக், கோண்டு அலர்துற்றிற்றது முதலாக் கோண்ட என்காதவரைக்கிற் தோழி, மணிதிணி ஞாலமுமேழ்கடலும் நீள்விகம்புங்கழியப்பெரிதால், தெ ண்திரை குழந்து அவன்வீற்றிருந்ததென்றிருப்பேரேயில்சேர்வன்சென்றே.

ஆ.—(கண்டதுவேகோண்டு.) - ஆந்தரமான அலிநிவேசம் ஸமகாமாயிருக் கச்செய்தே புறம்புதோற்றுகிற மாத்ரத்தையேகொண்டு, தத்ஸௌந்தர்ய குணஜநிதமான என் அலிநிவேசத்தைக் குற்றமாகவுங்கொண்டு லோகமெல்லாங்கூடி “ஒருத்திக்குளம் பெருமான் பக்கலுள்ள அலிநிவேசமே! இப்படி அலிநிவேசரிக்கை குடிப்பழியன்றோ?” என்று என்னையலர்துற்ற, அது அடியாகக்கொண்டு கொந்தெழுந்த என் அலிநிவேசத்தின் பெருமை சொல்லலிமன்று. சொல்லில், தோழி! இவ்வணங்க்யேயமான அண்டங் களும் அளவிறந்ததிருநாடும் நிறையப்பெருகி, அதுவும் இடம்போராமல் பெருகாநின்றது. ஆதலால், அவன்எழுந்தருளியிருந்த தென்திருப்பேரையிலே யாகிலும்சென்று ஸம்ப்ரலஷிக்கைதவிரேனென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கீனக்கு “அவனைக்காணவேணும்” என்னுண்டி னவேசம் “கடலில் - பெரிது” என்னுமளவன்றிக்கே அறமிக்கது; ஆனபின்பு, நீங்கனாக இசையிகோளாகில், ஜலஸம்ருகியை யுடைத்தாய், தன்வேண்டற்பாடுதோறற ருளியிருக்கிற தென்திருப்பேரையிலே நான் போய்ப்புகுவேன் என்கிறாள். [கண் டதுவே என்று தொடங்கி] - தோழி! நான் அவன்குணகீர்த்தநாதிகளைப் பண்ணக்கண் டதே பற்றாசாகக்கொண்டு, ‘அவன் அழகிலே இவள் அகப்பட்டாள்’ என்று எல்லாரும் பழிதுற்றின அத்தை முதலாகக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான என்னுடைய ஸ்நேஹத்தின் படி சொல்லப்புகில்.

ப்ர.—[என்னெஞ்சங்கண்டதுவே கண்டேனே] - உதாரஸ்ரீராரியணே, “விஷ்ணுஜ்ஞக்ஷணாராரோஷுவஸொகஸிநிதி: । வுரொயலஸந்திணஸுநெம ரிர்ஸொஷிஸு வீச ॥ சுஷ்ராரொஜ்ஜிவிஷக்ஷாரிஹாதயபிஷுதவழி சுயொய்யாரா: பகிர்வீரந்தொயாஸ்யாரிஷுஹம்வநடி ॥ ப்ரவெஸயதஸம்ஹாராநு ரிஹகுதாலா த்யொயயா । சுக்ஷெஷுவாஹம்மரிஷ்யாரிஷுக்ஷணே நமதாஹ கிழ ॥”

தென்ன - நெஞ்சம்அவனும் தியாதி. அதாவது கீழே, தோழியுமில்லைஎன்றது, இங்கே நானுமில்லை என்கிறாள் என்றபடி. காமேணாவயி “ப்ரவெஸயதஸம்ஹாராநுரிஹகுதாலாத்யொ யயா । சுக்ஷெஷுவாஹம்மரிஷ்யாரிஷுக்ஷணே நமதாஹ கிழ” இதி உத்தர ஸ்ரீராமாயணே ஸப்த பதமே.

ப.—அநந்தரம், அவனோட்டை ஸம்பந்தபடியாக ஊர்ப்பழிவிளையும்படி வந்த காதலானது ஸர்வலோகத்தையும் விளாக்குலேகொண்டு போகாநின்றது; ஆன பின்பு, அவனிருக்கிறதிருப்பேரையிலே சென்று புகுவேன் என்கிறாள்.

கண்டதுவே - புறவாயில்கண்ட வைவரன்யாதிகளையே, கொண்டு-, எல்லாரும் - (தாய்மாரோடு ஊராரோடு வாசியற) எல்லாரும், கூடி - (ஒருமிடறாய்க்) கூடி, கார் - கறுத்த, கடல் - கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான, வண்ணனோடு - வடிவையுடையவனோடேகூடி, என்திறத்து - என்னிடையாட்டமான ஸாதித்யத்தை, கொண்டு - அவலம்பித்துக்கொண்டு, அலர் - பழியை, தூற்றிற்றது - தூற்றினவதுவே, முதலா-ஹேதுவாக, கொண்ட - இடங்கொண்ட, என்-, காதல்-, தோழி - (அடியிலே இதுக்கு பாவர்த்தகையான) தோழி! உரைக்கில் - (பாசுரமிட்டுஉரைக்கப்) பார்க்கில், ("கடலின்மிடப் பெரிது" என்றவளேயல்ல), மண்-, திணி - செறிந்த, ஞாலமும் - பூமியும், (அத்தைச்சூழ்ந்த), கடல் ஏழும்-, நீள்-(இதெல்லாவற்றுக்கும் இடங்கொடுக்கும்) மஹாவகாசமான, விசம்பும் - ஆகாசமும், கழிய - தனக்குள்ளேயாம்படி அவ்வருகே, பெரிது - பெருத்திராநின்றது; (ஆனபின்பு), தென் - தெளிந்த, திரை - நீர்த்திரைபையுடைத்தாகையாலே ஸ்ரமஹரமாய், சூழ்ந்தவன் - காதலைப்பெருக்க வளைத்தவன், வீற்றிருந்த - இருக்கிற, தென்திருப்பேரையில் - தென்திருப்பேரையிலே, சென்று - (என்தாபம்ஆறும்படி) சென்று, சேர்வன் - சேரக்கடவேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு "அவனைக்காணவேணும்" என்னும் அகநிவேசம் "கடலினும் பெரிது" என்னுமளவன்றிக்கே இருக்கையாலும் நான் தென்திருப்பேரையிலேப் போய்ப்புகக்கடவேன் என்கிறாள்.

[கண்டதுவேகொண்டு] - "தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ" என்று அவன் குணங்களைச் சொல்லியும் புறம்புகண்டமாத்ரம் கொண்டிறே பழிசொல்லிழிந்தது. என் அகலாயிருந்தபடி கண்டார்களாகில் என்படக்கடவர்கள்? [எல்லாருங்கூடி] - அந் யோர்யம் விரோயித்துவர்த்திக்குமவர்களும், பழிசொல்லுமதிலே வந்தவாறே ஏககண்டரானார்கள். [கார்க்கடல்வண்ணனோடு என்திறத்துக்கொண்டு] - என்வைவரன்யத்தைக் கண்டு "இவன் நிறத்தை இழக்கும்போது அந்நிறத்தையுடையவனுக்கு ஆகவேணும்" என்று கொண்டார்கள். அவன் அழகிலே இவன் அகப்பட்டான் என்கை. [அலர் தூற்றிற்று] - பழிதூற்றினார்கள். [அதுமுதலாக்கொண்ட என்காதல்] - அது அடியாக - அதுவேஎருவாக, இடங்கொண்ட; "ஊரவர்கவ்வையெருவிட்டு" என்னக்கடவதிறே. [என்காதலுரைக்கில்] - "யகொவாவொநிவதடுத்த" என்கிறஹவதாநந்தத்துக்குஅவயியுண்டாகிலும் இக்காதலுக்குப் பாசுரமிட்டுச்சொல்லப்போகாது.[தோழி] - அவன் காதலின் பெருமை சொல்லி அதடியாக என்காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணின நீ, படும் பாடு அறிவுகியே. [மண்திணி இத்யாதி] - "உரைக்கில்" என்கிறதென்? "காதல்கடலில் மிகப்பெரிதால்" என்று இலையோ? என்ன, அது முகப்பில் வார்த்தை; பெரியதில் எல்லாவற்றிலும் பெரியது என்னுமித்தனை. மண்ணிலே நெருங்கினஹுமி, கவினையானஹுமி என்றபடி. அத்தையும் சூழ்ந்தகடலேழும், அவற்றுக்கெல்லாம் அவகாசமான ஆகாசமும், இவை இத்தனைக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கை. இப்படி காதல் கரைபுரண்டதாகில் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [தென்திரைஇத்யாதி] - இக்காதலுக்கு விஷயம் ஸந்நிஹதமல்லாமையாலேவந்த வெக்காயந்திர, ஸ்ரமஹரமாய் அவன் குறைவற்றிருக்கிற

தேசத்திலேபோய்ப் புகக்கடவேன். [சென்றே - சேர்வன்] - இனி, எதிரே அவன் வரி
லும் மீளேன். அவனைச்சேருகையன்று உத்தேசம், அங்கேசென்றுகூட்டுகை.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. எனக்கு “அவனைக்காணவேணும்” என்னும் அவி
ரிவேசம் “கடலில் மிகப்பெரிது” என்னு ளவன்றிக்கே, அறமிக்கது. ஆனபின்பு, நீங்க
ளாக இசையிகோளாகில், தன்வேண்டற்பாடுதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப்
பேரேயிலே நான்போய்ப் புகவேனென்கிறான்.

[கண்டதுவேகொண்டு] - அவன்பேர் சொல்லுதல், “தலையில்வணங்கவுமாங்
கோலோ?” என்ற ஒருபாணமஞ்சேய்தல் செய்யுமிதே: அம்மாதாதையேகொண்டு; புற
விதழ்கண்டு பகிறபடி இதுவானால், அகவாயிலோகிறது அறியில் என்பவோர்கள்? [எல்லா
ருங்கூடி] - பரிவரோடு, ஹிதகாமரோடு, “இவையிரண்டுந்தான்என்?” என்று இருப்பாரோடு
வாசியறக்கூடி. பிறரைப்பழிசொல்லவேன்னில், தம்மில் தாம் சேராதவர்களும் சேர்வர்க
ளிறே. [கார்க்கடல்வண்ணனோடு என்திறத்துக்கொண்டு] - இவளநிறம் விவரணமாம்
போது, அவன்திறத்தே இழந்ததாகவேண்டாவோ? கடல்ஏறிவடிந்தவிடமென்று தோற்றுகிற
தில்லையோ? என்னிடையாட்டத்தை ஸ்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனோடே கூட்டி.
[அலர்நூற்றிற்றது முதலாக்கொண்ட என்காதலுரைக்கில்] - இவர்கள் பேசாதேயிருந்தார்க
ளாகில் நானும் ஸுகமேயிரே. இந்நான்பழிக்குஅஞ்சி மீளுவேனென்று காணும்இவர்கள்
பழிசொல்லப்புக்கது. [அலர்நூற்றிற்று]-அலர்நூற்றினார்கள். [அதுமுதலித்யாதி]-அதுதானே
யடியாகக்கொண்ட என் காதலானது ஸதசாகமாகப்பனைக்கப்புக்கது. [காதலுரைக்கில்] -
தன் காதல் தன்னாலும் சொல்லியுமொண்ணது காணும், “யதோவாசொநி
வதபுகை” (யதோவாசொநிவர்த்தந்தே) என்கிற †விஷயத்தைச்சொல்லிலும்இவள்காதல்
பேச்சுக்கு நிலமன்று. இக்காதலுக்கு விஷயபூதனாவனையும் விளக்குகிலைகொள்ளவற்
றான காதலிறே. “சுடர்ஞான விற்பம்” என்று - ஹகவதாநந்தத்தைச்சொல்லிவைத்து,
“அதனிற்பெரியவேன்னவா” என்றதிறே. [தோழி] - இக்காதலைவிளைக்கைக்கு நீ பண்

எட்டாம்பாட்டு - கண்டதுவேஇத்யாதி. “மண்திணிஞாலமும்” என்றதொடங்கி “சேர்
வன்சென்றே” என்னுமளவுங்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - எனக்குஅவனைஇத்யாதி. வேண்டற்பாடு -
பெருமையும், வைலகூண்யமும்.

கண்டதாதிறதேதென்ன - அவன்பேர்சொல்லுதல்இத்யாதி. வலிதமாதல், அவயார
ணர்த்தமாதல் - புறவிதழ்இத்யாதி. புறவிதழ் - வொஹ்யவ்யாபாரம், அகவாயில் - நெஞ்சில். “எல்
லாரும்” என்றதுக்குஅர்த்தம் - பரிவரோடுஇத்யாதி. தாய்மார் தோழிமாரொழிய, அயற்சேரியார் கூடு
வர்களோ? என்ன - பிறரைஇத்யாதி. கார்க்கடல்வண்ணனிடத்தில் இவன் ப்ரவணையானென்கிறது
அறிந்தபடி என்? என்ன - இவளநிறம்இத்யாதி. இதுக்குநியாமகமேதென்ன - கடல்ஏறிஇத்யாதி.
ஸப்தார்த்தம் - என்னிடையாட்டத்தைஇத்யாதி. இடையாட்டம் - பாரிப்பு: வ்யாபாரமாதல், “அலர்
நூற்றிற்றதுமுதலா” இத்யாதியில் வ்யதிரேகவித்தார்த்தம் - இவர்கள்பேசாதே இத்யாதி. அவர்கள்
பழிசொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜகமேதென்ன - நான்பழிக்குஅஞ்சிஇத்யாதி. அவர்கன்சொன்னது விபரீத
மாகவே வலித்ததென்கிறான் - அதுதானேஇத்யாதி. யதஸப்தார்த்தம்-தன் காதல்இத்யாதி. சொல்லி
முடிக்கவொண்ணாமையின் எல்லையை அருளிச்செய்கிறார் - யதோவாசஇத்யாதி. பேச்சுக்கு நிலமஸ்
லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இக்காதலுக்குஇத்யாதி. விளக்குகிலைகொள்ளுகை - கபளிகரிக்கை,
அவனையும் விளக்குகிலைகொள்ளவற்றே? என்ன - சுடர்ஞானம்இத்யாதி. “தோழி” என்று ஸம்
† ‘விஷயத்தைச்சொல்லிலும்’ என்றஇடத்து ‘ஹகவதாநந்தத்துக்கு எல்லையுண்டாகிலும்’
என்பாடார்த்தம்.

ணும் க்ருஷியறிதியே: இது இருந்தபடி பாராய். [மண்திணிஞாலமித்யாதி] - “காதல்கடல்லை
மிகப்பெரிதால்” என்றவிடம் - ஓராநே சொன்னோம்; ஆனால் எங்குணை சொல்லும்படி
என்னில்? பெரியவற்றில் பெரியதென்னுமித்தனையல்லது, ஒருபாகரமிட்டேச் சொல்லலாவ
தில்லை. மண்ணாலே நெருங்கின பூமியென்றபடி. அத்நையும் சூழந்தகடலேழும், அவற்
றுக்கெல்லாம் அவகாசமான ஆகாசமும், இவை யித்தனைக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கை.
இப்படி காதல் கரைபுரண்டால் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [தெண்ணிறை இத்யாதி] -
இக்காதல் மறுகனையும்படியான விஷயம் இருந்தவிடத்தே போய்ப் புகுமத்தனை. தெளிந்த
நிறைகளாலே சூழப்பட்டு அவன் வீற்றிருந்த தென்திருப்பேரையிலே போய்ப்புகுமத்தனை.
“தவெஸ்ரவவ தஷணெஷா தா தா வுஷவா ம ஸ்ரிஷா | வி ஹு து வ ஸ யி னு
சி தா தவா ஜெஷா வா வி ஸா” (தஸ்யோபவநஷண்டேஷா பநாநாபுஷ்பஸ பகந்திஷா |
வி ஹு து வ ஸ யி னு தவாங்கேஸமுபாவிஸம்) என்கிறபடியே அநுலவயோக்யமான
தேசத்திலே போய்ப்புகக் கடவோம். [சேர்வன்சென்றே] - இனிப் பகட்டால் தீராதது, புக
கல்லது விடேன். ஆள் விதேல், அவன் வரவுபார்த்திருத்தல் செய்யேன். [சென்றே-சேர்
வன்] - இனி எதிரே அவன்வரிலும் மீளேன். அவனைச்சேருகை மன்று உத்தேசம்யம்,
அங்கே சென்று கிட்டேகை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

சேர்வன்சென்றுஎன்னுடைத்தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்என்னைத்தேற்றவேண்டா, நீர்களுரைக்கின்றதுஎன்இதற்கு! நெஞ்சம்நிறைவுமெனக்குஇங்கில்லை, கார்வண்ணன்கார்க்கடல்ஞாலமுண்டகண்ணபிரான்வந்துவீற்றிருந்த, ஏர்வளவோண்கழனிப்பழனத் தென்திருப்பேரேயின்மாநகரே.

ஆ.—(சேர்வன்சென்று.) - “இப்போதே தானே எழுந்தருளுகிறானிறே! இப்படிபதறவேணுமோ?” என்றும், “போகைதானும்சுடல்ல” என்றும் தோழிமாரும் அன்னையருஞ்சொல்ல, ‘நீங்கள் என்னையொன்றும் தேற்றவேண்டா; போகைக்குநீங்கள் சொல்லுகிற விமோதமென்? போனால் வாக்கடவ விமோதமுண்டோ?’ என்று இவள் சொல்ல, “உன்னுடைய தைர்யசாதூர்யாதிகளுக்குப்போராது” என்று அவர்கள் சொல்ல, ‘அவனுடைய ஸௌந்தர்யஸௌபீல்யகாருண்யாதி குணங்களாலே என்னுடைய தைர்யசாதூர்யாதிகள் அபஹ்ருதங்களாயற்றின; ஆதலால், அதிஸம்ருத்தமாய் அதிரமஸ்யமாய் என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காக அவன் வந்தெழுந்தருளியிருந்த தென்திருப்பேரேயிலேச் சேர்வன் சென்று’ என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘நீங்கள் என்னைத் தேற்றி ப்ரயோஜனமில்லை; தென்திருப்பேரேயிலேப்போய்ப் புகக்கடவேன்’ என்கிறாள்.

[நீர்களுரைக்கின்றதென்இதற்கு] - எனக்கு ஒநிகறடிபைக்கு நீங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையோடு என்னஸங்கதி உண்டு? [நெஞ்சம்நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை] - நிறைவுடையார் இங்ஙன்படக்கடவதோ, நெஞ்சை வருந்திப்பிடித்து யூரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, அவையும் எனக்கிங்கில்லை. அவன் பக்கலின. [கார்வண்ணனென்றுமேலுக்கு] - பரமோஹாராய ஆபத்ஸவனான க்ருஷ்ணன்வந்து இருந்தருளின ஏரின் மிகுதியையுடைய அழகிய கழனிகளோடுகூடிபழனங்களை யுடைய தென்திருப்பேரேயிலாகிற மஹா நகரம்.

ப.—அருந்தரம், ப்ரளயாபத்ஸகனானவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலேசென்று புகத்தவிரேன். நீங்க ளென்னைத் தேற்றி யுரைக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனமில்லையென்று தோழிமாரையும் தாய்மாரையும்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

என்னுடை - எனக்கு ஸமாநதுகைகளாயிருக்கச்செய்தே ஹிதஞ்சொல்லவொருப்பட்ட, தோழிமீர்காள்-! அன்னையர்காள்-(ஹிதபரைகளாயேபோரும்) அன்னமீர்காள்! என்னை-, தேற்றவேண்டா - தேற்றவேண்டுவதில்லை; இதற்கு - இந்த அவஸ்தைக்கு, (தேறுகைக்குறுப்பாக), நீர்கள்-, என்-என்னவார்த்தை, உரைக்கின்றது - சொல்லுவது? நெஞ்சம் - (தேறியிருக்கைக்கு அடியான) நெஞ்சம், நிறைவும் - பூர்த்தியும், எனக்கு - எனக்குஉறுப்பாம்படி, இங்கு இல்லை -; (அவையங்கேயானபின்பு தேற்றமுமங்கேபோயிற்று; ஆதலால், நெஞ்சையும் நிறைவையும் அபஹ்ரிக்கைக்கடியான), கார் - ஸ்யாமளமான, வண்ணம் - வடிவையும், கார்க்கடல் - ப்ரளயாபந்ரமான, ஞாலம் - ஜகத்தை, உண்ட - அமுதுசெய்தவாபத்ஸகத்வத்தையும், பிரான் - ஆபுரி

தோபகாரகமான ஹவ்யதைதையயுமுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், வந்து, வீற்றிருந்த-
இருக்குமிடமாய், ஏர்-ஏரினுடைய, வளம் - மிகுதியையுடைத்தாய், ஒண்-ஓர்ஸரீயமான,
கழனி - கழனியையும், பழனம் - நீர்நிலங்களையுமுடைத்தான, தென்திருப்பேரெயில் -
திருப்பேரெயிலாகிற, மாநகர் - மஹாநகரத்தை, சென்றுசேர்வன் - சென்றுகிட்டிவிடக்
கடவேன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'இப்படி அதிஸாஹஸத்திலே துணியுமது ஸ்த்ரீத்
வத்துக்குப்போராது; செய்து தலைக்கட்டவும் போகாது' என்ன, நீங்கள் தேற்றினால்
ப்ரயோஜனமில்லை, அங்கேபோய்ப் புகக்கடவேன் என்கிறாள்.

[சேர்வன் இத்யாதி] - அங்கேபோய்ப் புகுகைதவிரேன். என்வழியே
ஒழுகுவாரோடு, தந்தாம்வழியே என்னைப்போக்கத் தேவிராரோடு வாசிபற ஒருவரும்
எனக்கு வார்த்தை சொல்லவேண்டா. [என்னைத் தேற்றவேண்டா] - கலங்கினாரோ
தெளிந்தார்க்கு உபதேசிப்பார்? அஞ்ஞரோ வ்யவஸிதரை உபதேசத்தாலே மீட்கப்பார்ப்
பார்? விஷயாஸீரமாய் வருகிறத்தை ஸாயநத்திலே செலவு எழுதுகிறவர்களோ எனக்கு
வார்த்தை சொல்லுவார்? இவள் தன்னைமறந்து அவனையே பார்த்துச்சொல்லுகிறாள்;
அவர்கள் அவனைமறந்து தந்தாமையேபார்த்து மீட்கத்தேடுகிறார்கள். [நீர்களுரைக்
கின்ற தென்இதற்கு] - எனக்கு ஒடுகிற உஸைக்கு உங்கள் வார்த்தையோடு என்னஸங்
கதியுண்டு? நீங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தை எது, நான் நிற்கிறதிலேஎது? 'நிறைவுடையார்
இங்ஙன்படக்கடவரோ? நெஞ்சை வருந்திப்பிடித்து யரிக்கவேண்டாவோ?' என்ன,
[நெஞ்சம்நிறைவும் எனக்கிங்கில்லை] - மநஸ்ஸும் அடக்கமும் எனக்குஇங்கில்லை; அவன்
பக்கலின், அங்கேபோய்ச் சொல்லப்பாருங்கோள். [கர்வண்ணன் இத்யாதி] - ஸ்த்ரீத்
வத்தையும் மனஸ்ஸையும் அபஹரித்தபரிகரம் இருக்கிறபடி. ஒன்றை யாராயாதபடி பண்
ணிற்றறும்ஸ்த்ரீத்வத்தை அழித்ததும் வடிவழகைக்காட்டியாயிற்று. வடிவழகு இல்லையாகி
லும் விடவொண்ணாத ஆபத்ஸவத்வம், உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணன். [வந்துவீற்றிருந்த]-
தன்ஐஸ்வர்யத்தோடே காணலாம்படி இருந்த. அவன் கிட்டிருந்தால் எனக்குப் புகா
தொழியப்போமோ? [ஏர்வளம் இத்யாதி] - ஏரினுடைய மிகுதியையுடைத்தாய் அழகி
தான வயலையும் அத்தோடேசேர்ந்த நீர்நிலங்களையுமுடைய தென்திருப்பேரெயி
லாகிற மஹா நகரத்திலே சென்று சேருகை தவிரேன்? என்னைத் தேற்றவேண்டா.
வளம் என்று மிகுதிக்குப்போர்.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நீங்கள் இனி என்னைத்தேற்றி ப்ரயோஜனமில்லை :
தென்திருப்பேரெயிலைப் போய்ப்புகக்கடவேன் என்கிறாள்.

[சேர்வன்சென்று] - உன்னொற்றுமையாலே சிலசெரல்லுகிறுயாகில்இது கடைப்
படவற்றே? என்ன, 'அவர்யம்அங்கே புகக்கல்லது விடேன்' என்கிறாள். [என்னுடைத்தோழி

ஒன்பதாம்பாட்டு.—சேர்வன் இத்யாதி. "அன்னையர்கள், என்னைத்தேற்றவேண்டா,
தென்திருப்பேரெயில் மாநகர் - சேர்வன் சென்று" என்கிறபதங்களைக்கடாகழித்தவதாரிகை - நீங்கள்
இனி இத்யாதி. தேற்றுகையாவது - இப்படி ஸாஹஸத்திலே துணியுமது ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப்போராது,
செய்து தலைக்கட்டவும்போராது ஆகையால்இத்தை விடு என்கை.

கீழேயும் "சேர்வன் சென்று" என்றவைத்து, திரியவும் சொன்னதுக்குஹவம். உன்னொ
ற்றமை இத்யாதி. கடைப்படவற்றே-நிறைவேற்றவற்றே. கடைப்படுகை - நிறைவேற்றுகை. தொழியீர்க

நீர்காரித்யாதி] - எனக்காயிருப்பாரும், என்னைத் தங்களுக்காக நினைத்திருப்பாரும் ஒன்
றுஞ் சொல்லவேண்டா. தோழிமாரோடு தாய்மாரோடு வாசியில்லை காணும் இவனைத் தேற்
றப்போகாமைக்கு. அஞ்ஞரோ வயவஸிதரை உபதேசத்தாலே பிடுக்கப்பார்ப்பார்? விஷயா
நமாக வருகிறததை ஸாஸநத்திலே செலவெடுத்துகிறவர்களோ எனக்கு வார்த்தைசொல்ல
வார்? இவர் தன்னைமறந்து, அவனைமே பார்த்துப் பேசுகிறான்; அவர்கள் அவனைமறந்து,
தந்தா சொல்லபார்த்த பிடுக்கத் தேடுகிறார்கள். [நீர்களுரைக்கின்றதென் இதற்கு] - கலங்கி
ஞரோ தெளிந்தாராததேற்றுவார்? நீங்கள் நிற்கிற நிலையேது? என் நிலையேது? போகை
யிலே துணிந்திருக்கிற என்னை, 'புறப்பனாகபழி' என்றிருக்கிற நீங்கள் சொல்லுவதென்?
[இதற்கு]-எனக்கோடுகிற சிசைக்கு. ஆனாலும், நெஞ்சம் அடக்கமுமுடையார்க்கு இது வார்த்
தையோர் நாங்கள் சொன்னபடிசெய்து எங்கள் வழியே ஒழுகவேண்டாவோ? என்ன,
[நெஞ்சம்நிறைவமெனக்கிங்கில்லை] - அதுவேணுமாகில் அங்கேபோய்ச் சொல்லுங்கோள்.
மகஸ்ஸம் அடக்கமுந் அவன்பக்கலின். நிறைவாவது - அடக்கம். நெஞ்சாவது -
அது இடவேலுக்கும் கலம். [கார்வண்ணனித்யாதி] - நெஞ்சம் நிறைவும் எனக்காம்படி
யாயோ அவன்படி இருக்கிறது? [கார்வண்ணன்] - தாய்மார் தோழிமாரானவர்கள்
வார்த்தைகளாதபடியாக வழிபுடைத்தவன். வெறும்வடிவழிகேயோ உள்ளது? என்னில்,
[கார்க்கடல் ஞாலமுண்ட] - தளர்த்தார் தாவளம். ஆபத்துவந்தால் ரக்ஷித்துவிமேத்த
னையோர்என்னில்:[கண்ணபிரான்]-தன்னைப் பிறர்க்காக்கிவைக்கும் உபகாரகன். [வந்து
வீற்றிருந்த] - தன்னுள்வாய்மெல்லாந் தோற்றும்படியிருந்த. [எரிஇத்யாதி] - எரினுடைய
ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய், அழகிதான கழனியையும் நீர் நிலங்களையுமுடைய திருப்பேரேய்
லாகிற மாககரிலே சென்று சேர்வன். உங்கள் தடைக்குமீளுதல், அவ்வழியில் நின்றல்
செய்யேன். என்னைத் தேற்றவேண்டா. வளமென்று - மிகுதிக்குப்பேர். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

நகரமும்நாமேப்பிறவும்தேர்வேன்னான் எனக்கில்லையென்தோழிமீர்கார் !
சிகரமணர்நேமோடநீடுதென்திருப்பேரேயில்வீற்றிருந்த
மகரநேடுங் குழைக்காதன்மாயன் நூற்றுவரையன்ருமங்க நூற்ற
நிகரில்முகில்வண்ணநேமியான்என்நெஞ்சங்கவாந்தேனையுழியானே.

என்னுதே, "என்னுடைத்தோழிமீர்கார்" என்று விசேஷிக்கையைப்பற்ற - எனக்காயிருப்பாரும்
என்கிறது. "அன்னையர்கார்" என்று கௌரவிக்ையாலே - என்னைத்தங்களுக்காக நினைத்திருப்பா
ரும்என்றது. தாய்மார்த்கொழியத்தோழிமார்க்கும்தேற்றப்போகாதோவென்ன-தோழிமாரோடுஇத்யாதி.
"நீர்கள்" என்றதுக்குலாவம் - கலங்கிஞரோ இத்யாதி. விவரணம் - நீங்கள் இத்யாதிவாக்யத்தைய
மும் "இங்கில்லை" என்றதுக்குலாவம்-அதுவேணுமாகில் இத்யாதி. "கார்வண்ணன்" என்றத்தை
"நெஞ்சம்நிறைவும் எனக்கிங்கில்லை" என்றத்தோடே கூட்டிலாவம் - நெஞ்சம் நிறைவும் இத்யாதி.
"தோழிமீர்கார் அன்னையர்கார்" இத்யாதியோடேகூட்டி லாவாந்தரம் - தாய்மார் தோழிமாரான
இத்யாதி. தளர்த்தார்தாவளம் - தளர்த்தார்க்கு ஆயாரம். "சென்று - சேர்வன்" என்றதுக்குலாவம் - உங்
கள்தடைக்கு இத்யாதி "என்னுடைத்தோழிமீர்கார்" இத்யாரப்ய, 'மாககரே - சென்று - சேர்வன்'
இத்யாதிக். இதற்கு - இந்தவடிவத்தைக்கு, நீர்களுரைக்கின்றதென் - தேற்றைக்குறப்பாக நீங்கள்
சொல்லுகிறவார்த்தையெது?

ஆ.—(நகரமும்.) - அவன் எழுந்தருளியிருந்த தென்திருப்பேரையிலே நீயே பேரில் ஊரும் நாதும் மற்றும் எல்லாரும் உன்னைப் பழிசொல்லாரோவென்று தோழிமார் சொல்ல, 'அவர்களுையிறே நான் தேடுகிறது' என்று இவள் சொல்ல, 'பழி சொன்னால் உனக்கு லஜைபாகாதோ?' என்று பின்னையும் தோழிமார் சொல்ல, அவனுடைய நிரதிராயாச்சர்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்களாலும், அவனுடைய ஆர்ச்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் என்னுடைய நெஞ்சம் லஜையும் அபஹ்நதமாய் எத்தனைகாலமுண்டு? ஆதலால் இனித் தென்திருப்பேரையிலே நானையாகிலும் போமத்தனை என்று அப்யவஸிக்கிறாள்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், "இருந்ததே குடியாக உன்னைப் பழிசொல்லாரோ?" என்று தோழிமார் சொல்ல, அவர்களுையன்றோ நான் தேடித்திரிகிறது? என்கிறாள்.

[பிறவும்] - மற்றமுள்ளனவும். [நான் எனக்கில்லை பென்தோழிமீர்காள்] - தோழிமார் "ஸ்தரீத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான லஜைகிகளாகுப்போருமோ" என்று சொல்ல, 'எனக்கு லஜை தந்தவம்பண்டே அறப்பேரயிற்றுக் காணுங்கோள்!' என்கிறாள். [சிகரமென்று மேலுக்கு] - பர்வதசிகரம்போலே நெடிய மணிமாடங்களை யுடைத்தாய்ப் பெரிதான தென்திருப்பேரையிலே வீற்றிருப்பதுஞ்செய்து ஆர்ச்சர்யமான குணசேஷ்டிதாதி களையுடையவனுமாய், துர்யோ, நாதிகளை நிரதிராயாகமங்கும்படி மந்தரித்த ஒப்பில்லாத மேவம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையும் திருவாழியையுமுடைய னான மகாநெடுங்குழைக்காதன் என்னெஞ்சம்கவர்ந்து எத்தனைகாலத்தான்?

ப.—அநந்தரம், ஆபுரிதவிரோதி நிரஸஸீலனாய்ச் திருப்பேரையிலே யிருந்த மகாநெடுங்குழைக்காதன் என்னெஞ்சை யபஹரித்து அநேககாலமுண்டு: அவனிருந்த நகரத்தோடுநாட்டோடு மற்றமுள்ள தேசங்களோடு வாசியற நானே புறப்பட்டு ஆராயக்கடவேன்; எனக்கு லஜையில்கலை என்கிறாள்.

என் - எனக்கு, தோழிமீர்காள் - தோழிமாரென்று பெயராய் ஹிதஞ்சொல்லி நியமிக்கத்தேடுகிறவர்களே, சிகரம் - சிகரங்களையுடைத்தாய், மணி - மணிமயமாய், நெடு - ஓங்கின, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தாய், நீடு - சிகராலஸ்த்தாயியான, தென்திருப்பேரையில் - தென்திருப்பேரையில், வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, மகரம் - மகராகாரமான, நெடு - பெரிய, குழை - ஆபரணத்தையுடைய, காதன் - கர்ணபாசங்களையுடையனாய், மாயன் - அவ்வாபரணஸோஹயோபாதி ஆர்ச்சர்யங்களான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், நூற்றுவரை - ஆபுரிதவிரோதிகளான துர்யோதநாதிகளை, அன்று-(ஹரதஸமாம் ப்ரவ்ருத்தமான)அன்று, மங்க - நசிக்கும்படி, நூற்ற - மந்தரித்து, (அத்தாலே), நிகர்இல் - ஒப்பு இல்லாத, முகில் - காளமேகதிபமான, வண்ணன் - வடிவிற்புகளையுடையனாய், நேமியான் - (ஆபுரிதஸம்ரக்ஷணூர்த்தமான) திருவாழியையுடைய னானவன், (இவ்வபதாநத்தைக்காட்டி), என்னெஞ்சம் - என்னெஞ்சை, கவர்ந்து - அபஹரித்துக்கொண்டு, எணையுழியான் - எத்தனைகாலத்தான்; (ஆனபின்பு), நகரமும் - (அவனிருந்த) நகரமும், நாதம் - (அத்தோடு சேர்ந்த) நாதம், பிறவும் - மற்றமுண்டான பத்தநாதிகளும், (நானே), தேர்வேன் - போய் ஆராயக்கடவேன்; நான் - ("இவர்கள் பழிக்கும்படி யிவர்கள் ஸந்திதியிலே போகும்படியென்?" என்கிற ஸ்தரீத்வப்ரயுக்தமான; லஜை, எனக்கு இல்லை—.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “இருந்ததே குடியாகப் பழிசொல்லாரோ?” என்று தோழிமார்க்கு சொல்ல, அவர்களையன்றோ நான் தேடித்திரிகிறது என்கிறான்.

[நகரம் இத்யாதி] - படைவீட்டிலும் நாட்டிலும் பத்தநாதிகளிலும் பழி சொல்லுவாராத் தேடுவேன். [பிறவும்] - மற்றுள்ளனவும். [தேர்வேன்] - நிரூபிப்பேன் என்கிறத்தையிட்டு, தேடுவேன் என்கிறது. அவனோ வாரானாகில், நீங்கள் போகவொட்டிகோளாகில், அவனையும் என்னையும்சேர்த்துப் பழிசொல்லுவார் தேட்டம் என்கை. நகரங்களோடு நாடுகளோடு பத்தநங்களோடுவாசியறத் திரண்டார் திரண்ட விடமெல்லாம் உன்னைப்பழிசொல்லுகை பணிபோரும்படி இருக்கிற இருப்பு உனக்குத் தேட்டமாகை ஸ்திரீத்வப்பயுத்தமான லஜைக்குப் போருமோ? என்ன, [நான் எனக்கில்லை] - லஜை முதலிலேயில்லை. இங்கில்லை என்றதுவும் வார்த்தையன்று; அங்கும் இல்லை. [என்தோழியீர்காள்] - ஸுபலிவங்கள் ஒக்கஅறுவகை முறையாயிருக்க, லஜைபோனமை என்வாயிலே கேட்கவிருப்பதே நீங்கள்! மாம்பழவுண்ணிபோலே பேரைப்பெற்றிருந்திகோளித்தனை. [சிகரம் இத்யாதி] - பர்வதஸிவரம்போலேநெடிய தாய் மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தாய்ப் பெரிதானதேசம். [மகாநெடுங்குழைக்காதன்] - தான் அகப்பட்ட துறை சொல்லுகிறான். [பாயன்] - மற்றும் அகப்படுத்திக் கொள்ளவல்ல ஆச்சரியமான ஸ்மிதவிசுத்தானிகள். ஸூர்யோயநாதிகளை முதலறஅழியச் செய்தவன். சிலரையழிக்க நினைத்தால் முதலறஅழிக்குமவன். ஆயுடும் எடுக்கவொட்டோம் என்ன, மந்தரத்தாலே அழியச்செய்கை. [சிகரில்முகில்வண்ணன்] - என்னை அழிக்கைக்கு மந்தரமும் வேண்டிற்றில்லை, வடிவே அமைந்தது. [நேமியான்] - பகலைஇரவாக்கும் பரிகரமுடையவன். [என்றெஞ்சங்கவர்ந்து என்யுழியானே] - வடிவழகையும் ஆயுடசேர்த்தியையும்காட்டி என்றெஞ்சை அபஹரித்துப்போய் எத்தனை காலத்தான்? * மாசறுசோதி அக்காலமேபோயிற்றே! ஆனபின்பு, நான் எனக்கில்லை; பழிசொல்லுவார் தேட்டம் எனக்கு.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. “இருந்ததே குடியாக நாட்டார் உன்னைப்பழி சொல்லார்களோ?” என்று தோழிமார்க்கு சொல்ல, அவர்களன்றோ எனக்குத் தேட்டம்? என்கிறான்.

[நகரமும்நாடும்இத்யாதி] - உன் துணிவுதுணிவாக, நாட்டார்நகரத்தார் மற்றுமுள்ளாரும் எல்லாம் அறிந்து பழிசொல்லுகிறார்களிறே என்ன, எனக்குத்தான் அவனையோதேட்டம்? நகரம், நாடு, பத்தநாதிகள், இவற்றிலுள்ளாருடைய பழியையன்றோ எனக்குத்தேட்டம்? [தேர்வேன்] - தேடுகிறேனென்றபடி. நீங்கள் சேரிகோளாகில், அவன் தானாக வாரானாகில், அவனுடனே கூட்டிப் பழிசொல்லுகிற இவர்களன்றோ ஸத்தையைநோக்குகிறார்கள்; † “அலரெழுவாருயிரிற்கும்” என்றானிறே. பிறவும் - மற்றுமுள்ளனவும். [நான்

பத்தாம்பாட்டு - நகரமும்இத்யாதி. “நகரமும்நாடும் பிறவும்தேர்வேன்” என்றத்தைக்கடா அறித்தவதாரி. இருந்ததேஇத்யாதி. இருந்ததேகுடியாக - குடியிருக்கிறபேரெல்லாரு மென்றபடி. நகரமும்நாடும், பிறவும்-மற்றுமுண்டான பத்தநாதிகள், இவற்றிலுள்ளாருடைய பழியைத் தேடுவென்றே ஸத்தார்த்தம். தேருகை - தேடுகை. விவரணம் - நகரம்நாடுஇத்யாதி. தேட்டமாகைக்குஹேதுவேதென்ன - நீங்கள்இத்யாதி. சேரிகோளாகில் - சேரவிடாதவர்களாகில். “பழிஸத்தையைநோக்கும்” என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - அலர்இத்யாதி. அலரெழல் - பழிகுணம்பில். அலர் - பழி.

எனக்கில்லை! - லஜ்ஜை இங்கில்லாமையென்று; அங்குப்போனாலுமில்லை. இவ்வயக்தி தன்னில் முதலிலே யில்லாமை. [என்தோழியீர்காள்] - இது நான் உங்களுக்குச்சொல்லியறியவேண்டுமடியாவதே! [சிகரம் இதயாதி] - பர்வதசிகரங்களைக் கொடுவந்து வைத்தாற்போலே ஒக்கமுடைத்தாய், ரத்நமயமான மாடங்களை யுடைய பெரிதான தேன்திருப்பெரையிலே வீற்றிருந்த. [மகரநெடுங்குழைக்காதன்] - மகராகாரமான பெரியவாபரணத்தை யுடைய கர்ணபாசங்களை யுடையவன். அவனுடைய ஓரோவவயவங்களிலே படிந்தாரை மீட்கலாயோவிருப்பது? [மாயன்] - சொல்லிச்சொல்லாத தேஹகாந்தியையும் ஆத்மகுணங்களையும் நினைக்கிறது. [மாயன்] - ஆஸ்ரித பக்ஷபாதம். [நூற்றுவரை அன்று மங்கநூற்ற] - சிலரையழிக்கநினைத்தால் ஒன்றும்சேஷியாதபடி யழிக்கும்வன். துர்யோதநாதிகளை லாரதஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமானவன்று நசிக்கும்படி மந்திரித்த. [நிகரில் முகில்வண்ணன்] - ஒப்பில்லாத காளமேகம்போலேயிருக்கிற வடிவழகு. இத்தால் - விரோதியைவளர்த்தாலும் விடவோண்ணாதவடிவழகு என்கை. [நேமியான்] - ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கும்போது பகலை இரவாக்கும் பரிகரத்தையுடையவன். திருவாழியைக் கொண்டு வீஷ்ணுமாதிகளையும் தொடராரிற் குமிறே. [நிகரில் முகில்வண்ணன் நேமியான்] - துர்யோதநாதிகளுக்கு மின்னும் இடியுமாய், பாண்டவர்கள் ஆர்த்திதீர வர்ஷித்துநின்றபடி. அவன் உன்விரோதிகளைப்போக்கிக்கூட நினையாதபின்பு, அவன்தானேவந்து உன்காலிலே விழும்படி மந்திரித்தாலோ? என்ன, [என்னெஞ்சங்கவர்ந்தேனையுழியானே] - அதுக்கீடான பரிகரமிழந்து காணெத்தனை காலமுண்டு? வடிவழகையும் ஆயுதச்சேர்த்தியையுங்காட்டி என்னெஞ்சை யபஹரித்துப்போய் எத்தனைகாலத்தான்? [எனையுழியானே] - அநேககல்ப முண்டு. துர்யோதநாதிகளைவெல்ல எண்ணினாற்போலே என்னெஞ்சை யபஹரிக்கைக்கு எத்தனைகாலமெண்ணினானே? (க0)

ஆருயிர்க்கற்கும் - ப்ராணன் நிற்குமென்றபடி. இங்கில்லையென்றானே, "எனக்கில்லை" என்றதக்கு லாவம் - லஜ்ஜைஇத்யாதி. விவரணம் - இவ்வயக்திஇத்யாதி "தோழியீர்காள்" என்றதக்கு லாவம் - இதுநான்இத்யாதி. "சிகரம் - மெடு - மணி - மாடங்கு" என்று அந்வயித்தார்த்தம் - பர்வதஇத்யாதி. "மகரநெடுங்குழைக்காதன்" என்றத்தோடே "என்னெஞ்சங்கவர்ந்து" என்று கூட்டிணைவம் - அவனுடையஇத்யாதி மாயன் - ஆஸ்ரியபூதன் இத்யார்த்தம். இன்னத்தால் ஆஸ்ரியபூதனென்று விசேஷயாநாமயாலே அருளிச்செய்கிறார் - சொல்லிஇத்யாதி. "நூற்றுவரை" இத்யாதியோடே கூட்டி "மாயன்" என்றதக்கு அர்த்தாந்தரம் - ஆஸ்ரிதஇத்யாதி. "மங்க" என்றதக்கு லாவம் - சிலரை இத்யாதி சீழிற்பதத்தைக்கடாக்கித்து லாவம் - ஒத்தால்விரோதியைஇத்யாதி. "நேமியான்" என்றத்தை "நூற்றுவரை" இத்யாதியோடேகூட்டி லாவம் - ஆஸ்ரிவிரோதிகளைஇத்யாதி. அந்தரங்கராயிருப்பாரும் ஆஸ்ரிதவிரோதிகளாகில் இத்தைக்கொண்டேஜயிப்பதென்கிறார் - திருவாழியைஇத்யாதி. "முகில்வண்ணன் நேமியான்" என்றத்தை - "நூற்றுவரை" இத்யாதியோடேகூட்டி, விஷய விபாகத்தில லாவாந்தரம் - துர்யோதநாதிகளுக்குஇத்யாதி. "என்னெஞ்சங்கவர்ந்து" என்றதக் கவதாரிணை - அவன்இத்யாதி. "நூற்றுவரை" இத்யாதியோடே "என்னெஞ்சங்கவர்ந்து" என்றத்தைக்கூட்டி லாவமாதல், விவரணமாதல் - துர்யோதநாதிகளைஇத்யாதி. 'என்தோழியீர்காள்', 'சிகரமணி' என்னுதொடங்கி, 'எனையுழியான்; நானெனக்கில்லை, நகரமும்நாடும்பிறவும் தேர்வேன்' இத்தவ்வயதி. அன்று - லாரதஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமான அன்று. மங்க - நசிக்க. நூற்ற - மந்திரித்த. ஆல்லாசத்த. கவர்ந்து - அபஹரித்த. எனையுழியானே - எத்தனைகாலத்தான்? எத்தனைகாலத்தை யுடையென்றபடி.

பதினோராம் பாட்டு.

ஊழிதோறுழியுருவும்பேருஞ்சேய்கையும்வேறவன்வையங்காக்கும்
ஆழிகீர்வண்ணனையச்சுதனை அணிசுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
கேழிலந்தாதிஓராயிரத்துள் இவைதிருப்பேரெயின்மேயபத்தும்
ஆழியங்கையனேயேத்தவல்லாரவரடிமைத்திறத்தாழியாரே.

ஆ.—(ஊழிதோறுழி) - ப்ரதியுடம் லிந்நரூப நாமசேஷ்டிதனாய்க்கொண்டு
ஸ்வாஸாயாரண திவ்யரூபேண அவதீர்ணனாய் ஆபுதிதரை ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வலாவனா
பிருந்த அச்சுதனை அணிசுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன, ஸகலகுணங்களாலும் திருபமமா
பிருந்த திருவாய்மொழியில் தென் திருப்பேரைபைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக்
கொண்டு, அவனுடைய திருவாழியுங்கையுமாயிருக்குமழகை ஏத்தவல்லார், திருவாழி
யோடொக்க அடிமைசெய்யப் பெறுவாரென்கிறார்.

இ.—சிமத்தில், இத்திருவாய்மொழி சுற்பார் அடிமையிலேமிகவும் அவ
காஹித்தார் என்கிறார்.

[ஊழிஎன்றதொடங்கி] - யுமந்தோறும் ஆபுதிசரக்ஷணத்துக்கு கடான ரூப
நாமசேஷ்டைகளை வெவ்வேறையுடையனாய்க்கொண்டு ஜமத்தை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வலாவ
னாய்க் கடல்போலே ஸ்ராமஹரமான திருநிறத்தையுடையனாய் ஆபுதிதரை ஒருநாளும்
விடாததன்மையையுடைய எம்பெருமானே. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாத அந்தாதி.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைச்சொல்லி ஸ்துதிக்கவல்லவர்கள்
வழுவதன்கங்கர்யத்தில் அவகாஹந்தையுடையவராவரென்று மலத்தையருளிச்செய்
கிறார்.

ஊழிஊழிதோறு - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும், பேரும்உருவும் செய்
கையும் - நாமரூபவ்யாபாரங்களை, வேறவன் - வேறுகவுடையனாய்க்கொண்டு, வையம் -
ஜமத்தை, காக்கும் - ரக்ஷிக்குமவனாய், ஆழிகீர் - ஸமுத்ரஜலம்போலே பசுத்த, வண்
ணனை - அஸாயாரணனிக்ரஹந்தையுடையனாய், அச்சுதனை - ரக்ஷயவர்க்கத்தை நழுள
விடாதவனானவனை, அணி - ஜகத்துக்கலங்காரமான, குருகூர் - திருநகரிக்குகீர்வாஹக
ரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, கேழ் - ஒப்பு, இல் - இல்
லாத, ஓரந்தாதி ஆயிரத்துள் -, திருப்பேரெயில்-, மேய - சேர்ந்த, இவைபத்தும் -
இப்பத்தை, கொண்டு, ஆழியங்கையனை - கையுந்திருவாழியுமானஸர்வேஸ்வரனை, ஏத்த -
ஸ்துதிக்க, வல்லாரவர் - வல்லரானவர்கள், அடிமைத்திறத்து - சேஷவ்ருத்திவிஷயத்
தில், ஆழியாரே - அவயாரே. இது - எண்ணிராகிரியவிருத்தம்.

இ.—சிமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்பார் அடிமையிலேமிகவும் ப்ரவண
ரவர் என்கிறார்.

[ஊழிஇத்யாதி] - யுமந்தோறும் ரக்ஷணத்துக்கு கடான ரூபநாமசேஷ்டைகளை
வெவ்வேறையுடையனாய்க்கொண்டு ஜமத்தைரக்ஷிக்கும். “பாணினீர்மை செய்கிற
பாணினீர்மை” என்கிறபடியேருச்யதுகுணமானரூபநாமதிகளையுடையனாயிற்றுஜமத்ரக்ஷணம்
பண்ணுவது. [ஆழிகீர்வண்ணனை] - நிலைநிறவடிவு. கடல்போலே ஸ்ராமஹரமான
வடிவு. “முழுதுதிலைநின்றபின்னை வண்ணம் கொண்டவண்ணம்” என்னக்கடல்திதே.

[அச்சுதனை] - ஸைகருபமான வடிவுஎன்னுதல். அவ்வடிவைப்பற்றினாரை நமுவனிடாதவன் என்னுதல், எவ்வவஸ்யையிலும் ஆஸ்ரிதராகுணம் நமுவனிடாதவன் என்னுதல். [அணிசுருகர்] - ஆலரணமான திருநகரி. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாதவந்தாதி. [ஆழியங்கையனையேத்தவல்லார்] - கையும்திருவாய்மொழியுமான அழகை எத்தவல்லார். இவர்களுக்கையும் திருவாய்மொழியுமான அழகாயிற்று, எங்கும் அதுவர்த்தித்துப் போருவது. அடிமை இடையாட்டத்திலே அவகாஹித்துப்பெறுவர். “அதிப்ராவண்யமாகாது” என்றுமீட்கப்பார்க்கவொண்ணாதபடிப்ரவணராவர். [ஆழியாரே] - ஆழியின் தன்மையை உடையவராவர் என்றுமாம். “கைகழலாநேமியான்” என்கிறபடியே பிரியாதே அடிமைமெய்யப்பெறுவர்.

நடு— நடுமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றார் ஹவத்வைங்காயத்திலே மிகவும் அவகாஹித்தாரென்கீறார்.

[ஊழியீத்யாதி] - ஆஸ்ரிதராகுணர்த்தமாக கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் திருமேனியும் திருநாமமும் சேஷத்தங்களுமேறுபடக்கொள்ளுமவன். இதுக்குப்ரமோகமென்? என்னில், [வையங்காக்கும்] - ஜகத்ராகுணர்த்தமாக. [ஊழிதோறாயீத்யாதி] - அப்படியே ராகுதித்திலுதல் இப்படி விஸ்வஸிப்பாரில்லையே, இவனை “ராகுகன்” என்று. [ஆழிரீர்வண்ணனை] - நோக்காதே படுகொலையடிக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவு. வேறுபடாதே அங்குள்ளார்க்குக் காட்சிகொடுக்கும் அஸாயாரணவிகாஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [அச்சுதனை] - அவ்வடிவதனக்குஒருநாளும் அழிலில்லையென்னுதல்; பற்றினாரை ஒருநாளும்விடா நென்னுதல். [அணிசுருகர்] - ஆலரணமான திருநகரி. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாத அந்தாதி. தம்மாலும் பிறராலும் மீட்கவொண்ணாதபடி ஹவத்விஷயத்திலுண்டான வ்யவஸாயத்தைச்சொன்ன பத்தாகையாலே ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறபடி. ஒப்பில்லாஆயிரத்துள் திருப்பேரையிலே சேர்ந்த இப்பத்தைக்கொண்டு. [ஆழியங்கையனையேத்தவல்லார்] - இதெல்லாவற்றாலும் சொல்லிற்றாயிற்று, கையுந்திருவாய்மொழியுமானவழிகிலே இவர் அகப்பட்டபடி. அல்லாத அழகுகள் ஒருபடியும் இதுஒருபடியுமாயிருக்கை; இது

நடுமம் - ஊழிதோறு இய்யாதி “எத்தவல்லார் அவாடிமைத்திறத்தாழியார்” என்றத்தைக் கடாஹித்தவதாரிகை-இத்திருவாய்மொழிகற்றார் இய்யாதி.

ஸப்தார்த்தம் - ஆஸ்ரித இய்யாதி. இதுக்கு - வேறுபடக்கொள்ளுமைக்கு. “ஆஸ்ரிதராகுணர்த்தமாக” என்று கீழேயருளிச்செய்திருக்க, “இதுக்குப்ரமோகமென்னென்னில்” என்கிற சங்கையுதிக்கக்கூடுமோ? என்னில் - “கீழே - வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்தமாத்ரம்: இங்கே - மூலஸ்பர்ஸியாக சங்கிக்கிறார்” என்றருளிச்செய்தவர். “ஜகத்ராகுணர்த்தமாக” என்றதுக்கு விவரணம் - ஆஸ்ரிதராகுணர்த்தமாக என்ற கீழ்வாக்யமென்று தண்டிக்கொள்வது. “வேறவன்” - வேறுகவுடையவனாய் இய்யார்த்தம். சாடுவக்காக பதோபாதாம் - ஊழிதோறு இய்யாதி. சாடு-அப்படியேஇய்யாதி. அப்படி - அந்நப்படியாலே. இப்படி - இந்தப் பூமியிலே, படி-ப்ரகாரமும், விகாஹமும், பூமியும். “வையங்காக்கும்” என்றவந்தாம். “ஆழிரீர்வண்ணனை” என்றதுக்கு ஹவம் - நோக்காதே இய்யாதி. படுகொலையடிக்கிலும் - கொலையிலேபட்டுவிழும்படி - ஹிம்விக்கிலும். “வேறவன்” என்றவந்தாம் “ஆழிரீர்வண்ணனை” என்றுகட்டிஹாவந்தாம் - வேறுபடாதே இய்யாதி. கடல்கீர்போலே குளிரந்து பசுத்தவடிவையுடையவனை என்று ஸப்தார்த்தம். கீழிற்பதத்தைக்கடாஹித்து “அச்சுதன்” என்றதுக்கார்த்தம். அவ்வடிவு இய்யாதி. “வையங்காக்கும்” என்றத்தைக்கடாஹித்து அர்த்தார்த்தம்-பற்றினாரை இய்யாதி. இந்த அர்த்தத்தவயமும் - ச்யுதோநபவதித்யச்யுதம், ஆஸ்ரிதாந்சயாவதித்யச்யுதம் என்கிற வ்யுத்பத்தித்தவயத்தைப்பற்ற. ஒப்பில்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - தம்மாலும் இய்யாதி. இதெல்லாவற்றாலும்- இத்திருவாய்மொழி எல்லாவற்றாலுமென்றபடி. “நாமரைக்கண்ணன்” என்றும் “செங்கனி

கைமேலே யநுலலித்துக்காணலாமே. [அவரடிமைத்திறத்தாழியாரே] - அடிமைவர்க்கத் தில் திருவாழியின் தன்மையையுடையவரென்னுதல்; அடிமைமயிடையாட்டத்தில் ஒருவ ரால் மீட்கவொண்ணாதபடி உட்புகுவரென்னுதல். (கக)

வாய்" என்றும் "செஞ்சுடர்நீண்முடி" என்றும் சொல்லிற்றேயென்ன - அல்லாத இயாதி. ஒருபடி யும் - ஒருதட்டுமென்றபடி, அதெப்படி? என்ன - இதுகைமேலே இயாதி. முந்தினவர்த்தத்தில், "அடிமைத்திறத்து" என்றது; "திறம்" என்று - ஸமுஹமாய், 'அடிமைவர்க்கத்தில்' என்றபடி; "ஆழியார் - " 'திருவாழியின் தன்மையையுடையவர்' என்றபடி; தன்மை - ஸ்வஹவம். தவிதீயார்த் தத்தில், "திறம்" என்று - இடையாட்டமாய், அடிமைவிஷயத்திலென்றது; "ஆழியார் - " ஆழ்க்த வர்கள்; அவகாஷித்தவர்களைன்றபடி. 'ஊழிதோறுழி' இயாராய், காமேனாகவயது திருப்பேரெ யில் மேயபத்தம் - திருப்பேரையிலேசேர்ந்த இப்பத்தையுங்கொண்டு; எத்தவல்லாவார் - எத்தவல்லா ளானவர்கள். (கக)

தாமிடோபநிஷத்ஸங்கதி. - ஸ்ரீரஹத்யுராஸாணு ஸாணு ஹவ ப்ருஸாவஸு யுகிரஸுமதளஸஹுயஃ । ஸுஷித ஹிதவி பவரெதா நிவிபுஸஷிராவீரவாஸுபஹுஸாஹி ருவி ஸுபுத்யெ ॥

தரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யாத் தாவலி. - (வெள்ளைச்சுரிசக்கு.) வடா ஷுஷைநஹுதஃ வரவிநிஷபஸுஸாவகாரீ விமஜ்யுஷா நிஷபுஹத்யுரஹத்யுர லிஸுநக்யுடி ஷுகொஷோயிடிஸுஃ சுவதூரகூசுஸீரிகரவரஸுதூணஸுரஹ காஜூஸுஷுஸுமொஷுஹவஸு கடிய திஹரிஸுத்யுஸுஸுஸுராரிஃ ॥

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

வெள்ளியநாமங்கேட்டு விட்டகன்றபின்மோகம்
தெள்ளியமால் தென்திருப்பேர் சென்றுபுக - உள்ளமங்கே
பற்றினின்றதன்மை பகருஞ்சடகோபற்கு
அற்றவர்கள் தாமாழியார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எப்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ.—(ஆழியெழு) - இப்படி தென்திருப்பேரையிலே தாமேபோக அத்ய வனித்திருந்த மையத்திலே, “யடிவ ஜகிலும ரசிம் மூரிரெரு நமரஸ்யுவா । மகூர் ஸுளரிதி ஸஹிதொ நாலிதி திவதபுதெ ॥ ஸஜாரிது நராமஜி கஜுரெண ரயெநவா । வளராநுஸுஜநவஹித்யம் கஸலுவரிவ்யுதி” என்னும் ப்ரக்ரியை யாலே தென்திருப்பேரையிலே ம்ருகயார்த்தமாக எழுந்தருளின பெரியபெருமாள் விஜய லக்ஷ்மீ பரீவ்ருதராய்க்கொண்டு எழுந்தருளினபடியைக்கண்டு நிரதிஸயப்ரீதியுத்தராய் ஸம்ப்ரந்தமாநஸராய்க்கொண்டு, “தஞ்ஜுஷாஸுத்ரு ஹனாரம் சிஹஷீபுணாஸு வாவஹி । வஹிவஹிஷாபெவெஷி ஹிதபூராவரிஷஷுஜெ” என்னும் ந்யா யத்தாலே ப்ரதிகூலநிரஸநஜித ப்ரமத்துக்கு ஸரிஸிரோபசாரமாகப் பெரியபெருமா ளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, தஜீய திவ்யசேஷடிதங்களைச்சொல்லி, என்னப்பன் செய்தரு ளினபடியென் ? பிரான்செய்தருளினபடி யென் ? என்றது விக்கிரார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், அறக்கொடிய வ்யஸநங்கள் வந்தவிடத்தி லும் தன்னைவிடாதே புறம்புள்ள பற்றெல்லாம்விட்டு, தன்னைக்காணப்பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான இவர்க்கு, விரஹத்தால் வந்ததளர்த்திதீர்ந்து மிடுக்குண்டாம்படி யாக, எல்லா ஓதியையும் போக்கவற்றாய் எல்லா வின்மயத்தையும் பண்ணவற்றாயுமுள்ள தன்னுடைய விஜயங்களை எம்பெருமான் காட்டியருளக்கண்டு தரித்த ஆழ்வார் திருவுல களந்தருளுகை தொடக்கமான அவனுடைய விஜயங்களெல்லாம் அவ்வவகாலத்திலே ஒக்க அதுஹித்து எம்பெருமானையேத்தி இனிபராகிரார்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், விஸ்வேஷஜநிதமான ஆர்த்தியாலே ப்ராப்தி த்வரையையுடைய இவர், தம்முடைய ஆர்த்திஹேதுவான ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகைக்கு, ஸர்வசக்தியான ஸர்வேஸ்வரணையொழிய ஸமர்த்தரில்லையென்று அறுதி யிட்டு, அவனுடைய த்ரைவிக்ரம வ்யாபாரத்தையும், அம்ருத மதநத்தையும், பூம்யுஜி ரணத்தையும், ஜகந்நிகரணத்தையும், பாரதஸமரப்ரவர்த்தகத்வத்தையும், ஹிரண்யவதத் தையும், லங்காஹங்கத்தையும், வரணயுத்தத்தையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரத்தையும், கோவர்த்தநோத்தரணத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம்விதவிஜயாபதாந விசிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய விரோதி நிரஸந ஸாமர்த்த்யத்தை யதுஸந்தித்தருள்கிரார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், அறக்கொடியவாய்ப் பொறுக்கவொண் னாத விஸ்வேஷவ்யஸநங்கள் வந்தவிடத்திலும் தன்னைவிடாதேயிருந்து புறம்புள்ள பற் றெல்லாம்விட்டு, தன்னைக் காணப்பெறுமையாலே நெடுநாள் நோவுபட்டுப்போந்த இவர் டுஸாயை அதுஸந்யித்தருளி, “இவரநம்மை அதுஹிக்கவும் ஆளாகமாட்டார், இவர்க்கு மிடுக்கையுண்டாக்கவேணும்” என்று “இவர்தாம் * வளவேமுலகிலாழ்வார், நம்விஜயம் கண்டால் உகப்பர்” என்று தான் க்ரமத்தாலே பண்ணின அபஹங்களை ஒருகாலே காட்டியருளக்கண்டு யரித்த ஆழ்வார், திருவுலகளந்தருளுகை தொடக்கமான அவனு டைய விஜயபரப்பரைகளை, * மயர்வற மநிலமருளப் பெற்றவராகையாலே, ஸமகாலத் திலே அதுஹித்தவர்களைப்போலே அதுஹித்து எத்திஹ்ருஷ்டராகிரார். அங்ஙனம்

நிக்கே “பேரேயில்குழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான்” என்று ராமாவதார விஜயம் ப்ரஸ்துதமான ப்ரஸங்கத்தாலே, அவதாரந்தரங்களில் விஜயத்தையும் பேசி அநுலவிக்கிறார் என்னுதல். “கண்ணபிரானுக் கென்பெண்மைதோற்றேன்” என்று தம்முடையதோல்வி ப்ரஸ்துதமாகையாலே, எதிர்த்தலையில் வெற்றியை அநுஸந்தித்து அக்கோடுசேர்ந்த அல்லாதவிஜயங்களையும் பேசி அநுலவிக்கிறார் என்னுதல்.

நடு — கீழில்திருவாய்மொழியிலே - ஸசுவத்விஷயத்திலே இவர் அபஹ்ருத சித்தரானபடி சொல்லிற்று; கீழ் இவர்க்குப்பிறந்த அபஸாதம், ஒன்றைக்கொடுத்து மாற்றத் தல் ஒருவராலேபரிஹரித்தல்செய்யுமதோன்றன்றிறே; “இனிஇவர்க்குச்செய்யலாவதென்?” என்றுபார்த்தருளி, “ஒன்றுகொடுக்கலாவது இதுக்குமேலில்லைபிறே” என்றுபார்த்துத் தன்னுடைய விஜயபரம்பரைகளைப் பத்தும்பத்தாகக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டருலவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். அவனுக்கு உறுப்பாமன்று தாமும்வேண்டி, அவனுக்கு உறுப்பாகாத வன்று தாமும் வேண்டா என்றிருக்கும் வளவேடிலகிலாழ்வாரிறே இவர்தாம்! தம்மை அழியமாறியும் அத்தலைக்கு நன்மை தேடுமவர்இறே! இப்படி இவர் ப்ரக்ருதி அறியுமவ னாகையாலே, தன்னுடைய அபதாநங்களைக்காட்டி இவருடைய இழுவெல்லாந்தீரும்படி ஸமாதாநம்பண்ண அநுலவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். பூதகாலத்திலுள்ளவையடங்கலும் ஸமகாலத்திற்போலே ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாம்படிபண்ணிக்கொடுத்தான். அடியிலே இவர் தாம் ஸாக்ஷாத்தரிக்கவல்லராம்படி பண்ணிக்கொடுத்தானிறே. மயர்வறமதிகலமருளின பின்பும் இவ்வளவம்வர வாஸனைபண்ணுவித்தானே! ஆகையால், இவர்க்கு ஒருகுறைக ளில்லைபே.

அன்றிக்கே, கீழே “பேரேயில்குழ்கடல் தென்னிலங்கைசெற்றபிரான்” என்று ராமாவதாரவிஜயம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, அவ்வழியாலும் எல்லாவதாரங்களிலுமுண் டான விஜயங்களை யநுஸந்தித்து, ராமாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டேக்கும் சக்ரவர்த்தி யைப்போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டேக்கும் ப்ரீவசுதேவரைப் போலவும் இவரும் உகந்துபேசுகிறார் என்னுதல். “சுஹம்வாநஃ” (அஹம்புநஃ)-என்

ஆழியெழுப்ரவேஸே: வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக வர்த்திவ்யமாணஸங்கதி - கீழில்திருவாய் மொழியிலே என்று தொடங்கி, ஹ்ருஷ்டராகிறார் என்னுமனவாலே. விஜயபரம்பரைகளைக் காட்டிக் கொடுக்கைக்கு ஹேதவை யருளிச்செய்கிறார் - கீழ்இவர்க்கு இத்யாதி. மாற்றதல் - பரிஹரித்தல், பரிஹரிக்கும் ப்ரகாரமருளிச்செய்கிறார் - இனிஇவர்க்கு இத்யாதி. பத்தும்பத்தாக - பத்துப்பாட்டிலு மென்று ஸ்வஹாவர்த்தம்; நன்றாகவென்று தவசி. ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக துக்கப்படுகிற இவர்க்கு விஜயபரம்பரைகளைக் காட்டிக்கொடுத்தால் திருமோ? என்ன - அவனுக்கு உறுப்பாமன்று இத்யாதி வாக்யதர்யம். விவரணம் - தம்மைஇத்யாதி. அதிதகாலத்திலுள்ளவற்றை இப்போது ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணும்படியென்? என்ன - பூதகாலத்தில் இத்யாதி. அப்படி கொடுத்தானே? என்ன - அடியிலே இத்யாதி. ஆனாலும் எல்லா அவதாரவிஜயங்களையும் ஒருகாலே யநுலவிக்க ஸக்தியுண்டோ? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. வாஸனை பண்ணுவிக்கையாவது - அந்த ஜ்ஞாகந்தை இவ்வளவாக விசதமாக் குகை.

ஸங்கத்யந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. அப்படி ராமாவதாரவிஜயத்தைக்கண்டு சக்ர வர்த்தியுகந்தானே? என்ன-அஹம்புநஃ இத்யாதி. “சுஹம்வாநஃ” (அஹம்புநஃ)-என் கம்வாநஃ” (அஹம்புநஃ) - என்ன - அஹம்புநஃ இத்யாதி. “சுஹம்வாநஃ” (அஹம்புநஃ) - என்ன - அஹம்புநஃ இத்யாதி.

பாக்குதியை அறிந்து என்வழியே போந்த நீ, “பெருமாள்காடேறப்போக” என்றால் காண் ஜீவிப்பேனென்று சொன்னாயே. “தேவகுமாரருபம்” (தேவகுமாரருபம்) - அது கிடக்க; இவரையே நீதான் “காடேறப்போக” என்கிறது? “இவர்க்குமவ்வளவேயோ” என்று சிறியாத்தான் கேட்க, “கண்ணெச்சிலாம்” என்று தரம்போராதாரை ஒப்பாகச் சொல்லி ருஷி கரிபுகுகிறான்” என்றார். “சுலபு” (அலங்கருதம்)-அத்தாலும் வேறும் புறங்கிடர் ஒருபோலி சொல்லலாவது? ஒப்பித்தால் லோக்கச்சொல்லலாவாரில்லை. “தஸ்” (தர்ஸுதம்) - இவனுக்கு இரண்பேடியும் உத்தேசம் மாயிருக்கிறபடி. “சுலபு” (ஆவ்ரஜந்தம்) - புஷ்பம் மலருமபோது எங்கும் ஒக்கப்பிறக்கும் விகாஸம்போலே. அதுவும் வண்ணை நோக்கியேறே யலருவது, இவரும் லோகத்தாக்களைச் சூறித்திறே. [நந்தாமி இச்யாதி] - கண்டபடியே யிருக்கச்செய்தே, காணுதுகண்டாரைப்போலேயாயிற்று நாடோறும் நாடோறும் கண்ணந்தோறும் கண்ணந்தோறும் உகத்தற்படி. “சுலபு” (தர்ஸுதம்)-அனைத்தல், வார்த்தை சொல்லுதல் செய்வேண்டா; காட்சியே அன்றும். கரைபுரண்ட அறுபவமுள்ளலிடத்திற்போலேகாணும் பாயோஜனம்; * ஸதாபர்யந்தியிறே. “ஸவாதி” (பவாரித்ருஷ்ட்வாசபநர்யவேல) - அறுபதினாயிரம் ஸம் வத்ஸரம் வயஸ்ஸைப்புக்கு வருத்தனை சக்ரவர்த்தி. பெருமானைக்கண்டபின்பு. பெருமா

வெவ’ இத்யயோத்யாகாண்டே தஸாதப்ரலாபே (கஉ-கரிருத)இது - லோக்யதைக்க ப்ரமாணமேயா கிலும். விஜயங்களுமிப்படி லோக்யமாயிருக்குமென்கைக்காக இதைக்கொடுத்தாள் இரென்னுதல்; ஸ்வ வ்யதிரித்த காந்திகளை ப்ரத்யோதகல்பமாக்கும் வடிவமும் விஜயங்கர்ப்பூதமென்று கருத்தென்னுதல். புஷ்ப-வ்யாவ்ருத்தியுண்டென்றபடி. கைகேயியைப்பார்த்து “இப்போது காண்வ்யாவ்ருத்தன்” என்று சொல்லுகிறவனுடையலாவம் - என்பாக்குதியை இச்யாதி. அதுகிடக்க - எனக்க ஹிகாமையா யிருக்கிற ஆகாரமில்லாவிட்டாலுமென்றபடி. இவரையே - இவ்வுழுகுடையவரையே. தேவகுமாரருபம் - ஸுப்ரஹ்மண்யம். இவர்க்கும் - பெருமானுக்கும். அவ்வளவேயோ - அழகு ஸுப்ரஹ்மண்யன்னலோ? என்றபடி. நம்பிள்ளையைக் கேட்க என்றபடி. கண்ணெச்சில் - த்ருஷ்டிதோஷம். கரிபுகுகை - த்ருஷ்டிதோஷ பரிஹாரமாகக் கரியைப்புகுகை. அழகைமறைக்கிறுமென்றபடி. “தேவகுமாரருபம்” என்றவகந்தரம் “அலங்கருதம்” என்றதுக்குலாவம் - அத்தாலும் இத்யாதி. அத்தாலும் - கரிபுகுகிற ஆகாரத்தாலுமென்றபடி. இவனுக்கென்றது - சக்ரவர்த்திக்கென்னுதல். ருஷிக்கென்னுதல். இரண்பேடியும் - அழகும் புந்தரவமும் என்றபடி. ஆஸமந்தாத்வஜந்தமென்று விவகித்துலாவம் - புஷ்பம்இத்யாதி. அதாவது - பூஅலரும்போது ஒடைஎங்குமொக்க ஒருவிகாஸம்பிறக்குமாபோலே, இவர் நடக்கும்போது திருமேனியெங்கும் ஒக்கவொருசெவ்வீபிறக்குமென்றபடி. எங்குமொக்க - ஒடை முதலான ப்ரதேஸமெங்குமொக்க என்றபடி. ஆஹிமுக்க்யே வ்ரஜந்தமென்று விவகித்தர்த்தாந்தரம் - அதுவும்வண்ணைஇத்யாதி. “வஸ்யுணி, நநாதி” என்கிறவர்த்தமாதவ்யத்துக்கர்த்தம் - கண்ட படியேஇத்யாதி. “வஸ்யுணி” என்றது - காந்தோறும் என்றபடி. “நநாதி” என்றது - கண்ணந்தோறும் என்றபடி என்று வர்த்தமாதவ்யத்துக்கர்த்தம். இப்படி கண்ணந்தோறும் உகக்கிறது ஸம்மாவதண ஸம்ஸ்க்லேஷங்களாலேயோ? என்ன - ஓர்ஸநேத என்று ஸங்கதி. கரைபுரண்ட அறு லவமுள்ள இடமாவது - பாமபதம். காட்சிமாத்ரமேபோருமோ? என்ன - கரைபுரண்டஇத்யாதி. அங்கும் காட்சியேயோ ப்ரயோஜனம்? என்ன - ஸ்ஷாஇத்யாதி “வஸ்யுணி” என்கிற வர்த்தமாதத் தாலே - ஸர்வகாலமுமென்கிறவர்த்தம் வித்தியாநித்க, “ஸஷா” என்கிறது - ஸர்வாவஸ்த்தைகளி லும் என்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன தர்ஸகத்தனையே - “சுலபு” என்று அர்த்தாந்தரவியாநார்த்த மாக அறுவதிக்கிறது. “வஸ்யுணி-ஸவாதி” என்றதுக்கர்த்தம் - அறுபதினாயிரம்இத்யாதி.

ளுக்கும் தனக்கும் வாசிதேரியாதபடியானான். “காமனைப்பயந்தகாகை” என்னுமா போலே தன்னையநுலிப்பாரையும் தன்னைப்போலேயாகக் உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் விஷயம் போலேகாணும். “யுவேவவஸுஹேவொலு மிஹாயாலுமதாஜாராடி” (யுவேவவஸுஹேவொலுத்விஹாயாப்யாகதாம்ஜாராம்) என்னும்படியானாரிதே பூர்வஸுதேவரும். “கீழே ‘கண்ணபிரானுக்கென்பெண்மை தோற்றேன்’ என்றகொண்டு இத்தலையில் தோல்விக்கு எதிர்த்தலையான அத்தலையில் விஜயங்களை யநுஸந்திக்கிறார்” என்று பிள்ளை திருநறையூரறையர் பணிக்கும்படி.

முதற் பாட்டு.

ஆழியெழச்சங்கும்வில்லுமேழத்திசை
வாழியெழத்தன்மேவாளுமேழஅண்டம்
மோழையெழமுடிபாதமேழஅப்பன்
ஊழியெழ உலகங்கொண்டவாறே.

ஆ.—சதுர்த்தபாஹுவநாந்தர்வர்த்திகளான ஸர்வாத்மாக்களினாலும் ஸம்ஸ்தாயமானாய், ஸ்ருஷ்டபந்த மென்னும்படி ஊழிதாண்டலித்திகமாக ஸம்வர்த்தித திவ்யாயுத திவ்யாயுதோபேதனாய்க் கொண்டு என்னப்பன் மஹாஸவியை ஜயித்து லாகத்தை யளந்துகொண்டருளினபடி என்! என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளினபடியை அநுஸந்தித்து விஸ்மித ராகிறார். [ஆழிஎன்றுதொடங்கி] - தான்வளர்ந்தருளப்புக்கவாறே திருவாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்கள் தன்னிற்காட்டில் வளர இவ்வழகைக்கண்டு அநுஸந்திக்கிறவர்களுடைய மங்களவாதங்கள் திக்குதோறும் எழ. [அண்டம்மோழையெழ என்று மேலுக்கு] - தன்னுடையவளர்த்திக்கு அண்டாந்தராளம் இடம்போராமையாலே விம்மி அண்டலித்திபிளந்து ஆவரணஜலம் உள்ளேஉந்து புகுரும்படியும் முடியும் பாதமும்ஒக்க எழும்படியாகவும் கைதயர்களாலே உபதரவப்பட்ட காலம்போய் நல்லகாலமாகவும் எப்பிரான் உலகை அளந்துகொண்டருளினபடி.

ப.—முதற்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளின பாகாரத்தை யநுஸந்தித்து ஸந்தஷ்டராகிறார்.

(திருவுலகளந்தருள வளருகிறபோது, திவ்யாயுதங்கள் பரிவாலே “ஹாராபாயு” என்கிறகணக்கிலே), ஆழி - பாதானான திருவாழிபாழ்வான், எழ - முன்னேயுயர்ந்துதோன்றவும், (அநந்தரம்), சங்கும் - பூர்பாஞ்சஜந்யமும், வில்லும் -

வருத்தனானவன் மகனைப்போலே யாகக்கூடுமோவென்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - காமனை இதயாதி. காமனைப்பெற்ற யுவா என்றபடி. ஸர்வஸக்தியாகையாலே அவனுக்குக்காளையாகலாம், இவனுக்குக் கூடுமோ? என்ன - தன்னைஇதயாதி. த்ருஷ்டனாவதாரத்தில் விஜயங்களைக்கண்டு பூர்வஸுதேவரும் உத்தமக்குப்ரமாணம் - யுவேவஇதயாதி. “மஹாதவதிவாலாடிவாசுதாநகலிவொகநடி யுவேவவஸுஹேவொலு மிஹாயாலுமதாஜாராடி” இதிகாசமேம்ஸே. (உ0, ௫௨). மூன்றாம் ஸந்தி - கீழேகண்ணபிரானுக்குஇதயாதி.

“**தேவாஸ்ஸவா தராயாணி நிஹதாபெதே த்யுதா தவா? | தவயம்**

விஷு தெகிணிஜி தம்ம மவ தாஜ மக” (தேவாஸ்ஸவாஸ்த்தாநமாயாந்தி நிஹதா
ஸத்த்யதாநவா? | நபயம்வித்யதேகிஞ்சிஜ்ஜிதம்பகவதாஜகத்) என்கிறபடியே தனக்காக
கிக்கொண்ட செயலிறே. ராவணனைப்போலே எதிரியாக்கிக்கொல்லாதே, குணலவ
முண்டாகையாலே நின்றநிலையிலே தோற்பீத்துக் கொண்டபடி. நாயகனுக்கடியாரிறே
வேன்று கொடுப்பார். [ஆழியெழு] - “**த்ரைலோக்யத்தையும் காற்கீழேயிட்டேக்கொள்ள**
வேணும்” என்னும் கறுவுதலுள்ளது ஸர்வேஸ்வரனுக்கேயிறே; அவ்வஸிஸந்தியின்
றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்குமுன்பே பரிகரம் முற்பட்டபடி. “**காட்டுக்குப்**
போம்” என்று நியமித்தது பெருமானையேயா யிருக்க, இளையபெருமாள் முற்பட்டாற்
போலே, “**வடுவடாஜஸூர தாயா தூயெடாஜு உலீரெரநுஜுத**” (பூர்வ
ஜஸ்யநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரரலங்க்ருதஃ) என்று கொண்டோடுக்குக்கீடாக முற்கோலி
யலங்கரித்துக்கொண்டுநின்றாரிறே. [ஆழியெழு] - தோற்றத்திலே அரசு போராயிற்று;
* ஹேதிராஜனிறே. திவ்யாயுதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரயாநமிநே திருவாழி. பரிகரம் நிற்க
மஹாராஜர் ராவணன்மேலேபாய்ந்தாற்போலே, “**பையல்முடியுந் தானுமாய்ப்பெரு**
மாள் திருமுன்பேநிற்பதே! ஈரரசாயிற்றே” என்று பொருமையாலே மேல்விழுந்தாரிறே.
“**சுயஹரிவர நாடி**” (அதஹரிவரநாதஃ) - தம்மோடொக்கவினைசெய்யவல்லபேர்
தனித்தனியே யநேகாரிறே. “**பூவடாஜுதகீதிடா**” (ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம்) -

நிஹதாபெதே த்யுதா தவா? தவயம்விஷு தெகிணிஜி தம்ம மவ தாஜ மக” என்று திருவுலக
ளந்தருளினபோது ஜாம்பவாந்மஹாராஜர் பறையறைந்தபடியினால் மஹாபலி பக்கலிலே இரந்துஅனக்க
வேணுமோ? அவனை ஸம்ஹரித்து விடவொண்ணாதோ? என்ன - ராவணனைப்போலேஇத்யாத்
குணமாவது ஒளடார்யம்.

முந்தற திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுகிற துக்குஹாவம் - நாயகனுக்குஇத்யாதி. அடியாரென்
றது - சாடு. திருவடிகளும், ப்ருத்யரும். வென்றொடுப்பார் - ஜயித்துக்கொடுப்பார். அவனிருக்க,
ஆழியெழுமுவானென்? என்ன - த்ரைலோக்யத்தையும் இத்யாதிவாக்யத்தவத்தாலே. அதாவது -
பரிவினாலேயென்றபடி. கறுவுதல் - ஆக்ரஹம். பரிகரம் முற்பட்டதுண்டோ? என்ன - காட்டுக்கு
இத்யாதி. அவர் முற்பட்டாரோ? என்ன, ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் - பூர்வஜஸ்யஇத்
யாதி. “**பூயெவ துஜிஹாஹா ம ஸுளகீ திரிசு நநுந**” | **வடுவடாஜஸூர தாயா தூ**
யெடாஜு உலீரெரநுஜுத” இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹதுமந்தம்ப்ரதி வர்தா. (௩௩-௨௮)
இஸ்ஸ்லோகத்தில் “**பூயெவ**” என்றத்தைக்கடாக்கித்து “**முற்கோலி**” என்றது. அல்லாத திவ்யாயு
தங்களிருக்க, திருவாழியெழுமுவானென்? என்ன, ஹாவம் - தோற்றத்திலேஇத்யாதி. தோற்றத்திலே -
உபக்ரமத்திலே. அரசுபோர் - ராஜயுத்தம். இவனரசோ? என்ன - ஹேதிராஜனிறேஎன்ற. இதுக்
கர்த்தம் - திவ்யாயுதங்களுக்கெல்லாம்இத்யாதி. “**தோற்றத்திலேபரசுபோர்**” என்றதுக்கு த்ருஷ்
டாந்தம் - பரிகரம்இத்யாதி. மஹாராஜர்! மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - பையல்இத்
யாதி. அப்படி மேல்விழுந்தாரோ? என்ன, ப்ரமாணம் - அடிஇத்யாதி. சுயஹரிவர நாடி
பூவடாஜுதகீதிடா நிஸிவரவகிராஜளயொஜயிசுபாஸு ரெண | **மமநகீகிவிஸாலம்**

வடியிசுபாஸுஸாஸு ஹபூரிவரமணசெயுராபிபாஸுடாஜுமாரி” இதி யுத்தகாண்டே.
(௪0-௨௬). ஹரிநாதஎன்னுதே, “**ஹரிவர நாடி**” என்றதுக்குஹாவம்-தம்மோடொக்கஇத்யாதி,
வினை - யுத்தம். ஆனால், தாம் முற்பட மேல்விழுவானென்? என்ன - இவர்களோடுஇத்யாதி. ஒத்த

இவர்களோடுகூடிநின்று ஒத்தபோராகவொண்ணாது, தூசித்தலையிலே ஓர் ஏற்றம்செய்து தரம்பேறவேணுமென்றிருந்தார். பூசல்தலையிலே பெருமாளுக்குண்டான கீர்த்தியையும் தந்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டார். “நிஸிவரவகிழ்” (நிஸிசரபதீம்) - அத்தலையிலும் அவனோடொக்க வினைசெய்யவல்லாரனாகிறே. “அவன்கீழ்த்திரியுமவர்கள் தரம்போரார்” என்று அவன்தன்னோடே பொருதபடி. “சூஜள” (ஆஜேள) - அவர்களைப் போலேவழியல்லாவழியே இளைப்பிக்கையன்றிக்கே, செவ்வைப்பூசல்செய்துஇளைப்பித்தபடி. “யோஜயிசுரபுஜேண” (யோஜயித்வாஸ்ரமேண) - இதுக்குமுன்பு கூடாததோன்றோடே கூட்டினார். “மமமதிவிசாரமூஜயிசுர” (ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா) - பரப்பையுடைத்தான ஆகாசத்தைத் திறலாலே வருத்தமறக்கடந்தார்; “சுகுகலசுத” (அர்க்கஸூரு) - மீட்சியில் தம்வரவு தெரியாதபடி மீண்டார். பிறப்புக்கீடாகச்செய்தார். தன்னிலமிறே. ஆத்தியன் ஓரிடத்தினின்றும் ஓரிடத்தேறப்போம்போது தெரியாதிறே. “ஹரிவரமணமத்யே” (ஹரிவரகணமத்யே) - இவர்களிலோருவ்யாவருத்திதோற்றவொண்ணாது” என்று இவர்கள்நடுவேநின்றார். “ராமபாஸ்ரபுஜமாஜ” (ராமபாஸ்ரவம்ஜகாம) - தூசித்தலையிலே மதிக்க ஒருவினைசெய்தாரன்றோ முன்னிற்கப்பெறுவார்” என்று பெருமாள்பாஸ்ரவத்திலேவந்துநின்றார். [ஆழியெழ] - “ஆயிரக்காதம் பறப்பதின்சூட்டி ஐஞ்ஞாற்றுக்காதம் சிறகடிக்கொள்ளும்” என்னுமாபோலே முற்கோலிவளர்ந்தபடி. சிறகடிக்கொள்ளுகையாவது - பின்புதூரப்பறக்கைக்கு யோக்யமாம்படி ஸாயஸ்த்திலே அப்யஸிக்கை. ஸாயஸங்கையில்லாதவிடத்தே யிருந்து பயப்படக்கடவார், ஸாயஸ்த்தாநத்தைக்கண்டால் பேசாதிரார்களிறே. ஸாயஸங்கையில்லாதவிடத்திலும் ஸாயப்படப்பண்ணுகிறது விஷயவைலக்ஷணயமிறே. துர்யோதனகோஷ்டியிலேக்ருஷ்ணனெழுந்தருளினபோது அவர்கள்பண்ணின வஞ்சகத்தைச்சுண்ணே அதிசங்கைபண்ணி, தம்முடைய திருமாளிகையில் படுக்கையையும் தடவிப்பார்த்தாரிறே; “ஸம்ஸ்ப்ருஸந்நாஸநம்ஸளரேர்

போர்-ஸமானயுத்தம். தூசித்தலை-யுத்தமுகம். தரம் - ஸ்ரைஷ்ட்யம். “சுகுகியாதாபுஜமாஜ” இது யாதியைக்கடாகுத்த ஹாவம் - பூசல்தலைஇத்யாதி. பூசல் தலை - யுத்தமுகம். “நிஸிவரவகிழ்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அத்தலையிலும்இத்யாதி. ‘அத்தலையிலும்’ என்றசுஸப்தம் - தம்மோடொக்க வினைசெய்யவல்லபேர் என்றத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. அத்தலையிலும் - ராவணனிடத்திலும். ஆனாலவர்களோடே யுத்தம்பண்ணுகிறதுக்கென்? என்ன - அவன்கீழ்த்திரியும்இத்யாதி. செவ்வைப்பூசல் - தரம்புத்தம். “யோஜயிசுரபுஜ” இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தைக்கடாகுதித்த ஹாவம் - இதுக்குமுன் இத்யாதி. “மஜயிசுர” என்றதுக்குஹாவம் - பாப்பைஇத்யாதி. திறலாலே - மிடுக்காலே. இப்படி மீனாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன; அர்க்கஸூருவானையாலே யென்கிறார் - பிறப்புக்குஇத்யாதி. அப்படிசெய்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - தன்னிலமிறே என்ற. தம்வரவு தெரியாதபடி மீண்ட ஆகாரம் ரூர்யனுக்குண்டோ? என்ன - ஆத்தியன்இத்யாதி. ‘மத்யே’ என்றதுக்குஹாவம் - இவர்களிலுத்த்யாதி. “பாஸ்ரபுஜமாஜ” என்றதுக்குஹாவம் - தூசித்தலையிலேஇத்யாதி. மதிக்க - பெருக்க, எல்லாரும் சந்தோஷப்பட என்றமாம். அவனுக்குமுன்பே பரிகரம் முற்பட்டபடி “என்றதிலே” ரஸோக்தி - ஆயிரக்காதம்இத்யாதி. முற்கோலுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸாயஸங்கைஇத்யாதி. ஸாயஸங்கையல்லாத விடத்தே ஸயஹேது ஏதென்ன - ஸயஸங்கைஇத்யாதி. வைலக்ஷணயத்தைக்கண்டு அஸ்த்தானே ஸயஸங்கைபண்ணினாருண்டோ? என்ன - துர்யோதனஇத்யாதி. தடவிப்பார்த்ததுக்குப்ரமாணம் - ஸம்ஸ்ப்ருஸந் இத்யாதி “சுஹாசுகி” என்ற

விதுரஸ்ஸமஹாமதி) என்கிறபடியே - கடல்கலங்குவது தன்னளவிலேயே. பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாசர் "மஹாமதி: என்றது - மதிகேடென்கிறபடியோ?" என்றார். பிள்ளை தாம் பெருமாளேழுந்தருளும்போது "எங்கேனுமோரு சலநம்பிறக்கில் நம் ப்ராணனைவிடு மத்தனை" என்று சொட்டையையுருவிப்பிடித்துக்கொண்டு சேவிப்பாராம்; நம்முதலிகள் அத்தைக்கண்டு, இவரை "மஹாமதிகள்" என்றழைப்பார்கள். அறிவுண்டாகையாவது - லகவத்விஷயத்திலே மதிகேடுகையே. [ஆழியெழ] - இவன் வளர்ந்தருளுகைக்குக் கணிசித்தபடியைக்கண்டு, "தனியாகவொண்ணாது" என்று பயப்பட்டுத் திருவாழியாழ வா நெருங்குகிலேயேறினார். [சங்கும் வில்லுமெழ] - தூசியேறினவர்கள் போர்ப்புக்க வாறே நின்றஇளவணிகலங்கி மேலேநடக்குமாபோலே. மற்றையாழ்வார்களும் மற்றைக் கையிலே ஏறினார்கள். இரைபெறுதவிடத்தேயிருந்து சீறுபாறு என்னக்கடவவவர்கள் இநாயுள்ளவிடத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் விட்டுக்கொடார்களிறே. இனத்திலே யொரு வன்ஜீலிக்கக்கண்டவாறே பந்துவர்க்கம்வந்து மேல்விழுமாபோலே. மற்றைதிவ்யாயுதங் களும் மேல்விழுந்தபடி. [இடங்கைவலப்புரிநின்றார்ப்ப] - இவனுடைய வடிவழகை யறுஸந்தித்து பரிபாஞ்சஜந்யமானது நின்றார்ப்ப. [எரியித்யாதி] - அவனைப்போலார்த்துக் கொள்ள அவஸரமற்று அக்ரியை உரிபுந்துகொண்டு. நாமசிப்பருதிகளை வாய் வாய் என்றது திருவாழி. [விடங்காவும் இத்த்யாதி] - கிடந்தவிடத்தேகிடந்து சந்தங்கள்மேலே விஷாக்ரியைஉரிமுமத்தனையிறே திருவநந்தாழ்வானைலாவது. [அரவணைமேற்றேன்றல்] - திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவடைய ப்ரதானன். [திசையளப்பன்பூவாரடிநிமிர்த்த போது] - ஒருபூவைக் கொண்டாகாதே காடுமோடையும் அளந்துகொண்டது. பூவையிட் டே பூவைக்கொண்டான் காணும். அப்படுக்கையிலே பொருந்தும் ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவன் இக்காமோடையுமான ஜகத் ரதயளக்கப்புக்கால், இவர்களுக்கு இப்படி படவேண்டாவோ? அவன்இப்படி அளவாரின்றால் இவர்கள் பேசாதிரார்களிறே. [திசை வாழியெழ] "அவனுக்குஎன்வருகிறதோ?" என்றாயிற்று திவ்யாயுதங்கள்கிருகிறது! "அவை

துக்குலாவம் - கடல் இத்த்யாதி. "ஜ்ஞாகாதிக்யம் ப்ரோமத்தாலே கலங்குசைக்குடல்" என்னுமத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே உரையிப்பிக்கிறார் - பிள்ளையுறங்காவில்லித்யாதி. இந்தவாகாரமவர்க்கும் ண்டென்கிறார் - பிள்ளைதாம் இத்த்யாதி சொட்டை - ஆயுதம். "மஹாமதி: " என்றால் - மதி கேடென்றது காட்டுமோ? என்ன - அறிவுண்டாகையாவது இத்த்யாதி. கீழ் "தாரலோக்யத்தையும்" இத்த்யாதி வாக்யவ்யவாணம் - இவன்வளர்ந்தருளுகைக்கு இத்த்யாதி. கணிசித்த - கிந்தித்த. எழ - கிளர வென்றபடி. போர்ப்புக்கவாறே - புத்தம்பண்ணப்புக்கவாறே. இளவணி - காலான். ஏறினார்க ளென்றது - அர்த்தவரித்தம். மற்றையாழ்வார்கள் திருவாழியாழ்வானிடத்தில் பரிவினாலேகிணப்பின தாகக் கீழருளிச்செய்து ஈஸ்வரனிடத்தில் பரிவினாலே கிணப்பினதாக விவகரித்தத்தை த்விவிதமாகக் காட்டுகிறார் - இரைபெறுதவிடத்தே இத்த்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. முந்திகவிதம், கேவலம் பரிவி னாலே மேல்விழுந்தது; இரண்டாம்விதம் - பொறுமையால்கந்த பரிவினாலே மேல்விழுந்ததென்றபடி. இனத்திலே - ஸ்வஜனத்திலே. திருவுலகனந்தபோது திவ்யாயுதங்கள் பரிவாலேகிணப்பிற்றே? என்ன. ப்ராணம் - இடங்கை இத்த்யாதி. ஆர்த்துக்கொள்ள - ஸம்பாதிக்க. வாய்வாய் - கபோலதாடநம். அடங்கார் - சத்ருக்கள். காலம் - உயிழாநிற்கும். "விடங்காலம்தீவாய் - அரவு, அரவு - அணை மேல்" என்றிரண்டிடத்திலும் அரவு அங்வயிப்பது. தோன்றல் - ஸ்வாமி. சாடு - பூவையிட்டே இத் த்யாதி. பூவை - பூமியை. பூவையிட்டே - புஷ்பம்போன்ற திருவடிகளை இட்டு. அவனைந்தால் இவர்க ளிப்படிபடவேணுமோ? வென்ன - அப்படுக்கையிலே இத்த்யாதி. சாடு - அவனிப்படி இத்த்யாதி. படி - ப்ரகாரமும், பூமியும், ஜீவநமும். பேசாதிரார்களிறே - வெறுடன் இரார்களிறே என்றபடி. "ஆழி

தும்போது இப்படிப்படவேண்டுமோ? என்கிறார். [அண்டம்மோழையெழ] - இந்த்ரனுக்காக த்ரைலோக்ய மித்தனையும் அளந்துகொடுப்பதாக விநே உபக்ரமித்தது; கணிசம் அவ்வள வல்லாமையாலே அண்டாவகாசமுள்ள இடமெங்கும் சென்றளந்து, அண்டகடாஹத் திலே திருவடிசென்று “ஒண்மிதியிற்புனலுருவி யொருகால்நிற்ப” என்கிறபடியே கீழில் அண்டகடாஹத்தை யுருவிநிற்க, கீழிலாவரணஜலம் மேலேயெழ. ஆவரணஜலத்துக்கு நடுவே ஒருசுழல்போலேமிதக்கும் இத்தனையிறே அண்டம். “ரக்ஷகமானசெயலே வாயக மாகிறதோ?” என்று அஞ்சவேண்டுமென்படியிறே அப்போதைக்கறுவுதல். மோழை-குமிழி. [முடிபாதமேழ] - திருவவியேசைத்தளவும் திருவடிகள் கிளர. “முடிமேலேபாதமேழ” என்றுஞ்சொல்லுவார்கள் ந்ருத்தலக்ஷணத்துக்காக. [அப்பணுழியெழ] - மஹாஸலி அப்ராப்தமாக ராஜ்யம்பண்ணுகையால் வந்த பொல்லாக்காலமானது போய், நல்லடிக்க காலமாயிற்று; நல்லடிக்காலம் கிளரும்படியாகவும். [அப்பன்-உலகங்கொண்டவாறே] - மஹோபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரன் லோகத்தைக்கொண்ட ஆஸ்சர்யம் இருந்தபடி யென்? என்னுதல்; அன்றியே, லோகத்தைக்கொண்ட ப்ரகாரம் இருந்தபடி என்? என்னு தல். அப்பன், அப்பன் என்று ஹ்ருஷ்டராகிறாராகவுமாம். [அப்பன்] - இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்த செயலாலே எனக்கு ஸத்தையைத் தந்தா னென்கிறார். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஆறுமலைக்குஎதிர்ந்தோமோலி அர
வூறுசுலாய் மலைதேய்க்குமோலி கடல்
மாறுசுழன்று அழைக்கின்றவோலி அப்பன்
சாறுபட அமுதங்கொண்டநான்றே.

யெழுதைக்கு வகை யருளிச்செய்கிறார் - இந்த்ரனுக்காக இத்யாதி. கணிசம் - எண்ணம். ஒண்மிதி யில் - அழகிய அடிவைப்பில், புனலுருவி - கீழாவரணஜலத்தையுருவி, ஒருகால்நிற்ப - ஒருதிருவடி நிற்க இத்யாத் த. திருநெடுந்தாண்டகம் அஞ்சாம்பாட்டு. அண்டத்துக்குக்கீழே ஜலமுண்டோ வென்ன - ஆவரண இத்யாதி. சுழல் - சுழற்கோடி. அவன் செயல் ரக்ஷணத்துக்கு உடலாயிருக்க, இப்படி கலங்கவேண்டுவானென்? என்ன - ரக்ஷகமான இத்யாதி. கறுவுதல் - ஆக்ரஹமும், கோப மும். “ஊழியெழ” என்றதுக்கு - பொல்லாக்காலம்போகவென்று விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் - மஹாஸலி இத்யாதி. ‘நல்லடிக்காலமாயிற்று’ என்றது - அர்த்தாத்வித்தம். நல்லடிக்காலம் - நல்ல வடியையுடையவனுடைய காலம், நன்மைக்கு மூலமான காலம். “ஆழியெழ” என்ற தொடங்கி “உலகங்கொண்டவாறே” என்று - ஆஸ்சர்யத்திலே யாதல், † ஆறு - ஆஸ்சர்யம்; “அப்பன் - உலகங் கொண்ட ப்ரகாரம் - ஆழியெழ” என்று தொடங்கியாதல்; ஆறு-ப்ரகாரம். என்றிப்படி இரண்டவ்யம் அருளிச்செய்கிறார்-மஹோபகாரக இத்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே. அன்றிக்கே, “ஆழியெழ” என்று தொடங்கி “உலகங்கொண்டவாறே, என்னப்பன்” என்னுதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - அப் பன் அப்பனென்று ஹ்ருஷ்டராக்றாராகவுமாம் என்று. இந்த மூன்றாமவ்யமும்-முத்தின அவ்யவிவ ரணமாதல். “அப்பன்” என்றதுக்கு ஜகனென்றர்த்தாந்தரம் - இந்த்ரனுக்கு இத்யாதி. (ச)

† இருபொருளிலும், ஆறு என்பதற்கு ப்ரகாரம் என்று பொருளாதலால், ஏ - ஆஸ்சர்யம் என்று இருப்பின்மலம், இரண்டாவதுபொருளில், ஏ - அசை.

ஆ. — (ஆறு) - கடைந்தருளுகிறபோது மலைகளிற்காட்டில் கடலுக்குகையாலே ஆறு மலையைநோக்கி ஓடுகிற ஓசையும், பாம்பினுடம்பைச்சுற்றி மலையைத்தேய்க்கிற த்வதியும், பர்வதத்தைவலித்தபோது இடமும்வலமுமாய்ச் சுழன்றுகோஷிக்கிற கோஷமும், என்னப்பன் நீர் கோதாம்படி பசைபடக் கடைந்துஅம்ருதம் வாங்கினநாள் இவையெல்லாம் உளவாயினவென்று ஸமுத்ரமதநபர்க்ரியையை யறுவாக்கிறார்.

ஒ. — இரண்டாம்பாட்டில், ஸமுத்ரமயுக பர்க்ரியையை அறுவாக்கிறார்.

[ஆறென்றுதொடங்கி] - கடைந்தருளுகிறபோது மலைகளிற்காட்டில் கடல் உசருகையாலே ஆறு மலையைநோக்கி ஓடுகிற ஓசையும், பாம்பின் உடம்பைச்சுற்றி மலையைத்தேய்க்கிற த்வதியும், பர்வதத்தை வலித்தபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதிராகச் சுழந்துபோஷிக்கிற வேரஷமும். [அப்பென்னென்றுதொடங்கி] - என்னப்பன் நீர்கோதாம்படி பசைபடக்கடைந்து அம்ருதம்வாங்கின நாள் இவையெல்லாம் உளவாயின.

ப. — அநந்தம், அம்ருதமதநவ்ருக்தாந்தத்தை யறுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

அப்பன் - மஹோபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரன், (தவர்களுக்கும்), சாறு - மஹோத்ஸவம், பட - உண்டாம்படியாக, (கடலைக்கடைந்து), வழுதம் - அம்ருதத்தை, கொண்ட - கொண்ட, நான் - நாள், (கடைந்தவேகத்தாலே), ஆறு - ஆறுகளானவை, மலைக்கு - (தனக்குப் பிறப்பிடமான) மலையைநோக்கி, எதிர்த்து - எதிரே, ஓடும் - ஓடுகிற, ஒளி-ஒளியும், அரவு - வாசுகியாகிற பாம்பினுடைய, ஊறு - உடம்பை, சுலாய் - சுற்றி, மலை - மந்தரத்திலே, தேய்க்கும் - தேய்க்கிற, ஒளி-ஒளியும், (கடைகையாலே), கடல் - மாறு - இடம்வலமாகமாறி, சுழன்று - அழைக்கின்ற - கூப்பிடுகிற, ஒளி-ஒளியும், (ஆயிற்றின). சாறு - உத்ஸவம், ஸாமுமாம். நான் - நாள். ஊறு - உடம்பு. சுலாய் - சுற்றி.

இ. — இரண்டாம்பாட்டில், தன்னை அயிர்வாக்கி இந்தராதிகள்காரியஞ்செய்தபடி சொல்லிற்று; அவர்களுக்காக உடம்புநோவக் கடல்கடைந்தபடி சொல்லுகிறது.

[ஆறுமலை இப்பாதி] - கடலைத் தாழியாகக்கொண்டு, மலையை மத்தாகக் கொண்டு, வாஸுகியைக் கயிறாகக்கொண்டு, “ஆயிரந்தோளால்” என்கிறபடியே தோளும் தோள்மாலையுமாய், ஒரு மஹாஸாஹு கடைகிறபோது கடல்கொந்தளித்து ஸஹ்யங்களைநோக்கி ஆறு எதிரே ஓடுகிற ஓசையும்; வாஸுகியினுடைய உடம்பைச்சுற்றி மலையைத் தேய்க்கிற த்வதியும். அரவு - வாஸுகி, ஊறு - உடம்பு, சுலாய் - சுற்றி. மந்தரம் திரிந்து வருகிறபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதிராகச்சுழன்று தன்னிலேஎதிர்த்து வேரஷிக்கிற கோஷமும். [அப்பன்] - உபகாரகனானவன். நீர்கோதாம்படி பசைபட அம்ருதம்வாங்கின நாளிலே இவையெல்லாம் உளவாயின. சஸத்ரவ்யத்திலே கோது கழித்து அதில்ஸாரத்தை வாங்கிபடி. சாறென்று - விழாவாய், தேவர்கள் இடர்போய் உத்ஸவமாய்ச் செல்லும்படி என்றுமாம்; நீரிலே ஸாரமான பசைபட என்னுதல்; உத்ஸவமாய்ப்படி என்னுதல். [அமுதம்கொண்டநான்றே] - அம்ருதமயுகம் பண்ணின காலத்தில் இவையெல்லாம் உண்டாயிற்று.

ஈ. — இரண்டாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதந வைசித்ரியை யறுஸந்திக்கிறார்.

இரண்டாம்பாட்டு - ஆறுஇப்பாதி, “சாறுபட” இப்பாதியைக்கடாகழித்தவதாரிகை - ஸமுத்ரஇப்பாதி.

[ஆறுமலைக்கெதிர்ந்தோமோலி] - கடலிலே மந்தரத்தை நடவாறே கடல் கொந்தளித்து, ஸஹ்யம்போய்த் தாழ்ந்துகொடுத்தது; நீரானது தாழ்ந்தவிடத்தே ஓடக்கடவதினே. ஆறுகளானவை மலையைக் குறித்து எதிரிட்டோடுகிறபோதை த்வநியானது இவர்க்குச் செவிப்படுகிறபடி. இவர்க்குக் காலதரயத்திலுமுள்ளதெல்லாம் தெரியும்படியினே அவன் வெளிச்சிறப்பித்தது. (ஆறு ஸஹ்யங்களைநோக்கிஎதிரேயோடுகிறவோசையும்.) [அரவூறுசுலாய்மலைதேய்க்குமோலி] - ஊறு - உடம்பு. சுலாய் - சுற்றி. வாசுகியனுடைய உடலைச்சுற்றிக் கடைகிறபோதைச் சரசரவென்கிற த்வநியும். [கடல்மாறுசுழன்றழைக்கின்றவோலி] - மந்தரத்தைக்கொடுக்கு நடத்திரித்தபோது, கீழ்கடல் மேல்கடலாய்க் கிடாய்ப்பாய்ச்சல்போலே திரையோடு திரைதாக்கிக்கிளருகிற ஒலியும். [அப்பன்] - உபகாரகன். [சாறுபட] - கடலில் நீர்கோதாம்படி ப்ரயோஜனமான அம்ருதமுண்டாக. சாறென்று - உத்ஸவமாய், தேவஜாதிக்கு உத்ஸவமுண்டாம்படியாக என்னுதல்; சாறுபட - விழவுபடவென்றபடி. நீரிலே ரஸமானபசைபட என்னுதல், உத்ஸவமாம்படி என்னுதல். [அமுதங்கொண்ட நான் றே] - அம்ருதமதநம்பண்ணின காலத்தில் இவையெல்லாமுண்டாயிற்று. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நான் றில ஏழ்மண்ணுந்தான த்தவே பின்னும்
நான் றில ஏழ்மலை தான த்தவே பின்னும்
நான் றில ஏழ்கடல்தான த்தவே அப்பன்
ஊன்றியிடந்தெயிற்றில்கொண்டநாளே.

ஆ. — (நான் றில.) - என்னப்பன், ரஸாதலகதைபான பூமியைத் திருவெயிற்றுலே இடந்துஎடுத்தருளினபோது, ஸப்தத்வீபங்களும் ஸப்தகுலபர்வதங்களும் ஸப்தஸமுத்ரங்களும் தந்தாமுடைய வ்யாக்யானங்களிலே நிர்சலமாயிருக்கும்படி எடுத்தருளினான்; இதென்ன ஆச்சர்யம்! என்னப்பன், என்னப்பன்! என்கிறார்.

ஒ. --- மூன்றாம்பாட்டில், மஹாவராஹவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [நான் றிலஇத்பாதி] - [தானத்த] - ஸ்வஸ்யாநஸ்யமாயின. [ஊன்றி] - மறுபாடுருவக்குத்தி.

ஆறுமலைக்கெதிரேயோடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - கடலிலேஇத்யாதி. கொந்தளித்துப் பொங்கி. போய் - மிகவும். மலைதாழ்ந்தால் அங்கேயோடவேணுமோ? என்ன - நீரானதுஇத்யாதி. சுப்தார்த்தம் - ஆறுகளானவைஇத்யாதி. பூதலாத்தில் த்வசி செவிப்படக்கூடுமோ? என்ன - இவர்க்குஇத்யாதி. வெளிச்சிறப்பித்தது - ஜ்ஞாநவசத்யத்தைப்பண்ணிக்கொடுத்தது. தேய்க்கும் கடைகிற. திரித்தபோது - திருப்பிக்கடைகிறபோது. கீழ்கடல் மேல்கடலாயென்றது - கிழக்குத் தையில் நீர் மேற்கேபோக, மேற்குத்தையில் நீர் கிழக்கேவர என்றபடி. கிடாய்ப்பாய்ச்சல் - மேஷயுத்தம். அழைக்கின்ற - கிளருகிற. சாறு-ஸாரம். பட-உண்டாக. அர்த்தார்த்தம்-சாறென்று இத்யாதி. ஊறு-அன்று. 'அப்பன் சாறுபட வமுதங்கொண்டனான்ற - ஆறு மலைக்கு' என்றதொடங்கி. 'அழைக்கின்றவோலி இவையெல்லாமுண்டாயிற்றின' இத்யந்தம்.

ப.—அநந்தரம், பூமியுரண வ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிஞார்.

அப்பன் - (தன்வடிவை யழியமாறி, நீருக்குஇறையாத வராஹவேஷத்தைக் கொண்ட) மஹோபகாரகன், (ப்ரளயாந்தர்க்கதையான பூமியை), ஊன்றி - அண்ட கபாலத்தில் ஒட்டுவிடும்படி குத்தி, இடந்து - இடந்து, எயிற்றில் - எயிற்றின்மேலே, கொண்ட - கொண்ட, நாள் - காலத்தில், ஏழ்-ஸப்தத்வீபரூபமான, மண்ணும்-பூபேதங்களானவை, நான்கில - நமுவாரீத, தானத்த - ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தங்களாயிற்றின; பின்னும் - அதுக்குமேலே, (அதுக்குயாரகமான), ஏழ்மலை - ஸப்தகுலபர்வதங்களும், நான்கில - சலியாதனவாய்க்கொண்டு, தானத்த - ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தங்களாயிற்றின; பின்னும் - அதுக்குமேலே, ஏழ்கடல் - ஸப்தஸமுத்ரங்களும், நான்கில - உடைந்தொழு காதே, தானத்த - ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தங்களாயிற்றின.

இ -- மூன்றும்பாட்டில், மஹாவராஹவ்ருத்தாந்தத்தை அநுளிச்செய்கிறார்.

[நான்கில இத்யாதி] - ஊமியைப் ப்ரளயங்கொள்ள, மஹாவராஹமாய் ஊமியுரணம்பண்ணினபோது. [நான்கில] - சலித்ததில்லை. [ஏழ்மண்ணும்] - ஸப்தத்வீபமும். [தானத்தவே] - ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தங்களாயிற்றின. ஒரு வ்யாபாரத்தாலே செய்ததாயிருக்கையன்றிக்கே, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்தாற்போலே யிருக்கை. [பின்னும்] - அதுக்குமேலே. [ஏழ்மலை] - ஊமிக்கு ஆயாரமான குலபர்வதங்களும் சலியாதே ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தமாயிற்றின. இவை திண்ணிதாகையாலே இப்படி செய்யலாம், த்ரவத்ரவ்யமான ஸமுத்ரமும் சலியாதே ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தமாயிற்றின. [அப்பன்] - நஷ்டோரணம்பண்ணின உபகாரகன். [ஊன்றி இத்யாதி] - மறுபாடுருவக்குத்தி இடந்தெறட்டு, பந்தையெறட்டுச் செண்டிலே ஏற்றாற்போலே இருந்தது திருவெயிற்றிலே ஏற்றபோது.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. மஹாவராஹ வ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

[நான்கிலவேழ் மண்ணும் தானத்தவே] - ஏழுபூமியும் நாலாதபடி எடுக்கை. ஸப்தத்வீபவதியான பூமியையெடுக்கச் செய்தே, ஒன்றும் நாலாதே முன்புபோலே ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படி. இவன் பெரிய ஆனைத்தொழிலைச் செய்யாநிற்கச்செய்தேயும், முன்புபோலே ஒருகுறையற, உண்பாருட்பாராய்ச் செல்லுகிறபடி. ஆதாரமானவன் கூடநிற்கையாலே இவற்றுக்கு ஒரு குறைவாராதே. ஸப்தத்வீபமும் சலித்ததில்லை, ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தங்களாயிற்றின.

[பின்னும்]-அதுக்குமேலே. [நான்கிலவேழ்மலைதானத்தவே] - பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே யிருக்கிற ஸப்தகுலபர்வதங்களும் ஒன்றுங்குலையாதே ஸ்வஸ்த்தாநங்களிலே நிற்கும்படி. ஒரு கோத்ரஸ்வலகம் பிறந்ததில்லை. பின்னும் பின்னுமென்று

மூன்றும்பாட்டு - நான்கிலஇத்யாதி. “அப்பனுன்றியிடந்த” இத்யாதியைம்கடாகித் தவதாரிமை - மஹாவராஹஇத்யாதி.

விவரணம் - ஸப்தஇத்யாதி. “ஏழ்மண்ணும் - நான்கில - தானத்தவே” - ஸப்தத்வீபவதியான பூமியும் எழுவாதபடி ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடந்தென்றபடி. நான்கில - நாலாதபடி. சலியாதபடியென்றமாம். எழுவாதபடி, சலியாமையின் சரமாவதி - இவன்பெரியஇத்யாதி. ஆனைத்தொழில் - அதிமாறுஷவ்யாபாரம், ஸ்வாதந்தர்யக்குறையமும். இதுக்குஹேதவேதென்ன - ஆயாரம்இத்யாதி. முன்புபோலே - ஸ்ருஷ்டிகாலம்போலே. மண்ணைச்சொன்னவந்தரம் மலையைச்சொன்னதுக்கு மாவம் - பூமிக்குஇத்யாதி. எஸோக்தி - ஒருஇத்யாதி. கோத்ரஸ்வலகம் - பர்வதஸ்காலித்யம், சாம

வருகிறதுக்குக்கருத்து-இவற்றிலே யொரு வ்யாபாரமமையுங்கிடர்! அதுக்குமேலே இவை யும் செய்தா னென்கைக்காக. [நான்றிலவேழ்கடல்தானத்தவே] - அவைதாம் காடிந யத்தாலே குலையாதே ஒழிந்ததென்னவுமாமிறே; அதுவுமில்லையிறே இதுக்கு; த்ரவத்ரவ்ய மிறேஜலம்; அதுவும் ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படியாக. அவற்றின்காடிநயமும் இவற் றின் த்ரவத்வமும்அப்ரயோஜகம்; அவன் திருவுள்ளக்கருத்து யாதோன்று, அதுவேகார்ய கரமாவதென்கை. இவையிப்படி கிடக்கிறது அவன் அவஹிதனாய்க்கொண்டு ரக்ஷிக்கும் போதோ? என்னில், - [ஊன்றியிடந்தேயிற்றிற்கொண்டநாளே] - மறுபாடுருவத் தைக்கும் படிசுத்தி, அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுவித்துஎடுத்தேறட்டு, எயிற்றிலே எற்றிக் கொண்டு வ்யாபரித்தபோது, “மண்ணெல்லாமிடந்தேடுத்து மதங்கள் செய்து” என்கிற படியே. அவன் இப்படி முக்யமாக ரக்ஷிக்கப்படுக்கால் அவை சலிக்குமோ? அசலங்களோடு சலங்களோடு வாசியற ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே நின்றன. (உ)

நான்காம் பாட்டு.

நாளுமேழநிலநீருமேழவிண்ணும்
கோளுமேழஎரிகாலுமேழமலை
தாளுமேழச்சுடர் தானுமேழஅப்பன்
ஊளியேழவுலகமுண்டலுணை.

ஆ.--(நாளுமேழ.) * கலாமுஹூர்த்தாதிமயமான காலத்தையும், ப்ருதி வ்யாதி பஞ்சபூதங்களையும், ஸகல குலாசலங்களையும், நக்ஷத்ர ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களையும், ப்ர ளயகால ஸலில பூராபிபூதமான ஸமஸ்த ஜகத்தையும் அநாயாஸேந சூஷணம்பண்ணினாற் போலே நிரவசேஷமாகவுண்டருளினான் என்னப்பன்! என்னப்பன்! என்கிறார்.

ஒ.--நாலாம்பாட்டில், ப்ரளயகாலத்தில் ஊதுதஹிதிகங்களோடுகூடின ஜமத் தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தபடிபைச்சொல்லுகிறார்.

[நாளுமேழ] - காலவ்யவஸ்யைபெறுப்படி. எழளன்கிறவையெல்லாம் - பெற என்கிறது. கோளும்கடருமாகிறன - க்ரஹநக்ஷத்ரங்கள். [ஊளியேழ] - லோகத் தைத்திருவயிற்றிலே வைக்கிறபோது எழுந்தஓசை. உறிஞ்சினஓசை என்றுமாம்.

வ்யத்யாஸமென்ற சாடு. கோத்ரம் - பர்வதமும் பேரும், கோத்ரமும். “பின்னும், பின்னும்” என்கிறது - ஒரொன்றே அசக்யமென்றபடி. கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக்கே, நாலாமைக்கு அஸம் பாலிதமானத்தையும் காலாதே ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படிபண்ணின ஸாமர்த்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் - அவைதாம்இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. கீழுத்தத்தால்மலிதம் - அவற்றின்இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவஹிதனாய் - ஸாவயாகனாய். எயிற்றிலே - ஓம்ஷ்ட்டரையிலே. அப்படியுன்றியிடந் தானோ? என்ன - மண்ணெல்லாம்இத்யாதி. பூமிப்பரப்படையிட்டுத்தேடுத்து ஈஸ்வரத்வத்தால் வந்த செருக்காலே மதகார்யமான வ்யாபாரங்களைப்பண்ணியென்றபடி. திருமொழி மூன்றும்பத்து நாலாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டு, “வையணைந்த” இத்யாதி. ரஸோத்தி - அவன்இத்யாதி. முக் யம் - முகசம்பந்தியும், ஸ்ரோஷ்ட்டமும். கீழெல்லாவற்றையும்நிமிமிக்கிறார் - அசலங்களோடு இத் யாதி, ‘அப்பனூன்றியிடந் தெயிற்றிற்கொண்டநாளே - நான்றிலவு’ இத்யாப்யாக்யம். (உ)

ப.—அருந்தரம், ஐகந்திகரணத்தை யறுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

நாளும் - விவஸாதிவிஹாரம், எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும், நிலரீரும் - ப்ருதிவிஜலங்களும், எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும், விண்ணும் - ஆகாசமும், கோளும் - க்ரஹங்களும், எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும், எரிகாலும் - அக்நிவாயுக்களும், எழ - நிலைகுலைந்து போகவும், மலை - பர்வதங்கள், தாள் - அடி, எழவும் - பறிந்துபோகவும், சுடர்தானும் - நக்ஷத்ராதி தேஜஃபதார்த்தங்களும், எழ - குலையவும், அப்பன் - ப்ரளயாபத்ஸவனம் மஹோபகாரகன், ஊளியெழ - “பசித்துண்டான்” என்று தோன்றும் படியாக, உலகம் - லோகத்தை, உண்ட-, ஊண்-, ஏ - இருந்தபடியே ! கோள் - க்ரஹம். ஊளி-பசி; “உறிஞ்சினவோசை” என்பாருமுளர்.

இ — நாலாம்பாட்டில், ப்ரளயகாலத்திலே ஹுதஹுதிகங்களோடேகூடின ஐயத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்தபடியைச்சொல்லுகிறார்.

[நாளும்] - காலவ்யவஸ்யைபோர. வ்யவச்சேடிக்காரன ஆதித்யாதிகள் போனவாதே, கலாகாஷ்டாதிருபமான வ்யவச்சேடிமும்போயிற்றதென்கை. [நிலரீருமெழ] - காரணமானஹுமியும் ஜலமும்போக. [விண்ணும்கோளும்] - ஆகாசமும் க்ரஹங்களும்போக. [எரிகாலும்] - அக்நியும் வாயுமும்போக. [மலைதானும்] - ஹுமிக்கு ஆயாரமான மலைகள் வேரோடு பறிந்துவிழ. [சுடர்தானும்] - அறுத்தமான நக்ஷத்ராதிதேஜஃபதார்த்தங்கள் போக. [அப்பன்] - ப்ரளயாபத்ஸவன். [ஊளியெழ] - திருவயிற்றிலேபுகுகிற நெருக்கத்தால்வந்த ஆரவாரமுண்டாம்படி. ஊளி-ஸப்தம், உறிஞ்சினவோசை என்னவுமாம். எழ என்றது - தோற்ற என்றபடி. லோகத்தை உண்டபடி.

ஈடு. — நாலாம்பாட்டு. மஹாப்ரளயத்தில் ரக்ஷணப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். “இப்போதிருக்கிறுப்போலே மார்க்கண்டேயன் திருவயிற்றினுள்ளே ஒன்றுமழியாதேயிருக்கக் கண்டான்” என்கிற புராணாநுபமாக அவாந்தர ப்ரளயத்தை இவ்விடத்தே அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்” என்றருளிச் செய்வார்.

[நாளும்] - காலவ்யவஸ்ததைபோக. “நாகெஹாநராதி” (நாவேஹாநராதி) என்னும்படி. எழ - பேர. ஆண்டென்றும், மாஸமென்றும், நாளென்றும், கலையென்றும், காஷ்ட்டடையென்றும் சொல்லுகிறவையெல்லாம் ஆதித்யனுடைய கத்யாகத்யாலே வருகிறவையிறே; வ்யவச்சேடிகளுன ஆதித்யன் உள்ளேபுக்கால் வ்யவச்சேத்ய

நாலாம்பாட்டு - நாளும் இத்யாதி. “உண்ட” என்று - ஸாமான்யஸப்தமாகையாலே, “கத்யாகத்யாலே” என்கிறபடியே மஹாப்ரளயமாதல், அவாந்தரப்ரளயமாதலென்று அவதாரிசாத்வயம் - மஹாப்ரளயத்தில் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “தடிவஸ்யுதிஹம்ஸஸூக்ஷ்மதஸ்யுதிஹாத்ம” என்றத்தைப்பற்ற - திருவயிற்றினுள்ளே என்றது.

நாளும் - காலம்போகவென்று விவகரித்து, “கத்யாகத்யாலே” என்ற நித்யமான காலம் போகக்கூடுமோ? என்ன - காலவ்யவஸ்ததைபோக என்கிறார். காலவ்யவஸ்ததைதான் இன்னதென்னுமத்தையும், அவ்வ்யவஸ்ததைக்கு ஹேதுஇன்னதென்னுமத்தையும், ஹேதுபூதன் உள்ளே புகுருகையாலே கார்யமான இவ்வ்யவஸ்ததையும் போமென்னுமத்தையும் அடைவே யருளிச் செய்கிறார்-நாவேஹாநராதி நித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. “நாகெஹாநராதி தடிவஸ்யுதிஹம்ஸஸூக்ஷ்மதஸ்யுதிஹாத்ம”

மான இவையும் போமித்தனையிறே. [நிலநீருமெழ] - காரணங்களோடு, கார்யங்களோடு வாசியற உள்ளேபுக. கார்யமுள்ளவிடத்தே காரணம் அங்வுவர்த்திக்கக் காணுமின்றும்; "மாமாயை - மங்கவொட்டு" என்று - ப்ரக்ருதித்தவத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, "இங்கு இவ்வயிரேய்பிரகிருதி" என்றுசொல்லாநின்றிறே. இதுதான் காரணத்திலே போகாமைக்காக. உயிரேய் பிரகிருதியென்கிறார் - சேதநஸம்ஸ்ருஷ்டையான ப்ரக்ருதியென்று தோற்றுகைக்காக. [விண்ணுங்கோளுமெழ] - ஆகாசமும் அங்குள்ள க்ரஹங்களுமெழ. [எரிகாலுமெழ] - அக்ரி தத்தவமும் வாயுதத்தவமும்போக. [மலைதாளுமெழ] - பர்வதங்களடியோடே பறிந்து உள்ளேபுக; வேர்க்குருத்தோடேபறிய. [சுடர்தாளுமெழ] - அங்கத்தமான தேஜஸ்தத்தவங்களும் உள்ளேபுக. [அப்பணாளியெழ] - ஊளி - ஸப்தம். எழவேன்றது - தோற்றவேன்றபடி. ஓரோக்ஷோபங்களுண்டானால் நம்முடைய அடைய வளைந்தானுக்கு உள்ளே புகும்போது திருவாசலில் பிறக்கும் ஆரவாரம்போலே, திருவபிற்றிற் புகுகிறபோது ப்ராணிகளுக்கு உண்டான ஸம்ப்ரமத்வநிகள் சீளர: அன்றியே, "இவற்றையறிஞ்சுகிறபோனதத்வநி காண்!" என்று அம்ளாள் பணித்தும்படி" என்றருளிச்செய்வர்; அத்தால் நினைக்கிறது - ஈஸ்வரத்வப் பிடராலன்றியே பத்தும்பத்தாக ஆபுதிதாக்கணமேயாயிருக்கிறபடி.

(ச)

திருமூல திரோஜோகிரஹஞ்ஜாந்யஸி | பெருதாதிஸுஜ்ஜாநுபவஸுபெகம்
புராயாநிகம் ஸுஹவஸுஜாநஸுஜாலீஸி" இதிப்ரதமேம்ஸேத்விதீயே(உரு.) காஹோநராந்ரிஜன்
றது - காஹாப்ரளயபகூத்துக்குப் ப்ராணம். அவாந்தர ப்ரளயபகூத்துக்குப் ப்ராணமாகில், காஹோந
ராந்ரிஜன் என்றமாத்ரமே வேண்டுவது. பஞ்சபூதங்கள் அண்டத்துக்குப் புறம்பானபோது காரணங்க
ளாய், அண்டத்துக்கு உள்ளானபோது கார்யங்களாயிருக்குமென்றிட்டு 'காரணங்களோடு கார்யங்
களோடு வாசியற' என்கிறார். "நிலநீருமெழ" என்றதிலே - கார்யமான பூதங்களையன்றே சொல்லு
கிறது. காரணங்களையும் இதுக்கர்த்தமாகும்போது கார்யத்திலே காரணமுண்டோ? என்ன -
கார்யமுள்ளவிடத்தே இய்யாதி. இதுக்கு நியாமகமென்ன - மாமாயை இய்யாதி. அசா
வது - "மங்கவொட்டுன்மாமாயை" என்று - மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லச் செய்தையும், "இங்கிவ்வயி
ரேய்பிரகிருதி" என்று-ஸ்த்தூலசரீர விசிஷ்டசேதந ஸம்ஸ்ருஷ்ட ப்ரக்ருதியென்றுகாரணம்ஸத்தைப்
பிரித்துச்சொன்னிறே. இந்த "காரணம்ஸமானது மூலப்ரக்ருதியாய்ப் போகாமைக்காகவென்றபடி.
இதுதானென்றது - ஸ்த்தூலசரீர விசிஷ்டசேதந ஸம்ஸ்ருஷ்டகாரணம்ஸமான இந்தப்ரக்ருதிதான்.
காரணத்திலே போகாமைக்காக என்றது - மூலப்ரக்ருதியாய்ப் போகாமைக்காகவென்றபடி. "இது
தான் காரணத்திலே போகாமைக்காக" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - உயிரேய்பிரகிருதி இய்யாதி. எய்
கை - பொருந்துகை. அயமர்த்தஜ; மாமாயையென்று - ப்ரக்ருதியைச் சொல்லச்செய்தே, உயிரேய்
பிரகிருதியென்று - புக; ப்ரக்ருதியைச் சொன்னது - இத்தக்கார்யமான சரீரத்திலே காரணமான மூல
ப்ரக்ருதி யறுவர்த்திக்கிறதென்று தோற்றுகைக்காகஎன்று. ஆக, இத்தரல் கார்யங்களிலும் காரணம்ஸம்
அறுவர்த்திக்குமென்றபடி. "கோள்" - ஜ்யோதிஸ்ஸு, "எழ" போக. விவரணம் - வேர்க்குருத்தோ
டே இய்யாதி. "ஊளி" - த்வநி. இங்கே, "எழ" என்றது - கிளரவென்றபடி. ஈஸ்வரத்வப் பிடர் -
ஈஸ்வரத்வத்தாலே வந்த கர்வம். 'நானுமெழ' என்னுடைய, 'உலகமுண்டவூணை' இத்யவ்யஸ.
உண்டவூணை - உண்டவூணிருந்தபடியேயுன்றபடி.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஊனுடைமல்லர் ததர்ந்தவோலிமன்னர்
ஆனுடைச்சேனைநடுங்குமோலிவிண்ணுள்
ஏனுடைத்தேவர்வெளிப்பட்டவோலியப்பன்
காணுடைப்பாரதங்கைகயறைபோழ்தே.

ஆ.—(ஊனுடைமல்லர்.) - அதி வலபராக்ரமரான மல்லருடைய வித்வம் ஸந்தவநியும், ஸௌர்ய விர்யாதி பரிபூர்ணஸைந்ய ஸஹிதரான ராஜாக்களுடைய ஹயஜநிதமான மஹாகோஷமும், ப்ரஹ்மிதரான ப்ரஹ்மேஸ்வராதிகளுடைய ஸ்வவிஷய ஸ்துதி கோஷமு மெழும்படியாக, ஷர்ஸநீயமான மஹாபாரத யுத்தத்திலே அணிவகுத்து என்னப்பன் ஸாரத்யம்பண்ணினபடி என்? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹூஹாநிர்ஹாணூர் மான ஹாரதஸமரவ்ருத்தாந்தத்தை அதுவழிக்கிறார்.

[ஊனென்றுதொடங்கி] - யுத்தார் மாக ஹூஹேஹாஜபாதிகளை மிகவும் ஹூஜித்து மலைபோலே இருக்கிறமல்லர் நெரிந்த ஒலி. [ஆனுடைச்சேனை] - ஆண்டிள்ளைத்தனத்தை உடையேஸை. [ஏனுடைத்தேவர்] - எண்ணப்படும் தேவர்கள். [அப்பன் காணுடைப்பாரதம் கைகயறைபோழ்தே] - அப்பன்கண்டு நிற்கவேணும்படி ஹாரதஸமரம் தொடங்கினபோது.

ப.—அந்தரம், ஹாரதஸமரப்ரவர்த்தகத்வத்தை யதுஸந்திக்கிறார்.

அப்பன் - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியானக்ருஷ்ணன், காணுடை - ஷர்ஸநீயமான, பாரதம் - பாரதத்தை, கை - கைகுவித்து, அறை - பொருத, போழ்து - போது, ஊண் - வலகரமானவூனை, உடை - உடைய, மல்லர் - பெருமிடுக்கரான மல்லரானவர்கள், (த்வந்த்வயுத்தம்பண்ணி), ததர்ந்த - நெரிந்துவிழுகிற, ஒலி - ஓசையும், மன்னர் - ராஜாக்களுடைய, ஆண் - வீரபுருஷரை, உடை - உடைத்தான, சேனை - ஸேனைகளானவை, (க்ருஷ்ணஸைந்யாநத்தாலே யஞ்சி), நடுங்கும் - நடுங்குகிற, ஒலி - சப்தமும், விண்ணுள் - ஆகாசத்திலே, ஏன் - தந்தாம் பதமர்யாகைகளை, உடை - உடைய, தேவர் - ப்ரதானதேவர்கள், (யுத்ததர்ஸநார்த்தமாக), வெளிப்பட்ட - வெளிப்பட்டுக்கொண்டாடுகிற, ஒலி - ஓசையும், (ஆயிற்று). ததர்தல்-நெரிதல்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹாரதஸமரவ்ருத்தாந்தத்தை அதுவழிக்கிறார்.

[ஊனுடைமல்லர்] - வலகரமான த்ரவ்யங்களை மிகவும் ஹூஜித்து மிடுக்கரானமல்லர். [ததர்ந்தஒலி] - நெரிந்துவிழுகிற ஓசை. [மன்னராணுடைச்சேனை] - ராஜாக்களுடைய ஆண்டிள்ளைத்தனத்தை உடைத்தான ஸேனைஎன்னுதல்; லீஷ்மாதி களை ரக்ஷகமாக உடைத்தானஸேனை என்னுதல். [நடுங்குமோலி] - க்ருஷ்ணன் ப்ரதிபக்ஷத்திலானென்று நடுங்கி அலமாக்கிறத்வநி. [விண்ணுள்ளுடைத்தேவர்] - ஸ்வர்மத்திலே மதிப்பராக எண்ணப்பட்டதேவர்கள். [வெளிப்பட்டஒலி] - "தெரிவரிய சிவன் பிரமன் அமரர்கோன்" என்கிறபடியே பரோக்ஷஹூதரானவர்கள், கண்ணுக்கு விஷய

மாய் ஸ்துதிக்கிற த்வதி. ஸ்ரீவேதவ்யாஸஸம்வான் த்ருகரவ்யத்ரணை “யுத்தங்கண்டிருப்
பாயோ உனக்குக் கண்டா?” என்ன. “நான் பொறுக்கமாட்டேன்” என்ன, ஸஞ்சய
னுக்குக் கண்டொடுத்து “கண்டுசெல்” என்றான். [அப்பன்] - ஹோமரகிரஹரணம்
பண்ணின உபகாரகன். [காணுடைப்பாரதம்] - ஓர்ஸகீபமானஹரதம். அதாவது -
மூட்டிகா ஹர் திறவாய்க்காரிஹர் ஸைநாஹ்நியுமாய் ஸாரத்யவேதத்தோடேநின்றதிலே.
[கையறைப்பாழ்ச்சி] - கையும் அணியும் வகுத்துத்திரிகிற ஸமபம். தொடங்கினபோது
என்றுமாம்.

நடு. - அஞ்சாம்பாட்டு ஹாரதஸமர வருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[ஊனுடைமல்லர்ததர்ந்தவோலி] - ஏற்றிலக்கை பெற்றுண்கிற மிகேகை
யுடையரான தூர்யோதனன் பரிகரம் தேர்க்காலிலே நெரிந்த ஓசை. மல்லென்று - மிகேக்கு.
மிகேகையுடைய பரிகரமென்றபடி மல்லர்க்கு மிகேக்குண்டாகக்காக தூர்த்ரவ்யங்களையும்
மாட்ஸங்களையும் புஜிப்பித்து ஆட்டத்துவெளியிலே நிறுத்தினோரையிற்று நலிகைக்காக; அத்
தையறிந்து பையல்களைத் தேர்க்காற்கீழேபிட்டு நெரித்தபோத த்வதி. பலத்தைப்போரப்
பொலியச்சொல்லிவைத்து, ததர்ந்தவென்கிறார்காணும், பசுளைக்கலம் நெரித்தாற்போலே
அநாயாஸேந நெரித்தபடியைப்பற்ற. [மன்னரித்யாதி] - ராஜாக்களுடைய ஆண்பிள்ளைத்
தனத்தையுடைத்தான ஸைநை, “க்ருஷ்ணன் ஸாரத்யம்பண்ணுவதாக ஏறினான்”
என்று கேட்டவாறே “நாம்முடிந்தோமன்றோ” என்று அவ்வளவில் குடல்குழம்பிக்கூப்
பிட்டஒலி ஆண்பிள்ளைகளான பிஷ்மத்ரோணாதிகளிறே தூசியேறினபேர். [வின்னணுளே
ணுடைத்தேவா வெளிப்பட்டவோலி] - ஸர்வேஸ்வரனோடொக்க இன்னாரின்றாரென்னும்
படி தந்தா தடச்சமையலிட்டேக்கொண்டு அலிமாநிகளாய் ஓரோ இருப்பிடங்களையுடையரா
யிருக்கிற தேவநாதி. கண்ணுக்குத்தோற்றம்படிநின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற த்வதி.
“ஸவஸுஹாஸஸிவஸௌஹி” (ஸப்ரஹ்மாஸஸிவஸ்ஸேந்தாஃ) என்றோருகோவையிலே
எண்ணலாம்படியிருக்கிறவர்கள். இந்த அந்தரஜாதிகளைத் தன்னுடனே ஸஹபடிக்கலாம்
படி தன்னைத்தாழவிட்டுவைக்குமே தன் ஸௌலப்யத்தாலே! [அப்பன்]-பூபாரகிரஹரணம்
பண்ணின உபகாரகன். [காணுடையித்யாதி] - சக்ஷுராதிகரணங்களைப்படைத்ததுக்கு

அஞ்சாம்பாட்டு - ஊனுடை இத்யாதி. “காணுடைப்பாரதம்” இத்யாதியைக் கடாசுதித்
தவதாரிகை - பாரத இத்யாதி.

ஏற்றிலக்கை - அதிகசர்பனம். மல்லர் - மிகேகையுடையவர்கள். ததர்ந்த - நெரிந்த. கீழே,
“மல்லர்” என்று - மிகேகையுடையவர்களுண்டுருளிச்செய்து, ஸ்வஹாவமான மல்லரென்றத்தாந்த
ரம் - மல்லர்க்கு இத்யாதி. “ஊனுடைமல்லர்” என்றதுக்கு - பைலகரமான வுணையுடைய மிகேகை
யுடையவர்களுண்டு முத்தினவாததம் பைலகரமான வுணையுடைய மல்லரென்றிரண்டாமர்த்தம். ஆட்
டத்துவெளி - ஸவயாஸிவிடுகிறவெளி. “ஊனுடைமல்லர்” என்று - இவர்களைவரணித்து, “ததர்ந்த”
என்றதுக்கு ஹாவம் - பலத்தை இத்யாதி. பசுளைக்கலம் - பச்சைப்பாளை. “ஊனுடை” என்கிறது
ஆரை? என்ன - ஆண்பிள்ளையான இத்யாதி. “ஊனுடை” என்றதுக்கு - உயர்த்தியுடையவென்
றத்தம் - ஸர்வேஸ்வரனோடொக்க இத்யாதி. சமையலிட்டிக்கொண்டு - சுக்ருசவிசேஷத்தாலே யாக்கித்
கொண்டு. அதாவது - உதக்ருத்தாராம்படி பண்ணிக்கொண்டெனப்படி. “எண்” என்றதுக்கு -
எண்ணிக்கையென்றத்தாந்தம் - ஸப்பால்ரமா இத்யாதி. எண் - உடையதும், எண்ணிக்கையும். ஸர்
வேஸ்வரனோடொக்க எண்ணலாமோ ஸ்வயாஸிவிடுகிறவர்களை வயன்ன - இந்தவந்தரஜாத்
இத்யாதி. இந்தவந்தரஜாதிகளென்றது - சாநி; ஆகாசத்திலே நிறுத்தவர்களுண்டு ஸ்வஹாவர்த்
தம், நெரிஜாதியென்று த்வதி. “காணுடை” ஓர்ஸகீபமான. ஹாரதஸமரம் காட்சியை யுடைத்தாயிருக்
கும்படியை யருளிச்செய்கிறார் - சக்ஷுராதிக்ருத்தாதி இத்யாதி. அற்றைநிலை - அப்போதையிலே. “அற்றை

ப்ராயோஜனம் அற்றைநிலையைக்காண்கையிறே. ஸேநாதாளியும், கையும் உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறும், நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிறநிலை யிறே. “மாம்” என்கிறநிலையிறே யது. சிர்ஸநீயமான பாரதம். [கையறைபோழ்து] - கையுமணியும் வகுத்து அங்கோடு இங் கோடு உலாலிப் படைபோருத்தி, “நீங்களின்னபடி செய்யக்கடவிகோள்! நாங்களின்னபடி செய்யக்கடவோம்” என்று கைதட்டிலிட்டபோது இத்தவநியெல்லாம் உண்டாயிற்று. (௫)

ஆறும்பாட்டு.

போழ்துமேலிந்தபுன்செக்கரில்வான் திசை
சூழமுழுந்து உதிரப்புனலாமலை
கீழ்துபிளந்தசிங்கமொத்ததால் அப்பன்
ஆழ்துயர் செய்தகரரைக்கொல்லுமாறே.

ஆ — (போழ்து) - பர்சிம ஸந்த்யாஸமயத்திலே ஸகலஹ்வன விவரமும் ருயிரபூரபூரிதமாய்ப்படி, மேருசிகரத்திலேயேறி ஒரு ஸிம்ஹமானது மேருசிகரத்தைப் பிளந்தாற்போலே, ஹிரண்யனைவ்யபிதனும்படிபண்ணி என்னப்பன் பிளந்தருளினபடி என் ! என்கிறார்.

ஒ — ஆறும்பாட்டில், ஆபுரிதர்க்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவான ஹிரண்யவய வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். [போழ்தென்று தொடங்கி] - போதுபோய்ச் செவ்வானமிட்ட உபையிலே ஆகாசமும் திக்குக்களும்போய் ருயிரஜலமாக, ஸந்த்யா ராபுத்திற்காட்டில், அவனுடைய ஹ்ருதயத்தினி ன்றும்புறப்பட்ட ரக்தமானது ஆகாசக் கையும் திக்குக்களையும் மிரவும் சிவப்பிக்க என்றுமாம். [மலையென்று தொடங்கி] - ஒருமலையைக் கீழேயிட்டு அதின்மேலே யிருந்து அம்பலையைக்கீண்ட ஸிம்ஹம்போலே யிருந்தது. தன் சிற்றத்தைக்காட்டி மிகவும் உஃஹிப்படுத்தி அஸுரனைக்கொன்றபடி.

ப. — அநந்தரம், ஹிரண்யவய வ்ருத்தாந்தத்தை யதுஸந்திக்கிறார்.

போழ்து - திவஸம். மேலிந்த - ஷயித்தவளவிலே, புன் - இளம், செக்கரில் - செக்கர்போலே, வான் - ஆகாசமும், திசை - திக்குக்களும், சூழும் - சூழ எழுந்து - கிளம்பி, உதிரப்புனல் - ரக்தஜலம், ஆ - ஆம்படியாக, அப்பன் - ஆபுரிதாபகாரக னான நரஸிம்ஹருபியானவன், ஆழ்துயர் - அசிசயிததுக்கத்தை, செத்து - விளைத்து, அகரரை - அஸுரனான ஹிரண்யனை, கொல்லும் - கொல்லும், அறு - பரகாரம், மலை - மலை, கீழ்து - கீழ்தாம்படி, பிளந்த - பிளந்த, சிங்கம் - சிங்கத்தை, ஒத்தது - ஒத்திருந் தது. புன்செக்கரில் - புன்செக்கரான ஸந்த்யாகாலத்திலென்றுமாம்.

இ — ஆறும்பாட்டில், ஆபுரிதர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான ஹிரண்யவய வ்ருத்தாந்தத்தை அதுவகிக்கிறார்.

நிலை” என்றதின்விவரணம் - ஸேநாதாளியும் இத்யாதி அந்நிலைக்கு ப்ராப்யத்வமாதாமேயன்றிக்கே, ப்ராபகவத்வமு முண்டென்கிறார் - மாமேன்கிற இத்யாதி. “கையறைபோழ்து” என்றதுக்கு ஹாவம் - கையுமணியும் இத்யாதி. கையறைபோழ்து - கைதட்டிலிட்டபோது. கையறையை - கை தட்டுகை. கையுமணியும் வகுத்து - படையில் வ்யூஹவிபாகம்பண்ணி. அப்பன்காணுடைப் பாரதம் கையறைபோழ்து - இத்தவநிகளெல்லா முண்டாயிற்றின என்றவயம். (௫)

[போழ்து மெலிந்தபுன்செக்கரில்]-ஸந்த்யாவேளையிலே. நான்முற்று ஸந்த்யா யாய்ச் செவ்வானம் மறைவதற்குமுன்பே. அவன் கொண்டவரத்திற் புகாதகாலத்திலே. [வான்திசை குழுமெழுந்துதிரப்பினலா] - ஆகாசமும் திக்குக்களெங்கும் ரக்தஜல மாக. ஸந்த்யாபூமித்திற்காட்டில், ரக்தமானது எல்லாவிடத்தையும் சிவப்பிக்க என்று மாம். [மலைகீழ்து பிளந்த சிங்கமொத்ததால்] - மலையைக்கீழேயிட்டு மேலேயிருந்து அத்தைப் பிளக்கிற ஸிம்ஹம்போலே இருந்ததென்னுதல். மலையை இரண்டுகூறுகக் கிழித்துப்பிளந்த ஸிம்ஹம்போலேயென்னுதல். கீழ்த்து பிளந்தஸிம்ஹம். [அப்பன்]-பிதா வெதிராக வந்துஉதவின உபகாரகன். கீழிற்பாட்டில் - பந்துக்கள் பகையாக வந்து உதவினபடி சொல்லிற்று; இதில் - ரக்தகனான பிதா பகையாக, வந்துஉதவினபடி சொல்லுகிறது. பந்துக்கள் பகையாகவந்து உதவினவன், ஜடகன் பகையாகவந்து உத வினவன், “சூரெதவரிவாராதநஃ” என்று - தனக்குத்தானே வாயகனான அவ் வளவிலும்வந்து உதவுமவன்; ஆனபின்பு, ஸர்வராயும்விட்டு அவனைப்பெயன்றே பற்ற அடுப்பது. [ஆழ்துபர்செய்து அசுரரைக்கொல்லுமாறே] - தன் சிற்றத்தைக்காட்டி மிக வும் புகழ்க்கைத் தன்னைத்து அஸுரனைக்கொன்றபடி. நமஸிம்ஹத்தின் தோற்றத்திலே மரகதல்பனான, பின்னையுடலைக்கிழித்துப் பொகட்டான். “அவன்வியத்தோன்றிப் சிந்தப்பிரான்” என்னக்கடவதிறே.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. ஹிரண்யவத வருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[போழ்துமெலிந்த]-“வலிதபூரயோவாவஸரஃ” (பலிதப்ராயோவாஸரஃ) என்னுமாபோலே, போழ்துபோகாரிற்கச் செய்தே. [புன்செக்கரில்] - செக்கர்வானமிகேற வளவிலே. அவன்வரத்தி லகப்படாத ஸந்த்யாகாலத்திலே. †“இராப்படகில்லேன், பகல் படகில்லேன்” என்று வரங்கொண்டானே. [வான்திசை குழுமெழுந்துதிரப்பினலா] - பரப் பையுடைத்தானவாகாசம் திக்குக்களிடங்கலும், பள்ளங்கண்ட இடமெங்கும் வேள்ளம் பரக்குமாபோலே ருத்ரமானது கொழித்துப் பரக்கும்படி. [மலைகீழ்து பிளந்தசிங்கமொத்த தால்] - ஒரு மலையைக் கீழேயிட்டுக்கொண்டு மேலேயிருந்து அத்தைப்பிளந்த ஸிம்ஹமென்

ஆறும்பாட்டு - போழ்து இத்யாதி. “ஆழ்துபர்செய்தசுரரைக்கொல்லுமாறே” என்றத் தைத் கடாஷித்தவதாரினக - ஹிரண்ய இத்யாதி.

“போழ்துமெலிந்த” என்றதுக்கு ஸப்ரமாணமாகவர்த்தம் - பலிதப்ராய இத்யாதி. “திவ ஸம்ஷயித்தவளவிலே” என்றரையில் ஸப்தார்த்தம். மெலிந்த - ஷயிக்கிறவளவிலே யென்றபடி. புன்செக்கரில் - இளஞ் செவ்வானமிடுகிற அளவிலே யென்றபடி. விவரணம் - அவன்வரத்தில் இத் த்யாதி. அப்படி வரமுண்டோ? என்ன-இரா இத்யாதி. படகில்லேன் - படக்கடவேனெல்லேனென்ற படி. “சூழும்-வான்திசை எழுந்து” என்று அந்நயித்துஅர்த்தம்-பரப்பைஇத்யாதி. “சூழும் - வான்” -பரப்பையுடைத்தான ஆகாசம், திக்குக்கள், கொழித்து ரக்தஜலமார்ப்படி யென்று சப்தார்த்தம். உதி ரம்-ரக்தம். புனல் - ஜலம். “புனலம்” என்றது - புனலம்படி என்றபடி. எழுந்து - கொழித்தென் னுதல், கிளர்ந்தென்னுதல். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “மலைகீழ்து” என்றது - மலையைக் கீழே விட்டுக் கொண்டென்றபடி. தவ்தியார்த்தத்துக்கு, மலையையகாலே கிழித்தாற்போலே இரண்டுகூறுகப் பிளந்த ஸிம்ஹம்போலே என்று ஸப்தார்த்தம். மூன்றாமர்த்தத்துக்கு, “மரையிதழ் புலையுச்சேவடி” என்று தாமரையை மரையென்றாற்போலே தலைக்குறைத்தலாய் மகரம் லோபித்த; “கீட்டுவழி

† இராப்படற்பேன், பகற்படற்பேன்என்று பாடக்காண்பது சரியன்று என்று தோன்றுகிறது.

னுதல். அன்றிக்கே, சிழித்துப்பிளந்த ஸிம்ஹம். மகிழ்ந்துபிளந்த ஸிம்ஹமென்றமாம். (மகிழ் - அநாயாசத்தால்ஸித்தம். அதாவது - இரண்டு கூறுக்கிப்பிளந்த ஸிம்ஹ : என்னை) “இரண்டுகூறுசெய்துகந்தசிங்கம்” என்னக்கடவதிறே. ஒக்கப்பிளந்த சங்கமொத்ததால். (கிழிந்து-உகந்து.) [அப்பனாழ்துபர்செய்து] - நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொருந்தமுததைக் கண்டபோதே, மேல்போயனுபவிக்கக்கடவ அநுலவமடைய அப்போதே யநுலவித்தஅற் றுன். அநாதிகாலம் லகவத்பாகவத விஷயங்களில் பண்ணிப்போந்த ப்ராதிசுல்ய மடைய அரைக்கண்ணத்திலே யநுபவித்தற்றபடி. மிகவும்துக்கத்தைவிளைத்து. [அசுரரைக் கொல்லுமாறே] - அசுரனைக்கொன்றபடி. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸர்வஸாதாரண னாய் நிற்கும்கிலையொழிய, பித்ராதிசுல்ய முகமாக ப்ரஜைகள் பக்கலிலே வத்ஸலனாய் நிற்ப தோரு கிலையுமுண்டிறே: அது குலைந்தால், அவன் சத்ருவாயும்நிற்குமிறே: அப்போதும் இவன்தான் முன்னின்று ரக்ஷிக்குமென்கை. இத்தாலும் சொல்லிற்றாயிற்று - ஆடத்துக் கனத்ததனையும் கடுகவந்து ரக்ஷிக்கு மென்கை. தமப்பன்பகையாக உதவினவன், அவனி லண்ணியனான தான் தனக்குப் பகையான வுதவச்சொல்லவேணுமோ? “குடுகுதவாரி வுநாநாதக” (ஆத்மைவரிபுராநமஃ) என்கிறபடியே தனக்குத்தானேயிறே ஸத்ரு. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

மாறுநிரைத்திரைக்குஞ்சரங்களின
நூறுபிணம்மலைபோற்புரளக்கடல்.
ஆறுமடுத்ததிரப்புனலாவப்பன்
நீறுபடவிலங்கைசேற்றோரே.

ஆ - (மாறுநிரைத்து) - சாரிசுகவருகிற சைவா 91, சிசுபத்தாலே ஸர்வதிக் குக்களிலும் சின்று விட்ட திருச்சரங்கள் யுரபதேவ தன்னிலே சுகதிசுதினைக்கும்படியாக வும், ராக்ஷஸசரங்கள் * சிந்தமாப்படியும் பிந்தமாப்படியும் சரைரத்தமாப்படியும் ப்ர

நீட்டல்” என்னும் ந்யாயத்தாலே நகாரம்வந்து, கீழ்து என்ற திடத்தகமாலே, மகிழ்ச்சியைச்சொல்லு மெது. ஆக, மலையைப்பிளந்தாற்போலே மகிழ்ந்துபிளந்த ஸிம்ஹமென்று முன்னுமீத்தல். “கிழித் துப்பிளந்த” என்ற இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - இரண்டு கூறு இத்யாதி. இரண்டுகூறுப் பிளந்துகந்த சிங்கமென்றபடி. திருச்சரத்தவிருத்தம் அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு “சாண்டமாடு” இத்யாதி. “இரண்டுகூறுசெய்து” என்றத்தால் மொலிதம் ஒக்கப்பிளந்த இத்யாதி. ஸம்பாகமாகப் பிளந்தவென்ற படி ஆக, “கீழ்து” என்றதுக்கு - கீழேயீட்டுக்கொண்டெனதும், கிழித்தென்றதும், மகிழ்ந்தென்றதும் அர்த்தநாயம். “ஆழ்தயர்செய்து” என்றதுக்கு மாவம் - நரஸிம்ஹத்தினுடைய இத்யாதி. மொருந்த - தாமமண்டின. ஆழ்தயர்செய்து - அதிஸயிததுக்கத்தைவிளைத்தென்ற ஸப்தார்த்தம். விவரணம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி. ப்ராதிசுல்யமடைய வென்றபடி. இத்தால் மொலித்தவர்த்தம் இன்னதென்கி ருர் - இத்தால் இத்யாதி. இதிலும் மொலித்தவர்த்தம் - இத்தாலும் இத்யாதி. ஹிரண்ய நிர்ஸகம் சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்திருர். தமப்பன் இத்யாதி. தான் தனக்குப் பகையோ? என்ன, அதுக்குப் ப்ரமாணம் - ஆத்மைவ இத்யாதி. உலரெடிதகாநாநாதகநிலவாரி டியென. குடுகுதவாரிததொவநுநாநாதகநிலவாரிவாநாநாதக” இதி பகவத்தோஸா ஷஷ்ட்டே(6). அடைவே மல்லயம்.

உக்நமார்படியும் சஸ்தாபிதமார்படியும், சூதிரவென்னத்தாலே கடலெல்லாம் நிறைந்து ஆறுகளிலே யெதிர்க்கும்படியும் சரவரஷத்தைவரஷித்து என்னப்பன் பொடிபட இலங் கையசெற்றான் என்கிறார்.

ஒ. - ஏழாம்பாட்டில், ராவணவயவ்ருத்தாந்தத்தை அநுவிக்கிறார்.

[மாறென்று தொடங்கி] - சாரிகைவருகிறகடுப்பாலே எதிராக நிரைத்து இரையாநின்றான் ஸாஸமுகத்தாலே அநேகம்பிணங்கள் மலைபோலே புரண்டுகிடக்க. [கடலென்றுதொடங்கி] - கடல்ரத்தத்தாலே நிரம்பி ஆற்றிலேவாவெதிர்க்கஊஸ்மமாம் படி லங்கையை அப்பன்செற்றதொரு நேர்பாடே! நேரேயென்றது - ஐஸ்வரமான ப்ரஜாவத்தாலன்றிக்கே பெய்யான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தாலே என்றமாம்.

ப - அநந்தரம், லங்காபங்க ப்ரகாரத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

(சாரிகைதிரிந்தகடுமையாலே), மாறு - எதிரெதிராக, நிரைத்து - , இரைக் கும் - சப்திக்கிற, சரங்கள் - சரங்களாலே, இனம் - இனநினமாக, நூறு - நூறுநூறும் படி, பிணம் - ராஷஸைசலங்கா லானைவ, மலைபோல் - மலைபோலே, புரள - புரண்டுவிழ வும், ஆறு - ஆறுகளாலேபென்று, மடுத்து - மடுத்து, கடல் - , உதிரப்புனல் - , ஆ - ஆம் படியாகவும், அப்பன் - ஆழிதோபகாரகனான ரக்ரவர்த்தித் திருமகனானவன், இலங்கை - லங்கையை, றீறுபட - ஊஸ்மஸாதத்தாம்படி, செற்ற - பொருத, நேர் - செவ்வையிருந்தபடி, மாறுதல் - நஸித்தலாகவுமாம்.

இ. - ஏழாம்பாட்டில், ராவணவயவ்ருத்தாந்தத்தை அநுவிக்கிறார்.

[மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்] - சாரிகைவருகிற கடுப்பாலே, எதிராக நிரைத்து இரையாநிற்கிற ஸாஸமுஹத்தாலே. ஓரம்பைவிட்டால், அதுக்கு எதிராக மற்றையம்பைவிடுகையாலே திருச்சரங்கள் தன்னிலே முட்டி த்வறிக்கிறபடி. [இனநூறு பிணமலைபோல்புரள] - இனமான நூறுநூறுகப்பிணங்கள் மலைபோலே புரண்டுகிடக்க. அநேகம்பிணங்கள் என்றுமாம். [கடலாறுமடுத்துதிரப்புனல்] - “சூவருரூபாண றேவபூகிஷ்ட” என்கிறபடியே அவிக்குந்தமானகடல், ரத்தத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே எதிரேமடுத்து ரக்தஜலமாக, ரக்ஷகனானவன் லங்கைஊஸ்மமாம்படி அழித்தநேர்பா டென்னுதல். நேரேயென்று - ஐஸ்வரமான ப்ரஜாவத்தாலே யன்றிக்கே, செவ்வை யான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தாலே என்னுதல். க்ருதரிமயோயிகளான ரக்ஷஸரைப்போ லன்றிக்கே நேரேயாராக என்னுதல்.

ஈ. - ஏழாம்பாட்டு. ராமவ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மாறுநிரைத்திரைக்கும்சரங்கள்] - சாரிகைவந்தசடக்கு, நாலுதிக்கும் விட்ட அம்புக ளெதிரம்பாய் ஒன்றோடொன்று பொருது கலார் கலார் என்று த்வறிக்கிற த்வரி, கட லிரைத்தாற்போலே இராகின்றது. சாரிகைவந்த சடக்குத் தன்னில்தான்எதிரம்பு கோத்

ஏழாம்பாட்டு - மாறுத்யாதி. “இலங்கைசெற்றநேரே” என்றத்தைக் கடாஷித்தருளிச் செய்கிறார் - ராமஇத்யாதி.

“சரங்கள் - மாறுநிரைத்திரைக்கும்” என்றுஅவ்யயிப்பது. சரங்களெதிரேகலந்து சப்திக்கு மென்று ஸப்தார்த்தம். மாறு - எதிர். நிரைத்து - கலந்து. மாறுநிரைத்திரைக்கும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் - சாரிகைவந்தஇத்யாதி. சாரிகைவந்தசடக்கு - மண்டலாகாரகதியில்வேகம்.

ததுகாணும். [இனநூறு பிண்டலைபோல்புரள] - நூறுநூறுக இனமினமான பிணங்க
ளானவை, அம்புபட்டுருவின சடக்காலே யுயிரோரிடத்தோதுங்கப்பெறுதே இரண்டுண்
டத்திலும் கலந்து மலைபோலேகிடந்து துடிக்கிறபடி. [கடலாறுமடுத்ததிரப்புனலா] -
“சூவலுநூலாணைவறுவாதிஷ்ட” (ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம்) என்று புக்க
தெல்லாங் கோண்டிருக்கக்கடவ கடல், ருதிரவேள்ளத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே மடுக்
கும்படி. “வையமூடு பெருநீரில் மும்மைபெரிதே” என்றாரிறே. [நீறுபட] - “ஸ்ரஸ்ரத
வஸஜஸ்ரீ” (ஸ்ரம்ஸ்ரானஸத்ருஸ்ரீ) என்று சொன்னபடியே ஹஸ்மமாம்படியாக. [இலங்கை
சேற்றநேரே] - நேர்-பொழுதென்றும், நேரமென்றும் காலடரம். இலங்கைசேற்றபொழுது-
மாறநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள் என்றுஅந்வயம். அன்றிக்கே, இலங்கையைச்சேற்ற வாய்ப்
பென்னுதல். மாயாப்ரயோகத்தாலல்ல, செவ்வைப்பூசலிலே நினமகிடர் இலங்கையை
அழித்ததென்னுதல். நேர் - நேராகவேன்னுதல். அப்போது, ஏகாரம் - தேற்றேகாரம்.
ஆர்ஜுவத்தாலே இலங்கைசேற்றது. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நேர்சரித்தான்கொடிக்கோழிகொண்டான்பின்னும்
நேர்சரித்தானெரியுமனலொன்பின்னும்
நேர்சரித்தான்முக்கண்மூர்த்திகண்டாநுப்பன்
நேர்சரிவாணன்திண்டோள்கொண்டவன்றே.

ஆ.— (நேர்சரித்தான்.) - வாணனுடைய தோள்களைத் துணித்தவன்று; தோற்கைக்குக் கொடிகட்டிக்கொண்டு வந்தாற்போலே ஸுப்ரஹ்மண்யன் முகம் மாறித் தோற்றான்; கிளர்ந்தெரிகிற அக்கியும் அப்படியே தோற்றான்; த்ரிணைத்ரனும் பராஜய வ்ரிளையாலே அவகுண்டிதனாய்க் கொண்டுபோனான்; என்னப்பன் ஜயித்தருளினபடி என்! என்கிறார்.

ஒ — எட்டாம்பாட்டில், வாணவிஜயத்தை அதுஸந்திக்கிறார். நேர்சரித் தான் என்கிற பாட்டுக்கெல்லாம் - நேர்சரித்தான் என்று சொல்லுகிறவற்றுக்கெல்லாம். பொருள் - தோற்றத்திலே சரித்தான் என்று. முதுகிட்டுப் பிழைத்துப்போனான் என்ற மாம். [கொடிக்கோழிகொண்டான்] - ஸுப்ரஹ்மண்யன். [திண்டோள்] - ருத்ர வரஸலத்தாலே திண்ணியதோள்.

ப.— அநந்தரம், வாணபுத்திரகாரத்தை அதுஸந்தித்தாநுகிறார்.

அப்பன் - அகிருத்கனுக்குடபகாரகனாகநஷ்டன், (நக்ராதிகளைமுன்னிட்டு), நேர்சரி - ஒதுங்கின, வாணன் - பாணனுடைய. தின் - வரபலாதிகளாலே தநு-மான, தோள் - தோள்களை, கொண்ட - (துணித்து வென்றி) கொண்ட, அன்று - , கோழி - மயிலே, கொடி - கொடியாக, கொண்டான் - கொண்ட சுப்ரஹ்மண்யன், நேர்சரித்தான் - எதிர்நில்லாமல் சாய்ந்துபோனான்; பின்னும் - அதுக்குமேலே, எரியும் - ("ரூபேஜாவா வஸஷ்யபுத்தி") என்று ருத்ரன் தானும்படியான க்ரௌர்யக்கையுடையனாய் உத்ததஜ்வா லாதிகனான, அனலிலான் - அக்கியானவன். நேர்சரித்தான் - எதிர்நில்லாமல்சரித்தான்; பின்னும் - அதுக்குமேலே, முக்கண் - த்ரிணைத்ரனையாலே சக்த்யகிரயக்கையுடைய, மூர்த்தி - ப்ரதானானருத்ரன், (தான் முன்னிற்கமாட்டாமையாலே), நேர்சரித்தான் - முது கிட்டுப்போனான்; கண்டார் - கண்டுகொளே! கோழி - மயில். கண்டிசென்று - ப்ரஸித் தியைச் சொல்லுகிறது.

இ — எட்டாம்பாட்டில், வாணவிஜயத்தை அதுஸந்திப்பிக்கிறார். [நேர்சரித் தான்] - தோற்றத்திலே கெட்டுப்போனான் என்னுதல், முதுகாட்டிப் பிழைத்துப் போனான் என்னுதல். [கொடிக்கோழிகொண்டான்] - மயிலேத்வஜமாக உடையவன்; இளமறியான தேவஸௌநாபதியாகையாலே ஸுப்ரஹ்மண்யன் தூசியிலே கெட்டுப் போனான் என்கை. இவன் கெட்டுப்போனான்பின்பு, ஜ்ஷிபாநின்றிருந்துள்ள அக்கிவந்து தோற்றி, கெட்டோடினான். நாற்பத்தொன்பது அக்கியும் கெட்டோடினபின்பு, த்ரி ணைத்ரனானருத்ரன் முதுகிட்டான். "மகன் கொடியாலே அகப்பட்டான்" என்று கொடியை மறைத்தவிடத்திலும், கண்ணைமறைக்க லொண்ணாமையாலே அகப்பட்டுக் கெட்டோடிப்போனான். தேவதார்தரங்களை ரக்ஷகமாகப் பற்றினாரை, அவர்களெதிரி

கையிலே காட்டிக்கொடுத்துத் தந்தாமைக்கொண்டு தப்பிப்போவர்களென்கை. [அப் பன்] - நிருபாயிகரகூசகன். [நேர்சரிவாணன்] - ரகூசகரானார் அளவு இதுவானால், ரகூசகரானார் அளவுக்கு முதுகு காட்டிப் பிழைத்துப் போம்தொழிய வேறுபோக்கடி இல்லையிறே. [திண்டோள்] - “சூநந ஸு ஹணொவி ஆநு நஸிமெகி” என்றிருக் குமாபோலே, தேவநாந்தரங்களைப்பற்றித் தோள்வலிகொண்டாடி இந்நந்தபடி. ருத்ரன் வரவெலத்தாலே திண்ணிதானதோள். [திண்டோள்கொண்டவன்றே] - உடைபித்ரு ஹீனையாகாமைக்குத் தலையருதே, தோளைத்துணித்துவிட்டான். கீழ் - அஸுரர்களைத் தேவர்களுக்காக மார்நிலே அம்பெற்று ஜயித்தபடி சொல்லிற்று; அவர்களுக்கு அபாய் ராயமாய்வந்த தேவஜாதியையும் ஜயித்தபடி சொல்லிற்று - இப்பாட்டில்.

நதி.—எட்டாம்பாட்டு. வானவிஜய வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழிகொண்டான்] - மயிலே த்வஜமாகவுடையதாய் தேவஸேநாபதியாய் இளமறியாய்க் னுசித்தலைபிலே நிற்கிற சுப்ரஹ்மண்யன், தோற்றா விலே கெட்டான் [பின்னுரித்யாதி]-அவ்வளவிலே நாற்பத்தொன்பது அக்கிகளும் பேரிய கிளர்த்தியோடே எரிந்து தோற்றிற்று; அவையெல்லாம் பின்னிட்டன. [பின்னுரித்யாதி]- “மகன் கொடிகட்டிக்கொண்டுசென்று இளிம்புபட்டான்” என்று தன்கொடியைப் போகட்டு வந்து தோற்றின அந்தரத்திலே, கண்ணைப்பதைத்துக் கெட்டோடத்தோடங்கினான். அவன் மறைத்துக்கொண்டுபோக, இவர், முக்கண்மார்த்தி கண்டார் என்று - கண்ணைக்காட்டிக் கொடுக்கிறார். எல்லாம் செய்தாலும் உடம்பில் அடையாளத்தை மறைக்கப்போகாதிறே. “வாணனீரைஞ்ஞாறு தோள்களைக் துணித்தநாளந்தவந்தவாகுலம்” என்றுபாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாத வாகுலமிறேயது. அப்பன் - நிருபாயிகரகூசகன் [நேர்சரிவாணன்]- ப்ரதானான வாணன் தான்வாராத்தோற்றினான்; அவனுர் பின்னிட்டோடத்தோடங்கினா னென்னுதல்; நின்றவிடத்திலேநின்று முதுகு காட்டினானென்னுதல். கையிலாயுதம் போசட்

எட்டாம்பாட்டு - நேர் இத்தயாதி. “வாணன் திண்டோள்கொண்டவன்றே” என்றத்தைக் கடைகித்தவதாரிகை - வாணவிஜய இத்தயாதி.

“கொடிக்கோழிகொண்டான்” என்றதுக்கர்த்தம் - மயிலே இத்தயாதி. கோழி - மயில். இளமறியாய்-இளங்குட்டியாய். மறி-குட்டி. இளமறியென்று - குதிரைக்குட்டிக்கும்பேர். “நேர்சரிந் தான்” என்றதுக்கர்த்தம் - தோற்றாவிலேகெட்டான் என்று. “நேர்சரிந்தான்” என்றதுக்கு - “எதிர்நில்லாமைசாய்ந்துபோனான்” என்று உடையிலுப்பதார்த்தம். “பின்னும்” என்றது - அதுக்கு மேலேயென்றபடி. இப்படி மேலுமர்த்தங்கண்டு கொள்வது. “அனலோன்” என்றது - ஜாத்யேக வசநென்று விவகித்தார்த்தம் - அவ்வளவிலே இத்தயாதி. சுப்ரஹ்மண்யனுக்குக் கொடியைச் சொல்லி, இவனுக்குக் கண்ணைச்சொன்னதுக்கு லாவம்-மகன் இத்தயாதி. இளிம்புபட்டான்- எளிமைப் பட்டான். இளிப்பு - எளிமையும், அசாதாரணமும். “கண்டார்” என்றதுக்கு லாவம் - அவன் மறைத்து இத்தயாதி. அவன் மறைத்துக்கொண்டுபோனால் இவர்க்குத்தெரியுமோ? என்ன - எல்லாம் செய்தாலும் இத்தயாதி. எல்லாம்செய்தாலும் - கொடிமுதலானவற்றை மறைத்தாலுமென்றபடி. அப் படி கண்ணைப் புதைத்தக்கொண்டு ஓடுப்படியான ஆபத்துண்டோ? என்ன - வாணனீ இத்தயாதி. பாணனுடைய ஆயிரந்தோள்களையுங்கழித்தவன்று, ருத்ரன்கெட்டுப்போன பாவஸ்யம், க்ருஷ்ண னுடைய முகம்பெறுகைக்காக ஸ்தோதரம்பண்ணின பாவஸ்யம் முதலான அந்த அந்த வ்யாகுலமென்ற படி. திருச்சந்தவிருத்தம் எழுபதாம்பாட்டு, “ருத்தமோடு” இத்தயாதி. “நேர்” என்று - ப்ரதான மாய், ‘ப்ரதானானவாணன்’ என்றபடி. வாரா - வந்தென்றபடி. சரிகை - தாழ்ந்துபோகையென்று விவகித்தார்த்தம் - அவனுமீர்நின்று இத்தயாதி. சரிகை - சையுடில்யமாகவிவகித்து, தச்சார்யமான கருந ராஜரித்யமாக அர்த்தாந்தரம் - நின்றவிடத்திலேநின்று முதுகு காட்டினான் என்னுதல்வன்ற.

[illegible]

ரானபோது ரக்ஷகராகவலிமானித்து, ஆபத்துவந்தவாறே இவர்களைக்காட்டிக்கொடுத்தத் தம் தாமைக்கேரண்டு தப்புவர்கள் ; ஸர்வாவஸ்துதையிலும் தன்னையழியமாறியாயினும் ஆழித ரக்ஷணம் பண்ணுவான் ஸர்வேஸ்வரனாகையாலே ஆஸ்ரயணியன் இவனே ; அல்லாதார் ஆஸ்ரயணியரல்ல ரேன்னுமிடம் சொல்லிற்று. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அன்றுமணீரேரிகால்விண்மலைமுதல்
அன்றுகடர் இரண்பேறவும்பின்னும்
அன்றுமழையுயிர்தேவும்மற்றும் அப்பன்
அன்றுமுதல்உலகஞ்செய்ததுமே.

ஆ—(அன்று) . ஸங்கல்ப லேசுத்தாலே நிஷித ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம் ஹாரங்களைப்பண்ணியருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அத்யல்பவலப்ரதிகூலகிரஸநம் ஒரு பொருளோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், வானனை உமிழ்த்தவன்றுதொடங்கி ஜகத் உண்டாயிற்று என்கிறார். ஆதிஸ்ருஷ்டியாகவுமாம்.

[அன்றுமணீர் எரிகால் விண்மலைமுதல்] - உத்பஞ்சகங்களையும் அன்று உண்டாக்கினான். [அன்று கடரிண்டு பிறவும்பின்னும்] - சந்த்ரஸூரியர்களும் மற்ற முள்ளனவும் உண்டாயிற்று. [அன்று மழையுயிர்தேவும்மற்றும்] - வர்ஷத்தையும் அத் தாலே ஜீவிக்கக்கடவதான ப்ராணிகளையும் மற்றமுண்டான தேவதைகளையும் மற்றும் உண்டாக்கினான். [அப்பனன்றுமுதலுலகஞ்செய்ததுமே] - அப்பன் அன்று தொடங்கி இந்தலோகத்தையும் உண்டாக்கிற்று.

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அப்பன் - ஜகதுத்பாடகனான மஹோபகாரகன், முதல் - ப்ரதமத்திலே, உலகம் - லோகத்தை, செய்ததும் - உண்டாக்கிற்றும், அன்று - ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே, மணீரேரிகால்விண் - அதுக்கு ஹேதுபூதமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களையும், மலைமுதல் - பெளதிகங்களில் பர்வதாதி பதார்யங்களையும், செய்ததும் - செய்ததும், அன்று - அக்காலத்திலே, கடர் - சந்த்ராதித்யர்கள், இரண்டு - இருவரையும், பிறவும் - அல்லாத தேஜஃ பதார்யங்களையும், செய்ததும் - செய்ததும், அன்று - அக்காலத்திலே, பின்னும் - அதுக்குமேலே, மழை - வர்ஷத்தையும், உயிர் - வர்ஷோபஜீவிகளான ப்ராணிகளையும், தேவும் - வர்ஷப்ரஹ்மான தேவர்களையும், மற்றும் - மற்றும் ப்ராணிபதார்யங்களையும், செய்ததும் - உண்டாக்கிற்றும், அன்று - அக்காலத்திலே, க்ரமஸ்ருஷ்டியன்று, யுகபத்ஸ்ருஷ்டி யென்று கருத்து.

‘நேர்சரிவாணன்’ நேர் - ப்ரதானமாய், சரி - பின்னிட்டுடோடின, வாணனுடைய என்னுதல் ; முதுகு காட்டின வாணனுடையவென்னுதல்என்றஸப்தார்த்தம். “ருத்ராதிகளை முன்னிட்டொதுங்கின பாணனுடைய” என்ற உரையில் ஸப்தார்த்தம். கொண்டவன்று - ஸ்வாதீநமாக்கிக்கொண்டவன்று. அணித்தவன்றுஎன்றது ஹலிதார்த்தம். “தோள்களைத்துணித்துவென்றிகொண்டவன்று” என்றஉரையில் ஸப்தார்த்தம். (அ)

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பொண்ணைஜயித்த அன்றுதொடங்கி, ஜமத்துண்டாயிற்று என்கிறார். ஆதிஸ்ருதியைக் சொல்லிற்றாகவுமாம். [அன்று மண்ணீரெரிகால் விண்மலைமுதல்]-ஊதபஞ்சகங்களென்ன, ஹுமிக்கு ஆயாரமான மலைபென்ன, இவை தொடக்கமாக, [அன்றுசுடர்இரண்டு]-சந்த்ராகூர்யர்களுமுண்டாயிற்றுஅன்று. [பிறவும்]-மற்றுமுண்டான நகஷத்ரக்கூறாதி தேஜ்பதார்யங்களும். [அன்று மழையுயிர்தேவும் மற்றும்] - மேவத்தையும், வர்ஷஜலத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவப்ராணிகளையும், வர்ஷத்துக்கு உத்பாடகரான தேவர்களையும், மற்றும் அதுந்தமான பதார்யங்களையும் அன்று உண்டாக்கினான். [அப்பன்] - ஸர்வோத்பாதகனாவன், அன்றுமுதல் ஜமத்தை உண்டாக்கிற்று. வாணனைத்தோற்பித்த அன்றுமுதல் என்னுதல், ரூபநாமங்களை இழந்து “ஸுஷேவ” என்கிறதொழியிலே, “ஸஹ-ஸ்யூரூ” என்று ஸங்கல்பித்த அன்றுமுதல் என்றுமாம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டியும் விஸஜாதீயமாகையாலே, அத்நையும் விஜயமாக அங்ஸந்திக்கிறாகவுமாம். [அப்பன் - முதலுலகம் செய்ததும் - அன்று] - மஹோபகாரகன் ப்ராமத்திலே லோகத்தை யுண்டாக்கிற்றும் ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே, அதுக்கு ஹேதுவாக “மண்ணீரித்யாதி” ; அன்றிக்கே, கீழும் மேலும் க்ருஷ்ண ஸ்ருத்தாந்தமாகையாலே, பொண்ணைஜயித்த அன்றகிடர் ஜகத்தை யுண்டாக்கிற்றென்று அத்நையே பேசுகிறாகவுமாம் ; பயிர்செய்கையென்றே வேண்வேது: பயிழியாமல் நோக்கினவன்றிறே பயிர்செய்ததாவது.

[அன்றுஇத்யாதி]-காரணங்களோகோர்யங்களோடு வாசியற வுண்டாக்கினபடி [சுடரிரண்டு] - சந்த்ராதீத்யர்களை யுண்டாக்கினபடி. [பிறவும்] - மற்றுமுண்டான நகஷத்ராதீ தேஜ்பதார்த்தங்களும், அதுக்குமேலே வர்ஷிக்கக்கடவதான மேகம்; (மழை மேகம்.) வர்ஷத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவ மற்றை ஆத்மாக்கள், வர்ஷத்துக்குஉத்பாதகரான தேவர்கள், மற்றுமுண்டான தீர்யக்ஸ்த்தாவராதிகள். [அப்பன்] - ஸர்வோத்பாதகனாவன். [அன்றுமுதலுலகம்செய்ததுமே] - தனித்தனியே சொல்லவேணுமோ? பொண்ணை ஜமித்துரரசவத்தவன்றகிடர்இத்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தது என்கிறார் என்னுதல். (நாம ரூபங்களையிழந்து “ஸுஷேவ” (ஸதேவ) என்கிற தசையிலே “ஸஹ-ஸ்யூரூ” (பஹ-ஸ்யாம்) என்று ஸங்கல்பித்த அன்றுமுதலென்றுமாம்.) (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு - அன்றுஇத்யாதி. இப்பாட்டிலே - ஸ்ருஷ்டியை யருளிச்செய்ததற்கு இரண்டிலாவம் - ஸ்ருஷ்டியும்இத்யாதிவாக்யத்வமத்தாலே. விஸஜாதீயமாகையாலே என்றது காட்டாராற் செய்யப்படுமதல்லாமையாலேஎன்றபடி. முந்தின அவதாரிகை - ‘பத்தம்பத்தாக’ என்ற ப்ரவேஸவாக்யத்துக்குச்சேரும். பொண்ணை தமித்தவன்றே ஜகத்உண்டாயிற்று? என்ன-பயிர் செய்கைஇத்யாதி. பூதபஞ்சகங்கள் காரணமாய், மலைமுதலானவை கார்யமாகையாலே யருளிச்செய்திருார் - காரணங்களோடுஇத்யாதி. ப்ருதிவ்யாதி ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னவந்தாம் லோகஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னதுக்குலாவம் - தனித்தனியேஇத்யாதி. ஈராக - த்வைராஜ்யம். மண்ணீரெரிகால் விண்மலைமுதல் - அன்றுண்டாயிற்று; இரண்டெடரும் பிறவும் - அன்றுண்டாயிற்று; பின்னும் அதுக்குமேலே, மழையுயிர்தேவும்மற்றும் - அன்றுண்டாயிற்று; அப்பன் - உலகம் செய்ததும் அன்று முதல்,என்றவ்யம், ஸ்ருஷ்டிபரமானபோது, அப்பன், முதல் - ப்ரதமத்திலே, உலகம்செய்ததும், அன்று - ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே; மண்ணீரெரிகால் விண்மலைமுதல் செய்ததும், அன்று அக்ராலத்திலே; சுடரிரண்டு, பிறவும் செய்ததும் அன்று; பின்னும் மழையுயிர்தேவும் மற்றும் செய்ததும் அன்று என்றவ்யம். “செய்ததும்” என்றத்தை - மூன்றுபாதத்திலுங் கூட்டுவது. பிறவும் - மற்றுமுண்டானவையுமென்றபடி. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

மேய்கிறைகீழ்புகமாபுரளச்சுனை
வாய்கிறைகீர்பிளிறிச்சொரியஇன
ஆகிறைபாடியங்கேயோடுங்க அப்பன்
தீமழைகாத்துக் குன்றமேடுத்தானே.

ஆ—(மேய்கிறை.) - பசுக்களுக்கும் இடைபார்க்கும், கீழேபுக்கு நிர்ப்பயமாக வர்த்திக்கும்படியாகவும்; மலையோர பரிவர்த்தமான வாகரியுதங்கள் கீழே புரளும்படியாகவும், பூர்ணரஸஸாஸுக்கள் அயோமுகமாய் ஸகோஷமாய் ப்ரவஹிக்கும்படியாகவும் பூநீகோவர்த்தநத்தை எடுத்தருளி, வாயகமான வர்ஷத்தைத்தடுத்தருளி, இந்தரணை ஜயித்தருளினான் என்னப்பனென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், மோவய-கோவரணம் பண்ணிச் செய்தருளின அகையைய அநுஹிக்கிறார்.

[மேய்கிறையென்று தொடங்கி] - மேய்கிற நிறை வாயிற்புல்லோடு கீழேபுகவும், அங்குண்டான ஆணைதொடக்கமான தீரங்குக்கள் கீழேபுரண்டுவிழவும் சுனைகள் வாயளவும் நிறைந்த நிறை ஒசைப்படச் சொரியவும் அதிஸம்ருமான திருவாய்ப்பாடி அங்கே ஒடுங்கவும். மேய்கிறை கீழேபுகவென்று - மலையை எடுத்த கடுப்பைச்சொல்விற்று. [அப்பனென்று தொடங்கி] - அப்பன் மலையைஎடுத்து நாஸகமான மழையைக் காத்தான். எல்லாப்பாட்டிலும், அப்பனென்று - எம்பெருமானை உகந்து கொண்டாடினார்.

ப.—அநந்தரம், கோவர்த்தநோத்தரணத்தை அநுஹிக்கிறார்.

மேய் - மேய்கிற, நிறை - பசுக்களானவைகள், கீழ் - கீழே, புக - ஒதுங்கும்படியாகவும், (கீழ்மேலாகவெடுத்தபடியாலே), மா - பர்வதவர்த்திகளான மஜாதிம்ருகங்கள், புரள - புரண்டுவிழும்படியாகவும், சுனை - சுனைகளினுடைய, வாய் - வாயளவும், நிறை - நிறைந்த, நீர் - நீரானது, பிளிறி - பெரியகோஷத்தோடு, சொரிய - சொரியும்படியாகவும், இனம் - இனமான, † ஆய்கிறை - ஆயரையும் பசுத்திரையு முடைய, பாடி - திருவாய்ப்பாடியும், அங்கே - , ஒடுங்க - ஒடுங்கும்படியாகவும், அப்பன் - ஆபநிவாரகனான க்ருஷ்ணனானவன், தீ - விநாஸஹேதுவான, மழை - மழையை, காத்து - , குன்றம் - கோவயுகமாகிற பர்வதத்தை, எடுத்தான்—.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், மோவய-கோவரண விஜயத்தை அநுஹிக்கிறார். [மேய்கிறை கீழ்புக] - நினைவின்றியே வர்ஷிக்கப்புகவாதே மலையை எடுத்தபோது, மேய்கிறபசுக்கள் வாயிற்புல்லோடே கீழேபுக்கு ஒதுங்கவும். [மாபுரள] - கீழதுபோலதாக மலையைப் பிடிக்கையாலே, மலையில் ஆணைதொடக்கமான ம்ருகங்கள் கீழ்புரண்டுவிழவும். [சுனைவாய் நிறைநீர்பிளிறிச்சொரிய] - சுனைவாயளவும் நிறைந்த நீர் ஒசைப்பட்டுச் சொரியவும். [இனவாநிறைபாடி] - அதிஸம்ருமான திருவாய்ப்பாடி. “கற்றுக் கறவைக்கணங்கள்” என்கிறபடியே ஒருதிறத்திற் பசுவொழுகையமுடைய ஊர். [அங்கே ஒடுங்க] - பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரும் மலையின்கீழே ஒதுங்கவும். [அப்

† 'ஆய்கிறை' என்ற உரையின் பாடம்.

பன்] - ஆபத்ஸவனா உபகாரகன். [தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே] - மலையை எடுத்து, நாஸகரமான மழையைக்காத்தான். பசுக்கள் பக்கலிலும் பெண்கள் பக்கலிலும் க்ருஷ்ணன் க்ருபை பண்ணுகைக்குவேறுது - அஜ்ஞதையும் பாரதந்த்ரியமும்.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. கோவர்த்தநோத்தாணம்பண்ணி ரக்ஷித்த சேயலை யநுஸந்திக்கிறார்.

[மேய்கிறைகீழ்புக] - மேய்கிறபசுக்கள் புல்லும்உமிழாதே அசையிட்டுக்கொண்டு கீழேபுகு. [மாபுரள] மலையைமேடுத்து மறிக்கையாலே அங்குவர்த்திக்கிற ம்ருகங்களில்லாம் புரணலிழ. மா-ம்ருகம். [சனைவாய்நிறைநீர்பிளிறிச்சோரிய] - சனையிடத்து நிறைந்துநிற்கிற நீரானது, நிறைகுடத்தைக் கவிழப்பிடித்தாற்போலே சப்தித்துக்கொண்டு சோரிய; ஒருமழைகாக்கப்புகு, அங்கேயநேகம் மழையையுண்டாக்கினபடி. [இனவா நிறைபாடியங்கே யோடுங்க] - பசுத்திரளும் திருவாய்ப்பாடியும்அங்கேயோடுங்க. (ஒருதரத்தில் பசுவொழுங்கையுடையவூர்.) [அப்பன்] - ஆபத்ஸகனா உபகாரகன். [தீமழைகாத்து] - விநாசத்தைவினைக்கவந்தமழையாகையாலே தீமழையென்கிறார். இடையரும் பசுக்களு மன்றிக்கே அன்று தாமாகாதே நோவுபட்டார். [குன்றமெடுத்தானே] - மலையை எடுத்துக்காத்த மஹோபகாரக னென்கிறார். “பசிக்ராஹம் ஆறுந்தனையும் வர்ஷித்துப்போவா னுக்கு” என்று ஏழுநாளிறே மலையையரித்துக் கொடுகின்ற நோக்கிற்று. ராவணாதிகளாகி லிறே யழியச்செய்யலாவது? அநுகூலனுக்குவந்த ப்ராதீகூல்யமாகையாலே செய்யலாவது இத்தனையிறே. இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று - ஆபுதிதன் தப்பினாலும் தான் பொறுத்து ரக்ஷிக்கு மென்றபடி.

(க0)

பதினொராம் பாட்டு.

குன்றமெடுத்தபிராநடியாரோமே
ஒன்றினின்றசடகோபனுரைசேயல்
நன்றிபுனைந்தவோராயிரத்துள் இவை
வேன்றிதரும்பத்தும்மேவிக்கற்பார்க்கே.

பத்தாம்பாட்டு — மேய்கிறை இத்யாதி. “தீமழைகாத்து” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவ தாரிகை - கோவர்த்தந இத்யாதி.

வர்த்தமார்த்தம் - மேய்கிற இத்யாதி. “மா” என்று - காற்காலுடைய ஜந்து. மறிக்கை - கவிழ்த்தப்பிடிக்கை. பிளிறி - சப்தித்து. ரஸோக்தி - ஒருமழை இத்யாதி. “மேய்கிறை” என்று - காட்டில் வர்த்திக்கும் பசுக்களையும், “இனவாநிறை” என்று - ஊரில்வர்த்திக்கும் பசுக்களையும் சொல் லுகையாலே, புந்ருத்தியில்லை. மழை நல்லதன்றோ? “தீமழை” என்பானென்? என்ன - விநாசத்தை இத்யாதி. “காத்து” என்று - ஸாமாந் பமாகச் சொன்னதுக்குகூறவும் - இடையரும் இத்யாதி. “அப் பன்” என்றதுக்கார்த்தம் - மலையை இத்யாதி. மலையைமேடுக்கிறதென்? அவனை நிரவரிக்கவொண் ணாதோ? என்ன - பசிக்ராஹம் இத்யாதி வாக்யதர்யம். பசிக்ராஹம் - பசியினாலுண்டான கோபம். வர்ஷித்துப்போவானுக்கு - வர்ஷித்துப்போகட்டு. இத்தால் மலித்தவர்த்தம் - இத்தால் இத்யாதி. மேய்கிறை கீழ்புகும்படியாகவும் மாபுரளும்படியாகவும் இத்யாரப்ய, ஒடுங்கும்படியாகவும், அப்பன் தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே இத்யந்வயி.

(க0)

ஆ.—(குன்றமெடுத்த.) - ஆழ்வார் தாமும் கோவர்த்தநத்தின்கீழே திருவாய்மொழி கூடிநின்று கோவர்த்தநோத்தரண பூர்வக விஜயரூப ஸகல திவ்யசேஷத்தங்களையும் ஏத்தின இத்திருவாய்மொழியை ஸாதாமாகக்கற்பார்க்கு, இத்திருவாய்மொழியில் ஓரோர்பாட்டிலே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், எம்பெருமானுடைய விஜயங்களைத்தொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருத்யமாகக் கற்பார்க்கு இதுதானே விஜயங்களைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு ஸர்வப்மகார விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்று மலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

குன்றமெடுத்த - கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின, பிரான் - மஹோபகாரக ஞான க்ருஷ்ணனுக்கு, அடியாரொடும் - அஸாயாரண சேஷபூதரான பாகவதர்களோடே, ஒன்றி - ஏகிவித்து, நின்ற - நின்ற ஸ்வரூபத்தை யுடையாய்க்கொண்டு, சடகோபன் - ஆழ்வாரூடைய, உரைசெயல் - வாசிகவ்ருத்திருபமாய், ஓர் - அத்விதியமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள்ளே, நன்றி - ஸர்வேஸ்வரனுடைய விஜயபதாரங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கையாகிற நன்மையை, புனைந்த - உடைய, இவைபத்தும் - இப்பத்தும், மேவி - அர்த்த ஸஹிதமாக, கற்பார்க்கு - அப்யஸிப்பார்க்கு, வென்றி - ஸர்வப்மகாரவிஜயத்தை, தரும் - கொடுக்கும். இது, கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், ஸர்வேஸ்வர விஜயங்களைத்தொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருத்யமாகக்கற்பார்க்கு, இதுதானே விஜயங்களைக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[குன்றமெடுத்தபிரான் இத்யாதி]-மோவய-நோபரணம்பண்ணின உபகாரக ஞான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலே தம்மையும் அந்யதமராக நினைத்திருந்த ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இது. மலையை எடுத்த அன்று மலைக்கீழே ஒதுங்கினவர்களைப்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்கு அஞ்சி க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே ஒதுங்குமவர்கள் வைஷ்ணவர்கள்; அச்செயலுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்கவராயிற்று இவர். [நன்றி இத்யாதி] - ஸர்வேஸ்வரன்விஜயங்களைச் செறியத்தொடுத்த இவைபத்தும், ஆதரித்துக் கற்பார்க்கு இதிற்கொல்லுகிற விஜயத்தைக்கொடுக்கும். இச்சேதநனுக்கு விஜயமாவது - ஸர்வேஸ்வரவிஜயமிறே. அதுமேவயிறே இவர்க்கு புருஷார்ப்யமும். ஸம்ஸாரவிஜயத்தைக் கொடுக்கும் என்றுமாம். [நன்றிபுனைந்த] - ஸர்வேஸ்வர விஜயரூபமாய் ஆதமாவுக்கு புருஷார்ததமுமாயிருந்த இத்தைத்தொடுத்த.

ஈடு.—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்கு இதுதானே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

[குன்றமெடுத்தஇத்யாதி] - கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின நீர்மையிலும் அப்போதை யழகிலும் ஈடுபட்டிருக்குமவர்களோடே கூடிநின்று தாமும் ப்ரீதராய், ப்ரீதிக்

நிமமம்.—குன்றம் இத்யாதி. 'வென்றிதரும்பத்தம் மேவிக்கற்பார்க்கே' என்றத்தைக் கடைசித்து - அவதாரினர்.

"குன்றமெடுத்தபிரானடியார்" என்றதுக்குஹ்வம் - கோவர்த்தந இத்யாதி. "பிரான்" என்னையாலே - நீர்மையிலும் என்றது. அப்போதை யழகாவது - மலையை யெடுத்துக்கொண்டு த்ரிபங்கியாய் நின்றபோதை யழகு "அடியார்" என்னையாலே - ஈடுபட்டிருக்குமவர்கள் என்கிறது.

குப் போக்குவீடாகச் சோன்ன பாகரமாயிற்று. [நன்றிபுனைந்தவோராயிரம்] - ஸர்வேஸ்
வரனுடைய பரத்வ ஸௌலப்யங்களை வகையிட்டேத் தோடுத்த ஆயிரம். நஸ்மையாவது -
ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு, இவனே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றும், ஸர்வஸுலஹனென்றும், ஸர்வ
ஸமாஸ்ரயணீயனென்றும் சொல்லுகையிறே; அவையிறே - முதல்திருவாய்மொழிதோடங்கி
அருளிச்செய்தது. எம்பெருமானுடைய விஜயங்களைத் தோடுத்துச்சோன்ன இப்பத்தும்.
[மேவிக்கற்பார்க்கு - வேன்றிதரும்] - ஸாதரமாகக் கற்பார்யாவர் சிலர், அவர்களுக்கு
விஜயத்தைப் பண்ணிக்கோடுக்கும். ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு ஐஸ்வர்யவிரோதியைவேன்று
கோடுக்கும்; கேவலனுக்கு விரோதநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கோடுக்கும்; ஹவச்சரணர்த்
திகளில், உபாஸகனுக்கு இந்தரியஜபாதிகளைப் பண்ணிக்கோடுக்கும்; ப்ராபந்நனுக்குக் கைங்
கர்யவிரோதிகளை வேன்றுகோடுக்கும். (கக)

ஒன்றி - கூடி, நன்றி - நன்மை, உரைசெயல் - வாசகவ்ருத்திருப்பமான, "நன்றிபுனைந்த" என்றதுக் கர்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரானுடைய இத்யாதி, புனைந்த - தொடுத்த, "நன்றி" என்றால் - பரத்வாதி களைக்காட்டுமோ? என்ன - நன்மையாவது இத்தபாதி, அப்படிச் சொல்லிற்றோ? என்ன - அவையிந்நே இத்யாதி, "நன்றி" என்றத்தை - * ஆயிரத்துக்கு விசேஷணமாக்கிக் கீழருளிச்செய்து, "நன்றி" என்றவ்ய்யங்களை - இப்பத்துக்குவிசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் - எம்பெருமானுடைய இத்யாதி, "வென்றிதரும்" என்று-ஸாமான்யஸப்தமாகையாலே, ஸகலமலப்ரதமென்கிரூர் - ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே, அடைவேயந்வயம், மேவி - ஸாதரமாக, வென்றி - ஜயம். (கக)

திரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி.—சூதநதாஹிதயோகிஸாநா
 ந-குலகாலிஷுதாநநுவகாந வுரூபவொதகேந । சூதாவகாநவிமகாநதி
 மொமநீபாநயுக்யநு ஸாஜிதநவவதாபெயு ॥

தரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யாத்நாவளி.—(ஆழியெழ) விசுராஜா
விஷ்வாநா சிஜீதயேநதஸூரஜுகெஹபுருதயாக்ருஃ கஸெவொகாநாநா
கூதிநிலரஹரணாஸெஜித்யாஜபுஹாஸாக் । ஸுபாஸஸெஜாஸகஸுபாஸுரஹஜவந
ஸெஜநாஸெவொகஸுஸெஜயபுருத்யாமொவயபுநாஸெஜஸுபுஜமடிவநபுகி யம்ஸீஸ
சோஹ.

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

ஆழிவண்ணன் தன்விசயமானவைமுற்றுங்காட்டி
வாழிதனாலென்றுமகிழ்ந்துநிற்க - ஆழிலவை
தன்னையின்றுபோற்கண்டுதானுரைத்தமாறன்சொல்
பன்னுவரோநல்லதுகற்பார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—கற்பார் - ப்ரவேசுங்கள்.

ஆ.—(கற்பாரிராமபிரானை) - ப்ரஸதுத த்ரைலோக்யவிக்ரமண அம்ருத மயூராத்வி விஜயரூப திவ்யசேஷ்டிதங்களுடைய பரோபகாரத்வ லக்ஷண குணத்வாகா ரத்ஸ்த யநுபவிக்கிறார். அதனா, ப்ரஸதுத தசரதாத்மஜதிவ்யசேஷ்டிதங்களிலே திரு வுள்ளந்தாழ்ந்து,மற்றும் ப்ரஸதுத திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் 'தஜீயம்' என்னும் இவ்வா காரத்தா லநுபவிக்கிறார்.

ஒ—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தமக்கு வலாயாநாரீ மாகக் காட்டியருளின, பேசவும்கினைக்கவும்முடியாதே பெரும்பரப்பான விஜயப்ரகாரங் களை அநுஸந்தித்துத் தம்முடைய ஸுலஹாசிபோய்யரித்த ஆழ்வார், ஆபூரிதார்யமான இந்த விஜயங்களுக்குஅடியான அவனுடைய க்ருபாதிசூணங்களையும் ராமாதிதிவ்யாவதாரங்களையும் அநுஸந்தியாநின்றுகொண்டு அதிப்ரீதராய், கையிலேநிதியிருக்க அத்நைத யற யாதே ஁ஃவப்படுவாரைப்போலே, இக்குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய வேறே சிலை ருலையரித்து அந்யபாராய்ச்செல்லுகிற ஜகத்நைதக்கண்டு விஸ்மிதமாகிறார். கீழிந்தி வாய்மொழியிலே “மாறுகிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்” என்று ப்ரஸதுதமான ராம வ்ருத்தாந்தத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய் அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளையெழும் அநு ஸந்தித்த ஆழ்வார், இவனுடைய ஓரொருநீர்மையையுடைய மற்றைத்தி நவவதாரங்களையும் இவனுடைய குணப்ரஸங்கத்தாலே அநுஸந்தித்து, இப்படியாலே இத்திருவாய் மொழியுடைய ராமகுணவிஷயமென்றுமாம்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - அநேகவித விஜயாபநாநங்களை யுடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அதிசயிதஸக்தியோ ஁த்நைத யநுஸந்தித்து, விரோயி நிரஸந ஸமர்த்தன்அவனையென்றறுதியிட்டவர், “அவனையொழிய வேறுரக்ஷகரிசிலே” என்னும்இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக; ஸ்வாபிமாநாந்த஁ஃவ மாத்ரத்தாலே அவனுடைய அதிசயிதபுருஷார்த்த ப்ரதத்வத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி யுக்தமான ரக்ஷண ப்ரகாரத்தையும், சிசுபாலமோக்ஷத்தையும், ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும் பூநீ வராஹவ்ருத்தாந்தத்தையும், ஆபூரிதார்த்தமான அர்ச்சித்வஸாமர்த்தயத்தையும், மார்க் கண்டேய ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆபூரிதோபகாரகமான ஹிரண்யநிரஸநத்தையும், பாண்டவவிரோதிபஞ்சநத்தையும், ஸம்ஸாரசிவர்த்தகத்வத்தையுமநுஸந்தித்து, ஏவம்வித ஸ்வ஁வானாய் அதிசயிதஸீலப்ரகாசகமான அவதாரவைலக்ஷண்யத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வ ரானையொழிய, அநிஷ்டநிவ்ருத்தயர்த்தமாகவும் இஷ்டப்ரபத்தயர்த்தமாகவும் ஆஸ்ரயணீ யர்வேறொருருவரில்லை யென்னுமிடம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமென்றருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - இவர்க்கு ஓடின வலஹாநியெஸ் லாம் போம்படி தான்பண்ணின விஜயங்களைக்காட்டி அநுபவிப்பிக்க, அநுபவித்துயரித் தார்; ஆபூரிதார்த்தமான விஜயங்களுக்கடியான ஸீலாதிசூணங்களையும், அதடியாகவந்த ராமாதிதிவ்யாவதாரங்களையும் அநுஸந்தியாநின்றுகொண்டு ப்ரீதராய், “ஸம்ஸாரிகளில் இவன் வாசிபறிந்து இவனுடைய குணநு஁வம் பண்ணுகிறாருண்டோ?” என்று பார்த்த விடத்து, கையிலே நிதியிருக்க அத்நைதயறியாதே புறம்பே அந்யபாராய் ஁ஃவப்பட்

தெத்திரிவாரைப்போலே, இக்குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய வேமசிலவற்றிலே யரிப் பதே! என்று விஸ்மிதராய், அவதாரங்களையும், அவதரித்துப்பண்ணின விஜயங்களையும், அதுக்கடியான ரீலாஹகுணங்களையும் அதுஹித்துப்பேசுகிறார். ஆழ்வான் பத் துப்பாட்டையும் ராமவிஷயமாக நிர்வஹித்துப்பேரும்; ராமாவதாரத்தில் பகவாதத் தாலே, “பேரெயில் சூழ்கடற்றென்னிலங்கை செற்றிரான்” என்றும், “மாறுநிரைத் திரைக்கும் சரங்கள்” என்றும் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வவதாரத்தில் உண்டான குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ஒரோரீமைகளையுடைய மற்றையவதாரங்களையும் இக்குணப்ரஸங்கத்தாலே அநுஸந்தித்தும், இப்படியாலே ராமவ்ருத் தாந்தத்தைப் பேசுகிறார்” என்று ஆழ்வான் நிர்வாஹம்.

நடு.—கீழில்திருவாய்மொழியில் - எம்பெருமானுடைய விஜயங்களை யநுப லீத்தார்; அவைதான்ஆபுரிதார்த்தமாயிறேயிருப்பது. “அவன்தன்னை இவர்களுக்காக்கி வைக்க, இவர்கள் ஸாஹ்யவிஷயங்களிலே யந்யபரராவதே” என்றுஆச்சர்யப்படுகிறார். “யவ்யரவ்ய” (யஸ்யாஸ்யமி) என்று - யாவனொருவனுடைய ஸத்தையே பிடித்து அவ னுக்காயிருக்கும், அப்படியிருக்கிறவன்தான் உத்பத்தியே பிடித்து இவனுக்காக்கிவைக்கிற னிறே. ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஐம்மங்களிலே வந்துபிறந்தபடியையும், தன் ஸ்வரூப ரூபகுணத்தையுடையப் பிறர்க்குஆக்கிவைக்கிறபடியையும், அதுக்கடியான க்ருபையைத் தனக்கு வடிவாகவுடையனாயிருக்கிறபடியையும், க்ருபாகார்யமான செயல்களையும் அநுஸந் தித்து, “அவ்வரகேஹிரண்யநியமிநியாய உபரிஸஞ்சரந்தோயதாநத்ரக்ஷயந்தி” என்கிற படியே முற்றத்திலே ஹிரண்யநியி புதைத்துக்கிடக்க, அத்தையறிமாதே மேலே ஸஞ்சரித் துப் புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலே இஸ்ஸம்பத்துத் தங்களுக்காயிருக்க ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே போதுபோக்குவதே! என்றுஆச்சர்யப்படுகிறார்.

ஆழ்வான் ஒருகால், இத்திருவாய்மொழியடங்கலும் ராமாவதாரவிஷயமாக்கி நிர்வஹித்தானும். அதுக்கடி: ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில் குளப்படியும்போலே, பெரு மாளுடைய குணத்தில் ஏகதேசங்களிறே அல்லாத அவதாரங்கள்எல்லாவற்றிலுமுள்ள தென்று. “பேரெயில்சூழ்கடல் தென்னிலங்கைசெற்றிரான்” என்றும், “மாறுநிரைத்

கற்பார்ப்ரவேஸே: வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில்திருவாய்மொழி யில் இய்யாதி. “கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றங் கற்பரோ,” “காரணற்கானன்றியாவரோ,” “சேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றங்கேட்பரோ” இய்யாதியைப்பற்ற - ஸாஹ்யவிஷயங்களிலே இய்யாதி. ‘தன்னையிவர்களுக்காக்கி’ என்கைக்கு, வாஸ்தவாகாரம் ஏதென்கிற சங்கையிலே விஸ்தா ஸங்கதி - யஸ்யாஸ்யமி இய்யாதி. “நாட்டிற்றிற்றது” இய்யாதியைப்பற்ற - ரக்ஷணத்துக்கீது இய்யாதி. “பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற - தன்ஸ்வரூப இய்யாதி. “தன்மையறிபவர்” என்றத்தைப்பற்ற - அதுக்கடியான இய்யாதி. “புற்பாமுதலா” இய்யாதியைப்பற்ற - க்ருபாகார்யமான இய்யாதி. ‘யஸ் யாஸ்யமி’ இய்யாதிவாக்யங்கள் சிலபூதிகோசங்களிலுல்லை. அபவரகே - முற்றத்திலே.

கீழ்-ஸங்க்ரஹதாரவிஷயமாக அருளிச்செய்து, ராமாவதார விஷயமாக ஸம்வாதம்-ஆழ்வான் இய்யாதி. அகேசவதாரங்களைச் சொல்லாதிக்க, ராமாவதாரவிஷயமென்றபடி. “ங்ரஹே? என்ன-அது க்கடிஇய்யாதி. அது அல்லாத அவதாரங்கள்பெருமானுடையகுணத்தில் ஏகதேசங்களென்கையாலே- அனைத்துத்தகங்கையு இது ப்ரதாமாலிருக்கையாலே தத்விஷயமென்றபடி. அவ்வளவேயன்ற, கீழ் ப்ரஸ்துதமையாலும் உபக்ரமப்ரதாங்கத்தாலும் ராமாவதாரவிஷயமென்றிருர்-பேரெயில்இய்யாதி.

தீரைக்கும் சரங்கள் ” என்றும், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தாந்தத்தை யனுஸந்தித்து, அவ்வழியாலேயே அவதாரங்கள் தன்னை யனுஸந்திக்கிறது. அல்லாத அவதாரங்களிலே ப்ரவணரானவர்களும் அவ்வவதாரம் ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமானால் “ மனத்துக் கினியானை ” என்றே சொல்லுவது. “ பட்டர் ராமாவதாரத்திலே போர பக்ஷபதித் திருப்பர் ” என்று, அவர் அருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காகச் சிறியாத்தான் ஒருநாள் “ பெருமானுக்கு எல்லாநன்மைகளுண்டாகிலும், கழுத்திலே ஒலைகட்டி ‘ தூதுபோ ’ என்னப் போன க்ருஷ்ணன் நீர்மையில்லையே ” என்ன, “ அது அங்ஙனல்லகாண் ; கழுத் திலே யோலைகட்டி ‘ தூதுபோ ’ என்பாரில்லாமைதவிர்ந்தார் அத்தனைகாண் ” என்றருளிச் செய்தார். * நாடுடைமன்னர் வேறேசிலரில்லையே. அபிஷித்த க்ஷத்ரியகுலத்திலே பிறக் கையாலே போகவினோரைப்பெற்றதில்லை. முடியைத்தவிர்ந்து சடையைப்புனைந்துநாட்டை விட்டுக்காடேறப்போனவர், தூதுபோகாமையில்லையே. “ காடேறப்போகவுமாம், தூர் யோதநகோஷ்டியிலே போதகபிறே யரிது; “ யசு வஸு உகூ டு ரு கூ வர வஸு டு ரு நயு வஸு உகூ டு ” (யத்ரஸு உகூ தம் துருகூ தம்வாஸமம்ஸ்யாந்மதுஸு உகூ தம்) இறே. “ பாண் டவர்கள் கிடக்கைக்கு அஞ்சுர் தரவேணும் ” என்று இவன்சொன்னவார்த்தைக்கும், “ பந் துக்களுக்கு ஒருகோற்குத்துங்கோடேன் ” என்று அவன்சொன்னவார்த்தைக்கும் வாசியறியாத கோஷ்டியிலேயே போய்ப்புக்கது. “ ராமாவதாரத்தில் தூதுபோன திருவடியுடைய ஏற் றம் தன்திருவுள்ளத்திலேபட்டுக்கிடந்திறே; அவனே * பின்னோர் தூதாதி மன்னர்க்காகிப் பெரு நிலத்தா ரின்னார் தூதனை நின்றது.

இப்படி கிர்வலித்தால் பக்ஷபாதம்வாராதோ? என்ன - அல்லாத இத்யாதி. ‘ சொல்லுவது ’ ஆகையாலே பரமார்த்தமென்றபடி. “ பெருமானுடைய குணத்தில் ஏகதேசம் அல்லாதவதாரங்கள் ” என் கைக்கு, கழுத்திலே ஒலைகட்டித் தூதுபோன க்ருஷ்ணன் நீர்மை பெருமானுக்கில்லையே என்கிற சங்கையை ஆப்தப்ரஸங்கேகவறுவதித்து, ஆப்தஸம்வாதத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் - பட்டர் இத் யாதி அருளிச்செய்தாரென்னுமனவாலே. அப்படி ஏவுவாரில்லையோ? என்ன - நாடுடை இத்யாதி. விவரணம் - அபிஷித்த இத்யாதி. போகச்சொன்னால்தான்போவரோ? என்ன - முடியை இத்யாதி. ‘ காடேறப்போகவுமாம் ’ இத்யாதி - சிறியாத்தான் ஸங்காவாக்யம். இதுக்கு பட்டர் பரிஹாரவாக்யம் - ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி. அப்படி தூர்யோதநகோஷ்டி க்ருரமோ? என்ன, அதின் பொல் லாங்கை அருளிச்செய்கிறார் - யத்ர இத்யாதி. “ யசு வஸு உகூ டு ரு கூ வர வஸு டு ரு நயு வஸு உகூ டு ” நதசு வஸு உகூ டு ரு கூ வர வஸு டு ரு நயு வஸு உகூ டு ” இதுத்யோகபர்வணி பஞ் சநவதிதமேக்ருஷ்ணம் ப்ரதிவிதாதி. * இதுக்கர்த்தம் - பாண்டவர்கள் இத்யாதி. ‘ அவனேபின்னோர் ’ இத்யாதிக்கு - லங்கையிலுள்ளாரைநசிப்பித்தவனே பின்பு த்வாபரந்தத்திலே ராஜ்யத்துக்கு ப்ரதான ரான பாண்டவர்களுக்காக, மஹாப்ருதவியிலுள்ளார் பாண்டவதூதன் என்று தன்பேரிட்டழைக்கும் படி நின்றபடி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு, “ முன்னோர் தூது ” இத்யாதி.

முதற் பாட்டு.

கற்பாரிராமபிரானையல்லால்மற்றங்கற்பரோ?
புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதியோன்றினியே
நற்பாலயோத்தியில்வாமும் சராசரம்முற்றவும்
நற்பாலுக்குஉய்த்தனன் நான்முகனாற்பெற்றநாட்டுளே.

ஆ.—ப்ராக்ருதவஸ்துக்களே யாகபோஷக ஹோக்யமாயிருக்கக்கடவ இப்
ப்ராக்ருதி மண்டலத்திலே வைத்துக்கொண்டு திருவயோத்யா திருநகரியிலே வர்த்திக்கிற
தூர்வாதி நிகிலஜந்துக்களையும், கர்மயோகாத்யுபாயம் பண்ணுதிருக்கச்செய்தேயும், திரு
நாட்டிலுள்ளாரைப்போலே தன் திருவடிகளே யாகபோஷக ஹோக்யமாகியருளின
இம்மஹாகுணத்தையுடையனாயிருந்த இராமபிரானையல்லால் மற்றங்கற்பரோ? என்று,
அவனுடைய குணங்களை யறியுவிக்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ரியஹிதங்களை அதுஸந்திப்பார் திருவயோத்யையி
லுண்டான ஸகல பதார்த்தங்களையும் நிர்ஜேதுகமாக ஸ்வஸம்ஸ்ரீலக்ஷவிஸ்ரீலேஷக
ஸூகஷ்மபரம்படிப்பண்ணியருளின உபகாரசிலனானராமனையல்லது கற்பரோ? என்கிறார்.

[புற்பாமுதலாப்புல்லெறும்பாதி] - ஸ்வாவரங்களிற் கடையான த்ருணமும்
ஜம்முமங்களிற்கடையான சிற்றெறும்பும் ப்ரியாகமாக அவைதொடக்கமாக என்றுமாம்.
புற்பா - தறையில் பரம்பி இருந்தபுல். [ஒன்றினியே] - நிர்ஜேதுகமாக. [நற்பாலென்று
தொடங்கி] - ஒருநன்மையின்றியேயிருக்கச்செய்தே, நிலமிதிதானே ராமஹத்தராக்க
வற்றும் ஸ்வஹாவத்தையுடைத்தான திருவயோத்யையிலே ராமகுணங்களை அதுவி
வித்து இனியராய்வர்த்திக்கிற சராசரபதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் ப்ரஹ்மாவை
நியந்தாவாக்கி யவனுக்கடைத்தகர்மவாய்மமான நாட்டிலே கர்மங்களையும் அவனுடைய
நியந்த்ருத்வத்தையும் தவிர்த்துத் தன்னோட்டை ஸம்ஸ்ரீலக்ஷவிஸ்ரீலேஷங்களே ஸூவ
டிஸ்பங்களாகிற நல்லஸ்வஹாவத்தை உடைத்தாம்படிபண்ணினான்.

ப.—முதற்பாட்டில், சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய புருஷார்த்த ப்ரத
த்வத்தையதுஸந்தித்து, கல்வியில் ஆதாமுடையார்க்கு அவரைபொழியுஜ்ஞாதவ்யரில்லை
பென்கிறார்.

பா.—முளைத்துப்பரம்பின, புல்-, முதலா - முதலாகவும், புல் - அதிகுஷுத்ரா
மான, எறும்பு-, ஆதி - முதலாகவும், நற்பால் - (ராமகுணங்கள் கடையாடுகிற) நல்ல
தேசமாயுள்ள, அயோத்தியில் - திருவயோத்யையிலே, வாமும - குணதுவிவப்ரீதியுத்த
ராய்வர்த்திக்கிற, சராசரம் - சராசராத்மமான, முற்றவும் - ஸகலபதார்த்தங்களையும்,
நான்முகனாற்பெற்ற - சதுர்முகஸ்ருஷ்டமான, நாட்டுளே - ஜகத்துக்குள்ளே, ஒன்று -
உஜ்ஜீவனோபாயமொன்றும், இன்றியே - இன்றியேயிருக்கச்செய்தேயும், நற்பாலுக்கு -
நல்லவிடமான ப்ராப்யஸ்த்தலத்திலே, உய்த்தனன் - வைத்தான்; (ஆதலால்), கற்
பார் - ப்ரியஹிதரூபமாயிருப்பதொன்றைக் கற்க்கினைப்பார், இராமன் - (அதிவப்ரியதர்
ஸானாய் * விக்ரஹவான தர்மமாயிருக்கிற) சக்ரவர்த்தித் திருமகனான, பிரானே -
மஜேஹாபகாசனை, அல்லால் - ஒழிய, மற்றம் - வேறொருவ்யக்தியை, கற்பரோ -
வ்யுத்தபத்திபண்ணுவரோ?

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரியஹிதங்களைப்பற்ற ஒன்றைக்கற்பார், உபகாசலை னை சகாவர்தித் திருமகனை பொழிய வேறுகற்பரோ? என்கிறார்.

: [கற்பார் இத்யாதி] - ஒருவன் ஒன்றைக்கற்பது, அப்போதை இனிமைக் காதல் விபாகத்தில் புருஷார்த்தத்தைத் தருமென்றதல்லிதே; “வியவாஜீயஹிதாநாடி”, என்றும், “நாரொராரொராராஜித” என்றும்; “ஹொகாநாஹ்வொராயஜீ” என்றும், “நாரொவித ஹவாநாயஜீ” என்றும் ப்ரியஹிதங்கள் இரண்டும் ஒரு தலைத்த விஷயமாய், திலாத் தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர்போலே பாராயமாயிருக்கிற விஷயத்தையொழிய, அபிகரிப்பார் புறம்பேயும் ஒன்றை அப்யஸிப்பரோ? அநர்த்தகா மென்றாலும் விடவொண்ணாத ப்ரியவிஷயமாய், அப்ரியமானாலும் விடவொண்ணாதபடி பத்யமான இவ்விஷயத்தையொழிய, வேறொன்றை அப்யஸிக்கக்கடவதோ? மற்று மென்று - ஷேவதாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறதன்று. பாதவத்தையும் அவதாராந்தரங் களையும் சொல்லுகிறது; “ஹவொநாநுத ஹகி,” “தொழிலெனைக்கு”. [கற் பரோ] - சேதநன்றோ, எல்லாவற்றையும்கூட்டு இவ்விஷயத்தைக் கற்கைக்கு இங்குத் தைக்கு ஏற்றமென்றென்னில்; அதுசொல்லுகிறது - மேலடைய. [புற்பாமுதலா] - புல்லாகிறபதார்பம் முதலாக. பா-பதார்பம், பரம்பினபுல் என்றுமாம். அதாவது - பசுவின்வாய்க்கெட்டாதே ததையோடு ஒருமிக்கப்படருகை. [முதலா] - ப்ரியாநமாக என்றுமாம். [புல்லெறுப்பு] - புல்லிய எறுப்பு. [ஆதி] - தொடக்கமாக என்னவுமாம், ப்ரியாநமாக என்னவுமாம். ஸ்தாவரங்களிற்கடையானத்ருணமும், ஜங்கிமங்களிற்கடையான சிற்றெறுமும் ப்ரியாநமாகவேன்கை. வெள்ளத்துக்குப் பள்ளத்திலே நோக்காயிருக் குமாபோலே; வளிஷ்டாதிகளன்றியே அறிவிற்குறைந்தவிடத்தேயாயிற்றுப் பெரு மாள் நீர்மைக்குநோக்கு. வளிஷ்டாதிகளுக்குமுன்பே த்ருணபிழிவிகைகளாயிற்றுப் பெரு மாள் கண்ணுக்கிலக்காவது. [ஒன்றின்றியே] - தம்மைப்பெறுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்ப தொரு நன்மையித்தலையின்க்கே, கிரஹேதுகக்ருபயாலே. ஒன்றின்றியேயென்றது - ஒன்றொழியாமேயென்றது ஆனாலே? என்னில்; மேலே [சராசரம்] - என்கையாலே அதொண்ணாது. [நற்பாஸ்யோத்தியில்] - நல்லவிடத்தைபுடைய திருவயோத்யையில், நிலமிதிதானே ராமலக்தியை விளைப்பிக்குமென்கை. “ஹொராயம் ஸவபுகாஜியமக” என்றாவாயெபுராகாநாநபூரணௌரூதெடியாடி” என்னுமவர்கள். [வாழும்] - வர்த்திக்குமென்னும் ஸ்தாநத்திலேவாழும் என்கிறது - தேசவாஸந்தானே ஹோமுருபமாயிருக்கை; ராமகுணங்களையே அதுவிதித்திருக்கும் என்னுதல். [சராசரமுற்றவும்] - ஸ்வாவரஜங்கிமாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களையும். [நற்பாலுக்குய்த்தனன்] - நல்ல ஸ்வாவரத்தையுடைத்தாம்படி பண்ணினான். தன் ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷமேஸுவபுஃ வமாம்படி பண்ணினான். “கிரயொஜ்ஜாநிததாஸாவி ஸவெபுராஜிநுபுதாடி”, “கவிபுஷாஃவரிஜிநாடி”, “நாஜெவாநுதஹயஜிநுதிம் வாவிமஹத,” “நாஜெ ண்ரஹிதாநாநுதிபுஃ ஜீவிதஹிநு” இப்படி ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷஸுவபுஃவமாம்படி பண்ணிற்று ஒருதேசவிசேஷத்திலேயோ? என்ன, [நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே] - ப்ரஹ்மாவாக்கு அடைத்தநாட்டுள்ளே. அலனுடைய நியாமகத்வத்தையும் தவிர்த்து சேதநருடைய கர்மவஸ்யதையையும் தவிர்த்துத் தான்கைக்கொண்டு தன்னு லல்லது செல்லாதபடி பண்ணினான்.

௩௩.—முதற்பாட்டு. பரியலிதங்களை யவஸந்திப்பார், திருவயோத்யையிலுண் டான ஸகலபதார்த்தங்களையும் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வஸம்ஸேஷவிம்ஸேஷஸங்கதூகராம் படிபண்ணியருளின வுபகாரசீலனான சக்ரவர்த்தித்திருமகளை யல்லது கற்பரோ? என்கிறார்.

[கற்பார் இத்யாதி] - இவ்விஷயத்தையொழியப் புறம்பு கற்சுமது கல்விக்கு உடலல்ல என்றிருக்கிறார். “ததிரா.கரஜிஞா.கரகொ.கரகா.கரகா.கரகா” (ததஜ்ஞாநமஜ்ஞாந மதோந்யதுக்தம்) என்றுணிறே. ஹிவல்லாலத்துக்குஉடலான ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநமாகிறது; அல்லாத்து அஜ்ஞாநமென்னக்கடவதிறே. [கற்பார்] - ஒருவன் ஒன்றைக்கற்பது “அப் போதைக்கினிது” என்றுதல், “பின்பொரு நன்மையைவினாக்கும்” என்றுதல் ஆயிற்று; [இராமபிரானேன்கையாலே] - அவையிரண்டும் இவ்விஷயத்தை யொழியவில்லை யென்கை. ராமனென்கிற இத்தால்-புறம்புபோகாமல் காற்கட்டும்படியான அழகைச் சோல் லுகிறது; பிரானென்று கொண்டு - அவ்வழகாலே சேதநரை யந்யார்ஹமாக்கும்படியும், நிலாத்தேன்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே தன்னுடைய ரமணீயத்வமும் பிறர்க்கேயா யிருக்கும் உபகாரகத்வமும் சோல்லுகிறது. “வியவாஜீவ” (ப்ரியவாதீச) - பெருமா ளொன்றையருளிச்செய்தால் அது சேலிப்படாதொழியிற் செய்வலாவதில்லை; சேலிப்படில் இனிதாயன்றியிராது. ஆர்க்குத்தான்? என்றுல் “ஹிதா.கரகா” (பூதாநாம்) - ஸத்தாயோகி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும்: அஸத் ல்யாவ்ருத்திமாத்ரமே வேண்வேது. அப்போது ப்ரிய மாய் விபாகத்தில் வேறென்றை ஹலிப்பிக்குமோ? என்னில்,—“ஹிதா.கரகா” (ஸத்ய வாஜீச) - அருளிச்செய்யுமதுதான் பூதஹிதமாயன்றி இராநென்கிறது. ஒருத்தியே இரண்டு

முதற்பாட்டு-கற்பா நீ இய்யாதி “சற்பாலயோத்தி” இய்யாதி. “உய்த்தனன் - இராயபிரானை யல்லால் மற்றுங்கற்போ” என்கிறபதங்களைக் கடாக்கித்தவதாசிகை ப்ரியவழிதங்களை இய்யாதி.

"கற்பரோ" என்கிற ஸ்வரத்தால் மலிந்த லாவம் இவ்விஷயத்தை இப்பாதி.
அப்படிக்கல்விக்கு உடலன்றே? என்ன; அல்லவென்னுமதுக்குப் பரமானம்-நதஜ்ஞாநம் இப்பாதி.
“ஸம்ஜ்யாய தெப ந தடிஸுஜொஷம்ஸாஹம்ஸாஹிபூஷனெகாருவடி | ஸம்ஜ்யாய
தெவாப்யுபிமஜ்யதெவாதடி ஜ்யாநஜ்யாநஜெகாந்யுஷ்ட” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே
(௬௫ - ௮௪). இதுக்கார்த்தம்-ஹிமவல்லாஹத்துக்கு இப்பாதி. நத் - பர்ஹம். யேச - ஜ்ஞானே,
ஸம்ஜ்ஞாயதே, ஸம்த்ருஸ்யதே, அதிகம்யதே; நதேவ ஜ்ஞானம்; அதோந்யத் - அஜ்ஞானம்உத்தம்
இத்யந்வயதி. சுத்தமித்யாதி - நச்சப்தநிர்த்திஷ்டபர்ஹம்வசேஷணம். ஸம்ஜ்ஞாயதஇதி - ஸ்வ
ண்மகஜ்ஞானவிஷயத்வம், ஸம்த்ருஸ்யத இதி - ஸாக்ஷாத்காஜ்ஞானவிஷயத்வம், அதிகம்யதஇதி -
பரமபத்தித ஸாபந்ஜ்ஞான ப்ராப்யத்வம். “கற்பார்” என்றால் - ப்ரியஹிதங்களையறுசத்திப்பா
ரென்று காட்டுமோ? என்ன, அர்த்தஸாமர்த்த்யத்தாலே காட்டுமென்கிருர் ஒருவன்இப்பாதி. “இரா
மன்” என்றதுக்கார்த்தம்-ராமன்இப்பாதி “பிரான்” என்றதுக்கு - ஸ்வாமித்வமும், உபகாரகத்வமும்
அர்த்தமாகி, அவ்வழகாலே சேதனைத்தோற்பிக்கும்படியும், அவ்வழகை யாஸ்ரிதரை யறுபவிப்
பிக்கும் உபகாரகத்வமும் சொல்லுகிறதென்கிருர்-பிரானென்றுஇப்பாதி. “ப்ரியஹிதங்களிரண்டும்
பெருமானே” என்னுமதுக்கு ப்ரமானம் - ப்ரியாவாநீகஇப்பாதி. “ப்ரியவாஜீவஹுதாநாஃ
ஸத்யுவாஜீவராவவதி|ஸஹஸாஹுதாநாஃஸுபாஹணாநாஃ|ஸாஸிதா”
இத்யயோந்யாகாண்டே (௨-௩௨). “ஸத்யம் ஹுதஹிதம் ப்ராணீ” என்றதை யுட்

கொண்டருளிச்செய்கிறார் — பூதவந்தம் இதுயாதி. இய்யலோகத்தில் - பெருமான் உத்திக் கண்ணோ
ப்ரியலிதவந்தனைச் சொல்லுகிறது, பெருமானுக்குச் சொல்லவில்லை யென்ன : அது கிம்புரர்யாய

போந்தாலோ?" என்ன; அவ்வளவன்றுகாணும் எனக்கு ஸ்நேஹமென்கிருன். "என்ற னளவன்றால் யானுடைய அன்பு" என்றும், "உயிரின் பரமன்றிப்பெருகுமால் வேட்கை யும்" என்னுமாபோலே. "நாஜஃஸ்ய" (நாஜம்ஸ்த்வயி) - இதுதானும் என்னால் வந்த தன்று. (ரஞ்சயதீதிராஜா.) - "நித்யம்ப்ரதிஷ்டிதஃ" (நித்யம்ப்ரதிஷ்டிதஃ) - "இப்போ தோண்ணுதாகில், மற்றொருபோதுகொள்ளுகிறோம்" என்றால், அதுசெய்யவொண்ணாது, யர் மியைப்பற்றிக்கிடக்கிற தோன்றுகையாலே. "ஹக்ஷிஸாநியதா" (பக்திர்சநியதா) (ஸ்நேஹ மாவதென், ஹக்தியாவதென்? என்னில்;) பெருமானையொழியச் செல்லாமைபிறந்துவ்யதிரேகத் தில் முடிந்தசக்ரவர்த்திநிலை - ஸ்நேஹம்; ஹக்தியாவது - "நில்" என்ன, "காநாஹ்" (குருஷ்வ) என்னும்படியாய், முறையறிந்துபற்றின இனையபெருமாள்நிலை. "வீர" (வீர) - உம்முடையவீரங் கொண்டு புறம்பே வென்றீர்என்னு, இங்கும் வெல்லமுடியாது. தானும் அவனாகையாலே, தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துச்சொல்லுகிருன். "ஹாவோநா.நு.சு.மஹதி" (பாவோ நாந்யத்ரகச்சதி) - என்னை மீட்டிராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சைமீட்கப்போகாது. என் னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத் தானுங்கில்லானினி" என்னுமாபோலே - ஸர்வ சக்தியான அவனாலும் மீட்கப்போகாதென்கை. "காநு.சு. - ந.மஹதி" (அந்யத்ர - நகச்சதி) - "கண்டகண்கள்மற்றொன்றினைக்காணு" என்னுமாபோலே. அந்யத்ர வென் கிறது - போகிறவிடத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமானபடி. "மற்றாரானுமுண் டென்பார்" என்னுமாபோலே; இவரும் [மற்றுங்கற்பரோ] - என்கிறார். [கற்பரோ] -

பரமமென்று விவகித்து, அதுக்குப் பரமானம் - என்றன்இத்யாதி. உன்பக்கல் நானுடையேனான ப்ரேமம் ஆராயவொதனான என்னவிலேயடங்கி நிற்பதன்றுஎன்றபடி. இரண்டாத்திருவந்தாதி சாற்றுப்பாட்டு, "மாலே" இத்யாதி. 'உயிரின்' இத்யாதி - ஆத்மாவின்னவன்றிக்கே, அஹிநி வேசமானது பெருகாநிற்கும்என்றபடி. இந்தஸ்நேஹம் வருகைக்கடி உம்முடைய ரஞ்சநீயத்வ மென்ற விவகித்தருளிச்செய்கிறார் - இதுதானும்இத்யாதி. "நித்யம்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இப் போதுஇத்யாதி. மற்றொருபோது கொள்ளுகிறோமென்றது - ஸ்நேஹநில்லாத உஸாயிலே கூட் டிக்கொண்டுபோகிறோ மென்றபடி. யர்மியைப்பற்றினின்றது - திருவடியுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி யென்னுதல், "நாஜஃஸ்ய" என்ற - விலக்ஷணகுணவிசிஷ்டரான பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி யென்னுதல். "ஹக்ஷிஸாநியதா" - ஹக்தியும் எப்போதுமுன்னது. ஸ்நேஹத் துக்கும் ஹக்திக்கும் பேதமேதென்ன, அத்தலையில் குணமடியாக வருவதொரு ப்ரீதி - ஸ்நேஹ மாவது; ஹக்தியாவது - ஓசனுக்கு ஸ்வாமியிடத்திலே பிறப்பதோர் அநுராகவிசேஷம். சக்ரவர்த்திக்குப் பெருமானிடத்தி லுண்டான ப்ரீதி - ஸ்நேஹமாவது; இனையபெருமானுக்குப் பெருமானிடத்திலுண்டான ப்ரீதி - ஹக்தியாவது. "வீர" என்றதுக்கு ஹாவம் - தம்முடைய இத்யாதி. "வீர" என்றதுக்கு ஹாவம் - தானும்இத்யாதி. அவனாகையாலே - வீரனாகை யாலே. "ஹாவஃ - காநு.சு. - ந.மஹதி" என்றதுக்கு ஹாவம் - என்னைமீட்டிராகிலும் இத் யாதி. இதுக்கு ப்ரமானம் - என்னுடையஇத்யாதி. 'தானுங்கில்லான்' என்றத்துக்கு ஹாவம் - ஸர்வசக்தியானஇத்யாதி. "காநு.சு." என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கண்டகண்கள்இத்யாதி. பரமபதத்திலே யென்னுதே, "காநு.சு." என்றதுக்கு ஹாவம் - அந்யத்ரவென்கிறது இத்யாதி. அஸஹ்யமானமைக்குப் ப்ரமானம் - மற்றாரானும்இத்யாதி. "காநு.சு., காநு.சு." என்ற புருஷார் த்தங்களை துவித்து, மற்ற - ஆநந்தாவஹமாய் * அத்தமில்பேரின்பமாய் நிலைநின்றபுருஷார்த்தம் உண்டென்பாரென்றபடி: சிறியதிருமடல். "கற்பரோ!" என்கிற ஸ்வரத்துக்கு ஸநிதர்ஸகமாக

சேதநரன்றோ? நாட்டங்கலும் தம்முடையபடி என்றிருக்கிறார்; “இவ்வூர்ப் பிள்ளைகள் கண்டசர்க்கரை யொழிய உண்ணும்படி யெங்ஙனே?” என்பாரைப்போலே, மற்றவற்றை விட்டுக் கற்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேலடைய. [பற்பாமுதலா] - பா வேன்று - பதார்த்தவாசகமாய், புல்லாகிறபதார்த்தமென்னுதல்; பாவேன்று - படர்த்தியாய், படரு கிறபுல்லென்னுதல். பசுவின்வாய்க்கெட்டாதபடியாயிருக்கை. தூர்வாதிஸ்த்தாவராதமாக என்றபடி - இத்தால். [புல்லெறும்பாதி] - ஜங்கமங்களிற்கடையான ஏறும்பு தோடக்க மாக. ப்ரஹ்மாவையெண்ணினால் அநந்தரம் நிற்கக்கடவதிறே பிபிலிகை. பற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யென்று - இவற்றுக்கொரு ப்ராதாயஞ் சொல்லுகிறார்; ராமவிஷயீ காரத்துக்கு முற்பட்டன இவையென்கிறார்; வேள்ளமானது தாழ்ந்தவிடத்திலே ஒமோ போலே. ஸ்த்தாவரங்களில் தண்ணியதுபுல்லு. ஜங்கமங்களில் தண்ணியதுஏறும்பு; இவை யிரண்டையு மொக்கவேகேக்கையாலே - ஜ்ஞாநமலம் மோக்ஷமென்கிறத்தைத் தவிர்க்கிறது. சைதந்யம் உண்டாகையும் இல்லையாகையும் அப்ரயோஜகம், பெருமாள் க்ருபைக்கென்கிறது. இவற்றின் கர்மத்தால்வரும் தாரதமயங்கள் அப்ரயோஜகமென்கிறது; நிருபாதிகஸேஷிபக்கல் அப்ரதிஷேதமேபெற்றுக்குவேண்டுவது. ஸ்ரீபா தாழ்வானைக்கண்டு சேதநரெல்லாரும் கண்ண நீர்விழவிட்டுநிற்கக்கமுத்துமட்டுநீரிலேநிற்கிறமரங்களிறே வாடிநின்றது; “ஊவ்விஷாஃ பரிஜா தா?” (அபிவ்ருக்ஷாஃபரிம்லாநாஃ). “உவதபொபாஃகா மடி?” (உபதப்தோதகா நத்ய?) - நீரோடு, அந்நீரில்விழுகிறரோவோசியற்றபடி உபதப்தமாகையாவது - கரையருகும்சிட்ட வொண்ணாதபடியாயிருக்கை. “உவதபொபாஃகா மடி” (பல்வலாரிஸராம்ஸிச) - இதில், சிறுமைபெருமை என்றொருவாசியில்லை. “உவதபொபாஃகா மடி” (வநாந்யுபவநா ரிச) போலே. [ஒன்றின்றியே] - எல்லாவற்றையும் என்கிறதல்ல; மேலே முற்றவுமென்று

வாவம் - நாட்டங்கலும் இப்பாதிவாக்யதவயம். ‘இவ்வூர்ப்பிள்ளைகள் கண்டசர்க்கரையொழிய உண்ணும்படி யெங்ஙனே’ என்கிறவிடத்திலே - ஓரம்மையார் அகத்திலே ராஜகுமாரன் இளைத்துச்சென்று “ப்ராஸா தம் வேணும்” என்ன, அவனும் “உண்” என்று ப்ராஸாதமிட, “அதுக்கு உபதம்ஸம்வேணும்” என்ன, உபபைச் கொடுவந்திட, அவன் “கண்டசர்க்கரையில்லையோ” என்ன, அவனும் “இல்லை” என்ன, “இவ்வூர்ப் பிள்ளைகள் கண்டசர்க்கரை யில்லாமலெப்படி யுண்பார்கள்?” என்று தன் னைப்போலே விசாரித்துச் சொன்னான் என்று கதை. “முதலா” என்றதுக்கார்த்தம் - தூர்வாதி இய்யாதி. ஜங்கமங்களி லெறும்பு புல்லியதோ? என்ன - ப்ரஹ்மாவை இய்யாதி. கூடாமான புல்லையுமெறும்பையும் ப்ரதாநமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - பற்பாமுதலா இய்யாதி. ‘இவை முற்படும்படி யென்? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - வேள்ளம்இய்யாதி. சேதநரைப் பொகட்டுப் புல் லையுமெறும்பையும் சொல்லுகையாலே மலித்ததோர் அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஸ்த்தா வரங்களில்இய்யாதிவாக்யதவயத்தாலே. ஆனால், ஜ்ஞாநம் வேண்டாவோ? என்ன - சைதந்யம்இய்யாதி. “ஜ்ஞாநாநோக்ஷா” என்றாநிற்க, “ஜ்ஞாநம்வேண்டா” என்பானென்? என்ன; மோக்ஷஹேது வான ஜ்ஞாநத்தை“வேண்டா” என்கிறதல்ல; கர்மதாரதம்யப்ரயுத்தமான ஜ்ஞாநத்தைவேண்டா என்கிற தென்கிருராதல், கீழ்வாக்யவிவரணமாதல் - இவற்றின் இய்யாதி. ஆனால் ப்ரயோஜகமே தென்ன - நிருபாதிகஇய்யாதி. கர்மநிபந்தநமான தாரதம்யங்கள் அப்ரயோஜகமாய், அப்ரதிஷேத மாத்ரமேகொண்டு அவன் க்ருபை பலித்தவிடமுண்டோ? என்ன - ஸ்ரீபாதாழ்வானைஇய்யாதி. கமுத்து மட்டு நீரிலேயென்றது - வ்ருஷாஸேசநே என்கிற யூதவைப்பற்ற. அப்படி மரங்கள் வாடிற்றோ என்ன - அபிவ்ருக்ஷாஇய்யாதி. “உவதபொபாஃகா” என்றதுக்கு அர்த்தம்-நீரோடுஇய்யாதி. “ஒன் றின்றியே” - நிர்ஹேதுகமாக என்றபடி. ஒன்றொழியாமலெல்லாவற்றையும் என்றர்த்தமானாலோ? என்ன, புருஷத்தமாம்என்கிறார் - எல்லாவற்றையும்இய்யாதி. ஆனால் அதுக்கார்த்தம்வது? என்ன - இனி இத்

ஸாகல்யவசநமுண்டாகையாலே. இனி, ஒன்றின்றியேயென்கிறது - பேற்றிக்குடாயிருப்ப
தோரு ஸாயநமின்றிக்கேயிருக்கச்சேய்தே யென்றபடி. பெறுகிற தன்சிறுமையையும் பேற்றின்
கனத்தையும்பார்த்தால், தன்பக்கல் ஒருஸாதநமின்றிக்கே யிருக்குமிறே. பாமலக்தியோடு,
அவன்தானே உபாயமானத்தோடு வாசியில்லை, பேற்றைப்பார்த்தால் இத்தலையில் ஒன்றும்
சொல்லவொண்ணாமைக்கு. இனி, அங்கீகாரஹேதுவா பிருப்பதோருஸாதநமின்றிக்கேயிருக்க,
யாதொன்றாலே மலமுண்டாயிற்று, அதிறே ஸாயநம்! அதாவது - 'திருவயோத்யையினின்றும்
குடிவாங்க நினைவில்லை' என்கிறஇதிறே. [நற்பாலயோத்தியில்] - நல்லஇடத்தையுடைத்தான
திருவயோத்யையிலே. பால் - இடம். இத்தால் - நிலமிதியே ராமலக்தியைவிளைக்குமென்கை.
“**ஹெஸொயபு ஸவபுகாபியுக்**” (தேஸொயம்ஸர்வகாமதுக்) இறே. “**ஜோதிதாஸீ**
யதொஜாதா” (ஜோதிதாஸீயதோஜாதா) என்கிறதிறே. இதுக்குக்கருத்தென்? என்னில், —
இத்தேசத்திலே பிறந்தாளாகில் பெருமானுக்கு விரோதஞ்செய்யாளாகையாலே, எங்கேனும்
ஒரிடத்தே பிறந்தாள் ஒருவிழுந்தான்கிடக்கையென்கிறது “**யதஃகூதாஜிஜாதா**” (யதஃ
குதஸ்சிஜ்ஜாதா) என்று வ்யாக்யாநம்பண்ணினான் உடாலி. இங்கிலத்திற்பிறவாமை இவ
ளுக்குக் கோடுமைவிளைந்ததென்கிறுனிறே. தேசந்தானே யெல்லாநன்மைகளையும் பிறப்
பிக்கவற்றையிருக்குங் காணும். இவ்வூரிலவர்கள் அல்லாதாரோபாதியும்உண்டுதேதுத் தடித்து
வார்த்தைசொல்லித் திரிந்து, பெருமானுக்கு வருவதோரு பாயோஜநத்தோடு விரோதித்த

யாதி. “**ஹெஸொயபு ஸவபுகாபியுக்**” என்கிறபடியே அயோத்தியில் வாழுகையுண்டாயிருக்க,
“ஒன்றின்றியே” என்கிறதென்? என்ன - பெறுகிறதன் இய்யாதி. இத்தை கிம்புநர்யாயத்தாலே
ஸாதிக்கிறார் - பாமலக்தியோடுஇய்யாதி. ஆனால், “**ஹெஸொயபு ஸவபுகாபியுக்**” என்றதுக்குக்
கருத்தென்? என்ன - இனி, அங்கீகார இய்யாதி. அதாவது - தேஸவாசம் வ்யாஜமாந்ரமாகையாலே,
“**ஹெஸொயபு ஸவபுகாபியுக்**” என்றது - தேசவைவபரமென்றபடி. ஸாயநமென்றது -
வ்யாஜமென்றபடி. தனித்வயத்திலே “**வ்யாஜுவிவபுடந்தீ நயாவஞ்ஸாரணாமத்யு**”
என்கிற ஸ்லோகவ்யாக்யாநம்பண்ணுமிடத்தில், “**ஸாரணாமத்யு**” என்றபதத்துக்கு - “**தெவயம்**
ஹவதாரக்யாஹவஜிஷயவாலிநஃ” என்று உகந்தருளின தேஸங்களிலே அஹிமாதீதும் அவ்
வெல்லைக்குள்ளே கிடந்துவிடுகையும் ப்ரபத்தி” என்றாரிறே. அன்றிக்கே, ‘இனி யங்கீகாரஹேது
வாய்’ இய்யாதி வாக்யத்வயமும் - “**நற்பாலயோத்தியில்வாழும்**” என்றதுக்கு அவதாரிகையென்னவு
மாம். ஸப்தார்த்தம் - நல்லஇடத்தையுடைத்தானஇய்யாதி. “**நல்லஇடத்தையுடைத்தான**” என்றத்
தால்மலித்தலாவம் - நிலமிதி இய்யாதி. நிலமிதி - நிலஸ்வலாவம். நிலமிதி ராமலக்தியைவிளைக்குமோ?
என்ன - தேஸொயம்இய்யாதி. “**வலித்ருவாரிவாணுஹெஸொயபு ஸவபுகாபியுக்**”
யலிநுவாலாரிதெருணவாலஸ்வித்யதாந்த்யுணாபு” இதி காருடபுராணே. நிலமிதியே
ராமலக்திஹநகயானால், மந்தரைக்கு ராமலக்தியில்லாமைக்குஹேதுவேது? என்ன - ஜோதிதாஸிஇய்யாதி.
“**ஜோதிதாஸீயதொஜாதாகெகெய்யாஸுஸஹொவிதா**” ப்ராஸாரம்வநு ஸ
ஜாஸாரிஸுரொஹபடிபுயா” இய்யோத்யாகாண்டே. “**யதொஜாதா**” என்றதுக்கு
சங்காபூர்வகமாகலாவம் - இதுக்குஇய்யாதி. ஒருவிழுந்தான்கிடக்கை - அப்ரவித்தையாய்க்கிடப்பா
ளொருத்தி. உகந்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - யதஃகுதஸ்சித்இய்யாதி. அப்படி வ்யாக்யாநம்பண்ணினவனுக்கு
லாவம் தாமிழ்ச்சொன்னதேயென்கிறார் - இந்நிலத்தில்இய்யாதி. “**ஹெஸொயபு ஸவபுகாபியுக்**”
என்றதுக்கு அர்த்தம் - தேசந்தானே இய்யாதி. இதுகண்டதுண்டோ? என்ன - இவ்வூரில்இய்யாதி. இவ்வூ
ரென்றது - கோயிலே. இவ்வூரிலவர்களைன்றது - கோயிலிலேயிருக்கிறவர்கள் என்றபடி. பெரு
மானுக்கு - பெரியபெருமானுக்கு. தடித்து - பூரித்து. “**சத்ருசரீரம்போலே**” என்றதுக்கார்த்தம் -

வாரே, சத்ருசரீரம்போலேயிருக்க, சரீரங்களைப் போகட்டுக்கோடுநிற்பார்கள். சத்ருசரீரம் போகடவேண்வேதோன்றிறே. “ராவவாயெயு வராகூரணா நவூரணை கூரூ” தெய்யாடி” (ராகவார்த்தேபராக்ரந்தாநப்ராணை தருதேதயாம்)- ப்ராணன்கள் பழைமை யாலே பல்காட்ட, உடையவரும் நீங்களும் ஒருதலையானால் உங்களைக் கைக்கோள்ளப் போமோவேன்னும்படியே. பழைமைபார்ப்பரோ, அவன் தானும் இவனைப்பற்ற “வூரணா நவூரி துஜு” (ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய) என்னுந்நிற்க? [அயோத்தியில் வாழும்]- வர்த்திக்கு மென்னுதே, வாழ்மென்கிறது - அத்தேயுவாஸமும், வாழ்வமென்று இரண்டில்லாமை யாலே; “வேங்கடத்தைப்பதியாகவாழ்வீர்காள்” என்றும், “நல்லார்கள்வாழும் நளிரரங் கம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே. அயோத்தியில் வாழ்மென்கிறார் - ப்ராப்யதேசத்தில் வர்த்தநந்தான் வாழ்ச்சியாயிருக்குமிறே. நித்யப்ராப்யமான வஸ்துவிறே இங்கு ஸதாஸந்நிதி பண்ணுகிறது. நமக்கு அநுலவம் காதாசித்தகமாகிறது அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலேயிறே; யர்மியில் ஐக்யத்தாலே அங்குத்தைக்கு ஒருகுறையில்லையிறே. [நற்பாலுக்குய்த்தனன்] - நல்ல ஸ்வலாவததையுடைத்தாம்படி செலுத்தினான். அதாவது - ஸ்வஸம்ஸலேஷ விஸ்வே ஷைக ஸுகதுக்கராம்படிபண்ணுகை. இவற்றின் கர்மதாரதம்யத்தாலேவரிலிறே அவ்வோ வவ்வோவளவுகளாயிருப்பது? அவனாலேவந்ததானையாலே எல்லார்க்குமொக்க நன்மை விகாந்தபடி. “சியாசவம்ஸக நுஜூரதொமவனொகா ந நுதூரூ” (மயாத்வம்

சத்ருசரீரம்இத்யாதி. சத்ருசரீரம்போலேயிருக்க என்றது - முழுச்சொல்லு. சத்ருசரீரம்போலே என்றபடி. அவன்ப்ரயோஜநத்துக்காகத் தங்கன்ப்ராணன்களை உபேகித்தபேருண்டோ? என்ன- ராகவார்த்தே இத்யாதி; யுத்தகாண்டே, இதுக்கர்த்தம்-ப்ராணன்கள்இத்யாதி. ஐயைபண்ணுகைக்கு ப்ராஸத்தி - பல்காட்டஎன்றது. உடையவருமென்றது - “ராவவாயெயு” என்றத்தைப்பற்ற உடையவரும் நீங்களுமொருதலையானால் - இருவரும் நமக்கேஹமானால். ஒருதலையே ஹமாகை. உடையவர் - ஸேஷிகள். ஸேஷியைவிட்டுஉங்களைக்கைக்கொள்ளப் போமோ? என்றபடி. பழமை பார்க்கவேண்டாவோ? என்ன - பழைமைபார்ப்பரோ இத்யாதி. “சூதொயுவாயிவாடிவூ”

வரெஷாஸாரணாமதஃ । ஸரிஃபூரணாநவூரி துஜூரணாதிதவ்யஃ க்யூதாநா” இத்யுத்தரகாண்டே. (௧௮-௨௮) கீழ்வாக்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-வேங்கடத்தைஇத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி, “மதயானே” இத்யாதி. “பொல்லாக்குறளுருவாய்” இத்யாதி. பதி-ஸ்த்தாநம். நளிரரங் கம் - ப்ராப்யஹமான அரங்கம். நளிர் - குளிர்த்தி. வர்த்தநம் வாழ்ச்சியென்கைக்கு ஹேதுவருளிச் செய்கிறார்-ப்ராப்யதேசத்தில்இத்யாதி. ப்ராப்யதேசம் ப்ராப்யமன்றோ? இது ப்ராப்யமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன-நித்யப்ராப்யமானஇத்யாதி. நித்யப்ராப்யவஸ்து ஸந்நிதிரிதமானால், நமக்கநுலவம் காதாசித்தகமாகானேன்? என்ன-நமக்குஇத்யாதி. அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யாகவேணுமோ, விஷயஸங் கோசத்தாலேயானாலோ? என்ன-யர்மீஇத்யாதி. நற்பாலுக்கு - நல்லஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாம்படி. உய்த்தனன் - டுத்தினான். புல்லெறும்பாதிசளுக்கு இந்தவவஸ்த்தையுண்டாகக்கூடுமோ? என்ன, அரு ளிச்செய்கிறார் - இவற்றின் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே, மறுஷ்யபாவையாயிருக்கிறஇவர் நற்பாலுக் குய்க்கக்கூடுமோ? என்ன-மயாத்வம்இத்யாதி. “யாமகிரூஜூஸ்வாநாநாஹிகாமெஸ்யாம திஃ! சுவராவகிபூநாபாயயாவஹ-பிரிபூராயிநாடி” சியாசவம்ஸக நுஜூரதொமவ

† ‘கூவயுக்தே’ என்று பாடமிருப்பின் பொருள் சொல்வதற்குப் பொருந்தும். ‘ராவவாயெயு வராகூரணா’ என்பதும், ‘ந பூரணை கூரூ’ தெய்யாடி? என்பதும் ஒரிடத்திலுள்ளனவல்ல. வெவ்வேறிடத்திலுள்ளவை: அவை அர்த்தானுசந்தானத்தின் பொருட்டு ஒருங்கே சேர்க்கப்பட்ட இன்ன என்பர்.

ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்சலோகாநநுத்தமாந்) என்று இங்குண்டான பற்றறுத்து ஒருதேசவிசேஷத்தேறச்சேன்ய அநுபவிக்கும் அநுஹவத்தைக்கோடுக்கவல்லவனுக்கு இங்குத்தன்னையொழியச்செல்லாமை விளைக்கை பணியுடைத்தன்றிறே. [நான்முகனார்பெற்றநாட்டுளே - நற்பாலுக்குய்த்தனன்] - ராஜா தன்னுடையானோருத்தனுக்கு ஒருநாட்டைக்கோத்தேதால் அவனுடைய ஆணையும் ஆஜ்ஞையுமாக அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யமே நடக்கும்படி பண்ணிக்கோடுக்குமாபோலே, ஸம்ஸாரி சேதநர்க்குத் தலையான சதுர்முகனுக்குக் கையடைப்பான நாட்டுக்குள்ளே, அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தையுந்தவிர்த்து, இவற்றின் கர்மபாரதந்தர்யத்தையும் தன்குணத்தாலே பதஞ்செய்து, தன்னையெப்பெற்றபோது ஜீவிக்கும்படியாய்ப் பெறாத போதுஉறவும்படியான தன்மையையுண்டாக்கினான். ஆனபின்பு, அவனையொழிய வேறேயும் சிலவற்றைக் கற்பரோ?

(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நாட்டிற் பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றியாவரோ?
நாட்டிற் பிறந்து படாதன பட்டுமனிசர்க்கா
நாட்டை நலியும ரக்கரை நாடித் தடிந்திட்டு
நாட்டையளித்து ய்யச்செய்து நடந்தமை கேட்டுமே.

ஆ. — (நாட்டிற் பிறந்தவர்.) - தான் திருவவதாரம்பண்ணியருளின திருநகரியிலே வர்த்திக்கிற ஜந்துக்களைத் தன்திருவடியே யாரசுபோஷக ஹோக்யமாகப் பண்ணினான் எனினும் இதோசேற்றமோ? மதுஷ்ய மாத்ரத்தினுடையதுகேம் பொறுக்கமாட்டாமை தத்வினோதி நிரஸநம்பண்ணி யருளின மஹாகுணத்தைப் பார்த்தாலென்கிறார்.

ராவணவயார்த்திகளான தேவர்களாலே யர்யிதனாய், தனக்கு விஸத்ருஸமான மதுஷ்யலோகத்திலே தத்ஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி, ஒரு மதுஷ்யமாத்ரம் துஃகப்படினும் தான் அதிமாத்ரதுகேதனாய், தத்துஃகஹேதுபூதமான விராதப்ரப்ருதி ராவணபர்யந்தரான ராக்ஷஸையெல்லாரையும், பித்ருவசனபரிபாலந வ்யாஜேநவநத்திலே யெழுந்தருளித்தேடி வயித்தருளி, இப்படியலோகத்திலே ரக்ஷித்தருளி, “தஜிஷங்குக்ஷுதங்காரூப - ப்ருஹுஷ்டரஜிவஜாக்ஷ” என்று ப்ரஹ்மா விண்ணப் பஞ்செய்தபோதே யெழுந்தருளாதே, ஸ்வவிஸ்ஸேஷத்தாலே விரஷ்டப்ராயமான திருநகரியில் சராசரஜந்துஜாதத்தைபெல்லாம், மீண்டெழுந்தருளி ய்யச்செய்து, பின்னைத் திருநாட்டிலே யெழுந்தருளின இம்மஹாகுணத்தைக்கேட்டும், சேதநராயிருப்பார், யொகாமநாநுதரோநு” இத்தயாரண்யகாண்டே ஜடாயுவும்ப்ரதிராமஃ. (கௌ-ந.0) பணியுடைத்தன்றிறே-வருத்தத்தையுடைத்தானதன்றிறே. நான்முகனார் நாடென்னுதே, “பெற்றநாடு” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம்-ராஜா இத்யாதி. கையடைப்பான - கைவசயான. பதஞ்செய்து - பக்வமாக்கி. உற்பாலயோத்தியில்வாழும் - புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யான - சராசரம் முற்றவும் - நான்முகனார்பெற்றநாட்டுளே - ஒன்றின்றியே - நற்பாலுக்குய்த்தனன், ஆகையாலே கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றங்கற்பரோ இத்யங்கவயஃ. “மற்றங்கற்பரோ” என்றவிடத்திலே - கோயில்கந்தாடைநாயன், ‘திருவடியும் திருப்பாணாழ்வாரும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் கூடியிருக்கிறதற்குத் தருத்தத்தெரியுமோ’ என்ற ஸ்ரீபாதத்தில் முதலிகளைக்கேட்ட, ‘அடியோங்களுக்குத்தெரிந்ததில்லை’ என்ன, ஆனால் ‘நாநுதரோநு’ என்றும், ‘மற்றென்றினைக்காண’ என்றும், அச்சுவைபெறினும்வேண்டேன்’ என்றும் மூவரும் வகப்ரக்ருதிகளாகையாலே கூடவெழுந்தருளியிருக்கிறார்கள்’ என்றருளிச்செய்தார்” என்று ப்ரஸாதித்தருளுவர்.

(க)

“ஊவாஹாராயணோடிவஃ” என்று சொல்லப்படுகிற தசரதாஜனுன நாராயணனுக்கு அடிமையாகாதிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிறார்.

ஒ. — இரண்டாம்பாட்டில், அங்குண்டான ஸகலசேதனரையும் தன்னையல்லது அறியாதபடி தன்குணத்தாலே வந்தித்து அசப்படுத்திவைத்து, அவர்களையீட்டு வைத்துத் தானே எழுந்தருளாதே அவர்களையும் கூடக்கொண்டு திருநாட்டிலே எழுந்தருளினானென்று, கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில், அதிககுணத்தை அருளிச்செய்கிறார்: — [நாட்டிறந்தவர் நாரணற்காளன்றியாவரோ] - ராமனாலே ரக்ஷிதமாய் அவன்குணம் பரிமாறும் நாட்டிலேபிறந்தார் ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான அவனுக்கல்லது வேறு சிலவர்க்கு அடிமைபுகுவரோ? [நாட்டிற பிறந்தென்றுதொடங்கி] - மதுஷ்யர்பக்கல் பரிவாலே கர்மவ்யரோடொக்க நாட்டிலேபிறந்து அவர்கள் படுமளவன்றிக்கே ஜநகாஜபுத்ரீ விஸ்வலோகாதி ஐயுக்களையும்பட்டு நிரபராயமான நாட்டைநலிகிற ராவனாதிராக்ஷஸரை இருந்த விடங்களிலேசென்று கொன்று, மீண்டுவந்து, தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய பரீலாதினைக்காட்டி இருந்ததேகுடியாக யரிப்பித்து.

ப. — அநந்தரம், அவதாசகார்யம் சமைந்தவளவிலே எழுந்தருளுகையன்றியே பதினோராயிரமாண்டு எழுந்தருளியிருந்து ரக்ஷித்த பரீலாதிக்கபத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாட்டில் - தன்வாகியறியாத நாட்டிலே, பிறந்து - (ஆஸ்ரிதர் அர்த்தித்ததுக்காக கர்மவ்யர் பிறக்குமாபோலேவந்து) பிறந்து, (“ராஜ்யாடிவஃ” இத்யாதியாலே), படாதபட்டு - அவர்கள் தாங்களும் படாத க்லேஸத்தைப்பட்டு, மனிசர்க்கா - பின்பு பழி சொல்லும்படி க்ருதக்நரான மதுஷ்யர்க்காக, நாட்டை - அவர்கள் வர்ததிக்கிற நாட்டை, நலியும் - நலியக்கடவரான, அரக்கரை - ராக்ஷஸரை, நாடி - இருந்தவிடங்களிலே ஆராய்ந்து சென்று, தடிந்திட்டு - கொன்றிட்டு, (அநந்தரத்தில், “ஐஸ்வரஸஹஸ்ரானி ஐஸ்வரஸகாநிவ” என்று பதினோராயிரமாண்டு தன்சீலரூபசரிதங்களை உபகரித்து), நாட்டை, அளித்து - ரக்ஷித்து, உய்யச்செய்து - அபம்ருத்ய புகுராதபடி உஜ்ஜீவிப்பித்து, நடந்தமை - (பின்பு “ஸுஸ்ரீரஸஹமாநுமஃ” என்கிற கணக்கிலே, அவ்வடிவோடே ஸபரிசரனாய்க்கொண்டு) எழுந்தருளின ப்ரகாரத்தை, கேட்டும் - ஸ்ரீராமாயண முகத்தாலே கேட்டிருக்கச்செய்தேயும், நாட்டில் - (அவன் சிலாதி குணங்கள் கடையாடுகிற) நாட்டிலே, பிறந்தவர் - பிறக்கப்பெற்றவர்கள், நாரணற்கு - (“ஊவாஹாராயணோடிவஃ” என்று) இருபாதிக ஸம்வந்தத்தையுடைய சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்கு, (“வரவாம ஸுகாகுத” என்கிற இனையபெருமானைப்போலே), ஆள் - அடிமையாவது, அன்றி - ஒழிய, ஆவரோ - வேறொருவர்க்கடிமையாவரோ? ஸத்தா நிவந் பநமன்றியேகுண நிவந்யநமாகவும் ஐஸ்யம்பண்ணவேணுமென்று கருத்து. இப்பாட்டுக்களிரண்டிலும், முதற்பாட்டில் - ரக்ஷணத்தையும், இப்பாட்டில் - புருஷார்த்தப்ரதத்தையுஞ் சொல்லுவாருமுள்.

இ. — இரண்டாம்பாட்டில், தன்னை ஒழியச்செல்லாமையப் பிறப்பித்து இங்கே அவர்களை இட்டுவைத்துத் தானே எழுந்தருளுகையன்றிக்கே, கூடக்கொண்டு போனானென்று, கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில் அதிககுணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாட்டிற் பிறந்தவர்] - ஒருநாட்டிற் பிறவாதார் இல்லையிறே; பெருமான் ரக்ஷித் திறவெல்லையாய் அவர் குணங்கள் நடையாடுகிற தேசத்திலே பிறந்தவர்கள். ஸ்ரீராமா யணம் அவிழ்த்துக்கட்டாதவிடம் நாடல்ல, கொடுவிளைத்தூறு. “தெவயம்மவதா ரக்ஷாஹவலிஷயவாவலிநஃ” என்று வழக்குச்சொல்லிப் பற்றலாம் விஷயம். [நாரணற் காளன்றியாவரோ] - நாராயணனென்கிறது - சக்ரவர்த்தி திருமகனை; “ஹவாநாராயணோ ஷெவஃ” என்றானிறே ப்ரஹ்ம தம்மைவேண்டாதாரையும்விடமாட்டாத வத்ஸலர்க்கு. “ரிவகுணாஸிவதவஃ”; தம்மையுடவாதகைகேயியையும் குறைசொல்லப்பொழுதவர், “சூகாகாரிஸாஹணிக்ரோயநாபூஜோநிநீ” என்று இளையபெருமான் ஸ்ரீலிங்க, “நதெவ்யாஸ்யுரோதாதமவபிபூகவ்யாக்யணந | தாஸெவக்ஷாகுநாயஸ்யஹ தஸ்யகயாங்குரூ” என்றவரிதே. [ஆளன்றியாவரோ] - “மற்றுங்கற்பரோ” - என்றார்; நன்னிக்கு மலம் ஆளாகையிறே. இவரைபொழியப்பறம்பே சிலர்க்கு ஆளாகக்கடவரோ? [நாரணற்கு] - தன்னை இல்லைசெய்கிறார்க்கும் அந்தர்யாமிபாய் ஸத்தையே நோக்கிக் கொடுக்குமவனென்றுமாம். [நாட்டிற் பிறந்து] - ப்ரஹ்மாதிகள் தேசத்தையும் அருவரு த்துவர்த்திக்கிறநித்யஸூரிகளோடேவர்த்திக்கிறவன் அந்தப்ரஹ்மாதிகளும்குத்ஸிக்கும் ஹுமியிலேபிறந்து, ஸம்ஸாரிகள் தன்னில் அறிவுபிறந்தாரும் காற்கடைக்கொள்ளுகிற தேசத்திலேயிறே பிறந்தது; அகர்மவாய்நானதான் கர்மவாய்ரோடொக்க ஸ்ரீஹவாஸம் பண்ணிப் பிறந்து. [படாதனபட்டு] - ஸம்ஸாரிகள் கர்மத்தாலே படுபவனன்றிறே அவன் அதுகாஹத்தாலே பட்டது. ஒருசேதநன் பிறந்தால், இருக்கும்கான் தானும் ஸ்த்ரீ யும் சேரவிருந்து ஜீவித்துப்போகாநின்றான்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, பிராட்டி ஓரிடத்தி லும் தான்ஓரிடத்திலும் வர்த்திக்கவேண்டிற்றிறே. “நாஜ்யாஸுஹஸஃ”. இப்படிபடு கிறதுதான் ஆருக்காக? என்னில், — [மனிசர்க்கா] - தங்களுக்காக அதுகாஹத்தாலேபடு கிற இம்மஹாகுணத்தை குணஹாநியாகச் சொல்லும் க்ருதக்கர்க்காக. “ராவணஹ வத்திலே இருந்தவளோடேசேரவர்த்தியாநின்றான்” என்றுசொன்னதிறே, இரண்டாம்பிரி யுக்கு முதல். கர்மவாய்நரைச் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னார்களிறே. [நாட்டை நலியுமாக்கரை] - ஒருவன் விரோயித்தால், அததைப் பொறுக்குந்தனை யளவில்லாதவன் அவனை அழியச்செய்ய ப்ராப்தம்; அங்குனன்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக உண்டு உடுத்துத் திரிகிறது ஹேதுவாக நலிகிற ராக்ஷஸை. [நாடித்தடிந்திட்டு] - அவர்கள் வந்து மேலிட்டாலன்றிக்கே, அவர்கள் இருந்தவிடங்களிலேசென்று அவர்களை அழியச் செய்து ஸர்வஸாயாரணன் நலிகிறது, நிர்திஸ்யநமாக விஹுதியை நலிகையாலேயிறே. [நாட்டையளித்து] - போந்தகாரியம் தலைக்கட்டிற்றுகில், “இனிப் போவேம்” என் னாதே, மீண்டும் தம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே இருந்ததே குடியாக வாழ்வித்து, தம்வரவு பார்த்திருக்கிற ஸ்ரீஹதாழ்வானையும், அலிஷேகமஹோத்ஸவங்கள் காண ஆசைப்பட்ட தாய்மாரையும், பின்னொடர் வழியாற்றிப்போந்தநாட்டையும், “கடல் னாலத்தனிமிக்கான்” என்கிறபடியே நெடுநான் ஆர்வணிப்பித்து. [உய்யச்செய்து] - தம்மைப்பெறுகைக்கு அவர்கள் பக்கல் ஒருகைமுதலின்றிக்கே அஸத்ஸமமாயிருக்கிற வர்களை, “ஸநதெநிழ” என்னும்படிபண்ணி. [நடந்தமைகேட்டும்] - “கிரிமெயாநி மதாஸாவிலவெபுராஸிநஃ” என்றும், “விவெஸாவெவஹ்வஃதெஜஸுஸாநீ ரஸஹமாநஃ” என்றும், “அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி” என்றும் சொல்

லுகிற ப்ரயாணவ்ருக்தாந்தத்தைக் கேட்டும், நாட்டிற் பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றி யாவரோ?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “மேல் சொல்லப்புகிற குணங்களைப் ப்ரக்ருத்ய கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன குணம் குணஹாநி’ என்னும்படி மேலிற்பாட்டுக்கள் குணாதிக யஞ்சொல்லுகிறது” என்று அருளிச்செய்வர்.

[நாட்டிற் பிறந்தவர்] - இப்பாட்டில், திருவையோத்யையிலுள்ளார் ராமகுணங் கயாரகராகப் பண்ணினவளவேயோ, நாட்டிலுள்ளாருடையவிரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக் தும்படிக்கு? என்கிறார். [நாட்டிற் பிறந்தவர்] - நாட்டிற் பிறவாதாரில்லையே. ராம குணங்கள் நடையாடுமிடத்திலேபிறந்தவர்களென்கிறது. பெருமானுடைய எல்லையில் லாத இடமில்லையே. “ஐக்ஷாக்ருணாநியம்ஹுதிவ்ஸுஸௌரௌவதகாநதா” (இக்ஷவாக்ருணமியம்பூமிஸ்ஸஸௌலவநகாநநா) “விதிதஸுஹியம்ஹுதி” (விதிதஸ் ஸஹிதர்மஜ்ஞஃ)-ராவணா! பெருமானுடைய குணங்கள் கேட்டறியாயோ? என்றாளிறே. அக்குணங்கள் நடையாடாததோரிடம் உண்டாகிலிறே, அவ்விடம் இவரெல்லையன்றிக்கே யிருப்பது? நாட்டில் பிறக்கையாவது - அவருடைய எல்லைக்குள்ளே பிறந்து, அவர்தோள் நிழலிலே ஜீவிக்கை. [நாரணற்காளன்றியாவரோ] - பெருமானுக்கு ஆளன்றியாவரோ என்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளும் “ஹவாஹாராயணோஷேவ” (பவாந்நாராயணே தேவஃ) என்றார்களிறே. “ஒருவன்சொற்றையுண்டவர்கள் அவனையொழிய வேறொருவர்

இரண்டாம்பாட்டு.—நாட்டில் இய்யாதி. இனி மேலுள்ள பாட்டுக்களிற் சொல்லுகிற குணங்களெல்லாம் கீழ்ச்சொன்ன குணங்களைப் பற்ற அதிகமென்னுமிடம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார் - மேற்சொல்லப்புகிற இய்யாதி. ப்ரக்ருத்ய - அபேக்ஷிததென்னுதல்.

முதற்பாட்டைப்பற்ற இரண்டாம்பாட்டில் அதிகமான குணம் இன்னதென்கிறார் - இப் பாட்டில் இய்யாதி. ‘ரக்ஷிக்கும்படிக்கு’ என்றவந்தரம், ‘அதிசயமில்லையோ? என்கிறார்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது. நாட்டிற் பிறவாதாரில்லையே யென்றது-சேதகராகில் ஒருகுறிச்சியில் பிறவாதா ரில்லையே என்றபடி. இவ்வாக்யத்துக்கு அந்தரம், ஆனால் துக்கர்த்தமேதென்னில் என்றத்யஹரித் துக்கொள்வது. பரிஹாரம் - ராமகுணங்கள் இய்யாதி. “ராமகுணங்கள் நடையாடுகிறவிடம்” என்னவேனுமோ? பெருமானுடைய வில்மையிலேபிறந்தவர்க ளென்னவொண்ணாதோ? என்ன; அதுக் க்யதாஸித்தி யருளிச்செய்கிறார்-பெருமானுடைய இய்யாதிவாக்யதவயத்தாலே. “ஐக்ஷாக்ருணா நியம்ஹுதி ஸுஸௌரௌவதகாநதா | தீபவக்ஷி. நுஷ்யாணாநிபு ஹபுபு ஹ வயி” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே வாலிகம் ப்ரதி ராமஃ. “ராமகுணங்கள் நடையாடுமிடத்திலே பிறந்த வர்கள்” என்றதுக்கும் அந்யதாஸித்தியுண்டென்கிறார்-விதித இய்யாதி. அதாவது - ஸத்ருகோகூட்டி யிலும் குணங்கள்நடையாடுகையாலே இவ்வர்த்தமுகூட்டாதென்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன அந்யதாஸித்தி யிரண்டையும் சேரப்பிடித்தருளிச்செய்கிறார் - அக்குணங்கள் இய்யாதி. ஆனால் கித்தாந்தார்த்த மேதென்ன - நாட்டிற் பிறக்கையாவது இய்யாதி. “விதிதஸுஹியம்ஹுதி” (விதிதஸ் ஸஹிதர்மஜ்ஞஃ) | கெநகெசீத் ஹவதாநதயஜிவீதாநிவயி” இதி ஸாந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதிவீதா. “நாரணன்” என்றால் பெருமானைக்காட்டுமோ? என்ன-ப்ரஹ்மாதிகளும் இய்யாதி. “ஹவாஹாரா யணோஷேவஸீரோஸாக்ராயம்பொலிஹு: | ஹநகஸ்யுமொவராமஹஸுஹுதிவயு ஸவதஜி” இதி ராவணவதாந்தரோ ராமம்ப்ரதி ப்ரஹ்மா(கடோகா). நாட்டிற் பிறந்தால் நாரணற்

காளாகவேணுமோ? என்ன - ஒருவன்சேர்நிறை இய்யாதி. இவர் "காரணன்" என்கைக்கு-கீழேப் பரமா
ணங்காட்டி, உபபத்திகாட்டுகின்றார் - வரையாதே இய்யாதி. வரையாதே - தாரதம்யம் பாராதே. ஒக்கி
வைக்கை - ஆக்கிவைக்கை. கீழே - "கற்பரோ" என்றசொல்லி; இங்கே - "ஆனன்றியாவரோ"
என்றத்தால் ஹலித்ததோர்த்தவிசேஷம் - கீழ்நீப்பாட்டிலே இய்யாதி. "பிறந்தவர் - ஆனன்றியா
வரோ" என்றத்தால் 'ஹலித்தவர்த்தம் - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் இய்யாதி. "ஸ்ருஷ்டஸ்வநவாஸாய
ஸ்வநாஸுக்ஸுஹுஜெந" இய்யாதி லக்ஷ்மணம்பிரதி ஸுமித்ரா. "ஸ்வபூவராவஸாஃ
வழு" என்று - பாரதத்தர்யம் துகரூபமாயிருக்க, இத்தைக் கல்விக்குஹமமாகச் சொல்லலாமோ?
என்ன - வகுத்ததுறை இய்யாதி. இவர்களுக்கு - ஆழ்வார்களுக்கு. கமக்கப்படி தோற்றவில்லையே
என்ன - வகாத இய்யாதி. வகாததுறை - அப்ராப்தவிஷயம். இங்கேவந்து பிறந்தது குணமாகைக்கு
உறுப்பாக, அவனுடையமேன்மையையும் ஸம்ஸாரத்தினுடைய தன்மையையும் அருளிச்செய்கின்றார் -
அஸ்ப்ருஷ்ட இய்யாதி. அப்படியிறந்தானோ? என்ன, ப்ரமாணம் - ஸ்வறி இய்யாதி. 'ஸ்வஹிஜெ
நெவாஹீணபூராவணஸ்ருவயாபிபூகி: | சுயிபூதொகாரநுஷெனொகௌஜெஜ
விஷுஸ்வநாதந: இய்யயோத்யாகாண்டே வால்மீகி:(க-ஏ) ஸ: - ப்ரணித்திபரமான தச் சப்தத்
துக்குஉக்தார்த்தத்திலேநோக்கென்கைக்காக, "ஸ்வஹி-ஜெஜ" என்றவயித்து, இரண்டுக்கும் அர்த்
தம்-கீர்மநிபந்தநமானஇய்யாதி. "சூதூராயயா-ஸ்வஹி" என்னாநிற்க; "இரப்பாலேபிறந்தான்"
என்கிறதென்? என்ன - இரப்புத்தான் இய்யாதி. "இச்சையாலேயவதரிக்கும்" என்னுமதுக்கு ப்ர
மாணம் - இச்சாகீருவந்தவிநே என்று. ஹுமபூஹீதாஹிபெதாரநுஷெஹ: இய்யாதி. இரக்
கிறவர்கள் தான் திருவடி திருவந்தாழ்வானல்ல, துர்மானிகளாய் ஸ்வகார்யபரானவர்களிடமிருள்
கின்றார் - தங்கள் கார்யத்துக்குஇய்யாதி. "ஸ்வகார்யபர:" என்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - நீணகர்இய்யாதி.

“நீணகர்நீளேரிவைத்தருளாய்” என்பார்கள் - லங்கையைச் சுட்டேத்தரவேணுமென்பார்கள். “உதீண புஷ்ய ராவண வஸு” (உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய) - பயாவஹனுன பையல்; தானே வரஸுலத்தாலே யழியச் செய்யவேண்மேம்படி விஞ்சினபடி. “வயாஸீவிஃ” (வதார்த்திபி:) - தாங்கள் பட்ட நலிவாலே திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதவற்றையும் விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். “ஒருவனை யழியச்செய்ய ஒருநாடாகப்பிழைக்குமாகி லாகாதோ?” என்று அழியச்செய்தானத்தனை. “சுரீதஃ” (அர்த்தித:) - * தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளுந்தனையும் திருவுள்ளத்திற் பட்டுக்கிடந்ததிதுவே. “சுரீதஃ” (அர்த்தித:) - உபாஸித்தவர்களல்ல. “காதுஷெஜோகே” (மாநுஷேலோகே) - ஆக்க னுனதேவர்கள், மருஷ்யகந்தத்துக்கு உர்ப்புபண்ணி பூமியிலிழிய அருவருத்து, ஒன்றரை யோஜனைக்கவ்வருகே நின்று ஹவிஸ்ஸுக்கொள்வார்கள்; அவர்கள் மருஷ்யஸ்த்தாநத் திலேயாம்படியான தத்தவங்கிட ரிங்கேவந்து பிறந்ததென்றபடி. * மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்குத் தேவனிறே. “ஜஜே” (ஜஜ்ஜே) - ஆவிர்ப்பூதமானமாத்ரமன்று; நாட்டார் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸமநுபவிக்கில் பன்னிரண்டுமோஸமிறே இவன் அநுலவித் தது; “ததஸு அரபுஸோகாவஸ” (ததஸ்சத்வாதஸோமாவஸே) என்றும், “ஜாதோஹம் யதுவோஹாஸ” (ஜாதோஹம்யத்தவோதராத்) என்றும்; “விஷு வஸதாதஃ” (விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:); நாட்டிற் பிறந்து இத்யாதி - அகர்மவஸ்யனுன தான்கர்மவஸ்யரோடே ஸஜாதீயனாய் நாட்டிலே வந்துபிறந்து, அவர்கள் பமே து:கத்தளவன்றிக்கே, கடலுக்கு அக்கரையிலே உயிரும் இக்கரையிலே உடலுமாம்படியான ஜநகராஜபுத்ரீ விஸ்வேஷ மென்ன, பெரியவுடையார் நிகமென்ன, ஏவமாதி து:கங்களையும்பட்டு, அதுக்குமேலே, செய்தகன்றியறியாத மனிசர்க்காக. நீரபராதமான நாட்டை நலிகிற ராவணாதிகண்ட கரை, “பொருந்தாரகைவேல்வதிபோல் பரற்பாயமெல்லடிகள் குருதிசோர - விரும்பாத கான்விதும்பி,” “எவ்வாறுநடந்தனை எம்மிராமாவோ” என்கிறபடியே, அவர்களிருந்த லீடங்களிலே தேடிச்சென்று கொண்டு, லங்காத்வாரத்திலே விஜயஸ்ரீபரிவ்ருதராய்க் கொண்டு எழுந்தருளினிற்க, அவ்வளவிலே ப்ரஹ்மாதீதேவர்கள் வந்து, “தவிஷம் கஃகூ

பாகரத்தக்கர்த்தம் - லங்கையை இத்யாதி. ராவணசப்தார்த்தம் - லயாவஹனுன என்ற. “வஸு உதீண புஷ்ய ராவண வஸு” என்றிருக்கிறவனை இதுக்காக அர்த்திக்கலாமோ? என்ன - தாங்கள் பட்ட இத்யாதி. தந்திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாததைச் செய்வானென்? என்ன - ஒருவனை இத்யாதி. “சுரீதஃ” என்ற பூதார்த்தநாற்பர்யம் - தன்னுடைச்சோதி இத்யாதி. அதாவது - “வதீஷுஜெஸு” இத்யாதிப்படியே பிற்பட்டோமென்ற புண்படுகிறெனென்றபடி. ஊவாதரம் - உபாஸித்தவர்களல்ல என்ற. “விஷ்ணு” என்ற - அவன் பெருமையையும், பிறந்த ஸ்த்தலத்தின் கொணமையையும் அருளிச்செய்திருர் - ஆக்கனுன இத்யாதிவாக்யத்தையத்தாலே, ஆக்கனுன - ஸ்ருஜ்ய ரான. “அவர்கள் மருஷ்யஸ்த்தாநத்திலே யாம்படியான தத்தவம்” என்றதற்குப் ப்ரமாணம் - மனிசர்க்கு இத்யாதி. “ஜஜே” என்றதற்குமாவம் - ஆவிர்ப்பூதம் இத்யாதி. பிறந்ததற்குப் ப்ரமானந்தரம் - ஜாதோஹம் இத்யாதி. வஸுதோஹம்யதுவோஹாஸம் - வஸுதோஹம்யதுவோஹாஸம். லாவணமெனவிலுதூகம் ஜாதோஹம்யதுவோஹாஸம்” இது பஞ்சமேஸ்ஸே த்ருதியே (கச). “எட்டிப்பிறந்த” என்ற தொடக்கி, “எட்டையளித்த” என்னுமனவும் ஸப்தார்த்தமருளிச்செய்வ னு - எட்டிப்பிறந்து இத்யாதி என்கிறார். “பிறந்த” என்றதற்குமாவம் - அகர்மவஸ்யனுன இத் து. “மனிசர்க்காக - தத்திட்டு” என்றவியப்பது. தத்திட்டு - கொண்டு, அளிப்பிக்கொன்னும்

7-26

தன் திருவடிகளைக் கொடுத்தருளின இஸ்ஸ்வலாவத்தை யறிவாரையறிந்துவைத்தும், ஸம்ஸாரவே மதுரமாயிருப்பதொன்றைக் கேட்கவேண்டி யிருப்பார், அவர்கள் பக்கலிலே சென்று இக்குணத்தையன்றி மற்றொன்றைக் கேட்பரோ? என்கிறார்.

ஒ. — மூன்றும் பாட்டில், தன்னை யல்லது அறியாதிருக்கிறவர்களைக் கூடக் கொண்டுபோனான் என்னுமிதிற்காட்டில் அயிகுணமான ஸரிஸுபால விஷயீகாரத்தை அது ஸந்திக்கிறார். [கேசவன்] - கேரீஹந்தா. [கேட்பாரென்று மேலுக்கு] - 'இவனை வையக்கேட்கவல்லோமே' என்றிருக்கும் அவர்களுக்கும் பொறுக்கவொண்ணாதபடியான தண்ணிய வசவுகளேவையும் வழிப்பகைவனான ஸரிஸுபாலன் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே சேர்ந்தபடி அறிவாரை அறிந்துவைத்தும்.

ப. — அநந்தரம், அநிஷ்டத்தை நிரஸித்து ரக்ஷித்தவளவன்றியே, அநிஷ்ட காரியான சிசுபாலனுக்கு மோகூதத்தைக் கொடுத்த குணதிக்மத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

கேட்பார்செவி - "ஊகவத்குண ஹாரி கேட்கவேணும்" என்று அலிஸந்திபண்ணி யிருக்குமவர்கள் செவிக்கு, சுடு - அக்நிகல்பமாம்படி கடக்கடவதாய், கீழ்மை - நிகர்ஷா பாதகமான, வசவுகளே - பருஷோத்திகளையே சொல்லி, வையும் - வையுமவனாய், (ஹிரண்யராவணஜந்மங்ளையே தொடங்கி), கேட்பால் - தூரகாலஸ்த்தனாய்க்கொண்டு, பழம்பகைவன் - பழைபதாகப் பகைவனுப்ப்போருகிற, சிசுபாலன் - சிசுபாலனான வன், திருவடி - திருபாதிக ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய, தாட்பால் - திருவடிகளிடத் திலே, அடைந்த - ஸாயுஜ்யத்தைப் பாரித்த, தன்மை - அஸாதாரணஸ்வபாவத்தை, அறிவாரை - அறிவாரான ஜ்ஞாநாதிகரை, அறிந்தும் - அறிந்துவைத்திருக்கச்செய்தே யும், கேட்பார்கள் - (தங்களுக்குஜ்ஜீவநப்ரகாரத்தைக்) கேட்கவேண்டியிருக்குமவர்கள், (அவ்வறிவுடையார் பக்கலிலே), கேசவன் - கேசுஹந்தாவான க்ருஷ்ணனுடைய, கீர்த்தி - * (பு. கி. ஸ்வரீபராஜாவுக்கு மோகூதப்ரதையான மௌக்த்ய) கீர்த்தியை, அல்லால் - ஒழிய, மற்றும் - விலக்காதார்க்கு மோகூதங் கொடுத்த வ்யக்த்யந்தரத்தை, கேட்பரோ?

இ. — மூன்றும் பாட்டில், கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில் அயிகுணமான ஸரிஸுபால விஷயீகாரத்தை அது ஸந்திக்கிறார். [கேட்பார்கள் இத்யாதி] - செவி உடையார், கேரீஹந்தாவினுடைய கீர்த்தியை ஒழிய வேறொன்றைக் கேட்பரோ ப்ரியஹிதங்க ளுக்குப் ப்ரகாஸகமாயிருப்பதொரு ஸப்தத்தைக் கேட்கவேணும் என்றிருப்பார்? கற்கையாகிறது - ஸாஸ்த்ரத்திலே அர்த்தத்தை வ்யுத்பத்திபண்ணுகை; கேட்கையாகி தது - அறிவுடையார் பக்கலிலே ப்ரியஹிதங்களைக் கேட்டறுதியிடுகை. [மற்றும் கேட்பரோ] - ராமாவதாரத்தில் இழிவார்க்கு அவர்பக்கல் உத்தேஸ்யபுத்தியைக்கொண்டு இழியவேணும்; ப்ராதிகூல்யமே பரிசுரமாகத் தன்னைக் கொடுத்த அவதாரமிறே இது. வெளிச்சிறந்த காலத்திலேயிறே ராமாவதாரம்; கவிகாலம் ப்ரத்யாஸந்ரமாயிருக்கிறகாலத் திலேயிறே க்ருஷ்ணாவதாரம். ப்ராதிகூல்யத்தளவேதென்ன, [கேட்பார்செவி இத்யாதி] - கேட்பாராகிறார் - ஊவந்திந்தை பண்ணுவார்க்கு ஜீவநம்வைத்துக் கேட்குமவர்கள். அவர்கள் செவிக்குங்கூடக் கேட்கவொண்ணாதபடியான தண்ணிய வசவுகளேவையும். அவயாரணத்தாலே - ப்ராமாடிகமாகவும் ஓர் ஆதிசூல்யம் கலவாதொழிகை.

இப்படி வகைக்கு அடியென்? என்னில், [பழம்பகைவன்] - வழிப்பகை வனுனவன். சேண் என்று மிகுதி. பாலென்று - ஸ்வஹவம், ப்ராதிகூல்யமேஸ்வஹவ

மாக உடையவன். அவன் ஆர் என்னில்? [செபாலன்] - [திருவடிதாட்பாலடைந்த]-
ஸர்வ ஸ்வாமியுடைய பாடிபார்வத்தைப் பாரித்த. இத்தையிற் - “ஸாயுஜ்யோ
ஹி” என்கிறது. திருவடிகளில்விச்சேஷத்தில்லாத கைங்கர்யத்தையிற் - “ஸாயுஜ்ய”
என்கிறது; “ஸாயுஜ்ய” திவணாயெ. [செபாலன்] - ஸாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன
அபிகாரிகளிலே ஒருத்தனல்லன்; விஷயவைவலக்ஷணயத்தாலே பெற்றவன். “வைது
நின்னைவல்லவா பழித்தவர்க்கும்”, “பேராளான் பெருமைபேசி யேசினார்”. [தன்மையறி
வாரை யறிந்துமே - கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றங் கேட்பரோ] -
ஸர்வானுடைய ஸ்வராவத்தை யறிந்தவர்கள் பக்கலிலே செவிதாழ்த்துவதும், இஸ்ஸ்வ
ராவத்தை யறிந்து வைத்தும். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ப்ரதிசூல்யமே யாத்ரையா
யிருந்தவனுக்குத் தன்னுல்லலதசெல்லாமையுடையார்பெறும் பேற்றைக் கொடுத்தான்
என்றதாயிற்று.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. சீசபாலனையும் உட்படத் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்
துக்கொண்ட பரமக்ருபையையறிந்தவர்கள், கேசிஹந்தாவினுடைய கீர்த்தியையொழிய
வேறென்றைக் கேட்பரோ? என்கிறார்.

[கேட்பார்கள்] - கீழே - “கற்பரோ” என்றது. அதாவது முதல் நடுவுஇறுதி
தன்னெஞ்சிலே யூற்றிருக்கும்படி வாஸநைபண்ணுகையாயிற்று; இனி, கேட்கை
யாவது - வாஸநைபண்ணினானெருவன் ஓரர்த்தத்தை யுபபாதித்தால், அதைப்படுத்தி
பண்ணி லிர்வஸித்திருக்கை. நடுவிருந்தநாலுநாளும் தன்னெஞ்சு தெளிவுபிறந்ததில்
லையே யாகிலும், விழுக்காட்டில் இருவாக்கும் மலமொத்திருக்கக்கடவது. † கற்றிலனாகி
லும் கேட்கவேண்வேதுண்டிறே. கற்றுத்தேளியக்கண்ட அர்த்தத்தைக்கேட்டு லிர்வ
சித்திருக்கை. கல்லியும் அதின்பலருபமான கைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்கப்பெற்றில
னாகிலும், ஆசார்யன்பக்கலிலே ஓரர்த்தத்தைக் கேட்டமாத்ரமாயிருந்தாலும் தனக்கோரா
பத்திலே உதவுகைக்கொருகுறையில்லை. இனி, தன்னிழவு - பரப்ரதிபாதந ஸக்தியில்

மூன்றும்பாட்டு.—கேட்பார்கள் இதயாதி. “செபாலன்திருவடி” என்று தொடங்கி,
“அற்றதும் - கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றங்கேட்பரோ” என்ற பதங்களைக் கடக்கித்து
அவதாரிகை - சீசபாலனையும் இதயாதி.

கீழே - “கற்பார்” என்றார், இங்கே - “கேட்பார்” என்கிறார்; இரண்டுக்கும் பேத
மேதென்ன - கீழே இதயாதி. அதாவது - கற்கையாவதென்றபடி. ஊற்றிருக்கும்படி - மாருதே
அதவர்த்திக்கும்படி. ஆனால் ஆசார்யஸந்நிதியிலே ஸம்ஸயவிபர்யயம்அறக் கற்றவனுக்கொழியக்
கேட்டவனுக்கும் உஜ்ஜீவகமுண்டோ? என்ன - நடுவிருந்த இதயாதி. விழுக்காட்டில் - பர்யவஸந
கதியிலே என்றபடி. இருவாக்கும் - கற்றவாக்கும் கேட்டவாக்கும். மலம் - ஊகவத்ப்ராப்தி. கல்
லாதவனுக்கு ஸ்வனாநிகாரந்தான் உண்டோ? என்ன - கற்றிலனாகிலும் இதயாதி. ஏதத்விவரணம்
கற்றுத்தேளிய இதயாதி. “நடுவிருந்த” இதயாதிவாக்யவிவரணம் - கல்லியும் இதயாதி. அதின்
பலருபமான கைங்கர்யமாவது - பிறரையும் தங்களோடாதி அப்யாஸத்தக்கு அதிகாரிசனாக்கி ஸர்
வான் திருவடிகளிலே சேர்த்து, அவனுக்கு முகவிகளத்தைப் பண்ணுகை என்றபடி. ‘தனக்கோ
ராபத்திலே உதவுகைக்குஒருகுறையில்லை’ என்கிறவிடத்திலே - “சுரேயஸைவரிஜாநஞஸு”

கூர்நெய்யு உவாஸகை । தெவிவாதிதரனெய்யு க்யுஹு திவராயணாஃ”

என்கிற ஸ்லோகம் அதுஸந்தேயம். ஸ்ரோதாவுக்கு இப்படி பலமுண்டானவொபாதி, இங்கிருக்கிற
நாலுநாளும் இரண்டிழவும் உண்டென்கிறார் - இனித்தன்இழவு இதயாதி. “கேசவன்கீர்த்தியல்லால்

† கற்றிலனாயினுங்கேட்க லல்தொருவன், கௌத்தினுக்குந்துணை - என்பது குறள்.

லாமையும், தன்னெஞ்சு தெளியாமையால் வருவதுமேயிறேயுள்ளது. [கேட்பார்கள்]-
செவியில் தோளையுடையவர்கள். ஹகவத்குணங்கள் கேட்கையிறே செவிக்கு ப்ரயோ
ஜநம்; “கேளாச்சேவிகள்சேவியல்லகேட்டாமே” என்னுந்நின்றதிறே; ஏறும்புவளையோ
பாதியிறே. [கேசவன்கீர்த்தியல்லால்] - விரோதிநிரஸநசீலனானக்ருஷ்ணன்கீர்த்தியல்லது
வேறேசிலவற்றைக்கேட்பரோ? பருவம் நிரம்பிக் கற்றபின்பல்ல விரோதிகளைப் போக்
கிற்று; பூதநைதோடக்கமானவிரோதிகளைத் தோட்டிப்பருவத்தேயிறே போக்கிற்று.
விரோதிநிரஸநந்தான்ஜ்ஞாததயாவன்று, ஸத்தயாஸாயகமாயிருக்கிறபடி. நஞ்சுகொல்லு
கிறது அறிவுண்டாயல்லவிறே. “வ்யாஜிதாஸ்யோமஹாரேளரத்ர ஸ்ஸோஸுரர்க்ருஷ்ணபா
ஹுநா” (வ்யாதிதாஸ்யோமஹாரேளரத்ர ஸ்ஸோஸுரர்க்ருஷ்ணபா
ஹுநா) - கேசியானவன் வாயை யங்காந்துகொண்டு கண்டாரெல்லாகும் நடுங்கும்படி
வந்து தோற்ற, - முக்யராயிருப்பார் த்வாரங்கண்டவிடத்தே கைநீட்டக்கடவதாயிருக்கு
மிறே, - அந்தவாஸநையாலே இவன் வாய்க்குள்ளேகையைநீட்ட, அபூர்வாஹவத்தாலே
கைலிம்ம வளர்ந்துகொடுத்தது; அப்போது இடியேறுண்டமரம்போலே இருபிளவாய்
விழுந்தான். [மற்றுங்கேட்பரோ] - கீழ்ச்சொன்ன ராமவ்ருத்தாந்தந்தான் கேட்பரோ?
இவர் ஸ்வலாவமிருந்தபடியென்! “இராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ” என்றார் -
கீழ்; இங்கே - “கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ” என்னுந்நின்றார்; இது
தனக்குஅடியென் என்னில்? - அவ்வவதாரத்தை யநுஸந்தித்தபோது “தயரதற்குமகன்
றன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சமாக” என்பர்; இவ்வவதாரத்தை யநுஸந்தித்தபோது
“நங்கண்ணன்கண்ணல்லதில்லையோர்கண்ணே” என்பர்; இப்படி இழிந்த துறைகள்
தோறும் அழுந்தவல்லாரோருவிறே. ஓரோகுணங்களை யநுலவிக்கப்படுக்கால் குணந்தரங்

மற்றுங்கேட்பரோ” என்கையாலே - செவிக்கு ப்ரயோஜநம் இதைன்கிறார் - செவியில்தோளை இத்
யாதி. “செவிக்கு ப்ரயோஜநம்” என்றதின் வ்யாதிரேகவித்தபான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் -
கேளாச்சேவிகள் இத்யாதி. திருமொழி பதினொராய்பத்து ஏழாந்திருமொழி இரண்டாம்பாட்டு,
“நீள்வான்” இத்யாதி. அவன்கீர்த்தியைக்கேளாத செவிகள் செவியல்ல என்றபடி. “செவியல்ல”
என்பானென்? ரந்த்ரமிருக்கிறதே! என்ன - ஏறும்புவளை இத்யாதி. க்ருஷ்ணனென்னுதே,
“கேசவன்” என்றதுக்குஹாவம் - விரோயி இத்யாதி. விரோதி நிரஸநசீலமானபடியை விவரிச்
கிறார் - பருவம்நிரம்பி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. கற்றபின்பல்ல - ஜ்ஞாகம்பிறந்தபின்பல்ல
என்றபடி. இத்தால் மலித்தவர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - விரோதிநிரஸநந்தான் இத்யாதி. ஸத்
தபாஸாயகமென்றது - ஸத்தாப்ரயுக்தமென்றபடி. இது கூடுமோ? என்ன - நஞ்சு இத்யாதி.
கேசியை ஸம்ஹரித்ததுக்கு ப்ரமாணம் - வ்யாஜிதாஸ்ய இத்யாதி. “வ்யாஜிதாஸ்யோமஹா
ரளஜ்ஞஸோஸுரர்க்ருஷ்ணபாஹுநா” நிவவாதகியாஹுதொதொவெடியுதெ
நயயாடியுதி” இதி பஞ்சமேம்ஸே ஷோடஸே. (கச) அங்காந்துகொண்டு - திறந்துகொண்டு.
பாஹுப்பயாம் என்னுதே, “ஸாஹுநாநியாஹுதகி” என்றதுக்குஹாவம் - முக்யராயிருப்பார்
இத்யாதி. விரம் - அதிகமாக: பெருக்க என்றபடி. “மற்றுங்” என்றதுக்கு - இதரவிஷயங்களை -
“செவியில்தோளை” இத்யாதிவாக்யத்திலே யருளிச்செய்து, அவதாராந்தரமாக அர்த்தாந்தரம் - கீழ்ச்
சொன்ன இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின்சுடுபாடு - இவர்ஸ்வலாவம் இத்யாதி. ஒவ்வொன்றில்இவர்க்கு
உண்டான ப்ராவண்யாதிஸயஞ் சொல்லுகிறதாய்கையாலே விரோதமில்லையென்று விவகரித்து உத்தர
மருளிச்செய்கிறார் - அவ்வவதாரத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, ஓரோவவதாரங்களிலிவர்க்குண்
டான ப்ராவண்யாதிஸயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ந்ருமிசரிக்கிறார் - ஓரோகுணங்களை இத்யாதி.
“பகவத்குணங்களைக்கேட்பார் செவிசுதி” என்றால் இவன்பருவேதாதியின் க்ரோளயம் வித்தியா

களில் கால்வாங்கமாட்டாதாற்போலே யாயிற்று, ஓரோவவதாரத்திலே யிழிந்தால் அவ தாராந்தரங்களில் போகமாட்டாமையும். [கேட்பார்சேவிசு கீழ்மைவசவுகளேவையும்] - இதுக்குக்கீழ் - “கேட்பார்” என்றதுபோலல்ல; கீழ்மைவசவுகளே கேட்பாரிறே-இங்கு. ஹகவந்நிந்தைக்கு ஜீவநம்வைத்துக் கேட்கும் தண்ணியவர்களுங்கூடப்போறுக்கமாட் டாமை சேவிபுதைத்து, “இத்தனை யதிரச்சோன்னாய், இப்படிச்சொல்லப்பெறாய்காண்” என்று சொல்லும்படியான வசவுகளே வைகை. [வசவுகளேவையும்] - அநுகூலராய் இருப்பார்க்கும் அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ப்ராமாதிகமாகவும் ஒருப்ராதிகூல்யம் விளையு மிறே; அப்படியே இவனுக்கும் யாத்ருச்சிகமாக ஒருநல்வார்த்தையும் கலசமோ? என் னில்; அதுவு மில்லை என்கிறது - ஏவகாரத்தாலே. அதுக்கடி சொல்லுகிறது மேல்: [சேட்பால் பழம்பகைவன்] - மிகவும் ஜம்ஸுத்ரு என்றபடி; இந்தஜம்மமே யன் றிக்கே பூர்வஜம்மமே தோடங்கி சத்ருவாய்ப் போருகிறுனிறே; இவன்ஓரோஜம்மங் களிலே பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரளவிலையிறே; இப்படிப்பட்ட ஜம்மந்தான் அநேகம். அவ்வவஜம்மங்களிலுண்டான காலத்தின்மிகுதியும், பண்ணின ப்ராதிகூல் யத்தினுடைய மிகுதியும், இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது - பகையினுடைய பழமையாலே. அபுத்திபூர்வகமாகச் சொல்லிலும் வாஸநையாலே தப்பாதென்கை. அன்றுசுன்றகன்று அப்போதேதாய்முலையிலேவாய்வைக்கும். அது அஜ்ஜம்மத்திலேவாஸநை கொண்டன்றிறே; இவனுக்கும் இஜ்ஜம்மத்திலே பகவந்நிந்தைக்கடி - ஜம்மாந்தரவாஸ நையிறே. [திருவடிதாட்பாலடைந்த] - ஸர்வஸ்வாமியுடைய பாதபார்ஸ்வத்தைக்கிட் டின. ஸாயுஜ்யலக்ஷண மோக்ஷமாகிறதுதான் இன்னதென்கிறது. அதாவது - விச்சேத மின்றிக்கே கிட்டிநின்று நித்யகைங்கர்யம்பண்ணப்பெறுகை. “**ஸ்வஹ வெஹ ஹெஹ வஹவதி**” (ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவபவதி) என்றும், “**வரஜஃஸாரஜஃஹெஹவதி**” (பரமம்ஸாம்யமுபைதி) என்றும், “**தம்மையேயோக்கவருள்சேய்வர்**” என்றும், “**ஜஹவரஜஃஸாரஜஃ**” (மமஸாதர்மயமாகதாஃ) என்றும், “**வரஜஃஸாரஜஃ**”

தென்ம திருவுள்ளம்பற்றி “கேட்பார்” என்றதுக்கு வேறேயார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குக் கீழ் இய்யாதி. இதுக்குக் கருத்து - கீழ் “கேட்பார்கள்” என்றதுக்கு “செவியில்தொனையுடையவர்கள்” என்றாற்போலே இங்கும் சொல்லப்போகாது; அர்த்தனைசித்யத்துக்காகவென்றபடி. “கீழ்மைவசவு களே - கேட்பார் செவிசு கீழ்மைவசவுகளேவையும்” என்ற, “கீழ்மைவசவுகள்” என்றத்தை இரண் டிடத்திலுங் கூட்டுவது. இப்படிச் சொல்லுகிறதுக்குஹாவம் - இவன்வசவின் க்ரௌர்யம் வித்திக் கைக்காக என்கிறார் - ஹகவந்நிந்தைக்கு இய்யாதி. தண்ணியவர்களும் - நிக்ருஷ்டரும். அதிர டேங்க. அவதாரனார்த்தம் - அநுகூலராய் இய்யாதி. “சேட்பால்பழம்பகைவன்” என்றதுக்குஹாவம் - மிகவும் இய்யாதி. சேட்பழம்பகையைப் - பாலாகவுடையவன்; “சேண்” என்ற - மிகுதியாய், மிக வும் பழையதான பகையை ஸ்வஹவமாக வுடையவனென்ற ஸப்தார்த்தம். மிகவும் ஜம்ஸுத்ருவான படி யென்? என்ன - இந்தஜம்மம் இய்யாதி. விவரணம் - இவன்ஓரோ இய்யாதி. பகையினுடைய பழமைசொன்னதுக்கு ப்ரயோஜனமேதென்ன - அவ்வவஜம்மங்களில் இய்யாதி. மலீதம் - அபுத்தி பூர்வகமாக இய்யாதி. இஜ்ஜம்மத்தில் வாஸநையாலே யானாலோ? என்ன - அன்றிந்ந இய்யாதி. “தாட்பாலடைந்த” என்கையாலே - ஸாயுஜ்யமாவது ஜக்யமன்றென்ற பரிஹரிக்கிறார் - ஸாயுஜ்ய லக்ஷண இய்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே. “ப்ரஹ்மைவ” என்றவிடத்தில் ஏவகாரம் - “**விஹஃஸாரஜஃ**” என்ற விடத்திற்போலே, “**வரஜஃஸாரஜஃ**” இய்யாதிவசநாநுகுணமாக, இவ ஸப் தார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. ஜ்யோதிஷா - பரமாத்மநேயர்த்தம் மோக்ஷமாவது ஜக்யமன்றென்கைக்கு

(ஸமானோஜ்யோதிஷா) என்றும் சொல்லுகிறவற்றால் - வஸ்த்வைக்யம்சொல்லுகிறதன்று; பேற்றில்வந்தால் அவனோடுஇவனுக்கு ஸர்வயா ஸாம்யமுண்டென்கிறது: “ஜமஅநா வாராவஜ-ஃ” (ஜகத்வ்யாபாரவரஜம்) “ஹோமகாசுஸாஜ்யவிஜாஜ” (போக மாத்ரஸாம்யலிங்காச்ச) என்றும் சொல்லுகையாலே ஸாயுஜ்யமாகிறது - “அவனோ டொன்றும்” என்கிறதன்று: அவன்திருவடிகளிலே பரிசாரயைபண்ணுமென்கிறது; “ஸாயுஜ்யோபுதிவஹாயெதீவ ஹதாஸ்தவஸிந: | சிங்கராஜதேநித்யம் ஹவனிநிர்வாஜவா:” (ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நாயே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விந: || கிங்கரா மமதேநித்யம் பவந்திரூபத்ரவா:) என்றுஞ்சொல்லுகையாலே. [தன்மையறிவாரை யறிந்துமே]-கேட்பார்க்குவிஷயமுண்டாக்குகிறார், இந்த குணஜ்ஞாநமுடையானையறிந்து (அவர்கள்பக்கலிலேசெவிதாழ்த்து) வைத்தும் கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ? இவன் திருவடிகளைக் கிட்டிற்றுஎன்கொண்டு என்னில்? - திரு நாமங்களைச்சொல்லி த்வங்கரிக்கையும், கையுந்திருவாழியுமான அழகை அந்திமதசை யிலே ஸ்மரிக்கவங் கூடுமிறே. மேலேழ ஆராய்ந்துபார்த்தால் சிலவேறுது சொல்லலாம்: இதுக்கு இனி ஒருபபத்திதேடிச்சொல்லுகையாவது. அவன் க்ருபைக்கு ஒருகோத்தை சொல்லுகையிறே. “ஸர்வேஸ்வரன் க்ருபையாலே சிசுபாலன் திருவடிகளைப்பேற்றான்” என்று ஆழ்வார்களும் ருஷிகளும்எல்லாரும் சொல்லிக்கொண்டு போருவர்களிறே. இவன்பக்கலிலே பரமபக்திபர்யந்தமாக உண்டானாலும், “அதுக்கும் கரணஸம்பத்தி

ப்ரமாணந்தரம் - ஜகத்வ்யாபார இத்யாதி. “நித்யகைகர்யம்பண்ணப்பெறுகை” என்றத்தை விவ ரிக்கிறார் - ஸாயுஜ்யமாகிறது இத்யாதி. “யுஜ்யதஹதிபாக” - மூண்டு, ஸாரிநா:யுஜ்ய யபொஷாஸ - ஸயுஜ்ய, ஸயுஜ்யோபுதிவஹ: - ஸாயுஜ்ய” என்று ஹவ்யோத்தலகா ணம். ஸாயுஜ்யமென்று கைகர்யத்தைச்சொல்லுமோ? என்ன, ப்ரமாணம் - ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நா இத்யாதி. “யுஜ்யவாபெலியபுநிரஜந: வாரிஸாஜ்யோபெலி” இதி முண் டோபநிஷதி. “உஜ்யோபுதிவஹாயெதீவ ஹதாஸ்தவஸிந:” இத்யாதி தோயாம். “ஜம அநாவாராவஜ-ஃ ஸாரிநாஜ்யோதிஷா”இதி வருத்தி: “ஜமஅநாவாராவஜ-ஃ ப்ர காரணாஜஸனிஹிதக்யாஜ, ஹோமகாசுஸாஜ்யவிஜாஜ” இதி ப்ரஹ்மமீமாம்ஸாயாம். ‘தம் மையேயொக்க அருன்செய்வர்’-தம்மோடு ஸாம்யாபத்தியைத்தந்தருளுவர் இத்யர்த்த: திருமொழி. “ஸாயுஜ்யோபுதிவஹாயெ”இத்யாதிக்கு ஆகரங்கண்டுக்கொள்வது. தன்மையறிந்துமென்றதே, “தன்மையறிவாரையறிந்தும்”என்றதுக்குஹவமேதென்ன - கேட்பார்க்கு இத்யாதி. அதாவது - ஓர் ஆசார்யன்பக்கலிலே கேட்கவேண்டுகையாலே, அடியிலே “கேட்பார்கள்” என்றவர்களுக்கு, “தன்மையறிவாரை” என்று கேட்கைக்கு விஷயமுண்டாக்குகிறா ரென்றபடி. கீழ்வாக்யத்தை விவ ரியாநிற்கச்செய்தேயும் அந்வயமுங்காட்டுகிறார் - இந்தகுணஜ்ஞாநம்இத்யாதி. தன்மை - ஸ்வஹவம்; குணமென்றபடி. த்வேஷபாணன சிசுபாலன், திருவடிகளைக் கிட்டிகைக்கு ஹேதுஎது? என்கிற சங்கையை யறுவதிக்கிறார் - இவன்இத்யாதி. ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - திருநாமங்களை இத் யாதி. த்வங்கரிக்கையும், வடிவழகை ஸ்மரிக்கையுமாகிற இத்தையொரு ஹேதுவாகச் சொல்ல வேணுமோ? “ஸத்ருஸஸாயுநமுண்டு” என்று கர்யத்தைக்கொண்டு அறுமித்தாலோ? என்கிற சங்கையை யுட்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் - மேலேழ இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. நிர்ஹேதுக மென்கிறது என்கொண்டு? என்ன - ஸர்வேஸ்வரன்இத்யாதி. த்வங்கரிக்கைமுதலானவை தான் ஸத்ருஸஸாயுநமானாலோ? என்ன - இவன் பக்கலிலேஇத்யாதி. சிசுபாலனைப்போலே காமும்

கோடுத்தான் ஸ்வரனன்றோ?" என்று அதுவும் கழியாநிற்க, வருந்தி இல்லாததோன்று உண்டாக்குகை பணியின்றிறே. ஆளவந்தார் "சிசபாலன் பெற்றிலன்காண்" என்று அருளிச்செய்வார்; அதுவேன்? என்னில், "இதுக்கு அடியாகச் சொல்லலாவதோரு ஸாயுநம் இவன்கையி லில்லாமையாலே; நாட்டை நலியாமைக்குக் கொற்றவன் வாசலுக்குள்ளே சுழற்றியெறிந்தான் அத்தனைகாண்" என்று அருளிச்செய்வார். "காகம், திருமுன்பே எய்த்து விழுகையாலும், இவன் திருநாமங்களைச் சொல்லித் தவங்கரிக்கையாலும், அவன் குணங்களை நினைத்தபடி விஸ்தருதமாகப் பெறுதே ஸங்குசிதங்களாய்ற்றின" என்றிறே சொல்லுகிறது; "வலிபுஜிஸிஸுபாலே தாத்தருகாகஸ்கரேவா குணலவஸஹவாஸாத் த்வத்குமா ஸங்குசந்தி" என்கையாலே. "பலபலநாழஞ் சொல்லிப்பழித்த சிசபாலன்றனை, யலைவலைமைதவிர்த்தவழகன்" என்றாரிறே பெரியாழ்வாரும். "வைதுநின்னை வல்லவாபழித்தவர்க்கும்" இத்யாதி. இப்பாட்டில் ஏற்றமாகிறது - "தன்னுலல்லதுசெல்லாமை விளைந்தாரைக்கூடக் கோடுபோனான்" என்றது ஓர் ஏற்றமோ தன்பக்கல் அபராதம்பண்ணின சிசபாலனுக்கும் அவர்கள் பேற்றைக் கோடுத்ததுக்கு? என்றபடி.

(௩)

வைது மோகும்பெறலாமோ என்ன, "அது மோகும்பெற்று" என்கைக்கு ஸர்வாதம் - ஆளவந்தார் இத்யாதிவாக்யவ்யத்தாலே. ஸாயுநம் இவன்கையில் இல்லாமையாலே - அபிபூதவம் இல்லாமையாலே என்றபடி. எப்படியாகிலும் பெற்றானையென்ன - நாட்டை இத்யாதி. கொற்றவன் - ஸ்வாமி. "இதுக்கு இனி ஓர் உபபத்தி தேடிச் சொல்லுகையாவது அவன் கருபைக்குக் கொத்தை சொல்லுகை" என்றதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுவாராக, ததர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். காகம் இத்யாதி. ப்ரமாணந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் - வலிபுக்கு இத்யாதி. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே "பிபிமணவராராணாடினாவினாநலிஜெது விஹரதாவராவலஸவபுடாவலாவபு ஹஸீ" (௨௭) இதுபுத்தார்த்தம். ஸர்வேஸ்வரன் கருபையாலே சிசபாலன் திருவடினைப் பெற்றான் என்று ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தார்கள் என்றார் - கீழே; அவர்கள் அருளிச்செய்தது எங்கே? என்ன - பலபல இத்யாதி. "சிசபாலன் நிர்ஹேதுகமாக மோகும்பெற்றான்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - வைதுநின்னை இத்யாதி. கீழிற்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு ஆதிக்யமேதென்ன - இப்பாட்டில் ஏற்றமாகிறது இத்யாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, நாலாம்பத்து, மூன்றாத்திருமொழி, அஞ்சாம்பாட்டு "பலபலநாழம்" இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - பலபல குற்றங்களையும் சொல்லி நித்தித்த சிசபாலன்தன்னை, 'அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன்' - சரமதசையிலே தன்னழகக்காட்டித் தன்னளவில் அவனுடைய த்வேஷத்தை மாற்றுகையாலே, "தான்" என்றால் நித்தித்துக்கொண்டுகிரியும் அலைவலத்தனத்தைப் போக்கி ரகித்த அழகையுடையவென்றபடி. திருச்சந்தவிருத்தம் நூற்றுப்பதினோராம்பாட்டு: 'வைதுநின்னை' - புகழப்படும் உன்னைப் பருவித்து; 'வல்லவாபழித்தவர்க்கும்' - சக்தியுள்ளவனவும் நித்தித்தவர்களாய்; 'மாரில்போர்செய்து நின்னசெற்றதீயில்வெந்தவர்க்கும்' எதிரில்லாத யுத்தத்தைப் பண்ணி உன் கோபாக்கிபாலே தக்தரான சிசபாலன்வாலி முதலானார்க்கும்; 'வந்துனை' - வந்துஉன்னை. 'எய்தலாகுமென்பர்' - ஸர்வாதிகனானவன்னை வந்துப்ராபிக்கலாமென்று ருவிதன் சொல்லாநின்றார்கள்; "ஹவஹஸீவநீதஸுவரிஹவமயஸீவபயஸ" என்று சிசபாலமோகத்தை ஸ்ரீபராஸர பசுவான் சொன்னான். "நாரிஸாரணாலநகதிபுராவஹதூராராமகிழ்" என்ற வாலியினுடைய பரகதியைச் சொன்னான். ஸ்ரீவால்மீகபகவானென்றபடி. கேட்பார்கள் - 'கேட்பார் செவிசுடு' என்று தொடங்கி, 'தன்மையறிவாரை யறிந்தும் - கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றங்கேட்பாரோ?' இதுபுத்தவ்யம்.

(௩)

நான்காம் பாட்டு.

தன்மையறிபவர்தாம் அவற்களன்றியாவரோ?

பன்மைப்படர்பொருள் ஆதும்பாழ்நெடுங்காலத்து

நன்மைப்புனல்பண்ணி நான் முகனைப்பண்ணித் தன்னுள்ளே

தோன்மைமயக்கியதோற்றிய சூழல்கள்சிந்தித்தே.

ஆ.—(தன்மையறிபவர்.)—ப்ரதிகூலனானசிசுபாலனைரகித்தருளினைன்னும் இதுதான் ஒருகுணமோ? அஸங்க்யேய ப்ரதிகூலாநுகூல ஸகலஜந்துஜாதத்துக்கும் அசேஷ புருஷார்த்தஸாயநபூத கரணகளைபராத்யுபகரண ப்ரஹ்மப்பண்ணின மஹா குணத்தைப் பார்த்தால் என்கிறார்.

தேவாதிஸ்த்தாவராந்த சிகிலஜந்துக்களுக்கும் த்விபராய-காலம் ஸ்வஸ்யிந் ப்ரஸீநமாய் சேகநேதராயமாணமாய் ஸகலபுருஷார்த்த சூர்யமாயிருக்க, ஸ்வகீயசிரவதிக காருண்யத்தாலே, ஸலிலசதுர்முகாதி சேதராசேதந ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தன்னுடைய ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்தருளின இம்மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்தால், ஸமஸ்த வஸ்துயாதாத்மயத்தை யறிவார் அந்தப்பரமகாருணிகனுக்கன்றி ஆளாவரோ? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தாணாளைய் ப்ரதிகூலனான ஸிஸுபாலனை அபராயங்களைப் பொறுத்துத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டபடியும் ஒரு குணமென்று எண்ணவொண்ணாதபடி மிகவும் ஸாபராயமாய் ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தை மீளவும் உண்டாக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [தன்மையறிபவர்] - தத் த்வஸ்யிதி அறியுமவர்கள். [பன்மையென்று தொடங்கி] - ஹேவமநுஷ்யாதி ரூபத்தாலே நானாவாய்க்கொண்டு விஸ்தீர்ணமாயிருந்துள்ள பதாரூபங்கள் ஒன்றுமில்லாத காலத்திலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே தனக்கு இப்பாலுண்டான கார்யத்தை யடையப் பிறப்பிக்கவற்றான ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அவ்வழியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து பண்டு தான் ஸம்ஹரித்த பதாரூபங்களைப் பழையபடியே யுண்டாக்கின விரகுகளைச் சிந்தித்து.

ப.—அந்தரம், இல்லாத ஜகத்தையுண்டாக்கின அதிஸயத்தை யநுஸந்தித்தருள்கிறார்.

பன்மை - பலவகைப்பட்ட தேவாதிபேதங்களை யுடைத்தாய், படர் - புண்ய பாபாநுரூபமாக விஸ்தீர்ணமான, பொருள் - பதார்த்தங்களெல்லாம், ஆதும் - ஒன்றும், இல் - இன்றியே, பாழ் - சூர்யமாய்க் கிடந்த, நெடுங்காலத்து - த்விபரார்த்த காலாவஸாநத்திலே, நன்மை - (பூதாந்தர ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய் கார்யோத்பத்திஹேதுவான) நன்மையையுடைத்தான, புனல் - காரணஜலத்தை, பண்ணி - ("சுவஸவஸஸஜா-புள" என்கிற கணக்கிலே) ஸ்ருஷ்டித்து, ("தடிணஸிவஸெஷிபு - தஷிநுஜெஸுஸ்யாஸ ஹா" என்கிற மர்யாதையிலே அஜ்ஜலத்திலே யுத்பந்நமான அண்டத்திலே), நான்முகனை - ப்ரஹ்மாவை, பண்ணி - ஸ்ருஷ்டித்து, (இந்தசமஷ்டி ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம்). தோன்மை - பூர்வவாசனை யழியும்படி, தன்னுள்ளே - தன்ஸ்வரூபகதேஸத்திலே, மயக்கிய - "வஸகிவதி" என்கிறபடியே)மயங்குவித்துக்கிடந்த ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும், தோற்

றிய - (விஷக்தமாம்படி ஸ்ருஷ்டிமுகத்தாலே)தோற்றுவித்த, குழல்கள் - (சுஷணஸ்ருஸ்ட் யநுப்ரவேஸா நாமரூபவ்யாகரணங்கள் தொடக்கமான) விரகுகளை, சிந்தித்து - (வேதாந்த முகத்தாலே)அநுஸந்தித்து, தன்மை - (அவனுடைய அஸூராரணலக்ஷணமான காரணமான)ஸ்வலாவத்தை, அறிபவர் - அறியுமவர்கள், தாம் - தாங்கள், (தத்த்வஜ்ஞானவைஹ வாநுரூபமாக), அவற்கு - “கூஷ்வனவஹிலொகாநாஜுததி” என்று ஜகத்காரணபூத னான க்ருஷ்ணனுக்கு, அன்றி - ஒழிய, (வேறொருவருக்கு) ஆள் ஆவரோ - ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், தானுளனாய் ப்ரதிகுலனான ஸிஸூபாலனைச் சேர்த்துக்கொண்டதிற் காட்டிலன்றோ மிகவும் ஸாபராயமாய் ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தை மறித்தும் உண்டாக்கின மஹாகுணமென்று, அதை அநுஸந்திக்கிறார். அபராதத்தில் ஸிஸூபாலனிற் குறைந்தார் இல்லையிறே ஜகத்தில். [தன்மையறிபவர்தாம்]-தத்த்வஸ்யிதியை உள்ளபடி அறியுமவர்கள். தன்மை - உண்மை. “காரணனுய்யுயத:” “ஜநாடிஸ்யுயத:” என்று உபாஸநவாக்யங்களையும் காரணவாக்யங்களையும் அறியுமவர்கள். “ஜகத்காரணம் இன்னது” என்று அறிந்து, அதுவே உபாஸ்யம்” என்று அறியுமவர்கள். [அவற்காளன்றியாவரோ] - அந்த காரணவஸ்துவக்காளா மதொழிய வேறு சிலர்க்குஆளாகக்கடவரோ. இவனுக்கே ஆளாக வேண்டுகிறதென் என்னில்?—இதடங்க அழிந்துகிடக்கத் தன்னை ஆஸ்ரயிக்கைக்கு காரணங்களைக் கொடுத்த வனை ஒழிய, புறம்பேசிலரைப்பற்றவோ? [பன்மை இத்யாதி] - லேவாஜ்ஜேஷங்களை உடைத்தாய் கர்மாநுகுணமாக விஸ்த்ருதமான பதார்யுங்கொன்று மின்றிக்கே பாழாய், த்விபரார்த்தகாலஞ்சென்றவளவிலே, தன் ஸங்கல்பத்தாலே, தனக்கிப்பாலுண்டான கார்யத்தைப் பிறப்பிக்கும் நன்மையையுடைய ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அது அண்டமாய் பரிணமித்தவாறே அதிலே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்து: “கூஷ்வனவஹிலொகாநாஜுததி”. நன்மைப்புணல் பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி என்கையாலே-சேதநசேதநங்களை உண்டாக்குவானும் இவன்: அவற்றால் வந்த ஸ்ருஷ்டியும் இவனதே; அவை உபகாரணமாத்ரமே; உபகாரணமாயிடத்தில் அசேதநத்தோபாதிசேதநனும். [தன்னுள்ளே]-தன்னுடைய ஸங்கல்பைகதேசத்திலே. [தொன்மை மயக்கிய]-பூர்வவாஸனை அழியுப்படி பண்ணப்பட்ட பதார்யுங்களை. தொன்மையென்று - தூர்வாஸனை. அது அழிகைக்காகத் தான் ஸம்ஹரித்திட்டு வைத்த பதார்யுங்கள்என்கை. [தோற்றிய] - தோற்றுவித்த. தோற்றிய என்றது - “வஹுஸ்யாடி” என்கிற ஸ்ருதிச்சாயையினாலே. “யாதாயயாவூவபூசிகலயக” என்கிறபடியே இவற்றையுண்டாக்கின நல்விரகுகளை அநுஸந்தித்து, அவற்காளன்றி ஆவரோ? என்று அந்வயம்.

சுரு.—நாலாம்பாட்டு சிகபாலனுக்குத் தன்னைக்கோத்தேத்தோர் ஏற்றமோ, ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தையுண்டாக்கின இம்மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறார். சிகபாலனிற்குறைந்தாரில்லையிறே ஸம்ஸாரிகளில்.

நாலாம்பாட்டு - தன்மைஇத்யாதி. “ஆதூயில் பாழ்மெடுக்காலத்த” என்றதொடக்கி “தோற்றிய குழல்கள்” என்னுமனவுங்கடாக்ஷித்தவதாரினை - சிகபாலனுக்குஇத்யாதி. உண்டாக்கினது மஹாகுணமானபடியென்? அவனைப்போல எல்லாரும் வைதுகொண்டிருந்தார்களோ? என்ன - சிகபாலன்இத்யாதி.

[தன்மை யறிபவர்தாம்] - தத்வஸ்த்திதியறியுமவர்தாம். அதாவது இதினுடைய உத்பத்தி அவனுக்காகக் கண்டதென்றிருக்கும்வர்கள்; “ஸு ஷ்டிஷம் வதவாவாய” (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய)போலே. ஜகத்காரணவஸ்துவே யுபாஸ்யமென்று அறியுமவர்கள்; * “காரணதூயெயுயதீ” (காரணநதுத்யேயதீ) இந்ரே, “ஸுயாதொஸுஹஜிஜுராவா” (அதாதோப்ரஹ்மஜிஜுராவா) என்னு “ஜுநாடிஸுயதீ” (ஜந்மாத்யஸ்யதீ) என்னு நின்றதிந்ரே. [அவற்காளன்றியாவரோ]- கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தது தனக்குஅடிமை செய்கைக்கிறே. [பன்மைப்படர் பெரு ளாதமில்பாழ் நெடுங்காலத்து] - தேவாதிபேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு, கர்மாங்குணமாக விஸ்த்ருதமான பதார்த்தங்களொன்றுமில்லாத காலத்து. தேவதீர்ய மாதிரிபேண வுண்டா கக் கடவவஸ்துக்கள் ஒன்றுமில்லாதபடி பரழகூலிக்கிடக்கிற நெடுங்காலத்து. ஈஸ்வரன் ஜகத்தை ஸம்ஹரித்து நெடுங்காலம் பாழ் கூலிக்கிடக்குப்படி யிட்டுவைக்கும். கர்ஷகனான வன் விளைநிலம் உவர்கழியும்படி நீரைத்தேக்கி வைக்குமாபோலே, இவற்றினுடைய தூர் வாஸநை போகைக்காக ஸ்ருஷ்டியோபாதிகாலம் ஸம்ஹரித்திட்டிவைக்கும். கண்ணுக் கிட ஒரு துரும்பில்லாதபடி ஸதவஸ்த்தமானகாலத்து. [நன்மைப்புனல்பண்ணி] - அழிக் கப்பரப்பின நீர்போலல்ல. “ஸவவனவஸவஸஜுராடின” (அபவஸஸர்ஜாதேன) என் கிறபடியே முற்படஜலஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி. இவ்வளவும்வர அசித்தைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டு, “இவையிரண்டும் நம் புத்தயதீனமானபின்பு இனிச்சித்தையுங்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுவோம்” என்றுபார்த்து சதுர்முகனையும் ஸ்ருஷ்டித்து. “யஸுரதாஸா ரீரடி” (யஸ்யாத்மாஸாரீரம்) “யஸுஷ்டிவிஸாரீரடி” (யஸ்யப்ருதிவிசாரீரம்) என்று இரண்டும் இவனுக்குஉறுப்பாய் பரதந்த்ரமாயிறேயிருப்பது. “யொஸுஹாணம்விடியா திவதிவடி” (யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம்) ‘நன்மைப்புனல்பண்ணி நான் முகனைப்பண்ணி’ என்று ஒருகுழமணனைப்பண்ணி என்பாரைப்போலே. [தன்னுள்

தத்வஸ்த்திதியாவதென்ன - அதாவதுஇத்யாதி. அவனுக்காகக்கண்டது - அவனுடைய கைக்கார்யத்துக்குஉடலாக ஸ்ருஷ்டமாயிற்றென்றபடி. இதுக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் இத்யாதி. “தன்மையறிபவர்” என்றதுக்கார்த்தார்த்தம் - ஜகத்காரணஇத்யாதி. “காரணவஸ்துவே யுபாஸ்யம்” என்னுமதுக்கு ஸ்ருதிசூத்ரங்கள் - காரணநதுஇத்யாதி. “இதினுடையஉத்பத்திஅவனுக் காகக்கண்டது” என்கிற வாக்யாநுருணமாகவர்த்தம் - காரணஇத்யாதி. இப்போது, “அவற்காளன்றி யாவரோ” என்றதுக்கு - கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்தவற்கொழிய வேருருவர்க்கானாவரோ என்று சப்தார்த்தம். “தன்மையறிபவர்” என்றதுக்கு - “காரணவஸ்துவே யுபாஸ்யமென்றறியுமவர்கள்” என்றர்த்தமானபோது, “அவாக்காளன்றியாவரோ” என்றதுக்கு - காரணபூதனானவனுக்கொழிய வேருருவர்க்கானாவரோ என்று சப்தார்த்தம். இத்தஅர்த்தம் இருபத்துநாலாயிரத்திலே கண்டுகொள் வது. விவரணம் - தேவதீர்யமாதிரிஇத்யாதி. நெடுங்காலம் பாழாகவிட்டுவைக்கிறதேதுக்கென்ன - ஈஸ்வரன் இத்யாதிவாக்யந்வயம். உவர்கழியும்படி - சவர்கழியும்படி. “குதுமில்” என்றதுக்கார்த் தம் - கண்ணுக்கிடஇத்யாதி. கண்ணுக்கிட ஒரு துரும்பில்லாதபடி - கண்ணுலேகாண்கைத் கொன்ற மில்லாதபடி இத்தர்த்ததீ. புனலுக்குநன்மையேதென்ன - அழிக்கஇத்யாதி. முத்தற ஜலஸ்ருஷ்டி யைச்சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் - அபவஇத்யாதி. ‘இவ்வளவும்வர’என்றது - அண்டஸ்ருஷ்டி பர்யந்தமென்றபடி. இவையிரண்டும் - ஷ்டிஷத்துக்களிரண்டும். இரண்டும் தன்புத்தயதீனமோ? என்ன, ப்ரமாணம் - யஸ்யாத்மாஇத்யாதி. சேதன்ருஷ்டியில் முத்தற ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியைச்சொன் னதுக்குப்ரமாணம் - யோப்ரஹ்மாணம்இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டித்தானென்னுதே, “பண்ணி” என்ற துக்குஹாகம் - நன்மைப்புனல்இத்யாதி. குழமணன் - மாப்பாச்சி. மயக்கல் - கூடலாம். ‘இட்டு

ளே] - தன் ஸங்கல்பஸஹஸ்ரைகதேஸத்திலே. [தொன்மையீத்யாதி] - பழையதாக, “ஸதேவ” என்கிறபடியே - தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி பண்ணியிட்டு வைத்து, பின்னை “ஸஹஸ்ரோ” (பஹஸ்யாம்) என்கிறபடியே இவற்றை ஆவிர்ப் பவிப்பீத்த விரகுகளைச் சிந்தித்து - தத்த்வஸத்தி யறியுமவர்கள் அவனையொழிய வேறேசிலர்க்குஆளாவரோ? (தன்மை - உண்மை. புனலென்றது - மற்றவற்றுக்கு முப லக்ஷணம். தோற்றிய - தோற்றுவித்த.) விரோதியான சிசுபாலனுக்குத் தன்திருவடி களைக் கொடுத்தானென்றது, இதோரேற்றமோ விரோதிகளை யுண்டாக்கி தன்னை வைவித்துக்கொண்ட நீமைக்கு? என்கிறார். ‘பன்மைப் படர்பொருள் - தன்னுள்ளே தொன்மை மயக்கிய - ஆதும்பாழ் நெடுங்காலத்து நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி - தோற்றியகுழல்கள் சிந்தித்து - தன்மையறிபவர் தாமவற்காளன்றியாவரோ?’ என்றந்வயம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

குழல்கள்சிந்திக்கில் மாயன்கழலன்றிச்சுழுவரோ?
ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுள் அமுந்தியருளலத்தை
தாழப்படாமல்தன்பாலொருகோட்டிடைத்தான்கொண்ட
கழல்திருவுருவாயிற்றுக கேட்டுமுணர்ந்துமே.

ஆ.—(குழல்கள்.)—கிணற்றிலேன்முந்த தன்னுடைய ப்ரஜையை மாதாவான வள வாதஸலபாதிஸயத்தாலே விபுநதெடுகுமாபோல்ல, ரஸாதலத்திலே நிமக்ரை யான ப்ருதன்யை வராஹாஸ்யாய சுணைததிலேசென்று முழுகியெடுத்தருளின இம் மஹாகுணத்தைக்கேட்டு, ப்ருதமானத்தை ஸ்மரித்திருந்துவைத்து, “தங்களுக்கொரு புருஷார்த்தஸாய நத்தைச்செய்யவேண்டும்” என்று நினைக்கில், அந்த ஆர்ச்சரயபூதனை வனுடைய திருவடிகளையல்லது ஆஸாயப்படுரா? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாமபாட்டில், தன்னுள் ஸ்ருஷ்டமான ஜடத்தை ப்ரளயங் கொள்ள, “இன்னமும் இவ்வளவு இருக்கும ஜடத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக்கொள்ளுகிறீரும்” என்று உபேகிபாத்த, தாமன அதுக்கு ஈடாயிடுபபதொரு தீர்யக்கின் வடிவைக் கொண்டு உலியை எடுத்தருளின இம்மஹாகுணத்தை அறுஸந்திக்கிறார். [குழ லென்று தொடங்கி] - தந்தாமுக்கு புருஷாஸ்யாய சிந்தையைப்பண்ணில் அதயார் சர்யஸ்வவாவனா எப்பெருமானுடைய திருவடிகளைஒழிய வேறு சிலரை ஆர்ச்சரிப் பரோ? [ஆழப்பெரும்புனல் என்றுதொடங்கி] - தெரியாதபடி கடல்லேஅமுந்தன வ்யுயியை அந்தரப்படாதபடி தன்னுடைய ஒருகொம்பில ஒருவர் அயித்யாதிருக்கத் தானேவைத்துக்கொண்ட வராஹமான திருவடிவைக் கொண்டபடியைச் சொல்லக்கேட் டும் மநம்பண்ணியும்.

வைத்து’ என்றபடி. தோற்றிய - தோற்றுவித்த. கீழிற்பாட்டில் இதுக்காதிக்கமென்ன - விரோ தியானஇத்யாதிகவாத்வயம். “ஆதும்பாழ்நெடுங்காலத்து - மயக்கிய” என்று - ஸபஹாரத்திலும், “நான்முனைப்பண்ணி - தோற்றிய” எனது - ஸ்ருஷ்டியிலும் தோற்றுகிற புருஷத்தனைப் பரிஹ ரிக்கக்கூக. அந்வயம் - பன்மைஆத்யாதி மயக்கிய - மயக்குகையாலே பென்றபடி. (ச)

ப. - அநந்தரம், அழிந்தஜகத்தையுண்டாக்கினவளவன்றியே, தன்வடிவை யழியமாறியும் ஆபத்ஸகனான ஸ்ரீவராஹருபியினுடைய வருத்தாதந்தை யருளிச் செய்கிறார்.

பெரு - அபர்யந்தமான, புனல் தன்னுள் - ப்ரளயஜலத்திலே, ஆழ - அண்டகபாலத்தளவுமாமு, அமுந்திய - அமுந்தின, ஞாலத்தை - பூமியை, தாழப்படாமல் - காலவிளம்பத்தாலேபுருமாயாதபடி, தன்பால் - தன்திருமேனியில் ஏகதேசமாயிருப்பது, ஒரு கோட்டிடை - ஒருகோட்டினிடத்திலே, (தான் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாய்ப்படி), (ஸ்வேச்சாமாத்ரத்தாலே), கொண்ட - (இடந்தெடுத்துக்) கொண்ட, கேழல் - "கோலவராகம்" என்கிறபடியே ஸ்ரீவராஹமான, திரு - அழகிய, உரு - வடிவை, ஆயிற்று - உடையனானஇத்தை, கேட்டும் - வேதேதிஹாஸபுராணமுகங்களாலேகேட்டும், உணர்ந்தும் - மநநம்பண்ணியும்வைத்து, குழல்கள் - தங்களுக்கு உஜ்ஜ்வலநோபாயமான நல்விருகங்கள், சிந்திக்கில் - ஆராய்க்கினக்கில், மாயன் - (ஞானப்பிராணையல்லாலில்லைநான்கண்டநல்லதுவே" என்கிறபடியே ப்ரளயாபத்துக்குஉதவி, ஸம்ஸாரார்ணவோத்தரனோபாய சூதுமாய்) ஆர்ச்சர்யகரனான வராஹருபியுடைய, கழல் - திருவடிகளை, அன்றி - ஒழிய, குழவரோ - ஆர்ச்சிப்பரோ?

இ. - அஞ்சாம்பாட்டில், ஹுமியை ப்ரளயங்கொள்ள "இங்ஙனே இருப்பதொன்றை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளுகிறோம்" என்று உபேக்ஷியாதே, தன்னை அழியமாறி ஹுமியை எடுத்தருளின இம்மஹாகுணத்தை அதுஸந்யிக்கிறார்.

[குழல்கள் இதயாதி] - தந்தாமுக்கு புருஷாரீயோபாய சிந்தைபண்ணில், ஆர்ச்சர்யசக்தியுத்தனை யல்லது பற்றுவரோ? சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயஜேஷமும். எல்லா உபாயங்களிலும் அதுவருத்தமாய் மலப்ரதமாய் ப்ரயாநமுமாய் ஸ்வரூபாநுபமுமாய் ஸாத்யமன்றிக்கே ஸித்தமுமாயிருக்குமத்தை யல்லது பற்றுவரோ? இத்தலையில் பாதந்தர்யத்தையும் அஜ்ஞாநாசக்திகளையும் அதுஸந்யித்து, அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் ஜ்ஞாநாசக்திகளையும் ப்ராப்தியையும் அதுஸந்யித்தால், ஸ்வாலிமதஸித்திக்கு அவனையல்லது பற்றுவரோ? [மாயன்கழல்] - ஆர்ச்சர்யசக்தியுத்தன் என்னுதல், பெற்சொல்லுகிறவடிவில் ஏற்றத்தை நினைத்துச்சொல்லுதல். அவன்திருவடிகளையே வேண்டுகிறதென் என்னில்? - அடியானுக்கு அடியோடேயந்வயம். ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அஸத்ஸமனாயிருக்கு மவனுக்கு, நஷ்டோபரணம் பண்ணினவனைப் பற்றவேண்டாவோ? ப்ரளயத்துக்கு கர்மவித்தவற்றைப் பற்றவோ? நித்ய ஸம்ஸாரியானைக்கு வேண்டுவனவிறே இவன்பக்கலுள்ளது. ஸ்வவிநாசத்துக்கு இடம் பார்த்துத்திரியும்இவன், உஜ்ஜ்வலத்துக்கிடம் பார்த்துத்திரியும்அவன். [ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுள் இதயாதி] - ஆழத்தையுடைத்தான பெரும்புனல் என்னுதல், பெரும்புனலிலே ஆழவமுந்தின ஞாலமென்னுதல். ஸர்வசக்திக்கும் அதுக்கிடாயிருப்பதொரு வடிவு கொண்டெடுக்கவேண்டி யிருக்கை. [தாழப்படாமல்] - ப்ரளயங்கொண்டு அங்கனேஉருமாய்ந்து போகாமே. [தன்பாலொரு கோட்டிடை] - தன்னுடைய ஒருகோட்டிலே. கொண்டவடிவிற்பாப்பு. ஹுமியடங்க தன் திருவெயிற்றுக்குள்ளே அடங்கும்படியாயிற்று; ரக்ஷயத்தினுடையவளவன்றே ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு. [தான்கொண்ட] - ஒருவர் அர்ச்சியாதிருக்கத் தானேகொண்ட. [கேழற்றிருவுரு] - நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இனையாதபடி ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான வடிவைக்கொண்டான் அவன்; அதுதான்

ஆலத்தி வழிக்கவேண்டி யிருக்கையாலே - 'திருவுரு' என்கிறார் இவர். "கோலவராக மொன்றாய்." "பன்றியாந்தேச" - பரமபதநிகையான தேஜஸ்ஸுக்கும் அவ்வருகே ஒரு தேஜஸ்ஸி மே இது. [கேட்டுமுணர்ந்துமே] - சொல்லக்கேட்டும் மநநம் பண்ணியும் - மாயன்கழலன்றிச் சூழ்வரோ. கீழிற்பாட்டில் - ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகையாலே, ஜமத் காரணமாய் உபாஸ்யமான மேன்மைதோற்றிற்று; தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக் கொண்ட நீர்மைக்கு, தாம் குலையாமல் ஸ்ருஷ்டித்தது ஒரேற்றமே?

௩௫.— அஞ்சாம்பாட்டு. 'ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணினதோர் ஏற்றமோ, ஸ்ருஷ்ட மாணஜகத்தைப் ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாயேடுத்து ரக்ஷித்தகுணத்துக்கு என்கிறார்.

[சூழல்கள்சிந்திக்கில்] - தான் தன்னோறேவற ஜீவிக்மைக்கு உறுப்பான விரகு பார்க்கில். தந்தாம் அலிமதங்கள் சித்திக்கைக்கு விரகுகள் பார்க்கில். (உபாயங்கள் பல வுண்டிதே. அடியாணுக்கடியோடேயிறே யந்வயம்.) [மாயன்கழலன்றிச் சூழ்வரோ] - ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் தான் தன்னைப்பேணுதேநோக்கும் ஆஸ்சர்யபூதனானவனுடைய திருவடிகளையல்லது பற்றுவரோ? [ஆழப்பெரும்புனல் தன்னு ளமுந்திய ஞாலத்தை] - ஆழத்தையுடைத்தான மிக்கஜலத்திலே யமுந்தினஞாலமென்னு தல், பெரும்புனல்தன்னுள் - ஆழ - அமுந்தியஞாலமென்னுதல். [அமுந்தியஞாலத்தை] - அண்டபித்தியிலே சென்றோட்டின்பூமியை. [தாழப்படாமல்] - தறைப்படாமல்; மங்கா மல். உள்ளதுகரைந்துபோனபின்பு, இனி ஸத்தையுங்கூட அழியவொண்ணாதென்று பார்த்து. [தன்பாலொரு கோட்டிடைத்தான்கொண்ட] - மஹாப்ருதிவியைத் தன் எயிற் றிலே நீலமணிபோலேகொண்ட; தந்திருவெயிற்றில் ஏகதேசத்திலேகொண்ட. உதாரராயிருப்பார் நாற்பதுபேருக்குச் சோறிடநினைத்து நாமபேருக்குச் சோறுசமைக்குமாபோலே: ரக்ஷயத்தினளவு அல்லகாணும் கொண்டஎயிற்றின்பெருமை; முகாந்தரத்தாலே ரக்ஷிக் கையன்றியே, தன்முகேந வெடுத்து ரக்ஷித்தபடியிறே. [தான்கொண்ட] - கரைந்துபோன பூமி யர்த்திக்கவன்றிறேசெய்தது. [கேழல்திருவுருவாயிற்று] - அழிவுக்கிட்டவடிவுதனக்கே யாலத்திவழிக்கவேண்டி யிருந்தபடி. ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்காகவந்து தன்னைப்பேணுதே ஒழியவொழிய அதுதானே நிறம்பெறும்படியாய்க் காணுமிருப்பது; "மானமிலாப்பன்றியாந்

அஞ்சாம்பாட்டு.— சூழல்கள் இதயாதி. "கேழற்றிருவுருவாயிற்று" என்றபதத்தைக் கடா க்ஷித்தவதாரிகை - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி இதயாதி.

உபாயமென்னுதே, "சூழல்கள்" என்றதுக்குறாவமாதல், அந்வயமுகேநஹாவமாதல் - தான் தன்னோடு இதயாதி. வஹுவசநார்த்தம் - தந்தாம் இதயாதி. "கேழற்றிருவுருவாயிற்று" என் றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "மாயன்" என்றதுக்கார்த்தம் - ரக்ஷயவர்க்கத்தின் இதயாதி. சூழ்வரோ - பற்றுவரோ? சூழ்கை - ஆஸ்ரயிக்கை. "ஆழ" என்றது - பெரும் புனலுக்கு விசேஷணமாதல், "அமுந்திய" என்றதுக்கு விசேஷணமாதல். அமுந்தியிருக்க, "தாழப்படாமல்" என்னக்கூடுமோ? என்ன - உள்ளது இதயாதி. ஸ்வேதவராஹமாகையாலே - பூமியை 'நீலமணி' என்கிறார். "இடை" என்றதுக்கார்த்தம் - தந்திருவெயிற்றில் இதயாதி. ஏகதேசமமைத்தால் மற்றையிடமெதுக்காகக் கொண்டானென்ன - உதாரராய் இதயாதி. ரஸோத்தி - முகாந்தரத்தாலே இதயாதி. கொண்ட என்னுதே, "தான்கொண்ட" என்றதுக்குறாவம் - கரைந்துபோன இதயாதி. "திரு" என்றதுக்கு - விக்ரஹஸௌந்தர்யமாகவார்த்தம் - அழிவுக்கு இட்ட இதயாதி. ஆத்மகுணத்தால்வந்த அழகாகவர்த் தார்த்தம் - ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு இதயாதி. அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கு - தன்மேன்மைவிட்டு நீர்மையைக்கொன்னுக்கையான வராஹவேஷத்துக்கென்றபடி. வராஹராயனார் அப்படி யழகியராயிருப்

தேச" என்னும்படியே. "மாசுடம்பில்நீர்வாரா" - எங்கேனுமுண்டான அழுக்கும் வந்து சேரும்படியிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு. "மானமிலாப்பன்றியாம்" - ஈஸ்வரத்வம் பின்னாட்டாதிருக்கை. ஸஜாதீயங்கள் மோந்துபார்த்து "தன்னினம்" என்று விஸ்வஸிக் கும்படி அகவாயிற்புரையற் றிருக்கை. மாயாம்புகத்தைமோந்துபார்த்து "ராசுஷஸகந்த முண்டு" என்று போயிற்றினலிறே மிருகங்கள். "பன்றியாந்தேசுடைதேவர்" இவ்வடிவு கொண்டிலனாகில் அருமந்ததேஜஸஸையல்லாம் இழக்குமத்தினையாகாதே. நித்யசூரி களுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்து அங்கேயிருப்பதிற்காட்டிலும் தாழலிட்டத்தால்வந்த ஏற்றம். [கேட்டுமுணர்ந்துமே] - ப்ரவண மகநங்கள்பண்ணியும் - சூழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன் கழலன்றிச்சூழ்வரோ? தான் ஜகத்காரணத்வாதி துணங்களுள்ளும் துறையாதபடி ஸங் கல்பத்தாலே ஜகத்தை ஸ்குஷ்டித்தானென்னுமதுஒரேற்றமோ, ப்ரளயங்கொண்டபூமியை, தன்னுருக்கேடுத்து வேற்றுருக்கொண்டேத்த இவ்வுபகாரத்துக்கு? (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

கேட்டுமுணர்ந்தவர்கேசவற்காளன்றியாவரோ?
வாட்டமிலாவண்கைமாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு
பாட்டங்கொள்தேவர்கள்சென்றிரந்தார்க்கிடர்நீக்கிய
கோட்டங்கைவாமனனாய்ச்சேய்தகூத்துக்கள்கண்டுமே.

ஆ.—(கேட்டுமுணர்ந்தவர்) - மஹாஸையாகிற மஹாஸுரனாலே பீடித மாய் தந்நிரஸநார்த்திபான தேவஸமுஹத்தாலே யர்க்கிதனான எம்பெருமான், அவ னுடைய ஓளடார்யத்தாலே ஸ்வரூபேண அவனை, நிர்ஸிக்கமாட்டாமெ புநீவாமனனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக "ஜமுதபூஷி" என்கிற தன்ஸ்வ ரூபத்தையுங்கூட அந்யாசுகரித்துக் கொண்டவனுடைய ஜகத்தை, "கொள்வனன் மாவலிமூவடிதா" என்றுஇரந்துகொண்டுசெய்தருளின ஆஸ்ரீயங்களைக்கண்டுவைத்தும், அறிவுடையராயிருப்பார், ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்குக் காரணபூசனான புநீவாமனனுக் கல்லதுஆளாவரோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தன் ஸாமர்த்தியத்தினாலே ஹிமியை எடுத்தருளின அதிற்காட்டிலும், தன் மேன்மை பெருகட்டிருந்துகொள்ளுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன

பரோ? என்ன - மானமிலா இத்யாதி. "மாசுடம்பு" என்றதுக்கர்த்தம் - எங்கேனும் இத்யாதி. "மானமிலா" என்றதுக்கர்த்தம் - ஈஸ்வரத்வம் இத்யாதி. "ஆம்" என்றதுக்கர்த்தம் - ஸஜாதீயங்கள் இத்யாதி. வராஹமானால் தன்னினமென்று விஸ்வஸியாதோ? என்ன - மாயாம்புகத்தை இத்யாதி: "தேச" என்றதுக்குஹாவம் - இவ்வடிவு இத்யாதி. "தேவர்" என்றதுக்குஹாவம் - நித்யசூரிகளுக்கு இத்யாதி. 'கேட்டுமுணர்ந்தும்' அத்தாலே ஸ்வயந்தந்தைவிட்டவர்கள், 'சூழல்கள்சிந்திக்கில் மாயன் கழலன்றிச்சூழ்வரோ' என்று கூட்டுவது. "ஜமுதபூஷி" இத்யாத்யவதாரிசாவாக்யத்தை ஸோபபத் திகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தான் ஜகத்காரணத்வாதி இத்யாதி. 'ஆழப்பெரும்புனல்' என்ற தொடங்கி, 'கேட்டுமுணர்ந்தும் - சூழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன் கழலன்றிச்சூழ்வரோ?' இத்யந்வய.

குணங்கனிற் காட்டிலும் மஹாகுணமான வாமநவ்ருத்தார்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேட்டும் என்று தொடங்கி] - ஹிதங்களைப் பிறர் சொல்லவும் கேட்டு தங்கள் ஹ்ருதபத்தால் அத்யவஸித்திருக்குமவர்கள் ஐயமேயுடையவர்களுக்கு நாயகனுனவனுக்கன்றி ஆளாவரோ? [வாட்டமென்று மேலுக்கு] - நிரந்தரமாகக் கொடுக்கவல்ல கையை யுடைய மஹாவலி வாயிக்கவாயிதராய்த்திரண்டுசென்று இரந்ததேவர்களுடைய உயிர்வத்தைக் கெடுத்தருளின ஏற்றகையையுடைய ஸ்ரீவாமநாயகச் செய்தருளினமனோஹாரியான சேஷத்தங்களை அநுஸந்தித்துவைத்தும்.

ப. — அநந்தரம், ஆகாரத்தை யழியமாறினவளவன்றியே யத்தோடே ஆத்மகுணத்தையுங்கூட அழியமாறின அர்த்தித்வஸாமர்த்த்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வாட்டமிலா - ஒருகாலஞ்சுவருத, வண் - ஒளதார்யத்தையுடைத்தான, கை - கையையுடைய, மாவலி - மஹாபலியானவன், வாதிக்க - (தன்செருக்காலே) நலிய, வாதிப்புண்டு - நலிவுபட்டு, ஈட்டங்கொள் - பரஸ்பரவிநோதமற்றுத் தம்மில்லாதம் சேர்ந்துதிரண்ட, தேவர்கள் - உடாரஸ்வஹாவரணதேவர்கள், சென்று - (எழுந்தருளி யிருந்தவிடத்தே தாங்களை) சென்று, இரந்தார்க்கு - ("ஸாரணத்தாரீநுபூரவாஃ" என்கிறபடியே) ப்மார்த்தகாருபையான ஸாரணத்தையுடையபண்ணினவர்களுக்கு, இடர்கேசிய - (கார்ப்பரதிஜ்ஞாவசந்தாலே) மனோதுக நிவர்த்தகனுப்க்கொண்டு, (மஹாபலியுடையஒளதார்யமே பற்றுசாகவர்த்தியாய்ச் சென்று, தன்னுடைய மலப்பாதாநடிஸையிலுங்காட்டில்), கோடு - அர்த்தித்தேற்கையாலே, அம் - அழகுபெற்ற, கை - கையை யுடையன, வாமநாயக - வாமநவடிவைக்காட்டி வசிகரித்தும், (வார்த்தையாலே நெஞ்சைக்கலக்கியும், ளளர்ந்தளந்தபோதே அநாயாஸை வ்யாபரித்தும்), செய்த - பண்ணின, கூத்துக்கள் - நாடகங்களை, கண்டும் - ப்ரத்பக்ஷஸமாநாகாரமாக அநுஸந்தித்தும், கேட்டும் - (அந்தஅபதாநத்தைப் புராணத்திமுகத்தாலே) கேட்டும், உணர்ந்தவர் - அறிவுடையரா யிருந்தவர்கள், கேசவற்கு - அலைந்தகுழலோடேவருகையாலே ப்ரஸஸ்தகேசனுன வாமநனுக்கு, அன்றி - அல்லது, (வேறொருவர்க்கு), ஆள் - அடிமை, ஆவரோ - ஆவரோ? கேசவனென்று - ஒருவன் திருவடிநிலக்க, ஒருவன் தீர்த்தம் சுமக்கும்படி ப்ரஹ்மருத்ரார்களுக்கு நிர்வாஹகனென்றுமாம்.

இ - ஆறும்பாட்டில், தன் ஸாமர்த்தியத்தாலே ஹ்ருதமையை எடுத்தருளின திற்காட்டிலும், இரப்பாளனுய்த் தன்னுடைமையை அழியக்கொடாத மஹாகுணமான வாமநவ்ருத்தார்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேட்டு இத்யாதி] - ப்ரியஹிதங்களைப்பிறர் சொல்லவும் கேட்டுத் தங்கள் ஹ்ருதபத்தாலே அத்யவஸித்திருக்குமவர்கள், ப்ரஸஸ்தகேசனுக்கன்றி ஆளாவரோ? ப்ருஹ்மருத்ராதிகளுக்கு உத்பாதகனென்றுமாம். நிரந்தரமாகக்கொடுக்கும் கையையுடையமஹாவலி வாயிக்கவாயிதராய். மஹாவலிபக்களிலே "ஒளதார்யம்" என்று ஒரு குணம் கிடைக்கையாலே, ஹிரண்யராவணாதிகளைப் போலே அழியச் செய்யாதே, அவன் ஒளதார்யத்துக்குத்தான் இலக்காய் தன் விஹிதையை அவன் நெருக்காதபடி மீட்டானாயிற்று. [ஈட்டங்கொள் தேவர்கள்] - ஈட்டம் - திரள். ஈடாவரணமாதிகளாய் "ஒருவர் பக்கல் செல்லக்கடவோமல்லோம்" என்றும், எல்லார்க்கும் இடுமதொழிய "ஒருவர் பக்கல் ஒன்றுக்கொள்ளக்கடவோமல்லோம்" என்றும் இருக்கு மவர்களாய், தன்னில்தான் சேர்த்தியின்றிக்கே யிருக்கிற தேவர்கள், ஆபத்தின் மிகுதி

யாலே தன்னிலே ஒரு மிடறாய் ஹ்நாலிமாநிகளாய்ச்சென்று இரந்தவர்களுக்கு, "கம்பக் கவிலே வந்திரந்தார்கள்" என்கிற இக்கதையே கொண்டு "உங்கள் காரியமெல்லாம் செய்கிறோம்" என்றசொன்ன வார்த்தையாலே அவர்கள் உபதேசத்தைப்போக்கி, "மாஸாஹி" என்றான். உபதேசம்போக்கினபடி என்? என்னில், [கோட்டங்கை வாமநாய] - ஏற்றுக்குவிந்த கையைபுடையனாய். அங்கை - கொடுத்த வளர்ந்த கை. [செய்த கூத்துக்கள்] - அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே பிசைஷயிலே அதிகரித்து, சிறு காலேக் காட்டி இரந்து பெரியகாலாலே அளந்துகொண்ட மனோஹாரிதேவத்தங்கள் அதுஸந்யித்தும் - கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற்காளன்றி ஆவரோ? [கூத்துக்கள்] - மனோஹாரிதேவத்தங்கள். வல்லாராடினாற்போலே இருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு.

நடு. - ஆறும்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன குணங்களைதான் ஒரேற்றமோ, * அலம் புரிந்த நெருத்தடக்கையைக்கொண்டு கோட்டங்கைவாமநாய இந்தப்பூமியை ரக்ஷித்த மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறார்.

[கேட்டுமுணர்ந்தவர்] - ஓராசார்யன் ஓரர்த்தத்தை யுபதேசித்தால் அதைதான் வணம்பண்ணி, "வனவஜ்ஜிராக்வாலவிதாஹிதாதி" (எவம்ஜ்ஜாத்வாபலிதாமர்ஹதி) என்கிறபடியே பின்னே யவ்வர்த்தத்தைத் தெளிந்திருக்குமவர்கள். [கேசவற்காளன்றியாவரோ] - புறம்பாஸ்ரயணியில்லாதபடி தானே ஆஸ்ரயணியானவனுக்கொழிய ஆளாவரோ? "சுவாணவாஜேஸாஹிதா தாஸாஸ்கேஸவதாஹிதா" (ஆவாந்தவாங்கே ஸம்பூதேள தஸ்மாத்கேஸாவநாமவாந்) - என்கிறபடியே யாதல், ப்ரஸஸ்தகேசன் என்னுதல். [வாட்டமிலாவண்ணை] - கோடுத்துமாறக்கடவதன்றியே, எப்போதும் கோடுக்கையிலே ஒருப்பட்டகை. ராவணாதிகளைப்போலே தலையறுத்துப்போகட வொண்ணாமெக்கு நிபந்தநமுண்டாகையாலே யழிபச்செய்திலன். [மாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு] - இது பற்றாசாக அவன்நெருக்க நெருக்குண்டு. [சுட்டங்கோள்தேவர்கள்] - க்ராமணிகளைப்போலே, ஒருவர் உச்சராயம்ஒருவர்பொறுதே, தலையறுப்பாரும் தலையறுப்பண்பாருமாய்த் திரியக்கடவ் ஜாதியிறே; இப்படி சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கிறவர்கள் ஆபத்து மிக்கவாறே

ஆறும்பாட்டு. - கேட்டும் இத்யாதி. கீழ்க்குபாட்டிலும்கொன்ன குணங்களைப்பற்ற இப்பாட்டிற்குச் சொல்லுகிறகுணம் அதிகமென்கிறார் - கீழ்க்கொள்ள இத்யாதி. திருநெருத்தாண்டகம், 'அலம்புரிந்தநெருத்தடக்கை'; அர்த்தங்களுக்கு "போதம்" என்னும்படி கொடுக்கவல்ல பெரிய கையென்றபடி. 'கோட்டங்கைவாமநாய' - கீரேற்கக் குவித்த அழகியகையைபுடைய வாமநாயென்றபடி. கோடு - குவிக்கை.

"ஜிராக்வா - வனவஜ் - ஹிதாஹிதாதி" என்றவ்யம். "ப்ரஹ்மருத்ரோத்பாதகன்" என்கிறவர்த்தத்திலேஹாவம் - புறம்பாஸ்ரயணியர் இத்யாதி. பாதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு உத்பாதகனென்றபோதே, இவனையொழிய வேறு ஆஸ்ரயணியில்லையென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரோத்பாதகத்தவத்திலே ப்ரமாணம் - ஆவாம் இத்யாதி. ஹரிவம்ஸே கைலாஸயாத்ராயாம், "கஜதிஸஹணொநாஸிராஸொஹம்ஸவபுஷேஹிதாடி" இதி பூர்வார்த்தம். "வாட்டமிலா" என்றதக்கார்த்தம் - கோடுத்துமாற இத்யாதி. இப்போது இவனுடைய ஒளொர்யத்தை வர்ணிக்கிறதற்கு ஹாவம் - ராவணாதிகளை இத்யாதி. இதுபற்றாசாக - இந்த ஒளொர்யம் பற்றாசாக. தேவர்கள் திரையிராகனோ, "சுட்டங்கோள்" என். விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, ஹாவம்-க்ராமணிகளை இத்யாதி. ஆனால், இப்படிப்பட்டவர்கள் திரளுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இப்படி சேரா இத்யாதி. இரத்

† உச்சராயம் - மேன்மை.

தந்தாமபிமாநங்களைப்போகட்டு, எல்லாரும் ஒருமிடறய்வந்துவிழுந்தார்கள். ஈட்டம்-திரள். [சென்றிரந்தார்க்கிடர்க்கிய] - கூறுசெய்வானும் அம்பலத்தேயிருந்தால் “ஈஸ்வரனும் நம்பக்கல் வரத் தட்டென்?” என்றிருக்குமாபோலே, “எல்லாரும்நம்பக்கல்வரவேணும்” என்றிருந்தவர்கள் தங்களாபத்தின்கனமிறே துர்மானிசளாயிருக்கிறவர்கள் திரளவந்திரந்தது” என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு அவர்கள் இடரைப் போக்கினபடி. “ஈயிகுண்டெநி ரெவிஷு” (அதிகம்மேநிரேவிஷ்ணும்) என்று - ஒரு சோத்தைவில்லை முறித்தபோதாக எம்பெருமான் ஸர்வாபிகளென்பது; அல்லாதபோது “ஈஸ்வரோஹம்” (ஈஸ்வரோஹம்) என்பதான தேவஜாதி பற்காட்ட, அவர்கள் இடரை நீக்கினபடி. [கோட்டங்கை வாமநாய] - நீரேற்கக்குவித்த அழகிய கையையுடையனாய்; “பொல்லாக்குறளுருவாய்ப் பொற்கையில்நீரேற்று” என்கிறபடியே, தேவர்களை நெருக்குகையாலேயழியச்செய்யவேணும்; குணவிசேஷத்தாலேயழியச்செய்யமாட்டான்; இனி, இரண்டுக்கும் அநுரூபமாக ஒரு வழி ரக்ஷகனானதான் பார்க்குமித்தனையிறே. [பொற்கை] - பொலிவேய்தின கை. அழகியகையென்றபடி. கொடுத்துவளர்ந்த கை; “மொலவஹஸு ப்ரஜாதாரடி” (கோஸஹஸ்ரப்ரதாதாரம்) என்றும், “ஈஷாஹவ்ருகிமஹிஸ்யாசு” (தத்யாந்நப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (ஏற்றுக்குவிந்த கையையுடையனாய். அங்கை - அழகியகை.) [செய்தகூத்துக்கள் கண்டுமே] - அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன்றேபிசுஷியிலே யதிகரித்து, மஹாவலியஜ்ஞவாடத்தளவும் செல்ல, பூமிநேளியும்படி பதறிநடந்து சென்றுபுக்கு, க்ருஷ்ணஜிநமும் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்ஜியுமான 1 விரீதவேஷத்துடனே நின்று, “கொள்வனான்” என்றற்போலேசொன்ன 2 முக்யஜலபிதங்களும், சிறகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்தது மாகிற இவ்வயாபாசங்களடங்கலும் இவர்க்குவல்லாராடி னாற்போலே யிருக்கிறபடி. ஈஸ்வரமான மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, ஸ்ரியஃபதியான தான் இரந்து ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷித்த நீர்மைக்கு,ப்ரளயங்கொண்ட பூமியையெடுத்துரக்ஷித்தது ஒரு குணமாயிற்றதோ? என்கிறார்.

(க)

தார்க்கு என்னுதே, “சென்றிரந்தார்க்கு” என்றதுக்குஹாவம் - கூறுசெய்வான் இத்யாதி. கூறுசெய்வான் - மணியம்பண்ணுமவன். அவர்கள் துர்மானிகளோ? என்ன - ஈயிகுண்டெநிரெ இத்யாதி. கோடுதல் - குவித்தல். “அம்” என்ற - அழகு. அதாவது - ஒளடார்யம். “நீரேற்க” என்றதுக்குப் ப்ரமானம் - பொல்லா இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. நீரேற்கவேண்டுவானென்? என்ன - தேவர்களை இத்யாதி. கைக்கு அழகேதென்ன - கொடுத்துவளர்ந்த இத்யாதி. இதுக்குப் ப்ரமானம் - கோஸஹஸ்ர இத்யாதி. “ஈக்ஷிணொஈக்ஷிணாராஜி: சிஹாவாரிவலஹிஷ்டு | மொலவஹஸு ப்ரஜாதாரஜிவயாயஹுஜம்சிஹசு” இது யுத்தகாண்டே, (௨௧ - ஏ) வருணம்ஸாரணம் கச்சதேர ராமஸ்ய க்ருத்யகதநே. “ஈஷாஹவ்ருகிமஹிஸ்யாசு நஸு ப்ரஜாதாரஜிவயாயஹுஜம்சிஹசு | ஈயிகுண்டெநிரெஹொஹொதாவயா ராஜிஸ்துபாராக்ரஜி:” இது ஸுந்தரகாண்டே ஹது மந்தம்ப்ரதி வரீதா(௧௩ - ௨௫). “கூத்துக்கள்” என்ற வெஹுவசநார்த்தம்-அன்றேபிறந்து இத்யாதி. இத்தை “கூத்து” என்கிறது. ஆசார்யசத்வத்தைப் பற்ற என்கிறார் - வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கிறபடி என்று. கீழிற்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு ஆதிக்யமேதென்ன - ஈஸ்வரமான இத்யாதி. கூத்துக்களை - ஆசார்யமுகத்தாலே கேட்டுமுணர்ந்தும் - கண்டும், அதாவது - ஸாக்ஷாத்கரித்தும்இருக்கு மவர்கள் - கேசவற்காளன்றி யாவரோ? இத்யந்வய:.

(க)

1. விரீதவேஷம்-வணக்கமுள்ளவடிவம். 2 முக்யஜலபிதம்-மகோஹாரியான பேச்சு.

ஏழாம் பாட்டு.

கண்டுநீதெளிந்துங் கற்றார்கண்ணற்காளன்றி யாவரோ ?
வண்ணென்மலர்த்தோங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழநாள்
இண்டைச்சடைமுடியீசனுடன் கோண்டுசாச்செல்ல
கோண்டங்குத்தன்னோடுங்கோண்டு உடன்சென்றதுணர்ந்துமே.

ஆ — (கண்டுநீதெளிந்துங்.) — மாதாபிதாக்களாலே மஹாதபஸாலப்தனாய் அந
வரதம் உபலாபிதனாயிருந்த மார்க்கண்டேயன் தன்னுடைய ஆயுர்த்தமாக நுத்ரனை
யாப்ரயிக்க, அவனும் “மத்ஸமீஹித லித்தயர்த்தமாக நானும் பாம்புருஷனைநோக்கி
தபர்ச்சாயைபண்ணி வர்த்திக்கிறது” என்றுசொல்லித் தன்னுடைய தபோவேஷத்தை
யுங்காட்டி, “அவனுடைய திருவடிகளை யாப்ரயிக்கப்போரு” என்று அவனைக்கொண்டு
நுத்ரன் வந்தாப்ரயிக்க, அவனுக்காக மார்க்கண்டேயனுக்கு ஸமக்ரமான ஆயுஸ்ஸைக்
கொடுத்தருளி நித்யகங்கரத்தேவந விஷயீகரிப்பதுஞ்செய்தருளின இம்மஹாகுணத்தை
யறிந்துவைத்தும், ஸாராஸாமவிவேகஜ்ஞராயிருப்பார் அந்த க்ருஷ்ணனுக்கு ஆளன்றி
யாவரோ ? என்கிறார்.

ஒ. — ஏழாம்பாட்டில், பூநியப்பதியான தான் பிறரை இரந்து ஆபூநிதருடைய
அபேக்ஷிதபூரணம் பண்ணின குணத்திற்காட்டிலும், தேவதாந்தரபரான பண்ணுகை
யாலே உபேக்ஷயான மார்க்கண்டேய விஷயீகாரமாகிற விலக்ஷணமான குணத்தை அது
ஸந்திக்கிறார்.

[கண்டுமென்று தொடங்கி] - ப்ரியஹிதங்களை அதுஸந்தித்தும் அத்யவஸித்து
மிருக்குமவர்கள் க்ருஷ்ணனுக்கன்றி ஆளாவரோ ? [வண்டென்று தொடங்கி] - வண்டு
உண்ணுகின்ற பூமாலையை உடையனாய் பொலனான மார்க்கண்டேயனுக்கு ஆயுஸ்ஸைக்
காக “நானும் உன்னோடொத்த ஸாயகன்காண்” என்று தன்னுடைய ஜடையைக் காட்
டிக்கொண்டு உடனே பேச்சாட்டுத்துணையாகச் செல்ல அவனை விஷயீகரித்துத் தன்னோ
டொத்த வரிசையைக்கொடுத்தும் பிரியாதே சென்றபடியை உணர்ந்தும். [உசாய்ச்
செல்ல] - என்று பாடமாரம்போது, வாழநாள் விசாரித்துச்செல்ல என்றுமாம்.

ப. — அநந்தரம், தான் அர்த்தியாய்வைத்து ஸர்வதேவதைகளும் தன்காற்
கீழேவளரும்படியான ஆதிக்கத்தளவன்றியே, தேவதாந்தரபரான மார்க்கண்டேயனை
யும் அங்கீகரித்த அதிபாதிதகுணத்தை அதுஸந்தித்தருளுகிறார்.

வண்டு - வண்டுகள், உண் - மதுபாநம்பண்ணுகிற, மலர் - மலரையுடைத்
தான, தொங்கல் - மாலையையுடையனாகையாலே, (ஹோகயோக்யமான யௌவநாவஸ்த
தையையுடைய), மார்க்கண்டேயனுக்கு - , வாழநாள் - உஜ்ஜீவநகாலத்தை, இண்டை -
ஹோக்த்ருத்வகுசகமானமாலையையும், சடைமுடி - உபாஸகத்வகுசகமான ஜடாமகுடத்
தையுமுடைய, ஈசன் - ஈஸ்வராபிமாநியான நுத்ரன், (ஆபூநிதனானவவன்றன்னையும்),
உடன் - கூட, கொண்டு - , உசா - ஸர்வாதிகுணதன்பக்கவிலே யுசாவவேனுமென்று,
செல்ல - , அங்கு - அந்நிலையிலே, கொண்டு - (அவனைக்ஷணியனாகத்திருவுள்ளத்திலே)
கொண்டு, (தேவதாந்தராவயத்தைக்கழித்து), தன்னோடும் - தன்னோடே, கொண்டு -

கூட்டிக்கொண்டு, உடன் - யாவதாத்மஹி அவன்பிரியாதபடி, சென்றது - நடந்தப் பாரத்தை, உணர்ந்துமே - புராணநிமுகத்தாலேயறிந்துமே, கண்டும் - தேவதாந்தரங் களிற் காட்டில் இவனுக்குண்டான உத்கர்ஷத்தையபரோக்ஷித்தும், தெளிந்தும் - “சுயிகு றேதிரொலிஷு” என்னும் கணக்கிலே தெளிந்தும், கற்றார் - இப்படி விலக்ஷணபுருஷ முகத்தாலே கல்வியையுடையவர்கள், கண்ணற்கு - ஆந்தஜனான ஸர்வேஸ்வரனை, அன்றி - ஒழிய, (வேறொருவர்க்கு), ஆள் - அடிமை, ஆவரோ - ? இண்டை - மாலே. செறிவாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்ரீயஃபதியான தான் ஆஸ்ரீதர்க்காக அர்யபியான குணத்திற்காட்டிலும், தேவதாந்தரஹஜநதினாலே உபேக்ஷ்யனான மார்க்கண்டேய விஷயிகாரமாகிற விலக்ஷணகுணத்தை அது ஸந்திக்கிறார்.

[கண்டுந் தெளிந்துங்கற்றார்] - கற்றுந் தெளிந்துங்கண்டார் - ப்ரியஹிதங்களை ப்ரவணம்பண்ணி, தங்களிலே அப்யவஸித்து, அதை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்கள், ஸர்வ ஸுலக்ஷணக்கன்றி ஆளாவாரா? ஐஸ்வர்யார்பிகரு ஐஸ்வர்ய விஸிஷ்டனாயும், கேவல னுக்கு ஸுலக்ஷண யுக்தனாயும், ஸமவ்யூஹார்பிகரு ஸமஸ்தகல்பாணகுண விஸிஷ்ட னாயும், இப்படியால் ஸாவஸுலக்ஷணனுக்கு. [வண்டென்று தொடங்கி] - வண்டு உண்ணுகின்றன ஸுமாலையையுடையனாய் - உயாலான மார்க்கண்டேயனுக்கு. [வாழுநாள்] - ஆயுஸ்ஸுகாக, [இண்டைச்சடைமுடியிசை] - நெடுநாள் பச்சைகொண்டு மல வேளையிலே “நானும் உன்மீனாடொகக ஸாயகன காண்” என்று ஜடையைக் காட்டினான். [உடன்கொண்டுசாச்சவல] - “ஆஸ்ரயித்தவனை விடவொண்ணாது” என்று அவனைக் கூடக்கொண்டு உசாத்துணையாகச் செல்லவென்னுதல், புருஷகாரமாகச் செல்லவென்னு தல். அன்றிக்கே, [உசாய்ச்செல்ல] - வாழுநாள் உசாவுச் செல்ல. “இவன் ஜீவிக்கும் விரகேதோ?” என்று ஆராய்ந்துகொண்டுசெல்ல. [கொண்டங்கு] - அங்குக்கொண்டு: ரக்ஷ்யஹிதனாகத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு. [தன்னொடுகுகொண்டு] - “நிரஞ்ஜ: வரசிம்ஸாப்யேசிவெதி” என்று தன்மீனாடாத்த வரிசையைக்கொடுத்து, [உடன் சென்றதுணர்ந்தும்] - பின்னை ஒருநாளும் பிரியாதே சென்றபடியை உணர்ந்தும் - கண் டுந்தெளிந்தும் கற்றார் கண்ணற்களையறியாவரோ? நெடுநாள் தேவதாந்தரஹஜநம் பண் ணினவன், மறந்தும் புறந்தொழாமாதாரான ஸாத்விகபுருஷகாரமாகவாதல் பிராட்டி புருஷகாரமாகவாதல் அன்றிக்கே, தாமஸதேவதையை புருஷகாரமாகக் கொண்டுவர; புறந்தொழாதவகமடபிசிற, அவரகளைபும் பொருந்தவிட்டு, மெனபேலே ரக்ஷித்த நீர்மைக் குப்போருமோ கிழ்ச்சொனை குணங்கள்? என்கிறது.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸ்ரீயஃபதியான தன்னைத்தாழவிட்டுநீரந்து ரக்ஷித்தது பெரிய ஏற்றமோ? தேவதாந்தரஹஜநம்பண்ணின மார்க்கண்டேயனை விஷயிகரித்த இம் மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு. - கண்டும் இத்யாதி. “மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழ்நாள்” இத்யாதிகளைக் கடைக்கித்தவதாரிசை - ஸ்ரீயஃபதியான இத்யாதி.

[கண்ணந்தேளிந்துங்கற்றார்] - (கற்று - தேளிந்து - கண்டார்) ஒருவன்பக்கலிலே ஓர் அர்த்தத்தைச்சிஷித்து, அதிலே தேளியவாஸநபண்ணி, பின்னை ஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக்ஷிவைப்பார். ஸ்ரவணமநங்கள்தான் ஓர்ஸநஸமானாகாரத்தளவும் சென்றுநிற்கு மிறே. [கண்ணற்காளன்றியாவரோ] - த்யாநபராயிருப்பார், த்யேயவஸ்துவைவிட்டுப் பறம்பே போவரோ? [வண்ணென்மலரித்யாதி] - வண்ணேள் மதுபாநம்பண்ணுகிற பூமாலை யையுடைய ஸ்ரீமார்க்கண்டேயனுக்குவாழ்நாளுண்டாகைக்காகவேன்னுதல்; 'வாழ்நாள் உசாச்செல்ல' என்று மேலேகூட்டுதல். மாதாபிதாக்கள் இவனையொப்பித்து வினையாட லிட, அங்கே ஓரசரீரிவாக்யம் "இவனுக்கு ம்ருத்யு குறுகிற்று" என்றுசொல்ல, அத்தைக் கேட்டு பித்ராதிசுள் வேறுக்க, "இதுக்கு நீங்கள் அஞ்சவேண்டா, நான் பரிஹரித்துக்கொள்ளு கிறேன்" என்று இவன்சென்று தேவரையாஸ்ரயிக்க, அவரும் பச்சையிடும் நாளேல்லாம் இடு வித்துக்கொண்டு, ஒருநாளிலேவந்தவாறே தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையும் அடைத்து ஜடையைவிரித்துக்காட்டி, "உன்னோபாதி யாறல்பீறல்காண் என்காரியமும்: அரு கில் மாலைபாராதே என்தலையில் ஜடையைப் புத்திபண்ணாய்" என்றுகாட்டி, "ஆளு லும் நெருநான் பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயித்த நீ பேசாதேபோகவொண்ணாதிறே; உனக்கோராஸ்ர யம் காட்டப்பாராய்." என்று, அவன் ஸௌலப்யாதிசுணங்கனையும் மோக்ஷப்ரதத்வாதி குணங்கனையும் உசாவிக்கொண்டு ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலேறச்சென்றான். [கொண்டங்கு] - "ஐயோ! ம்ருத்யுபயபீதனாய்வந்தாயாகாதே!" என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு: "துர்மா னமான இவன் கொடுவந்தான்" என்றுபாராதே, ஒருபிராட்டி புருஷகாரமாக வருவாரைக் கைக்கொள்ளுமாபோலே கைக்கொண்டு. "நெஞ்சற்கொண்டு" என்னும்படியே. [தன் னோங்கொண்டு] - இவன்வந்தகார்யம் தலைக்கட்டி, பின்பு தன்னுடன் ஸாம்யாபத்தியை யுங்கொடுத்து. [உடன்சென்ற துணர்ந்துமே] - ஒரு * கள்வன்கொல்லிற் பிராட்டியைக் கொடுபோமாபோலே கொடுபோனான்போலேகாணும். "பின்னையென்றும் நின்றிருவடிப்

ஸ்ரவணாதிகள் ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமாயிருக்குமோ? என்ன - ஸ்ரவணமநங்கள் இத்யாதி. "கண்டார்" என்றத்தைச்சிஷித்ததர்த்தம் - த்யாநபர் இத்யாதி. த்யேயவஸ்து - குணதிகவஸ்து. வாழ்நாளுண்டாகைக்கு - அவன்குணங்களை யுசாவிக்கொண்டு செல்லவேன்னுதல்; வாழ்நாளை - உசா விக்கொண்டு செல்லவேன்னுதல். மார்க்கண்டேயனுக்கு மாலைக்குப் பரஸகதியேதென்ன - மாதா பிதாதிசுள் இத்யாதி. "இவனுடச்சடைமுடி" என்றவிச்செறித்ததுக்குகாவம் - அவரும் இத்யாதி. "தேவரை" என்றும் "அவரும்" என்றும் சொன்னது - ஸோபாலம்பவசகம். ஆறல் பீறல் - கார்யா பீமாக்யம். அருகில் மாலை - ஜடையருகில் மாலையென்றபடி. இவனைக்கூட்டிக்கொண்டு ஸர்வேஸ் வரன்பக்கலிலே காட்டிக்கொடுக்கைத்து ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - அனுவாயம் இத்யாதி. உசாவிக் கொண்டு - சொல்லிக்கொண்டு. "இவனுடச்சடைமுடியிசன்" மாலையையும், ஜடையையும், கிரீ டத்தைத்யமுடைய ருதரன். வாழ்நாள் - ஜீவதகாலம். உடன்கொண்டு - ஆஸ்ரிதனானமார்க்கண்டேயனை யுற் கூடக்கொண்டு. "கொண்டு" என்றதுக்கு - காயிகஸ்வீகாரமாக அர்த்தாத்ரம் - துர்மாந்யான இத்யாதி. "திருவுள்ளத்திலேகொண்டு" என்ற முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்-நெஞ்சற்கொண்டு இத்யாதி. "இத்தன்னைமருயிருக்கிறவனுக்கு நாமல்லது வேறுபுரலில்லை" என்ற நெஞ்சிலே கொண்டு என்றபடி. திருமொழி அஞ்சாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி நாலாம்பாட்டு, "நெஞ்சேசார்வ தோர்" இத்யாதி. "அங்கு" - அந்திலையிலே. "உடன்கொண்டது" என்றதுக்குகாவம் - ஒருகள்வன் கொல் இத்யாதி. ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுத்தானோ? என்ன - பின்னையென்றும் இத்யாதி. ம்ருத்யுவை நிர்வரித்ததுக்குமேலே, ஒருநாளும் உன் திருவடிகளைப்பிரியாதபடி திருவுள்ளம்பற்றின ன்ன்றபடி. * ஏழையேதலனில் ஆறும்பாட்டு, "மன்னுநான்மறை" இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் அருளிச்

பிரியாவண்ணமெண்ணிய", "ஒருப்ருதக்தர்மி" என்று தோற்றுதபடி, தன்னோலேகைகிற ரஸத்தை புஜிப்பித்தபடியை புத்திபண்ணி - கண்டுநீதெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்காளன்றி யாவரோ? தன்னையாஸ்ரயித்த இந்ந்ரனுக்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டது ஒரேற்றமோ? "சாரவெயெவபுஷ்யஜைராயாரைகாணானிதே" (மாமேவயேப்ரபத்யந்தேமா யாமேதாந்தரந்திதே) என்னக்கடவ அவன் தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணி, அதுக்குமேலே, அவன் புருஷகாரமாகக்கொண்டேவந்து காட்டிக்கொடுக்க, "என்செய்வான், தன்னையாஸ்ர யித்தவனை யழியலிடாதே புறம்பேயாகிலும் கொண்டேபோய் ரக்ஷிப்பித்தான்" என்னும் குணம் அவனுக்குண்டாக, மார்க்கண்டேயனைரக்ஷித்தநீர்மைக்கு. தாமஸபுருஷர்களோட்டை ஸஹவாஸம் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு த்யாகவேறுது; ஸத்த்வரிஷ்ட்டரோட்டை ஸஹவாஸம் அவனுக்கு ஸ்வீகாரவேறுது; இங்ஙனையிருக்கச்செய்தேயிறே அவன்முன்னிலையாக வந்த ஜிவனுக்கும் காரியஞ்செய்தது! (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

செல்லவுணர்ந்தவர் செல்வன் தன்சீரன்றிக்கற்பரோ?
எல்லையிலாதபெருந்தவத்தால் பலசெய்மிறை
அல்லலமரரைச்செய்யும் இரண் யனாகத்தை
மல்லலரியருவாய்ச் செய்தமாயமறிந்துமே.

ஆ — (செல்லவுணர்ந்தவர்.) - தன்னுடைய தபேரபலத்தாலே தேவர்க ளுக்கு ஸர்வப்ரகார வாயகனான ஹிரண்யனுடைய ஸரீரத்தை அபரிமித பரிமாண ந்ரு ஸிம்ஹரூபயானாய்க்கொண்டு பிளந்தருளின ஆர்ச்சர்யத்தையறிந்துவைத்தும், அறிவுடைய ராயிருப்பார், ஆர்ச்சிதஸம்ஸ்லேஷரூப நிரகிரஹஸம்பத்தையுடையனானவனுடைய அந்த ஆர்ச்சிதவாத்ஸல்ய குணத்தையல்லது கற்பரோ? என்கிறார்.

ஒ. — எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணினவனை விஷயீகரித்த குணத்திற்காட்டிலும், ஆர்ச்சிதரக்ஷணத்திலுண்டான த்வையாலே நரத்வஸிம்ஹத்வங் களிரண்டையும் எறட்டுக்கொண்டு அப்போதே தோற்றியருளி ஆபூதிதரக்ஷணம் ண் ணின விலக்ஷணமான குணத்தை அதுஸந்திக்கிறார்.

[செல்லவென்று தொடங்கி] - முட்டஉணர்ந்தவர் தபேரழக உடையவனு டைய குணங்களையன்றிக்கே கற்பரோ? [எல்லையென்று தொடங்கி] - எல்லையில்லாத மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே பலமிறுக்குக்களைச் செய்யாநின்றகொண்டு தேவர்களை ஸ்ரீபப் படுத்தாநின்றள்ள ஹிரண்யனுடைய ஸரீரத்தைப் பெரிய ஸிம்ஹரூபத்தைக்கொண்டு பிளந்த ஆர்ச்சர்ய வேஷடிதத்தை அறிந்துவைத்தும்.

செய்யாநின்றகொண்டு. அக்ஷயங் காட்டுகிறார் - ஒருப்ருதக்தர்மி இத்யாதி. கீழிற்பாட்டைப்பற்ற ஜூப்பாட்டுக்கு ஆதிக்கமருளிக்கெய்கிறார் - தன்னையாஸ்ரயித்த இத்யாதி. இது நீர்மையானபடியை யுப பாதிக்கிறார் - தாமஸ இத்யாதி வாக்யதர்யத்தாலே. 'வண்டுண்மலர்தொங்கல்' என்றுதொடங்கி, 'உடன்கென்றதுணர்ந்தும் - கற்றும் தெளிந்தும் - கண்டார் - கண்ணற்காளன்றியாவரோ?' இத்யந்வயம்.

ப - அநந்தரம், ஆபுநிதோபகாரார்த்தமாக ஸத்வரனாய்க்கொண்டு ஒன்றின் தலையும் ஒன்றினுடலுமாய்க்கட்டின நரஸிம்ஹ விக்ரஹத்தை யுடையவனுடைய ஆர்ச்யாதிக்கத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

எல்லையிலாத - அபர்யந்தமான, பெருந்தவத்தால் - மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே, பல - பலவகையாக, செய் - செய்யப்பட்ட, மிறை - லோகபீடையையுடையனாய், அமரரை-பலப்ரதான தேவர்களுக்கும், “ஸி ஆரணங்கோநுஷீந்தநு” என்று குடியிருப்பிழந்து நித்யது:கிளாம்படி, அல்லல் - க்லேஸத்தை, செய்யும் - பண்ணும், இரணியன்-ஹிரண்யனுடைய, ஆகத்தை - சரீரத்தை, மல்லல் - “சிஹாலிஷு” என்கிறபடியே பெரிய, அரியுருவாய்- நரஸிம்ஹரூபத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு, செய்த - அநாயாஸை கிழித்துப்பண்ணின, மாயம் - ஆர்ச்யத்தை, அறிந்தும் - ப்ரமாணமுதத்தாலேய நிந்து வைத்தும், செல்ல - அந்தவவதாரதாபர்யமான ஆபுநிதபகஷபாதத்தினுடைய எல்லை யளவும் செல்ல, உணர்ந்தவர் - , செல்வன்தன் - அந்த *நாரசிம்ஹவபுஸ்ஸான ப்ரீமானுடைய, சீர் - வீரசாரித்ரப்ரதையை, அன்றி - ஒழிய, (வேறென்றை), கற்பரோ - வ்யுத்பத்திபண்ணுவரோ? மிறை - மிறுக்கு. மல்லல் - பெருமை; ஆரவாரமாய், அட்ட ஹாஸமாகவுமாம்..

இ.-எட்டாம்பாட்டில், ஷேவதாந்தரஹநம் பண்ணினவனை விஷயீகரித்த குணத்திற்காட்டிலும், ரக்ஷணத்வரைபாலே நரத்வஸிஹ்மத்வங்களிரண்டையும் எறட்டுக் கொண்டபோதே தோன்றின மஹாகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[செல்லவுணர்ந்தவர்] - ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களில் பர்யவஸியாதே ஸத்வத் விஷயத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் அவதரித்த மேல் எல்லையளவுஞ்சென்று அநுஸந்தித்தவர்கள்; “ப்ரயோஜநாந்தரபார்க்கு அவர்கள் ப்ராப்யத்தைக் கொடுத்து அதில் களைபிடிக்கினவன், நம்முடைய ப்ராப்யமும்பந்து அதில் களையும்பிடுங்குவான்” என்று இவ்வளவும் செல்லவுணர்ந்தவர். [செல்வன்] - “நாரசிம்ஹவபுஸ்ஸீரோது” என்கிற படியே பேரழகை உடையவன். [சீரன்றிக்கற்பரோ] - அவனுடைய ஆபுநிதபாரதந்தர்யம் முதலான நீர்மைகளையல்லது அப்பணிப்பரோ? [எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால்] - ஸ்ரஹாதிக்களேநோக்கிப் பண்ணின தொகையில்லாத மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே. [பல செய்மிறை] - பலமிறுக்குக்களைச் செய்யாநின்றனொண்டு, வரங்கொடுத்த தேவதைகளுக்கும் குடியிருப்பு அரிதாம்படி மிகைத்து வர்த்தித்தானாயிற்று. [அல்லமரரைச் செய்யுமிரணிபன்] - ஸுவப்ரயாநாயிருக்கிற தேவதைகளை நித்யு:கிளாம்படி பண்ணின ஹிரண்யனுடைய. [ஆகத்தை] - திருவுகிருக்கிரைபோரும்படி வரத்தை யூட்டியாக விட்டுவளர்த்த வுடம்பை. [மல்லலரியுருவாய்] - “சிஹாலிஷு” என்கிறபடியே அவனுடம்பு குளப்படியாம்படி பெரியவடிவைக்கொண்டு. மல்லல் - பெருமை. மல்லலரியுருவென்று - ஸக்ஷீநாரசிம்ஹமென்றுமாம். “திருவொடுபுணர்ந்த சிங்கம்” என்று ஒரு தமிழன் சொல்லிவைத்தான். “நரங்கலந்த சிங்கமாய்க் கிண்டதிருவன்”. [செய்த மாயமறிந்துமே] - வரஸலஹுஜஸலங்களாலே திண்ணிதான உடம்பை, பெரியசேற்றத் தோடேசென்று அநாயாஸை கிழித்துப்பொகட்ட ஆர்ச்யத்தை அநுஸந்தித்தும் - செல்லவுணர்ந்தவர் செல்வன்சீரன்றிக் கற்பரோ?

சுரு.—எட்டாம்பாட்டு. தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணினவனை விஷயீகரித்த மஹாதுணத்திற்காட்டிலும், நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் இரண்டையும் ஏறிட்டுக்கொண்டு ஆபுரி தரக்ஷணம்பண்ணின மஹாதுணத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[செல்லவணர்ந்தவர்] - ஆலாஸமான ஐஸ்வர்யஆத்மப்ராப்திமாத்ரங்களில் பர்யவஸியாதே, எல்லையிலமான லபிவத் புருஷார்த்தத்தளவும் செல்லவணர்ந்தவர். † அவனுடன் நித்யலோகம்வேண்டியிருக்கும்வர்கள். வாய்க்கரையான ப்ரக்ருதிப்ராக்குதங்களன்றிக்கே, ஆத்மயாதாத்மபஜ்ஞாக்பூர்வகமாக பகவத்ப்ராப்தியளவும் செல்லவணர்ந்தவர்கள். [செல்வன் தன்சீரணிக்கற்பரோ] - ஸ்ரீமானுடைய கல்யாணகுணங்களை யொழியக்கற்பரோ? “இன்னஞ்சொல்லாய் சீமானே” என்னக்கடவதிறே. [எல்லையிலாதபெருந்தவத்தால்] - அளவிறந்த மஹாதபஸ்ஸாலே. வரபாதான தேவஜாதிக்கும் குடியிருப்பு அரிதாம்படியிறே பலித்தது. [பலசெய்யிறையல்லலமரைச்செய்யும்] - தேவஜாதிடந்த விடத்தில் சிடவாதபடி பலமிறுக்குக்களைச் செய்து, துக்கத்தைப்பண்ணுகிற ஹிரண்யனுடைய, (தேவர்களுடைய வரபல புஜபலங்களாலே பூண்கட்டின) ஸரீரத்தை மறுக்கின்கார்யம் - துக்கம். [மல்லலரியருவாய்] - மல்லல் - பெருமை. “மஹாலிஷ்ணும்” என்னுட்படியே, ஹிரண்யன் குளப்படியாம்படியாகப் பெரியவடிவைக்கொண்டு. மல்லலென்று ஸ்பத்தாய், அத்கால் - லக்ஷணீகரஸிம்ஹமா யென்னவமாம்; “நாராயணோ ந ஹி ஷுபா ஸுபா கி ஷுபா ஷுபா” (நாராயணோந்ருஸிம்ஹஸ்துஸக்திஸ்த்வமமரேஸ்வரி) இறே அவனையொழிந்திருப்ப நோருபோதிஸ்கையிறே. [செய்தமாயமறிந்துமே] - சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலேதோற்றி, ஹிரண்யனுடையஉடலை இருபிளவாக்கின இவ்வாஸார்யமான சேஷத்தங்களை யறிந்தும். ஒருவன் புருஷகாரமாகக் கோவேர அவனை ரக்ஷித்ததோருகுணமோ? தமப்பன் பகையாக உத்தமாங்கம் ஒருவடிவும் திருமேனி யோருவடிவமாகக் கொண்டு ரக்ஷித்த குணத்துக்கு? “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னுநின்றடிபேனுக்குற்றானாய்வளர்த்து” என்கிறபடியேவந்து ரக்ஷித்த குணமிறே. (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—செல்ல இதுபாதி. “மல்லலரியருவாய்ச்செய்தமாயமறிந்து” என்றதனைக்கடவதிறேத்தவதாரிகை - தேவதாந்தர இதுபாதி.

மலிதம் - அவனுடைய இதுபாதி. “ஆபாசமான” இதுபாதிவாக்யவிவரணம் - வாய்க்கரையான இதுபாதி. வாய்க்கரையான - மேலெழுந்தவாரியான. ஸ்ரீமானுடையகுணம் அப்பதிக்வேண்டியிருக்குமோ? என்ன - இன்னம் இதுபாதி. மஹாதபஸ்ஸாண்டோ? என்ன - வரபாதான இதுபாதி. “அமரரை - பல - மிறை - செய்து - அல்லல் - செய்யும்” என்றவயிப்பத. மிறைக்குக்கும் துக்கத்திக்கும் பேதமேதென்ன - மிறைக்கின்கார்யம் இதுபாதி. மிறைக்கு - பீடை. “மஹாலிஷ்ணும்” இதுபதம் ந்ருஸிம்ஹ மந்தரே. “லக்ஷணீகரஸிம்ஹம்” என்னுமதுக்கு ம்ரமாணம் - நாராயண இதுபாதி. சத்தியென்றது - பதீபென்றபடி இங்கும் அவனைச் சொல்லவேணுமோ? என்ன - அவனை இதுபாதி. செய்த மாயமாவதேதென்ன - சிறுக்கனுடைய இதுபாதி. கீழப்பற்ற இதுபாதி. காலிக்மேதென்ன - ஒருவன் இதுபாதி. பிதாபகையானாலும் இவன் ரக்ஷானே என்ன, அதுக்குப் பாராணம் - பெற்றார் இதுபாதி. திருமொழி. ஸ்பஷ்டோர்த்தம். பூர்வமேவவிதிதஸ்ச. “செல்லவணர்ந்தவர் - எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால் - அமரரை - பல - மிறை செய் - அல்லல் - செய்யும்” என்று தொடங்கி, “மாயமறிந்து” - செல்வன்றன் சீரணிக்கற்பரோ? இதுபந்வயி. (அ)

† ஐயாரும்பதத்துக்கு ‘அவனுடைய’ என்ற பாடமெனத் தோன்றுகின்றது.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மாயமறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ?

தாயஞ்சேமமோருநூற்றுவர்மங். ஒரைவர்க்காய்

தேசமறியவோர்சாரதியாய்ச்சேன்று சேனையை

நாசஞ்செய்திட்டு நடந்தநல்வார்த்தையறிந்துமே.

ஆ.—(மாயமறிபவர்.)—பாண்டவர்களுக்கு ஸர்வலோகஸாக்ஷிகமாக ஸாரத்யம்பண்ணி, அவர்களுடைய ஞாயப்ராப்தராஜ்யாநுவ விரோதிகளான துர்யோதநாதிகளையும் அவர்களுடைய ஸேனையையும் நாசஞ்செய்திட்டுத் திருநாட்டெழுவெழுந்தருளின கல்யாணகுணத்தையறிந்துவைத்து நல்லதறிவார் அந்த ஆர்ச்சர்ப்பூதனுக்கு அன்றி ஆளாவரோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆபுரிதர்க்காக நரஸிஹ்மமான அதிலுங்காட்டில் அதிகஞ்ஞானமான ஸாரத்யவ்ருத்தார்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[மாயமென்று தொடங்கி] - அத்யார்ச்சர்ப்பமாயிருக்கிறவனுடைய ஆபுரிதலவ்யதை அறியில் அப்படியிருக்கிறவனுக்கு அல்லது ஆளாவரோ? [தாயமென்று தொடங்கி] - பாண்டவர்களுக்கு க்ரமப்ராப்தமாய் வருகிற ராஜ்யத்தை ஸுஜீக்கமெவாட்டாதே செறுக்கிறமிடுக்கரான துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் மங்கும்படி வேறுதுணையின்றிக்கே தனியரான ஐந்துபேர்க்காக லோகமெல்லாம் அறியும்படி விலக்ஷணமான ஸாரதியாய் யுதல-உமியிலேசென்று ஸேனையை நிர்ஸேஷமாகி நிர்பாயமாகத் திருநாட்டிலே எழுந்தருளினபடிபைப் பேசின மஹாலாபதத்தை அறிந்துவைத்தும்.

ப.—அந்தரம், அநலிலவநீயமான நரஸிஹ்ராவதாரத்திலும் ஆபுரிதலவ்யதாப்ரகாஸகமான ஸாரத்யத்தாலே தாழின்று அநிஷ்டவர்க்கத்தை நிர்ஸைம்பண்ணின குணயுக்யத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

தாயம் - ஞாயப்ராப்தமான பாண்டவர்களுடைய ராஜ்யாம்சத்தை, செறும் - செறுத்துக்கைக்கொண்ட, (சைர்க்ருண்யத்தாலும் பரிஹவப்ராணபஹாரபர்பந்தமான அதிப்ரவ்ருத்தியாலுண்டான பெளர்க்யத்தாலும்), ஒரு - அத்விதீயரான, நூற்றுவர் - துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும், மங்க-ஓர்-தனியரான, ஐவர்க்கு-பாண்டவர்களைவர்க்கு, ஆய் - தானேஸர்வவிதபந்துவுமாய், தேசமறிய - ஸர்வலோகப்ரவித்தமாய்ப்படி, (இரண்டு படைக்கும்நடுவே), ஓர் - அத்விதீயனான, ஸாரதியாய் - ஸாரதியாய், சென்று - ஸஞ்சரித்து, ரேனையை - ஸகலேனையையும், நாசஞ்செய்திட்டு - நசிப்பித்து, (பூபாராவதரண கார்யம் சமைந்தவாதே), நடந்த - *தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளின அபநாதத்துக்குப் ப்ரகாஸமான, நல்வார்த்தை - மஹாலாபதமாகிறநல்வார்த்தையை, அறிந்தும்-, மாயம் - அதிஸ்தாத்பர்யமான ஆபுரிதலவ்யதாருபமான ஆர்ச்சர்ப்பத்தை, அறிபவர் - அறியுமவர்கள், மாயவற்கு-(தன்பெருமையாராதே ஆர்ரிதர்க்குஇழிதொழில்செய்யும்) ஆர்ச்சர்ப்பூதனுக்கு, அன்றி - ஒழிய, (வேறொருவர்க்கு), ஆள் - அடிமை, ஆவரோ - செய்வரோ?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆபுரிதனுக்காக நரஸிஹ்மமான அதிலும் அதிகஞ்ஞானமான ஸாரத்யவ்ருத்தார்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

களைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. "ஒராவர்" என்கிறசுப்பந்தத்துக்கார்த்தம் - தூர்வர்கீகம் இத்யாதி. ஸம் பந்தமொத்திருக்க, பாண்டவர்களை மகிழ்த்து துர்யோதனாதிகளை யழிப்பானென்? என்ன - தன் லப்த்யே இத்யாதி. பரிஹாராத்நாம் - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. "ஆய்" என்றதுக்குறாவம் - அர்ஜு நாங்க இத்யாதி. "கஜே-பூ-நாஜ-முதளவாடிளகௌவலெஸ்யூவலக்ஷபெ | கஜே-பூ-நவஸ்யூ து-கூ-வாபாஸூ-வாயாஸூ-அமாவு-வள' இதுத்யோகபர்வணிஸஞ்சயஃ. ஆவம் - ஒருவர்கீ கொருவர் இத்யாதி. இவ்விரூப்பில் அவனை யழைக்கவேண்டுமானென்? என்ன-உகவாதார் இத்யாதி. "தேசமறிய வேர்ஸாரதியாய்" என்றதுக்கு உதாஹராணத்வயம்-பாடியும் இத்யாதி, இன்னுர்நூதன் இத்யாதி. 'பார்த்தம்மநிமித்தயாதி' கீதாஹாஷ்டயே; 'திண்ணரித்தயாதி' திருமொழி. உதாஹராணத்வயத் துக்குறாவம் - ஐ-இத்யம் ஸர்வலோகப்ராசித்தமாஹற்போலே, ஸாரத்யமும் ஸர்வலோகப்ரவித்தமாகச் செய்தான்ென்றபடி. தேசமறியச் சாரதியானது இவனுக்கேற்றமோ? லோகத்திலுள்ளவர்களும் இப்படிச் செய்யார்களோ? என்ன, லோகத்தார்படியைய யருளிச்செய்கிறார் - நாட்டில் இத்யாதி. அதெவ்வளவே கண்டதென்ன - ஊர்த்தாவும் இத்யாதி. லோகப்ராக்ரியைக்குப் பாதிகோடியாய், இவனுடைய ஏற் றத்தையருளிச்செய்கிறார் - இப்படியிருக்கச்செய்தே இத்யாதி. இத்தால் - லோகத்தில் பாரதந்தர்ய வ்யாவ்ருத்தமென்றபடி. சேனையைநாசஞ்செய்தது அர்ஜுனாதிகளல்லவோ? என்ன - இதுதானும் இத்யாதி. ஸாரதியாய்ச்சேனையை நாசஞ்செய்கிறதென், ஆயுதமில்லையோ? என்ன - ஆயுதமேடுக்க இத்யாதி. உழுக்கி - மர்த்தித்து; துடைத்தென்னுதல். உழுக்குடை - மர்த்திக்கையும், துடைக்கையும். பாமபதத்திலேபோனது நல்வார்த்தையானபடி யெப்படி? என்ன - தன்மேலே இத்யாதி. நல் வார்த்தை - பெரியவார்த்தை. நன்மை - பெருமை. "போனால்" என்றதுக்குப்ரமாணம் - கீருத்வா இத்யாதி. "கூபூ-தாஹாராவதாணவ்யூபிவ்யூ-வ்யூ-பூ-வொவநஃ | கோகமயி-தாஜமத

அந்தஸரீராதுபந்தியாய்வரும் வ்யாதியோடும், மூப்போடு - (அதுபோலன்றியே அபரி ஹார்யமான) மூப்போடும், இறப்பு - (அத்தோடு அவர்ஜநீயமாய் வரும்)விநாசமுமாகிற, அவை - அந்தஷ்டஜாவனிகாரங்களை, போர்த்து - விட்டுக்கழியும்படிபண்ணி, பெருந்துண் பம் - அபார்யந்ததுக்குருபமான கர்ப்பநாகக்லேசங்களையும், வேரற - தந்மூலமான கர்ம விநாசபர்யந்தமாக, நீக்கி - போக்கி, (ஸ்வாத்மாதுஜவங்களிலகப்படாதபடி), தன்தாளின் - தன்திருவடிகளின், கீழ் - கீழே, சேர்த்தி - சேரும்படிபண்ணி, அவன் - ("ரோஸா-உஜ" என்று) சோகநிவ்ருத்திபண்ணினவன், செய்யும் - ("தவபு-நராவராதெ" என்கிற படியே மீண்டுவாராதபடி)பண்ணும், சேமத்தை - ரகசூதைய, எண்ணி - அதுஸந்தித்து, தெளிவுற்று-வ்யவஸிதராய்க்கொண்டு, மாயவற்கு- (தங்களுக்கு ஆர்யணியனாய் விரோதி நிவர்த்தகனான) ஆர்ச்சர்யபூதனுக்கு, அன்றி - ஒழிய, (வேறொருவர்க்கு), ஆள் ஆவரோ-?

இ - பத்தாம்பாட்டில், முன்புபண்ணின உபகாரங்களின் அளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தை மறுவலிடாதபடிபோக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்கையாகிற மஹோபகாரத்தை அதுஸந்திக்கிறார்.

[வார்த்தையறிபவர்] - ப்ராஸ்துதமான மஹாஹாரதம் கடலோசை என்னும் படி ஸாரமான "ரோகெகம்ஸாரண-வஜ" என்கிற வார்த்தை யறியுமவர்கள். [மாய வற்கு] - ஆர்ச்சர்யமான ஸௌலப்யத்தையுடையவனுக்கு. த்ரௌபதியினுடைய குழல் முடிக்கைக்காக ஹ்ருத்திதமான அர்யத்தை வெளியிட்ட ஆர்ரிதமவ்யதையையுடைய வனுக்கு. [ஆளன்றியாவரோ] - "பரமாப்தனை எண்ணப்பற்று" என்றால், அவனை விட்டு வேறே சிலர்க்கு ஆளாவரோ? இவனையே பற்றவேண்டுகிறதென்? - என்னில். [போர்த்தபிறப்பு இய்யாதி] - ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியாதபடி அறிவுகெடுக்கும் ஜம்ம மென்ன, அது புக்கவிடத்தித புகக்கடவதானவ்யாயி என்ன, அத்தைப்பொறுத்தாலும் அவர்ஜநீயமாய் வரக்கடவதான மூப்பென்ன, அதுக்கெல்லையான மாணமென்ன, இவற் றை யடைய. [போர்த்து] - விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே, ஸர்வஸக்திக்கும் ஒரு விரகாலே போக்கவேண்டும்படியிறே யதின் கணம். "சுகமந்தாஸவபூவாபெமெஜா ரோகூயிஷ்யாதி" என்றுணிறே. [பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கி] - ஆத்மாதுவமமாகிற மஹாஹ்ருதத்தை வாஸனையோடேபோக்கி. ப்ராக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு "அஸ்யைர் யம்" என்பது ஒரு நன்மையுண்டு; அபுருஷார்த்தம் ஸ்யிரமானதுக்கு மேனில்லையிறே மஹாஹ்ருதம். [தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து] - அதுக்குமேலே நித்யகைங்கர்யத்தைக்கொடுத் தருளி. [அவன்செய்யும் சேமத்தை] - இவனுக்கு ஒன்றும்செய்யாதாரைப்போலே "என்செய்வோம்" என்றிருக்குமென்னுதல், இக்கைங்கர்யத்துக்கு நிலவரான நித்ய ஸூரிகளோடேசேர்த்து யாவடிாத்மஜாவியாக்குமென்னுதல். [எண்ணித்தெளிவுற்றே] - இம்மஹோபகாரத்தை அதுஸந்தித்து, 'இதுவே அர்யம்' என்றுதெளிந்து வார்த்தையறி பவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ?

௧௧. - பத்தாம்பாட்டு. கீழ் சேதநர்க்குப்பண்ணின உபகாரங்களெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே பண்ணினவையிறே; அவைபோலல்ல, ஸம்ஸாரம்

பத்தாம்பாட்டு. - வார்த்தை இய்யாதி. "போர்த்தபிறப்போடு" என்றதொடக்கி, "அவன்- சேமத்தை" என்னுளவங்கடாகூறித்து, இப்பாட்டுக்கேற்றமருளிச்செய்கிறார் - கீழ்சேதநர்க்கு இத் தாதி வாக்யத்தவாததாலே. கீழென்றது - அடியில் மூன்றாட்டும் ஏழாம்பாட்டுமொழிந்த கீழெல்லா

மறுவலிடாதபடிபண்ணித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டதோடு மஹோய காரத்தையருளிச்செய்கிறார்.

[வார்த்தையறிபவர்]- மஹாலாரதமெல்லாவற்றாலும்சொல்லிற்றாயிற்றது ஒருவார்த்தையாகாதே. ப்ரயோஜனவத்தாவதிதே - வார்த்தையாவது; “**உரகேசு**” (மாமேகம்) என்றத்தையிதே - இங்கு ‘வார்த்தை’ என்கிறது. கீழடங்கலும் கடல்போலே; அதில்அம்ருதம் போலே இது. [மாயவற்காளன்றியாவரோ] - அவன் “என்னையேபற்று” என்றுசொல்லாநின்றால், இவர்கள்அவனையொழியவும் பற்றுவர்களோ? (மாயவன் - வ்யாமோஷத்தையுடையவன்.) ரஹஸ்யங்களெல்லாம் வெளியிட்டானிதே, அவள்குழல்முடிக்கைக்காக. [போர்த்தபிறப்பித்யாதி] - பரணிக்கூடு வரிந்தாற்போலே, இவ்வாத்மாவையறியவொண்ணாதபடி குழப்பொதிந்துகிடக்கிற ஜந்மங்கள், அவைபுக்கவிடத்தே புகக்கடவ்வ்யாதி, அங்ஙனையாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவிழுந்தாற்போலேநிற்கிற ஜனா, அங்ஙனையாகிலுமிருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்குஅந்விமதமானவிநாசம், இவற்றையெல்லாம். [பேர்த்து]-ஈஸ்வரனுக்கும் ஒருவிரகுபார்த்துத்தள்ளவேண்டுமென்படியிதே அவற்றின்கனம்; விரகர் நெடுஞ்சுவர்தள்ளுமாபோலேதள்ளி. [பெருந்துன்பம் வேரறீக்கி]- ஜந்மம்போனால் அநந்தரம்வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹாதுக்கத்தை ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி. “கீழ்நின்ற நிலைதான் நன்று” என்னும்படியிதே இதின்தன்மை; அதுபின்னை ஒரு ஸரீரபரிக்ரஹம்பண்ணியாகிலும் ஹகவத்ஸமாஸ்ரயணம்பண்ண யோக்யதையுண்டிதே; இது நித்யவிநாசமிதே. [தன்தாளின்கீழ்ச்சேர்த்து] - பாசுரேகைபோலேயிருக்கத் திருவடிகளிலேசேர்த்து. [அவன்செய்யும் சேமத்தையெண்ணி] - பின்னை இவனுடையமீட்சி தன்புத்தயதீநமாம்படி பண்ணிலிகை. இவன் நினைவோடு தன் ஸங்கல்பத்தோடு வாசியறும்படிபண்ணுகை. இவனும் சேதநனாயிருக்கச்செய்தே, முத்தனாற்றுகோள்ளும் நானாபவநமும் அவன்புத்தயதீநமாயிதேயிருப்பது. இவன்கையிலே

மென்றபடி. இந்த நாலுபாட்டுக்களிற்கொன்னது ஸம்ஸாரத்திலிருக்கச்செய்தே பண்ணினதன்றே. மற்றை ஐந்துபாட்டுக்களிலும் கொன்னது ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கச்செய்தே பண்ணினவையென்றபடி.

“வார்த்தை” என்ற வகவுசந்தத்துக்கர்த்தம் - மஹாலாரதம் இத்யாதி. அதெப்படி? என்ன. ப்ரயோஜனவத்தாவது இத்யாதி. அந்தவார்த்தைதான்எது? என்ன - மாமேகம் இத்யாதி. “ப்ரயோஜனவத்தாவதிதே” இத்யாதிவாக்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - கீழடங்கலும் இத்யாதி. அவனருளிச்செய்த வார்த்தையறிந்தால் வேறொருவர்க்காளாகவொண்ணாதோ? என்ன - அவன்என்னையே இத்யாதி. அவன் - பரமப்தனாவென்றபடி. “மாயவன்” என்றது, த்ரௌபதியிடத்தில் வ்யாமுக்ஷென்கிறார் - ரஹஸ்யங்களெல்லாம் இத்யாதி. அவன் - த்ரௌபதி. போக்கியென்னாதே, “பேர்த்து” என்றதக்குஹவம் - ஈஸ்வரனுக்கும் இத்யாதி. போக்கும்ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் - விரகர் இத்யாதி. விரகர் - சமர்த்தர், பரணி - தூல்கிற பூச்சிவ்சேஷம். கைவல்யம் பெருந்துன்பமோ? என்ன - கீழ்நின்ற இத்யாதி. அத்நைவ்ஸதமாக வுபபாதிக்கிறார் - அதுபின்னை இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. “சேமம்” என்ற - புகராவ்ருத்தியறப்பண்ணும் ரகையென்ற விவகரித்து, “ஐரோநுமொகாநுகாரோநீகாரோபுஷ்யமாஸஹாரநு” இத்யாதிப்படியே மீட்சியுண்டாயிருக்க, புகராவ்ருத்தியிலேயென்னக்கூடுமோவென்ன - பின்னாபிவனுடைய இத்யாதி தன் புத்தயதீநம் - ஈஸ்வரபுத்தயதீநமென்றபடி. இத்தால்வலிதம் - இவன்நினைவோடு இத்யாதி வாசியறும்படி பண்ணுகையாவது - இரண்டும் ஏகரூபமாயிருக்கை. சேதநனாகையாலே இவனுக்கும் வேறொரு நினைவுண்டாகாதோ? என்ன - இவனும் இத்யாதி. “இவன் நினைவோடு” இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - இவன்கையிலே இத்யாதி. அதாவது - இவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யமும் அவனுடைய

இவனைக்காட்டிக்கொடுத்தாலும் அவனுக்கு அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கை. [எண்ணித் தெளிவுற்று] - இத்தை மனோரதித்துத்தேளிந்து. அவன் “என்னையேபற்று” என்று சொன்னதில், தலையாடியிலே “ஸகல்விரோதிகளையும் நானேபோக்கி யென்னைத்தரு வன்” என்று சொன்னதைத்தேளிந்திருக்குமவர்கள்; (தலையாடி - “வஹுபாவோவெ ஹோகோக்ஷயிஷ்யாதி” (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றது.) அவனுக் கல்லதுஆளாவரோ? கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம், “மண்தின்னவேணும்” என்று அழுத ப்ரஜைக்கு அத்நையிட்டு அதுக்குப்பரிஹாரம் பண்ணுமாபோலேயாயிற்று; இங்கு- இவற்றினுடைய ஹிதமேபார்த்து ஸம்ஸாரந்தோடக்கமான ஸகலதுரிதங்களும் மறு வலிடாதபடிபோக்கித் தந்திருவடிகளின்கீழேவைத்து ரக்ஷித்த பெரியநீர்மைக்குப் போருமோ கீழ்ச்சொன்னவையடங்கலும். கீழ்ப்பண்ணினபரிஹாரங்கள், க்ரந்திகிடக் கப்பண்ணும் பரிஹாரம்போலே ஸம்ஸாரம் கிடக்கப்பண்ணின பரிஹாரங்களிறே; அது நிர்வரணமாம்படி சிகிதஸித்துநோக்குவாரைப்போலே இதிற்குச் சொல்லுகிற குணம். கீழி லவை ஸம்ஸாரிகளிச்சையாலே செய்தவை; இது ஈஸ்வரேச்சையாலே செய்ததிறே. (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

தேளிவுற்றுவிவ்வின்றிநின்றவர்க்கு இன்பக்கதிசெய்யும்
தேளிவுற்றகண்ணைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
தேளிவுற்றவாயிரத்துள்ளிவைபத்தும்வல்லாரவர்
தேளிவுற்றசிந்தையர் பாமருழவுலகத்துள்ளே.

ஆ.—(தேளிவுற்று) - அநந்யப்பயோஜனமாக ஒருகால் தன்னை நினைத்தவர் களுக்குத் தன்திருவடிகளை ஆதமந்த ஹோக்யமாக்கிக் கொடுத்துவைத்து, பின்னையும் அவர்களுக்கு ஒன்றுஞ் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று அவர்கள் செயலை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தமஹாகுணவிகிஷ்டனான எம்பெருமானே ஸாக்ஷாத்கரித்துச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், இந்தலோகத்திலேயிருந்துவைத்தே அவனையறிந்து தகேகலோக ராவரென்கிறார்.

ஸகல்பாநுபமாயே யிருக்குமென்றபடி. “தேளிவு” என்றத்தைக்காட்டாநின்றகொண்டு, அந்வய முங்காட்டுகிறார் - அவன்என்னையே இத்யாதி. அதாவது - “போர்த்தபிறப்போடு” என்றதொடங்கி, அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணித்தருகிறேனென்று அவன் அருளிச் செய்த உத்தரார்த்தத்தினுடைய அர்த்தத்தையெண்ணித் தெளிவுற்று, “என்னையே யுபாயமாகப் பற்று” என்றருளிச்செய்த பூர்வார்த்தத்தையறிந்தவர்கள் மாயவற்கானன்றி யாவரோவென்றபடி. இத் தால் - “வார்த்தை” என்றது-பூர்வார்த்தம்; “போர்த்தபிறப்பு” என்றதொடங்கி உத்தரார்த்தம். தலை யாடி - உத்தரார்த்தம். அவதாரிகையிலே இப்பாட்டுக்கு ஆதிச்யம்சொன்னத்தை ஸோபபத்திகமாக அருளிச்செய்கிறார் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. முகபேதே வற்றத்தையருளிச்செய்கிறார் - கீழ்ப் பண்ணினபரிஹாரம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “மண்தின்னவேணுமென்றழுத” இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே வலித்தஅர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - கீழிலவை இத்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே. ‘வார்த்தையறிபவர் - போர்த்த’ என்றதொடங்கி ‘சேமத்தையெண்ணித்தெளிவுற்று - மாயவற்கானன்றியாவரோ?’ இத்யந்வயடி. (க0)

ஒ.—சிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார் ஸம்ஸாரத்திலே இருந்துவைத்தே ஸுத்தஸ்வலாவ ரென்கிறார்.

[தெளிவுற்றென்று தொடங்கி] - “எம்பெருமானே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும்” என்று அறிந்து அநந்தப்ரயோஜனராய் நின்றவர்களுக்கு நிரதிஸப புருஷார்யமான கைங்கர்யத்தைக்கொடுக்கும் ஸ்வலாவனாய் அதுக்காக எப்போதும் உணர்ந்திருக்கும் க்ருஷ்ணனை. [தெளிவுற்றவாயிரத்துள்] - ஸ்வவத்குணங்களுக்கு ஸ்பஷ்டமாக வாசகமான ஆயிரத்தில்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்யசிக்க வல்லவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே விசதஜ்ஞானசித்தராவரென்று விலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

தெளிவு - (“உபாயோபேயங்களவனே” என்னும்) தெளிவை, உற்று - பெற்று, (அதுக்கு), வீவு - விச்சேதம், இன்றி - இன்றியே, நின்றவர்க்கு - (ஸ்த்திரஸ்வரூபராய்) நின்றவர்களுக்கு, இன்பம்-நிரதிஸபாகந்தரூபமான, கதி - ப்ராப்யத்தை, செய்யும்- பண்ணிக்கொடுக்கும்வனாய், தெளிவுற்ற - (இவன் கலங்கினவன்றும் தான்) தெளிந்து நோக்குமவனாய், கண்ணனை - ஆஸ்ரிதசுலபனானக்ருஷ்ணனை, தென் - உர்ப்பரீயமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், தெளிவுற்ற - ஸ்வஸம்பந்திகளைத் தெளிவுற்றிருக்கக்கடவதான, ஆயிரத்துள் இவை பத்தும்-வல்லாரவர் - அப்யசிக்கவல்லாரானவர்கள், பா- கர்மபிந்தநமான பரப்பை, மரு - உடைத்தான, மூன்று - குணதரயக்ருதபேதத்தையுடைய, உலகத்துள்ளே - லோகத்துக்குள்ளே, தெளிவு - சுத்தஸத்த்வகார்யமான ஜ்ஞானவைசத்யத்தை, உற்ற - உடைத்தாயுள்ள, சிந்தையர் - நெஞ்சையுடையராயிருப்பார்கள். இது - கலித்துறை.

இ.—சிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே இருந்துவைத்தே ஸுத்தஸ்வலாவரென்கிறார்.

[தெளிவுற்றுவிவ்வின்றி இப்பாதி] - “ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவனே” என்று அத்யவஸித்து, பின்னையுத்தயாஹஸவசநா ஹஸங்களால் அதுக்குக் குலைத்தலின்றிக்கே நின்றவர்களென்னுதல்; அநந்தப்ரயோஜனராய் நிலைநின்றவர்களென்னுதல். [இன்பக்கதிசெய்யும்] - ஸுவரூபமான ப்ராப்யத்தைக்கொடுக்கும். “வனஷஹெஷுவாநநுபாதி.” [தெளிவுற்ற கண்ணனை] - “நாமே இவன்கார்யஞ் செய்க்கடவோம்” என்றிருக்கும் க்ருஷ்ணனை. இவன் கலங்கினவன்றும் தான் தெளிந்திருந்து முடியநடத்துமவனை. [தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்] - அவன்புகிடக்க, சொன்னவர்படியாலும் “ஆப்தர்” என்று விர்வஸித்திருக்கலாம் வார்த்தை. [தெளிவுற்றவாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் வல்லாரவர்] - இவையிரண்டும் கிடக்க, இப்பாசுரந்தானே விர்வஸிக்கலாம் படி தெளிவைப் பிறப்பிக்கும் இத்தை அப்யஸிக்குமவர்கள். [பாமருமூவுலகத்துள்ளே தெளிவுற்ற சிந்தையர்] - பதார்யங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களுக்குள்ளே-கலக்கமேஸ்வலாவமாயிருந்துள்ள ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே, ஸுத்தமர்ன அந்த:கரணத்தை உடையராவர். அகர்மவர்யனான தான் வரிலும் ஸோகமோஹக்களை விளைவிக்கும் ஸம்ஸாரம்: ஸம்ஸாரிசெல்லிலும் தெளிவைப்பிறப்பிக்கும் பரமபதம்: இப்படி வ்யஸ்யூதமாயிருக்க, இதுக்குள்ளே முக்தருடைய ஹஸஸுத்தியை உடையாரவர்.

முதற் பாட்டில், விஷயப் பரணரைத் தன்வாசியறியும்படி பண்ணினுனென்றது; நிறப்பே பிடித்துத் தன்வாசியறிவார்திரளிலே கொடுபோய்வைத்தானென்றது; இதுக்கு எதிர்த் தட்டான த்வேஷப்பண்ணிப் போந்தவனுக்கும் அவர்கள் பேற்றைக் கொடுத்தானென் றது; அவன்படியிற் குறையாத ஜகத்தை அடியேந்தாடங்கி உண்டாக்கினுனென்றது; தன்னுருக் கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு நஷ்டமான ஜகத்தை உத்தரித்தானென்றது; வடிவை மாறாடினானென்றியே ஸ்வலாபத்தையும் மாறாடினென்றது; தேவதாந்தரஸ்பரி ஸத்தையும் பாராதே ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லிற்று; யோசித்வயத்தை எறட்டுக் கொண்டு தமப்பன்பகையாகப் பரிவனாய் உதவினபடிசொல்லிற்று. இவையெல்லாம் தன்ஸ்வாதந்தர்யம் கிடக்கச் செய்தவை. ஆரரிதபரதந்தர்யாய் ரக்ஷித்தபடியைச் சொல் லிற்று; ஸர்வஹிதபதத்தையுர்போக்கி ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைக்கொடுக் கும் மஹோபகாரத்தைச் சொல்லிற்று; இப்பாகுமே ஸுத்தஸ்வலாவனாக்கிவிடும் என்றது.

நாடு.—நி.மமத்தில்-இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார், ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே யிருந்துவைத்தே ஸுத்தலாவரென்கிறார்.

[தெளிவுற்றித்யாதி] - “ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்மே அவனே” என்று, அத்யவ ஸித்து, பின்னை நாட்டார் செயல்கள் கண்டாதல், யுக்த்யாபாஸங்கள் கண்டாதல் பிற்கா லியாதே நின்றவர்களுக்கு. லாரதஸமரத்திலே நின்று அர்ஜுனை நோக்கி, “நான் சொன்னஇது உனக்குத்தொங்கிற்றோ? எதிரேபோந்ததோ?” என்ன, “ஹிதோஷி” (ஸ்த்திதோஸ்மி) என்ன, அவன் “ஆனால், நம்காரியஞ்செய்யப் பார்த்ததேன்?” என்று கேட்க, “காஸிஷெஷ்வஹதவ” (கரிஷ்யேவசநம்தவ) - “தேவரீர்எவின அடிமைசெய்யக் கடவேன்” என்றுனிறே. “அர்ஜுனன்தான் எம்பெருமானைப்பெற்றானோ? இல்லையோ?” என்று நம்பிள்ளை சீயரைக்கேட்க, “உமக்குஅதுகொண்டு கார்யமென்? இதுசொன்னவன் ஸர்வஸாதாரணனாகில், லகவஹித்தியென்னுமிடம் நிச்சிதமாகில் தந்தாமுடைய கர் யாங்குலமாகவும் ருச்யங்குலமாகவும் பெறுகிறார்கள்; பெற்றவர்களை ஆராய்ந்துபார்த்து அத்தாலேயன்றே நாம் பற்றப்பார்க்கிறது” என்றுஅருளிச்செய்தார். சேர்ந்து களிர்ந்த தண் ணீரிருந்தால், அதுகுடித்து தாஹங்கெட்டவனைக் கண்டன்றிறே, தாஹித்தவன் தண்ணீர் குடிப்பது. [இன்பக்கதிசெய்யும்] - நிரதிஸ்யாநந்தயுக்தமான ப்ராப்யத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கும். [தெளிவுற்றகண்ணனை] - இவன் தெளியமாட்டாத இழுவதீர இவனுக்கு நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கையிலே தான் தெளிந்தபடியே யிருக்கும் க்ருஷ்ணனை.

நி.மமம். தெளிவுற்று இத்யாதி. “பாமநமூவலசத்தன்னை - தெளிவுற்ற சிந்தையர்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

அத்யவசாயயுக்தனுக்கு வீவுக்கு ப்ராஸக்தி யருளிச்செய்கிறார் - பின்னை நாட்டார் இத்யாதி. நாட்டார் செயல்களாவன - ஸாதநாநுஷ்டாநங்கள். யுக்த்யாபாஸங்களாவன - உபாயபல்குத்வம், உத் தேஸ்யதூர்ஸ்வபத்வம், ஸ்வக்ரந்ததோஷ பூயஸ்த்வங்களாகிற இவை. “வீவின்றி” - அத்யவசாயவிச்சேத மின்றிக்கே. வீவு - விச்சேதம். அப்படி பிற்காலியாதே யிருந்தாருண்டோவென்ன, உதாஹரணம். லாரதஇத்யாதி தொங்கிற்றோ - த்ருடமாயிருந்ததோ? எதிரேபோந்ததோ-எதிர்த்ததோ? ஸந்தித்தமா யிருந்ததோ? என்றபடி. ‘உனக்குத்தொங்கிற்றோ’ என்றவிடத்திலே. “காஸிஷெஷ்வஹதவஹதவ” (கரிஷ்யேவசநம்தவ) இத்யாத்யது ஸந்தேயம். ப்ராஸக்திகம் - அர்ஜுனன்தான் இத்யாதி. உத்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தந்தாம் - சேர்ந்து

“அஹம்ஸ்மராமீ” (அஹம்ஸ்மராமீ) போலே. [தேளிவுற்றவாயிரம்] - ஸஹ்யத்திலே கலங்கின நீரானது ஒரோப்ரதேசங்களிலேவந்துதேளிந்து உபலோயோக்யமாமாபோலே, அபிக்ருதாயிகாரமாய்க் கூளமும் பலாப்பிசிணும்போலே ஒன்றே நிஷ்கர்ஷித்துப் பிரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற வேதார்த்தமானது ஸர்வாதிகாரமாய் ஸர்வஸம்ஸயங்களுந் தீர்ந்து தேளிந்தது அவர்பக்கலிலே வந்தவாறே. [இவைபத்தும்வல்லாரவர் தேளிவுற்றசிந்தையர்] - இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லவர்கள், இவ்வாழ்வார் தம்மைப்போலே தேளிவுற்ற நெஞ்சை யுடையராவர். தேசவிசேஷத்திலே போனாலோ அப்படி தேளிவது என்னில்? — [பாமருமூவுலகத்துள்ளே] - பாபத்தை - பாவேன்று கடைக்குறைத்தலாய், பாபபூயிஷ்ட்டமான தேசத்திலே யென்றபடி. அவ்வருகே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனாற் பெறக்கடவ தேளிலை. அதுக்குளதீர்த்தட்டான இங்கே யிருந்தே யுடையராவர்; ஸர்வேஸ்வரன் தானே இங்குவந்தவதரிக்கிலும் ஸோகமோஹத்தைப்பண்ணவல்ல ஸம்ஸாரத்தே யிருந்தே தேளிவுற்ற சிந்தையர்; ஹேயப்ரத்யநீகமான வஸ்துவையும் தன்வழியாக்கவல்ல இவ்விபூதியிலே யிருந்துவைத்தே சுத்த லாவரா யிருப்பர். (கக)

இத்யாதி. அவன் தெளிந்திருக்கிறதுக்கு ஞ்ருஷ்டாந்தம் - அஹம்ஸ்மராமீபோலே என்று. திருவாய்மொழிக்குத் தெளிவுறகையாவதேதென்ன - ஸஹ்யத்திலே இத்யாதி. ‘ஆழ்வார்தம்மைப்போலே’ என்றதுக்கு - ஆயிரமும் தெளிவுற்றபோதே இவர்க்குத் தெளிவு வந்தமென்று கருத்து. “மூவுலகத்துள்ளே” என்கிற ஏவகாரத்துக்கர்த்தம் - அவ்வருகேஇத்யாதி. “இங்கேயிருந்தே” என்னைக்கு இவ்விடத்துக்குத் தன்மைவேதென்ன - ஸர்வேஸ்வரன்இத்யாதி. விவரணம் - ஹேயப்ரத்யநீகமானஇத்யாதி. ‘தெளிவுற்று’ என்று தொடங்கி, ‘வல்லாரவர் - பாமருமூவுலகத்துள்ளே - தெளிவுற்ற சிந்தையர்’ இத்யர்வயி (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — ஸுதெதுக் ரக்ஷணவராநவதார
ஹைகருநந்யாடிஸாநு மண்ணமணநவஹாயஸளரொஃ | சுந்யதயம் சித்திதாரிவ
லொயநீயித்யாந்யவாந்யுநாநாபிவஹஸிஸஃ ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவளி. — (கற்பாரிராமபிரானே.)
ஸாகெதசுதிஜாநாதிருவரஜநுஷாஃ ஸவபுஸாராக்ஷதாஹெஜெஷுஸாயு
ஜுஜாநாஜமடிப குகெராயுதெஹபுதிஜெஷுஃ | யாஸாயு வாரிநதநி
வஹகசுமெநெஜாநாடிநுநெஷுஹம் ஸவபுஸாயு ஸுபுக்ஷயதி
ஹரிஸுத்யாஜாயிகெதந ||

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

கற்றோர்கருதும்விசயங்களுக்கெல்லாம்
பற்றும்விபவகுணப்பண்புகளை — யுற்றுணர்ந்து
மண்ணிலுள்ளோர்தம்மிழவைவாய்ந்துரைத்தமாறன்சொல்
பண்ணிவினிதானதமிழ்ப்பா.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆறந்திருவாய்மொழி: பாமரு - ப்ரவேஸங்கள்.

—————

ஆ.—(பாமருமுவுலகும்.) - இப்படி ஆபுதிதரை ப்ரக்ருதி ஸம்வந்யத்தைப் போக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்தருளும் இம்மஹா குணம் கிடக்கச்செய்தே, “நான் பின்னையும் இப்ப்ரக்ருதியோடே கூட வர்த்திக்கிற அத்தனையாகாதே” என்று தத்ஸம் ப்ரவேஸவிசேஷாதியான தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்வந்யாநுஸந்யாநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய், ப்ரக்ருதிஸம்வந்யத்தைப் போக்கியருளி உன்திருவடிகளிலே என்னைச் சேர்த்தருள வேணும் என்று சக்ரவர்த்தித்திருமஹை நோக்கிக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழிரண்டு திருவாய்மொழியிலும் பிறந்த குணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்யித்து, “இப்படிப்பட்ட குணசேஷ்டிதாதிகளை யுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே, கேட்டா ரடைய நீரம்படியாக அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளைப்பேசி, பெருங்குப்பிடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

ப.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆபுதிதவ்யனாய் விசேஷாதிநிவா ரகனை ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணாதிக்யத்தைக் கீழே யநுஸந்தித்து, அவனையொழிய வேறு விசேஷாதிநிவர்த்தகர் இல்லாமையாலே, அவனுடைய காரணத்வாதி ப்ரயுக்தமான ஸம்வந்யவிசேஷத்தையும், தத்கார்யமான ஸர்வாத்மாவத்தையும் ரக்ஷணைகாந்த மான பரத்வஸௌலப்யங்களையும், அவற்றோடேகூடின ஹேக்யதாதிஸாயத்தையும் அந்த ஹேக்யதா ப்ரயுக்தமாய் அத்யஜ்ஜ்வலமாயுள்ள ப்ராப்யதையையும், அந்தப்ராப்யதா ப்ர காரகமான ஆலிநுப்யாதிஸாயத்தையும், ஸ்வேநருபேணவும் காரணபுருஷருபேணவும் உண்டான ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், த்ஹுபயுக்தமான பாஸிப்ரப்ருதி நிரஸநத்தையும், விவீக்ஷணபக்ஷபாதத்தையும், ஸ்வஜநரக்ஷணத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஸிஷ்ட டனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ப்ராப்தியாலும் பக்ஷபாதத்தாலும் அவனைக்கொண்டு விசேஷாதியைக் கழித்துக்கொண்டு, அவனை ப்ராபிப்பதாக அத்யார்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார்.

இ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், ஆழிபெழச்சங்கில்—அவன் ள்ஜயங்களை யெல்லாம் அநுவிக்கைக்குடறுப்பாக அபசாரங்களை அநுஹித்தார் ; அந்தப்ரஸங்கத் தாலே அவதாரங்களையும் அதுக்கடியான க்ருபாதிசுணங்களையும் அநுஸந்யித்து, “இக் குணங்கள் நடையாடாநிற்க, இதிலே ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, நாங்கள் சேதநராயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் இத்தையிழப்பதே!” என்று விஸ்மிதரானார். “அவர்கள் அபேசைக்ஷயில் லாமையாலே யிழக்கிறார்கள்: அபேசைக்ஷயுடைய நான் இழப்பேனல்லேன்” என்று ஸமஸ்தகல்யாண குணவிஸிஷ்டனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப்பெருமையாலே, கேட்டாரடைய நீர்ப்பண்டமாய்படி அவனுடைய ப்ராப்யத்வத்தையும் ப்ராபகத்வத் தையும், விசேஷாதிநிரஸந ஸீலத்தையையும் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார். “வஹ்வொந்யவ கல்யாணமூணாஃ வுத்ருஸ்யஸநிதெ” அம்மங்கியம்மாள், “இத்திருவாய்மொழி பாடக் கேட்குமித்தனையொழிய, இதில் இவர்க்குஓடுகிற ஆர்த்திக்குப் பாசாமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது” என்னும்.

சுரு.—இப்படி தெளிந்தால், பின்னைச் செய்வது கூப்பிடுகைபோலேகாணும்; இல்லையாகில், “ஸம்ஸாரம் நன்று” என்று கலங்கினாராவரே. “அம்மங்கியம்மாள், ‘இத் திருவாய்மொழி பாடக் கேட்டு அநுலவித்துப்போருமிதுக்கு மேற்பட, இதிலோகிற ஆர்த் திக்கு நம்மாற் பாகரமிட்டேச் சொல்லப்போகாது’ என்று பணிக்கும்” என்றருளிச்செய்வார். கீழே - * ஆழியேழச்சங்கிலே-ஸர்வேஸ்வரன் காட்டிக்கொடுத்த விஜயங்களை யநுலவிக் கைக்கு உறுப்பாக, அவனுடைய அபதாங்களை யநுஸந்தித்தார்; அந்த ப்ரஸங்கத்தாலே அவனுடைய அவதாரங்களையும் அதுக்குஅடியான க்ருபாதிசுணங்களையும் அநுஸந்தித்து, “இக்குணங்களும் நடையாடாநிற்க, இதிலே ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, தாங்கள் சேதநராயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் இத்தை யிழப்பதே!” என்று விஸ்மிதரானார். “அவர்கள் அபேசைக் கியில்லாமையாலே இழக்கிறார்கள்; அபேசையுடையநாம் இழப்போமல்லோம்; அவனுடைய அவதாரங்களையும் வடிவழகையும் அநுலவிப்போம்” என்று பார்த்தவிடத்து, அவற்றை அப்போதேகிட்டி அநுலவிக்கப்பெறாமல் மிகவும் அவஸந்நராய், ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் பரம பதத்திலும் இருப்புஅரிதாம்படி ஆர்த்தியாலே நிரம்பிற்றொருகடல் கையேடுத்துக் கூப்பிடு மாபோலே கூப்பிடுகிற கூப்பிடுகேட்டு அவ்விருப்புக் குலைந்துவந்து முகங்காட்டவேண்டும் படி, அவன் ப்ராப்யனாயிருக்கிறபடியையும், ப்ராபகனாயிருக்கிறபடியையும், விரோதீர ஸநீலனாயிருக்கிறபடியையுஞ் சொல்லி, கேட்டாரடைய நீராம்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

“வஹவொகூப” (பஹவோந்ருப)-சக்ரவர்த்தி, “பெருமானைத் திருவலி ஷேகம்பண்ணுவிக்க” என்கோலி, “அறுபதினாயிரமாண்டு ஒருதலைமிதிக்க ஒருதலை கிளம் பும்படியான ராஜ்யத்தை வருந்தி யோருபடி யடிப்பதேத்தினோம்: இத்தை ஒரு சிறு பிள்ளை தலையிலே வைத்தாற் பொறுக்குமோ, பொறுதோ?” என்று விசாரித்து, “இது தன்னை நாட்டோடே கூட்டிப் பார்ப்போம்” என்கோலி, ராஜலோகத்தையடையத் திரட்டி, “நான் இங்ஙனே பெருமானைத் திருவலிஷேகம் பண்ணுவிக்கப் பாராநின்றேன்: உங்களுக்கு இஷ்டமோ, அன்றோ?” என்கேட்க, அநந்தரம் “கிழவா! போகாய்” என்ன “கூபம் து உயிபபெபுணவ்யுயிவீச துஸாவஸதி | ஹவனொஹுஷு உயிவனி யுவராஜம் உதாதுஷு” (கதந்நாமயிதர்மேண ப்ருதிவீமநுஸாஸதி | பவந்தோத்ரஷ்மீச்சந்தியுவராஜம்

பாமநாவுலகுப்பாவேசை: “வார்த்தையறிபவர்” என்கிற பாட்டோடே இத்திருவாய் மொழிக்கு ஸங்கதியை உட்கொண்டு வ்யாக்யாதாவின் சுடுபாடு - இப்படிஇத்யாதி. அதாவது - அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணித்தருவான் அவனாகையாலே “அவனே யுபாயம்” என்றுஅத்யவலித்தால், பின்னை கர்த்தவ்யாம்ஸமில்லாமையாலே கூப்பிடுகையிறே யுள்ளதென்றபடி. இப்படி கூப்பிடாதபோது வரும் அநிஷ்ட ப்ரஸஞ்ஜநத்தை யருளிச்செய்கிறார் - இல்லையாகில்இத் த்யாதி. இல்லையாகில் - இப்படி கூப்பிட்டிலராகி லென்றபடி. இத்திருவாய்மொழியில் ஆர்த்தி யாலே கூப்பிடுகிறுரென்றதுக்கு சூப்தவசதம் - அம்மங்கிஇத்யாதி. ஸங்கதி - கீழேஇத்யாதி. அப தாசம் - சேஷ்டிதம். “தாமரைக்கண்ணுவோ” என்றத்தைப்பற்ற - அவன் ப்ராப்யனாய்இத்யாதி. “உந்நெய்துமாறறியேன்” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ராபகனாய்இத்யாதி. “விறல் மாலியைக்கொன்று” என்றத்தைப் பற்ற - விரோதீ இத்யாதி. குணங்களை யநுலவிக்கப் பெருவிட்டால் கூப்பிடவே ணுமோ? என்ன, “திருவயோத்யையி லுள்ளாரையும் சுடுபடுத்தாநின்றால் இவர்க்கு ஆறியிருக்கப் போமோ?” என்று விவகித்து, அவர்கள் அப்படி குணங்களிலே சுடுபட்டார்களோ? என்ன, சுடுபட்ட மைக்கு ப்ரமாணம் - வஹவஇத்யாதி. இதுக்கவதாரிகாகதநமுகேகார்த்தம் - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. “கிழவா! போகாய்” என்றது - சுடுநகவஷு-புலாஹஸெ ரவ்யுஷுஷுவிவாபி-புல | ஸாராஜம்

மமாத்மஜம்)- “நாம்ஒருப்பட்ட கார்யம் நன்றும் வீழந்தது:ராஜலோகம் இப்படித்வரிக்கப்
பெறுவதே!” என்று அதிலே போர ஹருஷ்டனாய், அந்தஹர்ஷத்தை நெஞ்சிலேயிட்டேவைத்து,
“அது தன்னை இவர்கள் வாயாலே சொல்லக் கேட்கலாகாதோ” என்று “வாரிகோள்!
அறுபதினாயிரமாண்டு ராஜ்யம் பண்ணுகிறவிடத்து, இற்றைவரை ‘எனக்கு’ என்றுஒரு
ஸாகம் கோலாதே உங்கள் ரக்ஷணத்துக்குஆமவையே தேடிக்கொடுபோந்த நான்ஒரு
வார்த்தை சொன்னால், ‘இப்போது நீ யிருந்தாயாகில் வீகமென்?’ க்ரமத்திலே செய்துகொள்
ளுகிறோம்’ என்னுதல்: அன்றாகில், ‘உனக்கு ப்ரியமாகில் அப்படிச் செய்யலாகாதோ?’ என்று
ஒரு வார்த்தை சொல்லி ஆறியிருத்தல் செய்கையோழிய, படுகோலைக்காரர் கையிலே
யகப்பட்டார் ‘தப்பவேணும்’ என்று பார்க்குமாபோலே நீங்கள் இங்ஙனே கூப்பிடுகைக்கு
நான் பண்ணின அபராதமென்:” என்ன, “**ஸஹவொ நபு வகஸுரண மு ண ரஃ
வ மு து ஸு ஸனிதெ**” (பஹுவோந்ரூபகல்யாண குணஃபுத்ரஸ்யஸந்திதே)- ‘எதிரிகளம்
பால்அழியப் பெற்றதில்லை உன்னுடைய விஷயம்; உன்மகனுடைய குணத்தாலே நாட்
டைப் படுகோலைக்குத்தினுய்க்காண் நீ’ என்றார்களாயிற்று. நாங்கள் குணஜிதராம் இவ்
வார்த்தை சொன்னோமித்தனையல்லது ஒரு கார்யபுத்தயா சொன்னோமல்லோங்காண்:
“**யாதூதாஜிவஸெஸெநெஜா மு ண ர தாஜாகரொஜஹாது**” (தாதூநாமிவஸை
லெந்த்ரோ குணநாமாகரோமஹாந்) - யாதுக்களானவை “இன்னமலையிற்போன்” என்று
விலைப்போமாபோலே,புறம்பே சில குணங்கள் கண்டால் “பெருமாள்பக்கல்குணம்” என்
றிட்டாயிற்றுஅங்கு விலைப்போவது-“இவ்வயக்தியில் குணம்” என்றாயிற்றுப் புறம்பு விலைப்
போவது; இப்படிப்பட்டவனுடைய குணங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

பாமருமூவுலகும்படைத்தபற்பநாபாவோ!

பாமருமூவுலகமளந்த பற்பபாதாவோ!

தாமரைக்கண்ணாவோ! தனியேன்தனியாளாவோ!

தாமரைக்கையாவோ! உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே?

ஆ.—தேவாதிஸ்த்தாவராந்தமான நிகில ஜந்துஜால பரிபூர்ணமான ஸகல
லோகங்களையும் படைத்தபாமகாருணிகளே! பின்னையும் அந்தஸ்ருஷ்டமான லோகத்
திலே பூர்வாமநனாய்வந்துஅவதரித்தருளி அநாலோசுதகுணகுணமாக ஸர்வாத்மாக்களும்
உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸகலலோகத்தையும் அளந்தருளின பாமசீலவானே! எனக்கு

யுவராஜாநபிவிதிநுஸுவாயிபுவஸு” என்றத்தைப்பற்ற. ஒருப்பட்டகார்யம் - உத்யோகித்த
கார்யம். விஷயம் - தேசம். கீழ்வாக்கியவிவரணம் - நாங்கள்இத்யாதி. அப்படிப் பெருமானுக்குக்
குணங்களுண்டோவென்ன, பாமாணந்தரம் - யாதூநாம்இத்யாதி. “**ஸஹவொ நபு வகஸுர
ண மு ண ரஃ வ மு து ஸு ஸனிதெ**” இத்யயோத்யாகாண்டே பெனாஜநாஃ ‘யாதூநாமித்யாதி’
கிஷ்கிந்தாகாண்டே, “**ஜோநவிஜோநஸுவஸொநிஷெஸொநிர தஃவிதமஃ**” இதி பூர்
வார்த்தம். இதுக்குஹவம் - யாதுக்கள்இத்யாதி. வீகம் - த்வரை.

நீயல்லது உதியில்லை; ஆனபின்பு, உன்னுடைய அதிரமணீயவிகளித ஸாஸீருறு ஸத்ருஸமான திருநாபியையும், விகளிதநளித ஸத்ருஸமான திருவடிகளையும், திருக்கண்களையும், திருக்கைகளையும், * கண்களாறாவுப்பின்று காணும்படி உன்னை என்றோ நான் சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸுஷுஷுஷுநேக உபகாரங்களை ஜமுத்துக்குப்பண்ணி நிரதிராபயோக்யனாயிருந்த உன்னை நான் என்றோ சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார்.

[பாமருமூவுலகுமென்று தொடங்கி] - ஸ்யாவா ஜங்கமாத்மகமான பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களையும் உண்டாக்கின திருநாலிகமலத்தை யுடையவனே! பாப்புடைத்தான மூவுலகென்றுஞ் சொல்லுவார். [பாவென்றுதொடங்கி]- அங்ஙனே இருக்கிற த்ரைலோகத்தையும் மஹாபெரிபறித்துக்கொள்ள, அளந்து கொண்ட நிரதிராபயோக்யமான திருவடிகளை உடையவனே! [தாமரைக்கண்ணாவோ என்று மேலுக்கு] - என்னை ஒருவனையும் உன்குணங்களைக்காட்டி உன்னுல்லது செல்லாதபடி பண்ணியருளி எனக்கு உன்னைக்காட்டாதேயிருக்கிற நீ என்னுடைய ஆர்த்தி தீர அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கியருளி திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஸிக்கலாம் படி உன்னை நான் சேர்வது என்று? [தனியேன் தனியாளாவோ] என்றது - உன்னுடைய க்ருபையல்லது வேறொருபற்றின்றிக்கேயிருக்கிற என்னையே உன்க்ருபைக்கு விஷயமாக உடையவனே! என்றமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், காரணத்வாதிகளாலே அஸ்யாரணஸம்பந்தத்தை யுடைய உன்னை என்று கிட்டியறுவிப்பது? என்கிறார்.

பா - பாப்பை, மரு - உடைத்தாய், † மூவுலகம் - “கூதகூழ், கூதகூழ், கூதகூதகூதகூழ்” என்கிற த்ரைவித்யத்தையுடைத்தானலோகத்தை, படைத்த - உண்டாக்கின, பற்பம் - தாமரைப்பூவையுடைய, நாபா - திருநாபியையுடையவனே! பாமருமூவுலகம் - எவம்விதமானலோகத்தை, அளந்த - அநந்யார்ஹமாம்படியளந்த, பற்பம் - தாமரைப்பூப்போலே நிரதிராபயோக்யமான, பாதா - திருவடிகளையுடையவனே! (அநந்யார்ஹரானாராயணங்கேரித்துரகிப்பதாய்), தாமரை - தாமரைபோலே ஷர்ஸநீயமான, கண்ணா - திருக்கண்களையுடையவனே! (அவர்களை ஸ்வஸ்பர்ஸஸுகத்தாலேயாநந்திக ளாக்கும்), தாமரை - தாமரைபோலே விலக்ஷணமான, கையா - கைகளையுடையவனே! தனியேன் - கீரோதிபூயஸ்தையாலே அஸஹாயனான என்னுடைய, தனி - விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தில் அத்விதீயனாய், ஆளா - ஆளக்கடவஸ்வாமியானவனே! உன்னை - இப்படிப் பார்த்தனுமாய் ஹோக்யனுமாய் சக்ஷகனுமானவுன்னை, என்றுகொல் - என்றோ, சேர்வது - பார்ப்பது? ஒ -! பதந்தோறும் ‘ஒ’ என்றது - அதிராபிதமான ஆர்த்தி விசேஷத்தைக் காட்டுகிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸுஷுஷுஷுபதாரங்களைப்பண்ணி நிரதிராபயோக்யனான உன்னை, உன்வாசியறிந்து நான் கிட்டுவதென்று? என்கிறார்.

[பாமருமூவுலகு இத்யாதி] - ஸ்யாவாஜங்கமாத்மகமான பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களையும் உண்டாக்கின திருநாலிகமலத்தையுடையவனே! பாவென்று - பதார்த்தம். மருவுகையாவது - சேருகையாய், நெருங்கியிருக்கை. பாப்பையுடைத்தானமூவுலகு என்றமாம். இத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது இத்தையழிக்கைக்கோ? உரு

† ‘மூவுலகம்’ என்பது உரையின் பாடமென்பர்.

மாய்ந்தவற்றை உண்டாக்கினீர், உண்டானவஸ்துவை அழிக்கிறதென்? “என்தாயே” என்பாரைப்போலே கூப்பிடுகிறார். ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டவளவேயோ, மஹாவுலிபோல் வார் பறித்துக்கொள்ள எல்லையுடைய நீட்டுக்கொள்ளுமவனல்லையோ? “நின்பாதபங்க யமே தலைக்கணியாய்” என்று அசைப்பட்ட நானிருக்க, அபேகையுடையலாதார் தலையிலேயோ திருவடிகளைவைப்பது? திரிதரமேலாச்யமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடு மோடையும் அளப்பதே! [தாமரைக்கண்ணிலோ] - இத்தையுண்டாக்கி நோக்கினவளவேயோ, லோக்யதையிலையென்றுதான் அறியிருக்கிறதே? “உமக்கு வேண்டுவதென்?” என்ன, “கவலொகநடாநெநவகுயொரிவாய” என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும். [தனியேன் தனியாளாவோ] - அக்கண்ணழகே ஜீவனமாயிருக்கிற திரளிலும் கொண்டுபோகக் கண்டிலேன். ஸ்திரீகளுடைய நோக்கே ஜீவனமாயிருக்கிற உடையிலே, அத்திரளிலும் கூடப்பெற்றிலேன். த்ரிதீயவிவாதி போலே தனிபே ஆளுகிறவனே! உன்குணங்களைக்காட்டி ஆற்றாமையை விளைத்தவனே! உன்குணபயொழிய வேறொன்றறியாதவன் நான்; உன்குணபக்கு நான்ல்லது இலக்கில் லாதபடியிருக்கிறவன் நீ என்றுமாம். [தாமரைக்கையாவோ] - “வெலாவெழுநூ” என்றும், “கவெழுஷவபுஷெஷிஷவபுஷு கரிஷுதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்கையிலடையாளங்கள் என்னுடம்பிலே இலக்கினைப்படத் திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஸிக்கவும் பெற்றிலேன். அக்ரூரணையாதியும் போரேனோ நான்? “கரெண்புஷுநா வெவவாவாதிஷேஷாவயநுஹரி:” [உன்னையென்றுகொல் சேர்வதுவே] - “வகுணேஷுவதூஷுஷெஷவெஷுஷவஹரி” என்று நாளிட்டுக் கொடுக்கலாவது தம்பி மார்க்கோ? அடியார்க்குச் செய்யலாகாதோ?

நடு. - முதற்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி யுபகரித்து நிரதியாய லோக்யனா யிருக்கிற உன்னை, உன்னாலேயுபகாரங்கொண்டு உன்சுலடறிந்த நான் கிட்வேது என்றோ? என்கிறார்.

[பாமருமூவுலகும்படைத்த பற்பநாபாவோ] - பாவென்று பதார்த்தவாசகமாய், பா மருவியிருந்துள்ள; அதாவது - பதார்த்தங்களினுடைய நெருக்கத்தை யுடைத்தான மூவுலகென்னுதல். பாமருவென்று ஒரு சொல்லாய், பாபம் மருவியிருந்துள்ள மூவுலகென்னுதல். (அன்றிக்கே, பா வேன்று - பரம்புதலாய், பாப்பையுடைத்தாயிருந்துள்ள வென்னுதல்.) மூவுலகென்று - கீழம், மேலும், நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல்: அன்றிக்கே, க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்று இவ்வகையிலே யாக்கிச் சொல்லுதல். [படைத்தபற்பநாபாவோ] - “என்தாயே” என்பாரைப்போலே. இத்தை உண்டாக்குகைக்கு அடியான ப்ராப்தியேயாய், லோக்யதையின்றிக்கே யொழிந்ததா

முதற்பாட்டு - பாமருஇத்யாதி. “பாமருமூவுலகும்படைத்த பாமருமூவுலகுமனந்த, தாமரைக்கண்ணிலோ, தாமரைக்கையாவோ” இத்யாதிகளைக்கடாக்றித்து - ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைஇத்யாதி. அவ்விரண்டிக்கும் ப்ராதிசேஷியை “நான்” என்கிறபதத்துக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - உன்னாலேஇத்யாதி.

பதார்த்தங்களாவன - தேவதீர்யகாதி வஸ்துக்கள். அர்த்தாந்தரம் - பாமருவென்றுஇத்யாதி. ஒருசொல்லையென்றது-பாவென்று ஓரகூரமாய், திருத்தியாலே பாபமென்றபடி. “படைத்த பற்பநாபாவோ” என்று-காரணத்வத்தையிட்டு விசேஷிக்கையாலே வலிதம் ஸம்பந்தமென்னுமிடந் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - என்தாயேஇத்யாதி. “பற்பநாபாவோ” என்றதுக்குலாவம் - இத்தை

பின்னையனைக்கைக்கு இருவரைக்கண்டதில்லை. “கரோணஜ்யோ தாபெவஃ வாவா
 நிஜேபூவயநுஹரிஃ” (கரோணம்ருதுநாதேவ:பாபாந்நிர்மோசயந்ஹரிஃ) என்கிறபடியே.
 [உன்னை என்றுகொல்சேர்வதுவே] - “வாதிணேபூவதாபெவவெஷபூவணுஜ்யோ”
 (பூர்ணே சதுர்த்தஸே வர்ஷே பஞ்சம்யாம்) என்று நாளிட்டுக்கொடுக்கலாவது தம்பி
 மார்க்கோ? அஸாதாரணமான அடியாரானால் “இன்னநாள் பெறக்கடவது” என்று ஒரு
 நாளிட்டுக்கொடுக்கலாகாதோ? சேஷபூதனாகில் சேஷிகோடுத்தநாள் பெறக்கடவதாயிறே
 யிருக்கவடுப்பது. அங்ஙன் க்ரமப்ராப்திபார்த்து ஆறியிருக்கமாட்கிறிலேன். [தனியேன -
 உன்னையென்று கொல்சேர்வதுவே] - நாராயணனை யொழிந்திருப்பது ஒரு நாராயணையே;
 இனிச்சேருகையாவது - * அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுகையிறே. “உன்னை
 யென்றுகொல் சேர்வது” - என்னாநிற்க, அது சேரும்படியென்; என்னில்? * ஒண்டொடி
 யாள் திருமகனும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ணைவக்கையாலே, “உன்னைச் சேர்” என்ற
 போதே தன்னையே வருமிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்றுகொல்சேர்வது! அந்தோ! அரன்நான் முகனே த்தும்செய்ய
 நின்றிருப்பாதத்தையான் நிலநீரேரிகால்விண்ணாயிர்
 என்றிவைதாம் முதலாமுற்றுமாய் நின்றஎந்தாயோ!
 குன்றேத்து ஆநிரைமேய்த்து அவைகாத்த எம்கூத்தாவோ!

ஆ. — (என்றுகொல்) - சிததிதாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மபூதனே!
 நிர்ஹேதுகமாக பூரீகோவர்த்தநத்தை எடுத்தருளிப் பசுக்களை ரக்ஷித்தருளின பரமகாரு
 ணிகனே! ஐய்வர்ப்பாவணரான ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்குக் கூட ஸ்ப்ருஹணீய நிரதீஸய
 ஹோக்யமான உன் திருவடிமலர்களை என்றோ நான் சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ. — இரண்டாம்பாட்டில், அந்யபரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆகர்ஷகமான
 சரணாரவிந்தத்தை நான் என்றோ சேர்வது? என்று அத்யந்தம் அவஸந்நராய்க்கூப்பிடுகிறார்.

அந்தஇத்யாதி. “ஸுமாயு” என்றதுக்கர்த்தம் - இருவரைக்கண்டதில்லை என்ற. ப்ரமா
 ணத்தாம் - கரோணஇத்யாதி. இந்த கரஸ்பர்ஸத்தாலே தம்முடைய தாபமெல்லாம் ஆறுமென்று
 ரூத்த. “வஸுராஜந்தயாவிஷுவிஸாஹவ்யாவிஸுதஃ | கரோணஜ்யோ தாபெவஃ
 வாவாஹிரொபவநுஹரிஃ” இதி ஹரிவம்ஸே கண்டாகர்ணவிஷயிகாரே. (உஎதி-கதி) “என்று
 கொல்” என்னைக்கு - நாம் ஆர்க்கு நாளிட்டுக்கொடுத்தோம்? என்ன - பூர்ணஇத்யாதிவாக்யத்வயம்.
 நாம்செய்தத்தைக் கண்டிருக்கவேண்டாவோ? என்ன - சேஷபூதன்இத்யாதி. அவனைச்சேராதிருக்
 தால் ஸந்தையுண்டோ? “என்று கொல்சேர்வது” என்கிறதென்? என்ன - நாராயணனைஇத்யாதி
 வாக்யத்வயம். சங்கடிகிறார் - உன்னைஇத்யாதி. அது சேரும்படியென்றது - * அடியார்கள் குழாங்
 களை உடன்கூடுகையைக் காட்டும்படியென்றபடி. உத்தாம் - ஒண்டொடியாள்இத்யாதி. அதா
 வது-இருவர் அபிமானத்திலே இவர்கள் அந்தர்ப்பூதராயிருக்கையாலே, அவனைச்சொன்னால் இவர்களை
 யும் தன்னையே சொல்லித்ருமென்றபடி. (உ)

[நிலநீர் என்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மயாதிக்ஷிதபஞ்சகங்களுக்கும் தத்கார்யங்களுக்கும் ததீந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மகயாதின்று நிர்வாஹகரைய் இந்நீர்மையகளைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே! [குன்றென்று தொடங்கி]- பசுநிரைமேய்த்தருளி இந்தரன் வர்ஷிக்கப்புக ஸ்ரீமோவர்த்தநத்தை எடுத்தருளி அவற்றைப்பரிஹரித்தருளின மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களை உடையவனே! இவ்விரண்டு பாட்டாலும் - எம்பெருமானுடைய ஸ்ப்ருஹணீயதை சொல்லிற்று. (2)

ப.—அந்தரம், ஸர்வாத்மபூதனாய் ஆபத்ஸகனான உன்னுடைய திருவடிகளை என்று கிட்டுவேன்? என்கிறார்.

நிலம் நீர் எரிகால் விண் - ப்ருதிவ்யாதிக்ஷிதபஞ்சகமும், உயிர் - ஜெளதிகஸரீர விசிஷ்டமான ப்ராணிவர்க்கம், என்று - ஆகிற, இவைதாம் - இவை, முதலா-முதலாக, முற்றும் - ஸமஸ்கபதார்த்தங்களும், ஆய் - ப்ரகாரமாய்ப்படி, நின்ற - , எந்தாய் - ஸ்வாமியாய், (அந்த ஸாமான்யரக்ஷணமன்றியே அவதாரப்ரயுக்தவிசேஷ ரக்ஷணமான), ஆநிரை - பசுத்திரளை, மேய்த்து-, (அதுக்கு வர்ஷத்தால்வந்த ஸாபை தீரும்படி), குன்று - மலையை, எடுத்து - எடுத்து, அவைகாத்த-, எங்குத்தா - மனோஹாரி சேஷ்டிதத்தை பெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனே! அரன் - ருத்ரனும், நான்முகன் - ப்ரஹ்மாவும், ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கும்படியாய், செய்ய - ஓர்ஸரீயமான, நின் - உன், திருப்பாதத்தை - திருவடிகளை, யான் - (அநந்யப்ரயோஜனனான) நான், சேர்வது-, என்றுகொல் - என்றோ? அந்தோ - ஐயோ! ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் ஸுலபமான திருவடிகளை, அநந்யப்ரயோஜனனான நான் கிட்டுகைக்குப் கூப்பிடவேண்டுமே! என்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அந்யபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆகர்ஷகமான திருவடிகளை நான்என்றோ சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார்.

[என்றுகொல் சேர்வது] - கீழ்ச்சொன்னதுக்கு ஒருப்ரதிவசகம் கேளாமை யாலே, திரியவும் 'என்றுகொல் சேர்வது?' என்கிறார். [அன்றோ] - கூப்பிடுவாரு மின்றிக்கே ஒழியக்கிடாய்ப் புகுகிறது. நான் முடிந்தேனென்கிறார் - ப்லுதத்தாலே. [அரன்இத்யாதி] - அழிக்கையும் உண்டாக்குகையும் தொழிலாயிருப்பாருமகப்பட ஆசைப்படும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை, அநந்யப்ரயோஜனனான நான் கிட்டுவது என்றோ? அந்யபரரையும் அநந்யபரராக்குந் திருவடிகளை நான் கிட்டுவது என்றோ? அந்யபரர்க்கும் ஆகர்ஷகமான உன்திருவடிகளை என்கிட்டவிருக்கிறேன்? [நிலம்த்யாதி] - ப்ருதியவ்யாதிக்ஷித பஞ்சகங்களுக்கும், ததீந்தர்வர்த்திசேதநவர்ஜத்துக்கும் அந்தராத்மாவாய்தின்று நிர்வஹிக்கிறவனே! [எந்தாயோ] - அபேகைநயின்க்கே யிருக்க இவற்றையுண்டாக்கும்படியான ஸம்ஸந்ருஞ் சொல்லுகிறது. இந்நீர்மையைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! உண்டாக்கி விடுமளவன்றியே அரியனசெய்து நோக்குமவனன்றோ. [குன்றெடுத்து இத்யாதி] - தன்னைத்தாமுவிட்டுப் பசுநிரைமேய்த்து இந்தரன் வர்ஷிக்கப்புக, மலையையெடுத்து நோக்கி மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! ரக்ஷணத்துக்காக மலையை எடுத்து நின்றதிலே, இவர்க்கு வல்லாராடினாற்போலே யிருந்தது. (2)

4.6.—இரண்டாம்பாட்டு. அந்யபரராய்ப் புறம்பே யாரகாதிகளாம்படியிருக் கிறவர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திருவடிகளை, அந்யபரனாய் இதுவே ப்ரயோஜனமாகலிருக்கிற நான் என்றுபெறக்கடவேன் ? என்கிறார்.

[என்றுகொல்] - திருக்கையில் ஸ்பர்ஸஸுகத்தை யபேக்ஷித்து, “என்றுகொல் சேர்வது” என்றஅளவிதே - கீழ் ; அதுக்குஒரு ப்ரதிவசகம்பெறுதேயிருக்க, “என்றுகொல் சேர்வது?” என்கிறது என்ன சாஸ்தான்! [அந்தோ] - இனி, “என்றுகொல்சேர்வது” என்பாரு மின்றியேயொழியக் கிடாய்ப் புதுகிறது; நான் முடிந்தேன் என்கிறார். ‘அந்தோ’ - என்கிற ஸ்வரத்தாலே தம்முடைய ஆற்றுமையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார். [அரன் நான்முக னேத்தும் செய்யநின்றிருப்பாதத்தை] - அழிப்பாருடன் ஆசுக்குவாருடன் வாசியற உகக்கும் படியான திருவடிகளை. ப்ரயோஜனாந்தரபரர்க்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திரு வடிகளை, அந்யப்ரயோஜனான நான் என்று பெறக்கடவேன் ? தந்தாமுடைய தொழில் களிலே அந்யபரராயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளும் அந்யபரராய் எத்தும்படி ஸ்ப்ருஹணீய மாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள உன் திருவடிகளை, அந்யபரனான நான் கிட்டப்பெறுவதுஎன்றோ? அரன் நான்முகனேத்தும் செய்யநின்றிருப்பாதத்தை யான் என்றுகொல் சேர்வது? [நில நீர்த்யாதி] - பெற்றபின்பு நோக்குகை யன்றிக்கே, “ப்ரஜையைப்பெறவேணும்” என்று ஏற்கவே வருந்தும் தாயைப்போலே, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பே இவற்றை யுண்டாக்குகைக்காக த்ரிவ்ருத்காணத்தை நினைத்துப்பஞ்ச்காணத்தைப்பண்ணி, இவற்றையடைய ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுடைய வஸ்துத்வ நாமலாக்த்தவங்களுக்காக ஜீவத்வாரா அனுப்ரவேஸித்து, பின்னை இவற்றைச்சொன்ன பாசரம், அசித்தும் அசிதபிமாநீஜீவனும்

இரண்டாம்பாட்டு - என்றுகொல்இத்யாதி. “அரன் நான்முகனேத்தும்செய்யநின்றிருப் பாதத்தை யான் என்றுகொல்சேர்வது” என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்தி அவதாரிகை - அந்யபரராய் இத்யாதி: ஸ்ருஷ்ட்யாத்யந்யபரரொன்றபடி அரியதொழில்களைச்செய்து இவ்வதிகாரங்களைப் பெறு கையாலே - புறம்பேயாரகாதிகள் என்றதும் இப்பதத்திலே வித்தம். இவ்விரண்டுக்கும் ப்ரதி கோடி - அந்யபரனாய்இத்யாதி.

“என்றுகொல்” என்றுமுன்னேயும் சொல்லிவைத்து, மீளவும் “என்றுகொல்” என்கிறது ஆற்றுமையின் அகிஸயத்தாலே என்கிறார் - திருக்கையில்இத்யாதி. ஆற்றுமையாலேசொல்லுகை யாலே புறருத்தியில்லையென்றபடி. என்றவனவிதேயென்றது - என்றதிதேயென்றபடி. ‘முடிந் தேன்’ என்றதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - அந்தோவேன்கிறஇத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அந்யபராதையும் ப்ரயோஜனாந்தரபராதையும் உண்டாகையாலே, இரண்டையும் இரண்டுவாக்யத்தாலே அருளிச்செய் கிறார் - அழிப்பாருடன்இத்யாதி. “அழிப்பாருடன்” என்றவாக்யமாத்ரவிவரணம் - தந்தாமுடைய இத்யாதி. “செய்யநின்றிருப்பாதத்தை” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - ஸ்ப்ருஹணீயமாய்இத்யாதி. புத்திஸௌகர்யார்த்தம் உந்வயம் - அரன்இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டித்தபின்பு பாலநம்பண்ணில்கையன் றிக்கே, ஸ்ருஷ்டியும் இவனைசெய்தான் என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பெற்றபின்பு இத்யாதி. த்ரி வ்ருத்காணத்தை நினைத்து - த்ரிவ்ருத்காணத்தை ஸங்கல்பித்து. த்ரிவ்ருத்காணம் மற்றையிரண் டுக்கும் உபலக்ஷணமென்று வ்யாக்யாதமேயாகிலும், இவ்விடத்தில், இந்த்ரானுக்கு த்ராலோக்யத்தை வாங்கிக்கொடுக்கநினைத்து அண்டாவகாசமெல்லாம் அளந்தாற்போலே, த்ரிவ்ருத்காணத்தை ஸங்கல் பித்தத்தால் கார்யங்கொள்ளாமையாலே பஞ்சீகரித்தானென்றதும் ஒருஜாவமாகவருளிச்செய்வர். “முற்றுமாய்நின்ற” என்கிற இது ஸ்வருபைக்யமல்ல, அனுப்ரவேஸக்ருத ப்ரகாரப்ரகாரிஜாவத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - ஸ்ருஷ்டமானஇத்யாதி. “எந்தாய்” என்றதுக்கவதாரிகை - இவையறி யாதிருக்கஇத்யாதி. “குன்றெடுத்து” என்றதுக்கவதாரிகை - இவற்றைஇத்யாதி. அரியனசெய்

ஜீவாந்தர்யாயியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்வாதத்துக்கு வாசகமாய்க்கொண்டு, தன்னளவிலேவீரும்படி நிற்கிறநிலையைச்சொல்லுகிறது - 'முற்றமாய்நின்ற' என்கிற இத்தாலே. இவையறியாதிருக்க, இவற்றின்பேற்றுக்கு அவன்வருந்தவேண்டுகிற ஹேதுவென் எனினில்?—[எந்தாயோ]-அதுக்குஅடியான ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது. இவற்றை யுண்டாகும் நாளிலே யுண்டாக்கி, "இனிமேல்வரும் ஆபத்து இவைதானே பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறது" என்று விட்டுவைக்கையன்றிக்கே, அசியனசெய்தும் நோக்குமவன் என்கிறார். [சுன்றேடுத்து] - மலையையெடுத்திறே நோக்கிற்று. [ஆநிரைமேய்த்து] - நோக்குமிடத்து, வறையாதே பசுக்களை நோக்குமவனாயிற்று. [அவைகாத்த எங்குத்தாவோ] - (ஆநிரைமேய்த்து - குன்றேடுத்து - அவைகாத்த எங்குத்தாவோ) - வர்ஷத்திலே நோவுபடுகிற பசுக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக மலையையெடுத்தான் அவன்; அப்போது, தரிபங்கியாய் நின்றவடிவதான் வல்லாராடினாற்போலே தமக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கையாலே, 'எங்குத்தாவோ' என்கிறார். ஆக, இவ்விண்ணப்பாட்டாலும் அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயதையைச்சொல்லி, ப்ராப்யத்வம் சொல்லிற்று; மேல் அங்கபாட்டாலே - அவனுடைய ப்ராபகத்வம்சொல்லுகிறது. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

காத்தவெங்குத்தாவோ! மலையேந்திக்கன்மாரிதன்னை
பூத்தண்டோய்முடியாய் புன்கொன்றையஞ்செஞ்சடையாய்
வாய்த்தது! என்னுன்முகனே! வந்துஎன்னருயிர்நீயானால்
வத்தருங்கீர்த்தியினாய்! உன்னையெங்குத்தலைப்பேய்வனே.

ஆ.—(காத்தவெங்குத்தாவோ) - த்வத்திரஸ்வரூப சதுர்முகபஸுபதி ப்ராபுருதிகனாய், த்வத்திர மத்ஸ்வரூபனுமாய், இயத்தாஸங்க்யாஹிதமாகையாலே அஸக்யஸ்தவமான கல்யாணகுணவிசிஷ்டனுமாயிருந்தவனே! வர்ஷபிடிதமான பசுக்களை ரக்ஷித்தருளுகைக்காக பூநீகோவர்த்தநத்தையெடுத்துக்கொண்டு நின்றருளின உன்னுடைய ஷர்ஸநீயமான அந்நிலையையும், அப்போது திருவாயர் திருத்துழையைக்கொண்டு ஒப்பித்தருளப்பண்ணின அவ்வழகையும், சேவலம் உன்னுடையக்ருபையாலேஎன்றோ காண்பது? என்கிறார்.

ஒ —மூன்றாம்பாட்டில், ஐஹூதிகளுக்கும் காரணமான நீ நிர்ஹேதுகமாக வந்து த்வடேகயாரகனும்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, இப்படியே குறையும் நீயே செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

தானோ? என்ன - மலையையித்யாதி, அவைகாத்தவனையென்றாதே, "எங்குத்தாவோ" என்று விசேஷித்ததுக்குஹாவம் - வர்ஷத்திலேஇத்யாதி. ப்ரவேஸத்திலே அருளிச்செய்த ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கு வாசகமான பாட்டுக்கள் இத்தனையென்கிறார் - ஆகஇவ்விண்ணப்பாதிவாக்யத்வயத்தாலே, 'நிலம்நீர்' என்மதொடங்கி, 'எந்தாயோ, ஆநிரைமேய்த்து - குன்றேடுத்து - அவைகாத்தவெங்குத்தாவோ, அரன் நான்முகனேத்தும் செய்ய நின்றிருப்பாதத்தை - யான் சேர்வது - என்றுகொலோ, அந்தோ!' இத்யந்வயம் (உ)

[புனைகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்]-கொன்றைப்பூச்சுடிச்சிவந்த ஐடையையுடைய ருத்ரனை உண்டாக்கினவனே! [வாய்த்த என்னான்முனே] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வயுக்தனான சதுர்முகனை உண்டாக்கினவனே! ஸ்ரஷ்டாவையுண்டாக்கின குணத்தை அதுஸந்யித்துப்ரீதராய் 'என்னுடைய நான்முகனானவனே' என்கிறார். [ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய் என்றதொடங்கி]-பேசிமுடிக்கவொண்ணாத கீர்த்தியையுடையரீயே என்னை விஷயிகரிக்கும் இத்தனைபோக்கி நான் வந்து உன்னை ப்ராபிக்கைஎன்று ஒருபொருளுண்டோ? (ந.)

ப.-அநந்தரம், ஸர்வஸுலஹனாய் ஸர்வாயிகனான நீ எனக்கு யாராகனும்படி செல்லாமை விளைந்திருக்க, நான் உன்னை எங்கேகிட்டுவது? என்கிறார்.

மலை - மலையை, ஏந்தி - ஏந்தி, கல்மாரிதன்னை - கல்மழை, காத்த - காத்த போது, எங்குத்தா - வல்லாராடினாற்போலே ஈர்ஸரீயமான நிலையையுடையயாய், பூ - ஸர்வேஸ்வரத்வஸுசகமாய் விகஸிதமானபூந்தாரையுடைத்தாய், தண் - ப்ராமஹ்ரமான, துழாய் - திருத்துழாய்மாலையை, முடியாய் - திருமுடியிலே யுடையையாய், புனை-(அத்தோபாதிதன்னையும்ஸ்ர்வரானாகவபிமாநித்துப்)புனைந்த, கொன்றை-கொன்றை மாலையையும், அம் - அத்தாலேயழகுபெற்று, செம் - (அந்தஸ்ர்வரத்வ ஸாதகமாயுள்ள உபாஸகத்வஸுசகமாய்ச்)சிவந்த, சடையாய்-ஐடையையும் உடையனான ருத்ரனைப்ரகாரமாகவுடையையாய், வாய்த்த-(அவனுக்கும்உத்பாதகனாய்த் தன்பக்கலிலே) உத்பந்நனான, என் நான்முகனே - சதுர்முகனைப்ரகாரமாகவுடையையாயிருக்கிற ஆகாரத்தையெனக்குப்ரகாஸிப்பித்தவனாய், ஏத்த-(அந்தப்ரத்வஸௌஸப்யங்களுக்கெல்லைகண்டு)ஏத்த. அரும் - அரிய, கீர்த்தியினாய் - கீர்த்தியையுடையவனே! (என்னபேஷையின்றியே நீ வந்து), என் - எனக்கு, ஆருயிர் - பரிபூர்ணயாரகன், ஆனால் - ஆம்படியாலே, உன்னை - (ஸர்வாயிகனாய் ஸர்வஸுலஹனாயிருக்கிற)உன்னை, எங்கு - எங்கே, தலைப்பெய்வன் - கிட்டியதுபவிப்பேன்! ஓ - ஓ! ஸர்வராபிமாநிகளுக்கும் அறிவில்லாதார்க்குங்கிடைத்தஇது, த்வதேகயாரகனாய் வாசியறிந்து கூப்பிடும் எனக்குஅரிதாவதே! என்று கருத்து.

இ.-மூன்றும்பாட்டில், கீழ் இரண்டுபாட்டாலும் - ஜமத்காரணத்வமும் ஸ்ப்ருஹணீயதையும் சொல்லிற்று; கீழ் - ப்ராப்யஞ்சொல்லிற்று; மேல் ப்ராபகஞ்சொல்லுகிறது. இதில்-ஸ்ரஷ்டாதிகளுக்கும் காரணமான நீ, நிர்ஜேஹதுகமாகவந்து த்வதேகயாரகனும்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, குறையும் ரீயே செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[காத்தவெங்குத்தா இத்யாதி] - "எத்திறம்" என்னும் க்ஷுடிராவதார சரிதமிஹ ப்ரஸ்துதமாயிற்று. ஒருகால் "எத்திறம்" என்றால், பின்னையும் "எத்திறம்" என்னுமாபோலே அது பின்னாட்டுகிறபடி. பசுக்கள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு மலையெடுத்தனவோ என்னை; [பூத்தண்டுழாய் முடியாய்] - பூத்துப்ராமஹ்ரமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே உடையவனே! ஸர்வாயிகவஸ்துவுக்கு ஸர்வைஸ்வர்ய ஸுசகமானலக்ஷணம். உன்ஸத்தை உன்அயீநமானவோபாதி என்ஸத்தையும் உன்அயீநமானபின்பு என்பேற்றுக்கு நான் ப்ரவர்த்திக்கவோ? "வஹிவிஸூஸ்யாதேஸூஸ்ய", "உவாடிதேஸூஸ்யாவிதித்யிநாநெஷ்யூஷிதிகளஸூஸ்யிஸூ"; ஸர்வராபிமாநிகள் ஸத்தை யோ அவர்களநிரமாயிருக்கிறது? குடின கொன்றைமாலையாலே அழகிதாய்ச் சிவந்த

நடைபயப்பாடு நுதரனுக்கு உத்பாடினனவனே! [வாய்த்த] - ஸ்ருஷ்டியையுடைய
சதுர்முனை உண்டாக்கினவனே! நுதரனுக்குக் கொன்றைமாலையோபாதி, இவனுக்கு
சதுர்முகத்வம். ஸ்ருஷ்டியை உண்டாக்கின மஹாகுணத்தை அதுஸந்யித்து, 'என்றான்
முகனே!' என்கிறார். விஸேஷணம்ஸத்தில் தாத்பர்யமில்லை; ஸாமாநாயிகரண்யத்தாலே
மொல்லிற்று, ப்ருதசஸ்தித்யந்ஹமான ஸம்ஸற்பத்தாலே. [வந்தென்னுருயிரீ] -
தம்பளவிற்பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்: எனக்கு அபேசைஸ்யின்றிக்கே,
நீயே வந்து என்னை விஷயிகரித்து உன்னுள்ளது செல்லாதபடிபண்ணி எனக்கு யாசக
னவனே! பேசி முடிக்கவொண்ணாத கிர்த்தியை உடையவனன்றோ. [ஆனால்]-உன்
பெருமை இதுவானால். [எங்குத்தலைப்பெய்வனே] - என்ஸத்தை த்வடியீநமானபின்பு
நான் ஒன்றைச் செய்து அத்தாலே உன்னைக்கிட்டஎன்பதுஒன்றுண்டோ? ப்ராஹ்மபா
பத்தாலே மேலும் நீயே செய்தருளவேணும்மென்கை. (ஈ)

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபூதனான நீ, நிர்ஹேதுக
மாக வந்து த்வதேகதாரகனும்படிஎன்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, நீயே குறை
யும் செய்தருளவேணு மென்கிறார்,

[காத்தவெங்குத்தாவோ] - கீழே க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் ப்ரஸ்துதமிறே,
“ஆந்ரைமேய்த்து அவைகாத்த வெங்குத்தாவோ” என்று; “எத்திறம்” என்றால், பின்னை
யும் “எத்திறம்” என்று அதிலே போமித்தனையிறே; கீழ்ச்சொன்னது வடிம்பிட்டு, திரியட்
டும் “காத்தவெங்குத்தாவோ” என்கிறார். [மலையேந்திக்கல்மாரிதன்னை] - கல்லாலே வர்
ஷிக்கையாலே மலையையேடுத்துப்பரிஹரித்தான்; நீராலே வர்ஷித்தானாகிற் கடலையேடுத்து
நோக்குங்காணும். பசுக்கள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு மலையையேடுத்துத்தோ? [பூத்தண்டுழா
யித்யாதி] - தத்தத்ஸ்வரூபங்களுக்கு அஸாதாரணமான லக்ஷணம் சொல்லுகிறது. [பூத்தண்
டுழாய் முடியாய்] - தனக்குஅஸாதாரணமாய் ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான மாலையாயிற்று இது;
தன்னுடையஸத்தை தன்அநீநமாம்படியிருக்கும் வஸ்துவக்கு லக்ஷணமாயிற்று இம்மலை.
இத்தால் இவர் பெற்றதாய்ற்றேன் இப்போதென்னில்? உன்ஸத்தைஉன்னதீநமானவோபாதி

மூன்றும்பாட்டு - காத்தஇத்யாதி. “புனைகொன்றை” இத்யாப்ய, “ஆருயிரீயானால்
எங்குத்தலைப்பெய்வன” என்கிறவற்றைக்கடாஷ்த்தவதாரிகை - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்இத்யாதி.

திரியட்டும் “காத்தவெங்குத்தாவோ” என்றதுக்கு மூன்றுபரிஹாரம். முதலினது - கீழே
காஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் இத்யாதிவாக்யசதுஷ்டயம். அதாவது, கீழ்ச்சொன்னநீர்மையில்சடுபட்டுத்
திரியட்டும் சொல்லுகிறாரென்றபடி. “வடிம்பிட்டு. ப்ரேரித்து. “மலையேந்திக்கல்மாரிதன்னை -
காத்த” என்றதுக்கு ரசோகதி - கல்லாலேஇத்யாதிவாக்யத்வம். திரியட்டும் “காத்தவெங்குத்
தாவோ” என்றதுக்கு - இப்பாட்டுக்குசேஷமாக த்வதியபரிஹாரம் - பசுக்கள்இத்யாதி. எனக்கு
ஸாதாரணவ்ருத்தாந்தம்பண்ண ப்ராப்தியில்லையென்கைக்காக மீளவும் சொல்லுகிறாரென்றபடி. “பூத்
தண்டுழாய்முடியாய்” என்றுதொடங்கி முதல்குதம் குழாய்முதலானவற்றைச்சொன்னதுக்குமாவம் -
தத்தத்ஸ்வரூபங்களுக்குஇத்யாதி. ஸ்வரூபங்களுக்கு - மூர்த்திகளுக்கென்றபடி. “பூத்தண்டுழாய்
முடியாய்” என்றத்தாலே - ஸ்வரூபஸாதாரணலக்ஷணம் சொல்லுகிறதென்கிறார் - தனக்குஇத்யாதி.
ஐஸ்வர்யகுசகம் - ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகம். பதப்தம் - தன்னுடையஇத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு
ஹார்த்தலாவம் - உன்ஸத்தைஇத்யாதிவாக்யம். பூத்துஸ்ராமஹரமான நிருத்திழாயைத் திருமுடியிலே
யுடையமனையென்று ஸப்தார்த்தம். “பூத்தண்டுழாய்முடியாய்” என்றதின்லாவத்தை பாவலப்பித்
துக்கொண்டு “புனைகொன்றை” இத்யாதிக்குஸங்கதி-பிறிஸ்ததைஇத்யாதி. “சடையாய்” என்கிற

என்ஸத்தையும் உன்னதீநமாயிருக்க, நான் எங்ஙனே உன்னைப்பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டா
னம்பண்ணிக் காணும்படி? என்கை. [புனைகொன்றையஞ் சேஞ்சடையாய்] - பிறர்ஸத்
தையோதான் உன்னதீநமன்றிக்கேயிருக்கிறது? பசுக்களின்ஸத்தை உன்னதீநமாஹற்போலே
நஸ்வராபிமானிகளாயிருப்பாருடையஸத்தையும் உன்னதீநமாயன்றே இருக்கிறது? [புனையித்
யாதி]-புனையப்பட்ட கொன்றையையுடைத்தாய், அழகிதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள ஜடையைய
யுடைய ருத்ராணம் நீயிட்ட வழக்கு. [வாய்த்தஎன்னான்முகனே] - கீழிரண்பேதத்திலும்
சொன்ன மாலைகள் அவ்வவர்க்கு அஸாதாரணமாயிருக்குமாபோலே யாயிற்று, இவனுக்கும்
தனக்குஅடைத்த காரியத்துக்கு நாலுமுகம் அஸாதாரணமாயிருக்கும்படி (வாய்த்த-ஸ்ருஷ்டி
யையுடைய, சதுர்முகன்.) இன்னமும், நஸ்வரன்தனக்கும் "இப்படி ஸ்ருஷ்டிப்போம்"
என்றாலும் முடியாதபடியாயிற்று ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியிலுண்டான வாய்ப்பு. [என்] - என்கிற
இதுக்கு - விசேஷ்யத்திலே யூற்றமாகக் கடவது. வையதிகரண்யத்தாலே சொன்னால் கழற்
றிக்கொள்ளுகைக்கும் உடலாய், கேவல பேதத்தையே சொல்லுகிறதென்று ப்ரமீக்கைக்கும்
உடலாயிருக்கும்; ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொன்னால் ஸேஷஸேஷி லாவமாகிற பிரிவும்
தோற்றியிருக்கும். ஆக, ஸாமாநாதிகரண்யவையதிகரண்யங்களிரண்டுக்கும் மலம் நிவில
நியமநமிறே: ஆனாலும், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுமதுக்கு இத்தனைவாசியுண்டு.
"ஸவமுத்திர்ய" (ஸ்வமுத்திர்ய) - ஸ்வார்த்தமாகலிறே இவற்றையுபாதாநம்பண்ணிற்று.
"உவாடிதெஸுதாவலி கிநியநாடுஷுஸிரிவிதள ஸவமுத்திர்ய" (உபாதத்தேஸத்

ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸரீரஸரீரி லாவ நிபந்தநமாயைலே, ருத்ராணுடையஸத்தையும் அவனதீநமென்ற
படி. கோவாத்தநோத்தாரணம் சொன்னதுக்கு மூன்றாம் பரிஹாரம் - பசுக்கள்இத்யாதி. அன்
றிகே, திரியட்டும் "காத்த" என்றதுக்குஇரண்டே பரிஹாரமாய், "மலையேந்தி" இத்யாதியைக்
கடாஷித்துக் கீழ்வாக்ய விவரணம் - பசுக்கள்இத்யாதி. அதாவது - பசுக்களின் ஸத்தைபோலே
பசுபதிஸத்தையும் த்வததீநமென்றபடி என்றமாம். ஸப்தார்த்தம்-புனையப்பட்டஇத்யாதி. கீழிரு
வரையும்போலே இவனையும் மாலையையிட்டு நிரூபியாதொழிவானென்? என்ன - கீழிரண்டுஇத்யாதி.
தனக்குஅடைத்தகாரியமாவது - ஸ்ருஷ்டிமென்றபடி. "ஸவமுத்திர்ய கிவ்யாஹாஸி | ஸவமுத்தி
ரீஸுஜித" இத்யாதிப்படியே வேதோக்தமானபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுகையாலே இந்தவேதத்
தான் நாலாயிருக்கையாலே நாலும்உச்சரிக்கைக்கு நாலுமுகம்வேண்டுகையாலே 'தனக்கடைத்தகாரியத்
துக்கு நாலுமுகம் அஸாதாரணமாயிருக்கும்படி' என்கிறார். "வாய்த்த" என்றதுக்கார்த்தம்-இன்னமும்
இத்யாதி. வாய்த்த - ஸமர்த்தனவென்றபடி. வையதிகரண்யமாகவன்றிக்கே, ஸாமாநாதிகரண்ய
மாகவருளிச்செய்வானென்? என்ன - வையதிகரண்யத்தாலே இத்யாதிவாக்யத்வயம். கழற்றிக்
கொள்ளுகைக்கும் - ப்ருதக்ஸ்த்திதியில்லாத உறவறுத்துக்கொள்ளுகைக்கும். சரீரசரீரிகளுக்குப்
பேதமுண்டாகையாலே 'சேஷசேஷிலாவமாகிற பிரிவும் தோற்றியிருக்கும்' என்றபடி. பிரிவுமென்ற
சஸப்தத்தாலே-அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணத்வமும் தோற்றமென்றபடி. உலுபத்தாலும் சித்தித்தது
நிர்வாஹகத்வமேயாகிலும், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுமதுக்கு அப்ருதக்ஸ்த்திதியாக்
ஆதிக்யமுண்டென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் - ஆகஇத்யாதிவாக்ய
த்வயத்தாலே. இத்தனைவாசியென்றது - வக்ஷபமாணத்தைக்கடாஷித்து. அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷண
மாய் நியாயமாயிருப்பார்களோ? என்ன - ஸ்வமுத்திர்யஇத்யாதி. "ஸ்வமுத்திர்ய" என்றதுக்கார்த்
தம் - ஸ்வார்த்தமாகஇத்யாதி. ஸ்வார்த்தமாகவென்றது - ஸ்வசேஷமாகவென்றபடி. இத்தால் -
ஸத்தாஸ்த்திநியமநாதிகள் அவன் அதீநமென்று தோன்றாமையாலே, கீழிற்பதங்களையும்உபாதாநம்
பண்ணுகிறார்-உபாதத்தேஇத்யாதி. "உவாடிதெஸுதாவலி கிநியநாடுஷுஸிரிவிதள ஸவமுத்திர்ய"
ஸவமுத்திர்ய ரீநி கிவடி கிவாமளவநிஷி | உவாயொபெயவெது கடிஹதவததூந

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரஹஸாநாதிகளுக்கு உண்டான உச்சராயமும் நீயே கொடுத்தருளினுப். அப்படியே என்னுடைய அபேக்ஷிதமும் நீயே செய்தருளமித் தனைபோக்கி என்னுற் செய்யலாவதொன்றுமில்லை என்கிறார்.

[கொங்கலரென்று தொடங்கி] - தம்மை அகப்படுத்திக்கொண்ட சூஷ்ண டைய அழகைக் காண ஆசைப்படுகிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஸ்மாத்தபரனாய் ஆபுநிதஸ்வயனாய் அதிசயிதேஹாச்யனான உன்னை, அகிஞ்சநனான நான் எங்கே கிட்டுவது? என்கிறார்.

கொங்கு - மதுவையுடைத்தாய், அலர் - விகளிதமான, தண்ணந்துழாய்-செவ் வித்திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதிமான, முடி - மயிர்முடியையுடையையாய், என்னுடை - (அவ்வழகை) எனக்குப் பாகாரிப்பித்த, கோவலனை - ஸ்வயனானக்ருஷ்ணனை ! எழில் - ஷர்ஸநீயவைலக்ஷணயத்தையுடைய, முவுலகும் - த்ரினிதலோகமும், நீயே - நீயிட்ட வழக்காய், அங்கு - அந்தலோகத்திலே, உயர் - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளாலே யுச்சரித னாய்த் தோற்றியிருக்கிற, முக்கட்பிரான்-(சர்வராஜிமாநியான) த்ரிணைத்ரணம், பிரமன் பெருமானானவன் - அவனுக்கு ஸ்வாமியான ஆதிக்யத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவென்று ப்ராஸித்தனானவனும், நீ - நீயிட்டவழக்காய், வெங்கதிர் - சத்ருக்களுக்கநலிலவநீயனும் படி ப்ரதாபோஜ்ஜ்வலமான, வச்சிரம் - வஜ்ரத்தை, கை - கையிலேயுடைய, இந்த்ரன் -, முதல்ஆ - முதலான, தெய்வம் - தேவவர்க்கமும், நீ - நீயிட்டவழக்கு; (ஆனபின்பு), நான் - (தவத்ப்ராப்திஹதுக்கள் ஒன்றுமில்லாத) நான், எங்கு - எங்கனே, தலைப் பெய்வன் - வந்துகிட்டுவேன் ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரஹாதிகளுடைய உச்சராயமும் நீயே கொடுத் தருளினபின்பு, என்அபேக்ஷிதம் நீயே செய்தருளமதொழிய என்னுற் செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை என்கிறார்.

[எங்குத்தலைப்பெய்வன் நான்] - ஒரு உர்வலனை மலையை எடுக்கர்சொன் னால் செய்து தலைக்கட்டப்போமோ? [எழில் முவுலகும்நீயே] - உதர்ஷஸஹுவநத்தி லுண்டான உச்சராயமும் நீயிட்டவழக்கு. [அங்குயர் இத்த்யாதி] - அண்டத்தில் ஸர் வாயிகளுக அலிமாநித்துக்கொண்டிருக்கிற ருத்ரனுடைய உச்சராயமும் நீயிட்டவழக்கு. அவனுக்கு நிர்வாஹகனான ஸ்ரஹாவினுடைய உச்சராயமும் நீயிட்டவழக்கு. “வஜ் ஹஸுஃ வுரநுரஃ” என்கிற ஏற்றத்தையுடைய இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளு டைய உச்சராயமும் நீயிட்டவழக்கு. [வெங்கதிர் வச்சிரம்] - அநலிலவநீயமான தேஜஸ்ஸை யுடைய வஜ்ரம்.[கொங்கலர் இத்த்யாதி] - உன்னையொழிந்தார் உச்சராயங்கள். எல்லாம் தவஉயீநமாயிருக்கிறநீ, உன்னுடைய உச்சராயம் என்னுயீநமாயிருக்கிறவனே! கொங்கு-யே. தம்மை அகப்படுத்திக்கொண்ட சூஷ்ணனுடைய ஹோக்யதையையும் ஆபுநிதபாரதந்தர்யத்தையும் அதுஸந்யித்து, அத்தை நீயே அதுஸந்யிப்பிக்கவேணும் என்கிறார்.

(ச)

சுடு.—நாலாம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டில் - அவர்கள் ஸ்வரூபம் ததநீநமென் றது; அவ்வவஸ்வரூப முதமாயிருப்பன சிலமினுக்கங்கள் உண்டிறே, அவையும் ததநீந மென்கிறது - இதில்.

நாலாம்பாட்டு - எங்கு இத்த்யாதி. “எழில்முவுலகும், அங்குயர் - பிரமபெருமான்” இத் த்யாதிகளோக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை கீழிற்பாட்டில் இத்த்யாதி. மினுக்கங்கள் - உத்கர்ஷங்கள்.

[எங்குத்தலைப்பெய்வன் நான்] - ஒரு துர்ப்பலனை “மலையைச் சும” என்றால் அவனாலே அதுசெய்து தலைக்கட்டப்போமோ? [எழில்மூவுலகும்நீயே] - த்ரைலோக்யத்தில் உண்டான பதார்த்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் த்வததீநம். [அங்குயர்முக்கட பிரான்] - அந்த அண்டத்திலல்லாத தேவதைகளிற்காட்டில் ருத்ரன்பக்கலிலே வந்தவாறே ஒருஉத்கர்ஷமுண்டிநே, அந்த உச்சராயமும் த்வததீநம். [பிரமபெருமானவன்நீ] - அவன்றனக்குங்கூட ஜநகனாய் சதுர்த்தஸுபுவநேஸ்வரனாகையால் வருவதோரேற்றமுண்டிநே ப்ரஹ்மாவக்கு;அதுவும் நீயிட்ட வழக்கு. [வெங்கதிர்இத்யாதி] - “வ ஜஹவஃ வுரஹா” (வஜ்ரஹஸ்த:புரந்தர:) என்கிறபடியே - வெவ்விய கதிரையுடைத்தான வஜ்ரத்தைக் கையிலே யுடையனாயிருக்கிற இந்த்ரன்தோடக்கமான தேவதைகளுடைய உச்சராயமும் நீயிட்ட வழக்கு. [கொங்கலரித்யாதி] - உன்னையொழிந்த பதார்த்தங்களினுடைய வுத்கர்ஷமும்உன்னதீநமாம்படி யிருக்கிற நீ,உன்னுடைய உச்சராயம் நானிட்ட வழக்காம்படியானாய். மதுவையுடைத்தாய் விகஸிமான சேவ்லித் திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான மயிர்முடியையுடையையாய், அவ்வழகை யெனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த ஆபுரிதலவ்யனான க்ருஷ்ணனே! ‘கொங்கலர்தண்ணந்துழாய்முடி’ என்கையாலே - ஹோக்யதாப்ரகர்ஷஞ் சொல்லிற்று; ‘என்னுடைக்கோவலனே’ என்கையாலே - ஆபுரிதலவ்யதைசைச் சொல்லுகிறது. (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

என்னுடைக்கோவலனேயென்போல்லாக்கருமாணிக்கமே
உன்னுடையுந்திமலருலகமவைமூன்றும்பரந்து
உன்னுடைச்சோதிவேள்ளத்தகம்பாலுன்னைக்கண்டு கோண்டிட்டு
என்னுடையாருயிரா ரெங்ஙனேகோல் வந்தேய்துவரே.

ஆ.—(என்னுடைக்கோவலனே) - ‘ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுடைய ஸத்தாவிபூதிகள் மத்ப்ரஸாதாதீநமேயாகிலும், த்வதபேக்ஷிதமத்தர்ஸந ப்ராப்த்யுபாயத்தை நீயே

பின்னையும் “எங்குத்தலைப்பெய்வன்” என்றது - ஆர்த்யதிஸயத்தாலே. “நான் எங்குத்தலைப்பெய்வன்” என்ற தம்முடைய அஸக்தியைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹவம் - ஒருதுர்ப்பலனை இத்யாதி. “மூவுலகும்” என்ற லோகன்த்தரைச் சொல்லுகிறது. “எழில், உயர், பெருமான்” இத்தியாதிகள் விசேஷணமாயிருக்க, இதிலேமாத்ரம் தாத்பர்ய மென்னக்கூடுமோ? என்னில், ப்ராஜ்ஞவொணாநிஹஸ்தீத” என்கிறவிடத்தில் - அந்நபோஜநம்ராகப்ராப்தமாகையாலே, “வியிலுத்யகாரீபுராவே” என்கிற ந்யாயத்தாலே அப்ராப்தமான ப்ராஹ்முகத்வத்திலே விதிக்குத்தாத்பர்யமானாப்ரோலே, தீழிற்பாட்டில் ஸ்வரூபநாததீந்ய முத்தமாகையாலும், இவற்றில்ஒரோவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லுகையாலும், “எழில், உயர், பெருமான், வெங்கதிர்வச்சிரம்” என்கிற மினுக்கங்களிலே யிப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யமென்றுகருத்து. அங்கு - அந்தஅண்டத்தில், கதிருக்குவெம்மையாவது - பராஹிலவந ஸாமர்த்யம். “எழில்மூவுலகும்” இத்யாத்யுத்தஉத்கர்ஷதாதீந்யாநுவாதபூர்வகமாக “என்னுடை” என்றதுக்கு ஹவம் - உன்னையொழிந்த இத்யாதி. “கொங்கலர்” இத்தியாதி பதத்வய ஹலித் ஹவம் - கொங்கலர் இத்யாதி ஹாக்யத்வயம். எழில் மூவுலகும் இத்யாப்ய, ‘தெய்வம்நீ, கொங்கலர்தண்ணந்துழாய்முடி யென்னுடைச் கோவலனே, நான் - எங்குத்தலைப்பெய்வன்’ இத்யந்வய: (சு)

யதுஷ்ட்டிக்கவேண்டும்' என்று ஒருநிர்ப்பந்தமுண்டாகில், த்வந்நாபிகமலோத்பூத ஸகல லோகாந்தர்வர்த்தி ஸர்வவிஷயங்களிலும் ப்ரவணமான என்னுடைய ஆத்மா, ப்ரதி பந்தநிரஸநத்தைப்பண்ணி நிரதிஸ்ய தேஜோமயமான திருநாட்டிலே உன்னைக் கண்டு ப்ராபிக்கும்படி யெங்ஙனே? இம்மஹாத்மாவுக்கு முடியாதது உண்டோ? என்று தம்மை உபாலம்பித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.

ஒ. — அஞ்சாம்பாட்டில், அத்யந்தவிலக்ஷணான உன்னை, த்வத்ஸ்ருஷ்ட மான விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் நெடுங்காலம்பழகியிருந்த நான், அந்த விஷயவாஸ னையை அறுத்து உன் திருவடிகளிலே நானே வந்துபுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என் கிறார்.

[என்னுடை யென்றுதொடங்கி] - அதிலோகமான ஸீலஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னைவஸீகரித்து எனக்கு ஐவ்யானுவனே! [பொல்லாக்கருமாணிக்கம்] - விபரீத லக்ஷணை, [உன்னுடை யென்றுதொடங்கி] - உன்னுடைய திருவுந்தியிலே பிறந்துள்ள லோகத்ரயத்தில் விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் மிகவும் ப்ரவணமாயிருந்துள்ள என்னு டைய ஆத்மா உன்னுடையதாய்ச் சேர்திவெள்ளமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தினுள்ளே வர்த்த மானான உன்னைக் கண்டு கொண்டு வந்து ப்ராபிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ? மூன்ற லோகம் என்றது - எல்லாலோகத்துக்கும் உடலக்ஷணம். ஆருயிராரென்றது - ஆத்மாவி னுடைய ஹேயதையை அறுஸந்யித்து கேட்பிக்கிறார்.

ப. — அநந்தரம், நிரதிஸ்ய ப்ராப்யபூதான உன்னை, லௌகிக விஷயங் களிலே கைகழிந்திருக்கிற என்னுத்மா எங்ஙனே கிட்டக்கடவது? என்கிறார்.

என்னுடைக்கோவலனே - "பசுவைமேய்" என்று நியமிக்கலாம்படியான ஆபுரிதஐவ்யதையை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், பொல்லா - தொனையாத, என்கரு மாணிக்கமே - நீலரத்நம்போலேயெனக்கு அனிகலஹோக்யானுவனே! உன்னுடை - உன் னுடைய, உந்தி - திருநாடியிலே, மலர் - விகசிதமான, உலகம் அவைமூன்றும் - லோகங்க ளுடைய (ப்ராபித்தமான) குணத்ரய விபாகயுக்தமான விஷயங்களிலே, பார்த்து - பார்த்து வைத்து, (தம்மை அவற்றுக்கு ஹோக்தாவாக அபிமாநம்பண்ணி யிருக்கிற), என்னுடை ஆருயிரார் - என்னுடைய ஆத்மாவானவர், உன்னுடை - உன்னுடைய, சேர்திவெள்ளம் - விலக்ஷண தேஜோராசிருபமான தேசத்துக்கு, அகம்பால் - உள்ளே, உன்னை - நிரதி ஸ்ய ப்ராப்யபூதான உன்னை, கண்டுகொண்டிட்டு - "ஸுஷாபஸ்யுணி" என்கிறகணக் கிலே, (நிதியெடுத்துக் காண்பாரைப்போலே கண்டுகொண்டு), வந்தெய்துவார் - ப்ராபிப் பது, எங்ஙனேகொல் - எங்ஙனேயாயிருக்கிறது? ஸாம்ஸாரிகவிஷயத்தில் கைகழிந்த எனக்குக் கிட்ட விரகு எங்ஙனேயென்றுகருத்து. உந்திடலிலே யென்றுமாம்.

இ. — அஞ்சாம்பாட்டில், மலம் உம்மதானால் ஸாயநமும் உம்முடைய தலை யிலே ஆகவேண்டாவோ என்ன, நீ ஸ்ருஷ்டித்த ஸகலலோகங்களிலும் பரிஸமாப்ய வ்யாபித்து அமுந்திக்கிடக்கிற நான், ஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ணிவந்து உன்னைக் கிட்ட என்பது ஒன்றுண்டோ? என்கிறார்.

[என்னுடை இத்யாதி] - உன்னுடைய ஸௌஸீல்யாதிகளையும் அழகையுக் காட்டி என்னைவஸீகரித்து எனக்கு ஐவ்யானுவனே! [என்பொல்லா] - விபரீதலக்ஷணை யாதல், அதுபஹுசுத்ரத்நம்போலே நித்யாபூர்வமான ஹோக்யதையைச் சொல்லுதல்,

[உன்னுடை இத்யாதி] - உன்னுடைய திருநாலியிலே விஸ்தருதமாகாநின்றன ஸகல லோகங்களிலும் உண்டான சாப்தாதிவிஷயங்கள்தோறும் பற்றிக் கிடக்கிறவனாயிருந்து வைத்து, ஸர்வசக்தியான நீ வ்யாபிதத பரப்படங்க சாபலத்தாலே வ்யாபித்தவன் நான்: இது என்னுடையகிலே, உனக்கு அஸாயாரணமாய் நிரவயிகதேஜோரூபமான பரமபதத்துக்குள்ளே. “சுத்யுகுபாபுஜீவந்ததாநு” [உன்னைக் கண்டுகொண்

டிட்டு] - புறம்புள்ளபற்றடங்கனிட்டு அந்த அலிநிவேசங்கெல்லாம் உன்பக்கனிலே யாய் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேவந்து விலகணஸரீரத்தைப்பெற்றுக்காணவேண்டும்படியான உன்னைக் கண்டுகொண்டு. [என்னுடையாருபிரார்] - சாப்தாதிகளிலே ப்ரவணமான என்னுத்தமா. முதலியாரென்று கேட்பிக்கிறார். இப்படிப்பட்டநான் ஸாயநாநுஷ்டாநம்பண்ணிவந்து கிட்ட என்பதென்துண்டோ?

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ‘எல்லாம் செய்தாலும், “ஸாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோக்தரி” (ஸாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோக்தரி) அன்றோ? மலம் உம்மதானபின்பு நீரும் சிந்தியுத்தம் பண்ணவேணுங்காணும்’ என்ன, ‘நீ ஸ்ருஷ்டித்த லோகங்களில் விஷயங்கள்தோறும் அகப்பட்டேக்கிடக்கிற நான் உன்னைப்பெறுகைக்கு ஒருஸாதநத்தை யநுஷ்டித்துவந்து பெறுகையென்று ஒன்றுண்டோ?’ என்கிறார்.

[என்னுடைக் கோவலனே] - பாண்டவர்களுடையவன் ஆனாற்போலே யாயிற்று: இதுஸ்ரீலமிருந்தபடி. [என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] - இது வடிவழகிருந்த படி. “அழகிது” என்னில் நாட்டொப்பாமென்று பார்த்து, விஜாதீயமான சாப்தத்தாலே சொல்லுகிறாராதல்; அன்றியே தோளையாமணி என்றாதல். பொல்லல் - தோளைத்தல். அநுபலுத்தமான ரத்நம்போலே என்னுதல். [உன்னுடையித்யாதி] - உன்படியிதுவாயிருக்க, உன்னையொழிந்த விஷயங்களினுடைய வடிவழகிலும் குணங்களிலும் கால்தாழ்ந்துபோந்தவனாயிருந்தேன்நான். உன்னுந்தியிலே மலரானின்றள்ள லோகங்கள் முன்றிலும்உண்டான விஷயங்கள்தோறும், தனித்தனியே யற்றுக் கால்தாழ்ந்துபோந்தவனா

அஞ்சாம்பாட்டு - என்னுடை இத்யாதி. எல்லாம் செய்தாலுமென்றது - ஸ்வருபோத்தர் ஷங்கன் மதநீரமாயிருந்ததேயாகிலு மென்றபடி. ஸாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி - சேதநன் கர்த்தாவாயுள்ளவளவில் ஸாஸ்த்ரத்துக்கு ஸாபல்யமுண்டென்றபடி. “கீழ்நீரண்பாட்டாலே - அநப்யுபகம்ய ஸாதகாநுஷ்டானத்துக்கு ப்ராப்தியில்லை என்றார்; மேல் நீரண்பாட்டாலே - அப்யுபகம்ய சக்தியும், ‘அறிவேன்’ என்னையாலே - ஜ்ஞானமும்இல்லையென்கிறார்” என்றருளிச்செய்வார். “உன்னுடையுந்தியிலிருலகமவைமூன்றம் பார்த்து - என்னுடையாருயிராரெங்கனென்கொல் வந்தெய்துவார்” என்கிறவற்றைக் கடாஷித்தருளிச்செய்கிறார் - நீ ஸ்ருஷ்டித்த இத்யாதி.

பாண்டவர்களுடையவனானாற்போலே யென்றது - ‘இன்னருடைய மறுஷயம்’ என்னுமாபோலே என்று த்ருஷ்டாந்தம். இப்படித்தால் மலத்தம் - இதுஸ்ரீலம் இருந்தபடி என்று. இப்படித்தால் மலத்தம்-இதுவடிவழகிருந்தபடி என்று. வடிவழகைச்சொன்னால் பொல்லம்...யென்பானென்? என்ன - அழகிதுஎன்னில் இத்யாதி. “துளையாமணி” என்றத்தால் மலத்தம்-அநுபலுத்தம் இத்யாதி. ஸௌகீயத்தையும் வடிவழகையும் சொன்ன வந்தாய், “உன்னுடையுந்தியிலிருலகமவை மூன்றம் பார்த்து” என்கிறவருடைய லாவம் - உன்படி இத்யாதி. படியென்றது - சாடு. திருமேனியென்று ஸ்வலாவார்த்தம். “கருவாணிக்கம்” என்று - வடிவழகுக்கும், “என்னுடைக்கோவலன்” என்றுகுணத்துக்கும் ப்ரதிஶோடியாக ‘உன்னையொழிந்த விஷயங்களினுடைய வடிவழகிலும் குணங்களிலும்’ என்றபடி. சப்தார்த்தம் - உன்னுந்தியிலே இத்யாதி. “பார்த்து” என்றதின் அர்த்தம் - தனித்தனியே

யிருந்தேன் நான். நீ ஸர்வஸக்தியோகத்தாலே வ்யாபிக்குமிடமடைய நான் என்னுடைய சாபலத்தாலே கால்தாழ்ந்து திரிந்தேன். இது என்னிலையிருந்தபடி. அதுக்குமேலே நீ யெட்டாநிலத்தை யிருப்பிடமாக வுடையையாயிருந்தாய். [உன்னுடைச்சோதியித்யாதி]-உனக்கே அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோருபமாய், “**கத்யுரா நவஜீவந்தஸ்தா நடி**” (அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்த்தாநம்) என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யிருப்பிடமாகவுடையையாயிருக்கிற உன்னை, ப்ரக்ருதிப்ராக்குதங்களிலுண்டான ஸம்பந்தமற்று நெடுந்தாரம் வழிவந்து அதுக்கு அஹ்ருபமா யிருப்பதோருஸ்ரீரத்தைப் பரிக்ரஹ்த்து, பரமபதப்ராப்திபண்ணினால் அனுபவிக்கவேண்டியிருந்தது; ஆக, என்னிலையிருந்தபடியிது; உன்னிலையிருந்தபடியது; என்னெஞ்சில் ப்ராவண்யமிருந்தபடி இது; ஆனபின்பு, இந்த முதலியார் ககேவந்து உன்னைக்கிட்டாரோ? (‘என்னுடை யாருயிரார்’ ஸப்தாதி களிலே ப்ரவணமானவென்னாத்தமா. “முதலியார்” என்று கேட்கிக்கிறார்.) ஆக, ஸ்வரூபம் த்வதந்நமாயிருந்தது, அவ்வவருடைய உத்கர்ஷங்களும் த்வதந்நமாயிருந்தது; என்னிலையிது, உன்னிலையது; என்னெஞ்சில் ப்ராவண்யமிது; ஆனபின்பு, நான் ஒரு ஸாதநாநுஷ்ட டாநம் பண்ணிவந்து கிட்டேகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்கிறார். (16)

ஆறாம் பாட்டு.

வந்தெய்துமாற்றியேன்மல்குநீலச்சுடர் தழைப்பச்
சேஞ்சுடர்ச்சோதிகள்பூத்தோருமாணிக்கஞ்சேர்வதுபோல்
அந்தரமேற்செம்பட்டோடடியுந்திகைமார்புகண்வாய்
சேஞ்சுடர்ச்சோதிவிடவுறையென்திருமார்பனையே.

ஆ.—(வந்தெய்துமாற்றியேன்) - அஸமமாய், நீலமாயிருந்த ஜ்யோதிஸ்ஸைத் தழைத்துச் சிவந்தவொளியைப்பூத்து ஒருமாணிக்கம் கிடந்தாற்போலே, திவ்ய ரூபகநீலஜ்யோதிஸ்ஸாலும், பீதாம்பர சரண நிமக்நரூபிகமல காதலகொஸ்துபலஞ்சம் விராஜித வக்ஷஸ்த்தல விலோசந வதநாருணகிரணங்களாலும் தீப்யமானமாய், ஸ்ரீயம் இத்யாதி. விவரணம் - நீ ஸர்வஸக்தி இத்யாதி - “பாந்த” என்கிறவிடத்திலே - “**யத்யுயிவ்யாஸ ஸ்ரீ ஹியவஹிரண்யஃ பஸவலியஸி வனகஸ்யாவி நவாப்யாஸ்தி கிரிஷ்யாஸரிவ்யஜெக**” (பாரத-ஸாணி) என்றது அதுஸத்தேயம். இதுஎன்னிலே யிருந்தபடியென்றது-ஸாதனாநுஷ்டாநபூர்வ விரக்தியுமிக்கையெனறபடி. மேலிற்பதத்துக்கவதாரிகை - அதுக்குமேலே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம்- உனக்கே இத்யாதி. இந்தப் பதப்ப்ரயோகத்துக்கு ஹாவமாதல், வலிதமாதல் - ப்ரக்ருதி இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தங்களை நிமித்தஞ்ஞெண்டு, “என்னுடையாருயிரார்” இத்யாதிகளர்த்தமருளிச் செய்கிறார் - அகள்ளினிலே இத்யாதி காலவாக்யத்தாலே. “ஆகஎன்னிலையிருந்தபடியிது” என்ற தின் விவரணம் - என்னெஞ்சில் இத்யாதி. தீழிரண்டுபாட்டி லர்த்தத்தையுங் கூட்டிக்கொண்டு கீழ் வாக்யந்நயவிவரணம் - ஆக, ஸ்வரூபம் இத்யாதி. ‘என்னுடைக்கோவலனே’ இத்யாரப்ய, ‘பாந்திருக் கிற - என்னுடையாருயிரார் - உன்னுடைச்சோதிவென்னத் தம்பாலுன்னைக் கண்டுகொண்டிட்டு - எகவனெகொல் வந்தெய்துவா’ இத்யவ்யய: “**கத்யுரா நவஜீவந்தஸ்தா நடி**” இத்யாரணாபர்வணி ஹாதநடி. வ்யவெயவ்ய வ்யாராஜிநுஷ்டாநவ்யஜெகநவெவடி” இத்யாரணாபர்வணி சூர்வடிவெண? (ககாந.)

பதியாய்க் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்னைக் காணுதொழியில் தரிக்கமாட்டு
கிறிலேன் ; தாண்கைக்கோருபாயமும் காண்கிறிலேன் ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிஸயலோக்யனான உன்னைப் பெறுகைக்கு என்பக்
கல் ஒருபாயமில்லை; நீயேவந்து விஷயீகரிக்கவேணும் என்கிறார்.

[மல்கென்று தொடங்கி] - முதலிலே மிக்கிருந்துள்ள நீலமான தேஜஸ்ஸு
மேன்மேலென ஸம்ருத்தமாகச் சிவந்தஒளியை யுடைத்தான சிலகிரணங்களை பூத்தது
ஒருமாணிக்கம் சாய்ந்துகிடக்குமாபோலே. [அந்தரமேற்செம்பட்டுன்று மேலுக்கு]-
திருவரைமேற் சாத்தின திருப்பீதாம்பரத்தோடேகூடத் திருவடிகள் தொடக்கமான
திவ்யரவயவங்கள் சிவந்து அழகிய ஒளியைவிடக் கண்வளர்ந்தருளுவதும் செய்து
எனக்கு உவ்யனுமான பூதியுபதையை.

ப.—அநந்தரம், ப்ராப்யதா ப்ரகாசகமான நிரதிஸயாலிருப்பதையுடைய
உன்னை நான்வந்து கிட்டுமுபாயம் அறிகிறிலேன் என்கிறார்.

மல்கு - செறிந்த, நீலச்சுடர் - நீலச்சுடரானது, தழைப்ப - பரம்பாநிற்க,
(இடையிடையே), செம் - சிவந்த, சுடர் - ஒளியையுடைத்தான, சோதிகள் - தேஜோ
விசேஷங்களை, பூத்து - பூத்திருப்பது, ஒரு மாணிக்கம் - ஒரு நீலரத்நமானது, சேர்
வதுபோல் - பொருந்தியிருந்தாற்போலே, அந்தரமேல் - பரமவ்யோமத்திலே, செம் -
சிவந்த, பட்டோடு - திருப்பீதாம்பரத்தோடே, அடி - திருவடிகளும், உந்தி - திரு
வுந்தியும், கை - திருக்கை, மார்பு - திருமார்பு, கண் - திருக்கண், வாய் - திருப்பவள
மும், செம் - சிவந்த, சுடர் - ப்ரகாசத்தையுடைத்தான, சோதி - தேஜஸ்ஸை, விட -
பரப்பாநிற்கும்படி, உறை - எழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்பை, என் - எனக்கு ப்ரகாசிப்
பித்த, திருமார்பனை - பூமீமானுவனை, (நான் வந்து), எய்தும் - கிடும், ஆறு - உபா
யம், அறியேன் - அறிகிறிலேன். அறியும் நீ வந்துகொண்டுபோயித்தனைபென்று
கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிஸயலோக்யனான உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஓர்
உபாயமில்லை; நீயேவந்து விஷயீகரிக்கவேணும் என்கிறார்.

[வந்தெய்து மாறறியேன்] - நீயேவந்து கிட்டுமொழிய, நான் ஸாயநாறுஷ்
டாநம்பண்ணிக்கிடும் விரகுஅறிகிறிலேன். கிட்டுகைக்கு இச்சையேயிறே இத்தலையி
லுள்ளது. நீ வந்துகிட்டினால் விலக்காமைக்கு வேண்டுவதுஉண்டு. ஆனால், இழந்தாலோ
என்ன, [மல்குநீலச்சுடர்] - வடிவழகாலும், பேற்றுக்குப்பற்றுகண்டாகையாலும்,
விடலாயோவிருக்கிறது; ஆஸாஜநகமான வடிவழகைச் சொல்லுகிறது. குறைவற்றநீல
மான புகர். [தழைப்ப] - ஓரளவில் பர்யவஸியாதே மேன்மேலே வளர்கிறபடி. [செஞ்
சுடர்ச்சோதிகள்பூத்து] - இதுக்கு பரமாமமான சிவந்தகூடரை யுடைத்தான கிரணங்
களை, பூவலர்ந்தாற்போலே விகசிதமாக்கி. [ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்] - அது
ஊயோக்யமாப்படி அத்விதீயமான ரத்நம் சேர்ந்தாற்போலே. [அந்தரமேல் இதயாதி]-
திருவரையிலே சாத்தின திருப்பீதாம்பரம், இதுக்குக் கிழாம் திருவடிகள். இதுக்கு
மேலான திருநாலியும், திருக்கைகளும் திருமார்பும். தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக
வுடையார் இருக்கையாலே - திருமார்வையும் சொல்லுகிறது. திருக்கண்ணும், திருப்
பவளமும். [செஞ்சுடர்ச் சோதிவிட] - சிவந்தகூடரை யுடைத்தான ஜ்யோதிஸ்ஸை

ப்ரஸரிக்க. [உறை] - கண்வளர்ந்தருளுகிற: இதுவும் அழகிலே ஒன்றுயிருக்கிறபடி.
[என்திருமார்வணையே] - இதுவும் ஓர் ஆலாசனம்போலே, எனக்கு ஸ்வாமிநியான
பிராட்டியைத் திருமார்பிலே உடையவன் என்னுதல், எனக்கு ஸ்வயனாபுரிய்பதி
என்னுதல்.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. ஆனாலும், 'ஏதேனும் ஒருபடி நீரும் சிறிது செய்துவந்து
கிட்டவேண்டாலோ?' என்ன, உன்னைவந்துகிட்டும் உபாயம்அறியேனென்கிறார்.

[வந்தெய்துமாறறியேன்] - வந்துகிட்டும்உபாயம்அறிகிறிலேன். நீதானே மேல்
விழுந்து உன்வடிவழகைக் காட்டாநின்றால் அத்தைவிலக்காமைக்கு வேண்டுவதுஉண்டு;
என்னால்உன்னை ஒருஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணிவந்து கிட்டப்போகாது. ஆனால் இழந்
தாலோ? என்ன; 'இழக்கலாயோ உன்படியிருக்கிறது' என்கிறார். [மல்கு நீலச்சுடர்
தழைப்ப] -வடிவழகில்லையென்றுவிடவோ? பெறுவிக் கைக்குப் புருஷகாரமில்லையென்று
விடவோ? எனக்குஆசையில்லையாய்விடவோ? [மல்குநீலச்சுடர்] - குறைவற்ற நீலப்புக
ரானது. [தழைப்ப] - கர்மநிபந்தநமாக வந்ததல்லாமையாலே மேன்மேலென மிக்குவரு
மிறே; இவ்வளவேன்ன வொண்ணாதபடி மேன்மேலென வளராநிற்கும். [செஞ்சுடர்ச்
சோதிகள்பூத்து] - சிவந்த சுடரையுடைத்தாயிருந்துள்ள தேஜஸ்ஸானது, காலப்பூவலர்ந்
தாற்போலே பூத்து. [ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்] - அந்நவயோக்யமாம்படி ஒரு
மாணிக்கமானது சாய்ந்தாற்போலே. 'மல்குநீலச்சுடர் தழைப்ப' என்கையாலே - நிற
மிருந்தபடி சொல்லிற்று; 'செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்து' என்கையாலே - திவ்யாவயவங்க
ளிருந்தபடி சொல்லிற்று; 'ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்' என்கையாலே - இரண்டுக்கும்
ஆஸ்ரயமான திருமேனிதன்னைச் சொல்லுகிறது. செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்தென்கிற
விடத்தில் தெரியாதபடி மறைத்துச் சொல்லிற்றென்றுண்டிறே, அதுதன்னை வ்யக்தமாகச்
சொல்லுகிறார் மேல். [அந்தரமேலித்யாதி] - அந்தரம் - நடுவு. உடம்புக்கு நடுவு அரை.
திருவரையில் திருப்பிதாம்பரத்தோடே, திருவடிகள்; திருநாபிகமலம், திருக்கைகள்,
பெரியபிராட்டியாரெழுந்தருளி யிருக்கையாலே கீழ்ச்சொன்னவற்றோடொக்கச் சொல்ல

ஆறும்பாட்டு - வந்தெய்தும் இத்யாதி. "வந்தெய்து மாறறியேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்
தவதாரிகை - ஆனாலும் இத்யாதி. 'ஆனாலும்' என்றது - நீர் அஸத்தானாலும் என்றபடி.

ஆறு - உபாயம். மலிதம் - நீ தானே இத்யாதி. எய்துமாற அறியேனென்னாதே, "வந்
தெய்துமாறறியேன்" என்கையாலே - 'விலக்காமைக்கு வேண்டுவதுண்டு' என்று தோற்றுகிறது.
மேலுக்கவதாரிகை-ஆனால்இழந்தாலோ இத்யாதி. "மல்குநீல" என்றதொடங்கி "சோதிவிட" என்
தத்தைப்பற்ற - வடிவழகில்லே இத்யாதி. "என் திருமார்வணை" என்றத்தைப்பற்ற - பெறுவிக்
கைக்கு இத்யாதி. "வந்தெய்து மாறறியேன்" என்றத்தைப்பற்ற - எனக்குஆசை இத்யாதி. "மல்கு
நீல" என்று - ஸம்ருத்திசொல்லியிருக்க, மீளவும் "தழைப்ப" என்றதுக்கு லாவம் - கர்மநிபந்தநம்
இத்யாதி. விவரணம் - இவ்வளவேன்ன இத்யாதி. "சோதி" என்ற - கிரணம். "செஞ்சுடர்ச்
சோதி யென்கிறது - விசதமாகாமையாலே விவரிக்கிறார்" என்று நினைத்து, மூன்றாந்தான் இன்ன
தென்கிறார் - மல்குநீல இத்யாதிவாக்யதாயத்தாலே. மூன்றையும் விவரியாமல் ஒன்றை விவரிப்பா
னென்? என்ன - செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் இத்யாதி. 'மறைத்துச்சொல்லிற்று' என்றது - "மல்கு
நீலச்சுடர், ஒரு மாணிக்கம்" என்கிறவற்றுக்கு - உபமேயம் ஸ்புடமாறற்போலே, "செஞ்சுடர்ச்சோதி
கள் பூத்து" என்கிறதற்கு - தார்ஷ்டாந்திகம் திவ்யாவயவங்களென்று ஸ்புடமாகாமையாலே என்ற
படி. திருமார்வு கறுத்திருக்க, அவயவங்களோடே கூட்டுவானென்? என்ன - பெரியபிராட்டியார்

லாம்படி சிவந்திருக்கிற திருமார்பு, திருக்கண்கள், திருப்பவளம், இவை. [சேஞ்சுடர்ச் சோதிவிட] - சிவந்த சுடரை யுடைத்தான தேஜஸ்ஸைப் ப்ரஸரிக்க. [உறை யென்திரு மார்பினையே] - இதுவும் ஓராபரணம்போலே: என்ஸ்வாமிநியான பெரிய பிராட்டி யாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. திருப்பாற்கடலிலே நீர் உறுத்தாதபடி திருவந்நாழ் வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு, அதிலே நானாவர்ணமாயிருப்பதொரு மேல்விரியை விரித்தாற்போலே அவன் சாய்ந்தருள, மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்றுப் பிராட்டி. (மேல்விரி-திருப்படுக்கைமேலே யலங்காரமாகப்படுத்தும்.) “வாஸ்யேணபூஷு வு” (பர்யாயேணப்ரஸுப்த:) என்னக்கடவதிறே. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

என்றிருமார்பன் தன்னை என்மலமகள்குறன் தன்னை
என்றும்என்னாமகளை அகம்பாற்கோண்ட நான்முகனை
நின்றசசீபதியை நிலங்கீண்டெயின்முன்றெரித்த
வேன்றுபுலன் துரந்தவிகம்பாளியைக்காணேனோ?

ஆ.—(என்றிருமார்பன் தன்னை) - உன்னுடைய ஹோகப்ரவ்ருத்திகள் தவ்ருத் திருமானாற்போலே, ப்ரஹ்மருத்ராதிசுருடைய ஹோகப்ரவ்ருத்திகளும் தவ்ருத் திரும; ஆன பின்பு, என்னுடைய அபேக்ஷிதமும் தவ்ருத் ப்ரஸாதக லப்யம்; இங்ஙனையிருக்கச் செய்தே, நீயோ என்அபேக்ஷிதம் செய்தருளுகிறிலே; நான் இனி உன்னைக்காணப் பெறுதே போமத்தனையாகாதே என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்ரஹ்மரிகளுடைய மஹிஷீதொடக்கமான ஹோகப்ர வ்ருத்திகளும், அவர்களுடைய அகிமாநுஷ ப்ரவ்ருத்திகளும் தன்னாலே ஆம்படியிருக்கிற எம்பெருமானை நான் காணப்பெறேனோ என்கிறார்.

[என்திருவென்று தொடங்கி] - தன்னுடையமஹிஷீலாபமும் ஸ்வாஸீமமானாற் போலே ருத்ராதிசுருடைய மஹிஷீலாபமும் தன்னாலேபாம்படி இருந்தவனை பலகால் “என்” என்கிறது - எம்பெருமான்படியை அநுஸந்தித்துப் ப்ரீதியாலே. நின்ற என் கிறது - மற்றையவர்களோடு ஒக்கண்ணல்லாயிருக்கை. [நிலங்கீண்டென்று தொடங்கி]-

இத்யாதி. பெரியபிராட்டியோரோட்டைச் சேர்த்தியையும் ஓர் ஆபரணமாக ரூபிக்கிறார் - இதுவும் இத்யாதி. “சேர்வதுபோல்” என்ற ரூபகத்துக்குச்சேர இன்னவிடத்திலே என்னவேண்டுகையாலே அத்தையருளிக்கொள்கிறார் - திருப்பாற்கடலிலே இத்யாதி. “மலரான் தனத்தன்னான்” என்ன வேண்டியிருக்க, அவன் மார்விலே விருக்கிறான் என்னக்கடமோ? என்ன - பர்யாயேண இத்யாதி. “வாஸ்யேணபூஷு வு” இதுவந்தரகாண்டேவாயஸவ்ருத்தாந்தகதம்பாக்கணே. (௩௮-௨௦) இதுக்கு “வாஸ்யேணபூஷு வு” இத்யாதி பூர்வார்த்தத்திலே நோக்கு. “மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்று” என்றவிடத் திலே “விஷயஜஸாஸிவிஷ்ட” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ‘மல்குநீல’ என்றுதொடங்கி, ‘திருமார்பனை வந்தெய்து மாற்றியேன்’ இத்யந்த்ய;

ப்ரளயங்கொண்ட பூமியைத் தானே எடுத்தருளினுற்போலே வார்த்தைப்பாட்டைக் கொடுத்து அவர்கள் தாங்கள் செய்தாராயின்ற த்ரிபுரஹநமென்ன இந்திரியங்களை வென்று ஓட்டஎன்ன, த்ரைலோக்யத்தை ஆளவென்ன, இப்படிப்பட்ட அதிமாறுஷ ப்ரவ்ருத்திகளையும் தானே செய்தருளினவனை. இவ்வைந்துபாட்டாலும் - தம்முடைய மிகக்காலே எம்பெருமானை ப்ராபிக்கமுடியாமையும், அவனுடைய ப்ரஸேத்தாலே அவனைப் பெறவேனுமென்றும் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஸ்வேநருபேணவும் கார்யபுருஷருபேணவுமின்று ஸர்வ ப்ரகாராக்ஷணம்பண்ணுகிற அவனைக் காணப்பெறேனோ? என்கிறார்.

என் திருமார்பன் தன்னை - ஸேஷித்வஸூரகமான ஸ்ரீயஃபதித்வத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், என்மலைமகள் கூறந்தன்னை-பார்வதியை ஸரீரார்த்தத்திலேயுடைய ருத்ரனைப் ப்ரகாரமாகவுடையனாய்கிற நிலையை எனக்குக்காட்டினவனாய், என்றும்-என்றும், என்னாமகளை யகம்பார்கொண்டநான் முகனை - நாமகளான ஸர்வவதியை அந்தரங்க மஹிஷியாய்க்கொண்ட சதுர்முகப் ப்ரகாரத்வத்தை எனக்குப் ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், நின்ற- (இவர்களே எடு ஸமகணநையிலே) நிற்பானாய், சசிபதியை- ஸசிபதியான இந்த்ரனைப் ப்ரகார மாகவுடையனாய், (ஸ்வேநருபேண), நிலங்கிண்டு - பூம்புத்தரணம்பண்ணியும், (ருத்ரரந்த ராத்மாவாய்க்கொண்டு), மூன்றையிலெரித்த - த்ரிபுரதஹநம்பண்ணியும், (ப்ரஹ்மாவக் குள்ளீடாகநின்று ஸ்ருஷ்ட்யபயுக்தமாக) புலன் - இந்திரியங்களை, வென்று - ஜயித்து, துரந்து - ஓட்டியும், (இந்த்ரஸரீரிலாய்க்கொண்டு), வீசும்பாளியை - ஸ்வர்க்கதிர்வஹணம் பண்ணியும் ப்ரஹித்தவனை. காணேனோ- காணமாட்டேனோ? இப்படி ஸர்வப் ப்ரகாராக்ஷண வ்யாபாரத்தை யுடையவனைக் காண்கையே ப்ரயோஜனமான எனக்குக்காணக்கிட்டா தொழிவதே என்றுகருத்து. எயில் - மதிளாய், புரத்தைக்காட்டுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்ருஷ்டிகளுடைய ஹேக்யஜாதமும், அவர்களு டைய அதிமாறுஷவ்ருத்திகளும் ஸ்வாயீநமாயிருக்கிறவனை நான் காணப்பெறேனோ? என்கிறார்.

[என் திருமார்பன் தன்னை] - இது மேற்சொல்லுகிறவற்றுக்குத்ருஷ்டாந்தம். ப்ராட்டி, ஸ்வாயீநையாகிரூப்போலே ருத்ராதிகளுடைய மஹிஷீலாஹமும் ஸ்வாயீந மென்கை. "என் திரு" என்ற - விஸேஷணப் ப்ரயாநமாயிருக்கிறது. இது - விஸேஷண ப்ரயாநமுமாய், விஸேஷ்யப் ப்ரயாநமுமாய் விஸிஷ்டப் ப்ரயாநமுமாய் இருக்கும்; ஆஸ்ரயண ஹை, ப்ராப்தி ஹை, ஹேம ஹை. [என்மலைமகள் இத்யாதி] - ஹிமவத் ஸுதையானவளுக்கு ஸரீரத்திலே கூறுகொடுத்திருக்கிற ருத்ரனை. இங்கு, "என்" என்கிறவை விஸேஷ்யப் ப்ரயாநங்கள். இல்லையாகில், "தெய்வம் மற்றில்லை" "மறந்தும் புறந் தொழா" என்கிறத்தோடு சேராதிறே. ஸாமாநாயிகரண்யத்தாலே-ஸவிஸூதிசுராயிருக் துள்ள ருத்ராதிகளுடைய ஸத்தையும் அவன் ஆயீநமென்கை. என்றுமொக்க ஸர்வவதி யைத் தன்னோடெக்கச் சேர்த்து ஸ்வாயீநமாக்கிக்கொண்டிருக்கிறசதுர்முகனை. [நின்றசசி பதியை] - இவர்களோடெக்கச் சொல்லலாம்படி முட்டுப்பொறுக்கும் ஐஸ்வர்யத்திலே நின்ற இந்த்ரனை. [நிலங்கிண்டு இத்யாதி] - மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங்மதையான ஹிமையை உத்தரித்த இப் ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வாயீநையாயிருக்கிரூப்போலே ப்ரஹ்மாதிகளுடைய வ்யா பாரமும் ஸ்வாதீநமென்கிறது. [எயில்மூன்றெரித்த] - மதிள் மூன்றெரித்த. "விஷு - ரா-தா" என்கிறபடியே ஆத்மதயாநின்று செய்து, வார்த்தைப்பாட்டை அவனுக்காக்கி

னன். [வென்று புலந்துரந்த] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான இந்தர்யஜயத்தைப்பண்ணின ஸ்ருஷ்டாரை: புலன்களேவென்றோட்டின. [விசும்பாளியை] - ஸ்வர்தந்தை வன்னியமறுத்தாளுமவனை. இங்கு ப்ரவ்ருத்திவிஸிஷ்டரான இவர்களோடே ஸமானாகரித்தது; ஸகலப்ரவ்ருத்திகளும் அவன் அதீதமாகையாலே “என்னுடைய அபேக்ஷிதஸித்திக்கு அவனையொழிய என்னால் செயலாவது ஒன்றுமில்லை” என்கைக்காக. [காணேனோ] - என்னுடைய ஸத்தையே தொடங்கி உன்னாய்நமாய் உன்னாலே பேருண்டின்பு, நான் இங்ஙனே இழந்துபோமித்தனையோ?

நா. — ஏழாம்பாட்டு. உத்தேச்யலாஹம் அவனாலேயாயிருந்தது. இத்தலையாலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான பாரதந்தர்யமுண்டாயிருந்தது; அத்தலையாலே பெறுமிடத்தில் ஒருகண்ணழிவின்றிக்கே யிருந்தது; இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் இழந்திருக்கக் காண்கையாலே, “நான் இவ்விழவோடே கிடந்து முடிந்துபோமித்தனையாகாதே” என்கிறார்.

[என்திருமார்பன்தனை] - இவ்விடத்திலே “என்” என்கிற இதுக்கு - விசேஷணம்ஸாத்திலே யங்வயம்; * என்திருமகள்சேர் மார்வனிற்போலே. என் ஸ்வாமியான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. (இது விசேஷணத்திலும் விசேஷ்யத்திலும் விசிஷ்டத்திலும்; ஆஸ்ரயணஹைச ப்ராப்திஹைச ஹோஸஹைச.) [என்மலைமகளித்யாதி] - இவ்வோபதங்களில் “என்” என்கிற இதுக்கு - விசேஷ்யம்ஸாத்திலே ஊற்றம். அவனுடைய விபூதியோகத்துக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுமித்தனைபோக்கி, “மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்” என்றிருக்குமவர், இவர்களோடே தமக்கு ஓர்அங்வயம் உண்ணென்கிறாரல்லரே. [என்மலைமகள்கூறன்றனை] - ஹிமவானுடைய பெண்பிள்ளையைத் தன்னுடம்பில் ஒருபார்ஸ்வத்திலே யுடையனாயிருக்கிறருத்ரனைத் தானிட்டவழக்காக யுடையனாயிருக்கிறவனை. [என்றுமித்யாதி] - ஸரஸ்வதியை என்றுமொக்கத் தன்பக்கலிலே யுடையனாயிருக்கிறசதுர்முகனுக்குஅந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. [நின்றசபதியை] - இவர்களை எண்ணினால் தன்னை எண்ணலாம்படி ஐஸ்வர்யத்தால் குறைவற்றிருக்கிற இந்த்ரனுக்குஅந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. “வஸஸ்வஹாவஸஸிவஃ” (ஸப்ரஹ்மாஸஸிவஃ) என்றால் “வெஸது” (ஸேந்த்ரஃ) என்று ஒக்கச்சொல்லலாம்படி முட்டுப்

ஏழாம்பாட்டு. — என்திருமார்பன் இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளை ஸ்வஸ்வமஹிஷிகளோடே கூடச் சொல்லுகிறதுக்குக்கருத்து — “அவரவர்களுக்கு அஹிமதமானவிஷயங்களைஈஸ்வரன் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்” என்றிறே; “இப்படியே நமக்கும் அஹிமதமான தன்திருவடிசனில் கைங்கர்யத்தையும் தரும்” என்றுவிவகித்து “உத்தேச்யலாஹம் அவனாலேயாயிருந்தது” என்கிறார். “எயில்முன்றெறித்து” இத்யாதியாலே — இவர்கள்ப்ரவ்ருத்தியும் அவனதீதமென்கையாலே, “தமக்குஸாதகாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணப்ராப்தியில்லாதபடியான பாரதந்தர்யத் தோற்றுகிறது” என்றுவிவகித்தருளிச்செய்கிறார் - இத்தலையாலே இத்யாதி.

“என்திருமார்வன்தனை” என்றத்தைப்பற்ற - அத்தலையாலே இத்யாதி. கண்ணழிவு. வினம்பம். “காணேனோ” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் இத்யாதி. கீழைப்போலே “என்” என்கிறவை விசேஷணம்ஸாக்வயி அன்று என்கிறார். - இவ்வோபதங்களில் இத்யாதி. விசேஷ்யம்ஸாத்திலேயென்றது - பரமவிசேஷ்யனான ஈஸ்வரனிடத்தில் என்றபடி. விசேஷணம்ஸத்திலுற்றமானால் விரோதமென்? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி. இவர்களோடே தன்னையும் எண்ணலாம்படியிருக்குமோ? என்ன - ஸப்ரஹ்மா இத்யாதி. ருத்ராதினை ஸ்வஸ்வமஹிஷி

பொறுத்துநின்ற இந்த்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாயுள்ளவனை. இப்போது இவை சொல்லுகிறதுக் குக்கருத்தென்னென்றால்? - கீழே, ஸ்வரூபமும் உச்சராயமும் தததீநமென்றது; இங்கே - ப்ராப்த யௌவனரான புத்தராதிக்களை ஸத்ருஸாவிஷயங்களிலே விவாஹம்பண்ணுவிக்கும்பித்ராதி களைப்போலே, இவர்களுடைய மஹிஷீலாபமும் தந்தாமாலல்ல, ஸர்வேஸ்வரனாலே என்கை. [நிலங்கீண்டித்யாதி] - இவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்திகளுமெல்லாம் தததீநமென் கிறது மேல். [நிலங்கீண்டு] - ப்ரளயார்ணவ மக்நையாய் அண்டபித்தியிலேபுக்குஷ்டிந பூமியை மஹாவராஹமாய்ப்புக்குளத்துக்கொண்டு ஏறினபோதை வ்யாபாரம் தததீந மாணற்போலே, அவர்களுடைய வ்யாபாரங்களும் தததீந மென்கிறது. [எயில்முன் றேரித்த] - மதிள்முன்றையேரித்த. “விஷ்ணு ராத்மா” (விஷ்ணுராத்மா) என்னக்கடவ திறே; அதுவும் அவனிட்ட வழக்கு. [வேன்றுபுலன்துரந்த] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக இந் த்ரியஜயத்தைப்பண்ணினவனை. புலன்களை வேன்றோட்டின. [விசம்பாளியை] - ஸ்வர்க் கத்தை வன்னியம் அறுத்து ஆளுகிறவனை. (இங்கு ப்ரவ்ருத்திவிசிஷ்டரான இவர்களோடே ஸமானாபிகரித்தது, ஸகலப்ரவ்ருத்தியும் அவனதீநையாகையாலே என்னுடைய அபேக்ஷித ஸித்திக்கு அவனையொழிய என்னாற்செய்யலாவதில்லை யென்கைக்காக.) [காணேனோ] - ஆகச் சொல்லிற்றாயிற்றது: உத்தேச்யலாபமவனாலேயாயிருந்தது, அதுக்கு உறுப்பான ப்ர வ்ருத்தியில் வ்யாபரிக்க ப்ராப்தியில்லாதபடி அதுவும் அவனிட்ட வழக்காயிருந்தது. இனி, இத்தலையாலே பேருமன்று விளம்படேறுது உண்டாயிருந்தது; அவனாலே பேருமன்று விளம்படேறுது இன்றிக்கேயிருந்தது. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும்தம்மை இழந்திருக்கக் கண்டாராகையாலே, “இனி இவ்விழவோடே இங்ஙனே முடிந்துபோயித்தனையாகாதே?” என்று க்வேசிக்கிறார்.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஆளியைக்காண்பரியாய் அரிகாண்நரியாய் அரக்கர்
ஊளையிட்டு அன்று இலங்கைகடந்து பிலம்புக்கோளிப்ப
மீளியம்புள்ளைக்கடாய் விறன்மாலியைக்கொன்றுபின்னும்
ஆளுயர் குன்றங்கள்செய்து அடர்த்தானையும் காண்டுங்கோலோ?

ஆ. — (ஆளியை.) — ஆளியைக்கண்ட குதிரையைப்போலேயும், எம்மஹத் தைக்கண்ட நரியைப்போலேயும், ஹதசேஷரான ராஷ்டஸரெல்லாரும் பிதபிதராயுளே யிட்டு லங்கைபினின்றும் ரஸாதலத்திலேபுக்கொளிக்கும்படியாக ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யு

களோடே சொல்லுகிறதுக்கு ஊலத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேக அருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இவை இத்யாதி. இவைசொல்லுகிறதுக்கு - மஹிஷிகளோடே இவர்களைச் சொல்லுகிறதுக்கென்ற படி. ஆனால், “நிலங்கீண்டு” என்று எவ்வ்யாபாரம் சொல்லுவானென்? என்ன; த்ருஷ்டாந்தார்த்த மென்கிறார் - ப்ரளயார்ணவ இத்யாதி. த்ரிபுரத்தைதவிர்த்தவன் ஸர்வேஸ்வரனோ? என்ன-விஷ்ணு ராத்மா இத்யாதி. இந்த்ரியஜயம் - ப்ரஹ்மாவின் கார்யம். “காணேனோ” என்றது - காணப்பெறேனோ வென்றபடி. மலிதம் - ஆக இத்யாதி. ப்ரவ்ருத்திகளும் தததீநமென்கையாலே - ப்ரகரணத்துக்கு மலித்த ஊலம் - இனியித்தலையாலே இத்யாதிமுன்றுவாக்யத்தாலே. க்ரமேணாவயடி.

(எ)

பூதரான பெரியதிருவடிதிருத்தோளி லேயேறி லங்கையைச்சென்றடர்த்து, அதிபலபராக்
ரமராயிருந்தமாலிகமாலிகளை ஸைஸர்யமாகக்கொன்றருளினாற்போலே, விரோதியான என்
னுடைய பாபங்களையும்போக்கி எனக்கு என்றோ தன்னைக்காட்டி யருளுவது? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், மாலிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்மத்தைக் கொன்
றருளின ஸர்வேஸ்வரனைக் காணவல்லோமே என்கிறார்.

[ஆளியென்று தொடங்கி] - ஆளியைக்கண்ட குதிரைபோலவும் ஸிம்ஹத்
தைக்கண்ட நரிபோலவும் ராக்ஷஸ் ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணமாட்டாதே கதறிக்கொண்டு
அன்று இலங்கையைவிட்டு ஸிலத்திலேபுக்கு ஒளிக்கும்படியாக. [மீளியம்புள்ளைக்
கடாய்] - வலியையுடைய பெரியதிருவடியைநடத்தி. ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவாய் அது
கூலர்க்கு இனியான பெரியதிருவடியை நடத்தினன்றமாம். [விறல்] - மிடுக்கு.
[ஆளுபர் குன்றம்] - ஆளாலே உயர்ந்த குன்றம்.

ப — அகந்தரம், மாலிப்ரப்ருதிகளை நிரஸித்த உபேந்த்ரமூர்த்தியானவனைக்
காணக்கூடுமோ? என்கிறார்.

ஆளிபை - யாளியை, காண் - கண்ட, பரியாய் - குதிரைபோலவும், அரி-ஸிம்
ஹத்தை, காண்-கண்ட, நரியாய் - நரிபோலவும், அரக்கர்-ராக்ஷஸரானவர்கள், அன்று -
யுத்தோத்தோகற்பிறந்தவன்று, ஊளையிட்டு-ஊயாதியுயத்தாலே கதறிக்கொண்டு, (குளவி
கட்டைவிட்டுப்பறந்துபோமா போலே), இலங்கை - இலங்கையை, கடந்து-விட்டு, பிலம் -
பிலத்வாரத்திலே, புக்கு - , ஒளிப்ப - (பாதாளத்திலே) ஒளிக்கும்படி, மீளி - பெரு
மிடுக்கனாய், அம் - ஈர்ஸரீயனான, புள்ளை - பெரியதிருவடியை, கடாய் - நடத்தி, விறல் -
ப்ரபலான, மாலியை கொன்று - , பின்னும் - அவ்வளவிலேவிடாதே, ஆள் - அதிருர
ரானபுருஷர்களை, (கொன்று) உயர் - உயர்ந்த, குன்றங்கள் - மலைகளாக, செய்து -
பண்ணி, அடர்த்தானையும் - அவர்களையழிக்கும்உபேந்த்ரனையும், காண்டுங்கொல் -
காணக்கூடுமோ? மாலிகமாலி ப்ரப்ருதிகளை யழியச்செய்தாற்போலே, நம்முடைய
அஹங்கார மமகார ப்ரதானமான ராஜத்வேஷாதிகளையும் அழிக்கக்காண்போமோ? என்று
கருத்து. மீளி - மிடுக்கு.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், மாலிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்மத்தை நிரஸித்த
வனைக் காணவல்லோமோ? என்கிறார்.

[ஆளியைக்காண்பரியாய்] - ஆளிபைக்கண்டபரியாய், குதிரையாய். [அரி
காண்பரியாய்] - ஸிம்ஹத்தைக்கண்டபரியாய். ஸ்ரீராமாயணத்திலே - ராக்ஷஸருடைய
ஹத்தைப் படைபூதரணங்களாலும் சொல்லிற்று, அவற்றுக்கெல்லாம் ஸ்மாரகமாக
இரண்டு உபாஹரணத்தைச் சொல்லுகிறது. [அரக்கர்ஊளையிட்டு] - நரியாய் என்கிற
மைமாயுபாலே சொல்லுகிறார். ராக்ஷஸ் திரளநின்று ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ணமாட்டாதே
கதறிக்கொண்டு. [அன்று] - “மாலி - ஸுமாலி-மால்யவான்” என்கிறவர்களை. பெரிய
திருவடியை மேற்கொண்டு அழியச்செய்கிறவன்று [இலங்கைநடத்தி] - புழைப்ப
பாப்புவிடும:போலே தங்களிருப்பிடமான லங்கையைவிட்டு, பாதாளத்திலேபுக்கு ஒளிக்
குப்படியாக. [மீளியம்புள்ளைக்கடாய்] - வலியையுடையனாய் ஈர்ஸரீயனான புள்ளை
நடத்தி. “கறைபணிமுக்கு”: அதுகூலர்க்கு ஈர்ஸரீயமாயிதேயிருப்பது எதிரோநின்று

(ஸ்ரீ) ராமாயணத்தே இத்யாதி. பலவுதாஹராணங்களையென்றது. பலத்ருஷ்டாந்தங்களையென்றபடி. அவை
களாவன - “ஸாரவணயயோ^{யு}லிஃ^{யு}ஹாலிஃ^{யு}ஹநஜிராஜாயயா | அிரஞ்சநயயாவ்யூ^{யு}பா
வ்யூ^{யு}பொண்ணீவிநொயயா” இத்தாரப்ப, “தயாகெதராசுஸாயா^{யு}பெலிஷா^{யு}நாபு^{யு}
லிஷா^{யு}நா | பூவகொடா^{யு}லிதா^{யு}பௌஸாயிதா^{யு}ஸஜீ^{யு}தெ” இத்தந்தம் சொன்னவை
களே; இவை உத்தரபூர்வராமாயணத்திலே மால்ஸுமாலியத்தே. கூப்பிட்டென்றாதே “ஊழையிட்டு”
என்றதற்கு லாவம்-நீயே. இத்யாதி. “ஆன்^{யு}ற” பெரியதிருவடிமையேமேலென்காண்டு, மாலி சுமாலி மால்ய
லான்முதலானவை யாழியச்செய்தவன்மென்றபடி. ஸங்ஸகையலிட்டுப்போகவேண்டுவானென்? என்ன-
லையில் இத்யாதி. யுத்தத்திலே பட்டுப்போளுமாசென்றபடி. உள்ளேயென்றது. லங்கைக்குள்ளே

கடாய்] - மீளியமென்று - ஒரு சொல்லாய், வலியையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்தி யென்னுதல்; மீளி அம் புள் என்று பிரித்து “கறையணி மூக்குடைப்புள்ளைக்கடாவி” என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுபோலே யிருப்பானாய், “துவாயபுள்ளார்ந்து” என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு ஷர்ஸநீயமான வேஷத்தை யுடைத்தான பெரியதிருவடியை நடத்தி யென்னுதல். பெரியதிருவடி முதனிலே வந்து தோற்றும்போதை யழகையேயே இவர்கள் ஹாலித்துக்கிடப்பது. மீளியென்று - வலிக்கும், ம்ருத்யுவக்கும், பாலைநிலத்தில் தலைமகனுக்கும் பேராகச் சொல்லுவார்கள். [விறல்மாலியைக்கொன்று] - ஆக, ப்ரஸித்தரிலே ஒருவனைச் சொல்லிற்று. [பின்னுமித்யாதி] - பின்பும், ஆண்பிள்ளைகளாயிருப்பா ரநேகரை யழியச்செய்து, அவர்களாலே பிணமலையாம்படி பண்ணி. ஆளாலே உயர்ந்தமலேகளுண்டாட்படிபண்ணி. [அடர்த்தானையும் காண்டுங்கொலோ]-அவன் ஆஸ்பரவர்க்கத்தை அழியச் செய்தாற்போலே, நம்விரோதிகளைப்போக்கி நமக்குக் காட்சியிலே யங்வயமாய், நாம் கண்டோமாய்த் தலைக்கட்ட வல்லோமோ? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

காண்டுங்கொலோ? நெஞ்சமே! கடியலினையே முயலும்
ஆண்திறன் மீளிமொய்ம்பில் அரக்கன் துலத்தைத் தடிந்து
மீண்டுமெவன் தம்பிக்கே விரிநீரிலங்கையருளி
ஆண்டுதன்சோதிபுக்க அமரரரியேற்றினையே.

ஆ.—(காண்டுங்கொலோ.)—பின்னையும் க்ருரகர்மத்திலே நிரதனாய் விரிய தேஜோவிஸிஷ்டனாய் ம்ருத்யுஸத்ருஸனுமாயிருந்த ராவணனுடைய குலோத்ஸாத நத்தைப்பண்ணி, “அவனைக்கொன்றோமே” என்று திருவுள்ளத்திலேநொந்து, அவன் தம்பியான ஸ்ரீவிபீஷணமுவானுக்கு லங்கைஸ்வரயத்தைக்கொடுத்தருளி, மீண்டுமூந் தருளி, ஸ்வஸிஸ்ஸலேஷஜநித நிரவதிகவ்யஸநத்தாலே விரஷ்டப்ராயமான திருவயோத்யா நகரியிலுள்ள ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸர்வஜந்துஜாதத்தையும் ரக்ஷித்தருளி, அவர் களையுங்கூடக்கொண்டு திருநாட்டிலேயெழுந்தருளி, திருமாமணி மண்டபத்திலே * அயர் வறுமமரர்கள்நடுவே ப்ரதிகூலநிரஸநஜமான ஜயத்தோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை, நெஞ்சே! நாம் ஒருநாள் காணவல்லோமோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ராவணனுகளைவயித்த ஷர்ஸநீயாத்மஜனை, நெஞ் சே! காணவல்லோமோ? என்கிறார்.

யென்றபடி திருமொழி ‘துவாயபுள்ளார்ந்து’ - அழகியவாயையுடைய புள்ளைநடத்தி என்றபடி. பெரிய திருவடி அநுகூலர்க்கு தர்ஸநீயனாவென்ன - பெரியதிருவடி இத்யாதி. “பண்டொண்டபுள்ளின் கிறகொலிபாவித்து” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - இவர்கள் பாவித்துக்கிடப்பது என்றது. “மீளி” என்ற - வலி. ம்ருத்யுவைச்சொல்லுமோவென்ன - மீளியென்று இத்யாதி. அவதாரிகையிலே “மாவிதொடக்கமான” என்றவைத்து, இங்குஒருவனைக்கொன்றென்கிறதென்? என்ன - ஆக, ப்ரஸித்தரிலே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஆளாலே இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஷ்ரார்ஷஹாம் - அவன் ஆஸ்பர இத்யாதி. க்ரமேணவ்யே.

[கடியவினை என்றதொடங்கி] - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளைப்பிரிக்கை முதலான கொடியப் பருத்திகளிலே முயலாநிற்பதுஞ்செய்து, ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலிருந்து ஸத்ருஸனாயிருக்கிற ராவணனுடைய குலத்தை நலிப்பித்து அவன் தம்பிக்கே லங்கா ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, தன்னைப்பிரிந்து நோவுபட்ட ராஜ்யத்தை மீண்டுவந்து யுரிப்பித்து, ஆண்டு திருநாட்டிலே புக்கருளின அயர்வறுமமரர்கள் தலைவனை. இவ்விரண்டு பாட்டிலும் ஆபுரிதருடைய விரோதிரஸநப்ரகாரம் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், விபீஷணபகூபாதத்தாலே ராவணகுலத்தை நிர்ஸேஷமாகமுடித்து அவனுக்கு லங்காதிபத்யத்தையுங்கொடுத்துத் தானும் அபிஷித்தனாய் ராஜ்யம்பண்ணி * தன்னுடைச்சோதி யேற எழுந்தருளின சக்ரவர்த்தித்திருமகனை அந்தமேன்மையோடே யிருக்கச்செய்தே அவனை நாம் காணவல்லோமோ? என்று நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

கடிய - அதிக்ஞரமான, வினையே - பாஹிம்ஸாவ்ருத்தியையே, முயலும் - கல்பித்துப்பண்ணும் மஹோத்யோகத்தையுடையனாய், ஆண் - ப்ரதாபோஷ்டமளமான புரீஸ்த்வத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, திறல் - பராஜிஜாவுகமான ஸௌர்யத்தையும், மீளி-ஸிம்ஹம்போலேயிருக்கும், மொய்ம்பில்-பெருமிடுக்கையுமுடையனான, அரக்கன் - ராக்ஷஸ ஜந்மாவான ராவணனுடைய, குலத்தை - (ப்ரதாவான சும்பகர்ணனும் இந்த்ரஜித்ப்ரமுகபுத்ரருமான) குலத்தை, தடிந்து - நிர்ஸேஷமாக அறுத்துப்பொகட்டு, (அவ்வளவில் விடாதே), மீண்டும் - பின்னையும், (அவன் தம்பியாயிருக்கச்செய்தே, ஆஸ்ரயனோபகாரம் அடியாக), அவன் தம்பிக்கே - விபீஷணனுக்கு, விரி - விஸ்தீர்ணமான, நீர் - ஸமுத்ர ஜலத்தையுடைத்தான, இலக்கை - லங்கையை, அருளி - ராஜ்யமாகக்கொடுத்து, ஆண்டு-திருவயோத்யையிலேழுந்தருளி யலிஷித்தராய்ப் பதினோராயிரம் ஸம்வத்ஸரம் ராஜ்யம் பண்ணி, தன்-தனக்கு அஸாதாரணமாய், சோதி-ஜ்யோதிருபமான பரமபதத்திலே, புக்க-சென்றிருப்பானாய், (இந்தமேன்மையாலே), அமரர் - நித்யசூரிகளுக்கு, அரி - சிம்ஹ ஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே, ஏற்றினை - செருக்குத்தோன்ற வெழுந்தருளியிருக்கிறவனை, நெஞ்சமே - (பிரிவுக்குக்கூட்டாய்ப்பெட்டுப்போந்த) நெஞ்சமே, (நாம்), காண்டுக்கோலோ-காணக்கடுமோ? மீண்டென்று ஆண்டென்கிறவிடத்திலே யந்வயிக்கவுமாம். ரஜஸ்தமஃ கார்யமான அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களையும், தஜ்ஜநிதகாமக்ரோதாதிகளையும், ராவணசும்பகர்ணாதிகளை ஸஸந்தாநமாக அழித்தாற்போலேயழித்து, * யர்மாத் மாவான விபீஷணனுக்கு லங்காராஜ்யத்தைக்கொடுத்தாற்போலே, சுத்தஸத்த்வகார்யமான ஜ்ஞாநவஸுத்யத்தையுடைய நமக்கு கைங்கர்யஸம்ராஜ்யத்தைத்தரும் ஸூரி ஸேவ்யனைக்காணக் கூடுமோ? என்றுகருத்து. மீளியென்று - ம்ருத்யுவென்றுமாம். மொய்ம்பு - மிடுக்கு. திறல் - ஸௌர்யம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “அப்போது தப்பி விலத்திலேபுக்கவை ராவணாதிகளாய்ப் பரிணமிக்கவிடாதே நிர்ஸேஷமாகத்தடிந்து ராவணஸந்தாநத்தை அறுத்த டிஸாயாத்மஜனைக் காணவல்லோமோ? நெஞ்சமே!” என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[காண்டுக்கோலோ நெஞ்சமே] - நெடுநாள் இழவுக்கேகூட்டாய்ப்போந்த நீ காட்சிக்குக்கூட்டாய், நாம்கூடக் காணவல்லோமோ? [கடியவினையே முயலும்] - ஸ்ரீ

ஐங்கராஜன் திருமகளைப் பிரிக்கை முதலான க்ருவாழிம்மைகளையே ப்ரஸர்த்திக்கும். தாயும் தம்பும் சேரவிருக்கப்பெறுதவனிதே. அவயுராணத்தால் - ஸ்வாவாமந்ய மில்லாதவன். [ஆண்டிறல்மீனி மொயம்பில்] - ஆண்டிள்ளைத்தனத்திலே வந்தால், திற லையும் பராவி ஹவஸாமர்த்தியத்தையும் ம்ருத்யுஸத்ருமான் மிடுக்கையுமுடைய. [அரக் கன் குலத்தைத்தடிந்து] - “காரிஷ்யெநெயிரிவீஹெதாரவிஸாவிராக்ஷஸ்டி” என்கிறபடியே ராவணஸந்தரத்தை அழியச்செய்து, “அவந்தம்பி” என்றுபாராதே “பாரணம் என்றான்” என்று கடல்குழப்பட்ட லங்கையை அலனுக்குக்கொடுத்தருளி. “சுத்யுததெஃ வுணுவாவெவரிஹவமஹிஸுதெ” என்கிறபடியே க்ரௌ ர்யமலத்துக்கும் ஆதகல்யமலத்துக்கும் விளம்பமின்றிக்கே ஒழிந்தபடி. [மீண்டும் ஆண்டு] - ராவணவயஸமந்தரத்தில் “எங்கள்கார்யம் செய்கைக்காகத் தேவரையும் புக்குஇரையாக்கினோம்: தேவர்காரியம் சமைந்ததென்று தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந் தருளவமையும்” என்று ப்ரஹ்மா விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவ்வளவிலே ருத்ரன், “அலி ஷேக மஹோத்ஸவம் விலக்குப்படுகையாலே நாடாகவிழவுபட்டுக் கிடந்தது; “சுஸூரஸ்ய ஹாதஃதீநஸ்டி” என்கிறபடியே, அவர்களையும் ஆஸ்வஸிப்பித்து இழவுதீர்த்து எழுந் தருளவேணும்” என்கையாலே, மீண்டெழுந்தருளிக் திருவலிஷேகம்பண்ணி, “நாரோராஜ்யிஸுவாலிதா” என்கிறபடியே நாட்டையாண்டு. [தன்சோதிபுக்கு] - இங்குப்போலே எதிரம்புகாப்பாரின்றிக்கே தனக்கு அஸுராணமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே புக்கு. “தன்னுடைச்சோதி” என்னக்கடவதிதே. [அமராரியேற்றினையே] - மோவய-ஸங்வத்திலே ருஷஹம் செருக்கிநிற்குமாபோலே நித்யஸூரிகள் கொண்டாட, அவர்கள் நடுவே மேனாணித்திருக்கிறவனை. அவ்விருப் பிலே அவனைக் காண்கையிதே ப்ராப்யம்.

எடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ராவணாதிகளை நிரஸித்த தசரதாத்மஜனை, நெஞ்சே! காணவல்லோமே? என்கிறார்.

[காண்டுங்கொலோநெஞ்சமே] - இழவாலே கட்டிக்கொண்டு கதறுகைக்குக் கூட்டான நீ, இப்பேற்றுலே நிர்வ்ருதரா யநுபவிக்கும் அநுபவத்துக்கும் நீ கூட்டாய் நாம் அவனைக்காணவல்லோமேயோ? [கடியலினையே முயலும்] - தாயையும் தம்ப்பனையும் இரண் டிடத்திலே யாக்குவாரைப்போலேயிதே, பெருமானையும் பிராட்டியையும் இரண்டிடத்திலே யாக்கிற்று. இதில்தாழ்ந்திருப்பது ஒருசெயலில்லையாயிற்று, இவன் செய்யுமவற்றில் ஸர்வேஸ் வரனுக்கு “க்ரமத்தாலே பலம் கொடுக்கிறோம்” என்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதபடியாயிற்றுக் கொடிய செயல்கள் செய்யும்படி. “ஹெஹவமஹிஸுதெ” (இஹைவபலமஸ்ருதே)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—காண்டுங்கொலோ இத்யாதி. “அரக்கன்குலத்தைத்தடிந்து” இத் யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ராவணாதிகளை இத்யாதி.

“நெஞ்சமே” என்று ஸம்போதித்து, “கொலோ” என்கிறவருடைய ஹார்ஜ ஹவம் - இழ வாலே இத்யாதி. இப்பேற்றுலேயென்றது - ஹகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்தாலேயென்றபடி. இது-“அமர ராரியேற்றினை - காண்டுங்கொலோ” என்றத்தைப்பற்றி, ராவணன் செய்த க்ருவாபாமேதென்ன - தாயையும் இத்யாதி. இது - அவதாரணத்துக்கு ஹவம். “கடியலினை” என்றதுக்ரத்தம் - ஸர்வேஸ் வரனுக்கு இத்யாதி. “கொடியசெயல்களைச்செய்தால் க்ரமமாகபலங்கொடுக்கவேணும்” என்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் - இவைஹவ இத்யாதி. “சுத்யுததெஃ வுணுவாவெவரிஹவமஹிஸுதெ”

என்னும்படியே. அவதாரணத்தால் - ஸதாசாரஸம்பந்தமில்லாதவன். [ஆண்டிறந்தியாதி]-
ஆண்பிள்ளைத் தனத்தில் வந்தால், திறலையுடைய ஸிம்ஹம்போன்ற மிகுக்கையுடைய
அரக்கன். மீளி - ஸிம்ஹம். அன்றியே, திறலையுடையனும், பராவிஹவநஸாமர்த்த்யத்தை
யுடையனும், ம்ருத்யுகல்பமான மிகுக்கையுடையனான ராவணனுடைய குலத்தைத்
தடிந்து. தடிகை-கடிகை. “காரிஷ்யேமேதீலீஹேதொரபிஸாசமராஷஸம்” என்கிறபடியே குலமாக கிரஸித்து. [அவன்
தம்பிக்கே விரிநீரிலங்கையருளி] - “யஜிவாராவணஃஸ்யயு” (யதிவாராவணஸ்ஸ்வ
யம்) என்று ஸரணமென்றபாசரம் அழகிதாயிருந்தது, “அவனோடு ஸம்பந்தமுடையானோரு
வன் வந்தானாகையன்றிக்கே, அவன்தானே வரப்பெறுவதுகாண்” என்று சேலிசீப்பாய்க்
திருந்தாரிறே. அங்குநின்றும் வந்தானோருவனைக் கைக்கொண்டாராக அமையாதோ? இக்
நிர்ப்பந்தமென் என்னில்? - அவனோடு ஸம்பந்தமுடையானோருவனைக் கைக்கொண்டால்
அவன்தானும் நாலுபேருமேயாய்ப் போம்; அவன்தானே வரப்பெற்றதாகில் துறுப்புக்கடாக
நோக்கிற்றுகலாமிறே; இனித்தான் ப்ராதிஃகல்யத்தில்முதிரின்றானும் அவனேயாகையாலே,
ரக்ஷகாபேகையுள்ளதும் அவனுக்கேயிறே. இப்படி அவனை விஷயிகரிக்கக் கோலிப்பெருத
இழவுதீர்த்தது இவனைக்கைக்கொண்டபின்பாயிற்று. “காசுஜாராவணஸ்யாஹு”
(அநுஜாராவணஸ்யாஹம்) என்று அவன்வர, இவரும் “அவன்தம்பியே” என்றுபிற்று அவ
னைக்கைக்கொண்டது. [விரிநீரிலங்கையருளி] - கடல்குழந்த லங்கையைக் கோதேத்தருளி.
[மீண்டும் - ஆண்டு] - ராவணவதாங்குதரத்திலே, ப்ரஹ்மாதீதேவர்கள் “தேவரை அம்புக்
கிலக்காக்கி, நாங்கள் எங்கள்கார்யம் தலைக்கட்டிக்கொண்டோம்; இனி, தன்னுடைச்
சோதியேற வேழுந்தருளவமையும்” என்ன, அவ்வளவிலே ருத்ரன், “தேவர் அங்கன் செய்
தருளவொண்ணாது, திருவபிஷேகத்துக்குவிநம்பிறக்கையாலே திருத்தாய்மாரும் இழவுபட்
டிருந்தார்கள்: நாடுமடைய நோத்திருந்தது: ஸ்ரீபரதாழ்வானும் ஆர்த்தனாயிருந்தான்: ஆன

[illegible]

† பொலி - அம்பலம்.

மஹாஸேனையெல்லாம் நிர்ஸோஷமாக்கி ஆஸ்ரிதர்க்கு எல்லா உபகாரமும் செய்தாலும் “ஒன்றுஞ்செய்யப் பெற்றிலோம்” என்று அஸந்துஷ்டனாய்க்கொண்டு திருநாட்டிலே போய்ப்புக்கு ஹரியாயுள்ளவன். ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புக்கருளினபின்பும், டீர்யோவநாதிகள் பக்கனுள்ள கோபவாஸனையாலே ஆசிலே கையைவைக்குமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ஸ்வஜநமான ஸ்ரீவசுதேவ பாண்டவ ப்ரப்ருதிகளுடைய விரோதிகளை நிரஸித்து ரக்ஷித்த க்ருஷ்ணன், நமக்குப் பரமபதத்தை யருளுமென்கிறார்.

சுன்று - பிறந்தபோதே, இளம் - அதிசாஸுவத்தையுடைய, பிள்ளை-பிள்ளையாய்க்கொண்டு, ஆயர்குலத்து - மோபகுலத்திலே, ஒன்றாய் - ஏகபவித்து, புக்கு-மாயங்களை - பூதநாஸகட யமளார்ஜுநதிரஸந ரூபமான அத்யாஸ்சர்யங்களையே, இயற்றி - ப்ரவர்த்தித்து, சுற்று - உடையுமுயிரையும் பிரிக்கும் ம்ருத்யுவின், இயல் - ஸ்வலாவத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு, கஞ்சனை - (ஸ்ரீவசுதேவர் தேவகியார்ச்சு ப்ராணபூதனான தன்னைப்பிரித்த) கம்சனை, கொன்று - நசிப்பித்து, (பின்பு), ஐவர்க்கு - பாண்டவர்களைவர்க்கு, ஆய்-, கொடும் - க்ருசமான, சேனை - துர்யோதநஸேனையை, தடிந்து - அழியச்செய்து, (இதெல்லாம் செய்தபின்பு “பிண்புஷ்பஜிவஜே” என்று ஒன்றும் செய்தாதாரப்போலே சிற்றம் மிஞ்சுகையாலே,) மிக்க-மிக்க, ஆற்றலான் - பொறையையுடையனாய், பெரிய - அபரிச்சிந்த மாஹாதம்யத்தையுடைத்தாய், பாஞ்சோதி - ப்ராஞ்ஜயோதிர்ஸ்பத்தவாச்சயமான பரமபதத்திலே, புக்க-(பூபாரசிர்ஹாணநந்தாமெழுந்தருளிப்) புக்க, அரி - சீரியசிக்மமானக்ருஷ்ணனானவன், ஏற்றரும் - * பரமயோகிவாஹநஸா பரிச்சேதயஸ்வரூபஸ்வலாவமான, வைகுந்தத்தை-பரமபதத்தை, நமக்கு-, அருளும்-(தன்க்ருபையாலே) தந்தருளும். “ஸவபூவாவெஷ்யோரோக்ஷயிஷ்யாதி” என்று ஸமஸ்தவிரோதி நிவர்த்தகனானவன், “கோஸுமஃ” என்கிறபடியே நம்மார்த்திதிரும்படி மலபாதனம் என்கருத்து. அரியென்று - ஸம்ஜ்ஞையுமாம். பாபஹாஸ்வலாவனென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ‘பாபிஷ்டரை நிரஸித்து யர்மாத்மாவான அவன் தம்பியை இங்கே வாழ்வித்தவிதுபோரும் நமக்கு’ என்ன; திருவுள்ளம், ‘இரண்டு அம்ஸமும் போக்கும் க்ருஷ்ணனுண்டே’ என்ன; ‘அவன் தெளிவுற்ற கண்ணன், நங்குற்றமறியும்’ என்ன; ‘நங்குறையறியான், சுற்றிளம்பிள்ளை’ என்கிறார். முதலிரண்டுபாட்டாலே - ப்ராப்யமவனெயென்றார்; அநந்தரம் ஐந்துபாட்டாலே - உபாயமும் அவனெயென்றார்; அநந்தரமிரண்டுபாட்டாலே - ப்ரதிஸந்யகங்களைப் போக்குவானும் அவனெயென்றார்; இதில்-குணகுணநிருபணம்பண்ணமாட்டாத மௌத்க்யத்தாலேபரமபதத்தைத்தந்தருளுமென்று அறியுகிறார். [ஏற்றரும் இத்யாதி] - ஸ்வயத்நத்தாலே ப்ராபிக்கொண்டதை பரமபதத்தை, “தன்னுலேபெற்றேன்” என்று துணிர்திருக்கிற நமக்கு அருளும். [ஆயர்குலத்திற்றிளம்பிள்ளை] - அத்தகையில் ப்ரலாவத்தையே பார்க்கவடியுமோ? நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவே? என்ன; நம்படி பார்க்கவறியாத முக்பன். சுறென்று - எல்லையாய், பிள்ளைத்தனத்தில் எல்லையானவன் என்னுதல். சுற்றண்ணியபிள்ளை யென்னுதல்; “கோபூஸாயுஜ்யொஹ-ஹி”:[ஒன்றாய்ப்புக்கு]-உறவாய்ப்புக்குஎன்னுதல், “வில்விழவுக்கு” என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டுபுக்கு என்னுதல். பாதுலனாய்க் கல்பாணத்துக்கு அழைத்தானாயிறே சென்றது. [மாயங்களை இயற்றி] - ரஜகனைக்கொன்று ஆயுபஸாலையிலேபுக்கு வில்லைமுறித்து, குவலயாபிடத்தைக்கொன்று, மல்லரை அழியச்

செய்து, ஆர்ச்சர்யசேஷ்டிதங்கனையே பண்ணி. [கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று] - இச் செயல்களைக்கண்டு கிளர்ந்த ம்ருத்யுஸத்ருபானுன கம்ஸனைக்கொன்று. “சுவஜிபாஹதம் ஐஷ்டா க்யுஷ்டை ந ஸ்யுரோஸுரஸு” : திருவடிகளாலே அநாயாஸை கொன்று. [ஐவர்க காய்] - ஸாஸ்யத்தில் கம்ஸன் வரவிட்டவர்களோடும் கம்ஸனோடும் பணியைப்பார்த்தது. பக் வானுனபின்பு, “க்யுஷ்டாஸுயாஃ க்யுஷ்டஸுஸு” என்கிற பாண்டவர்களுக்குக் கையா ளாப்த் திரிந்தவித்தனை. [கொடுஞ்சேனை தடிந்து] - பாண்டவர்கள்மேலேசிறி “ஸாராயி, ஸாராயி” என்று வந்த ஸேனைபைத் தேர்க்காலாலே யுழக்கிப்பொகட்டு. [ஆற்றல்மிக் கான்] - உர்யோயநாதிகளை அழியச்செய்து யர்மபுத்ரனையும் முடிசூட்டித் த்ரௌபதி குழல்முடித்தபின்பும், “நாக்ஷிஸுஸுநாஃ” என்றும். “கிண்புஷ்பஜிவஜெ” என்றும், “ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று அஸந்துஷ்டனாய் எழுந்தருளினான். ஆற்றல் - அதுபுதி: “சுநுஜதகேநாவிசாநு” : நிரதிஸாயதேஜோருபமான பரமபதத்திலே போன பின்பும், கம்ஸனைன்பது உர்யோயநனைன்பது, காணனைன்பது ஆகிலே கையை வைப்பதாய், கம்ஸாதிகள் பக்கல் சினம்அதுவர்த்திக்கும்படியாயிற்றிருப்பது.

௪௫.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ராப்யன் அவனே யென்னுமிடத்தைச் சொல்லி, தன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதகம் தானேயென்னுமிடத்தையஞ்சொல்லி, ஷிரோதிரஸகம்பண்ணுவானும் அவனே யென்னுமிடத்தையஞ்சொல்லி, இப்படி நமக்குப்பேற்றுக்குக் கண்ணழிவின்றிக்கே யிருந்தபின்பு அவன்தன்னை நமக்குத் தரும் என்று அஃதியிகேற்றார்.

[ஏற்றும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு] - ஒருவராலும் ஸ்வயத்தததாலே
ப்ராபிக்கவொண்ணாதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அவன்தானே தரப் பெறவிருக்கிற நமக்
குத்தரும். எல்லாவழியாலும் அவன்ஸ்வபாவத்தை யறிந்து “அத்தைத்தரும்” என்றிருந்தீரே
யாகிலும், பெறவிருக்கிறநம்படியைப் பாராளுவேன்னில்? - [ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை] -
நம்படிபார்க்கவறியாத முக்தன். ‘சுபாஷாயாஜ்ஞொஷாஸு’ (முக்தஸாயுஜ்யதோபூ:) -
என்னக்கடவதிறே. இவ்விடம் ஐரண்வேகையாலே சப்தம் வசிக்கக்கடவது: நென்றுகொண்
டுமுடிவாய், நானவிளம்பிள்ளை யென்றாய் - அத்முக்தனென்றபடி. அன்றிக்கே, ஈன்றிளம்

[illegible]

பத்தாம்பாட்டு.— ஏற்றநம் இத்யாதி, கீழில் ப்ரமேயங்ங்ளே யநுவதித்தக்கொண்டு இப்பாட்டுக்கு சங்கதி - ப்ராப்யன் அவனே இத்யாதி. “வைகுந்தத்தையருளும்” என்றத்தைப்பற்ற - அவன் தண்ணைநமக்கு இத்யாதி. “வைகுந்தத்தையருளும்” என்னுமிற்க “தண்ணைத்தரு” என்றது - அக்கே போனால் அநுபாவ்யஸ்தாளுகையாலே. உபாயக்ருத்யம்-அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வே இஷ்டப்ராப்தகத்வங்க ளாகையாலே, கீழிரண்டிபாட்டாலே - அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தை யருளிச்செய்து, இநிலே - இஷ்டப்ராப்தகத்வத்தை யருளிச்செய்திருர் - என்று கீழிரண்டிபாட்டுக்களோடேசக்கதி

மேலிற்பதத்துக்கவதாரிசை-எல்லாவழியாலும்இத்யாதி. மீதோஷத்தில் அவிஜ்ஞாதாவா
 னிருக்குமென்னைக்குஉதாப்பாக, அவன் பால்யத்தைச்சொல் லுதிருக்கு ப்ரமாணம்-முக்தஸாயுஜ்ய இத்
 யாதி. மீதோத்ரோயாமுஷாசார்யாஃ, "நவாவுரபடிஹிஸுழ்" இத்யாதி. "ஒன்ருய்ப்புக்கு" என்ற

பிள்ளையென்றாய் - கற்றிளம்பிள்ளையென்றபடி. இரண்டாலும் - அதிமுகத்தென்றபடி. [ஒன்றாய்ப்புக்கு] - கம்ஸனும் பொய்யே மாதலாய் "வில்லிழவுக்கு" என்று அழைத்துவிட, இவனும் பொய்யே மருமகனாய் அதுக்கெல்லாம் தானே கடவனாக அபிமானித்துப்போய்ப் புக்கானாயிற்று. அன்றிக்கே, "வில்லிழவு" என்று கொண்டு ஒரு வ்யாஜத்தை யிட்டுப் போய்ப் புக்கென்னுதல். [மாயங்களுயியற்றி] - ஆயுதசாலையிலே புக்கு ஆயுதங்களை முறிப்பது, ஈரங்கொல்லியைக்கொண்டு பரிவட்டம் சாத்துவது, குவலயாபீடத்தின் கோம்பை முறிப்பது, மல்லரைக்கொல்லுவதான ஆஸ்சர்யங்களையே செய்து. இயற்றுதல் - ப்ரவர்த்தித்தல். இவன் இப்படி செய்யப்படுக்கவாறே அவற்றைக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமைய் மருத்யுபோலே கிளர்ந்தானாயிற்றுக் கம்ஸன். [கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று] - மஞ்சத்திலே நிற்கிற கம்ஸனை முகம் கீழ்ப்பட்டவிழவிட்டுக் கொன்றுபொகட்டானாயிற்று. இயல்வு - ஸ்வலாவம். "வி மஹசுகிரீடபவதீ தமெவா தயாபாவஸ" (விகளத்திரீடமவநீதலேபாத யாமாஸ) என்றதுக்குப்போருள் - "ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசிஹங்களை வாங்கிக் கொல்லுவாரைப்போலேகாண்" என்று அம்மாள். தான்கொடுத்த தரமாகையாலே மற்றொருவர்க்குத் தேற்றத்துக்குடலாகவேணுமிதே. (அதாவது - ஈஸ்வரன்கொடுத்த சிஹங்களுக்குக் கில் அவன்தன்னாலும் கொல்லப்போகாதென்கை.) ஆக, தன்னைத்தானறிவ தற்குமுன்பு, கம்சன்வரவிட்டவர்களையும் அவன்தன்னையும் தப்புகைக்குப் பணிபோந்தது. பருவம்நிரம்பித் தன்னைத்தான் அறிந்தபின்பு பாண்டவர்கள் கார்யஞ்செய்து திரிந்தவித்தனை. [ஐவர்க்காய்க் கொடுஞ்சேனைதடிந்து] - பாண்டவர்களைச் சீறினவர்களைய "சாரதி, சாரதி" என்று வாய்பாறிக் கொண்வோ, அவர்களையடையத் தேர்க்காலாலே யுழக்கிப் பொகட்டானாயிற்று. [ஆற்றல்மிக்கான்] - ப்ரதிபக்ஷத்தையும் வேரோடே வாங்கிப்பொகட்டு, தர்மபுத்ரன்தலையிலே முடியையும் வைத்து, இவள்குலைந்த குழலையும் முடிப்பித்த விடத்திலும், "தாதிவ்ஸவஸதாதி" (நாதிஸ்வஸ்த்தமகா:) என்றிறே யெழுந்தருளிறும். ஆற்றலென்று - பொறையாய், பொறைமிக்கவனென்னுதல். அன்றிக்கே, வலியாய், வலிமிக்கவனென்னுதல். இவற்றையடைய அழியச்செய்கைக்கடியான வலியைச்சொன்ன படி. [பெரியபரஞ்சோதிபுக்காரியே] - கம்ஸனும் துர்யோதனனுமில்லாதவிடத்தில் பரமபதத்திலே போய்ப் புக்கபின்பும், "நித்யசூரிகள் நடுவேயிருந்தோமிதே" என்று பாராதே, கம்ஸன், துர்யோதன், கர்ணன் என்று, ஆசிலே வைத்தகையுந் தானுமாய் விரோதிகள் மேலே சீறின சீற்றத்தின் வாஸநையங்கேயும் அநுவர்த்தித்தபடி.

(ய)

தக்கு க்ரமேணுர்த்ததவயம் - கம்ஸனும் இத்யாதி வாக்யதவயத்தாலே. 'கொன்று' என்றதுக்குப் பாணமுகேகார்த்தம் - விகளத்திரீடம் இத்யாதி. "கெஸெஷா க்ஷுஷ்யவிமஹசுகிரீடபவதீ தமெ | வஸகம்ஸவா தயாபாவஸதமெஷ்யாவரிவவாதவ" இதிபஞ்சமேம்ஸே. (உ0 - அசு) கூற்றியல் - மருத்யுலின்ஸ்வலாவத்தையுடைய இதி ஸிப்தார்த்தம். முடியைவாங்கிக்கொல்லுகிறதென்? என்ன - தான்கொடுத்தித்யாதி. தேற்றத்துக்கு - விஸ்வலிங்கைக்கு. சேனைக்குக் கொடுமையேதென்ன - பாண்டவர்களை இத்யாதி. உழக்கி - வெறித்து. "ஆற்றல்" என்று - பொறையைவிவகித்தலாவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தை இத்யாதி. வலிசொன்னதுக்குலாவம் - இவற்றையடைய இத்யாதி. "அரி" என்று - சத்ருவாயிருக்குமென்றிராதல், அரமஸ்யாஸ்தீத்யரீ என்றாய், திருவாழியையுடையவனென்றிராதல் - கம்ஸனும் இத்யாதி. ஆச - ஆயுதப்பிடி. 'ஒன்றாய்ப்புக்கு' என்று தொடங்கி, 'புக்கவரியான - ஆயர் குலத்திசீறினப்பினை - நமக்கு - ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும்' இத்யவ்யம்

(க0)

பதினொராம் பாட்டு.

புக்கவரியுருவாய் அவுணனுட ல்கீண்டுகந்த
சக்கரச்சேல்வன்றன்னைக்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
மிக்கவோராயிரத்துளியைபத்தும்வல்லாரவரைத்
தோக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக்கவரிசேய்வரேழையரே.

ஆ—(புக்கவரியுருவாய்) - வாசாமகோசரமாம்படி மஹாஸ்சர்யமானசிம்ஹ
ரூபதரனாய்ப்புக்கு அஸ்தானப்பினந்தருளி ப்ரஹ்ருஷ்டனாய், தத்தத்ப்ரதிகூல நிரஸநோ
சிதஸர்வதிவ்வாயுத ஸப்பத்பரிபூர்ணனாய், ஆபூநிகார்த்த ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை
பரமபுருஷனுக்கு ப்ரதிபாதகமாய், ப்ரதிபாத்யத்தினாலும் மஹத்தான திருவாய்மொழி
களில் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு, ஐகவத்பரிசர்பைக ஹோகராயிருப்பா ரெல்லாரும்
திறந்திறமாக ஸர்வஸேஷவ்ருத்திகளும் பண்ணுவார்களென்கிறார்.

ஒ.—நிம்மத்தில், இத்திருவாய்மொழி சுற்றாரை, * மதிமுகமடைந்தையர்
விருப்பித் திருப்பல்லாண்டு பாடி ஸ்லாகிப்பரென்கிறார். [புக்கவரி என்றுதொடங்கி] -
ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும் ஸிம்ஹவடிவாய்ப்புக்கு ஹிரண்யனுடைய உடலைக்கீறி ப்ரதி
கூல நிரஸநத்தாலே உகப்பதுஞ் செய்து கையுந் திருவாழியுடைய அழகை உடையவனை.
புக்கவரியுருவென்றது - புறத்தினின்றும் வந்து கீண்டானென்று தோற்றாமே, அவனுடம்
பிலே புக்கிருந்து புறப்பட்டாற்போலே கீண்ட சடக்கைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [மிக்க
வோராயிரம்] - ஐகவத் குணங்களிலே களர்ந்த ஆயிரம். தொக்கு - திரண்டு.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை, அப்யஸிக்கவல்லவர்களை, ஐகவத்
கைங்கர்யபாரான * மதிமுகமடைந்தையர் சாமரவ்யஜ்ஞாதிகளைக்கொண்டு ஸத்கரிப்பர்க
ளென்று மலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அ - அத்யத்புதமான, அரியுருவாய் - ஸிம்ஹவிக்ரஹத்தை யுடையனாய்,
புக்கு - சத்ருவிஷயத்தில் புக்கு, அவுணன் - ஆசாப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனுடைய,
உடல் - சரீரத்தை, கீண்டு - பினந்து, உகந்த - அநாயாஸேந ப்ரஹ்லாதவிரோதி போன
படியாலே ப்ரீதனாயிருப்பானாய், (விரோதிநிரஸநத்தில் அவகாசமில்லாதபடியாலே), சக்கரச்
சேல்வன்தன்னை - அழகுக்கும் ஐஸ்வர்யத்துக்கும் உறுப்பான திருவாழியை யுடையவனை,
குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்
செய்ததாய், - மிக்க - ஐகவத்குணசேஷத்தாதிகளை கார்தஸந்யேந ப்ரதிபாதிக்கும்
பெருமையையுடைத்தாய், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்
குள்ளே, (ஐகவத்விஷயத்தில்ப்ராப்யத்வ விரோதிநிவர்த்தகத்வங்களடியான அபிநிவேசத்
துக்கு ப்ரகாசகமான), இவை பத்தும், வல்லாரவரை - அப்யஸிக்கவல்லாரானவர்களை,
ஏழையர் - ஐகவத்கைங்கர்யபரைகளாய் ஐகவத்கிஞ்சித்தார சபலைகளாயிருக்கிற * மதி
முகமடைந்தையர், தொக்கு - திரண்டு, பல்லாண்டிசைத்து - மங்களாஸாரஸம்பண்ணி,
கவரி - (சத்விஷயத்தில் பண்ணும்) சாமரவ்யஜ்ஞாதிகளை, செய்வார் - பண்ணியுபசரியாநிம்
பர்கள். புக்கவரியுருவென்று - காதாசித்தமாக ப்ரவேசித்த நரஸிம்ஹரூபத்தையுடை
யனுயென்றுமாம். இது - கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை, * மதிமுகமடந்தையர் மங்களாஸாஸநம்பண்ணி ஸ்லாகிப்பரென்கிறார். நம்முடைய ப்ரக்ருதி நமக்கு ஹேது வென்று அபேக்ஷித்தால் நிரஸிக்குமென்று கருத்து.

[புக்கவரியுருவாய்] - அவ்வரியுருவாய்ப் புக்கு. அவ்வரியுருவென்னு மித்தனை அப்போதிருந்தபடி. நரஸிம்ஹவேஷத்தைக்கொண்டு விரோபுகள் நெவேசென்று புக் கென்னுதல், ஹிரண்யனை நிரஸித்த சடக்காலே உள்ளேயிருந்து கிழித்துக்கொண்டு புறப் பட்டாற்போலே என்னுதல். [அவுணனுடல் கிண்கெந்த] - ஹிரண்யனுடலைக்கிழித்து, “சிறுக்கன்விரோதி போகப்பெற்றதே!” என்று உகந்த. [சக்காச்செல்வன்தன்னை] - ஹிரண் யனுடல் திருவுகிருக்குஇரையாய், திருவாழி அழகுக்கு உடலானபடி. [மிக்கவாராயிரம்] - ஹ வத்விஷயத்திலுள்ளவளவெல்லாம் சொன்ன இப்பத்தைக் கற்றவர்களை. [தொக்கு] - திரண்டு. [பல்லாண்டிசைத்து] - மங்களாஸாஸநம்பண்ணி. ஸ்ஸ்வரன் பக்கல் பண்ணக் சடவ ஸாபாரண பரிசர்யையும் பண்ணுவார்கள் * மதிமுகமடந்தையர். நெடுநாள் ஸம் ஸாரத்திற்பட்ட க்லேஸமெல்லாம் போம்படி ஆதரிப்பார்கள்.

நடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிகற்றாரை, * மதிமுகமடந்தையர் விரும் பித் திருப்பல்லாண்போடி ஸ்லாகியுள்ளார்களென்கிறார். (நம்முடைய ப்ரக்ருதி நமக்கு ஹேதுவென்று அபேக்ஷித்தால் நிரஸிக்குமென்று கருத்து.)

[புக்கவரியுருவாய்] - அவ்வரியுருவாய்ப் புக்கு. அவ்வரியுருவென்னு மித்தனை யாயிற்றுச் சொல்லலாவது. நரஸிம்ஹமான வேஷத்தைக்கொண்டு விரோதி ஸந்நிதியிலே கிட்டி. அன்றிக்கே, ஹிரண்யனுடலைப்பிளந்துகொடு புறப்பட்டபோதைக்கனமை. புறம் பிட்டு ஒருவன்வந்து செய்தானாகையன்றிக்கே, உள்ளுரின்றும் ஒருஸிம்ஹம் பிளந்து கொண்டு புறப்பட்டாற்போலே யாயிற்று; அதைச்சொல்லுதல். (தாதாத்விசமாகப்ர வேசித்த நரஸிம்ஹரூபத்தையுடையவனென்கை.) [அவுணனித்யாதி] - ஹிரண்யன் உட லைப்பிளந்துபொகட்டு, “சிறுக்கன்விரோதி போகப்பெற்றோம்” என்று உகந்தானாயிற்று. [சக்காச்செல்வன்தன்னை] - ஹிரண்யனுடைய உடலுங்கூடத் திருவுகிருக்கு அரைவயிராய்ப் போகையாலே, பின்னை யழகுக்குப் பத்திரங்கட்டினலித்தனையாயிற்று. (அழகுக்கும் ஐஸ் யர்த்துக்கும் உறுப்பான திருவாழியையுடையவனை.) [குருகூர்இத்யாதி] - ஆழ்வார் அருளிச் செய்த. மிக்கவோராயிரத்து - ஹவத்விஷயத்தையுள்ளவளவும் சொன்னவாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் கற்றவர்களை. [தொக்குஇத்யாதி] - கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே தனியிழியவொண்ணாமை திரண்டுகொண்டு, “பொலிகபொலிக”

நிகமம் - புக்கஇத்யாதி. “அவரைத்தொக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக்கவரி செய்வரேழை யர்”, என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

“உக்ரம்வீரம்” இத்யாதி மந்த்ரலிங்கத்தைப்பற்ற - அவ்வரியுருவென்னுமித்தனை இத்யாதி. “அரியுருவாய் - புக்கு” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - நரஸிம்ஹமான இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே ஹிரண்யன்இத்யாதி. அதாவது - அவ்வரியுருவாய், அவுணன்முன்னே, புக்கு-கிட்டி யென்னுதல்; அவுணனுடலிலே, புக்கிருக்கிற - ப்ரவேரித்திருக்கிற, அரியுருவாயென்னுதலென்று அர்த்ததவயம். “உகந்த” என்றதுக்கு ஹவம் - ஹிரண்யன்இத்யாதி. “சக்காச்செல்வன்” என்ற துக்கு ஹவம் - ஹிரண்யனுடையவுடலும் இத்யாதி. “செல்வம்” என்ற - திருவாழியால்வந்த அழகு. பத்திரம் - ஆயுதம். “மிக்க” என்றது - பகவத்ப்ரதிபாதசாமர்த்த்யத்தால் மிக்கவென்றபடி. தொக்கு - திரண்டு. கிண்ணகம் - ஆற்றப்பெருக்கு. ஸம்ஸாரத்திலேபட்ட இழுவாவது - * வெஞ்

என்று மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, ஸர்வேஸ்வரன்பக்கல் பண்ணக்கடவ அஸாதாரண பரிசர்
யைகளையடைய இப்பத்தை யப்யசித்தவர்கள்பக்கலிலே பண்ணுநிற்பர்கள் * மதிமுக
மடந்தையர்: நேருள் ஸம்ஸாரத்திலேபட்ட இழவேல்லாந்தீரும்படி அவர்களாலே
கோண்டாடப்பெறுவார்கள். (தோக்கு - திரண்டு. கவரி - சாமரம். ஏழையர் - லாகவத
சிஞ்சித்தார சபைகளான மதிமுகமடந்தையர்.) (கக)

சொலுனர்கள் * கடுஞ்சொல்லேக்கேட்ட இழவு. 'அஸாதாரணபரிசர்' என்றவிடத்திலே -
'சூடியோலி தயவெவலுவெ தஸ்ஸிபுலம்மசூலுமெவலாசிரெ' என்றது அநு
ஸந்தேயம். (கக)

தர்விடோபநிஷத்ஸங்கதி. — தாடிமுண பூவிஸாநாமவ
பூவுக லாபெகிதாஹிராவிதாதிபு சிவாணபுலஸுநு | பூவ்யம்ஸாண்யுவி
லீக்யகராநாமஸ்யாசிரெபூலாவெதி விவலாவசுநிலுஷெஷெ ||

தர்விடோபநிஷத்தா தபர்யரத்தாவளி. — (பாமநுமூலகும்.) நால்
வெடிஜகலா தியிஸிவமஜநீயாஹிவாஹாஜாஜா தூணாஜெலுலபுலமுகாநா
நிபநதலுஸி தெவயுஹாஹா | ஸஹாஜாபசிஜெகாஹுநிரஸநாதா
தரகொநாமஜகா தபாசுநாவஹாநீவகிவமவாநித்யவாஜீஹாஸி ||

திருவாய்மொழி }
அற்றத்தாதி. }

பாமநுவேதம்பகர்மால்குணக்களுடன்
நாமழகுவேண்டப்பாடாமவற்றை — அமனத்தால்
நண்ணியவனைக்காணநன்குருகிக்கப்பட்ட
வண்ணலைநண்ணுரேழைபர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—ஏழையர்: ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—[ஏழையராசி]-இப்படி எம்பெருமானுடைய ஆபுதித வாத்தஸல்யாதி குணாதுஸந்தாநத்தாலே ஸ்வாபேஷிதத்தைச் செய்தருளுமென்று ஆஸ்வஸ்தரான ஆழ்வார், அவன் செய்தருளாமையாலே பின்னையும் அவனோடே ஸம்ஸ்ரீலஷிக்க ஆசைப் பட்டு, தத்ஸௌந்தர்பாதுஸந்தாந ப்ரகர்ஷஜித தத்ஸாக்ஷாத்காராய், தத்ஸம்ஸ்ரீலஷம் அலஹமாநாய் ஸாக்ஷாத்க்ருத அதிரமணீய ததீய திவ்யாவயவங்களாலே பீட்பமாந ராப்க்கொண்டு அந்யாபதேசத்தாலே கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், முன்பில் திருவாய்மொழியில் எம்பெரு மாணைக் காணவேணு மென்று கூப்பிட்டு, “மல்குநீலச் சுடர்தழைப்ப” என்று தொடங்கி யுண்டான அவனுடைய அழகை அதுஸந்யிக்கையாலே, அவ்வழகுகள் முன்பேயின்றும் போலே, ப்ரத்யக்ரமாகத் தோற்றுகின்றனுகொண்டு வொற்றயஸம்ஸ்ரீலஷத்துக்கு யோக்ய மன்றிக்கே நலிய, ஆழ்வார் தாம் நலிவுபடுகிற படியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே விஸ்ரீலஷித்து, அவனுடைய ஸௌந்தர்பாதிகளை நினைத்து யூரிக்க மாட்டாதே நோவுபடுகிறான் ஒருபிராட்டி, சேதநர் சேதநரை அகப்படுத்துவது கண் வழியேயாகையாலே பிராட்டியும் எம்பெருமானுடைய திருமுகத்திலே ஸௌந்தர்யத்தை மிகவும் ஹவிக்கையாலே, அவ்வழியே ஹ்ருடியம் அகப்பட்டு வொற்றயவிஷயம் அதுஸந் யிக்கைக்கு சக்ஷாராதிகரணங்களுக்குத் தான் துணைப்படமாட்டாதே அவ்வழகையே நிரந்தரமாக அதுஸந்யிக்கையாலே சாக்ஷாத்கரித்தாற்போலே அவ்வழகு ப்ரதிஹாஸிக்க, துணுக்கென்று ஏழாந்திருந்து கிட்டச்செல்ல, அவ்வழகு தான் நினைத்தபடி பரிமாற வொட்டாமையாலே நடுக்கடலிலே அகப்பட்டாற்போலே அலமருகிற இப்பிராட்டியை, தோழிமாரும் தாய்மாரும், “நீ இப்படிப் படுகைக்கு ஹேதுவென்?” என்று கேட்க, அவர்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுடைய திருக்கண்கள் தொடக்கமான திவ்யாவயவங் களில் அழகுகளைக் கையாலேகாட்டி, “இவை தனித்தனியும் திரளவும்வந்து என்னை நலிய நான் இவற்றிலே அகப்பட்டேன்; இனி என்னையகித்து உங்களுக்கு ஒருப்ரயோ ஜநமில்லை; என்பக்கல் நசையறுங்கோள்” என்கிறான்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டவர், “அடியுந்தி கைமார்பு கண்வாய்” என்று ப்ரஸ்துதமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை அது ஸந்தித்து, “ஸவ-ஹ்வா-ஹ்வா-ஹ்வா-ஹ்வா” என்கிறபடியே விலக்ஷணமான உத்தமாவங்கா வயவங்கள் தனித்தனியேயும் ஸமுதாயமாகவும் ப்ரத்யக்ஷவத் விஸதமாம்படி ப்ரகா ஸிக்க; அபரிச்சிந்நஸ்வஹாவண க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்களையும், ஆஸ்ரிதவிஷ யா ஹிவிஷ்டான அவனுடைய நாஸா ஹ்ண்டத்தையும், ஸ்யாமளவிக்ரஹத்துக்கு பா ஹமமான அபுரோஹையையும், காமனுக்கும் உத்பாதகனும்படி கமரீயதையையுடைய வனுடைய ஹ்ருயுகளத்தையும், மோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணின அநாயாஸத்தை யுடையவனுடைய மந்தஸமிதத்தையும், அநந்தஸாயியான அவனுடைய கர்ணிகாலங் க்ருதமான கர்ணபாஸத்தையும், மஹாபுஜான அவனுடைய லலாடஸோஹையையும், எவம்விய அவயவ விஸிஷ்டமான க்ருஷ்ணனுடைய ஸாமான்யமுகஸோஹையையும், ஆஸ்

சர்யபூகனா அவனுடைய மயிர்முடியழகையும், ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமான அநிஷேக
ஸோபைவையையும் அநுஸந்தித்து; அது ஸம்ப்ரலேஷபர்யந்தமல்லாமையாலே அத்யந்தம்
ஆர்த்தரான இவருடைய ஆர்த்தி கண்டுநிர்விண்ணான ஸூஹ்ருத்துக்களுக்கும் பரிவர்க்
கும் தமக்குழுகிற தஸையை யாவிக் கரித்த பாகாரத்தை, நாயகனாக்ருஷ்ணனுடைய
விப்ரலேஷதசையிலே அவனுடைய திவ்யாவயவங்கள் உருவெளிப்பாடாய்த் தோன்றக்
கிட்யதுவாவிக்கப் பெறுமையாலே க்விஷ்டையான நாயகியானவள், தனக்கு ஹிதஞ்
சொல்லி கியமிக்கிற தோழிமார்க்கும் தாய்மார்க்கும் தன்னுடைய ஸடுபாட்டை யறிவித்த
பாகாரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஏழாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே—“மல்கு
நீலச்சுடர்தழைப்ப” என்று அவன்வடிவழகை அநுஸந்தித்தார்; அவ்வழகு நெஞ்
சிலே ஊற்றிருந்து, லாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய்த் தோற்றி,
ஸூஹ்யஸம்ப்ரலேஷத்துக்கு எட்டாமையாலே நோவுபடுகிற தம் தஸையை அந்யபஜே
யாத்நாலே பேசுகிறார். கலந்துநிரிந்தான் ஒருபிராட்டி,—சேதநரோடு சேதநர்க்கு முது
வாறுபிறப்பது த்ருஷ்டிஷங்கத்தாலே:—அதடியாகனிறே அல்லாத பரிமாற்றங்கள்: ஆனா
யாலே, அந்தத் திருக்கண்களிலே உள்ள அழகை அநுஸந்தித்து, நிரந்தராநுஸந்தாந்
தாலே உருவெளிப்பாடாய், கினைத்த பரிமாற்றத்துக்கு எட்டாமையாலே அலமாத்
கிற இவனைத் தோழிமார் தொடக்கமான ஷங்குக்கள் திரண்டு, “நீ இப்படிப் படுகைக்கு
ஹேதுவென்?” என்ன, தோழிமாரொழிந்தார்க்கு மறைக்கும் தஸையல்லாத ஆற்றாமை
மேலிடுகையாலே, அவர்களைக்குறித்து “அவனுடைய திருக்கண்கள் முதலான அழகு
கள் திரளவும் தனித்தனியுமாக நலிய அவற்றாலே நோவுபடாநின்றேன்” என்ன, “இப்
படி படுகையும் உன்னுடைய ஸ்தீர்த்வத்துக்கும் அவனுடைய தலைமைக்கும் போராது”
என்ன, “உங்கள் ஹிதவசகத்தளவன்று, அவ்வழகுகள் என்னை மேல்விழுந்து நலியா
கின்றன; இனி உற்றத்தைப் பற்றுமித்தனை; இனி என்னை யலைத்து உங்களுக்கோ ப்ர
யோஜநமில்லை” என்று அவர்களுக்கு அவள் சொல்லுகிற பாகாரத்தாலே தம்முடைய
தஸையை அருளிச்செய்கிறார். அல்லாத விப்ரலேஷங்களிற்காட்டில் உருவெளிப்
பாட்டுக்கு வாசியென்? என்னில்; கீழ்கின்ற நிலைகுலைந்து மேல்நிறக்கும் அபேகை அல்
லாத விப்ரலேஷங்களாகிறன: உருவெளிப்பாடாகிறது — கீழில் வையாத்யம் குலை
யாமே மேல் அபேகை வர்த்திக்கை. இந்த உருவெளிப்பாடு எங்கனையோவிலும்
சுருக்கடிக்க வுண்டு. அங்கு ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிருக்கும்; இங்கு அப்ரீதியே யுறத்த்
திருக்கும்; திருக்கண்கள் “இணைக்கற்றம்” என்னும்படியிறே இதில் ஆற்றாமை.

எடு.—கீழில் திருவாய்மொழியிலே - “மல்குநீலச்சுடர்தழைப்பச் - சேஞ்சுடர்ச்
சோதிகள் பூத்து ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல் - அந்தரமேற்செம்பட்டோடடியுந்திகைமார்பு
கண்வாய் - சேஞ்சுடர்ச்சோதிலிட வுறை என் திருமார்பினையே” என்று அவன்வடிவழகை
அநுஸந்தித்தார்; அவ்வடிவழகுதானே நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து அத் தையே லாவித்து, அந்த
லாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், பின்னை “ப்ரத்யக்ஷம்” என்றே புத்தி

ஏழையராவ் ப்ரவேஸோ, ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. ஊற்
றிருந்து - ஊறிக்கொண்டிருந்து: மாறாதே அநுவர்த்தித்தென்றபடி. உருவெளிப்பாடு - ப்ரத்யக்ஷ
ஸமாநாகார மாணஸஸாக்ஷாத்காரம். கீழ் உத்தத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வேஸ்வர

பண்ணி யணைக்கக் கணிசித்துக் கையைநீட்டி, அப்போதே பெருமையாலே தமக்குப் பிறந்த ஆற்றாமையை, எம்பெருமானோடே கலந்துபிரிந்து உருவுவேளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிற னொருபிராட்டிபாகரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேஸ்வரனோடே கலந்து பிரிந்து தளர்ந்து உருவுவேளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிற னொருபிராட்டி, —சேதநர் சேதநரோடு கலக்கும்போது த்ருஷ்டிவந்யம்முன்னாகப் பின்னையிறே அல்லாதபரிமாற்றங்களை யாசைப்படுவது; ஆகையாலே, — திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே திருமுகத்திலழகை யநுஸந்தித்து. அந்தரம் அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு அப்போதே அது கைவாராமையாலே நோவுபட; இவள்தசையை யநுஸந்தித்த தோழிமாரும் தாய்மாரும் “உனக்குஓகேறது என்?” என்று கேட்க, — சிலர்க்குச் சொல்லிச் சிலர்க்கு மறைக்கும்படியாயன்றே ஆற்றாமைப் ப்ரஸித்தமானபடி. ஆகையாலே, — அவர்களைக் குறித்து “அவனுடைய திருமுகத்திலழகானது தனித்தனியும் திரளவும் வந்து என்னை நலியாநின்றது” என்ன, “நீ இங்ஙனே சொல்லுமது உன்னுடைய ஸ்திரீத்வத்துக்குப் போராது: அவனுடைய தலைமைக்கும் போராது; நீதான் எங்களை நோக்கக்கடவதாயிருப்பதொரு ஸ்வலாவமுண்டே, அதுக்கும் போராது; ஆனபின்பு, இத்தைத் தவிர்” என்று ஹிதஞ் சொல்லுவாரும் பொடிவாருமாக; “நீங்கள் பொடிசிற இதுகேட்டு மீளாமளவல்ல அது என்னைநலிகிறபடி: இனித்தான் ஏதேனுமாக உறைத்ததிலே ஊன்றிநிற்கு மத்தனையிறே: ஆனபின்பு, நீங்கள் என்னைவிட்டுப்பிடிக்கவமையும்” என்று அவர்களுக்குத் தன்பக்கல் நஷையறவேண்டும்படி தனக்குப்பிறந்த ஆற்றாமையை அறிவிக்கிறாளாயிருக்கிறது. ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணங்களை யாசைப்படுகையும், அதுதான் மாநஸாநுவமாயிருக்கையும், அநுவாதகுணங்களொழிய குணந்தரங்களிலே அபேசைபண்ணுகையும், அதுதன்னில் க்ரமப்ராப்திபற்றாமையும், அதுதான் கீழ்நின்றநிலையை மறக்கும்படிபண்ணுகையுமாகிற இவையிறே - இவர்க்குத் திருவாய்மொழியேங்கும் ஓகேற ஸ்வலாவந்தான். அவற்றிற்காட்டில், உருவுவேளிப்பாடாகச் சொல்லுகிற இதில் ஏறின அம்சம் என்? என்னில், - கீழ்ப் பிறந்த வைபவத்தையுங் கிடக்கச்செய்தே மேலே அபேசைபிறக்குமதாயிற்று - உருவுவேளிப்பாடாகிறது. அல்லாதவிடத்தில், கீழ்ப்பிறந்த வைபவத்தையழித்திறே மேலில் அபேசைபிறப்பது. * எங்ஙனையோவிலும் - ப்ராயேண இதுவேயன்றே ஓகேறது. அதில் இதுக்கு

னோடே இத்யாதி. ‘ஒருபிராட்டி’ என்றதுக்கு ‘திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்து’ என்றத்தோடே அந்வயம். முன்னே திருக்கண்ணழகைச் சொல்லுவார்களென்? என்ன - சேதநர் இத்யாதி. த்ருஷ்டிவந்யம்முன்னாக என்றது - “உக்ஷுரஃ கிரேயஸ்வஜஃ” என்றத்தைப்பற்ற. பரிமாற்றம் -

காயிகவ்யாபாரம். தோழிமார்க்கொழிய தாய்மார்க்கு ஸ்வாவஸ்த்தையைச்சொல்லலாமோ? என்ன - சிலர்க்கு இத்யாதி. திரளவும்என்றது - “கோளி:ழைத்தாமரையும்” இத்யாதியைப்பற்ற. “நிற்றி முற்றத்துள்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்திரீத்வத்துக்குப்போராது என்றது. எங்களை நோக்கக்கடவதாயிருப்பதொரு ஸ்வலாவமென்றது - எங்கள்வார்த்தைகேட்டு எங்களுக்கு லவ்யையாயிருப்பதொரு ஸ்வலாவமென்றபடி. நாங்களும் நலியவில்லையோ? எங்கள்வழியே யொழுகவொண்ணாதோ? என்ன-இனித் தாலா இத்யாதி. உறைத்ததிலே - ப்ரஸவலயானதிலே யென்றபடி. “அன்னைமீதசையென்றங்கட்கே” என்றத்தைப்பற்ற - ஆனபின்பு இத்யாதி. ஸ்வாபதேசத்தில் இது ஆவதேதென்ன - ஸர்வேஸ்வரனுடைய இத்யாதி. அதுதன்னில் - குணந்தராநுவதத்தில். ஏறின அம்சம் - அதிகாட்சம், மற்றையிடங்களில் இப்படியன்றே? என்ன - அல்லாத இத்யாதி. அல்லாதவிடத்தில் - உருவுவேளிப்பாடல்லாத இடத்திலென்றபடி. ப்ராயேண என்னைகையாலே - மற்றைத்திருவாய்மொழிகளிலே ஓரோ

வாசியேன் ? என்னில்; அதில் - பரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிருக்கும், இங்கு - அப்ரீதி மிக்கிருக்கும். திருக்கண்களிலழகை “இணைக்கூற்றம்” என்னும்படியாயிற்று இங்கு வாயகத்வத்தில் உறைப்பிருக்கும்படி.

முதற் பாட்டு.

ஏழையராவியுண்ணும் இணைக்கூற்றங்கோலோவறியேன்
ஆழியங்கண்ணப்பிரான் திருக்கண்கள்கோலோவறியேன்
சூழவுந்தாமரைநாண்மலர்போல் வந்துதோன்றுங்கண்டிர்
தோழியர்காளன்னையீர்! என்செய்கேன்? துயராட்டியேனே.

ஆ.—பாமபுருஷ ஸம்ப்ரஸைஷாபேக்ஷவநிதாஜந ப்ராணஹாரி ம்ருத்யுபுகளமோ ? அன்றியே, ஆயதஅதிரமணீய விலோசந விஜித ஸகலலோகஞான எம்பெருமானுடைய திருக்கண்கள்கோலோ ? அறிகுறிலேன் ; அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே சூழவந்து தோன்றி என்னை வாயியாபின்றன; தோழியர்கள் ! அன்னையீர் ! என்றும் து:கமேபடப்பிறந்ததனாகாதேயென்று, “ஹாராசிஹாலக்ஷணஹாலஸூரீஞ்சுஹாராசிசாதஸஹஜெஜநந்யூ” என்று அபேராகவநிகையில் பிராட்டி கூப்பிட்டாற்போலே கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகுவந்து தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[ஏழையென்று தொடங்கி] - சபலைகளான பெண்களை முடிப்போமென்று க்ருதஸங்கேதராய் வந்தார் இரண்டும்க்ருத்யுக்களோ? அறியேன். [ஆழியென்றுதொடங்கி] - கடல்போலே அழகிய திருநிறத்தையுடைய சூஷ்ணனுடைய அழகாலே ம்ருத்யுக்களிலுங் கொடிதான திருக்கண்கள் கொலோ? அறியேன். திருவாழியையுடையனாய் உபகாசரீலஞான க்ருஷ்ணனுடைய கண்கள்கொலோ? என்றமாய். [நாண்மலர்போல்] - ஸம்ப்ரஸைஷாபேசாயிற் செவ்வி.

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்கள் தன்னை நலிகிறபடிச் சொல்லுகிறாள்.

ஏழையர் - (சபலைகளான) பெண்பிறந்தாருடைய, ஆனி - ப்ராணனை, உண்ணும் - க்ரஸிக்கக்கடவதாய், இணை - (ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்தியான) இரட்டை, கூற்றங்கொலோ - ம்ருத்யுவோ ? அறியேன் - (பாதகத்வத்தாலே கண்ணெனது) அறுதிபட்டமாட்டுகிறிலேன்; (அங்கனன்றியே), ஆழி - ரத்நாகரம்போலே, அம் - (அபரிச்சிதந) விலக்ஷணஸ்வஹாவனாய், (என்னோடு ப்ரதமத்திலே), கண்ணன் - விதேயனாய், பிரான் - (ஸம்ப்ரஸைஷித்து உபகரித்த) க்ருஷ்ணனுடைய, திரு - விலக்ஷணமான, கண்கள் கொலோ - திருக்கண்கள்தானோ? அறியேன் - (தர்ஸனீயதையாலே ம்ருத்யு

பாட்டுக்களிலே உருவுவெளிப்பாடுண்டென்றபடி. “மிக்கிருக்கும்” என்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - திருக்கண்கள் இத்யாதி.

வென்று) அறுதியிட மாட்டுகிறிலேன்; குழவும் - (அதலப்போகவொண்ணாதபடி) சுற்றும், தாமரை - தாமரைநீறுடைய, நாண்மலர்போல் - செவ்விப்பூப்போலே, வந்து - வந்து, தோன்றும் - தோன்றாநின்றது: கண்டர் - காணுங்கோள்; தோழியர்கள் அன்னைமீர் - (ஆந்தாக்லேஸாம்அறியாதே அந்தாங்கரான) தோழிமாரோடு (ப்ரக்ருதியறிந்து பெற்று வளர்த்த) தாய்மாரோடு வாசியற நியமிக்கிறவர்களே! துயராட்டியேன் - (ஸ்வஸம்வேத்யமரண) க்லேஸத்தையுடைய நான், என் செய்கேன் - (க்லேஸநிலநுத்திக்கு) என்ன பரிஹாரம் பண்ணுவேன்? தோன்றுகிற திருக்கண்களை மறைக்க மாட்டேன்; கிட்டி அறுவகிக்கமாட்டேனென்று கருத்து.

இ. - முதற்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகுநலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[ஏழையராவியுண்ணும்] - "ஆசைப்பட்ட விஷயம் கிடையாது" என்றாலும்

மீளமாட்டாத சபலைகளுடைய ப்ராணனை முடிக்கும். ராமஸரம்போலே, ஒப்பனை குறியழியாதிருக்க ப்ராணனைத் துணிக்கும். புருஷர்க்கும், பருவம்நிரம்பி ஹிதஞ் சொல்லும் ஸ்த்ரீகளுக்கும் வாயையிலலை. [இணைக்கூற்றக்கொலோ] - "ஒருமருத்யுவாலே முடிக்கவொண்ணாது" என்று, இரண்டு ம்ருத்யு க்ருதஸங்கேதிகளாய் வந்தாற்போலேபாயிற்றிருக்கிறது. [அறியேன்] - "சபலைகளையே நலியவேணும்" என்னும் நிர்வந்யமில்லையே; உம்ஸாஹிவிதாவஹாரியுமிதே. [ஆழிஇத்யாதி] - அன்றியே, பெண்பிறந்தாரை நலியுமவைதானேயோ? உபகாஸீலனான ஆஷ்ணனுடைய கடல் போலேயிருந்துள்ள திருக்கண்கள் என்னுதல்; கடல்போலே ஸ்ராமஹாமான நிறத்தை யுடையவனுடைய திருக்கண்கள் என்னுதல்; கையிலே திருவாழியையுடையவனுடைய திருக்கண்கள் என்னுதல். [அறியேன்] - "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தாமரைக்கண்" என்றிறே, இவள் ப்ரதிபத்தி யிருப்பது. முதல்உறவு பண்ணினவைதானே யிறே இப்போது வாய்கமாயிருக்கிறது. ஒன்றை நிர்ணயிக்கமாட்டாமையாலே அறியேன் என்கிறாள். ஆனால், தப்பப்பார்த்தாலோ வென்னில்? - [குழவும் தாமரைநாண்மலர்போல்] - பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் அதுவேயாய், இருய்க்கப் பார்த்தவிடத்தே வந்துநிற்கும். நாண்மலரென்று ஸம்ஸ்லேஷ ஐஸாயிற் செவ்விபைச் சொல்லுகிறாள். "நெவஹஸாநுஸகாநு" என்று பிரிந்தபின்பு அத்தலையிலுள்ளதறியாளே. [வந்து தோன்றும்] - உருவுவெளிப்பட்டாலே வந்ததென்று இருக்கிறாளல்லள்; அத்தலையாலே வந்தது என்றிருக்கிறாள். [கண்டர்] - ப்ரத்பக்ஷிக்கிற இவ்வரயத்துக்கு உபதேஸம் வேணுமோ? உங்களுக்குத் தோற்றுகிறதில்லையோ? [தோழியர்கள் அன்னைமீர்] - "தோழிமார்க்குச் சொல்லக்கடவது, தாய்மார்க்கு மறைக்கக்கடவது" என்கிற விவேகம் நடையாடாத ஐஸாவிஸேஷத்தைச் சொல்கிறது. [என்செய்கேன்] - இருய்க்கப் பார்ப்பேனோ, அறுவகிக்கப் பார்ப்பேனோ? [துயராட்டியேன்] - "ஆநஹஸாஹொணாலி காமுஸிஹெதிகு தஸம்" என்றிருக்குமது தவிரந்து. "கவஸூரிதாஹாஹுஷு" என்கிறதுவே தலைநின்றது.

ஈடு. - முதற்பாட்டு. இம்முகத்துக்கு நேத்பூதர் நாம்அன்றோஎன்று முற்பட, திருக்கண்களிலழகுவந்து தம்மை நலிகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

முதற்பாட்டு. - ஏழையர் இத்யாதி. "திருக்கண்கள்கொலோவறியேன்" என்றத்தைப் பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - இம்முகத்துக்கு இத்யாதி. இந்தமுகத்துக்கும், இப்பாதேஸத்துக்கும் இதி அயர்த்ததவயம், நேத்பூதர் - கண்ணனவர், ப்ரதாநபூதர் இதி அர்த்ததவயம்.

[ஏழையராலி இத்யாதி] - ஓரோவிஷயங்களிலே சாபலத்தைப்பண்ணி, அவைபெருவிடில் யரிக்கமாட்டாத அவலைகளுடைய ப்ராணன்களை முடிக்கிற ம்ருத்யுக்கள் இரண்டோ? பிரிந்து ஆற்றுமையை விளைத்தவனுக்குமன்றிக்கே, “இது ஆகாது” என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்கும் பருவங்கழிந்த தாய்மார்க்கு மன்றிக்கே, அவலைகளையே முடிப்பன இரண்டு கூற்றமோ? தன்கண்ணழகு தான் அறிகிறிலனே! தன்னையும் நலிந்ததாகில் வாரானோ? கண்ணாடிப்புறத்திலுங் கண்டறியானோ? [ஆவியுண்ணும்] - ராமபுரம்போலே, ஒப்பனே குறியழியாதேயிருக்க உயிரை முடியாநின்றது. [இணைக்கூற்றங்கோலோ] - ம்ருத்யுக்களிருவர் தங்களிலே க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாற்போலேகாணும் திருக்கண்களிலழகு வாய்கமாகிறபடி. [அறியேன்] - அறியேனென்பானென்? என்னில், - ம்ருத்யுக்களிருவர் க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாலும் அவலைகளையே நலியவேண்டும் நிர்ப்பந்த மில்லையே; (‘உயர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்’ இறே.) அத்தாலே சொல்லுகிறது. [ஆழியங்கண்ணிராந்திருக்கண்கள் கோலோவறியேன்] - அன்றிக்கே, பெண்பிறந்தாரையே நலியக்கடவவானவை தாமேயோ? அல்பம் அண்ணியாரே வாய்கராமன்று தப்ப விரகில்லை, இப்படி முதலுறவபண்ணிப் பொருந்தலிட்ட இத்திருக்கண்கள்தானேயோ? உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய கடல்போன்ற கண்களென்னுதல், கடல்போலே ப்ரமஹரமான வடிவையுடைய உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்களென்னுதல். [அறியேன்] - இதுக்குமுன்பு பிரிந்தறியாமையாலே திருக்கண்கள் வாய்கமாமென்று வ்யுத்பத்தியில்லை. “உயர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்” என்றிறே கேட்டிருப்பது? இக்கடாக்கமே யாரகமாகவிறே லோகமண்டிய ஜீவிப்பது. நாம் கேட்டிருந்தபடியன்றிக்கே இரானின்றது, இப்போது காண்கிறபடி. ஆனால், தப்பினாலோ? என்னில், - [குழவும் இத்யாதி] - மூலபலத்தினன்று பார்த்த பார்த்த விடமெல்லாம் பெருமானே யானொற்போலே யாயிற்று; ராமபுரத்துக்கு ராக்ஷஸர்க்குத் தப்பலாமன்றுயிற்று, இக்

ஸ்தரீகா என்றோதே, “ஏழையர்” என்று விசேஷித்ததுக்குஹாவம் - ஓரோவிஷயங்களிலே இத்யாதி. “ஏழையர்” என்றத்தால் வ்ய. வருத்தி - பிரிந்து இத்யாதி. அவனுக்கு வாயை யில்லையென்று தான் அறிந்தபடி எப்படியென்ன - தன்கண்ணழகு இத்யாதி, கண்ணழகு - கண்ணாழகால்வந்த வாயையென்றபடி. அறிந்தாலேவென்ன - தன்னையும் இத்யாதி. தன்கண்ணழகு தனக்குத்தெரிய பாஸக்தியுண்டோ? என்ன - கண்ணாடி இத்யாதி. “ஆவியுண்ணும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ராமபுரம் இத்யாதி. * உயர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்ணை, “இணைக்கூற்றம்” என்பானென்? என்ன-ம்ருத்யுக்கள் இத்யாதி. “அறியேனென்பானென்? கூற்றமென்று நிர்ப்பந்தாலோ என்னில்” என்று கூட்டுவது. “அத்தாலே” “அறியேன்” என்று சொல்லுகிறது என்றபடி. “கண்ணிராந்திருக்கண்கள்” என்றதுக்குஹாவம் - அன்றிக்கே பெண்பிறந்தாரையே இத்யாதி. நலிகிறதசையிலே “பிரான்” என்பானென்? என்ன - அல்பம் அண்ணியாரே இத்யாதி. அதாவது - ப்ரதிகூலன் வாய்களுனால் உபாயத்தாலே தப்பலாம்; அதுகூலன் வாய்களுனால் தப்பப் போகாது என்றபடி. இத்தால் - உபகாரகனைப்போலேயிருந்து வாதகனாகிரு நென்றபடி. ஸம்ஸ் லேஷாகந்தாம் விஸ்வேஷிக்கையாலே - அல்பம் அண்ணியார் என்கிறது. “திருக்கண்கள்” என்று நிர்ப்பய்யாதே, “அறியேன்” என்பானென்? என்ன - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. பிரிந்தறியாவிட்டால் கேட்டறியவில்லையோ? என்ன - உயர்க்கெல்லாம் இத்யாதி. ஸர்வப்ராணிகளையும் தாயாய்க் கொண்டு அளிக்கின்ற, குளிர்ந்த தாமரைபோன்ற கண்களை உடையவனே! என்று ஸப்தார்த்தம், திருமொழி, ஏழாம்பத்து, முதல்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, “தாயாய்” இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - இக்கடாக்கமே இத்யாதி. “குழவும்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - மூலபலத்தின் இத்யாதி. “தாமரைகாண்மலர்” என்றதுக்குஹாவம் - ராமபுரத்துக்கு இத்யாதி. திருக்கண்கள் எங்கும் பாக்

இத்தைத் தப்பப்பார்ப்பதோ, அருவலிக்கப் பார்ப்பதோ, எத்தைச்செய்கேன்? [துய ராட்டியேனே] - “சூதகஜம்ஸு ஹணொவிஜா தஸிஹ கிகு தஸுத” (ஆந்தம் ப்ரஹ்மணோவித்வாக் நபிபேதிதஸ்சந) என்று இருக்கவேண்டியிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே, “ஸவஸூதக-ஹொதூவூ” (அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்கிறபடியே பழைய க்லே ஸமேஸித்திக்கும்படி ஆயிற்றே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஆட்டியுந்தூற்றியும்நின்ற அன்னைமீரென்ன நீர்நலிந்தேன்?
மாட்டோர்கற்பகத்தின் வல்லியோகொழுந்தோ அறியேன்
நட்டியவெண்ணெயுண்டான் திருமுகுக்கு என தாவியுள்ளே
மாட்டியவல்லிளக்கின்கடராய்நிற்கும்வாலியதே.

ஆ.—(ஆட்டியும்) - ஸௌரப்யோபாபாசமாப்க்கொண்டு முளைத்தெழுந்த கற்பகத்தினுடைய கோமளமான வல்லியோ? அன்றிக்கே, அதினுடைய கொழுந்தோ? அதுவுமன்று, நட்டியவெண்ணெயுண்டான் திருமுகுக்கு; அந்த வெண்ணெயுடைய திவ்ய வாஸநாவாஸிதமான அத்திருமுகுக்கு, என்னுடைய ஆத்மாவினுள்ளே ஆரோ பிதமாய், மஹத்தாயிருப்பதொரு விளக்கினுடைய ஜ்வாலையோலேசின்று தவிர்பா நின்றது; அவ்வளவுமன்று, அகிலும் வாயுகமாயிராநின்றது; என்னை அலைத்துக்கொண்டு எங்கும் கோஷித்துநின்று என்னை வாயித்தால், அன்னைமீர் உங்களுக்கு என்ன ப்ர யோஜன முண்டென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருமுகிலழகு தன்னை நலி கிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[ஆட்டியென்று தொடங்கி] - அன்னைமாரான நீங்கள் என்னை அலைத்தும் பிறர்க்குக் குற்றங்களைச் சொல்லியும் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? [மாட்டென்றுதொடங்கி] - கண்ணின்பாடே அதின் நீர்மையாலே வளர்ந்து ஒழுகு நீண்டிருக்கையாலும், ஸ்ரத்தையாலும், ‘கற்பகக்கொடியோ? அதின்கொழுந்தோ?’ என்று துணியமாட்டுகிறிலேன். [நட்டியவெண்ணெயுண்டான்] - உருவுவெளிப்பாட்டிலே இவர்க்கு வெண்ணெய்நாற்றம் உபலப்யமாகிறபடி. [மாட்டியவென்று தொடங்கி] - ஏற்றிய பெருவிளக்கின் ஒளியை யுடைத்தாய்நின்று அவ்வளவுமன்றிக்கே அற வலிதாய் நலியாநின்றது.

ப.—அந்தரம், ஆபுரிதருடைய தாவ்யத்தில் அஹிசீவஸத்தாலே நவ நீதசோரண க்ருஷ்ணனுடைய நாஸாதண்டமானது என்னென்குக்குள்ளே ப்ரகாசியா நின்றதென்கிறாள்.

அன்னைமீர் - (ப்ரியபரைகளான) தாய்மாரா யிருக்கிற, நீர் - நீங்கள், ஆட்டியும் - (ஹிதஞ்சொல்லி) இருந்தவிடத்திலிராதபடி பண்ணியும், தூற்றியும் - (புறம்பே)

“சூழவும்” என்மையாலே - தப்பப்போகாதென்றபடி. பழைய க்லேஸமே என்றது - விஸ்வேஷ க்லேஸமே என்றபடி. க்லேமேணுவயடி.

பழிதூற்றியும், தின்று - (ஒருபடிப்பட) தின்று, என்னை - என்னை, நலிந்து - நலிதெத் தால், என் - என்னப்ரயோஜநமுண்டு? (உங்கள் நலிவும் மலியாமைக்கடி), மாட்டு - பரிஸரத்திலே, உயர் - ஒங்கியிருப்பதொரு, கற்பகத்தின் - கற்பகத்தினுடைய, வல் லியோ - கொடியோ, கொழுந்தோ - கொழுந்தோ, அறியேன் - அறிகிறிலேன்; ஈட் டிய - (கடைந்து) திரட்டிவைத்த, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, உண்டான் - (கள விலே) அமுதுசெய்தவனுடைய, திருமுக்கு - திருமுக்கானது, எனது - என், ஆவி யுள்ளே - நெஞ்சக்குள்ளே, மாட்டிய - தூண்டப்பட்டு, வாலியது - பெருத்து, வல் - ஸ்த்திரமான, விளக்கின்சுடராய்கிற்கும் - தீபஜ்வாலையோலே ப்ரகாசயாநின்றது. ருஜுவாகையாலே - கொடியென்னவுமாய், அது அசைந்து ஒங்கின தலையையுடைத் தாகையாலே - கொழுந்தென்னவுமா யிருக்கிறது. வாலிமை - பெருமை, மாட்டிய - தூண்டின. வன்மை - ஸ்த்தைதர்யம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தோழிமார் இவள்பருவமாகையாலே நோ வறிந்து அலைக்கத்தவிரந்தார்கள்; அன்னைமார், தங்கள் அலைக்கிற வதுக்குமேலே திரள் களிலேயும் சொல்லப்படுக்கார்கள்; அவனுடைய திருமுக்கிலழகு திருக்கண்களினருகே நின்று என்னை வாயியாநின்றது என்கிறாள்.

[ஆட்டியும் தூற்றியும்] - ஆட்டுகையாவது தாங்கள் ஹிதம் சொல்லியலைக்கை. தூற்றுகையாவது - பிறர்க்கும் குற்றங்களைச் சொல்லுகை. [தின்று] - ஒருகால் அச்ச முறுத்தி மீட்க யதநம்பண்ணினால், அதுமலியாதொழிந்தால் தவிரவிதே யடுப்பது. [அன்னைமார்] - பித்ராதிசுள் சொல்லக்கடவ ஹிதத்தை, ப்ரியமேசெய்து போரக்கடவ ரீங்கள் சொல்லுகிறதென்? [என்னை] - ஒருகால்சொன்னால் மீளாத என்னை. [நீர்நலிந் தென்] - ப்ரியத்தைஒழியக் குற்றங்களைச் சொல்லி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு. நாங்கள் எத்தைச்செய்தால் ப்ரயோஜநமுண்டு? என்ன; [மாட்டுயர் இத்யாதி] - இஸ்ஸம்பாயத்தை அறுத்துத் தர வல்லிகோளாகில் ப்ரயோஜநமுண்டு. கண்ணின்பாடே, "உந்நஸுழ" என்கிறபடியே உயர்ந்த; உடலினருகே, அதுஊற்று வளர்வதொரு கொடிபோலே, அதின் நீர்மையாலே வளர்ந்ததொரு சுற்பகக்கொடியோ? ஒழுகு நீண்டிருக்கையாலே கொடி யென்னவுமாய், ப்ரத்தையாலே கொழுந்தென்னவுமாயிராநின்றது. ஸர்வபூஸாம்பயத் தாலே "இன்னது" என்று நிர்ஸயிக்கலாயிருக்கிறதில்லை. எங்களிற்காட்டில் இவ்விஷ யத்திலே அவ்வாறுஹித்த நீ சொல்லிக்காணாய் என்ன, [ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான் திரு முக்கு] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே வெண்ணெய்காற்றமும் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறதாயிற்று இவளுக்கு. ஆழிநிதஸ்பர்ஸமுள்ளதொரு த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாததாய், களவிலே இழந்து பிடியுண்டால் அத்தை இல்லை செய்கைக்காக முகத்திலே வெண்ணெயைப் பூசுமே; அவ்வெண்ணெய் காற்றமும் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறபடி. நாங்கள் காண்கிறிலேமீயென்ன: [எனதாவியுள்ளே] - என்ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [மாட்டியவல்லிளக்கு இத்யாதி] - சுடர் வெட்டின பெருவிளக்கின் ஒளியையுடைத்தாய், வலிதாய் நலியாநின்றது. "ஏற்றிய பெருவிளக்கு" என்று ஒருதமிழன் சொன்னான். விளக்குக்குப் பெருமையாவது - இவ ளாற்றாமை கண்டாலும் ப்ரஜ்வலியாநிற்கை; வலிமையாவது - க்ஷணிகமாய் ப்ராதேஸரி கமாயிருக்கிறஇது ஏகரூபமாய் எங்குமாய் நின்றநலிகை.

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “இரண்டுக்கும் நடுவே நாம் இருக்க இவை முற்பகையாவதென்? அத்தனையோ நம்முக்குவலி?” என்று திருமுக்கிலுழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

[ஆட்டியும் தூற்றியும்] - ஆட்டுகையாவது - தாந்தாம் பழிசொல்லி அலைக்கை. தூற்றுகையாவது - பிறருமறியப் பழிசொல்லுகை. “அச்சமுறுத்தி மீட்கலாமோ?” என்று ஒருகால் அலைக்கை ப்ராப்தயிறே; அங்ஙனன்றிக்கே [நின்று] - முன்புசெய்ததுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனம் காணாதிருக்கச்செய்தேயும் விடாதேநின்று [அன்னைமீர் என்னை நீர் நலிந்தேன்] - ஹிதத்திலே நடக்கும் பித்ராதிக்கைப்போலே என் ப்ரியத்திலே நடக்கும் நீங்கள் என்னை நலிகிறதென்? என்னுகப்பே பேறாக நினைத்திருக்கக்கடவ நீங்கள் நலிகிறதென்? [நலிந்தேன்] - அந்த உருவுவேளிப்பாட்டைப் பரிகரிக்கலாமென்றோ, என்னை மீட்கலாமென்றோ? ஒருப்ரயோஜனமில்லாததிலேயும் ப்ரவர்த்திக்கக்கடவதோ? அவனுடைய முக்குவலி இருக்கிறபடியையும் அறிந்து நீங்கள் என்செய்யப்படுகிறீர்கள்? ‘நாங்கள் சொல்லுகிற ஹிதவசனத்துக்கு ஒருப்ரயோஜன மில்லையே, என்செய்தால் ப்ரயோஜனமுண்டு’ என்ன- [மாட்டியார் இத்யாதி] - வல்லிகோளாகில் இஸ்ஸம்ஸயத்தை அறுத்துத் தாருங்கோள். மாடு - அருகு. கண்ணருகென்றபடி. ஒருகடலருகே அக்கடலாற்றே தாரகமாக வளருகிற தோரு கோடிபோலேயாயிற்று, திருக்கண்களருகே திருமுக்கிருக்கிறபடி. [உயர்] - “உவ வஸு” (உந்நஸம்) என்கிறபடியே. [கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ] - ஒழுதுநீட்சியாலே கோடியென்னவமாய், ஸ்ரத்தை மாறாமையாலே கொழுந்தென்னவமாய் இரா நின்றது. அறியேன் என்கிறது - “இன்னது” என்று நிர்ஸயிக்க அரிதானையாலே: ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. [நட்டிய இத்யாதி] - எங்களுக்கு அறியப்போமோ? இதிலே உட்புகரின்று அறுபவிக்கிற நீ பின்னைச் சொல்லாய்என்ன, [நட்டிய இத்யாதி] - அங்குலஸ்பர்ஸமுள்ள

இரண்டாம்பாட்டு — ஆட்டியும் இத்யாதி. “திருமுக்கு” என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - இரண்டுக்கும் இத்யாதி. முக்குவலி என்றது - மூச்சென்று ரஸோக்தி; மூக்கென்று பேரையுடைய நம்முடைய வலியென்று ஸ்வலாவர்த்தம்.

“நின்று” என்றதுக்குவாவம் - அச்சமுறுத்தி இத்யாதி. உத்தார்த்த விவரணம் - முன்பு செய்ததுக்கு இத்யாதி. இத்தனைகளும் தோழிமாரை ப்ரியபரைகளாகவும், தாய்மாரை ஹிதபரைகளாகவும் சொல்லிக்கொடு போத்தான்; இப்போது பித்ராபேஷயா தாய்மாரை ப்ரியபரைகளென்கிறான். ஹிதத்திலே இத்யாதி. “நீர்” என்றதுக்குவாவம் - என்உகப்பே இத்யாதி. “என்” என்கிறது - கோடித்வயாவலம்பியாகையாலே, உங்களுக்கு நலிகைக்கு ஒருப்ரயோஜன மில்லையென்று ஸ்வர்த்தாம் - அந்தஉருவு இத்யாதி. விவரணம் - அவனுடைய இத்யாதி. “வல்லியோ கொழுந்தோ அறியேன்” என்ற அவர்கள்முன்னே ஸம்ஸயிக்கிறதுக்குக் கருத்து - இத்தை நிர்ஸயித்துத் தாவேணுமென்றாகையாலே, அத்தைப்ரஸம் ப்ரதிவசனபேண அருளிச்செய்கிறார் - நாங்கள் இத்யாதி வாய் தவயத்தாலே. தாருங்கோள்-ஸம்ஸயத்தை அறுத்தத்தருகை ப்ரயோஜனமென்றபடி. வெளாடுகு பாசு-நாவாஸு, “ஸாஸிவ்விதங்கொசுமணசு-ஹவஸம் உவாடவாஸு விவ்விதாஸு” உதி. “வல்லியோகொழுந்தோ” என்கிற ஸம்ஸயத்துக்கு ஆபாடிசுயர்மமென்ன - ஒழுது இத்யாதி. ஒழுதுநீட்சி - ஸாஸ்த்ரவிர்த்தமான ஆகாரதார்த்தம். நிர்ஸயிக்கப்போகாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே என்ற. “நட்டியவெண்ணெயுண்டான்” என்ற விஸேஷித்ததுக்குவாவம் - அங்குலஸ்பர்ஸம் இத்யாதி. நட்டிய - திரட்டின. கோண்டி - களவு.

தாவ்யத்தாலல்லது யரிக்கமாட்டாதே வேண்ணெய் களவுகாணப்புக்குக் கொண்டியிலே பிடியுண்டு, பின்பு அதை இல்லைசெய்கைக்காக முகத்திலே தடவிக்கொள்ளுமே; அவ் வேண்ணெயிலே முடைநாற்றமும் உருவுவேளிப்பாட்டிலே தோற்றுகிறதாயிற்று இவளுக்கு. அப்போதை முடைநாற்றம் உபலப்தமாம்படியாயிற்று உருவுவேளிப்பாட்டில் மெய். நீ சக்ஷ பர்விஷயமாகச் சொல்லுகிற இது எங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லையீ! என்ன, [எனதாவியுள்ளே] - என் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே. [மாட்டிய] - சுடர்வேட்டிய என்னுதல், ஏற்றிய என்னுதல். [வல்லிளக்கின் சுடராய்] - (பெரிய விளக்கினோளியை யுடைத்தாய்) வீரஹத்தால் அவியாத விளக்காயிற்று. “ ‘ஏற்றியபெருவிளக்கு’ என்ற ஒருதமிழன் இட்டுவைத்தான்” என்று அருளிச்செய்வார். [நிற்கும் வாலியதே] - வலிதாய்நின்று கலியாநிற்கும். தீபமாகிறதுதான் சக்ஷணிகமுமாய் ப்ராதேஸிகமுமாயிறே யிருப்பது; இது அங்ஙனன்றிக்கே, எப்போதுமாய் எங்குமுண்டாய் இராநின்றது: ஸாதகத்வத்திலுறைப்பை அங்ஸந்தித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே இது. (மாட்டிய வாலியதான வல்லிளக்கின்சுடராய் நிற்கும். வாலிமை - பெருமை. வன்மை - ஸ்த்தைர்யம்.)

(2)

மூன்றாம் பாட்டு.

வாலியதோர்கனிகோல்? வினையாட்டியேன் வல்வினிகோல்?
கோலந்திரள்பவளக் கொழுந்துண்டங்கோலோவறியேன்
நீலநெடுமுகில்போல் திருமேனியம்மான்தோண்டைவாய்
ஏலுந்திசையுளெல்லாம் வந்துதோன்றுமேனின்னுயிர்க்கே.

ஆ. — (வாலியதோர்) - பக்வமாய் அம்ருதாஸமா யிருப்பதொரு கனியோ? அன்றிய, பாதகமாகையாலே ஸஹஜவிரஹவ்யஸகையாயிருந்த என்னுடைய மஹாபாபமோ? ஸௌந்தர்ய ஸாஸமுதாயமான பவளத்தினுடைய கொழுவியதாயிருப்பதொரு முறியோ? அனையெல்லாமல்ல; நீல மஹாவலாஹக ரமணீய திவ்யரூபனாவ னுடைய சாருதா பிப்ப ஸத்ருஸ்மான திருப்பவளம், ததீயதிவ்யரூப ஸௌந்தர்ய ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு என்னை முடிக்கைக்காக எல்லாத்திக்குகளிலும் வந்து தோன்றுகின்ற தென்கிறான்.

முடைநாற்றம் இப்போது தோற்றமோ? என்ன - அப்போதை இய்யாதி. உபலப்தமாம்படி - தோற்றம்படி. வன்மைக்கு அர்த்தம் - வீரஹத்தால் இய்யாதி. இவ்விடத்திலே - “அல்பாக்கி, ப்ரபலாக்கிமேலிட்டால் அவியும்; இங்கு வீரஹாக்கி ப்ரபலமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவியாதவிளக்காயிற்று” என்று அருளிச்செய்வார். “ஏற்றிய” என்றதுக்கு ஸ்வாதமாக, தமிழன் வீரவாஹம்-ஏற்றியபெருவிளக்கென்று இய்யாதி. “வல்லிளக்கு” என்றும், “வாலியது” என்றும் சொல்லுகிற புரருத்திக்கு பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - தீபம் இய்யாதி. எப்போதுமாய் என்றது - வன்மைக்கர்த்தம். எங்கும் என்றது - “வாலியது” என்றதுக்கு அர்த்தம். ஆக, வன்மைக்கு அர்த்தத்வயம், வாலியது - வலியதென்றபடி. எங்கும் உண்டாகக் கூடுமோவென்ன - ஸாதகத்வத்தில் இய்யாதி.

(2)

‘திசைகளெல்லாம்’ என்று பாடாந்தரம்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், திருப்பவளத்திலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [வாலியதோர் கனிகொல்] - விலகணமாயிருப்பதொரு பழமோ? [கோலமென்று தொடங்கி]-அழகினுடைய திரளான பவளத்தினுடைய ஸ்ரத்தையையுடைய முறியோ? அறிகிறிலேன். [நீலநெடுமுகிலென்று மேலுக்கு]-கறுத்துப் பெருத்திருக்கிற மேவம்போலே இருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய அழகுக்குப் பனைத்தொடையாகத் தோற்றுகிற திருப்பவளமானது, பார்த்த பார்த்த திக்கெல்லாம் என்னுடைய நல்லீவனை முடிக்கைக்காக வந்து தோற்றுகின்றது.

ப.—அந்தரம், ஸ்ராமளமான வடிவுக்கு பரவாமான அயர் மோனையானது பார்த்தபார்த்தஇடமெங்கும் தோன்றுகின்ற தென்கிறான்.

வாலியது - (போதுசெய்யாத) நன்மையையுடைத்தாய், ஓர் - (மென்மையாலும் நிறத்தாலும் இனிமையாலும்) அத்விதீயமாயிருப்பதொரு, கனிகொல் - பழமென்னலாயிருக்கிறதோ? வினையாட்டியேன் - (இப்பலத்தை அப்போதே அதுவணிக்கப் பெறுத) பாபத்தையுடைய என்னுடைய, வல் - (அதுபணித்துக்) கழிக்கஅரிய, வினைகொல் - பாபம் ஒருவடிவுகொண்டதாயிருக்கிறதோ? கோலம் - ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்ய ஸௌகுமார்ய ஸாமஸ்பா திகள், திரள் - திரண்டதொரு, பவளம் - பவளத்தினுடைய, கொழும் - கொழுவிதான, துண்டங்கொலோ - துண்டமென்னலாயிருக்கிறதோ? அறியேன் - (இன்னதென்று நிர்ந்தரித்து) அறியலாயிருக்கிறதில்லை; நீலம் - ஸ்ராமளமாய், நெடு - பெருத்த, முகில்போல் - மேகம்போலே, திருமேனி - அழகையுடைய னுன, அம்மான் - ஸ்வாமியுடைய, தொண்டை - தொண்டைப்பழத்தின் நிறத்தையுடைத்தான, வாய் - திருவதரமானது, ஏலும் - ஏன்றுகொண்டுபார்த்த, திசையெல்லாம் - திக்கெல்லாம், என் - என், இன் - இனிய, உயிர்க்கு - உயிரைநோக்கி, வந்து - வந்து, தோன்யம் - தோன்றுகின்றது.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அந்தவள்ளி கொழுந்துவிட்டுப் பூத்துப்பழுத்த பழமிருக்கிறபடி. திருப்பவளத்திலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [வாலியதோர் கனிகொல்] - பழங்கள் காலஞ்சென்றவாறே செவ்வி அழியக்கடவதாயிருக்க, ஏகரூபமாய் அத்விதீயமாயிருக்கிற பழமோ? அதினுடையஹோக்யத்தை போதுசெய்ததாகிலிறேன் என்றாமை போதுசெய்வது. [வினையாட்டியேன்] - ஹோக்யவஸ்து வாய்மாய்ப்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். அம்ருதம் நஞ்சாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன் [வல்வினைகொல்]-அதுவலிநாய்மல்லாத பாபமோ? நான் பண்ணினபாபம் திருவயரமாய்க்கொண்டு குடியேறிற்றோ? இத்தலையாற்பண்ணின பாபம் நிக்ரஹரூபேண அவன் பக்கவிலே கிடந்திறே வலப்ரடிமாவது? [கோலமித்யாதி] - அழகினுடைய திரளான பவளத்தின் ஸ்ரத்தையையுடைய முறியோ? முறி என்கிறது - முறிந்தபோதை அகவாயில் நெய்ப்புத் தோற்றி யிருக்கை. [அறியேன்] - நிர்ணயிக்கமாட்டுகிறிலேன். [நீலமித்யாதி] - திருவயரத்துக்குக் கூட்டுப்படை சொல்லுகிறது. கறுத்து அடரிசேத்யமான முகில்போலே யிருக்கிற நிறத்தை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தொண்டைபோலே யிருக்கிற திருவயரம். திருமேனிக்கும் தனக்குழுண்டான பனை என்னை நலிசைக்கு உறுப்பாயிற்று, பப்பார்த்தாலோ? என்னில், [ஏலமித்யாதி], பார்த்த திக்கெல்லாம் வந்து தோற்றுகின்றது. எதுக்காகவென்னில், என்னுடைய நற்சீவனைக் கொள்ளுசைக்காக.

எடு — முன்றும்பாட்டு. அது தன்முக்தவலிகாட்ட நாம் பேசாதேயிருந்தால், “அத்தனையோ இதின்வாய்வல்?” என்று நம்மை ஏசவர்களேன்று திருப்பவளத்திலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாலியதோர் கனிகொல்] - முன்பு பிஞ்சாய், அந்தரம் பக்வமாய், பின்பு அங் லவயோக்யமன்றிக்கே போவன சிலவலங்களுண்டிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருப்பதொரு கனியோ? அத்தலையில் ஹோக்யதை போதுசெய்யாமையாலே இத்தலையில் ஆற்றாமையும் போதுசெய்யாதே. [வினையாட்டியேன் வல்வினைகொல்] - ஹோக்யவஸ்து ஷாதகமாயிற்று, ஹோக்தாக்கள்பண்ணின பாபத்தாலேயிறே : அம்ருதமே விஷமாய்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய பாப மானது பக்வமாய்க்கொண்டு அங்கே குடியேறிற்றே? அங்கேகிடந்திறே இங்கு அநுலவிப் பிப்பது. லகவத்வியதத்தில் நிக்ரஹரூபேண கிடந்திறே இங்கு அநுலவிப்பிப்பது. கீரியை யாகையாலே செய்தபோதே நலித்துப்போமே. இவன்பண்ணின பாபத்துக்கு, தானே ஸ்வதந்த்ரமாய்கின்ற வலப்ரதமாகைக்கு ப்ராப்தியில்லையே. [வல்வினைகொல்]-அநுலவ விநாச்யமாகாதபடியான பாபமாயிற்று. [கோலந்திரள் இத்யாதி]-அழகுதிரண்டிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய ஸ்ரத்தையையுடைத்தான முறியோ? அறிகிறேன். முறியோ என் கிறது - புழுதி புடைத்திராமெக்கு; முறித்தவாயானது ஒளியுண்டாய் நெய்த்திருக்குமிறே. [நீலம் இத்யாதி] - இதுதான் என்றுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, இதுக்குமுன்பு ஷாதகமா யிற்றில்லையிறே; கூட்டுப்படைநின்றவாறே நலியாநின்றதாயிற்று. நீலமாய் ஹோக்யதை அளவிறந்திருந்துள்ள முகில்போன்ற வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. [தொண்டை வாய்] - தொண்டை - கோவை. கோவைப்பழம்போலே கனிந்து நெய்த்திறே திருப்பவ ளந்தான்இருப்பது. தன்னில்தான்உண்டானபகை பார்த்திருக்கிறதில்லையாயிற்று, இவகை

முன்றும்பாட்டு. — வாலியதோர் இத்யாதி. “தொண்டைவாய்” என்றத்தைப்பற்ற ரேஸாக்ஷியாக அவதாரிகை - அதுதன் இத்யாதி.

“வாலியதோர்கனிகொல்” - ஏகரூபமாயிருப்பதொரு கனியோ என்ற ஸப்தார்த்தம். வாலி யது - வலியது. வன்மையாவது - ஸ்த்ரைதர்யம். அதாவது - ஏகரூபமென்றபடி. “வாலியதோர்கனி” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - முன்புபிஞ்சாய் இத்யாதி. சிலபலங்கள் என்றது - எட்டிப்பழம் முதலானவை. இதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - அத்தலை இத்யாதி. போதுசெய்கை - முகுளிதமாகை. “வல்வினை” என்கைக்கு ஹேதவேதென்ன - ஹோக்யவஸ்து இத்யாதி. விவரணம் - அம்ருதமே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பாபத்தை இத்யாதி. பக்வமாய் - பலோர்முகமாய் என்றபடி. அங்கே குடியேறிற்றே - அவனிடத்திலே அதரமாகத் திரண்டதோ என்றபடி. தன்னாற்றாமையாலே சொன்ன வளவேயன்று, வாஸ்தவமான அர்த்தமும் அதுவேயென்கிறார் - அங்கேகிடந்து இத்யாதி. விவரணம் - லகவத்வியதத்தில் இத்யாதி. நிக்ரஹரூபேண கிடந்து அநுபவிப்பிக்கவேணுமோ, தானே ஸ்வ தந்த்ரமாக அநுபவிப்பித்தாலோ? என்ன - கீரியையாகையாலே இத்யாதி. அசேதரமாகையாலும் மாட்டாதென்ற பரிஹாரார்த்தம் - இவன்பண்ணின இத்யாதி. உன்மைக்கு அர்த்தம் - அநுலவ இத்யாதி. துண்டம் - முறி. ஸ்ரத்தை - ஸ்நிக்தவத. துண்டம் புழுதிபுடைத்திராதோ? என்ன - முறித்தவாய் இத்யாதி. நெய்த்திருக்கை - ஸ்நிக்தமாய்ப்பளபனத்திருக்கை. இதுதான் என்றது - திருப்பவளத்திலழகை. கூட்டுப்படையாவது - திருமேனியிலழகு. திருமேனியில் கறப்பும் பரஹாச மாய் ஸ்பர்த்தியாதே, கூடி நலியக்கூடுமோ? என்ன - தன்னில்தான் இத்யாதி. நலிவில்திரண்டும் ப்ரதாநமோ? என்ன - இரண்டேக்கும் இத்யாதி. ஒன்றேப்ரதாநமென்றபடி. அதாவது - திருமுகத்தி லழகைச்சொல்லுகிற ப்ரகாணமாகையாலே - திருவதாமே ப்ரதாநமாய், திருமேனியழகு கூட்டுப்

நலிகிறலிடத்தில். இரண்டுக்கும் சேர வன்னியமில்லையே. (வன்னியம் - ஸ்வாதந்தர்யம். ஒருவன்பக்கம் இருவர் பகையானால், இருவரும் ஸ்வாதந்தரானால் அவனை வேல்ல வொண்ணாது; ஆகையாலே, இருவரும் ஒருமிடறய் நலிவர்கள்; அப்படியே இங்கும்.) அவை நலிந்துகொடு தோற்றுகின்றதாகில் தப்பப்பார்த்தாலோ? என்ன; வாய்வலி தப்ப லாயோ இருக்கிற தென்கிறுள் மேல். [ஏலும் திசையுள்ளல்லாம்] - நானும் இவைநலியாத லிடந்தேடித் தப்ப விரகுபாராநின்றேன்: அவ்வோலிடங்களிலேவந்து தோன்றுகின்றது. பார்த்தபார்த்தலிடமெல்லாம் தானேயாய் இராநின்றது. தோன்றுகிறதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், — [என்னின்னுயிர்க்கே] - என்னுடைய நற்சீவனை முடிக்கைக்காக. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

இன்னுயிர்க்கேழையர்மேல் வளையுமினை நீலவிற்கோல்?
மன்னியசீர்மதனன் கருப்புச்சிலகோல்? மதனன்
தன்னுயிர்த்தாதை கண்ணபெருமான்புருவமவையே
என்னுயிர்மேலனவாய் அடுகின்றனவென்றுநின்றே.

ஆ — (இன்னுயிர்க்கு) - பரமபுருஷ ஸந்தர்ஸாதத்திலே லாலஸமான காமநி ஜாதத்தினுடைய ப்ராணணையே லக்ஷ்யமாக உடையவையாய், நம்மாய் நீலமாயிருப் பன இரண்டுவிற்களோ? அன்றிக்கே, மதனனுடைய ஸௌந்தர்யதிகேதநமான இக்ஷு கோதண்டமோ? இவையெல்லாமல்ல; ஸௌந்தர்யஸாரான மதனனுக்கு ஜம்மபூமியான புண்டரீகவிலோசநனுடைய புருவங்களே: இவை என்னுடைய ப்ராணன்களை எப்போ தும் பாதிக்கிறன என்கிறாள்.

ஒ. — நாலாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் நலிந்த நலிவுகளெல்லாம் ஸுகமென்னலாம்பட்டி விலக்ஷணமான இரண்டு திருப்புருவங்களும் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[இன்னுயிர்க்கென்று தொடங்கி] - நல்லஜீவனைக் கொள்கைக்கு அஸலைகள் பக்கலிலேவளைகிற இரண்டு நீலமான விற்களோ? அங்ஙனாகாதே வடிவோடேநின்ற அழ கையுடைய காமனுடைய கருப்புவில்லோ? [மதனென்று மேலுக்கு] - லோகத்தை யடையப் பிச்சேற்றும் அழகையுடைய காமனுக்குங்கூட உத்பாஷகனாயுள்ள க்ருஷ்ண னுடைய புருவங்களோ? என்ப்ராணணையே கணிசித்து என்றும் நின்று வாதியாநின்றன.

ப. — அநந்தரம், காமோத்பாதகனாய் ஸாக்ஷாந்மன்மதமந்மதனான க்ருஷ்ண னுடைய திருப்புருவங்களானவை என் ஆத்மாவை நலியாநின்றன என்கிறாள்.

பாட என்றபடி. கோவன்னியமில்லை - ஸமஸாத்ரமில்லை என்றபடி. மேலுக்கு தவதாரிகை - அவை நலிந்து இத்யாதி. "எல்லாம்" என்றதுக்கு ஊவம் - நானும் இத்யாதி வாக்யத்வயம். விவா ணம் - பார்த்தபார்த்த இத்யாதி. ஏலும் திசையுள்ளல்லாம் - தப்பயோக்யமான இடங்களெல்லாம். ஏலும் - யோக்யமான. திசை - இடம், திக்காதல். முடிக்கைக்காக என்றது - தாத்தர்யார்த்தம். உயிர்க்காகவந்ததென்று ஸப்தார்த்தம். (௩)

இன் - நல்ல, உயிர்க்கு - ப்ராணனை (அபஹரிக்கைக்காக), ஏழையர்மேல் - (சபலைகளான) பெண்பிறந்தார்மேலே, வளையும் - (தர்ணை) வளைந்து நலிவதான, நீலம் - நீலநிறத்தையுடைய, இணை - இரண்டு, விற்கொல் - வில் என்னலாயிருக்கிறதோ? (அங்ஙனன்றியே), மன்னிய சிர் - ஸ்த்திரஸெந்தர்யா திருண யுக்தனான, மதனன் - காமனுடைய, கருப்புச்சிலைகொல் - (காமுகரை நலியும்) கருப்புநிலை என்னலாயிருக்கிறதோ? மதனன்தன் - (அந்தக்) காமன்தனக்கு, உயிர் - ஸத்தாப்ரதனாப்க்கொண்டு, தாதை - உத்பாதகனாய், கண்ணன் - க்ருஷ்ணனான, பெருமான் - ஸர்வாதிகனுடைய, புருவமவையே - (தன்கைச்சார்ங்கமதுவேபோலும்) திருப்புருவங்கள் தாம்; என் - என், உயிர்மேலனவாய் - ஆத்மாவின்மேலே (அபிமுகங்களாய்க்கொண்டு), என்றும் - என்றும், நின்றே - (ஒருபடிப்பட) நின்று, அடுகின்றன - நலியாநின்றன. அவையே என்றது - முன்பு த்ருஷ்டாந்ததயா ஸங்கித்த வ்யக்திகளிற்காட்டில் வ்யாக்யாதவம் கனத்திருக்கையாலே.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “கீழுள்ள நலிவுகள் ஸுபம்” என்னலாம்பாட்டில் ஸ்ஷணமான திருப்புருவங்கள் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறான்.

[இன்னுயிர்க்கு] - நற்சீவனைக் கொள்ளுகைக்காக. [ஏழையர்மேல்]-அவலைகள்மேலேவளைகிற நீளமான இரண்டுநிற்களோ? திருக்குழலோசை காத்துக்கிடக்கிறுரையுறக்கிப் பெண்களை எழுப்புமாபோலே, இவையும் அவலைகள்மேலேயாயிற்று வளைகிறது. அத்தலையில் வுத்திபூர்வமாக வளைக்கிறூரில்லை: இத்தலையில் விஷயமில்லை. அகர்மகமாகவும் அகர்த்ருகமாகவும் வளையாநின்றது. [மன்னியவித்யாதி] - பெண்பிறந்தாரை நலியக்கடவ காமன்கையில் கருப்புநிலைலா? [மன்னியசிர்] - தேவர்கையில் உடம்புஇழப்பதற்குமுன்பு வடிவோடே நின்றஎழிலையுடைய காமன்கருப்புச்சிலைகொல்? பார்த்தார்க்கு ஆலாஸமாய், வ்யாக்யாதவம் விஞ்ஞியிருக்குமது. [மதனன் இத்யாதி] - அழகாலே லோகத்தையுடைய பிச்சேற்றும் காமனுக்கும் உத்பாதகனான க்ருஷ்ணனுடைய புருவங்களையாகவேணும்: க்ருஷ்ணஸம்பந்நுகொண்டு ராஜகுலமடிக்கும் காமனுடைய கையில் வில்லாகக்கூடாது. “தன்கைச்சார்ங்க மதுவேபோல் புருவ வட்டமழகிய” என்னுமவனுடைய புருவமேயாகவேணும். அவயாரணத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் ஆர்வாஸதேஹது என்னும்படி நலியாநின்றன. [இன்னுயிர்மேலனவாய்] - இருப்பு அவன் பக்கலிலேயாயிற்று. இவற்றுக்கு, நோக்கு என்ப்ராணனையே கணிசித்துநின்று. [அடுகின்றன] - கொல்லாநின்றது. [என்றுநின்றே] - நித்யமாய்நின்று நலியாநின்றன.

சுடு.—நாலாம்பாட்டு. “என்தான்! இங்ஙனே அதரோத்தரமாயிற்றோபோய்?” என்று திருப்புருவத்தி லழகு வளைந்துகொவேந்து கலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[இன்னுயிர்க்கு] - என்னுடைய நற்சீவனைக் கொள்ளுகைக்காக. [ஏழையர்மேல் வளையும்] - வளைப்பாரு மின்றிக்கே வளைக்கைக்கு விஷயமு மின்றிக்கே - அகர்மக

நாலாம்பாட்டு.—இன்னுயிர்க்கு இத்யாதி. “புருவமவையே” என்றத்தைப்பற்ற ரஸோத்தியாக அவதாரிகை - என்தான் இத்யாதி. அதரோத்தரமாயிற்றே - தாழ்த்ததே மேலாய்விட்டதோ என்ற ரஸோத்தி.

“இன்னுயிர்க்கு” என்றது - அதுகாதமன்ற. புருவத்தானே வளைத்திருக்கையாலே - வளைப்பாருமின்றிக்கே என்கிறது. விஷயமும் - லக்ஷ்யமும். “வளைப்பாரும்” இத்யாதியை வ்யுத்தரமமாக

மாகவும் அகர்த்ருகமாகவும் வளையாநின்றது. விஷய மில்லாமையாலே கர்மமில்லை, வளைப்பாசில்லாமையாலே கர்த்தாவில்லை. ஏழையர்மேலே வளைகிற நீலமான இரண்டு வில்லோ? “ஸக வாக நிஹவாவெ மூஹீக்வாஸகூ தாஸகெ” (ஸகாசாப நிபேசாபே க்ருஹீத்வாஸத்ருநாஸகே) என்னும்படியே. இந்தா, நுஸ்ஸுக்கு “அவலை களையே நலியவேணும்” என்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே. [மன்னியசீர் இத்யாதி] - பெண் பிறந்தாரையே நலியக்கடவதான காமனுடைய வில்லுத்தானேயோ? அதுதன்னிலும் ருதிரனாலே வடிவஇழப்பதற்கு முன்புத்தை அவன்கையில் வில்லாகவேணும். [கருப்புச் சிலைகொல்] - கண்ணுக்கு ஆலாஸமாய் வாதகத்வம் உறைத்திருக்கிறபடி. அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தால் வந்த ராஜகுலங்கொண்டு திரிகிறவன்கையில் வில்லுக்கு இத்தனை உறைப் புண்டாகமாட்டாது, அவன்தனக்குங்கூட ஐநகனான க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புருவங்கள் தாமே யாகவேணும். [மதனன் இத்யாதி] - * தன்கைச்சார்ங்கமதுவேபோல் புருவவட்ட மழகியவனுடைய புருவங்கள்தாமே யாகவேணும். ஆண்டாள்வார்த்தை இருக்கிறபடி யிறே. “தருமமறியாக்குறம்பனை” - தர்மமறியும்போது அறிவித்தகூத்தரியன் வயிற்றிலே பிறந்தவனாகவேண்டாவோ? யாதவர்கள் நேரே முடிசுவேதில்லையிறே. ஆந்ருஸம்ஸ்யம் இருக்கும்படி முதலிலே புதியது உண்டறியாதவனாயிற்று. ஸ்ரீநந்தகோபர், தம்முடைய ராஜ்யத்திலே முலையடியே நடந்து திரிவானோருபிள்ளையையாயிற்றுப் பெற்றது. “தன்கை

விவரிக்கிறார் - அகரீமகம் இத்யாதி. “கைகேயகூ, கைகேயகூ” என்கிறதற்கு வேறுபாடு பூர்வகமாக விவரணம் - விஷயம் இத்யாதி. “ஏழையர்” என்கையாலே - விஷயமில்லையென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - ஏழையர் இத்யாதி. “விற்கொல்” என்றது - இந்தா, நுஸ்ஸுக்களோ என்றபடி. அப்படி இந்தா, நுஸ்ஸு ஷோக்யமோ? என்ன - ஸக வாக இத்யாதி. கிஷிந்யாகாரணை, வஹா தீரோ ஹந-ஓரோ, ஸம்ஸரிக்கிறதென், அதுதானையென்னவொண்ணுதோ? என்ன - இந்தாத்ருநுஸ்ஸுக்கு இத்யாதி. “மதனன் கருப்புச்சிலைகொல்” என்றதுக்கு ஹவம் - பெண்பிறந்தாரையே இத்யாதி. “மன்னியசீர்” என்றதுக்கு ஹவம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி வடிவேடே, மன்னிய - பொருந்தின, சீர் - எழிலையுடைய, காமனென்று ஸப்தார்த்தம். யுத்தபரிகாமல்லாமையாலே ஆபாஸமான கருப்புச்சிலை வாய்காமமோ? என்ன - கண்ணுக்கு இத்யாதி. கீழெல்லாம் ஸம்ஸரித்து, “புருவமவைவே” என்ற நிர்ஸயிக்கிறதற்கு ஹவம் அருளிச்செய்கிறார் - அவனோட்டை இத்யாதி வாக்யத்வபத்தாலே. மன்னியசீர்மதனன் - ஸத்திரமான ஸைந்தர்யாதிகுணயுத்தனான காமனென்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். மதனன்தன்னுயிர்த்தாதைக் கண்ணபெருமான் - அந்த காமன்தனக்கு ஸத்தாப்ரதனய்க்கொண்டு உத்பாதகனாய் த்ருஷ்ணனான ஸர்வாதிகனுடைய என்ற உரையில் ஸப்தார்த்தம். திருப்புருவம், “சிலைகொல்” என்ற விகல்பிக்கும்படி விற்போலே இருக்குமோ? என்ன; ப்ரமாணம் - தன்கை இத்யாதி. காய்ச்சியார் திருமொழி. ஆண்டாள்வார்த்தை இருக்கிறபடியிறே என்றது - அல்லாதாரைப்போலன்றிக்கே, திருப்புருவத்திலழகை உட்புக்கு அது ஹவீத்தவன்வார்த்தை என்றபடி. பாட்டுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்வதாக ப்ரதீகோபாதாகம் - தருமம் இத்யாதி. “சூந்யஸம்ஸ்யுவரொயசிபு” என்றிருக்கையாலே, யர்மம் என்று - க்ருபையச் சொல்லுகிறது. “தருமமறியா” என்றவந்தாம், “குறம்பனை” என்ற விஸேஷிக்கிறவனுடைய ஹவம் - யர்மமறியும்போது இத்யாதி. ஸ்ரீவஸுதேவர் கூத்தரியானோ? என்ன - யாதவர்கள் இத்யாதி. “தருமம்” என்றது இன்னதென்றம், “அறியா” என்றதுக்கும் அர்த்தம்-சூந்யஸம்ஸ்யு இத்யாதி, “குறம்பனை” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸ்ரீநந்தகோபர் இத்யாதி. குறம்பனை - தீம்பனை, ஸர்வதா ஸாம்யத்தினுடைய உறைப்பை அருளிச்செய்யா நின்றகொண்டு அதக்கு ஸப்தநிர்வாஹம்

இத்யாதி" - கையிலே வில்லைக்கண்டால், 'முகத்திலே இருக்கக்கடவ அது கையிலே இருந்ததீ!' என்னலாம்படியா யிருக்கும்; முகத்திலே கண்டவாறே, 'கையிலே இருக்கக் கடவ இது முகத்திலே இருந்ததீ!' என்னலாயிருக்கும். "அதுவேபோல்" என்கிறதாயிற்று - ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. "புருவவட்டமழகிய" - "தருமமறியான்" என்று இழக்கவொண்ணாதபடியாயிற்று, வடிவழகு இருப்பது. "பொருத்தமில்லியை" - சிலபதார்த்தங்க ளுண்டிதே - நிறம் அழகியதாய்ப் பார்த்தவாறே, உபலோக யோக்யமன்றிக்கே யிருப்பன; அவைபோலே, வடிவழகேயாய், ஆசைப்பட்டார்பக்கல் ரஸந்தோங்கிலும் தோங்காறாயிற்று. "கண்டிதே" - அவனுக்குப் பொருத்தமில்லாவிட்டால், நமக்குப் பொருத்தமில்லையாகிலிதே விட்டிருக்கலாவது? அவன்பொருந்தாமை தமக்குத் தோடர்ந்துதிரிய மத்தனையாயிற்று. [புருவமவையே] - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள்தான் அங்குலமென்னும்படியாகவாயிற்று, இவை வாதகமாகிறபடி. [என்னுயிர்மேலனவாய்] - இருப்பது அங்கேயாயிருக்கச்செய்தேயும், நோக்கு என்மேலேயாய் இராரின்றது. * எங்கும்பக்கநோக்கறியாதிதே இருப்பது. [அகின்றன] - கொல்லாரின்றன. [என்றுநின்றே] - வாதகமாக நிற்கச்செய்தேயும் அரித்யமாயிருப்பன சிலபதார்த்தங்க ளுண்டிதே. இவை அங்ஙனன்றிக்கே என்றுமொக்க நின்று நலியாரின்றன. என்னை நலிகைக்காக நித்யத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டது; 'நித்யம் நித்யாக்ருதிதரம்' (நித்யம்நித்யாக்ருதிதரம்) என்கிறதுதானையிதே நல்கிறது.

(சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

என்றுநின்றேதிகழும் செய்யவீன்சுடர்வேண்மின்னுக்கோல்?
அன்றியென்னாவியடும் அணிமுத்தங்கோலோ? அறியேன்
குன்றமேத்தபிரான்முறுவல் எனதாவியடும்
ஒன்றுமறிகின்றிலேன் அன்னமீர்! எனக்குய்விடமே.

ஆ.—(என்றுநின்றே) - தோன்றிமாயாதே என்றும் நின்று விளங்காநின்று சிவந்தகடரை ஈனாநின்ற வெள்ளை மின்னோ? அன்றிக்கே, என் ஆத்மாவை நோவுபடுத்தாநின்றுள்ள அழகிய முத்துநிரைபோ? அறிகிறிலேன்; * கோவார்த்தகோத்த

காட்டுகிறார் - கையிலே இத்யாதி வாக்யதாயத்தாலே. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - அதுவே போல் இத்யாதி. நீர்மையில்லாவிட்டால் விடுமத்தனையன்றோ? என்ன - தருமமறியான் இத்யாதி. "புருவவட்டமழகிய" என்றத்தோடே, "பொருத்தமில்லியை" என்றத்தையுங் கூட்டிலாவும் - சிலபதார்த்தங்கள் இத்யாதி. பார்த்தவாறே - நிறமழகியதாய் என்று அவ்விப்பது. சிலபதார்த்தங்கள் என்றது - வட்டிப்பழத்தொடக்கமானவை. தோங்கான் - இரான். தோங்குகை - இருக்கை. பொருத்தமில்லாவிட்டால் "கண்டிதே" என்று - அதுகேட்பானென்? என்ன - அவனுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். "அவையே" என்ற அவயாரணார்த்தம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. அவன்முகத்திலே இராரிற்க, இவர்க்கு வாய்க்கமாகக் கூடுமோ? என்ன - இருப்பது இத்யாதி. இக்கோக்குத் தம்மேலேயோ? என்ன, ப்ரமாணம் - எங்கும்பக்கநோக்கு இத்யாதி. "நித்யம்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - நித்யம்நித்யாக்ருதி இத்யாதி. என்ஆத்மாவின்மேலே அஹிமுக்களாய்க்கொண்டு, என்றம் ஒருபடிப்பட நின்று நலியாரின்றன என்று ஸப்தார்த்தம்.

(சு)

ரணம்பண்ணி ஆழ்நிதர்பக்கல் அதுக்ரஹஸீலனான க்ருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னுடைய ப்ராணனை நலியாநின்றது; அன்னைமீர்! அவனுடைய திருவழகாலேவந்த நலிவைத் தப்பி உஜ்ஜீவிக்கலா மிடமொன்றும் அறிகிறிலே என்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னை மிகவும் நலியாநின்றது என்கிறாள். [என்றும் என்றுதொடங்கி] - தோன்றிமாயாதே என்றும் நின்று விளங்காநிற்பதுஞ் செய்து சிவந்த சுடரை யினுநின்ற வெள்ளைமின்னே? அன்றிக்கே என் ஆத்மாவை நோவுபடுத்தாநின்றாள் அழகிய முத்துநிரையோ? அறிகிறிலேன். [குன்றமென்றுதொடங்கி] - மோவர்த்தநோலுரணம்பண்ணி ஆழ்நிதர்பக்கல் அதுக்ரஹஸீலனான க்ருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னுடைய ப்ராணனை நலியாநின்றது; அன்னைமீர்! அவனுடைய திருவழகாலே வந்த நலிவைத் தப்பி உஜ்ஜீவிக்கலா மிடம் ஒன்றும் அறிகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், அநாயாஸேந கோவர்த்தநோத்தாரணம்பண்ணின க்ருஷ்ணனுடைய தாத்காலிக மந்தஸ்பிதமானது என்னை நலியாநின்றது; ஒதுங்கிப்பிழைக்க லாவதோரிடம் காண்கிறிலே என்கிறாள்.

என்றும் - என்றும், நின்றே - (ஒருபடிப்பட) நின்று, திகழும் - விளங்கக் கடவதாய், செய்ய - சிவக்க, ஈன் - ஈனாகிநிற்கிற, சுடர் - சுடரையுடைத்தான, வெண் - வெளுத்த, மின்னுக்கொல் - மின்என்னலாயிருக்கிறதோ? அன்றி - அன்றியே, என் - என், ஆவி - ப்ராணனை, அடும் - நலியக்கடவதாய், அணி - அணியாகநிரைத்த, முத் தங்கொலோ - முத்துக்களாயிருக்கிறதோ? அறியேன் - அறியிடமாட்டுகிறிலேன்; குன்றம் - கோவர்த்தத்தை, எடுத்த - எடுத்துநகித்த, பிரான் - மஹோபகாரக னுடைய, முறுவல் - (ரக்ஷணப்ரீதியாலே அப்போதுண்டான) முறுவலானது, எனது - என், ஆவி - ஆத்மாவை, அடும் - தபியாநின்றது; அன்னைமீர் - (இவ்வளவிலும் ஶ்ரிதஞ்சொல்லுகிற அன்னைமீர்! எனக்கு - எனக்கு, உய்விடம் - பிழைக்கலாமிடம், ஒன்றும் - ஒன்றும், அறிகின்றிலேன் - அறிகிறிலேன். திவ்யாவயவஸௌந்தர்யங்கள் தனித்தனியே வாயகமாமதொழிய, ஆர்வாஸகரமாயிருப்பதொன்றும் உண்டாயிருக்கிற தில்லையென்றுகருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “ஒரு தலையிலே ஒதுங்கிப் பிழைக்கவல்லியே” என்ன, ‘ஒதுங்க ஓரிடமில்லை’ என்கிறாள். க்ருஷ்ணனுடைய முறுவல் என்னை மிகவும் நலியாநின்றது என்கிறாள். [என்று நின்று இத்யாதி] - தோன்றிமாயாதே நித்யமாய் நின்று விளங்காநிற்பதாய், சிவந்த சுடரை ஈனாகிநின்ற வெள்ளைமின்னே? “சுவிநாஃஸாஃ” என்பார்களே இத்தை; என்னைநலிகைக்குஉறுப்பாக நித்யத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டது. திருமுத்தின் நிரை திருவயரத்தில் பழுப்பை ஈனாகுப்போலேயாயிற்றுச்சேர்த்தியழகு இருப்பது. [அன்றி] - அங்கனன்றியே, என் ப்ராணனை முடிக்கிற திருமுத்து நிரை தானேயோ? அறிகிலேன். [அணிமுத்தம்] - அணிவகுத்தேறினாற்போலே டுந்தபங்க்தி கள் வாயகமாயிருக்கிறபடி என்னவுமாம். கீழில் - திருமுத்தும் திருவயரமும்சேர்ந்த சேர்த்தி வாயகமானபடி சொல்லிற்று. அணிமுத்தமென்று - திருமுத்துக்கள் அந்யோந் யம் சேர்ந்த சேர்த்தி வாயகமானபடி சொல்லிற்று. [குன்றமெடுத்தபிரான் முறுவல்] - ‘மோவர்த்தநோர்த்தாரணம்பண்ணின உபகாரகனுடையமுறுவல் என்னுடைய ப்ராணனை

நலிவை மலையையேடுத்துப் டரிஹரித்து, அவர்கள் ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டாயிற்று நின்றது. ஆனால், இதுவாராத இடந்தேடி உஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தாலோ? என்ன, [ஒன்றும் இய்யாத்]- 'எனக்குப் போய் உஜ்ஜீவிக்கலாவதோரிடம் உண்டோ?' என்று நானும் தேடாநின்றேன்: இங்கு ஒதுங்குகைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலே னென்னுதல்; கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் வாயகமாகிற இத்தனையல்லது, ஒதுங்க நிழலாயிருப்பதோரிடங் காண்கிறிலே னென்னுதல். (டு)

ஆறாம் பாட்டு.

உய்விடமேழையர்க்கும் அகரர்க்குமரக்கர்க்கும்
எய்விடம்? என்றிலங்க மகரந்தழைக்குந்தளிர்கோல்?
பைவிடப்பாம்பணையான் திருக்குண்டலக்காதுகளே
கைவிடலோன்றமிழ்நி அகீன்றனகாண்மின்களே.

ஆ.—(உய்விடம்.) - அபலைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்க்கும் உய்விடம் எய்விடமென்று இலங்கித் திருமகரகுண்டலம் தளிர்க்கிறதனிரோ? தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமான வணங்களையும், ப்ரதிகுலருக்கு அணுகவொண்ணாதபடி நஞ்சையுமுடையனாய், தன்னுடைய திருவழகுக்கு உத்தம்மிகளை திருவநந்தாழ்வாண அணையாகவுடைய எம்பெருமானுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே நிரந்தரமாக நலியாநின்றன, பாரிகோள்! என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருமகரகுண்டலங்களும் திருக்காதும்தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[உய்விடமென்று தொடங்கி] - அவைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸருக்கும் உய்விடம் எய்விடம் என்று திருமகரகுண்டலம் தளிர்க்கிறதனிரோ? அஸுரராக்ஷஸர்கள் அழகைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமைமுடிவர், அவைகள் லலிக்கமாட்டாதேமுடிவர்: காமிநிகளான அவைகளையும் பாத்ருக்களான அஸுரரையும் ஒக்கஸநேஹத்தை விளைத்து அழிக்கையுமாம். [பைவிடப்பாம்பணையென்று மேலுக்கு] - தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமானவணங்களையும் ப்ரதிகுலர்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி நஞ்சையுமுடையனாய்த் தன்னுடைய திருவழகுக்கு உத்தம்மிகளை திருவநந்தாழ்வாண அணையாகவுடைய எம்பெருமானுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே நிரந்தரமாக நலியாநின்றன, பாரிகோள்.

ப.—அநந்தரம், இந்த அவதாரகந்தமான அநந்தஸாய்யினுடைய திருமகரக்குழைகள் நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

மழையால் இய்யாத். "ஒன்றம்" என்றது - ஓரிடமுமென்னுதல், தாரகமான அழகொன்றமில்லை என்னுதல். அழகுகளுக்குள்ளே உய்விடமான ஓழகும் அறிகின்றிலேன் என்று இரண்டாமையோஜைவில் ஸப்தார்த்தம். என்றநின்றே இய்யார்ப்ய, 'எனதாலியடும், அன்னமீர் - எனக்குய்விடம் - ஒன்றமறிகின்றிலேன்' இய்யக்வயி. (டு)

ஏழையார்க்கும் - (அநுகூலப்ரதிகூல விவரமில்லாதபடி ஆசைப்பட்ட) அவைகளுக்கும், அசுரர்க்கும் அரக்கர்க்கும் - (எதிரிடும்) அஸுர ராக்ஷஸர்களுக்கும், உய்விடம் - பிழைக்குமிடம், எவ்விடம் - எவ்விடம்? என்று - என்று, இலங்கி - (பெரிய) தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய்க்கொண்டு, மகரம் - மகராகாரமாய், தழைக்கும் - தழைத்தனசில, தளிர்கொல் - தளிர்களை என்னலாய், பை - (திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விரிசிற) மணங்களை யுடைத்தாய், விடம் - (விவராதிகளுக்கு அநலிவநீயமான) விஷத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற, பாப்பு அணையான் - திருவரவணையையுடையனதான், திரு - தர்ஸநீயமான, குண்டலம் - மகரகுண்டலங்களை யுடைத்தான், காதுகளே - காதுகள்தானே, ஒன்றும் - ஒருபாகாரத்தாலும், கைவிடலின்றி - கைவிடாதே, அடுகின்றன - நலியாநின்றன; காண்மின்கள் - காணுங்கோள். லோக்பமான மகரகுண்டலம் விவராதிகளுக்கு வாயகமாவது அஸஹ்யதையாலே. காண்மின்களென்று தன்னோபாதி அவர்களுக்கும் தோற்றுமென்றிருக்கிறாள்.

இ. - ஆறும்பாட்டில், அவனுடைய திருமகரகுண்டலங்களும் திருக்காதுகளும் நலிகிறபடி சொல்லுகிறாள்.

[உய்விடமித்யாதி] - அவைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்க்கும் உய்விடம் எவ்விடமென்று ஜவலியாதின்றுகொண்டு திருமகரமானது தழைத்ததளி ரோ? அஸுராதிகள், அழகுகண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அவைகள் லலிகப்பெறாதே முடிவர்கள்; அவைகளோபாதி ஸத்ருக்களான அஸுராதிகளையும், ஸ்நேஹத்தை விளைத்து அழிக்கவல்ல விஷயமென்றுமாம். [பைவிடமித்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமானமணங்களை உடையனாய், ஸத்ருக்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளின ஸர்வேஸ்வரனுடைய குண்டலக்காதுகளே. அந்தக் காதுகள் வாயகமானற்போலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதைச்சேர்த்தி இவர்க்கு வாயகமாயிற்றென்னுதல்; அவர்கே புருஷகாரமுண்டாயிருக்கக்கிடர் நான் நலிவுபடுகிறதென்னுதல். அவயாணத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகளை "ரக்ஷகம்" என்னலாம்படியிறே, இதிலுடைய வாயகத்வம் [கைவிடலொன்றுமின்றியடுகின்றன] - கைவிடாதே எப்போதுமொக்க முடியாநின்றன. [காண்மின்களே] - உருவெளிப்பாட்டாலே தனக்குத் தோற்றுகிறுப்போலே, அவர்களுக்கும் தோற்றுமென்றிருக்கிறாள்.

ஈடு. - ஆறும்பாட்டு. "நாம் செலிப்பட்டிருக்க இவற்றை முன்னே போக விட்டிருந்தோம்" என்று திருக்காதிலழகுவந்து நலிகிறபடிமைச் சொல்லுகிறது. காதாட்டிக் கொண்டு சொல்லுவரே.

[உய்விடம் இத்யாதி] - அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் அவைகளுக்கும் தப்பிப் போய்ப் பிழைக்குமிடம் எவ்விடமென்று, உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு மகரம் தழைக்கின்ற

ஆறும்பாட்டு. - உய்விடம் இத்யாதி. "காதுகள்" என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவ தாரிகை - நாம் இத்யாதி. கேட்டிருக்க என்று ரஸோக்தி, செலியாயிருக்க என்று ஸ்வணாவார்த்தம், ரஸோக்த்யந்தரம் - காதாட்டி இத்யாதி.

அழகு இருவர்க்கும் வாயகமாம் பாகாரமேதென்ன - அஸுராதிகள் இத்யாதி ஸாக்யத்வயத்தாலே. மகரம் - மகரகுண்டலம். அழகு என்று - அரபாங்கிகாரம். அபக்ஷதர்மம் - ப்ர

தனிரோ? அஸுராதிகள், அழகுகண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அஸைகள் லலிக்கப்பெறுதே முடிவர்கள். “அபகைகளை நலியுமாபோலே அஸுரராகுஸர்களுக்கும் ஸ்நேஹத்தை விளைத்து வாய்கமமாகாநின்றது” என்று ஒருதமிழன் இட்டுவைத்தான் என்றத்தைச் சீயர்கேட்டருளி, “இப்பொருள் அழகிது: ஆனாலும், அபகைதர்மம் - அஸுர ராகுஸர்களுக்கும் வாய்கமமாகாநின்றதென்று இப்போது இதுசொல்லுகை, தேட்டமன் றிறே: ஆனபின்பு அதுவேண்டா” என்று அருளிச்செய்தாராம். [பைவிடம் இத்யாதி] - தன் னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமாகாநின்றள்ள மணங்ககளையும், உகவாதார் முடியும் படியான விஷத்தையு முடையான திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவ னுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே. திருக்காதிஸழகு வாய்கமாகிருப்போலே யாயிற்று, திருவனந்தாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியும் வாய்கமாகிறபடி. பெறுகைக்கு அநந்த புருஷ கார முண்டாயிருக்கக்கிடர், நான் நோவுபடுகிறது! காதுகளேயென்று - கீழில் வாய்க மாணவை - ‘நன்று’ என்னும்படியாயிற்று. இது நலிகிறபடி. அவை தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்த தென்னும்படியாகவாயிற்று; “மலை - நல்கிறறையெல்லாம்” என்னுமாபோலே. [கைவிட லோன்றுமின்றி] - ஒருகாலும் கைவிடாதே; ஒருகால்விட்டுப் பற்றுமதன்றிக்கே. [அகேன் றை] - ஆடியாநின்றன. [காண்மின்களே] - அவர்களுக்கும் எல்லாம் உருவுவேளிப்பா டாய்த் தொற்றுமென்றிருக்கிறாள்; * வாயுந்திரையுகளில் ஆழ்வாரிறே. (அ)

காணலிருத்தம். ப்ரகாணத்துக்குச் சேராதென்றபடி. “அபகைதர்மம்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அஸுரராகுஸர்களுக்கும் இத்யாதி. தேட்டமன்றிறே என்ற வகந்தாம், ‘அஸைகளுக்கு வாய்க மென்று சொல்லிவருகிற ப்ரகாணமாகையாலே’ என்றகட்டி, அந்தாம் - ஆனபின்பு இத்யாதி. அதுணத்திப்பது. அஸுரராகுஸர்களுக்கு வாய்கமாயாபோலே, ஏழையார்க்கும் வாய்கமென்று வித் தாந்தார்த்தம். அழகுகன்சொல்லுகிற ப்ரகாணத்திலே திருவனந்தாழ்வான்சேர்த்தியைச் சொல்லுவா னென்? என்ன - திருக்காதில் இத்யாதி. பரிஹாராந்தாம் - பெறுகைக்கு இத்யாதி. அவதாரணர்த் தம் - காதுகளேயென்று இத்யாதி. விவரணம் - அவை தண்ணீர் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - மலை இத்யாதி. தாய்பார்க்குத் தெரியுமோ? என்ன - அவர்களுக்கும் இத்யாதி. அது எங்கனே யென்ன - வாயும் இத்யாதி. மலை - நல்கிறறையெல்லாம் இத்யாதி - திருவிருத்தம், முப்பத் தஞ்சாம்பாட்டு, “பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளை” இத்யாதி. பால்வாய் என்றதொடங்கி, மாலையானது உலகனந்த என்றதொடங்கி, மனமுடையார்க்கு நல்கிறறையெல்லாம் சொல்வான் புகுந்து இது ஓர் பனிவாடைதழுகின்றதே இத்யந்வயி. இதுக்கு அர்த்தம் - ஸந்த்பையானது, அவன் திருவடிகளில் திருத்தழாயை ஆசைப்பட்ட செஞ்சுடையார்க்கு உபகரித்த ஸத்தாமாத்ரத்தை ஒன்றும் ஸேஷியாத படி அபஹரித்துக்கொள்வதாக ப்ரவேஸித்த, பனிவாடையானது ஸத்தைகிடந்தவிடந்தேடித் தடவா ின்றதென்றபடி. மலைநல்கிறறையெல்லா மென்றது - அவ்வித்துச் சொன்னபடி. இத்தால் - கீழ் வாய்கமானமலை கன்மென்னும்படியாயிற்று, வாடை வாய்கமானபடி என்று கருத்து. ‘அஸுரார்க்கும் அரக்கர்க்கும் - ஏழையார்க்கும் - உய்விடம் - எவ்விடமென் றிலங்கி’ என்றதொடங்கி, ‘காதுகளே - ஒன்றம் - கைவிடல் இன்றியுடிகின்றன, காண்மின்களே!’ இத்யந்வயி. (ஆ)

ஏழாம் பாட்டு.

காண்மின்களன்னையர்காள்! என்றுகாட்டும்வகையறியேன்
நாள்மன்னுவென் திங்கள்கோல்? நயந்தார்கட்குநச்சிலகோல்?
சேண்மன்னுநால்தடந்தோள் பெருமான் தன்திருநதலே
கோள்மன்னியாவியமும் கொடியேனுயிர்கோளிறைழத்தே.

ஆ.—(காண்மின்கள் - நாள்மன்னு) - பூர்வபக்ஷத்தில் அஷ்டமீசந்தரனோ? அன்றிக்கே, ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டா திருக்கிறதோ? கொழுந்தைவிட்டுச் சுற்றுடைத்தான நாலுதிருத்தோளையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநெற்றியே, இப்படி நோவுபடுகைக்குப் பாபத்தைப் பண்ணின என் ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து அஹிதிலேஸித்து நலியாநின்றது; இத்தைக் காண்மின்கள் அன்னையர்காள்! என்று காட்டும்வகை அறிகிறிலே நென்கிறாள்.

ஒ - ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருநெற்றியிலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[நாளென்று தொடங்கி] - பூர்வபக்ஷத்தில் அஷ்டமீசந்தரனோ? அன்றிக்கே ஆசைப்பட்டார்க்கு நஞ்சாயிருப்பதொரு இலையோ? ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டா திருக்கிறதோ வென்றுமாம். [சேணென்று தொடங்கி] - கொழுந்துவிட்டு சுற்றுடைத்தான நாலுதிருத்தோளையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநெற்றியே இப்படியே நோவுபடுகைக்கு பாபத்தைப்பண்ணின என்பிராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து அதிலே அஹிதிலேஸித்து ப்ராணனை நலியாநின்றது. கோளிறைழத்தென்றது - என்னழகைப் போக்கி என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், மஹாபுஜனான க்ருஷ்ணனுடைய திருநெற்றியழகு தன்னை நலியாநின்ற தென்கிறாள்.

‘(என்னை நலிகிறபாகாரத்தை), அன்னையர்காள் - அன்னையர்காள்! காண்மின்கள் - (நீங்கள்) காணுங்கோள்’, என்று - என்று, காட்டும் - காட்டும், வகை - பாகாரம், அறியேன் - அறிகிறிலேன்; நாள் - (அஷ்டமீபர்யந்தமான) நாளோடே, மன்னு - மன்னி, வெண் - (அர்த்தாகாரனாகையாலே கனங்கமற்று) வெளுத்த, திங்கள்கோல் - சந்தரனோ? நயந்தார்கட்கு - ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு, நச்ச - நச்சவடிவாயிருப்பதொரு, இலைகோல் - இலையோ? சேண் - ஒங்குதலை, மன்னு - உடைத்தாய், நால் - நாலுவகைப்பட்டு, தடம் - பனைத்த, தோள் - தோள்களால், பெருமான் தன் - பெரியனான க்ருஷ்ணனுடைய, திரு - தர்ஸநீயமான, துதலே - திருநெற்றிதானே, கோள் - மிடுக்கை, மன்னி - அவலப்பித்துக்கொண்டு, கொடியேன் - (அழகேஸ்யாகமாரம்படியான) கொடுமைமையையுடைய என், உயிர் - ப்ராணனை, கோள் - கொள்ளுகையை, இழைத்து - நிரூபித்து, ஆவி - (என்) ஆத்மாவை, அடும் - நலியாநின்றது. கோள் - மிடுக்கு; ஒளியாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருநெற்றியிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[காண்மின்க ளித்யாதி] - தாய்மாரான நீங்கள் காணுங்கோளென்று வைத்து, காட்டும் பாகார மறியேன். என் கைக்குப் பிறிதருதல், உங்களுக்கு உருவு

வேளிப்பாடு உண்டாதல் செய்யிலிறே காட்டவிரகுள்ளது. [அன்னையர்காள்] - புருஷருக்குக் காட்டிலிறே பருவம் நிரம்பின உங்களுக்குக் காட்டலாவது. [நாள்மன்னு வெண்டிங்கள்கொல்] - பூர்வபகஷத்தில் அஷ்டமீசந்த்ரனோ? இளகிஇருக்கையும், வர்ஜித்து வருகையும், ஈர்ஸநீயமாயிருக்கையும். [நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்] - ஆசைப்பட்டார்க்கு நஞ்சாயிருப்பதோர் இளையோவென்னுதல், ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டாதிருக்கிறதோ வென்னுதல். “நச்சுமாமருந்தம்” என்றவர் கலங்கிச்சொல்லுகிற வார்த்தையிறே இது. [சேண்மன்னு நாற்றடந்தோள்] - ஒக்கத்தை யுடைத்தாய், கல்பகதரு பனைத்தாற்போலையாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற தோளழகைக் காட்டி என்னை அநயார்ஹையாக்கினவன். “சூயதாஸ வுவுதாஸவாகவஃ” என்று திருவடி அகப்பட்ட துறையிலேபாயிற்று இவளும் அகப்பட்டது. [திருநதலே] - திருநெற்றியே. [கொடியேனுயிர்கோ னிழைத்து - கோள்மன்னியாயியும்] - இங்கு உயிர்-ப்ராணன். அழகுசாயுகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணின என்ப்ராணனை முடிக்கையிலேதுணிந்து, கொள்கையிலே அஹிசேவஸித்து ப்ராணனை முடிபாசின்றது. தோற்புரை போகையன்றியே ஸத்தையை அழியாசின்றது. [கோ னிழைத்தே] - என்னழகைப்போக்கி என்றுமாம்.

சுதி.—ஏழாம்பாட்டு. “இவை அவள்முன்னே நிற்கவற்றோ? இவற்றுக்கெல்லாம் நாம் நெற்றிக்கையன்றோ?” என்று திருநதலிலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[காண்மின்கள் இத்யாதி] - ‘இது நலியாரின்றதாகச் சொல்லாரின்றாய்; எங்களுக்கு இது தெரிந்திருக்கிறதில்லை; எங்களுக்கும் தெரியும்படி சொல்லிக்காணாய்’ என்ன, [காண்மின்கள் இத்யாதி] - நீங்களும் இத்தைக் காணுங்கோளென்று, உங்களுக்குக் காட்டும் ப்ரகார மறிகிறிலேன். என் கைக்குப் பிடிதருதல், உங்களுக்கு உருவு வேளிப்பாடுண்டாதல் செய்யிலிறே என்னால் காட்டலாவது? [அன்னையர்காள்] - ஆண்களுக்குக் காட்டிலிறே பருவம்நிரம்பின உங்களுக்குக் காட்டலாவது. [நாள்மன்னு வெண்டிங்கள்கொல்] - பூர்வாஷ்டமீசந்த்ரனோ? இளகிப் பதித்திருக்கைக்கும், “காட்டு, காட்டு” என்று வளருகைக்கும், ஈர்ஸநீயமாயிருக்கைக்கும். [நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்] - ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சப்பூண்டோ? என்னுதல்; தன்னை ஆசைப்பட்டார்க்கு ஆசைப்படவேண்டாதிருக்கிறதோ? என்னுதல். “நச்சுமாமருந்தம்” என்னு

ஏழாம்பாட்டு.—காண்மின்கள் இத்யாதி. “திருநதலே” என்றத்தைப்பற்ற ரஸோத்தியாக அவதாரிகை - இவை அவள் இத்யாதி. நெற்றிக்கை - முந்தின வ்யூஹம்; ப்ரதானமென்று ரஸோத்தி; எதிர்ஸைகை என்றுமாம்.

கீழே “காண்மின்களே” என்றுவைத்து, இப்போது தெரியாதென்பானென்? என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் - இதுநலியாரின்றதாக இத்யாதி. வகை - ப்ரகாரம். அறியாமைக்கு ஹேதுவாது? என்ன - என்கைக்கு இத்யாதி. பிடிதருதல் - பிடிக்கலாம்படி அகப்படுதல். “அன்னையர்காள்” என்கிற ஸம்போதநத்துக்கு ஹவம் - ஆண்களுக்கு இத்யாதி. பூர்வாஷ்டமீ - பூர்வபகஷாஷ்டமீ. அஷ்டமீபர்யந்தமான நாளால் மன்னியிருக்கிற நிஷ்களங்க சந்த்ரனோவென்று ஸப்தார்த்தம். “பூர்வாஷ்டமீசந்த்ரன்” என்று சொல்லுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - இளகிப்பதித்து இத்யாதி. காட்டுகாட்டென்று வளருகை - மேன்மேலென வளருகையென்றபடி. நச்சிலையாவது - நச்சப்பூண்டு; விஷபத்ரமென்றபடி. தலிதீயார்த்தத்துக்கு, நச்சதலில்லைபோ -

மவரிநே இப்போது கண்ணாஞ்சுழியை இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறார். “இன்னமலை யிலே உண்டு” என்று அங்கேபோய்த் தேடி வருந்தவேண்டாதே, ஆசைப்படுவதுமாய் மேல்காற்றிலேகாட்டப் பரிஹாரமுமாய் வருந்தாயிற்று இது. மாமருந்தம் - அபயஸஹ மாண ஒளஷதம். இவன்தலையிலே பழியிட்கே கைவிடும் ஒளஷதமன்று; வானமாமலை யில் தலையான ஒளஷதமிநே, இப்போது இவளுக்கு நச்சப்பூண்டாகிறது. [சேண் இத் யாதி] - ஒக்கத்தையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலேயாய்ச் சுற்றிடைத்தா யிருக்கிற திருத்தோளிலழகாலே என்னை அந்நயார்ஹையாக்கினவனுடைய திருநெற்றியே. “ஆயதாஸஸுவதாஸ” (ஆயதாஸஸுவருத்தாஸ) என்னும்படியே திருவடி யகப்பட்ட துறையிலேகாணும் இவளும் அகப்பட்டது. [கொடியேனுயிர்கோளிழைத்து - கோள்மன்னியாலியடும்] - என்உயிரினுடைய அழகை அழித்துக்கொள்கையிலே விருப் பத்தைப்பண்ணி முடியாநின்றது. (அழகு வாய்கமரம்படி பாபத்தைப்பண்ணின என் ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து, அதிலே அவிரிவேஸித்து, ப்ராணனை முடியாநின்ற தென்றுமாம்.)

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கோளிழைத்தாமரையும் கொடியும்பவளமும்வில்லும்
கோளிழைத்தண்முத்தமும் தளிநுங்குளிர்வான்பிறையும்
கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதிவட்டங்கோல்?கண்ணன்
கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கோள்கின்றதே.

ஆ.—(கோளிழைத்தாமரையும்.) - தன்னொளியைத் தனக்கு ஆபரணமாக வுடைய தாமரையும், கொடியும், பவளமும், வில்லும், அழகை ஆபரணமாகவுடைய குளிர்ந்தமுத்தும், தளிரும், குளிர்ந்து பெருத்தபிறையுமாய், தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? தன்னொளியே தனக்கு ஆபரணமாக வுடைய க்ருஷ்ணனுடைய அழகிய திருமுகம் என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டு இப்படி துக்கப்படுகைக்கிடான பாபத்தையுடைய என்னுடைய ப்ராணனை நலிகிறதென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் தொடக்கமாக முன்புசொன்ன லிவ்யா வயவங்களோடுங்கூடின திருமுகத்தி லழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

ஆசையில்லையோ என்றபடி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - நச்சுமாமருந்தம் இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - இன்னமலை இத்யாதி. “நச்சுமாமருந்தம்” என்றதுக்கு - கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்த மொழிய, இங்கேதானே இவனை நச்சுமதான மருந்தென்று அர்த்தாந்தரம். “மாமருந்தம்” என்ற துக்கு அர்த்தாந்தரம் - அபத்த்ய இத்யாதி. விவரணம் - இவன்தலையிலே இத்யாதி பாபபதநாத னுடைய நெற்றி இவளுக்கு விஷப்பூண்டாகிறது வில்லேஷத்தின் முறுகுதலாலே என்கிறார் - வானமாமலையில் இத்யாதி. தோளழகுக்குத் தோற்றதுக்கு ப்ராணம் - ஆயதாஸ இத்யாதி. அர்த்தாநுகுணமாக அந்வயம் - கொடியேன் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - என்னுயிர் இத்யாதி. கொடி யேனுயிரினுடைய, கோளுண்டு - அழகு, அத்தை, இழைத்துக்கொள்கையிலே - அழித்துக் கொள்கையிலே, மன்னி - விருப்பத்தைப்பண்ணி, ஆவியடும் - ப்ராணனை முடியாநின்றதென்ற படி. உயிர் - ப்ராணன். ‘காண்மின்கள்’ என்றுதொடங்கி, ‘கொடியேனுயிர்கோளிழைத்து - கோள் மன்னியாலியடும்’ இத்யந்வயம்.

(எ)

[கோளிழைத்தாமரை என்றுதொடங்கி] - தன்னொளியைத் தனக்கு ஆரணமாக வுடைய தாமரையும் கொடியும் பவளமும் வில்லும், அழகை ஆரணமாகவுடைய குளிர்ந்தமுத்தும் தளிரும், குளிர்ந்து பெருத்த பிறையுமாய்த் தன்னழகே தனக்கா லாணமாயிருக்கிற ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? [கோளிழையென்று தொடங்கி] - தன்னொளியே தனக்கு ஆரணமாகவுடைய அழகிய திருமுகமென்ற ஒரு பேரையிட்டு இப்படி ஊழைப்படுத்துகைக்கிடான பாபத்தையுடைய என்னுடைய ப்ராணனை நலிகிறது. கோளிழையென்கிறது - இவற்றை அழிக்கையென்றும், கொள்கையிலே துணிகை யென்றும் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், உக்தமான அவயவஸௌந்தர்யத்தை யுடைய க்ருஷ்ணனுடைய முகஸோபையானது தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

கோள் - (தன்னுடைய) ஒளியே, இழை - (தனக்கு) ஆபரணமான, தாமரையும் - தாமரைகளும், கொடியும் - கொடியும், பவளமும் - பவளமும், வில்லும் - வில்லும், கோள் - (தன்னுடைய) ஒளியே, இழை - (தனக்கு) இழையாகவுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, முத்தமும் - முத்தும், தளிரும் - தளிர்களும், குளிர் - சீதளமாய், வான் - அழகியதான, பிறையும் - பிறையுமான, (இவற்றை), கோள் - கொள்கையை, இழையா - (தனக்கு) ஆபரணமாக, உடைய - உடைத்தாய், கொழும் - பூர்ணமான, சோதிவட்டங் கொல் - ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுடைய (உக்தமான உபமானங்களுக்கு உபமேயபூதமான திருக்கண்கள், நாஸர்தண்டம், திருப்பவளம், திருப்புருவம், திருமுறுவல், கர்ணபாசம், கிருநெற்றியாகிற அவயவங்களை உடைத்தாயிருப்பதாய் கோள் - தன்னொளிதானே, இழை - ஆபரணமாய்ப்படி, வான் - உஜ்ஜ்வலமான, முகமாய் திருமுகமாய்க்கொண்டு, கொடியேன் - (அழகாலே நலிவுபடும்) பாபத்தின்கொடுமையை யுடைய ஏன், உயிர் - ப்ராணனை, கொள்கின்றது - அபஹரியாகின்றது. கோள் - ஒளி.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் தொடக்கமாகக் கீழ்ச்சொன்ன திருமுகத்திலழகுகள் எல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[கோளிழைத்தாமரையும்] - முடிக்கையிலே ஒருப்படுகிற தாமரை என்னுதல், தன்னொளியே தனக்கா லாணமான தாமரை என்னுதல், இழையைக்கொள்ளப்பட்ட தாமரை என்னுதல். “பொற்காற்றாமரை, நூற்காற்றாமரை” என்று சிலவேடிமுண்டு; அந்த நூற்காற்றாமரையைச் சொல்லுகிறது. [கொடியும்] - திருமுக்கும். [பவளமும்] - திருவடாமும். [வில்லும்] - திருப்புருவமும். [கோளிழைத்தண்முத்தமும்] - தன்னொளியே தனக்கா லாணமாகவுடைய குளிர்ந்த திருமுத்தும். இழையைக் கொள்ளப்பட்டமுத்து - கோத்தமுத் தென்றமாம். “உதவதி” என்னக்கடவதிதே. [தளிரும்] - திருக்காதும். [குளிர் வான் பிறையும்] - குளிர்ந்த பெருத்த பிறைபோலே யிருக்கிற திருநெற்றியும். [கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்] - கொள்ளப்பட்ட, கோக்கப்பட்ட - ஆரணங்களாகவுடைத்தாயிருப்பதொரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ வென்னுதல்; தன்னழகே தனக்கா லாணமாயிருப்பதொரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ வென்னுதல். [கண்ணன் கோளிழை வான்முகமாய்] - தன்னொளியே தனக்கா லாணமாகவுடைய திருமுகமாய்க்கொண்டு, உபமான உபமேயங்கள் மாறாகும்படி ரூபகம் முற்றினபடி. [கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே] - எல்லாருமாயிர்பெறும் சிலத்திலே இப்படி ஊழைப்படுத்துகைக்கு ஊடாகப் பண்ணின பாபத்தையுடைய ஏன் ப்ராணனை நலியாகின்றது.

சுடு.—எட்டாம்பாட்டு. “தலையானபேரை நெற்றிக்கையிலேவிட்டுக் கரட்டிக் கோக்கவோண்ணாது” என்று, கீழ்கலிந்தவை யெல்லாம் சேர ஒருமுகமாய்வந்து நலிகிற படி சொல்லுகிறது. அங்குமிங்கும் சிதறிக்கிடந்த படையை, சாத்ருக்கள்வந்து முகேன வாறே ஒன்றாகத்திரட்டி ஒருகாலே தள்ளுவாரைப்போலே, தனித்தனியே கலிந்த அழகுக ளெல்லாம் திரளவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[கோளிழைத்தாமரையும்] - ஜாதி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தேயும், “பொற்கால் தாமரை, நூற்கால்தாமரை” என்று தாமரையிலே சிலபேதமுண்டிறே; அதில், நூற்கால் தாமரை யென்னுதல்; அன்றியிலே, கோள்கையிலே துணிர்திருக்கிற தாமரை என்னுதல்; தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய தாமரை யென்னுதல்; தேஜஸ்ஸே ஆபரண மான தாமரை யென்னுதல். திருக்கண்ணும். [கோடியும்] - திருமூக்கும். [பவளமும்] - திருவதாமும். [வில்லும்] - திருப்புருவமும். [கோளிழைத்தன் முத்தமும்] - தன் தேஜஸ்ஸே ஆபரணமாகவுடைய குளிரந்த திருமுத்துநிரையும். அன்றியே, இழையிலே கோப்புண்ட முத்துப்போலேயிருக்கிற குளிரந்த திருமுத்தென்னுதல். [தளிரும்] - திருக் காதும். [குளிர்வான்பிறையும்] - திருநெற்றியும். நேதிர்பூதரானவரும், “மூக்குவலியோம்” என்றவரும், வாய்சொல்லிப்போனவரும், “அதரோத்தரமாயிற்றே” என்று வளைத்துக் கோடுபோனவரும், வாய்க்கரையிலே இருந்தவரும், தாட்சேவிப்பட்டவ றே போனவரும், “இவற்றிக்கு நெற்றி நாம்” என்று போனவருமெல்லாம் ஒருமுகமாய். [கோளிழையா இத் யாதி] - கோள்ளப்பட்ட ஆபரணத்தையுடைத்தான ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? ரூபகய்குக் கிறபடி. தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாயிருப்பதொரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? என்னு தல். [கண்ணன்கோளிழை இத்யாதி] - கண்ணனுடைய, தன்னழகே தனக்கு ஆபரண மாய் ஒளியையுடைத்தான முகமென்று ஒருவ்யாஜத்தையிட்டே. [கோடியேனுயிர்கோள் கின்றதே] - கோடியேன் - உயிர்பெறுங்காலத்திலே உயிரிழக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். வாழங்காலத்திலே கெடும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய உயிரைக்கொள்கின்றது - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்? (அ)

எட்டாம்பாட்டு - கோளிழை இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன அழகுகளெல்லாவற்றினுடைய அபிஸந்தியையும் மனோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் - தலையானஇத்யாதி. தலையானபேரை - நெற்றியை என்று ஸ்வலாவார்த்தம்; பாதாரை என்று மனோகதி. நெற்றிக்கை - முன்னது. உக் தத்தை சாத்ருக்கிடந்தமாக விவரிக்கிறார் - அங்குமிங்கும் இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம் - ஜாதி இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, இழை - நூல், கோள்கை - மனோத்தாமை; தலையார்த்தத்துக்கு, கோளென்று - நெஞ்சை அபஹரிக்கை, இழையென்று - ஆபரணிகை; திருதியார்த்தத்துக்கு, கோளென்று - அழகு, இழையென்று - ஆபரணம்; காலம் அர்த்தத் துக்கு, கோளென்று - தேஜஸ்ஸு, இழையென்று - ஆபரணம். மலிதம் - திருக்கண்ணும் என்ற. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “இழை - கோள் - தன்முத்தம்” என்று அவ்யம். இழை - நூல். கோள்கை - கோப்புண்டை. “குளிர்வான்பிறை” - குளிரந்த பெரிய சந்தரனென்றபடி. “கோளிழையாவுடைய” க்ரவரிக்கப்பட்ட ஆபரணதேஜஸ்ஸையுடைத்தான. “கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்” - பூர்ணமான ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? என்றபடி. “ஆய் - வ்யாஜத்தையிட்டே. “கொள்கின்றது” க்ரவரியாநின்றது. உயிர்பெறுங்காலத்திலே என்றது - எல்லாரும் இவ்வழகை அருவிவந்து ஸத்தைபெறுங்காலத்திலே யென்றபடி. “கோளிழைத்தாமரை” என்றதொடங்கி, “குளிர்வான்பிறையுமான - கண்ணன் கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றது - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்” இத்யவ்யம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கோள்கின்றகோளிருளேச் சுகிர்ந்திட்டகோழுஞ்சுருளின்
உள்கோண்ட நீலநன்னுல்தழைகோல்? அன்றுமாயன்குழல்
விள்கின்றபூந்தண்துழாய் விரைநாறவந்துஎன்னுயிரை
கள்கின்றவாறுஅறியீர் அன்னமீர் கழருநிற்றிரே.

ஆ.—(கொள்கின்ற.) - ப்ரளயகாலத்தில் திவாராத்ரவிஹாமுமின்றிக்கே
ஜகத்தையடைய வ்யாபியாதின்ற மிக்கதமஸ்ஸைப் புறவாயிலே வெளிநுன அம்ஸத்தைக்
கழித்து அதினுள்ளேயுண்டான கொழுவிய இருண்ட சுருளினுடைய ஸாரமான கறுத்த
நூல்திரளோ? அங்குமன்று; அத்யாச்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய
திருக்குழல், அலராரின்றுள்ள அழகிய திருத்துழாயினுடைய பரிமளம் நாறவந்து என்
னுடைய ப்ராணனை யபஹரிக்கிறபடி அறிகிறிலிகோள்; ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிப்
பொடியாதின்றிகோ ளென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அதிலோகமான திருக்குழலி லழகுதன்னை நலிகிற
படியைச் சொல்லுகிறாள்.

[கொள்கின்ற வென்றுதொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்திலே திவாராத்ரவிஹாமு
மின்றிக்கே ஜகத்தையடைய வ்யாபியாதின்றுகொண்டு மிக்க தமஸ்ஸைப் புறவாயில்
வெளிநுன அம்ஸத்தைக் கழித்து அதினுள்ளேயுண்டான கொழுவிய இருண்டசுருளி
னுடைய ஸாரமான கறுத்த நூல்திரளோ? [அன்று மாயன்குழல்] - அதுவன்று; அத்
யாச்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருக்குழல். [விள்கின்றவென்று
தொடங்கி] - அலராரின்றுள்ள அழகியதிருத்துழாயினுடைய பரிமளம் நாறவந்துஎன்னு
டையப்ராணனை யபஹரிக்கிறபடி அறிகிறிலிகோள்; ஏதேனுமொன்றைச்சொல்லிப் பொடி
யா தின்றிலிகோள்.

ப.—அந்தரம், ஆச்சர்யரூபமான க்ருஷ்ணனுடைய உபமாதிதமான திருக்
குழல் நலிகிற ப்ரகர் மறைச் சொல்லுகிறாள்.

கொள்கின்ற - (லோகத்தை யடங்கக்) கொள்ளக்கடவதான, கோள்-மிடுக்கை
யுடைய, இருளே - இருளே, சுகிர்ந்திட்ட - (கந்தல்கழியும்படி) எஃகிப்படப்பட்டதாய்,
கொழும் - செறிந்த, சுருளின் - சுருட்டினுடைய, (கையழுக்குப்படாமல்), உள்-உள்ளே,
கொண்ட - (நூற்றுக்)கொள்ளப்பட்ட, நீலம் - நீலநிறத்தையுடைத்தான, நல் - அழகிய,
நூல்தழைகோல் - நூல்திரளோ? அன்று - (அக்ருத்ரிமமான இது) அப்படியல்லவிறே;
மாயன் - ஆச்சர்யரூபமான க்ருஷ்ணனுடைய, குழல் - (உபமாதிதமான) திருக்குழலா
னது, விள்கின்ற - விகளிதமான, பூ - புஷ்பதையுடைத்தாய், தண் - செவ்வியை
யுடைத்தான, துழாய் - திருத்துழாயின், விரை - பரிமளமானது, நாற - பரம்பும்படி,
வந்து - வந்து, என் - என், உயிரை - ஆத்மாவை, எள்கின்ற - செளர்யப்பண்ணுகிற,
ஆறு - ப்ரகாரம், அறியீர் - அறிகிறிலிகோள்; அன்னமீர் - தாய்மாராய் இருந்து
வைத்து, கழருநிற்றிர் - (அவஸ்த்தையறியாதே) நியமியா தின்றிலிகோள். கள்கை -
எளவிலே கொள்கை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அதிலேகமான திருக்குழலினழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான்.

[கொள்கின்ற கோளிருளை] - உபமானத்தை ஸிஷிக்கிறது. ப்ரளயகாலத்தில் தீவாராத்ரவிவாழ்மின்றிக்கே, காலமெல்லாம் ஜயத்தையடைய வ்யாபியாநின்றகொண்டிருக்கிற மிக்க தேஜஸ்ஸென்னுதல்; கோளிருள் - மிகக்கையுடைத்தான இருளென்னுதல். [சுகிர்திட்ட] - அதை எஃகுவது, அதில் வெளிநுன அம்சத்தைக்கழித்து அதைக்கொழுவிதாகச் சுருட்டுவது. [உள்கொண்ட நீலநன்னூற்றழைகொல்] - அதிலகவாயிலுண்டான நீலமான நிறத்தையுடைத்தாய் நன்றான ஸூத்திரனோ? [அன்று] - இத்தனையுஞ் செய்தாலாயிற்று அன்றென்னலாவது. [மாயன்குழல்] - ஆச்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணன் குழலென்னுமித்தனை. [விள்கின்ற பூந்தண்டுழாய் வினாநகர வந்து] - அலராதின்ற குளிர்த திருத்துழாயின் பரிமளம் தூசியேறவாயிற்று? திருக்குழல்வந்து நலிகிறது. [என்னுயிரைக்கள்கின்ற வாறறியீர்] - உங்களுக்கொரு வ்யஸநமின்றிக்கே இருக்க, என்னுடைய ப்ராணனைக் களவுகாண்கிறபடி அறிகிறிவினோள். களவாவது - இத்தலையில் இசைமின்றிக்கே இருக்க அபஹாரம் பண்ணுகை. இத்தலையத்தலையாயிற்று. அப்ராப்தன் களவுகண்டால் பரிஹரிக்கலாம், ப்ராப்தரானார் களவுகண்டால் பரிஹரிக்க ஒண்ணுது; கைப்பட்டவாதே 'தன்னது' என்று ப்ரமாணங் காட்டுகையாலே. [அன்னைமீர் கழறு நின்றிரே] - உருவுவெளிப்பாட்டை பரிஹரிக்கையொழிய நியமிக்கைக்கு ஒருமுறை புண்டென்னுப் பொடியத்தேடுமத்தனையோ? கழறுகை - அவிவித்து வார்த்தை சொல்லுகை. கழறல் - நோவச்சொல்லுதல்.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “இவ்வவஸ்தைக்கன்றே நமக்குப் பூவும் புழுதி மீட்டு ஸிரஸாவலித்துக்கொடுபோந்தது” என்று திருக்குழற்கற்றையிலழகு வந்து நலியாநின்ற தென்கிறான்.

[கொள்கின்ற இத்யாதி] - திருக்குழலிலழகுக்கு ஒருபமானஞ்சொல்லப்புக்கு, அழகுக்கு அதுதான் நேர்கொடுநேர் உபமானமாகப் போராமையாலே அதுதன்னைக்கிடந்து ஸிஷிக்கிறது. ப்ரளயகாலத்தில் தீவாராத்ரவிவாழ்மின்றி எங்குமொக்கத் தானையாம்படி, கொள்ளாநின்றுள்ள - வ்யாபியாநின்றுள்ள, கோட்பாட்டையுடைய இருளென்னுதல்; கொள்கின்ற - மிகக்காய், மிகக்கையுடைய இருளென்னுதல். அதுதன்னை, சுகிருவது - எஃகுவது: இப்படி எஃகுகிறதுதன்னில் கொழுவிதான அம்சத்தைத் திரட்டுவது, அதுதன்னிலு முண்டான புறவிதழைக்கழித்து அகவாயில் வயிரமாய் நீலமான நிறத்தை யுடைத்தாய் நன்றாயிருந்துள்ள ஸூத்திரனோ? [அன்றுமாயன்குழல்] - இவள்கெஞ்சிலே அழகிதாக மயிர் பட்டதுகாணும். இத்தனை ஸிஷித்தாலாயிற்று உபமானமாகப் போராதென்னலாவது. பின்னையும், ஆச்சர்யபூதனான அவனுடைய திருக்குழ லென்னுமித்தனை. இத்தனை இவ் சிவப்பானது அவனுடைய ஸ்வாலாலிகமான திருக்குழலுக்கு ஸத்ருஸமோ? [விள்கின்ற

ஒன்பதாம்பாட்டு - கொள்கின்ற இத்யாதி. “மாயன்குழல்” என்றதைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - இவ்வவஸ்தைக்கன்றே இத்யாதி. இஸ்ஸமயத்துக்கன்றே என்றபடி.

திருக்குழலிலழகுக்கு உபமானமான இருளை வர்ணிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - திருக்குழலில் இத்யாதி. கோட்பாடாவது - அழகு. அன்றிக்கே, கோட்பாட்டையுடைய என்றது - வ்யாப்தியை ஸ்வஹாவமாகவுடைய என்னுதல். எஃகுவது - பன்னுவது என்றபடி. கொழுவிதான - அழகிய தான; ஸாராப்யமான என்றபடி. இப்படி வர்ணிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - இவள்கெஞ்சிலே. “அன்று” என்றதுக்கு ஹாவம் - இத்தனை இத்யாதி. இவ் சிவப்பானது - ஆரோபிதமான சிவப்பையுடைத்தா

இத்யாதி] - அலராரிற் பதாய் அழகிதாய்க் குளிர்த்திருந்துள்ள திருத்துழாயில் பரிமளமானது முகத்திலே; அலையேறியவாயிற்று வந்துதோற்றுகிறது. திருக்குழலிலழகுக்கு, திருத்துழாயில் பரிமளமானது தூசியேறிநடக்கவாயிற்று வந்துவாயாகமாகிறது. [என்னுயிரைக் கள்கின்றவா றறியீர்] - கள்கின்ற - களவுகாண்கிற. நீங்களெல்லாரும் ஸுகமே யிருக்கச்செய்தே, என் னெருத்தியுடைய ஆத்மவஸ்துவை வந்து களவுகாண்கிற ப்ரகாரமறிகிறிலிகோள். களவு காண்கையாவதென்? என்னில், - இத்தலையில் இசைவின்றிக்கேயிருக்கக் கைக்கோள் ளுகை. அவனிறே களவுகாண்கிறான். இத்தலை அத்தலையானபடி. அப்ராப்தன் அப ஹரித்தால் பரிஹரிக்கலாம், ப்ராப்தனானவன் அபஹரித்தால் பரிஹாரமில்லையிறே. இது கைப்பட்டவாறே ஒருப்ரமாணங்கொடுகின்ற வழக்குப்பேசத்தோடங்குமிறே அவன். [அண்ணைமீர்கழறுகின்றிறே] - நீங்கள் அபிலவித்து இக்களவுக்கு நானும் பெருநிலைநின்று கூட்டுப்பட்டேனாகப் போடியானின்றிகோள். இந்த உருவுவெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்க லாகவும் வேண்டாவோ? ஒரு நியந்த்ரு நியாயவலாவமேயோ வேண்டுவது போடிகைக்கு. (கழறுகை - அபிலவித்து வார்த்தைசொல்லுகை). கழறல் - நோவச்சொல்லுதல். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

நின்றிமுற்றத்துளென்று நெரித்தகையராய் என்னை நீர்
சுற்றியஞ்சுழங்குதும்வைதிர் சுடர்ச்சோதிமணிநிறமாய்
முற்றவிம்முவுலகும் விரிகின்றசுடர்முடிக்கே
ஒற்றமைக்கோண்டதுள்ளம் அண்ணைமீர்! நசையென்னுங்கட்கே?

ஆ—(நின்றிமுற்றத்துள்.) - தன் அகத்துமுற்றத்தே நின்றியென்று அயுக் கஞ் செய்துகைக்கொண்டு, என்னுடைய தசையை யறிந்த நீங்கள், விடாதே சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வையாநின்றிடுகோள்; நிரவதிக தேஜஸ்ஸான ரத்னங்களுடைய ஒளியையுடைத் தாய்க்கொண்டு, ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஒரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸை யுடைய திருவனிலேஷகத்தில் என்னுடைய ஹ்ருதயம் அசப்பட்டது; இனி என்னைப் பொடிந்து அண்ணைமீர் உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை யென்கிறாள்.

னது. எவத? இன்றிக்கே, ஆரோபிதாசாரத்தை யுடையது என்றபடி. முகத்திலே - நாயகீமுகத் திலே. “வின்கின்ற” இத்யாதியால் மலிதம் - திருக்குழலில் இத்யாதி. தூசி - ஸேகாமுகம். “என்னுயிரைக்கள்கின்றவாறு” என்று விஸேஷிக்கிறவளுடைய ஊவம் - நீங்களெல்லாரும் இத் த்யாதி. ஸ்வரபதேஸத்திலே ஸங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் - களவுகாண்கை இத்யாதி. “வொரொணா தாவஹாரிணா” என்ற இவன் கள்ளனாயிருக்க, ப்ராப்தனானவன் ஸ்லீகரித்தத்தைக் களவென் றதென்? என்ன - அவனிறேஇத்யாதி. அதாவது - சேதநனுடைய ஆத்மாபஹாரப்ராபல்யம். ஸஸ் வரன் ஸ்வஸேஷ வஸ்துவையும் இவனறியாதபடி அபஹரிக்கும்படியாயிற்று என்றபடி. மலிதம் - இத்தலைஇத்யாதி. ஆனால் அவன் ஸ்லீகரியாதபடி விலங்கினாலோ? என்ன - அப்ராப்தன்இத் த்யாதி. பரிஹாரமில்லாமெக்கு ஹேதுவேதென்ன - இதுகைப்பட்ட இத்யாதி. இங்கே - “ஹ்ருதயம்” இத்யாத்யஸந்தேயம். பெருநிலை - ஸஹாயம். “அண்ணைமீர்” என்றதுக்கு ஊவம் - இந்தஉருவுஇத்யாதி. “கொள்கின்ற”: இத்யாப்ய, ‘அன்று - மாயன்குழல்: அண்ணைமீர் - விந் தின்ற’ என்றதொடங்கி, ‘கள்கின்றவாறு: நியீர்-கழறுகின்றிறே’ இத்யந்வயி.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவஹிஷேகத்திலழகிலே என்னுடைய ஹ்ருதய மகப்பட்டது; இனி என்னைப்பொடிந்து உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை யென்கிறான்.

[நிற்பிறியென்று தொடங்கி] - தன்னகத்து முற்றத்தே நின்றாய் என்று அயுக் தம் செய்தேனாகக்கொண்டு என்னுடைய உபாயறிந்த நீங்கள் விடாதே வையாநின்றி கோள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும்] - சுழலவந்து பார்த்தும், சூழ்ந்துகொண்டு நின்றும் என்று மாம். [சுடர்ச்சோதியென்று மேலுக்கு] - நிரவயிக தேஜஸ்ஸான ரத்நங்களுடைய ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஒரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவஹிஷேகத்திலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருமைப்பட்டது.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமான திருவஹிஷேகத்திலே தன் னெஞ்சு ஒன்றுபட்டபடியைச் சொல்லுகிறான்.

“(உள்ளில்நின்றும்), முற்றத்துள் - முற்றத்திலே, நிற்பிறி - நிற்பிறி,” என்று - என்று, நெரித்த - நெரித்த, கையராய் - கையையுடையோய்க்கொண்டு, என்னை-என்னை, நீர் - நீங்கள், சுற்றியும் - சுற்றிக்கொண்டு நின்றும், சூழ்ந்தும் - (பழியாலே) சூழ்ச்சிசெய்தும், வைதீர் - வையாநின்றிகோள்; சுடர் - சுடராய்ப்பரம்பின, சோதி-ஒளியையுடைத்தான, மணி - ரத்நங்களினுடைய, நிறமாய் - நிறத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, இம் முவுலகு - த்ரிவித (சேதநாசேதநாத்மகமான) லோகத்தை, முற்றவும் - அடங்கலும், விரிகின்ற - வ்யாபிக்கிற, சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடைத்தான, முடிக்கே - திருவஹிஷேகத்திலே, உள்ளம் - நெஞ்சானது, ஒற்றுமைக்கொண்டது - ஒருமைப்பட்டது; அன்னைமீர் - அன்னைமீர்! நுங்கட்கு - (வைகிற) உங்களுக்கு, நசை - (என்பக்கல்) நசைபண்ணி, என் - என்னப்ரயோஜனமுண்டு?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவஹிஷேகத்திலழகிலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் அகப்பட்டது; என்னைப்பொடிந்து உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை என்கிறான்.

[நிற்பிறிமுற்றத்துளென்று] - முற்றத்துள் நிற்பிறியென்று படுக்கையைவிட்டு எல்லாரும் காண முற்றத்திலே நிற்கையாகிற இதுக்குமேலே ஸ்வரூபஹாசியில்லை என்றிருக்கிறான். “யாநஸக்யாபுராஜாபுஷ்டாஹ-புரெதராகாஸமெரவி ! காபிஷு லீதாஹஸ்யாநிராஜாமபுமதாஜநாஃ.” பிறந்த ப்ரமாடித்துக்கு நெரித்த கையை யுடையோய். [என்னைநீர்] - உருவுவெளிப்பாடு புறப்படவிடப் புறப்பட்ட என்னை, அதி விழியாத ஸாக்யத்தைப்பண்ணின நீங்கள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதீர்] - போகாதபடி நெஞ்சிலே சுற்றியும் - உங்களிலே விசாரித்தும், போகவொண்ணாதபடி சூழ்ந்து நின்றும் என்னுதல்; போயும்வந்தும் வையாநின்றிகோளென்னுதல் [சுடர்ச்சோதி பித்யாதி] ப்ராதேஸிகமாக நோக்குமவர்களிறே இவர்கள். நோக்குகிற விஷயந்தான் சுற்றியும் சூழ்ந்தும் நலியவல்லபடி. நிரவயிக தேஜஸ்ஸான ரத்நங்களினொளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஒரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவஹிஷேகத்திலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருப்பட்டதென்னுதல், அங்கே விகை செய்து கொடுத்ததென்னுதல். ஒற்றுமை - ஒருமை. [அன்னைமீர் நசையென் உங்கட்கே]-ஆட்டியும் தூற்றியுமென்னபயன்? பெற்றுவளர்த்து ஹோயோக்யதை பிறக்கு மளவும் ஹிதஞ்சொல்லிப் பின்னைப் பிறர்கையிலே கொடுத்துவிடுமொழிய ப்ராப்தயெள வனைகளானாலும் பெற்ற ப்ராப்தியைக்கொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கத்தேடுமித்தனையோ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. “ஸ்ரீயஃபதியங்குட நம்மை ஸிரஸாவஹித்துப்போரு கிறது இவ்வவ்ஸ்தைக்கன்றோ” என்று திருவலிஷேகத்திலழகு வந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[நிற்றி இத்யாதி] - இத்தனையும் நசையறச்சொல்லாவிடில் அவர்கள் விடார்கள் போலே. [நிற்றிமுற்றத்துள்ளேன்று] - முற்றத்துள்ளிற்றி என்பார்கள். படுக்கையினின்றும் எழுந்திருந்து எல்லாரும்காணும்படி முற்றத்திலே நிற்கைக்கு மேற்படப் பழியில்லையாக நினைத்திராநின்றார்கள். “யாநஸக்யா” (யாநஸக்யா) இத்யாதி. “ராஜமாமபுமதா ஜகா” (ராஜமார்க்ககதாஜகா) என்றவோபாதியாக நினைத்திராநின்றார்களாயிற்று இத்தை. முற்றத்திலே புறப்பட்டுநிற்கும்படி பிறந்த ஸாஹஸத்துக்கு நேரித்தகையராய். [என்னைமீர்]- உருவுவேளிப்பாபுறப்பட விவேதித்து நிறுத்த நிற்கிற என்னை, இத்தால் நலிவுவாராதபடி லாக்யம்பண்ணின நீங்கள். அவன்புறப்பட விவேதித்துநிறுத்த நிற்கிற என்னை, இது கொண்டு காரியமில்லாத நீங்கள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்] - “இவனைத்தப்புவித்தோ மாம்விரகேன்” என்று நெஞ்சிலே விசாரிக்கையும், கால்வாங்கிப் பேரநிற்கவுமொண் ணாதபடி சூழநிற்கையு மென்னுதல். அன்றிக்கே, போயும்வந்தும் பொடியாநின்றிகோ ளென்னுதல். [சுடர்முடிக்கே இத்யாதி] - தப்புவிக்கைக்கு வார்த்தைசொல்லுகிற இவர் களைப்போலே ஒருப்ரதேசத்தி லல்லவிறே அகப்படுத்தி நலியக்கோலுகிற அது நிற்கும்படி. மிக்க புகரையுடைத்தான ரத்தத்தினுடைய தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய்க்கொண்டு கண்டவிட மெங்கும் பரம்பாநின்றள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவலிஷேகத்திலே ஒருமைப்பட்டது என்னுடைய ஹ்ருதய மென்னுதல், அங்கே விலைசெய்து கொடுத்த தென்னுதல். [அன்னை மீர்நசையென்னுங்கட்கே] - தாய்மாரான நீங்கள் என்பக்கல் நசையறவமையும். தாய்மா ராவார், பெற்றுவளர்த்து லோகயோக்யதை பிறந்தால் பின்பு கைப்பிடித்தவன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கடக்க நிற்குமத்தனைபோக்கி, பொடியக்கடவர்களோ? ப்ராப்தயௌ வனைகளானாலும், பெற்றப்ராப்திகொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்கக்கடவதோ? (10)

பத்தாம்பாட்டு - நிற்றி இத்யாதி. “சுடர்முடிக்கே” என்றத்தைக் கடாக்கித்து ரஸோக்தி யாக அவதாரிகை. ஸ்ரீயஃபதியங்குட இத்யாதி.

“நசையென் றுங்கட்கே” என்ற ஆசையறச்சொல்லுவானென்? என்ன - இத்தனையும் இத்யாதி. முற்றத்திலேநிற்கை பழியோவென்ன - படுக்கை இத்யாதி. முற்றத்திலே புறப்பட்டி நிற்கிறத்தைத் தெருவிலே புறப்பட்டதாக நினைத்து. அப்படி புறப்பட்டதுக்கு ப்ரமாணம்-யாநஸ க்யா இத்யாதி. “யாநஸக்யாவாராஜபுஷும ஹ்ருதெதாராகாஸமொரவி । தாஜ ஷுலீதாஃவஸ்யுணிநாஜமாமபுமதாஜகா” உத்யுபொய்யாகாணே” (௩௩-௭) “என்னை, மீர்” என்றபதவ்யத்துக்கும் அர்த்தம்-உருவுவேளிப்பாடு இத்யாதி வாக்யவ்யம். ஏதவ்வாக்யவ்ய விவரணம் - அவன்புறப்பட இத்யாதி. முத்தினவர்த்தத்துக்கு, “சுற்றியும் சூழ்ந்தும்” என்று - மாஸை காய்சங்களைச் சொல்லுகிறது. “முற்றவிம்முவுலகும் விரிகின்ற” என்கிறவளுடைய ஹார்த்த ஹாவம் - தப்புவிக்கைக்கு இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - மிக்கஇத்யாதி. ஒற்றுமை - ஒருமை; ஐகாந த்யம். ஒருப்பட்டது - தத்பரமாயிற் நென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ஒற்றுமைக்கொண்டது- விலைசெய்துகொடுத்த தென்றபடி. ஒற்றுமை - விலையும், ஒருமையும். “இம்முவுலகும் - முற்றவும் - விரிகின்றசுடர்முடி” என்று அவ்விப்பது. “அன்னைமீர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - தாய்மாராவார் இத்யாதி. “அன்னைமீர்” என்றதுக்கு ஹாவாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - ப்ராப்தஇத்யாதி. ‘அன்னைமீர் - முற்றத்துன் - நிற்றி - என்று நேரித்த’ என்றதொடங்கி, ‘சுடர்முடிக்கே - உன்னம் - ஒற்றுமைக்கொண்டது: றுங்கட்கு - நசையென்?’ இத்யவ்யம். (௧0)

பதினோராம் பாட்டு.

கட்கரியபிரமன்சிவன் இந்திரனென்றிவர்க்கும்
கட்கரியகண்ணனைக் குருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன
உட்குடையாயிரத்துள் இவையுமொருபத்தும்வல்லார்
உட்குடைவானவரோடு உடனாயென்றும்மாயாரே.

ஆ.—(கட்கரிய.) - மதுஷ்யருடைய இந்திரியங்களுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணற்காண அரியனான க்ருஷ்ணனைக் குருகர்ச் சடகோபன் சொன்ன. (உட்குடையாயிரம்) - வாச்யத்தை வசிக்கவல்ல ஸக்தி யோகத்தையுடைய ஆயிரத்தில் இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஐகவத்குணசேஷ்டிதாதி களைப் பூர்ணமாக அநுஐவிக்கவல்ல * அயர்வறுமமமர்களோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர்க ளென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அறிந்தவர்கள், ஆழ்வார் இதில் பட்ட நோவு படாதே அயர்வறுமமமர்களோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுவர்க ளென்கிறார்.

[கட்கரியவென்று தொடங்கி] - மதுஷ்யருடைய இந்திரியங்களுக்கு விஷய மின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணல் காணவரியனான க்ருஷ்ணனை. [உட் குடையாயிரம்] - வாச்யத்தை வசிக்கவல்ல ஸக்தியோகத்தையுடைய ஆயிரம். [உட் குடைவானவர்] - ஐகவத்குண சேஷ்டிதாதிகளைப் பூர்ணமாக அநுஐவிக்கைக்கிடான ஸக்தியோகத்தையுடைய அயர்வறுமமமர்கள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், நித்யஸூரிக ளோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷ்டராவரென்று மலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

கட்கு - (மதுஷ்யாதிகள்) கண்ணுக்கு, அரிய - அரியரான, பிரமன் சிவன் இந்திரன் - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகள், என்று-என்றுசொல்லப்பட்ட, இவர்க்கும்கட்கு- இவர்கள் கண்ணுக்கும், அரிய - காண அரியனான, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, குருகர்ச் சடகோபன் - (உருவுவெளிப்பாடாம்படி மாநஸாநுஐவப்பண்ணின) ஆழ்வார், சொன்ன- அருளிச்செய்ததாய், உட்கு - (ஸ்வார்த்தமான ஐகவத்ஸ்வரூபரூபகுணதிகளுடைய ப்ரதிபாதநத்தில்) ஸக்தியை, உடை - உடைத்தான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஒரு - (ஐகவத்ஸௌந்தர்யாதியுய ப்ரதிபாதகத்வத்தாலே) அத்விதீயமான, இவையும்பத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், உட்குஉடை - (நிரந்தர ஐகவதது லவ) ஸக்தியுத்தரான, வானவரோடு - பரமபதவாஸிகளோடே, என்றும் - ஸர்வகால மும், உடனாய் - ஸமவேதராய், மாயார் - (ஸம்ஸாரஸம்பந்த ரூபமான ஸ்வரூபவிநாய மற்று) வர்த்திப்பார்கள். உட்கு - மிடுக்கு. இதுவும் - கவித்துறை.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அறிந்தவர்கள், இதில் ஆழ்வார்பட்ட நோவுபடாதே, * அயர்வறுமமமர்களோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[கட்கரிய இத்யாதி] - மதுஷ்யர்களுடைய கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாத ப்ரஹ்மாதிகள் கண்ணுக்கும் அவிஷயமான க்ருஷ்ணனை. ப்ரஹ்மாதிகள் என்றுங் கேட்டேபோமித்தனையல்லது, அவர்களுக்குக் காணவொண்ணாத யிருக்கிறவன். உருவு வெளிப்பாட்டாலே “சூழவும் தாமரை நான்மலர்போல் வந்துதோன்றுங் கண்டிர்” என்கிறபடியே-பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் தானையாயிராதின்றான். [உட்குடையாயிரம்]-ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடியே ப்ரதிபாதிக்கவற்றான ஸக்தியையுடைய ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். [உட்குடைவான வரோடுடனாய்]-ஹவத்தணங்களைப் பூர்ணமாக அநுஹிக்கவல்ல நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவையாய். [என்றும் மாயாரே] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடாதே நித்யாநுலவம் பண்ணப்பெறுவார்கள். உருவு வெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகையும் முடிகையும் பர்யாயமாயிருக்கையாலே - மாயார் என்கிறார். ஹவதபசாராதிகளாலே வரும் க்லேஸம்போலன்றிறே, ஹவதங்கீகாரமுண்டாய்ப் பிரிவாலே வரும் க்லேஸம்.

எடு.—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், லகவத் விஸ்வேஷத்தால் க்லேஸப்படாதே, நித்யஸூரிகளோடேகூடி நித்யாநுலவம் பண்ணப் பெறுவ ரென்கிறார்.

[கட்கரிய இத்யாதி] - மதுஷ்யருடைய கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணனை. ப்ரஹ்மாதிகள் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் மறக்கவொண்ணாதபடி உருவுவெளிப்பாடாய்த் தோன்ற, அத்தாலே நலிவுபட்டு, போனபோனவிடமெங்கும் சூழ்ந்துகொண்டது என்னும்படியாயிற்று இவர்க்கு ப்ரகாஸித்தபடி. அவர்கள்கண்ணுக்கு அரியனாற்றப்போலே யாயிற்று, இவர்க்கண்ணுக்கு “சூழவந்தாமரை நான்மலர்போல் வந்துதோன்றும்” என்னும் படி ப்ரகாஸித்தபடி. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [உட்குடையாயிரத்துள் இத்யாதி] - ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல ஸக்தியையுடைத்தான ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்கள், நித்யாநுலவம் பண்ணுகின்றாலும் மேன்மேலென லகவத்தணங்களைப் பூர்ணமாக அநுஹிக்கைக்கீடான யோக்யதையுடைய நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய். [என்றும் மாயாரே] - மாய்கையும் உருவுவெளிப்பாடும் பர்யாய மேன்றிருக்கிறார்காணும். மாயார் - பிரியார். * அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடி நித்யாநுலவம் பண்ணப்பெறுவார்கள். லகவதபசார லாகவதாபசாரங்க ளுண்டானால் வருமதுபோலன்றே, லகவதங்கீகாரமுண்

நிகமம் - கட்கரியஇத்யாதி. “இவையுமொருபத்தும்வல்லார்” இத்யாதி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

ஹலிதம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. விவாணம் - அவர்கள் கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஆயிரத்துக்கு மிடுக்கின்னது, நித்யஸூரிகளுக்கு மிடுக்கின்னதென்று விபஜித்து அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை இத்யாதி. வானவர்க்கு உட்காவது - ஹைக்த்ருத்வஸக்தி. “மாயார்” என்றது - பிரிந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே தூக்கப்பா ரென்றபடி. பிரியாரென்ற - அர்த்தந் தாமாதல். பின்னை ஏதசெய்வாரென்ன - அடியார்கள் இத்யாதி. லகவதபசாராதிகளன்றோ சேதநஸ்வரூபநாஸகரத்வேத தூகாவஹங்கள், உருவுவெளிப்பாடு தூகரூபமோ? என்ன - லகவதபசாரஇத்யாதி. லகவதங்கீகாரம் - லகவதநுலவம். உருவுவெளிப்பாடு தூகரூபமாகைக்கு ஹைத

எட்டார் திருவாய்மொழி—மாயா - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—கீழ்உருவுவெளிப்பாடென்றறிந்து நோவுபடச்செய்தே தன்னைக் காட்டி ஆர்த்திதீராதொழிகிறபடியையும், அங்கனையிருக்க முடியாதபடி தம்மை நடத்து கிறபடியையுங்கண்டு “இவ்வாஸ்சர்யம் இருந்தபடியென்?” என்று எம்பெருமானுக்கு அறி விக்க, அவனும் “இவ்வளவே என்படி!” என்று தன்னுடைய விசித்ர விபூதித்வத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு, “இது இருந்தபடியென்?” என்று விஸ்மிதராகிறார்.

ஒ.—எட்டார் திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய தோற்றரவு உருவு வெளிப்பாடென்றறிந்து, அவனோடே பரிமாறுகைக்குத் தாம் பண்ணின உத்யோமத் தைத்தவிர்த்து, அவனுலல்லது செல்லாதபடியிருக்கிற தம்மைத் தன்னோடுவிஸ்வேஷிக் கச்செய்தே தன்னைக்காட்டி ஆர்த்திதீராதொழிகிறபடியையும், அங்கனையிருக்கச்செய் தேயும் முடியாதபடி தம்மை நடத்துகிறபடியையுங்கண்டு, “இவ்வாஸ்சர்யம் இருந்தபடி யென்?” என்று எம்பெருமானுக்கறிவிக்க, அவனும் “இவ்வளவே என்படி!” என்று தன் னுடைய விசித்ரவிபூதித்வத்தைக் காட்டியருளக்கண்டு, “இது இருந்தபடியென்? ஓர் ஜ்ஞையாயிருந்ததி!” என்று யமுனைக்கரையில் அவனுடைய ஆஸ்சர்யாதுஸ்ப்ராதத்தைப் பண்ணின அக்ரூரனைப்போலே தாம் விஸ்மிதராகிறார்.

ப.—எட்டார் திருவாய்மொழியில், கீழ் - உருவு வெளிப்பாடான ப்ரகாசம் நடக்கச்செய்தே அதுவவம் பெறுதபடி நிரோதித்து ஆர்த்தியை யதிகாரிப்பித்த வைசித் ர்யங் கண்டவர், இந்த விசித்ராகத்தியோகத்துக்கு ஹேதுவானவனுடைய ஆஸ்சர்யமா யுள்ள ஆர்த்தித்வ ரூபத்தையும், அலிமதனித்தியால்வந்த ஆதிக்யத்தையும், அம்மேன்மை கிடக்கச்செய்தே உண்டான ஆஸ்ரிதவ்யத்தையும், உத்துங்கவ்யத்தைகளிரண்டுக்கும் ஸூசகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், அநந்ய ப்ரயோஜனர்க்கு அதிசயித ஹோக்ய னம்படியையும், சித்தப்ராமகமான சேஷ்டிதாதிகளையும், கர்மாத்யதுரூபமான துஃசஜந கத்வத்தையும், அதிசயிதஜ்ஞார்க்கும் அபேயாயநார்ஹத்தையும், தூவஸேயாத்வ ஹேதுவான ஸௌக்ஷ்யாதிசயத்தையும், ஸுத்ருட ப்ரமாணஸித்தமான ஸூக்ஷ்ம சித்சித்ப்ரகாரத்வத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிசிஷ்டஞான நீ, ஒன்றுக் கொன்று ஒவ்வாத விசித்ராகாரமான ஜயத்தை விபூதியாகக்கொண்டு நிற்கிற ஆஸ்சர்ய ஸக்தியோமம் இருந்தபடியென்? என்று புத்தி ஸந்திஹிதஞான ஸர்வரானுக்கு விவ் ணப்பஞ்செய்து, தம்முடைய விரோதிநிவ்ருத்தியில் பணியில்லாமை நினைத்து ஸந் துஷ்டராகிறார்.

இ.—எட்டார் திருவாய்மொழியில், கீழில் - அவனுடைய தோற்றரவை உருவுவெளிப்பாடென்றறிந்து, அவனோடே பரிமாறுகைக்குத் தாம் பண்ணின உத்யோ மத்தைத்தவிர்த்து, தமக்கு அவனுலல்லது செல்லாதபடியையும், அவனுக்குத் தம்மார்த்தி தீர்க்க ஸக்தி யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் தம்மபேக்ஷிதம் செய்யாமைக்கு அடி தம்மை இங்கேவைத்துத் தான்நினைத்தகாரியம் தலைக்கட்டுவானாக நினைத்ததென்றும் அறியாதே, “எனக்குஇத்தோடு பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச்செல்லாமையுண்டாயிருக்கா முடியும் விரகின்றியில உன்னைப்பெற்றுத் தரிக்கவும்பெறுதே இங்கேவைத்த ஆஸ்சர்ய மிருந்தபடியென்!” என்ன, அவனும், ஒன்றைக்கேட்க ஒன்றைப் பரிஹரிப்பாரைப்

நடு.—கீழ்ற்றிருவாய்மொழி - உருவுவேளிப்பாடாய்ச் சென்றது. கைக்குளட்
டாமையாலே உருவுவேளிப்பாடென்று அறிவரிறே. இனி, ஸர்வேஸ்வரன் தான்நினைத்த
காரியஞ் செய்து தலைக்கட்டிக்கோள்ளுமளவும் நம்மை யின்கேவைக்கிறானென்னும்படி
மும் அறிவரிறே; ஆகிலும், அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதவராகையாலே இத்தை
நினைத்து ஆறியிருக்கவும் மாட்டாரே. ‘‘வி ரோதியைப் போக்கித்தரவேணும்’’ என்று இவர்
அர்த்தித்தாலும் அவனும் இவரைக்கொண்டு தான் நினைத்த ப்ரஸங்யங்கள் தலைக்கட்டிக்
கோள்ளுமளவும் இவர்அபேக்ஷிதம் செய்யானே. இவரபேக்ஷிதம் செய்யாதிருக்கச்செய்
தேயும், இவரை இங்கேவைத்து ஜீவிப்பிற்கும் உபாயங்களும் அறிந்திருக்குமே. ஆகையால்,
சில பதார்த்தங்களை உயிர்போகாதபடி ஒன்றிலே கோத்திட்டே வைக்குமா
போலே, முடியவுமொட்டாதே ஜீவிக்கவுமொட்டாதே நடவேயிருத்தி நலிகிறபடியை
யனுஸந்தித்து, ‘‘எனக்குஇதில் பொருந்தாமை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் இஸ்ஸம்ஸா
ரத்திலே வைத்து என்னை நடத்திக்கொடு போருகிற இவ்வாச் சர்யத்தை எனக்குஅருளிச்
செய்யவேணும்’’ என்ன; ஒன்றைக்கேட்க வேறேசிலவற்றைச் சொல்லுவாரைப்
போலே, ‘‘இதொன்றுங்கண்ண்டோ நீர் ஆச் சர்யப்படுகிறது? இவ்வளவல்லாத நம்முடைய
லிசித்ர ஜஹ்தாகாரதையைப் பார்!’’ என்று தன்னுடைய ஆச் சர்ய ஜகதாகாரதையைக்
காட்டிக்கொடுக்க- அதுதானும் தான் நினைத்ததன்றேயாகிலும் அவன் காட்டிக்கொடுத்த
தாகையாலே அதுவும் இவர்க்கு பரிதிஹேதுவாயிருக்கும்பிறே. ஆக, இவர் ஒன்றைக்
கேட்க அவன் அநேகாச் சர்யங்களைக்காட்டிப் பரிஹரித்தான். அக்குரன்ட் யமுனையிலே
புகு முழுமினவாறே பிள்ளைகளை நீருக்குள்ளே கண்டு அஞ்சாக் கரையில்லே பார்த்தான்;
அங்கேயுங்கண்டான்; கண்டு, ‘‘ஜ ம ஷெ த ந ஹா ஸ்ரா ண ன வ ி வ ங் ய ல ஶ ட ஹா து க :||

மாயாவாமணன்பரவேஸே; வீரூத்தாநுவாதம் - கீழ்லீஇத்யாதி. உருவுவெளிப்பாடென்றறி
யும்படியென்? என்ன - கைகீதுஇத்யாதி. அவன் தம்மைவைத்த காரியம் அறிந்திருக்க, த்வரிப்
பானென்? என்ன - இவ் வீரேஸ்வரவான் இத்யாதி. “இனியாமுருமை” என்றபோதே வீரோதி
யைப்போக்காதிருப்பானென்? என்ன - வீரோதீயைஇத்யாதி. இவ்வாக்யாநந்தரே, ‘இனியா
வேஸ்வரன்’ இத்யாதி வாக்யம் அதுஸந்தேயம். அபேக்ஷிதஞ்செய்யாவிட்டால் முடியாரோ? என்ன-
இவ் அபேக்ஷிதம் இத்யாதி. உக்தார்த்தநிஷங்க பூர்வகமாக, ஆஸ்சர்யமிருந்தபடியென்? என்றகேட்
துப் பாகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஆஸையாலேஇத்யாதி. சிலபதார்த்தங்களை யென்றது -
மதஸ்யாதிகளை, ‘ஆஸையாலே’ என்றதென்கதி, ‘அருளிச்செய்யவேணும்’ என்னுமளவு “பாசம்
கனிகை” என்றபாபை உக்தமாகித்தலை. இவர்க்கு அபேக்ஷிதத்தைக் காட்டிமுருவது உக்தமாகி
என்ன அருவது இது இத்யாதி. உக்தார்த்தை ஆஸையால் இவர்க்கு உதாஹரணம் - அகநூல்

தெ நா ஸ்ர ஸ்ர வ ரொ ணா ஹம் லவ தாக்ஷ ஸ ஹதஃ” (ஜகதேதந்மஹாஸ்சர்யம் சூபம்யஸ்யமஹாத்மநஃ | தேநாஸ்சர்யவரேணஹம் பவதாக்ருஷ்ணஸங்கதஃ) என்று கொண்டு அவன் ஆஸ்சர்யப்பட்டாற்போலே,—இவரும் அவனுடைய விசித்ர ஜகதா காரதையை யநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

முதல் பாட்டு.

மாயா!வாமனனே!மதுசூதா!நீயருளாய்
தீயாய்நீராய்நிலனாய் விகம்பாய்க்காலாய்
தாயாய்த் தந்தையாய்மக்களாய் மற்றுமாய்முற்றுமாய்
நீயாய்நீநின்றவாறு இவையென்னநீயாயங்களே!

ஆ — (மாயாவாமனனே) — அத்யாஸ்சர்யபூதனாய் ஆபுரிதவிரோதி நிரஸந ஸீலனான நீ என்னைத் தெளிவிக்கவேண்டும். லோகத்தில், வஹ்நிஜல பூம்பாகாஸ வாயுக் களையும் தாயையும் தந்தையையும் மக்களையும் மற்றெல்லாரையும் விபூதியாகவுடைய யாய், இவற்றோடு பிரிய அஸாதாரணகாரத்தையு முடையயாய்க் கொண்டு நீ நின்றபடியென்? என்று விஸ்மிதராய் எம்பெருமானைக் கேட்கிறார்.

ஒ — முதற்பாட்டில், விசித்ரமான கார்யங்களையும் காரணங்களையும் எல்லாம் விபூதியாகவுடையன யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, இவை என்னபடிகளென்று விஸ்மிதராய் எம்பெருமானைக் கேட்கிறார்.

[மாயா] - இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானமான ஆஸ்சர்யங்களை உடையன யிருக்கிற இருப்பை ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது. [வாமனனே] - ஆஸ்சர்யங்களுக்கு உதாரணம். [மதுசூதா] - மயுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினாற்போலே என்னுடைய ஐஃவத்தைப் போக்கினவனே. [அருளாய்] - என்னைத் தெளிவிக்கவேண்டும். [தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்] - லோகத்தில் தாயுந்தந்தையுமா யிருக்கிறாரையும் மக்களாயிருக்கிறாரையும் மற்றுமுள்ளா ரெல்லாரையும் விபூதியாகவுடைய யாய். [நீயாய் நீ நின்றவாறு] - இவற்றோடு பிரிய அஸாதாரணகாரத்தையுடையயாய்க் கொண்டு நின்றபடி.

ப. — முதற்பாட்டில், காரணரூபமாயும் கார்யரூபமாயும் இருக்கிற ஸகல பதார்த்தங்களையும் விபூதியாக வுடையயாயிருக்கிற ப்ரகாரம் என்னாயிருக்கிறது? இத்தை ஆஸ்சர்ய ரூபமான நீ அருளிச்செய்யவேண்டும் என்கிறார்.

மாயா - ஸவாஹிகமான ஆஸ்சர்யசக்தியை யுடையயாய், வாமனனே - (அதுக்கதுரூபமாக மஹாமேருவை மஞ்சாடியாகக் கருக்கினாற்போலே வடிவைச்சிறுக விட்டுஇரந்த) வாமனனாய், மதுசூதா - (உன்னுடைய சக்திவைசிதர்யத்தில் ஸந்தேஹித் தாருடைய ஸம்ஸயத்தை மதுவை நிரஸித்தாற்போலே) நிரஸித்துக்கொடுக்குமவனே! நீ - நீயே, அருளாய் - உன் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்யவேண்டும்; தீ நீர் நிலன் விசம்பு

இத்யாதி. “ஜமஷெதநஹாஸ்ரஸு” இதுபஞ்சமேம்ஸே. * புகழுநல்லொருவனிலே - ஸம்ஸயம், * நன்குரவிலே - விருத்த விபூதிகதவம், இதில் - ஆஸ்சர்யஜகதாகாரதை என்று ஹேதம்.

கால் - அண்டகாரணமான பூதபஞ்சகமும், தாய்தந்தைமக்கள் மற்றும் - (அண்டார்தர் வர்த்திகளில் ஒருவர்செய்தது ஒருவர்செய்பாதபடியான) மாதா பித்ரு புத்ர ப்ரப்ருதி களும், முற்றும் - தத்ஸம்பந்திகளாயுள்ள ஸம்ஸ்த பதார்த்தங்களும், ஆய் - நீயிட்டவழக் காப்படி தத்தத்ப்ரகார விசிஷ்டனாய், (அவ்வளவே யன்றியே), நீயாய் - அஸாதாரண காரயுக்தனாய், நீ - நின்ற - நிற்கிற, இவைஆறு - இப்ப்ரகாரம், என்ன - என்ன, நியாயங்கள் - உபபத்தியுக்தங்களா யிருக்கின்றன? காரணரூப வஸ்துக்களாயிருக்கிறவை தானே கார்யரூபமாகையாலே ஸர்வாத்மகனான தான் தத்மததோஷஸ்பர்ஸமில்லாதபடி வ்யாவ்ருத்தனா யிருக்கையுமே ஒருவர்க்கு அறியவொண்ணாதபடியாலே இந்த வேதாந்த ரஹஸ்யோபபத்திகளை நீயே அருளிச்செய்யவேணு மென்றாராயிற்று.

இ - முதற்பாட்டில், விசித்ரமான கார்யங்களையும் காரணங்களையும் விவாதி யாகவுடையனாயிருக்கிற இருப்பை அதுஸந்யித்து, இவை என்னபடிகளென்று அவனைக் கேட்கிறார்.

[மாயா வென்கிறது] - இத்திருவாய்மொழிக்கு நிஷாநமான ஆப்சர்யங்களை யுடையனா யிருக்கிற இருப்பை அதுஸந்யித்து ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது. [வாம னனே] - ஆப்சர்யங்களுக்கெல்லாம் உபாஹரணம் அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன்றே அர்யியாய் மஹாஸவியஜ்ஞவாடத்திலே சென்று சொல்லிற்றெல்லாம் அவன் செய்யும்படி வார்த்தைசொன்ன ஆப்சர்யங்களை நினைத்து - வாமனனேயென்கிறார். [மதுசூதா நீயருளாய்] - ஆப்சர்யங்களுக்கு ஸ்ரீவாமன ப்ராஹ்மாவம்பேரலே யாயிற்று. வி்ரோயிதிரஸநத்துக்கு மயுஸூஷநத்வம். மயுவாகிறஅஸூரனை நிரஸித்தாற்போலே என் ஸம்ஸயத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். “தூஷ்யஸம்ஸயஸ்யாஸ்ய வெதாநஹ்யுவபவ்யுதே”. உமக்கு ஸம்ஸயந்தான்வது? என்னில்? [தீயாயித்யாதி] - கார்யத்திலுண்டானவைசித்ர்யம் காரணத்திலே யுண்டாயிருக்குமிதே. அண்டகாரண மாய் ஒன்றோடொன்று சேர்த்தி யின்றிக்கே யிருக்கிற பஞ்சஹுதங்களுக்கு நிர்வாஹக னானவனே! [தாயாயித்யாதி] - கார்யங்களில் வந்தால், மாதா உபகரித்த உபாராமன் றிதே தமப்பன்உபகரிப்பது? அவன்உபகரிக்குமதன்றிதே ப்ரஜைகள்உபகரிப்பது? அவர்க ளுபகரிக்குமதன்றிதே மற்றை வந்யுக்களுபகரிப்பது? [முற்றமாய்] - அதுத்தமாய் ஸ்வஸம்வந்யியாயுள்ள சேதகாசேதகங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [நீயாய்நீ நின்ற வாறு] - ஜமடாகாரனாயிருக்குமதொழிய, அஸூரரண விக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு நீ நின்றபடி. ஜமடாகாரனாய் ரக்ஷிக்குமளவன்றிதே அஸூரரண விக்ரஹயுக்தனாய்க் கொண்டு ரக்ஷிக்கும்படி. [இவையென்ன நியாயங்களே] - இவையென்னபடிகள்! முதல் திருவாய்மொழி தொடக்கமாகப் பலவிடத்திலும் - இவனுடைய ஐஸ்வர்யத்தை அதுஸந் யித்து, அது தன்னையே இதுக்கு முன்பு கண்டறியாதாரைப்போலே அதுவவியா நின் றார்; குணாதுலவத்தில் வந்தால், க்ஷணந்தோறும் ஒன்றையே புதியராயதுவவிக்கிறுப் போலே யாயிற்று, விவாதித்யவமும்.

எடு. - முதற்பாட்டு. விசித்ரமான கார்யகாரணங்களையெல்லாம் விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிற இருப்பையதுஸந்யித்து, இவை யென்னபடிகள்? என்றுஆப்சர்யப் படுகிறார்.

முதற்பாட்டு - மாயாஇத்யாதி. “தீயாய் நீராய்” என்று தொடங்கி, “இவையென்ன நியாயங்கள்” என்னுமளவும் கடாசுதித்து அவதாரிகை - விசித்ரமானஇத்யாதி.

[மாயா] - மாயாவென்கிற இது, இத்திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிறது. [வாமனனே] - மாயாவென்கிற பதத்திற் சொல்லுகிற ஆச்சர்யத்துக்கு வ்யாப்தி க்ரஹணபூமியாயிருக்கிறது. அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து மஹாபலி பக்கலிலே சென்று அவன்முன்னே நின்று, தான் சொன்னவையெல்லாம் செய்யவேண்டும் படி வார்த்தையருளிச்செய்து, சிற்றடியைக்காட்டிப் பெரியவடியாலே யளந்துகொண்டு, இப்படி பண்ணின வ்யாபாரங்களையடைய முன்னோட்டுக்கொண்ட வாமனனே! என்கிறார். [மதுசூதா] - ஆச்சர்யசேஷிதங்களுக்கெல்லாம் பூநீவாமனைப்போலேயாயிற்று, விரோதிரஸநத்துக்கு மதுசூதனென்கிறது. [மதுசூதாநீயருளாய்] - மதுவாகிற அஸாரனை நிரஸித்தாற்போலே. எனக்கு ஒகிற ஸம்ஸயத்தையும் நீயே போக்கித்தந்தருளவேணும். [தீயாயித்யாதி] - கார்யகதமானவைசித்ரி, காரணத்திலேயும் உண்டாயிருக்குமிதே. இனித்தான் ஒன்றின்படியாயிராதிதே மற்றையது. இப்படி லிஹமான ப்ரகாரங்களை யுடையவான பூதபஞ்சகங்களுக்கும் நிர்வாஹகராய். [தாயாயித்யாதி] - கார்யவர்க்கத்திலும் தாய்செய்தது தமப்பன் செய்யமாட்டான்; தமப்பன் பண்ணும் உபகாரம் புத்ரர்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; புத்ரர்கள் பண்ணும் உபகாரம் பந்துக்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; இப்படி ஸர்வவித ஸங்க்ரஹமாய். - [முற்றுமாய்] - அநுக்தமான ஸம்பந்திகளாயுள்ள ஸகலசேதநா சேதநங்களுக்கும் நிர்வாஹகனெனவனே! [நீயாய்] - ஜகதாசாரனாயிருக்குமளவல்லவிதே அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாயிருக்கும் இருப்பு. இவர்க்குப் பரமபதத்திலே ஸூரிஹோக்யனாயிருக்கிறவிருப்போடு, ஜகதாசாரனாய் நிற்கிற நிலையோடு வாகியற ஹோக்யமாம்படியிதே இவர்க்குப்பிறந்த ஜ்ஞானவைஸத்யம். [நீநின்றவாறு] - இப்படி இவையெல்லாமாய்க் கொண்டு நீ நின்ற ப்ரகாரம். [இவையென்னநியாயங்களே] - இவையென்ன படிகள்தான்! முதற்றிருவாய்மொழியிலே - இவனுடைய ஐஸ்வர்யத்தை யநுலவித்திருக்கச்செய்தேயும், இதுக்குமுன்பு கண்டறியாதாப்போலே புதியராய் அநுலவிக்கிறாராயிற்று. குணநிலவத்தில் சுண்ணத்தோறும் புதுமைபிறந்து * அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமாய் அநுலவிக்குமாபோலே யாயிற்று, விபூத்யநுலவத்திலும் புதியராய் அநுலவிக்கவல்லபடி. [இவையென்னநியாயங்கள் - நீ யருளாய்] - இத்தையருளிச்செய்யவேணும். “**வடிவம் ஸம்ஸாரவஸு**

மாயா - ஆச்சர்யபூதனே! வ்யாப்திக்ரஹணபூமிவரவது - ஆச்சர்யமுண்டென்கிறத்தை யறிகிற ஸத்தாநம். வாமனனிடத்திலாச்சர்யம் எதென்ன - அன்றேஇத்யாதி. முன்னோட்டுக்கொண்டு - மேலேயெண்ணிக்கொண்டு. விரோதிரஸந கதநத்துக்குலாவம் - மதுவாகிற இத்யாதி. ஏகாசாரமான காரணத்திலே வைசித்ரியேதென்ன - கார்யகதமான இத்யாதி. அதாவது - கார்யம் விசித்ரமான போதே காரணமும் ததநுகுணமாகவேணுமென்று அநுமானாத்வித்தமென்றபடி. ஹேத்வந்தாம் - இனித்தான் இத்யாதி. அதாவது : காரணங்கள் பாஸ்பர விசித்ரங்களென்றபடி. காரியவர்கத்திலும் வைசித்ரி யருளிச்செய்கிறார் - கார்யவர்க்கத்திலும் இத்யாதி. ஒருவனே ஸர்வவிதபந்துவுமாகிறதும் ஆச்சர்யமென்றபடி. “முற்றுமாய்” என்றதுக்கர்த்தம் - அநுக்தமான இத்யாதி. “நீயாய்” என்றதுக்கு - ‘அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய்’ என்று ஸப்தார்த்தம் விவகித்து, இதிலேயாச்சர்யமேதென்ன - ஜகதாசாரனாய்இத்யாதி. * அழுக்குப்பதித்தவுடம்பையும், “நீயாய்” என்று பாஞ்சுடருடம்பையும் ஒக்கவருளிச் செய்வானென்? என்ன - இவர்க்குஇத்யாதி. நியாயம் - ப்ரகாரம். கீழேயும் விபூதியோகத்தை யறுபவித்திருக்க, இப்போதும் பூர்வம்போலே யாச்சர்யப்படுவானென்? என்ன - முதற்றிருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - குணநிலவத்தில் இது யாதி. உமக்கு ஸந்திக்கமான அர்த்தங்கள்என்னால் தீர்க்கப்போமோ? என்ன - தீவதந்யஇத்யாதி.

“**வெதா தஹு வபபுதே**” (த்வதந்யஸ்ஸம்ஸாயஸ்யாஸ்யச்சேத்தாநஹ்யுபபத்யதே)
என்று அர்ஜுனன் ஸம்ஸாயம் தீர்த்தாற்போலே, என்னுடைய ஸம்ஸாயத்தையும் தீர்த்தருளவேணும்.

இரண்டாம் பாகம்.

அங்கண்மலர் த்தண்டோய்முடி அச்சதனே ! அநுளாய்
திங்களும்ஞாயிறுமாய்ச் சேழும்பல்கடராயிருளாய்
பொங்குபொழிமழையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய்ப்பின்னும் நீ
வேங்கண்வேங்குற்றமுமாம் இவையென்னவிசித்திரமே !

ஆ. — (அங்கண்மலர்.) - அழகிய மதுவோடுகூடின பூவையுடைய திருத்
துழாபைத் திருமுடியிலே யுடையாய், இவ்வழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருசூதுதிரியில்லாத
வனே! திங்களும் ஞாயிறுமாய், அழகிபதாய்ப் பலன்கைப்பட்ட நகைத் தாங்களுமாய்,
தமஸ்ஸுமாய், பொங்குபொழிமழையாய், புழாய், பழியாய், பின்னும் நீ வெவ்வித கண்
பிணையுடைய வெவ்வித ம்ருத்யுவுமானபடிகள் என்ன வைசித்ரிதான் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சந்த்ரஸூர்யாதி பகார்பூங்களையடையத் தனக்கு விவாதிபாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய் முடியச்சுதனையருளாய்] - அழகிய மயுவோடே கூடின பூவையுடைய திருத்துழையைத் திருமுடியிலே யுடையையாய் இப்படிப்பட்ட அழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருசூதியில்லாதவனே! இத்தால் - திருக்குழலில் வளையம்போலே விவரதியோமம் ஆகர்ஷகமென்று கருத்து. [செழும்பல்கடர்] - நகரத்தாடிகள்.

ப. — அந்தரம், அலிமதஸித்தியால்வந்த பூர்த்தியாலே அத்யுச்சரிதனாயுள்ளீர், சந்தரஞர்யப்ரமுக ஸகலபதார்த்தங்களையும் விபூதியாக வுடைபையான வைசிக்த்யத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

அம் - விலகணமான, கள் - மதுவையுடைய, மலர் - பூவையுடையதாய்,
தண் - ச்ராமஹரமான, துழாய் - திருத்துழாயாலே யலங்கருதமான, முடி - மயிர்முடி
வையுடையயாய், அச்சதனே - (அர்த்தகித்தவஸ்து கைப்புருந்தவாமே பேஷித்வபூர்த்தி
யாலே) அப்ரச்சுதஸ்வலாவனவனே ! அருளாய் - நீயருளிச்செய்யவேணும் ; (சீததாப
கரமான), திங்களும் - சந்த்ரனும், ஞாயிறுமாய் - சூர்யனுமாயும், செழும் - விலகண
மாய், பல் - பலவாயுள்ள, சுடராய் - தாராக்ரஹநக்த்ரங்களான தேஜிபதார்த்தங்க
ளாயும், இருளாய் - (ப்ராணிகளுக்கு பதார்த்ததீர்ஸநம்பண்ணலொண்ணாக) இருளாய்,
பொங்கு - (அந்தப்ராணிகளுடைய அபிவ்ருத்திஹேதுவாய்ச்சொண்டு) உச்சரிதமாய்,
பொழி - சொரியும், மழையாய்-, புகழாய் - (அத்தாலுண்டான ஸஸ்யாதிபதார்த்தஸம்பத்
தியாலே ஸம்பாத்தியமான) புகழாய், பழியாய் - (அவற்றினுடைய பாத்தர்வ்யயாதி வ்யதி

“வளதெனெய்யுண்டி லெழுந்தருளியுள்ளதே : கையநுலம்மையுடைய
 மெதுநல்லுறவுவடிவெ” இத்தீதாஸு வந்தட்டே.(௬௬) ‘மாயாவாமனே, மதுகுதா! - தீயாய்’
 என்று தொடங்கி, ‘இவை யென்ன நியாயங்கள் - நீயருளாய்’ இத்யந்வயஃ (௭)

† கூற்றமுமாய் என்று பாடம் ஒதுவர்.

ரோகத்தால்வரும்) பழியாய், (அப்பழிமிசைத்தகாலத்து), பின்னும் - பின்னையும், வெங்கண் - (அவர்களை யுபஸம்ஹரிக்கைக்கடியாய்) க்ருரோக்ஷணனாய், வெம் - க்ருரஸ்வஹ்வனுமான, கூற்றமுமாம் - ம்ருத்யுவாயும்நிற்கிற, இவை - இந்தப் பகாரங்கள், என்ன விசித்திரம் - என்ன வைசித்தியங்கள்?

இ. - இரண்டாம்பாட்டில், சந்த்ரஸூர்யாதி பதார்த்தங்களைத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[அங்கண்மலரித்யாதி] - அழகிய மதுவோடேகூடின பூவையுடைய திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், இவ்வழகுக் கொருநாளும் ப்ரக்யுதியில்லாதவனே! இத்தால் - திருக்குழலில் வளையம்போலே விபூதியோடும் தகுதியாய், ஆகர்ஷகமாபிருக்கிறபடி, [திங்களும்ஞாயிறுமாய்] - சேதநர்க்கு ஸ்ரீரீபனுமாய் ஆப்பாயகனுமான சந்த்ரனுக்கும், இவனுலுண்டான நீர்க்களிப்பையறுத்து ப்ரகாசகனுமான ஆதித்யனுக்கும் நிர்வாஹகனுனவனே! [செழும்பல்கடராய்] - சேதநர்க்கு வரக்கடவதான அந்ரயாஹீயுடியங்களுக்குறுப்பாக ஸஞ்சரிக்கிற நக்ஷத்ரக்ரஹாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனாய், [இருளாய்] - சேதநர்க்கு ஹோமயோக்யமான காலமாய், [பொங்கு பொழிமழையாய்] - நித்பஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பாய் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுக்கு தாபஹரமுமாய் வ்ருக்ஷிஹேதுவுமாயிருக்கையாலேயுகளித்து வர்ஷிக்கும் வர்ஷமாய், உத்தேர்யமான புகழாய், பரிஹாணீயமான பழியாய், [பின்னும் நீ வெங்கண்வெங்குற்றமுமாம்] - இவையதிப் ப்ரவ்ருத்தமானவாறே குளிரநோக்குகை தவிர்த்து, க்ருரோக்ஷணனாய், அந்தகன் "தண்ணீர்" என்னலாம்படி வெவ்வியகூற்றமுமாம். அதிக்ருரமான அந்தகனை விபூதியாக உடையவனென்றுமாம். [இவைபென்ன விசித்திரமே] - இவையென்ன வைசித்திரிதான்!

ஈ. - இரண்டாம்பாட்டு. சந்த்ர ஸூர்யாதி பதார்த்தங்களையுத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[அங்கண்மலரித்யாதி] - அழகிதாய் மதுவோடேகூடின மலரையுடைத்தாய்க் குளிரந்திருந்துள்ள திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், அந்த ஒப்பனையால் வந்த அழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருவேறுபாடின்றிக்கே என்றுமொக்க நித்யமாவடி யிருக்கிறவனே! வைத்தவனையத்தோபாதியும் ஹோக்யமாகிறதாயிற்று விபூத்யநுலவம்இவர்க்கு. "கீழிற்றிருவாய்மொழியில் 'விள்கின்றபூந்தண்டோய்விரைநாறவந்து' என்று சொன்னத்தை ஸ்மரிக்கிறார்" என்று பிள்ளான்பணிக்கும். * மாயன்குழல்விள்கின்றபூந்தண்டோ யருவு வெளிப்பாடாய் ஸூகமாகைதவிர்ந்து, ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கிறாரிறே. [திங்களும் ஞாயிறுமாய்] - "ஸூரியாஸுஜநிதம்தாவம்நிதேநுதாராவதிஸூரீ" (ஸூர்யாம்ஸுஜநிதம்தாபம் நிர்யேதாராபதிஸ்ஸமம்) என்கிறபடியே, ஆதித்யகிரணங்களால்

இரண்டாம்பாட்டு - அங்கண் இத்யாதி. "திங்களும்ஞாயிறுமாய்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சந்த்ரஸூர்யாதிஇத்யாதி.

"கண்" என்றது - கள்ளென்றபடி. "அச்சதன்" என்றதுக்கர்த்தம் - அந்தவொப்பனை இத்யாதி. விபூத்யநுபவத்திலே ஒப்பனையழகைச் சொல்லுவானென்? என்ன - வைத்த வளையத்து இத்யாதி. பரிஹாணீயதாம் - கீழில்இத்யாதி. கீழில்திருவாய்மொழியிலே ஸூகமானத்தை யாராகமாக அநுபவிக்கிற இத்திருவாய்மொழியிலே ஸ்மரிக்கக்கூடுமோ? என்ன - மாயன்குழல் இத்யாதி. சந்த்ரஸூர்யர்களுக்கு வைசித்திரியேதென்ன - ஸூர்யாம்ஸுஜநிதம்இத்யாதி. 'ஸூரியாஸுஜ

[illegible]

மூன்றாம் பாட்டு.

சித்திரத்தேர்வலவா ! திருச்சக்கரத்தாய் அருளாய்
எத்தனையோ நுகமும் அவையாய் அவற்றுள் இயலும்
ஒத்தவொண்பல்பொருள்கள் உலப்பில்லனவாய்வியவாய்
+வித்தகத்தாய்நிற்றிக் இவையென்ன விடமங்களே !

ஆ.—(சித்திரத்தேர்வலவா) - ஸாரத்யம்பண்ணும்போது அத்யாச்சர்ய மாம்படி தேரைநடத்தவல்லவனே! ஐயதாதவதத்தினன்று பகலை யிரவாக்கின அத்யாச்சர்யமான திருவாழியையுடையவனே! க்ருதாதிகளான அநேகபுகங்களையும், அவ்வவ காலங்களிலுண்டாய் ஒரோவகையாலே ஒத்தும், ஒரோவகையாலே வேறுபட்டும் தேவ மதுஷ்யாதிரூபேண பலவாய் ப்ரதிவ்யக்த்யஸங்க்யமான பதார்த்தங்களையும் விபூதியாக வுடையவாய், இப்படி விஸ்மயநீயனாய் நில்லாநின்றாய்! இவை என்ன சேராச்சேர்த்தி கள்! என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், க்ருதாதிகளான அநேகபுகங்களையும், அவ்வவகாலங் களிலுண்டான தேவமதுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாக உடையனென்கிறார்.

[சித்திரத்தேர்வலவா] - ஸாரத்யம் பண்ணும்போது அத்யாச்சர்யமாம்படி திருத்தேரை நடத்தவல்லவனே! [திருச்சக்கரத்தாய்] - ஐயதாதவதத்தினன்று பகலை இவாக்கின அத்யாச்சர்யமான திருவாழியை யுடையவனே! [ஒத்தவொண்பல்பொருள் களுலப்பில்லனவாய்வியவாய்] - ஒரோவகையாலே ஒத்தும் ஒரோவகையாலே ஒவ்வாது மான தேவமதுஷ்யரூபேண பலவாய் ப்ரதிவ்யக்த்யஸங்க்யமான பதார்புகளை விபூதியாக வுடையவாய், [வித்தகத்தாயென்று மேலுக்கு] - விஸ்மயநீயமானபடி களை யுடையவாய் நிற்றி, இவை என்ன சேராச்சேர்த்திகள்!

ப.—அநந்தரம், உத்துங்கனாய்வைத்து ஆபுரிதபரதந்தரனாயிருக்கிற நீ, காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுமாயிருக்க, அவற்றோடு தொற்றம்முடிகிற வைஷ்ண வத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

(அவஸ்த்தாநுபமாக), சித்திரம் - விசித்ரமாம்படி, தேர் - தேரை, வலவா - நடத்தவல்லனாய், திருச்சக்கரத்தாய் - அந்த வைசித்ர்யம்போலே பகலையிரவாக்கும் பரி கரமான திருவாழியையுடையவனே! அருளாய் - நீ யருளிச்செய்யவேணும்; எத்தனை - க்ருதத்ரோதா த்வாபர கலிரூபமான எல்லாவகையையு முடைத்தாய், ஓர் - ஒன்றோ டொன்றோவ்வாதபடி அத்விதீயமான, உகமும் - புகங்களுக்கு நிர்வாஹசனாய், அவை யாய் - அந்த காலகால்யமாக்கொண்டு, அவற்றுள் - அதுக்குள்ளே, இயலும் - நடப்ப தாய், ஒத்த - ஜ்ஞானைகாகாரதயா ஒத்து, ஒண் - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வ ஜ்ஞாத்ருத்வாதி குணவைலக்ஷணயத்தையுடைத்தாய், பல் - “வனகொஹமஹநாடி” என்கிற மர்யா தையாலே ஸ்வரூபபேதத்தையுடைத்தாய், உலப்பில்லன - அஸங்க்யாதமான, பொருள் கள் - சித்சித்பதார்த்தங்களை, ஆய் - ப்ரகாரமாக வுடையவாய், வியவு - (அவற்றி னுடைய ஸாய்மயாகார திரோதாயகமான தேவமதுஷ்யாத்யாகாரங்களா லுண்டான) வேறு

† 'வித்தகத்தால்' என்ற உரைக்கும் இருபத்து நாலாயிரப்படிக்கும் பாடம்.

பாட்டுக்கு, ஆய் - நிர்வாஹகனாய், (இப்படியிருக்கச்செய்தே), வித்தகத்தால் - “நரசிங்க
காநிஷுதாநி” “நவாஹநெஷ வஸிதஃ” என்கிறகணக்கிலே தத்கத்தோஷாஸம்
ஸ்ப்ருஷ்டனா விஸ்மயநீயதையோடே, நீ நின்றி - நீ நில்லாநின்றாய்; இவை என்ன விட
மங்கள் - இவையென்ன வைஷம்யங்கள்!

இ.—மூன்றும்பாட்டில், க்ருதாதிகளான யுஞ்சுங்களையும், அவ்வவகாலங்களி
லுண்டான மதுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாக வுடையவனென்கிறார்.

[சித்திரத்தோர்வலவா] - விசித்ரமாகத் தேரை நடத்தினவனே! துரோ
ணன்கையுமணியும் வகுத்து அர்ஜுநனுக்குப் புறப்பாடற வாசலைப்பற்றி நிற்க, அதுக்
குப்புறம்பாப்படி தேரைக்கழியக் கொண்டுபோயும்; வீஷ்ணுக்கையிலம்பு அர்ஜுநன்மேல்
தையாதபடி தேரை தூரக்கொண்டுபோய் அர்ஜுநன்கையிலம்பு வீஷ்ணுமேலே தைக்
கைக்குக் கிட்டநிறுத்தியும், இப்படி விசித்ரமாகத் தேரைநடத்த வல்லவனே. [திருச்
சக்கரத்தாயருளாய்] - பகலை இரவாக்கவல்ல பரிகரத்தையுடையவனே! [எத்தனையோ
ருகமூமவையாய்] - க்ருதயுபாதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாய். [அவற்றுள்ளியலும்] -
அவற்றினுள்ளே வர்த்திக்கிற. [ஒத்தவொண்டல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய் வியவாய்] -
ஒத்தும், வியவாய் - வேறுபட்டுமிருந்துள்ள, ஒன்பல்பொருள்க ளுலப்பில்லனவாய்-
ஜாதியாலே ஒத்தும், வ்யக்திஜேஷங்களாலே வேறுபட்டுமென்னுதல்; ஜ்ஞானாகாரதை
யாலே ஒத்தும், சுஹ்ருதோஜிஜேஷத்தாலே வேறுபட்டுமென்னுதல்; இப்படி பலவகைப்
பட்ட பதார்த்தங்கள் அஸக்யேயமாயிருக்கிற இத்தை விபூதியாக வுடையவாய்.
[வித்தகத்தால் நின்றிநீ] - விஸ்மயமான பாகரத்தாலே நீ நில்லாநின்றாய். [இவை
யென்னவிடமங்களே] - இவையென்ன சேராச்சேர்த்திகள்!

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. க்ருத த்ரேதாதியுங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்
டான தேவமதுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாகவுடையவனென்கிறார்.

[சித்திரத்தோர்வலவா] - விசித்ரமாம்படியாகத் தேரைநடத்தவல்லவனே! வை
சித்ரியாவது - த்ரோணன் கையுமணியும் வகுத்து வாசலைப்பற்றி நிற்க, அவனை வளைந்து
அவனுக்கவ்வுருகே தேரைக்கொடுபோய் நிறுத்தி அவனுக்கு வ்யாடரிக்கைக்குஇடம் அறுத்
தானாயிற்று. வீஷ்ணுக்கையில் அம்பு தூரப்போய்விழும், அர்ஜுநன்கையில் அம்பு இவ்
வருகேவிழும்; ஆகையாலே, அவன் அம்புவிடப்புக்கவாறே தேரைப்பின்னே கழலக்
கொடுபோயும், இவன் அம்புவிடப் புக்கவாறே தேரைக்கிட்டநிறுத்தியும், இப்படி
தேரை நடத்தும்படியைப்பற்ற ‘சித்திரத்தோர்வலவா’ என்கிறது. [திருச்சக்கரத்தாய்] -
பகலையிரவாக்கும் பரிகரத்தையுடையவனே! [எத்தனையோருகமூமவையாய்] - க்ரு
தாதியுங்களாகளுங்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாய். [அவற்றுள்ளியலும்] - அவற்றுக்குள்ளே வர்த்
திக்கிற. [ஒத்த இத்யாதி] - † ‘ஒத்திருப்பதுமாய் - வியவாயிருப்பதுமான- ஒன்பல்பொருள்

மூன்றும்பாட்டு - சித்திரத்தோர் இத்யாதி. “எத்தனையோருகமும்” என்று தொடங்கி,
“உலப்பில்லனவாய்” என்னுமளவும் கடாசுரித்தவதாரிகை - க்ருதத்ரேதாதி இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம் - விசித்ரமாம்படி இத்யாதி. தேரை நடத்துகையிலுண்டான வைசித்ரியை
இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - வைசித்ரியாவத் இத்யாதிவாக்யதரயத்தாலே கையுமணியும்
வகுத்து - யுத்தத்திலே வ்யூஹவிபாகம்பண்ணி. ‘கிட்டநிறுத்தியும்’ என்றவந்தரம், செய்தவிது என்
றத்யாஹரிப்பது. “சித்திரத்தோர்வலவா” என்றவந்தரம் “திருச்சக்கரத்தாய்” என்கையாலே
உலபித்தவாதம் - பகலையிரவாக்கும் இத்யாதி. இதுவுமொரு வைசித்ரியென்று கருத்து. “ஒத்து-

களுலப்பில்லனவாய்.) ஓராகாரத்தாலே ஒத்தும், ஆகாராந்தரத்தாலே வேறுபட்டுமிருப்பனவுமாய், விலகாணமுமான பலவகைப்பட்ட பதார்த்தங்களாகக் கங்களை யுடைய யாய். தேவமநுஷ்யாதி ஜாதியாலே ஒத்தும், வ்யக்திபேதத்தாலே வேறுபட்டும். ஸகலாத் மாக்களும் ஜ்ஞானாகாரதயா ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், அஹம்த்வமாதிபேதத்தாலே விந்நராயிருப்பர்களிறே. [வித்தகத்தாய்நிற்றிநீ] - இப்படி விஸ்யயநீயனாய்க்கொண்டு நில்லா நின்றாய் நீ. [இவையென்னவிடமங்களே] - இவையென்ன சேராச் சேர்த்தியான செயல்கள்தான்! (ங)

நான்காம் பாட்டு.

கள்ளவிழ்தாமரைக்கண்கண்ணே! எனக்கொன்றருளாய்
உள்ளதுமில்லதுமாய் உலப்பில்லனவாய் வியவாய்
வேள்ளத்தடங்கடலுள் விடநாகணைமேன்மருவி
உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி இவையென்னவுபாயங்களே!

ஆ.—(கள்ளவிழ்) - மதுஸ்யந்தியான தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடைய கண்ணே! எனக்கு ஒன்று அருளிச் செய்பவேணும். நித்யமாயிருக்கையாலே யுண்டென்று சொல்லலாம் சேதநனும், பரிணாமஸ்வஹாவமாய்க்கொண்டு ப்ரதிஷுணம் அவஸ்தாந்தரஹாக்காகையாலே இல்லையென்னலாம் ப்ரக்ருதியுமாய், வெள்ளத்தடங்க ளுள் விடநாகணைமேல் மருவி, திருவுள்ளத்தாலே பலரக்ஷணசிரந்தைகளைப் பண்ணுநிற்றி; இவையென்னவிதகுகள்? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விஹித்யாக வுடையது யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[கள்ளவிழ்தாமரைக்கண்கண்ணே] - கீழில் திருவாய்மொழியில் “தாமரை நான்மலர்” என்றது வித்த திருக்கண்களிலழகை அதுஸ்யந்திக்கிறார். [எனக்கொன்றரு ளாய்] - எனக்கு ஒன்று அருளிச் செய்பவேணும். [உள்ளதுமில்லதுமாய் வியவாய்] - நித்யமாயிருக்கையாலே உண்டென்று சொல்லலாம் சேதநனும் பரிணாம ஸ்வஹாவமாய்க்கொண்டு ப்ரதிஷுணம் அவஸ்தாந்தரஹாக்காகையாலே இல்லையென்ன லாம் ப்ரக்ருதியும். [உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி] - திருவுள்ளத்தாலே பலரக்ஷண சிரந்தை களைப்பண்ணு நிற்றி.

வியவாயிருக்கிற - ஒன்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய்” என்றவயித்தர்த்தம் - ஓராகாரத்தாலே இத்தயாதி. “உலப்பில்லனவாய்” என்றதற்கு - முடிவின்றிகே அஸங்க்யாதமான என்ற்த்தமாகையாலே - ‘அநேகங்களை யுடையயாய்’ என்கிறார். ஆக, ஒத்திருப்பதுமாய் - வியவாயிருப்பது மாய் - உலப்பில்லனவான - ஒன்பல்பொருள்களை யுடையயாய்க்கொண்டு - வித்தகத்தாய் நிற்றிநீ யென்றபடி. விவரணம் - தேவமநுஷ்யாதி இத்தயாதி. அர்த்தாந்தரம் - ஸகலாத்மாக்களும் இத் தயாதி. விடமங்கள் - விஷமங்கள்; விசித்ராங்கனென்றபடி. ‘சித்திரத்தேர்வலவா! திருச்சக்கரத்தாய் - சித்திரையோருகமுமவயாயவற்றள்ளியலும், ஒத்த - வியவாயிருக்கிற - ஒன்பல்பொருள்களுலப் பில்லனவாய் - வித்தகத்தாய் நிற்றிநீ, இவையென்னவிடமங்கள் அருளாய்’ இத்தயவய. (ங)

ப. - அநந்தரம், பரத்வ ஸௌல்ப்யரூபமான ஜோக்யதை தோன்றும்படி புண்டரீகாக்ஷணை நீ, நித்யா நித்ய ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் ப்ரகாரமாகவுடைய யாய், அவற்றினுடைய ரக்ஷணை சிந்தை பண்ணுகிற உபாயமிருக்கிறபடி யென் ? என்கிறார்.

கள் - மதுவை, அவிழ் - மலருகிற, தாமரை - செவ்வித்தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற, கண் - திருக்கண்களையுடையனை, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை ! எனக்கு -, (நீ நினைக்கிற ரக்ஷணைபாயங்கள் இன்னதென்று), ஒன்று - ஒன்றை, அநளாய் - அந ளிச்செய்யவேணும்; உள்ளதும் - (நித்யமாகையாலே) என்றும் உள்ளதாய், இல்லதுமாய் - (அவஸ்த்தாந்தர லாக்காகையாலே) இல்லாமையையுடைத்தாய், உலப்பில்லனவாய் - அஸங்க யாதமாய், வியவாய் - அவாந்தரமான வேறுபாட்டையுடைத்தாயிருக்கிற பதார்த்தங் களை ப்ரகாரமாகவுடையயாய், (இந்த ஸ்கலசேதநாசேதநங்களையும் ரக்ஷிக்கைக்காக), வெள்ளம் - பூர்ணமாய், தடம் - இடமுடைத்தான, கடலுள் - க்ஷாரார்ணவத்திலே, விடம் - (விவோதிகளுக்கு அவிழ்வதையும்படி) விஷத்தைபுழிமுறை, நாகணைமேல் - திரு வநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே, மருவி - மெவி, உள்ளம் - திருவுள்ளத்திலே, பல் - பகுதிதமான, யோகு - ரக்ஷணையாகக்களை, செய்தி - சிந்தியாசின்றாய்; இவை என்ன -, உபாயங்கள் - உபாயங்களாயிருக்கிறன ! அவதாரணைபாயமோ ? அநிஷ்டநிவ் ருத்த்யுபாயமோ ? அபிமத ப்ரஹ்மோபாயமோ ? ஆபுநிகஸம்ஸ்ரேஷோபாயமோ ? ஆவார்ஜ னோபாயமோ ? என்றறிகிறிலேன் ; ஒன்றை நிஷ்கர்ஷிக்க நாளிச்செய்யவேணுமென்று கருத்து. யோகு - உபாயம்.

இ. - நாலாம்பாட்டில், நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விஹித்யாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அநுளிச்செய்கிறார்.

[கள்ளவிற்பநித்யாதி] - அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக் கண்களை யுடையனாய் உவ்வனாயிருக்கிறவனை ! அவனுடைய திருக்கண்கள்போலே யாயிற்று, இவர்க்கு விஹித்யும் ஆகர்ஷகமா யிருக்கிறபடி. கீழில் திருவாய்மொழியிலே “தாமரை நான்மலர்போல்” என்று வ்யாக்யானது தானையிறே இப்போது அதுகூல மாயிருக்கிறது. [உள்ளதுமில்லதுமாய்] - நித்யமாகையாலே உள்ளதுமாய், அவஸ்யாத் தர லாக்காகையாலே இல்லையென்னலுமாய். [உலப்பில்லனவாய்] - அஸங்கயாதமான ஆத்மவஸ்துவமாய். [வியவாய்] - வேறுபட்டி நந்துள்ள அசித்தாய். நித்யமாய் அஸங்கவ்யா யாதமான ஆத்மவஸ்துவங்கு நிர்வாஹகனாய், அதிற்காட்டில் வேறுபட்டு நர்வரமாயிருக் கிற அசித்பதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனையென்றபடி. [வெள்ளத்தடங்கடலுனித்யாதி] - திருப்பாற்கடலிலே, ஸத்ருக்கள்வந்து கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தைபுடைய திருவநந் தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி. [உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி] - திருவுள்ளத்திலே பலரக்ஷணை சிந்தை பண்ணுகிறிற்றி. சேதநஜேதத்தோபாதியும் போருமிதே ரக்ஷணைபாய சிந்தை களில் விஹித்யேதமும். [இவையென்னவுபாயங்களே] - அவற்றோபாதியுபாயங்களும் பல வாயிருக்குமாயிற்று. “சேதநர்நின்றநின்ற நிலைகளிலே புருஷார்பு ருசிகளைப்பிறப் பிக்கைக்கும், ருச்யதுகுணமான புருஷார்போபாயங்களிலே சேர்க்கைக்காகவும் விரகு வதேதா?” என்று சிந்திக்கைக்காகவிறே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளு கிறது.

நடு.—நாலாம்பாட்டு. லோகத்தில் நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[கள்ளவிழித்யாதி] - அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண் களையுடையனாய் ஹவ்யனாயிருக்கிறவனே! அவனுடைய திருக்கண்கள்போலேயாயிற்று இவர்க்கு விபூதியும் ஆகாந் கமாயிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே, திருக்கண்களோபாதிஷ்டாகமாகா நின்றதாயிற்று விபூத்யநுஹவமும் இவர்க்கு. ஷ்டாகமாகையாவதென்னென்னில்? 'இன்னது' என்று நிர்ணயிக்கமாட்டாதே ஸம்ஸாரித்துப்பட்டதொரு க்லேஸமுண்டிறே, அதுவும் ஷ்டாகமாயிருக்குமிறே. "கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே - 'சூழவுந்தாமரை நாண்மலர்பே...ல்வந்து தோன்றும்' என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறார்" என்றுள்ளான் பணிக்கும். அதைச் சீயர்கேட் டருளி, "கீழோடுகிற ரீதியின்படியே இதுவுமாகப்பெற்றதாகில் அழகிது; அங்ஙனன்றிக்கே இது ரஸாந்தரமாய் அறிவுண்டானபின்பு ப்ரகரணத்தோடு பொருந்தமாட்டாது" என்று அருளிச்செய்தாராம். [உள்ளதுமித்யாதி] - உலப்பில்லனவாய்க்கொண்டு உள்ளதுமாய் வியவாய்க்கொண்டு இல்லதுமாயிருந்துள்ள சேதநா சேதநங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். "யதூகாரானாரொணாவி நாந்யஸம்ஜ்ஞாஜெவதிஜெவ | வரிணாராஜி லஸம்ஹிதாந்தயஸுநயவதயுகிழ்" (யத்துகாலாந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞாமுபை திவை | பரிணாமாதி ஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ந்ருபதச்சகிம்) என்கிறபடியே, அசித்து நஸ்வரமா

ப்ர.—[கள்ளவிழித்யாதி]—[உள்ளதுமில்லதுமாய்]— ஶித்யெயெஸெ ஶுயெயெஸெஶுயெயெஸெஸவீரராஜம் ஶுகிசுஹிமாதஃ, "யதூகாரானாரொணாவி நாந்யஸம்ஜ்ஞாஜெவதிஜெவ | வரிணாராஜி லஸம்ஹிதாந்தயஸுநயவதயுகிழ்" (யத்துகாலாந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞாமுபை திவை | பரிணாமாதி ஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ந்ருபதச்சகிம்) என்கிறபடியே, அசித்து நஸ்வரமா

நாலாம்பாட்டு.—கள்ளவிழி இத்யாதி. "உள்ளதுமில்லதுமாய்" என்றத்தைக்கடாகழித்தவ தாரிகை - லோகத்தில் இத்யாதி.

விபூதியை அநுஸந்திக்கிறவிடத்திலே கண்ணழகைச் சொல்லுவானென்? என்ன - அவ னுடைய இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - அன்றிக்கே திருக்கண்கள் இத்யாதி. விஸ்வேஷ வேளையிலே யன்றோ விபூத்யநுஹவம் ஷ்டாகமாயிருப்பது, இப்போது ஷ்டாகமாகிறபடியென்? என்கிறஸங்கையை யறவதித்து பரிஹரிக்கிறார் - ஷ்டாகமாகையாவது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - "முடிச்சோதியாய்" இத்யாதிப்படியே ஸந்தேஹமாய்க்கொண்டு ஷ்டாகமாகிறதென்றுகருத்து; ஸம்ஸா ரித்துப்பட்டதொரு க்லேஸமென்றது - * முடிச்சோதிப்படியே ஸம்ஸாரித்துப்பட்டதொரு க்லேஸ மென்றபடி. பின்னாநிர்வாஹம் - கீழில் இத்யாதி. இதுக்கு நஞ்சியரருளிச்செய்யும்படியை யருளிச் செய்கிறார் - அதை இத்யாதி. "உலப்பில்லன -" நாசமின்றிக்கேயிருக்கிற: நித்யமானவென்றபடி. கீழிற்பாட்டிலே, "உலப்பில்லனவாய்" என்றது - அஸங்க்பாதமாயென்றபடி. "வியவாய்" என்றது - வியவாயென்றபடியாய், நஸ்வரமாயென்றபடி. சேதநாசேதநங்களை "உள்ளதுமில்லதுமாய்" என்கிறது - ஏகரூபத்வத்தையும், பரிணாமித்வத்தையும்பற்ற. இத்தை ப்ரமாணமுகேதந்ரபிப்பிக்கிறார் - யத்துகா லாந்தரேண இத்யாதி. த்விதீயேம்ஸே த்ரயோதஸே ஸௌவீரராஜம்பாதி ஆதிபாதஃ, 'யதூகா ரானாரொணாவி நாந்யஸம்ஜ்ஞாஜெவதிஜெவ | வரிணாராஜி லஸம்ஹிதாந்தயஸுநயவதயுகிழ்'

யிருக்கையாலே இல்லதென்று சொல்லலாயிருக்கும்; ஆத்மவஸ்து ஏகரூபமாயிருக்கையாலே உள்ள தென்கிறது. [வேள்ளத்தடங்கடலு ளித்யாதி] - திருப்பாற்கடலிலே, 'ப்ரதிகூலர்க் குக் கிட்டவோண்ணாதபடி விஷத்தை யுமிழாரின்றுள்ளதீருவநந்தாழ்வான்மேலேபோருந்தி. "ஆங்காரவாரமது கேட்டழலுமிழும் - பூங்காராவணைபான்" என்கிற்படியே, அஸ்த்தானே ஹயபாங்கைபண்ணி அழலுமிழுவனிறே. [உள்ளப்பல்யோகு செய்தி] - திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷணசிந்தைபண்ணுகின்றி. சேதநலேடித்தோபாதியும் போருளாயிற்று, அவன்பண்ணும் ரக்ஷணசிந்தையில் பரப்பு. இப்போது இது கீழோடும் மேலோடும் அங்ஙனிக்கிறபடியென் என்னில்? - அசித்தாவது, நஸ்வரமாய்க்கொண்டு த்யாஜ்யமாயிருக்கும்; ஆத்மவஸ்து, ஏக ரூபமாய்க்கொண்டு உபாதேயமாயிருக்கும்; இவையிரண்டுக்கும் நிரந்தாலாயிருக்கும் நஸ் வரன், "இச்சேதநன்தானும், தான் பண்ணிறுரு கர்மமும் 'தனக்கு' என்னவொரு ருசியுமாயிருக்கையாலே, இவன், 'தனக்கு என்ன ஓர் இச்சைபிறக்கிலல்லது நம்மைப்பெற விரகற்றிருந்தது; இவனுக்கோ அது இல்லையாயிராநின்றது; இனிச்செய்யுப்படியென்?" என்று, இவன், "இந்நின்றநீர்மையினியாமுமுமை" என்றால்+செய்யுமத்தை, இவன்தலையில் இசை வின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, "இவன் நம்மைவந்து கிட்டினானும் விரகேதோ?" என்று, அதுக்கு உறுப்பாக உபாயசிந்தை பண்ணிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. [இவையென்ன வுபாயங்களே] - சேதநர் பலரானால் அவ்வவருடைய ரக்ஷணங்களும் பலவாயிறே யிருப் பது; அதுக்கீடான உபாயமும் அறியுமே ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே. இவை என்ன விரதங்களே!

ஐந்தாம் பாட்டு.

பாசங்கள்நீக்கி என்னையுனக்கேயறக்கொண்டிருநீ
வாசமலர் த்தண்துழாய்முடிமாயவனே! அருளாய்
காயமுஞ்சீவனுமாய்க்கழிவாய்ப்பிறப்பாய்ப்பின்னும்நீ
மாயங்கள் செய்துவைத்தியிவையென்ன மயக்குக்களே.

ஆ. - (பாசங்கள்நீக்கி). ஸுஜாதபரிமளதுளனீ, ஸஹிதமான திருமுடியை யுடையாய், அத்யாச்சர்யபூதனுநீ, ப்ராக்ருதவிஷய ப்ராவண்யத்தைத்தனிர்த்துத்வ தேசுராகனும்படி என்னைப்பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ப்ராக்ருதியிலேயிட்டு வைக் கிற ஆச்சர்யத்தையருளிச்செய்யவேணும். ஸரீரஜீவஜந்மமரணாகி நிர்வாஹகனாய், அளித்

நயவதலுகிழ்." அப்படிவிஷத்தை யுமிழுவனே? என்ன - ஆங்காரவாரம் இத்யாதி. "பல் யோகு" என்றதுக்குஹாம் - சேதநலேடித்து இத்யாதி. கீழும்மேலும் விபூகியோகத்தைச் சொல்லா நிற்க, நடுவேஉபாயசிந்தையைச் சொல்லுவானென்? என்ன, சேதநாசேதநப்ராஸங்கத்திலே உபாயசிந்தை ப்ராஸங்கமாக வந்ததென்கிறார் - இப்போது இத்யாதி கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி யென்னுமளவாலே. உன்னத்திலே பலவுபாயசிந்தை பண்ணுவதியென்று ஸப்தார்த்தம். ஐஹுவசநார்த்தம் - சேதநர் இத் யாதி. 'கன்னவித்தாமரைக்கண் கண்ணனே - உலப்பில்லனவாய்க்கொண்டு உள்ளதுமாய் - வியவாய்க் கொண்டு இல்லதுமாய் - வெள்ளத்தடங்கடலுள்' என்றதொடங்கி, 'உபாயங்களே - எனக்குஒன் றருளாய்' இத்யந்வயம்.

(சு)

† செய்யுமதான உபாயசிந்தை என்ற யோஜிப்பது.

யாதிகளாகிற வஞ்சகங்களைப் பண்ணிவைப்பாடுவதாய்; இவை என்ன துர்ஜ்ஞேயப் ப்ரவ்ருத்திகள்? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில்,ப்ராக்குதவிஷயப்ராவண்யத்தைத் தவிர்ந்துத்வஜேக பாரகனும்படி என்னைப் பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ராக்குதியிலே யிட்டுவைக்கிற ஆப்சர்யமென்? என்றுகொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு நிஷாநத்தை அருளிச்செய்கிறார்

[வாசமலர்த்தண்துழாய் முடிமாயவனை] - புறம்பில் பாசத்தையும் அறுத்து அநய்யார்ஹுமாக்கின அழகைச்சொல்லுகிறது. [காயமும் சீவனுமென்று மேலுக்கு] - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்திலே நசையற்றார்க்குக்கூடாத ஜம்மமாணாத்யாப்சர்யங்களை! உண்டாக்கி அவற்றோடே ஜீவிப்பித்து வைத்தி; இவையென்ன துர்ஜ்ஞேயப் ப்ரவ்ருத்திகள்?

ப.—அநந்தரம், என்னை அநய்யப்ரயோஜனனும்படிபண்ணும் அதிசயிதஜேக யதையையுடைய நீ, ஸரீராத்மாக்களுடைய ஸம்பந்தமும் உத்பத்திவிநாஸமும் நீயிட்ட வழக்காயிருக்க, அதிலே அகப்படுத்திவைக்கிற ப்ரகாரங்களென்ன ப்ரமங்களாயிருக்கிறன! என்கிறார்.

என்னை - (த்வஜேகஜேஷமாப் த்வஜேகரக்ஷயமான ஸ்வரூபத்தையுடைய) என்னை, பாசங்கள் - அநதுரூபவிஷயஸங்ுகளை, நீக்கி-கழித்து, ("தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே" என்னும்படி), உனக்கேயற - த்வஜேகப்ரயோஜனனாக, கொண்டிட்டு - அங்கீகரித்துவைத்து, வாசம் - அந்த அநய்யப்ரயோஜனத்வாபாதகமாய்ப் பரிமளப்ரகரமான, மலர்-பூவையுடைய, தண்துழாய் - செவ்வித்திருக்குழாயாலே யலங்க்ருதமான, முடி-மயிர்முடியையுடைய, மாயவனை-ஆப்சர்யஜேக்யபூகனை! நீ-(ரக்ஷகனுமாய் ஜேக்யனுமான) நீ, காயமும் - வந்யகாரீரமும், சீவனும் - வலஜீவனும், கழிவுபிறப்பு - (இவற்றுக்குவரக்கடவதான)விநாசாத்பத்திகளும், ஆய்-நீயிட்டவழக்காம்படிபாயிருக்க, பின்னும் - பின்னையும், (நீ), (சரீராதிகளிலே ஸக்தனும்படி), மாயங்கள் - அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளாகிற வஞ்சகங்களை, செய்து - பண்ணி, வைத்தி - வைப்பாடுவதாய்; இவை -, என்ன மயக்குக்கள் - என்னப்ராமகவ்யாபாரங்களாயிருக்கிறன! அருளாய்-அருளிச் செய்யவேணும்!

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், த்வஜேக பாரகனாக வென்னைப் பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ராக்குதியிலே வைக்கிற ஆப்சர்யமென்? என்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழிக்கு நிஷாநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[பாசங்கள்நீக்கி] - அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளைப் போக்கி. [என்னை] - விஷயாந்தரங்களிலே கால்தாழ்ந்திருக்கிற என்னை. [உனக்கே யறக்கொண்டிட்டு] - "துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்னும்படிபண்ணி. இவர்க்கு * மயர்வையறுத்து * மதிநலத்தை அருளிற்று எத்தைக்கொண்டு என்னில்?—[வாசமித்யாதி] - சாத்தினவனையத்தின் அழகைக்காட்டியாயிற்று இப்படிபண்ணிற்று. பரிமளத்தையுடைத்தாய் மலரோடுகூடின ப்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆப்சர்யஸௌந்தர்ய யுக்தனை! [அருளாய்] - இவ்வளவு புருநின்றவென்னை யிங்கேயிட்டு வைத்து நலியலோ? [காயமும் சீவனுமாய்] - ஸரீரமும் ஆத்மாவமாய். [கழிவாய்ப்பிறப்பாய்]-உத்பத்தி விநாஸங்களாய். [பின்னும்நீ மாயங்கள்செய்து] - ஸம்ஸாரத்தில் நசையற்றபின்பும், ஜம்மமாணாத்யாப்சர்யங்களையுண்டாக்கி. [வைத்தி] - அவற்றோடே

ஜீவிப்பித்து வைத்தி. [இவையித்யாதி] - இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள், ஈ-ன் ஜ்ஞேய ப்ரவ்ருத்திகள்?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாகமான பாட்டாயிற்றிது. அதாவது - மயர்வறமதிநலமருளி, பின்னையும் எனக்குப்பொருந்தாதபடியான ஸம்ஸாரத்திலே என்னைவைத்து ஜீவிப்பித்துக் கொடுப்போருகிற இவ்வாச்சார்யம் இருந்தபடியை எனக்கு அருளிச்செய்யவேண்டுமென்கிறார்.

[பாசங்கள் நீக்கி] - மயர்வையறுத்து. அவித்யாதிகளைப்போக்கி. பலசெய்வினை வன்கயிற்றால் சூழ்த்துக்கொண்டத்தை நீக்கி. [என்னை] - விஷயாந்தரங்களிலே கால் தாழ்ந்திருக்கிற என்னை. [உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு] - *துயரறுசுடரடி தோழும்படியாகப் பண்ணி. பாசங்கள் நீக்கிற்றும் தனக்கேயறக்கொண்டதும் எத்தைக்காட்டி என்னில்? [வாசமலரித்யாதி] - வைத்தவனாயத்தி லழகைக்காட்டியாயிற்று, புறம்புண்டான பற்றறுத்ததும், தனக்கேயாம்படியாகப் பண்ணிற்றும். (பரிமளத்தையுடைத்தாய் மலரோடே உட்புண ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆச்சார்ய ஸௌந்தர்யயுக்தனே!) [அருளாய்] - இவ்வளவு புருநின்ற என்னை இங்கேயிட்டேவைத்துகலியவோ? [காயமித்யாதி]-ஈரமும் ஆத்மாவுமாய், உத்பத்திவிநாஸங்களுமாய். [பின்னும்இத்யாதி] - உன்பக்கலிலே யறிவைப் பிறப்பித்து, பின்னையும் இதல் பொருந்தாதபடியான என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வையாரின்றாய். [இவையென்ன மயக்குக்களே] - இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள்தாம்! புறம்புண்டான பற்றையறுத்து உன்பக்கலிலே ஸங்குத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே நீ யங்கீகரித்தாயோ என்றிராநின்றேன்; பின்னையும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கையாலே கைவிட நினைத்தாயோ என்றிராநின்றேன்; இது என்ன ஸ்ரமம்! (சு)

ஆறாம் பாட்டு.

மயக்கா!வாமனனே!மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய்
அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய் அழலாய்க்குளிராய்வியவாய்
வியப்பாய்வேன்றிகளாய்வினையாய்ப்பயனாய்ப்பின்னும்நீ
† துயக்காய்நீநின்றவாறுஇவையென்ன துயரங்களே.

அஞ்சாம்பாட்டு.—பாசங்கள் இத்யாதி. ஆச்சார்ய ஜகதாசாரதையை யறுவிப்பிக்கைக்குப் ப்ரஸங்கம் சொல்லுகிறதாயாலே இது நிதாகப்பாட்டுடென்கிறார் - இத்திருவாய்மொழிக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அதாவது இத்யாதி.

வமலித்தஅர்த்தம் - மயர்வையறுத்து என்ற. வஹுவசகார்த்தம் - அவித்யாதிகளை இதுத்யாதி. இவைபாசங்களோ? என்ன - பலசெய்வினை இத்யாதி. “உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு” என்றதுக்கு - உனக்கே யகயார்ஹனாய் கைக்கார்யத்திலே அந்நவலிதனும்படி பண்ணி என்றுஸப்தார்த்தமானையாலே, அத்தையருளிச்செய்கிறார் - துயரறு இத்யாதி. கழிவு - விகாசம். விவரணம் - புறம்புண்டான இத்யாதி. ‘காயமும் சிவனுமாய்க்கழிவாய்ப்பிறப்பாயிருக்கிற - வாசமலர்த்தன்துழாய்முடிமாயவனே - நீ - பாசங்கள்நீக்கி என்னை யுனக்கேயறக்கொண்டிட்டு - நீ - பின்னும் மயக்கஞ்செய்து வைத்தி, இவையென்ன மயக்குக்கள்? அருளாய் இத்யந்வயம். (சு)

ஆ.—(மயக்காவாமனனே) - ஸ்ரீவாமநான அழகாலே பிச்சேற்றி, நினைத் தது முடித்துக்கொள்ளவல்ல விரகனான நீ, தெளிவுடையேனும்படி யொன்றுபண்ணி யருளாய், அஜ்ஞாநஜ்ஞாநஉஷ்ணசீத விஸ்மயநீய விஸ்மயஜய பாபபுண்ய தத்பல திர் வாஹகனாய், அதுக்குமேலே, அந்யதாஜ்ஞாநாதிஜகனாய் நீ நின்றபாகாரம் என்ன து:காத்மகங்களென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், விஸ்மாணந் தொடக்கமான விருஃபதார்யங்களை விஃஃதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அதுஸந்யித்து விஸ்மிதராகிறார்.

[மயக்கா வாமனனே] - ஸ்ரீவாமநான அழகாலே பிச்சேற்றி நினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்ல விரகனான நீ என்னுடைய ஸங்கடத்தையும் தீர்க்கவேணுமென்று கருத்து. [வியவாய் வியப்பாய்] - விஸ்மயநீயமும் விஸ்மயமுமாய்.

ப.—அநந்தரம், ப்ராமகசேஷ்டிதங்களையுடைய வாமநானை, விஸ்மருத் யாதி விசித்ரனாய்க்கொண்டு பண்ணுகிற க்லேசங்க ளென்னாயிருக்கின்றன? என்கிறார்.

மயக்கா - வடிவாலும் நடையாலும் உக்தியாலும் மஹாபலிபிணுடையநெஞ்சு ப்ரமிக்கும்படிபண்ணின, வாமனனே - ! மதியாம்வண்ணம் - (எனக்குக்கலக்கந்தீர்ந்து) அறிவுண்டாம்படி, ஒன்று -, அருளாய் - அருளிச்செய்யவேணும்; அயர்ப்பு - மறப்பும், தேற்றமும் - தெளிவும், ஆய் - நீயிட்டவழக்காய், அழல் - தாபமும், குளிர் - சைத் யமும், ஆய் - நீயிட்டவழக்காய், வியவு - விஸ்மயநீயமும், வியப்பு - விஸ்மயமும், ஆய் - நீயிட்டவழக்காய், வென்றிகள் - லோகத்தில் விஜயஸித்திகளும், ஆய் - நீயிட்டவழக் காய், வினை - புண்யபாபரூபகர்மங்களும், பயன் - தத்தத்வமலங்களும், ஆய் - நீயிட்ட வழக்காய், பின்னும் - அதுக்குமேலே, துயக்கு - இவற்றிலே சேதகர் கலங்குகிற கலக்கமும், நீயாய் - நீயிட்டவழக்காய், (நீ), நின்ற - இம்முகத்தாலே லீலாஸிகனாய்க் கொண்டிருக்கிற, ஆறு - ப்ரகாரங்களான இவை, (ஜகத்துக்கு), என்ன -, துயரங்கள் - க்லேசங்களாயிருக்கிறன! வியவு - வியக்கப்பட்டன, வியப்பு - விஸ்மயமாயிருந்த வையும், மிகுதலுமாய்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், விஸ்மருதி தொடக்கமான விருஃபதார்யங்களை விஃஃதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அதுஸந்யித்து விஸ்மிதராகிறார்.

[மயக்கா] - அதுகூலப்ரதிகூல விஃஃமயமின்றிக்கே மதிக்கெடுப்படி பண்ணின வனே! [வாமனனே] - தேவர்களை நெருக்கி த்ராலாக்யத்தையாண்ட மஹாஸவி, தானேஇசைந்து தேவகார்யஞ்செய்யப்போந்தானென்று அறியாதே கையிலே நீரைவார்க் கும்படியிறே அவனை மயக்கிற்று. [மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய்] - மஹாஸவியை அழகாலே பிச்சேற்றி, நினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்லநீ, எனக்குண்டான ஸங்க டத்தைத்தீர்த்துத் தெளிவுபிறக்கும்படி ஒருவிரகு அருளிச்செய்யவேணும். [அயர்ப் பாய்த் தேற்றமுமாய்] - விஸ்மருதியும் தெளிவுமாய். “சிதஃஸூகிஜ்ஞாந சிவோஹ மஹ” என்கிறபடியே. [அழலாய்க்குளிராய்] - ஸீதோஷ்ணங்களிரண்டுக்கும் நிர்வாஹ கனாய். [வியவாய் வியப்பாய்] - விஸ்மயமுமாய், விஸ்மயநீயமுமாய், [வென்றிகளாய்] - விஜயங்களாய், [வினையாய்ப்பயனாய்] - புண்யபாபரூபகர்மங்களும், அதினுடைய மலங் களுமாய். [பின்னும்நீ துயக்காய்] - உண்னையாய்ஸாயித்தாரும் மதிமயங்கும்படி. [நீநின்ற வாய்] - நீநிற்கிற ப்ரகாரம். [இவைபென்ன துயரங்களே] - இவை யுனக்கு லீலையாய், எங்களுக்கு ஈஃவரூபமாயிரா நின்றது.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. விஸ்மாணதி விருபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையன யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[மயக்கா]-இன்னாரென்றிற்கே, ஆரேனுமாகக் கிட்டினாரைமயங்கப்பண்ணுவவனே! அதுஎங்கே கண்டோம் என்னில்? [வாமனனே] - தேவகார்யஞ் செய்ப்போந்த நீ, அந்தத்தேவர்களை நெருக்கின மஹாபலி தானே நெஞ்சநெகிழ்ந்து உன்கையிலே நீரை வார்த்துத் தானே யிசைந்துதரும்படி மயங்கப்பண்ணினவனே! “மன்னே மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சருக்கி” என்கிறபடியே. [மதியாமித்யாதி]- அங்குல ப்ரதிகுல விலா-மஹ மயங்கப்பண்ணாதே, நான் தெளிவையுடையனும்படி பண்ணியருளவேணும். [அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்] - “உதஃஸ்யுதிஜிஞ்ஞாநசிவொஹநஹ” (மத்தஸஸ்மீருதர் ஜ்ஞாநமபோஹஞ்ச) என்றானிறே தானே. விஸ்மருதியும் தெளிவுமாய். இவ்விடத்தில் விருத்தாகாரத்தைச் சொல்லுகிறதல்ல, விசித்ராகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. [அழலாய்க் குளிராய்] - சீதோஷ்ணங்களாய். [வ்யவாய் வ்யப்பாய்] - விஸ்மய விஸ்மயநீயங்களாய். [வேன்றிகளாய்] - விஜயங்களாய். [வினையாய்ப்பயனாய்] - புண்யபாப கர்மங்களாய், அவற்றினுடைய மலங்களுமாய். [பின்னும் நீ துயக்கா]-அதுக்குமேலே, உன்னை யாராய் யித்தாரும் மதிகலங்கும்படி, அந்யதாஜ்ஞானவிபரீதஜ்ஞாநங்களைப் பண்ணு. [நீ நின்றவாறு] - நீ நின்றப்காரம். [இவையென்ன துயரங்களே]- உனக்கு இவைதம்மில் அருமை யின்றிக்கே லீலையாயிராநின்றது; எங்களுக்கு அவைதாம் துக்காத்மகமாயிராநின்றன. (க)

ப்ர.—ஆறும்பாட்டு. [மயக்காவித்யாதி] - [அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்]- மமவஜீதாஸுபஹநிசெ, “ஸவ-புஸ்யுதாஹம்ஹுஜிஸநிவிஷ்டா சிதஃஸ்யுதி ஜிஞ்ஞாநசிவொஹநஹ | வெஷெஸுஸவெஷுஹநசிவெஷெஷு வெஷாநசுஷெஷெ விஷெஷாஹம | கரு”

ஆறும்பாட்டு.—மயக்கா இத்யாதி. “அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை - விஸ்மாணதி இத்யாதி.

ப்ரதியோகியைச்சொல்லாமைக்குஹவம்-இன்னார் இத்யாதி. மஹாபலியைமயங்கப்பண்ணினாரெனவென்ன, ப்ரமாணம் - மன்னேமனங்கொள்ள இத்யாதி. பெரியதிருமடல். ராஜரவானமஹாபலியை மனங்கொள்ளும்படியாக வஞ்சித்து நெஞ்சையருக்கியென்றபடி. “மதியாம்வண்ணம் - ” தெளிவுடையேனும்படி. மறப்பும் தெளிவும் அவனாகக்கூடுமோ? என்ன, அதுக்குப்ரமாணம் - மத்தஸஸ்மீருதி இத்யாதி. “ஸவ-புஸ்யுதாஹம்ஹுஜிஸநிவிஷ்டா சிதஃஸ்யுதிஜிஞ்ஞாநசிவொஹநஹ | வெஷெஸுஸவெஷு” இத்யாதி கீதாஸுபஞ்சதஸே. “நஞ்ஞரவிலர்த்தம் போலே யருக்கையாலே, அதைப் பரிஹரிக்கிறார் - இவ்விடத்தில் இத்யாதி. பண்ணு - பண்ணியென்றபடி. “இதென்ன து:கம்” என்றத்தால்மலிதம் - உனக்குஇவை இத்யாதி. மயக்காவாமனனே - அயர்ப்பாய் என்றுதொடங்கி, “இவையென்ன துயரங்களே - மதியாம் வண்ணமொன்றருளாய்” இத்யந்தவ்யம்.

ஏழாம் பாட்டு.

துயரங்கள் செய்யுங்கண்ணாகடர்நீள்முடியாய்! அருளாய்
துயரஞ்செய்மானங்களாய் மதனாகி உகவைகளாய்
துயரஞ்செய்காமங்களாய்த் துலையாய்நிலையாய்நடையாய்
துயரங்கள் செய்துலைத்தி இவையென்ன சுண்டாயங்களே.

ஆ.—(துயரங்கள் செய்யுங்கண்ணாகடர்நீள்முடியாய் அருளாய்.)—உன்னுடைய திருவபிஷேகத்தில் அழகாலே நலியும் க்ருஷ்ணனே, அப்படியே விபூதியினுடைய ஆய் சர்யத்தாலேயும் நலிவுபடாமே தெளிவிக்கவேணும். துஃகேஹதுவான அபிமானம், அத்தாலேவந்தமதம், உகப்பு, துஃககரமானகாமம், பரிமாணம், ஸ்யிதிமநங்கள், ஏவம் ரூபமாய் துஃகாத்மகமான வ்யாபாரங்களைப் பண்ணிவைத்தாய்; இவையென்ன விளையாட்டுக்களென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், துஃகேஹதுவான அபிமானந்தொடக்கமான விசித்ரா பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாபிரகிருக்கிறிருப்பை அதுஸந்யிக்கிறார்.

[துயரங்கள் செய்யுங்கண்ணாகடர்நீள்முடியாய் அருளாய்]—உன்னுடைய திருவபிஷேகத்திலழகாலே நலியும் க்ருஷ்ணனே! அப்படியே, விபூதியினுடைய ஆய் சர்யத்தாலேயும் நலிவுபடாமே தெளிவிக்கவேணும். [மதனாகி]—அபிமானத்தாலேவந்த மதம். [துலையாய்]—பரிமாணம்; முடியுமவை என்றுமாம். [நிலையாய் நடையாய்]—ஸ்யிதிமநங்கள். [துயரங்கள்]—இவ்விவ்வுத்யதுஸந்யாநம்பண்ணப் புக்காரை வருத்தும்படி சொல்லுகிறது. சுண்டாயங்கள்—விளையாட்டுக்கள்.

ப.—அந்தரம், கர்மாநுரூபதுஃகங்களைப்பண்ணும் ஸ்வாமியான நீ, அந்த துஃகேஹதுவான துர்மானாதிகளை விபூதியாகவுடையையாய்ச் சேதநரை துஃகிப்பியாநின்றாய்; இவையென்ன லீலார்த்த ஸ்வார்த்த ப்ரவ்ருத்திகளென்கிறார்.

துயரங்கள்—கர்மாநுரூபமான துஃகங்களை, செய்யும்—பண்ணுமிடத்தில், கண்ணா—அவதாரரூபையோடு, கடர்நீள்முடியாய்—பரஃஸரூபையோடு வாசியறநடத்துமவனே! துயரஞ்செய்—துஃகேஹதுவாதமாயிருக்கிற, மானங்களாய்—அபிஜநாதிரிபந்தந துர்மானங்களாய், மதனாகி—(“வனதேஃ” என்கிறபடியே) அவையடியாகவரும் செருக்கும், உகவைகளாய்—அத்தால்வந்த ப்ரீதிகளுமாய், துயரம்—அநிநிவேஸாதி துஃகங்களை, செய்—விளைக்கக்கடவ, காமங்களாய்—பதார்த்த த்ருஷ்ணரூபகாமங்களாய், துலையாய்—அந்தபதார்த்தங்களினுடைய தாரதம்யாபாதக பரிமாணமாய், நிலையாய் நடையாய்—அவற்றினுடைய ஸ்யிதிகபநங்களுமாய், (இப்படி, சேதநர்க்கு), துயரங்கள்—துஃகங்களை, செய்து—பண்ணி, வைத்தி—வைப்புதி இன்—என்ன சுண்டாயங்கள்—பரதுக்கம்பாராத ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்திகள்? அருளாய்—அருளிச்செய்யவேணும். சுண்டாயம்—ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தி.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், துஃகேஹதுவான அபிமானத் தொடக்கமான விசித்ரா பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாபிரகிருக்கிறபடியை அதுஸந்யிக்கிறார்.

[துயரங்கள் செய்யுங்கண்ணா]—ஆஸ்ரிதர்க்கு துஃகத்தைவிளைக்கிறகிருஷ்ணனே! எத்தாலே நலிவதுஎன்னில்?—[கடர்நீள்முடியாய்]—திருவபிஷேகத்திலழகக் காட்டியா

யிற்று நலிவது. உர்ஸாயமாய் உபயவிபூகிக்கும் சூடின முடி. திருவபிஷேகம் நலிகிறுப் போலேயாயிற்று விபூதியோமும் நலிகிறபடி. [அருளாய்] - இவற்றால்நலிவுபடாத படிபண்ணியருளவேணும். [துயரம்செய்மானங்களாய்] - துக்கத்தைப் பண்ணும் துர் மாநங்களாய். “**ஞாலொஹொகொலுஷு ஸு**” “**ஞாலொஹொவாலுஷெவஸு**” என்கிற அபிமானமாகிவிடேற உதேய்யமாவது. [மதனாகைகவைகளாய்] - துர்மாநத்தாலே வந்த கர்வமும், அதுக்கடியான ப்ரீதிபுமாய். [துபாஞ்செய்காமங்களாய்] - “**ஸஜா தஜாயதெகாஜி**” என்று தொடங்கி “**ஸுஜிநாஸாசுபுணஸுஜி**” என்கிறபடியே, துக்கத்தை விளைப்பதான காமம். [துலையாய்] - பரிமாணமாய்; பரிச்சேதகமாய்; முடியு மவையாபென்றுமாய். [நிலையாய்நடையாய்] - ஸிபிதிசமநங்களாலே என்னுதல். ஸ்தா வரஜங்கமங்களைச் சொல்லுதல். [துயரங்கள்செய்துவைத்தி] - துக்கங்களைப்பண்ணி வைப்புகி. விபூத்யநுஸந்தாகம் பண்ணப்படுக்காரை வருத்தும்படி சொல்லுகிறது. [இவைஎன்னசுண்டாயங்களே] - இவைஎன்ன விளையாட்டுக்கள்? உனக்கு விளைஎனக்கு துக்கரூபமாயிரா நின்றது.

எடு.—ஏழாம்பாட்டு. துக்கஹேதுவான அஹிமாநந்தோடக்கமான விசித்ரா பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையன யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[துயரங்கனித்யாதி] - துக்கங் கொள்ளுங்கவ க்நஷ்ணனே! (எத்தாலே நலிவதேன்னில்; * முடிச்சோதியிற்படியே திருவபிஷேகத்திலழகைக் காட்டியாயிற்று). [சுடர்நீள்முடியாய்] - (உர்ஸாயமாய் உபயவிபூகிக்கும் சூடினமுடி.) விபூத்யநுஸந்தாகமும் திருவபிஷேகத்தோபாதி வாயகமாகாநின்றதாயிற்று. “முற்றவிம்முவலகும் விரிசின்றசுடர் முடிக்கே யொற்றுமைக்கொண்டது” என்றது பின்னாட்கேறது’ என்று பிள்ளான். அவனைக் கேட்டறியவேண்ணுகையாலே வாயகமாமிறே. [துயரம்செய்துத்யாதி] - “**ஞாலொஹு**” (தாலோஹம்) என்கிற அபிமானம் அடிக்கடிஞ்சுபெற்றிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, “**வொலாஹு**” (லோஹம்) என்று துக்கத்தைப்பண்ணும் அஹிமாநங்களாய். [மதனித்யாதி] - களிப்பும், அதுக்கடியான உகவையுமாய், “**ஸஜா தஜாயதெகாஜி**” - “**ஸுஜிநாஸாசுபுணஸுஜி**” (ஸங்காத்ஸம்ஜாயதேகாமஜி - புத்திநாஸாத்ப்ரணஸ்யதி) என்கிறபடியே விநாஸபர்யந்தமான காமங்களாய். அங்ஙனன்றே லாவத்காமம். [துலையாய்] - ப்ரமாண மாய்; நிறுக்குமதாய். [நிலையாய் நடையாய்] - ஸத்தாவர ஜங்கமங்களைச்சொல்லுதல்,

ஏழாம்பாட்டு.—துயரம் இத்தாதி. “துயரம்செய்மானங்களாய்” இத்தாதியைக் கடாக்கித் தவதாரிகை - துக்கஹேதுவான இத்தாதி.

விபூதிபையநுஸந்திக்கிறவிடத்திலே திருவபிஷேகத்தைச்சொன்னதுக்குலாவம் - விபூதி இத்தாதி. திருவபிஷேகத்தோபாதியென்றது - “நிற்றிமுற்றத்துன்” என்கிறபாட்டைப்பற்ற. விபூத்ய நுஸந்தாகமும் திருவபிஷேகமும் வாயகமானைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அவனை இத்தாதி. * முடிச் சோதிப்படியே யவனைக் கேட்டறிய வேண்டுகையாலே பென்றபடி. துயரம்செய்யாத மானமு முண்டோ, இப்படிவிசேஷிக்கிற தென்? என்ன - தாலோஹம் இத்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே. மதன் - களிப்பு, கர்வமித்யர்த்தஜி. உகவை - ஸந்தோஷம். துயரம்செய்யாத காமமுண்டோ? என்ன - அங்ங னன்றேஹகவத்காமம் என்று. “துலை” என்றால் ப்ரமாணத்தைக்காட்டுமோ? என்ன - நிறுக்கு மதாய் என்கிறார். “நிலையாய்” இத்தாதி - தர்மிபரமாதல், தர்மபரமாதலென்று விவக்ஷித்தார்த்தம் - ஸத்தாவர இத்தாதி வாக்யத்வயம். “என்னசுண்டாயங்கள்” என்று விசேஷித்ததுக்குலாவம் - உனக்கு

ஸ்யதித் தமநங்களைச் சொல்லுதல். இப்படி துஃகங்களைப் பண்ணுவாரின்றாய். [இவையென்ன சுண்டாயங்களே] - உனக்கு லீலையாயிராநின்றது, எங்களுக்குக் க்லேஸாவஹமாயிராநின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

என்ன சுண்டாயங்களை ஸ்யதித் தமநாய்என்னையாளுங்கண்ணா ?
இன்னதோர் தன்மையை என்று உன்னையாவர்க்குத் தேற்றரியை
முன்னியமுவுலகுமவையாய் அவற்றைப்படைத்தும்
பின்னும் உள்ளாய்! புறத்தாய் இவையென்ன இயற்கைகளே.

ஆ.—(என்ன சுண்டாயங்கள்.) - என்ன லீலாயுத்தனாய் நிற்கின்றாய், என்னை யடிமைகொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனை? இன்னதொரு ஸ்வலாவதமன்று ஜ்ஞாநாதிகர்க்கும் அநியவொண்ணாத நீ, பழையதான முவுலகுக்குங்கடவையாய் அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னையும் அந்தர்ப்புறநிபந்த வ்யாபித்துநின்றாய். இவையென்ன ஆப்சர்யம்! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸகலஜதத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தர்வஹிபந்த வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹியாநின்றுவைத்து ஐ - பர்ஜேருபனாயிருக்கிற இது என்ன ஆப்சர்யம்! என்கிறார்.

ப.—அந்தரம், அதிஸாயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அவநேவாயிக்கைக்கு அரியையாய்க் கொண்டு ஸகலஜதத்திற்கும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகின்றாய்; இவையென்ன செய்கி களாயிருக்கிறதென்கிறார்.

என்ன சுண்டாயங்களால் - ஸ்வார்த்தமாயுள்ள என்ன லீலாவ்யாபாரங்களாலே, எங்களை - என்ன ப்ரகாரத்திலே, நின்றிட்டாய் - நின்றாய், என்கண்ணா - எனக்கு உவ்யான க்ருஷ்ணனை? இன்னதோர் - இன்னபடிப்பட்ட, தன்மையை-ஸ்வலாவத்தை யுடையை, என்று - , உன்னை - அபரிச்சிந்தஸ்வலாவனான வன்னை, யாவர்க்கும் - அதி ஸாயித ஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும், தேற்ற - நிர்ணயித்துக்காட்ட, அரியை - அரியையா யிருப்பது; முன்னிய - ப்ரவாஹாநாதியாயிருப்பதாய், முவுலகும் - க்ருககாதிலே உத்தையுடையதான முன்றுலோகத்தையும், அவையாய் - ததாத்மகனாய், அவற்றை - , படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னும் - அதுக்கு மேலே, உள் - அதுப்ரஸேஸ நிபந்தந மான அந்தர்வ்யாப்தியையும், புறம் - ஆதாரத்வ நிபந்தநமான பஹிர்வ்யாப்தியையும், ஆய் - உடையை யாகாநின்றாய்; இவை - , என்ன - , இயற்கைகள் - ஸ்வாலாபிக வ்ருத்திகளாயிருக்கிறன.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸகல ஜதத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து வ்யாபித்து நிர்வஹியா நின்றுவைத்து ஐ - பர்ஜேருபனாயிருக்கிற இது என்ன ஸ்வலாவம்! என்கிறார்.

லீலை இத்யாதிவாத்யத்வம். சுண்டாயம் - லீலையும், ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தியும். 'துயரங்கன்செய்யுங் கண்ணா, சுடர்நீள்முடியாய் - துயரம்செய்மானங்களாய்' என்றுதொடங்கி, 'என்ன சுண்டாயங்கள் - அருளாய்' இத்யக்வயஃ

(எ)

↑ 'எங்களை நின்றிட்டாய்' என்று உரைக்கும் இருபத்துநாலாயிரத்துக்கும் பாடம்.

[என்னசுண்டாயங்களால் எங்களை நின்றிட்டாய்]-என்னலீலைகளை யுடைய யாய்க்கொண்டு என்ன ப்ரகாரத்தாலே நின்றாய்! லோகத்திற்காண்கிற லீலையிற்காட்டில் லீலையும் வ்யாவ்ருத்தமாயிராநின்றதி? [என்கண்ணா] - எனக்குவ்யானை க்ருஷ்ணனே! [இன்னதோரித்யாதி] - இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வலாவத்தை யுடையயாய்க்கொண்டு இன்னப்ரகாரத்தாலே நின்றாயென்று, ஸர்வகாரணபூதனாயிருந்துள்ள உன்னை எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட அறியவொண்ணாதிருத்தி. “யநாயஃமவாநு ஸ ஹா ஜாநாதிவாநாஹொததி” [முன்னியமூவுலகுமவையாய்] - ப்ரவாஹருபேண பழையதாய்ப் போருகிற ஸகலலோகங்களையும் உடையையாய். மூவுலகங்கள் - க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்; த்ரிவிதசேதநரென்று மாம். [அவற்றைப்படைத்து] - லோகங்களானபோது, அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தென்னக்கடவது; த்ரிவிதசேதநரானபோது, ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷங்களாகக்கடவது. [பின்னும் உள்ளாய்புறத்தாய்] - இதுக்குமேலே, “கருவபுஹிஸ” என்கிறபடியே வ்யாபித்து நிற்கிறவனே! [இவையென்ன இயற்கைகளே] - இவை யென்ன விலக்ஷணஸ்வலாவம்!

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸகலஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தர்வஹிர்ஸ வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹித்துவைத்து உர்ஜேனாயிருக்கிற இது என்னஆர்ச்சர்யம் என்கிறார்.

[என்னவித்யாதி] - என்னலீலைகளை யுடையயாய் நிற்கிறாய், என்னை யடிமை கொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே! [இன்னதோரித்யாதி] - இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வலாவத்தை யுடையயென்று, ஸர்வகாரணபூதனான வன்னை, எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரான வர்களாலும் அறியவொண்ணாதபடி நிற்புதி: “ஸ ஹாவி தவெதுஸஃபுயதத:” (ப்ரஹ்மாபிநவேத்தயல்பம்ப்ரயத்நத:) என்கிறபடியே. [முன்னியமூவுலகுமவையாய்] - ப்ரவாஹருபத்தாலே பழையதாய்ப் போருகிற மூவுலகுக்கும் கடவையாய். த்ரிவிதசேதந ரென்னுதல், த்ரைலோக்யமென்னுதல். [அவற்றைப்படைத்து] - விபூதியானபோது, அவற்றையுண்டாக்கி யென்கிறது; சேதநரானபோது, அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநவிகாஸத்தை யுண்டாக்கி யென்கிறது. [பின்னும் உள்ளாய்புறத்தாய்] - * அந்தர்வஹிர்ஸ வ்யாபித்திருக்கிறவனே! [இவையென்ன இயற்கைகளே] - உனக்கு இவைதான் லீலையாயிராநின்றது, எங்களுக்கு இவைதான் ஆர்ச்சர்யமாயிராநின்றது. (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—என்னசுண்டாயங்கள் இத்யாதி. “அவற்றைப்படைத்துப் பின்னும் உள்ளாய்- இன்னதோர் தன்மையென்று உன்னை யாவர்க்கும் தேற்றரியை;என்னஇயற்கைகளே!” என்றபதங்களைக் கடவுட்குத்தவதாரிகை - ஸகலஜகத்தையும் இத்யாதி.

சுண்டாயம் - லீலை, தேற்றரியை - தெளிகைக்கு ஸக்யனல்லாதவனை. அறியவொண்ணாமைக்கு ப்ரமாணம் - ப்ரஹ்மாபி இத்யாதி. “முன்னிய” என்றது - ப்ரவாஹருபேண நித்யமாயென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - ப்ரவாஹருபத்தாலே இத்யாதி. இயற்கை - செய்தி. அதாவது வ்யாபாரம். ‘முன்னிய’ என்றுதொடங்கி, ‘புறத்தாய் - என்ன சுண்டாயங்களால் நின்றிட்டாய் என்னை யானும் கண்ணா, இன்னதோர் தன்மையென்று உன்னை யாவர்க்கும் தேற்றரியை - இவையென்ன இயற்கைகளே’ இதயங்வயி. “தேற்றரியை” என்றது - தேற்றரியனாய் நிற்புதி யென்றபடி. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

என்னவியற்கைகளாலேங்ஙனேநின்றிட்டாய்என்கண்ணா !

துன்னுகரசரணமுதலாக எல்லாவுறுப்பும்

உன்னுகவையொளி ஊரோலிநாற்றம்முற்றம்நீயே

உன்னையுணரவுறில்உலப்பில்லை நுணுக்கங்களே.

ஆ.—(என்னவியற்கைகள்.)-என்ன ஸ்வலாவங்களைபுடையனாய் எந்த ஆகாரத்திலே நிற்கிறாய்? எனக்கு ஹவ்யானை க்ருஷ்ணனே! நெருங்கின கரசரணம் முதலான எல்லாவுறுப்பும் - அவயவங்களுக்கும், ரஸம், ரூபம், ஸ்பர்சம், சூப்தம், கந்தம் இவையெல்லாவற்றுக்கும் கடவையான உன்னை அநுஸந்திக்கப்படுக்கால் உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கு முடிவில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜ்ஞானேந்தர்யங்களும் கர்மேந்தர்யங்களும் சூப்தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விவகுதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார். [உன்னையுணரவுறில்உலப்பில்லை நுணுக்கங்களே] - உன்னை அநுஸந்திக்கப்படுக்கில் உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கு முடிவில்லை.

ப.—அநந்தரம், இப்படி அறியவரியையாயிருக்கைக்கு அடியான அதிஸௌக்ஷ்ம்யத்தாலே அக்காரணங்களோடு விஷயங்களோடுவாசியற வ்யாபரித்து நிற்கிற நிலை என்னாயிருக்கிறது? என்கிறார்.

(உன்னுடைய ஆகாரங்களைக்காட்டி), என்னை-, ஆறும்-அடிமைகொள்ளுகிற, கண்ணா - க்ருஷ்ணனே! (ஒருபடியென்று நிஷ்கர்ஷிக்க வொண்ணாதபடி), என்ன இயற்கைகளால் - என்னப்ரகாரங்களாலே, நின்றிட்டாய் - நின்றருளினாய்? துன்னு - (ஸ்ரீரத்திலே) செறியக்கடவதாய், கரசரணம்முதலாக - கரசரணாதிகளான கர்மேந்தர்யங்களும் ஜ்ஞானேந்தர்யங்களுமான, எல்லாவுறுப்பும்-எல்லாக்காரணங்களும், உன்னு-மநஸ்ஸோடே ப்ரவணமாயுத்தேயாகிக்கும்படியான, சுவையொளியூரோலிநாற்றம்- ரஸ ரூப ஸ்பர்ச சூப்த மர்யங்களாகிற, முற்றம் - ஸகலவிஷயங்களும், நீயே - நீயேயாம்படி, உன்னை - (அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவான) உன்னை, உணரவுறில் - நிரூபிக்கநினைக்கில், “சுணீயஸாம் - சுணீயாம்ஸம்” என்கிறபடியே), நுணுக்கங்கள் - ஸௌக்ஷ்ம்யங்கள், உலப்பு - முடிவு, இல்லை - இல்லையாயிருக்கும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜ்ஞானேந்தர்ய கர்மேந்தர்யங்களும் சூப்தாதி களும் அவனுக்கு விவகுதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார்.

[என்னஇயற்கைகளால் நின்றிட்டாய்] - என்ன ஸ்வலாவங்களைபுடையையாய்க்கொண்டு நிற்கிறாய்? [என்னையாளுங்கண்ணா] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே! [துன்னுஇத்யாதி] - நெருங்கப்பட்டிருந்துள்ள கரசரணாதிகளும் ஸ்ரீரத்தாதிக்களுமான எல்லா இந்தர்யங்களுமாய். [உன் இத்யாதி] - ஆசைப்படப்படுவதான சூப்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாவனே! உன்னுகை - அநுஸந்திக்கை, ஆசைப்படுகை. ஒளி - ரூபப்ரகாசம். [உன்னை உணரவுறில்] - உன்னுடைய பெருமையையும் ஸுக்ஷ்ம

தையையும் அருஸந்யிக்கப்படுக்கால், உன்னுடைய வைலகஷணயத்துக்கு முடிவில்லை.
“சுணீயாஃஸுணீயஸாடி”

யோகிகளும் உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளைப் பேசப்படுக்கால் பேசின அம்மாம் பேசிற்றாமித்தனைபோக்கி, பேசாததுக்கு அவதியில்லை. அதவா, உனக்கு நல்லாய் உன் குணங்களிலே ஈடுபட்டிருப்பார், உன்னை ஏதேனும் ஒருபடி பேசினால் அதுவே யுனக்காம் ப்ரகாரமென்கிறார்.

ஒ.--பத்தாம்பாட்டில், வேலுகஸமயி மம்யமாய் காரணமாய் அதிஸூக்ஷ்ம மாயிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களை விவ்விதமாக உடையவனுடைய இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார்.

[அல்லித்துழாய் அலங்கலணிமார்பு என்னச்சுதனே] - அல்லியையுடைய திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கருதமான அழகிய மார்பையுடையாய் இவ்வனை யிருக்கிற அழகுக்கு ஒருநாளுமொழிவில்லாதவனே! சேதநாசேதநங்களை விவ்வித யாகவுடையனாயிருக்கிற இருப்பு, இத்திருத்துழாய்மாலையாலே தகுதியா யிருக்கு மென்று கருத்து. [வல்லதோர் வண்ணஞ்சொன்னாலதுமீவ யுனக்காம்வண்ணமே] - வேலங்களும் ஸகாதிபரமயோதிகளும் உன்னுடைய ஸ்வரூபமனை விவ்விதிகளைப் பேசப்படுக்கால் “யதொவாவொநிவதபுநே” என்னும்படியாலே உனக்குப்பேசின அம் மம்பேசிற்றாமித்தனைபோக்கிப் பேசாததுக்கு அவயியில்லையென்று கருத்து. உனக்கு நல்லார் உன்குணங்களில் ஈடுபட்டிருப்பார், எத்தனையேனும் அளவில்லாதாரோயாகிலும், அவர்களேதேனும் ஒருபடி பேசினால் “நம்மை உள்ளபடியேகண்டு ஸத்ருஸமான பேசு கப் பேசுகிறார்” என்றிறே உன்திருவுள்ளக் கருத்து.

ப.--அந்தரம், நித்யமான வேதைகவேத்யமாயுள்ள ஸூக்ஷ்ம சித்சித்வஸ் துக்களை ப்ரகாரமாக வுடைய நீ, வாசாமமோசரமணிமா என்கிறார்.

இதனில் - இதிற்கட்டில், பிறிது - வேறு, துணுக்கங்கள் - ஸௌக்ஷ்மம், இல்லை -, என்னும்வண்ணம் - என்னும்படி, தொல்லை - அநாதியாய், நல் - அபௌருஷே யத்வாதி குணயோகுத்தையுடைத்தான, நூலில் - வேதஸாஸ்த்ரத்திலே, (அவ்யக்தாக்ஷ ராவஸ்த்தையிலும் அதிஸூக்ஷ்மமாக), சொன்ன - தமஸ்ஸப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட, உருவும் - அசித்தும், அருவும் - சித்தும், நீயே - “ஸுஷேவ” (ஸதேவ) என்கிறமாய் யாதையாலே நீயேயானாய்; (இப்படிசித்சித்வரீரியானவளவன்றிய), அல்லி - பூந்தாசை யுடைத்தான, துழாயலங்கல் - திருத்துழாய்மாலையை, அணி - அலங்காரமாகவுடைய, மார்ப - திருமார்பையுடையனாய், என் -, அச்சுதனே - அப்ரச்யதாகாரான விலக்ஷண விக்ரஹபுத்தனே! (இப்படியிருக்கிற வன்னுடைய ஸர்வப்ரகாரவைவரத்தி), வல்லதோர் வண்ணம்-வல்லப்ரகாரம், சொன்னால்-(வேதாதிகள்) சொன்னாலும், உனக்கு, அதுவே, வண்ணம் - ப்ரகாரம், ஆம் - ஆம்படி: (ஆஸ்ரிதஹ்வயனாயிருப்பதி.)

இ.--பத்தாம்பாட்டில், வேலுகஸமயி மம்யமான காரணவஸ்துவத்தில் அதி ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதநங்களை விவ்விதமாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார்.

[இல்லை துணுக்கங்களே இதனில் பிறிதென்னும்வண்ணம்] - துணுக்கங்கள் இனிப்பிறிதில்லை என்னும்படி. துணுக்கங்கள் - ஸூக்ஷ்மவஸ்துவங்கள். விஷ்ணுபுரா னத்திந்திரயங்களுள் மாயன் ஸூக்ஷ்மவஸ்துவங்களுக்கெல்லாம் எத்தனையோ பேர், காரண வஸ்துவம் - இவ்வித வஸ்துவம் - ப்ரகாரமாகவுடைய ப்ரகாரமான இவ்வித வஸ்துவம் - அநுஸந்திக்கிறார். அநுஸந்திப்பதில் ஸூக்ஷ்மமான சேதநாசேதந

தத்துக்கும் நிர்வாஹகன் நீயே. “ ஸுஷேவஸோஜேஷு சூவீசு ” என்கிறபடியே நாமரூபங்களையிழந்து தமஸ்ப்பந்தவாச்யமாய், “ தஜேஷணகீமவதி ” என்கிறபடியே அவன்தன்னைச் சொல்லுகிற சொல்லாலே சொல்லலாம்படியிருக்கை. [அல்லியித்யாதி]- ஜகதா காரண நிலைபோலன்றியே, அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு நித்ய விலகதியிலே ஒருபடிப்பட இருக்கும்இருப்பைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையையாய், அவ்விருப்புக்கு ஒருநமூவுதலின்றியே இருக்கிறவனே! சேதநா சேதநயோமமும், திருத்துழாய் மாலையாலே தகுதியாயிருக்குமென்கை. [வல்லதோரித்யாதி] - வேடிங்களும் ஸநகாதிகளும்யயோபலம் பேசப்புக்கால், பேசின அம்சம் உன்னைப்பேசிறுமத்தனையல்லது, “யதெகாவாவொநிவதபுநெ” என்று சொல்லப்படுகிற உன்னை பரிச்மேழிக்க வொண்ணு தென்கை. எத்தனையேனும் தாழ்ந்தானொருவனாகிலும் அநந்யப்ரயோஜனாகில், அவன் வொன்னவளவு உனக்களவாய், அவ்வருகில்லாதபடி இருக்கிறவனென்றுமாம்.

நடு. - பத்தாம்பாட்டு. வேடைகஸமயி மயனாய்க்காரணமாய் அதிஸூக்ஷ்ம மாயிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையனாய் இருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[இல்லை நுணுக்கமித்யாதி] - இதிற்காட்டில் வேறு ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதில்லை யென்னும்படி. அதாவது - இவற்றுக்கு “தனக்கு” என்ன ஒருநாமரூபங்களின்றிக்கே ப்ரஹ்மத்தினுடைய நாமரூபங்களையிட்டு வ்யவஹரிக்கவேண்டுமென்படி, காரணவஸ்த்தமாயிருக்கிறசேதநாசேதநங்கள் நீயிட்ட வழக்கு. [தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன] - “ஸுஷேவஸோஜேஷு சூவீசு” (ஸதேவஸோமயேதமக்ரஆஸீத்) என்றதிறே. (பழைய தாய்ப் ப்ரமாணஸ்ரேஷ்டமான வேதத்திலே சொல்லுகிறஅசேதநத்துக்கும், அதிற்காட்டில் ஸூக்ஷ்மமான சேதநபதார்த்தத்துக்கும்நிர்வாஹகன்நீயே.) ஆக, ஜகதா காரணயிருக்கும் இருப்பைச்சொல்லிற்று. [அல்லித்துழாயித்யாதி] - நித்யவிபூதியுத்தனாயிருக்கும் படியைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையையாய், அவ்விருப்புக்கு ஒருநாளும்அழிவில்லாதபடி பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை எனக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கிறவனே! [வல்லதோரித்யாதி] - இதுக்குஇரண்பேடியாக அருளிச்செய்வார்: இவன் தனக்குள்ளுள்ளவெல்லாங்கொண்டுபேசினால், உன்பக்கல் சிலசொல்லிற்றும் அத்தனைபோக்கியல்லது, உனக்குஓர் இயத்தை யில்லையிறேயென்னுதல்; அப்போதைக்கு, அதுவே யுனக்காம்வண்ணம்? - அது அன்றென்கிறது. மற்றைப்படிக்கு, உன்பக்கல் ஸ்நேஹிகளாயிருப்பா ரெத்தனையேனும் மளலின்றிக்கே யிருந்தார்களாகிலும், அவர்கள் ஒன்றைச்சொன்னால், ப்ரீவைகுண்டத்

பத்தாம்பாட்டு. - இல்லை இத்யாதி. “தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன - இல்லை நுணுக்கங்கள். இதனில் யிறிதென்னும்வண்ணம். உருவும் அருவும்நீயே” என்றபதங்களைக் கடாகழித்தவதாரிகை - வேதைக இத்யாதி. அதிசூக்ஷ்மமாயிருந்துள்ளவென்றது - காரணவஸ்த்தைபப்பற்ற.

“இதனிர்ப்ரிது - நுணுக்கங்கள் - இல்லை - என்னும்வண்ணம்” என்றவயித்தர்த்தம் - இதிற்காட்டில் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - அதாவது இத்யாதி. வேதத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன - ஸதேவ இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அல்லியை இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “அதுவே” என்ற ஏகாரம் - எதிர்மறை: வ்யதிரேகார்த்தகமென்றபடி. த்வீத்யார்த்தத்துக்கு, தேற்றேகாரம். நிர்வயார்த்

திலேநீத்யஸூரிகள்களே அவர்கள் தங்களுக்குங்கூடப் பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற நம்மை எம்ஸாரத்திலே அதிகுஷ்டரனாயிருக்கிற இவன் அறிந்தானாகச் சொல்லுவதே? என்று சீறுகையன்றிக்கே, இவன் சொன்னதுவே தனக்களவாக நினைத்திருக்குமென்கிறது. (உ)

பதினொராம் பாட்டு.

ஆம்வண்ணமின்னதோன்றென்று அறிவதரியவரியை
ஆம்வண்ணத்தால்குருகூர்ச்சடகோபனறிந்துரைத்த
ஆம்வண்ணவொண் தமிழ்களிலையாயிரத்துள் ப்பத்தும்
ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அமைந்தார் தமக்கேன்றைக்குமே.

ஆ. — (ஆம்வண்ணம்) - ஒருவராலும் ஒருவகையும் அறியவொண்ணாத ஸர்வேஸ்வரனை யுள்ளபடியேயறிந்து அங்குத்தைக்கு ஸத்ருபமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியை யப்யாசுத்தி சொல்லுமவர்களே, என்றைக்கும் க்ருதக்ருத்யரென்கிறார்.

ஒ. — நிமமத்தில், ஒருவராலும் ஒருவகையும் அறியவொண்ணாத ஸர்வேஸ்வரனை உள்ளபடியே அறிந்து அங்குத்தைக்கு ஸத்ருபமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை யப்யாசுத்தி சொல்லுமவர்கள் என்றைக்கும் க்ருதக்ருத்யரென்கிறார். ஆம்வண்ணவொண் தமிழாவது - நல்ல சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான அழகிய தமிழென்றுமாம்.

ப. — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்யசிக்கவல்லவர்கள், யாவதாத்ம ஹி ஹி வததுவவத்துக்கு ஈடாகச் சமைந்தார்களென்று வலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆம் - உண்டான, வண்ணம் - ப்ரகாரம், இன்னதுஒன்று - இன்னபடிப்பட்டிருப்பது ஒன்று, என்று அறிவது - என்று அறிகைக்கு, அரிய - அரியனான, அரியை - ஸர்வேஸ்வரனை, குருகூர்ச்சடகோபன் - * மயர்வறமதிரலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார், ஆம்வண்ணத்தால் - உள்ளபடி, அறிந்து-, உரைத்த-(அங்குத்தைக்கு அதுருபமாக) அருளிச்செய்த, வண்ணம் - சந்தஸ்ஸை, ஆம் - உடைத்தாய், ஒண் - ஸர்வாதிகாரமாகிற நன்மையை யுடைத்தான, தமிழ்கள் - தமிழாயுள்ள, இவை ஆயிரத்துள் -, இப்பத்தும் - இந்தப் பத்தையும், ஆம்வண்ணத்தால் - தங்கள் ப்ரகாரத்துக்கிடாக, உரைப்பார் - சொல்ல வல்லவர்கள், தமக்கு - தங்களுக்கு, என்றைக்கும் - யாவதாத்ம ஹி ஹி வததுக்கு ஈடாக, அமைந்தார் - சமைந்தார்கள். இது - கவிவிருத்தம்.

இ. — நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யாசுத்தி சொல்லுகிறவர்கள், என்றைக்கும் க்ருதக்ருத்யரென்கிறார்.

தகமென்றபடி. 'அல்லித்துழாயலங்கலணிமாற்ப! என்னச்சுதனே! இதனிப்பிறிது நுணுக்கங்கள் - இல்லை என்னும்வண்ணம் தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன உருவும் அருவும்நீயே; வல்லதோர்வண்ணம் இய்யாப்யாப்யயி. (கௌ)

[ஆம்வண்ணமித்யாதி]-ஒருவராலும் ஒருவகையாலும் உள்ளவளவுஇதென்று அறியவொண்ணாதபடியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. “யதொவா வொநிவத-ஓஹை” என்று ஸ்வரூபரூபகுணவிசுத்திகளில் ஒருவகையும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதிருக்கை. [ஆம்வண்ணத்தாலித்யாதி] - அவனையுள்ளபடியறிந்து அங்குத் தைக்கு ஸத்ருஸமாக அருளிச்செய்தாராயிற்று இவர். விஷயம் அபரிச்சிந்தமாயிருக்கக்கேள் தோயும், “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று அவன்தானேகொடுத்த ஜ்ஞாநமாகையாலே உள்ளபடியை அறிந்தருளிச்செய்தார். ஸ்வயத்நத்தாலே காணப்பார்க்கிலிறே அறிகையில் அருமையுள்ளது. [ஆம்வண்ணவொண்தமிழுகள்] - அவனுக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள நல்லதமிழென்னுதல்; வண்ணமென்று - ஓசையாய், நல்ல ஓசையையுடைய தமிழென்னுதல்; தகுதியாயிருந்துள்ள நல்ல நந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான தமிழென்னுதல். [ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்] - இவர் தம்மைப்போலே மயர்வற்றுச் சொல்ல வேணுமென்னும் நிர்வாயியில்லை; வல்லபடி சொல்லுமவர்கள். [அமைந்தார் தமக்கென்றைக்குமே] - இவ்வாத்மவஸ்து உள்ளதனைகாலம் ஈஸ்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டாதே, ஆழ்வார்பரிக்ரஹத்தாலே என்றுமொக்க நித்யாநுவம் பண்ணச் சமைந்தாராவர்கள்.

நாடு.—நிமத்தில் அங்குத்தைக்குத் தகுதியாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை யுபாஸக்தி சொல்லவல்லார் என்றைக்கும் க்ருதக்ருத்யரென்கிறார்.

[ஆம்வண்ணமித்யாதி] - இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வலாவத்தையுடையவனென்றுகொண்டு ஒருவராலும் அறியவரியனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிபாடிற்று. “யதொவாவொநிவத-ஓஹை” (யதொவாசொநிவர்த்தந்தே) என்று வேதங்களும் மீண்டவனையாயிற்றுப் பேசிற்று [ஆம்வண்ணமித்யாதி] - அவனுக்குத் தகுதியாய்ப்படி யாழ்வா ரருளிச்செய்த. அறிவதரிய அரியை என்றதாகில் ஆம்வண்ணத்தாலுரைக்கையாவதென்? வ்யாஹ்தமன்றோ? என்னில்—[அறிந்துரைத்த] - அவன் * மயர்வறமதிநலமருளவாயிற்று இவர்பேசிற்று. ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்பார்க்கிலிறே அரிதென்றது; அவன்கொடுத்த அறிவுகொண்டுஅறிவார்க்குக் குறையில்லையிறே. “நெறிவாசல்தானே

நிமம்.—ஆம்வண்ணம் இத்யாதி. “ஆம்வண்ணத்தால்” என்றதொடங்கி, “அமைந்தார் தமக்கென்றைக்கும்” என்னுமளவும் கடாகுதித்தவதாரிகை - அங்குத்தைக்கு இத்யாதி.

“இன்னதொன்று - ஆம்வண்ணம் - என்று அறிவதரியவரியை” என்றவயம். இன்னபடிப்பட்டதொன்று அவனுக்காம் ஸ்வலாவம்என்று அறியவொண்ணாத ஸர்வேஸ்வரனை என்றுஇதுக்கு ஸப்தார்த்தம். இத்தால்வலித்தலாவம் - இன்னபடி இத்யாதி. அப்படி யறியப்போகாதோ? என்ன - யதொவாச இத்யாதி. “ஆம்வண்ணத்தால்” என்றது - ஆனப்காரத்தாலென்றாய், அங்குத்தைக்குத் தகுதியாகவென்றபடி. ஆனால் “அறிவதரிய” என்பானென்? என்ன - ஸ்வயத்நத்தாலே இத்யாதி. ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்போகாதோவென்ன, ப்ரமாணம் - நெறிவாசல் இத்யாதி. முதல் திருவந்தாதி நாலாம்பாட்டு. வாசலானநெறியென்றாய், ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம் தானேயாய்க்கொண்டு நின்ற ஸர்வேஸ்வரனையென்னுதல்; நெறியென்று - உபாயமாய், வாசலென்று - உபேயமாய், உபாயமும் உபேயமும் தானேயாய்நின்ற ஸர்வேஸ்வரனையென்னுதல். ‘ஐத்தித்யாதி’ - பஞ்சேந்தரியத்வாரங்களில் அடைக்கப்புகவர்களை முகத்திலேயறைந்து போருகிற கதவையடைத்து. ‘அறிவானம்’ - ஸ்வயத்நலித்தமான ஜ்ஞாநஸக்திகளைக்கொண்டறிவதாக இருக்கிறானென்றுகூப்பிக்கிறாரென்றபடி. ஸ்வ

யாய்நின்றனையைந்து, பொறிவாசல்போர்க்கதவஞ்சாத்தி - யறிவானும்" என்று ஆகேஷி
பிப்பது, ஸ்வயத்தந்தாலேயறியப்பார்ப்பாரையிறே. [ஆம்வண்ணம் ஒண்தமிழ்களித்யாதி]-
அவனுக்குத் தகுதியாம்படியிருக்கிற ஆழகிய தமிழென்னுதல்; தகுதியாயிருந்துள்ள ஹ்
தஸ்ஸுக்களையுடைத்தாய், ஸர்வாதிகாரமாகிற நன்மையையுடைத்தான தமிழென்னுதல்.
வண்ணம் - சந்தஸ்ஸம். அன்றிக்கே. வண்ணமென்று - ஓசையாய், நல்ல த்வரியை
யுடைத்தான சேந்தமிழென்னுதல். [தமிழ்களிலையாயிரத்துளிப்பத்தும்] - தமிழாய்
ருந்துள்ள இலையாயிரத்துள் இப்பத்தையும். [ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்] - பின்னை,
இத்தைச் சொல்லுமவர்களுக்கும் * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று அவனுக்குத் தகுதி
யான சொல்லாலே சொல்லவேணுமோவேன்னில்? - அத்தேவையெல்லாம் ஆழ்வார்தம்
மோடே; இவர்களுக்குத் தாங்கள் வல்லவளவும் சொல்லவமையும். [அமைந்தார்தமக்
கென்றைக்குமே] - அவர்களுக்கு இவ்வாத்மா உள்ளதனையும், ஈஸ்வரன் முழங்கைத்
தண்ணீர் வேண்டா; ஆழ்வார் பரிக்காஹமானதுவே போரும். என்றைக்கும் தந்தாமுக்குத்
தாமே யமைந்தார்களா யிருப்பார்கள். (கக)

ருபாநுபுபோபாயோபேயங்கள் தானாய்நின்றவனை, இந்தரியங்களை ஜபித்து ருத்ரன் அறியமாட்டா
னென்று கருத்து. இப்பாகரத்தில் "நால்வர்க்கு" என்றது - அகஸ்த்ய புலஸ்தய ஐக்ஷ்மார்க்கண்டேயர்
களை. ஹ்விதம் - அவர்களுக்கு இத்யாதி. ஆழ்வார் பரிக்காஹமானதுவே - ஆழ்வார் பரிக்காஹத்துக்கு
விஷயமானதுவேயென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - என்றைக்கும் இத்யாதி ஈஸ்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர்
வேண்டாவென்றது - ஈஸ்வரனாகிற முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டாவென்றபடி. முழங்கைத்தண்ணீர்
தான் - ஒருவன் தண்ணீர்குடி த்தால் அவன் முழங்கையிலே ஒழுதுகிற தண்ணீரைக்குடிக்கை. 'இன்ன
தொன்ற - ஆம்வண்ணம் - என்றறிவதரியவரியை - குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆம்வண்ணத்தால் -
அறிந்துரைத்த ஆம்வண்ணவொண்தமிழ்களென்றதொடங்கி, உரைப்பார் - என்றைக்கும் - தமக்கு
அமைந்தார்' இத்யந்வயி.

த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி. - ஸஹ்நிவத்யு சிஸஸஸ்யுகிணவெ
சிரம் ஸஸஸாயநு கயசிலீத்யுநுமொஹிதெந | சூசூரூவொகதநுதாசிலி டஸு
யிதாவிஸாரிதஃ கிவஸுமம் ஹரிணா஽ஷுசெந ||

த்ரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்நாவளி. - (மாயாவாமனனே.) -
ஹ்ருதெஸுமம் சூரூசிரெஷுஸு கயமம் மதெவத்யுஸு ஹிஸுதநாசெஷு ஹெஸு
வெஸுசுநாநித்யத்யுஸுரண தகிதரொத்யுநாநாநாநாசெஷுஃ | டுஜெஷுய
காசுதமாசிரம் வஹுஸுமகரணாஷுஷஸுமவெஷு ஹாவாஸு சிரநாஸூரூநாநாவிஸவ
உகிததஸூயரஃஷுத்யுவாதி.

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

மாயாமல்தன்னைவைத்தவைசித்திரியாலே
தீயானிசித்திரமாச்சேர்பொருளோடு - † ஆயாமல்
வாய்ந்துநிற்குமாயன்வளமுரைத்தமாறனைநாம்
ஏய்ந்துரைத்துவாழ்நாளென்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ.—இப்படி மஹாச்சர்யமான ஜகத்ரூபத்தையும், அப்ராக்ருதஸ்வா
ஸாபரண திவ்யரூபத்தையும், இவை அவன்பக்கவிலே ஸங்கதமாபிருக்கிறபடியையும்
அதுஸந்தித்து அத்யந்த விஸ்மிதராய், நிரதிஸாயப்ரீதிபுக்தராய், நிரஸ்த ஸமஸ்தப்ரஸ்
துத வ்யஸநராயிருந்து, நிரவ்யுகாச்சர்யோஹ ப விபாகாரத்தையுள்ளபடியே சொன்னார்;
இதுதானும் நிரூபித்தவாறே அவன் செயலாயிருந்தது, இத்தையதுஸந்தித்து, “அத்யந்த
நிஹீநனாயிருந்த என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி சொல்லுவித்தருளுவதே!” என்று,
தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளினவனுடைய ஸர்வபாக்தித்வஸௌஸீல்ய
வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுணதுஹவ ஜரிதநிரவ்யுக ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், “த்வத்ப்ராப்திவிநோய்யாயுள்ள இப்ரா
க்ருதிஸம்பந்யுத்தை அறுத்தருளவேணும் என்று பலகாலும் அபேக்ஷிக்க, செய்தரு
ளாமெக்குக் காரணமென்?” என்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்க, அவனும், “ஸாதல்
பத்திலே ஸ்ரீபிஷ்மரைவைத்து லோகத்தார்க்கு யர்மத்தைச் சொல்லுவித்தாற்போலே,
என்னை ஆஸ்ரயித்தார்க்கும் எனக்கும் ஹோமார்யமாகக் கவிபாடவைத்தோம்” என்று
அருளிச்செய்ய, அவ்வுபகாரத்தாலே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய், ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே
ஸம்஘்ரந்தராய், வேடிங்களும், ஸ்ரீவால்மீகிஹவான் தொடக்கமாக உண்டான ருஷி
கள் சொன்ன கவிகளும், பழைய ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த கவிகளும் கிடக்கத்
தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம்
காணாதே தடுமாறுகிறார்.

ப.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், கீழ்-தம்முடைய விரோதிநிவ்ருத்திக்கு
அதுரூபமான ஈஸ்வரனுடைய ஆச்சர்யபாக்தியோ முத்துக்கு ப்ரகாசகமாயுள்ள விசித்ரா
விபூதிமத்தையை யதுபவித்து ஸந்துஷ்டரான இவர், இவன் விரோதி நிவர்த்தநத்
தில் விளம்பிக்கைக்கு அடியென்? என்று நிரூபித்து, அவன் தம்மை வாசிககைங்கர்யங்கொள்
ளுகைக்காக வைத்த ப்ரகாரத்தைக் காட்டக் கண்டு ப்ரீதராய், தம்விரோதி கிடக்கச்
செய்தே அத்தை மதியாமல் அசித்தஸல்பமாக்கி யடிமைகொள்ளுகைக்கடியான நிருபாதிக
ஸம்ஸந்யுத்தையும், ப்ரதமப்ரவர்த்தநத்தையும், ஹத்தார்த்தப்ரவ்ருத்தியையும், விரோ
தியைமதியாமல் விரும்பினபடியையும், விருப்பத்தால்வந்த மேன்மையையும், மேன்
மைக்கு எல்லையிலத்தையும், அப் பரத்வாதுஹத்துக்கு விலக்கான பாபத்தினுடைய
நிவர்த்தநத்தையும், அதிஸாயிதாதுஹாவ்ய குணயோமுத்தையும், அதினுடைய நித்யானு
ஹவ்யதையையும், நிஷ்ப்ரத்யுபகாரமான நிரவதிகோபகாரகத்வத்தையும் அதுஹித்து,
ஏவம்வித ஸ்வஹவனானவன் என்விரோதியைக்கழித்து என்னை வாசிக கைங்கர்யங்
கொண்டபடிக்குளத்தைச்செய்வேனென்று உபகார ஸ்ம்ருதியாலே அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்ட
ராகிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், “எனக்கு ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்
தாமையுண்டாய் உன்னாலல்லது செல்லாமையுமுண்டாய் நீயே யுபாயமாயிருந்தபின்பு,
த்வத்ப்ராப்திவிநோயியான ப்ரக்ருதிஸம்ஸந்யுத்தை அறுத்தருளவேணும்” என்று

கீழே பலகாலும் அபேஷிக்க, அவனும் இவர்க்கு நேர்கொடுநேரே தன்கருத்தை அருளிச் செய்யாதே, தன்னகொரு குணத்தை யானிஷ்கரித்து அதிலே இவர்க்கு அந்யபரதையைப் பிறப்பித்துப்போந்தான். இவரும் அந்தக்கருத்தை யறியாதே, “நீ உன்னைச் சிலர்க்குக்கொடுக்குமிடத்துத் தடுக்கவற்றாயிருப்பதொரு ப்ரதிவந்யகமின்றிக்கேயிருக்க உன்னைத் தனக்குச் செய்யாதே முடியவுமாட்டாதே ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு போருகிற இதுக்குக் காரணமென்?” என்ன, “ஸ்ரீலீஷ்மரை ஸாதல்பத்திலே யிட்டுவைத்து நாட்டுக்கொரு வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக் கொடுத்தாற்போலே, நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோகைக்கு உறுப்பாக இப்ரவந்யத்தைத் தலைக்கட்டுகைக்குக் காணும்” என்று தன்கருத்தை நேரேயருளிச்செய்ய, ஸ்ரீயப்பதியாய் அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனாய் புருஷோத்தமனாயிருக்கிற தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய், அதனைத் தம்மாலே தீர்ப்பதாக அவனருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, அத்தாலே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய், வேட்ககளும், ஸ்ரீவால்மீகியாவான், ஸ்ரீபராஸரஜமவான் தொடக்கமான ருஷிகள் சொன்ன கவிகளும், “செங்கமிழ் பாடுவார்” என்கிற முதலாழ்வார்களருளிச்செய்த கவிகளுங் கிடக்க, தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாமே தடுமாறுகிறார்.

எடு.—கீழேபலகாலும், “ஸ்ர்வேஸ்வரன் தன்னைப்பெறுவார்க்குப்ரதிவந்யகங் கள்உண்டாயிருந்தாலும் தானேதன்னைத் தரப்பார்க்குமன்றுதகையவல்லதொருப்ரதிவந்யக மின்றிக்கே யிருக்க, ‘தன்னாலேபேறு’ என்றிருக்கிறஎன்னை இங்கேவைத்ததென்?” என்று கேட்டுப்போருவாரொருவர் அவனும், இதுக்கு நேரான பரிஹாரத்தைப்பண்ணுதே ஏதேனு மொரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி அந்யபரதையைப் பிறப்பிக்கமாயிற்று. இவர்க்கு இதிலே நெஞ்சு செல்லாதபடி. இனி. கீழிற்றிருவாய்மொழியிலேயும் - “ஸ்ம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச் செல்லாமையுண்டாய் நீயே யுபாயமாயிருக்க, பின்னையும் என்னை இங்கேவைத்து ஜீவிப்பித்துக்கொடுப்போருகிறஆஸ்சர்யம்இருந்தபடியென்? இத்தைஎனக்கருளிச்செய்யவேணும்” என்ன, “கண்டரேதான் இதோராஸ்சர்ய மிருந்தபடி!” என்று அவ்வழியாலே தன்னுடைய ஆஸ்சர்யஜாதாகாரதையைக் காட்டிக் கொடுத்து, அத்தோடே பணிபோரும்படி பண்ணினான். இவரும், அப்போதுஅத்தனையும் அத்தையநுஸந்தித்து, அது தலைக்கட்டினவாறே அநந்தரம் பழையபடியே கேட்கத்தொடங்குமவரினே. “இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே பொருந்தாதிருக்கிறஎன்னை இங்குவைத்ததுக்கு ஹேது வேன்? என்ன, “நம்மைஇதுக்குஹேது நிர்ப்பந்தித்துக்கேட்கவேணுமோ? கண்டதெல்லாவற்றிலும் நாக்குகீட்டி அவற்றிலே ருசிபண்ணிப்போந்தீராகில், அதுக்கடியான கர்மங்கிடந்ததாகில், வாஸநாருசி கிடந்ததாகில், அவற்றாலே யிருந்தாலாகாதோ?” என்ன, “அவை யங்கிடக்கச்செய்தே, அவற்றையும்பாராதே எனக்கு மயர்வற மதிநலமருளி பாசங்கள் நீக்கியென்னை யுணக்கேயறக்கொண்ட பின்பு என்னை இங்குவைக்கிறதென்?” என்று வடிம்

என்னதும் ப்ரவேஸே: ஸர்வாஸ்வஹாவத்தையும் அருளிச்செய்துகொண்டு கீழிற்றிரு வாய்மொழியோடுஇதுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - கீழே இத்யாதி. பலகாலுமென்றது - * உன் னிலாவிய தொடக்கப் பலகாலுமென்றபடி. கேட்கும்படியைக் காட்டுகிறார் - இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி. “பாசங்கள்” என்றத்தைப்பற்ற - கண்டதெல்லாவற்றிலும் இத்யாதி. ‘உணக்கேயறக் கொண்டபின்பு’ என்றவந்தரம், நீசொல்லுகிறவிது பரிஹாரமன்ற: ஆகையாலே, என்று கூட்டிக் கொண்டு, அநந்தரம் - என்னையிங்துவைக்கிற தென்னென்று வடிம்பிட்டுக்கேட்க என்றநுஸந்தி

பிட்டுக்கேட்க, “நீர்தாம் உம்மைய நமக்காசனாக்கிவைத்தீராகச்சொன்னீரே - ‘தனக்கேயாக வேளைக்கொள்ளுமீதே’ என்று; ஆனபின்பு காம்வேண்டினபடி விரியோ-மங்கொள்ளக் கடவோ மன்றோ ? ஆனபின்பு, நமக்கு அதிசயத்தைப்பிறப்பிக்கை உமக்குஸ்வரூபமாயிருக்குமீதே ; ஆனபின்பு, உம்மைக்கொண்டு, பூரீபீஷ்மரை ஸரதல்பத்திலேயிட்டு வைத்து நாட்டுக்கு வேளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக்கொடுத்தாற்போலே, நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோக்காகச் சிலப்ரபந்தங்களைப்பண்ணுவிக்கப்பார்த்தோம்:அது தலைக்கட்டுந்தனையுங்காணும் உம்மைவைப்பது” என்று நேரானபரிஹாரந்தன்னை யருளிச்செய்ய, இவரும் அத்நையங்குநிதித்து, ஸர்வேஸ்வரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாயிருக்கிறவன் தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய் அக்குறை பின்னைத் தம்மைக் கொண்டு தீர்ப்பதாகச்சொன்னவார்த்தையைப் பொறுக்கமாட்டிற்றிலர். “தனக்குச் சிலப்ரபந்தங்கள் வேண்டினால், அதுக்கீடான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளால் குறைவற்ற பூரீவேத வ்யாஸபகவான், பூரீவால்மீகிபகவான், பூரீபராஸாபகவான் தொடக்கமானார், ‘செந்தமிழ் பாடுவார்’ என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்கள், இவர்களெல்லோரும் உண்டாயிருக்க, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே பழகி ஸப்தாதிவிஷயங்களிலே யந்யபரனாய், ‘சுவாநேவவஸவதி’ (அஸ்நேவஸபவதி) என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய் உருமாய்ந்து போன என்னைக்கொண்டு தனக்குடாகக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுவதாகச் சொன்னவார்த்தை என்னவார்த்தை ! இதோரு நீர்மையிருக்குப் படியே! இதென்னநீர்மை!!” என்று, ஸர்வேஸ்வரன் தந்திறத்தில் பண்ணினஉபகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அதுக்கு ஒருப்ரத்யுபகாரங் காணுமையாலே தமோறிச்செல்லுகிறது.

முதற் பாட்டு.

என்றைக்கும்என்னை உய்யக்கொண்டுபோகிய
அன்றைக்கன்றுஎன்னைத் தன்னுக்கி என்னுல்தன்னை
இந்தமிழ்பாடியரசனை ஆதியாய்
நின்றவேன்சோதியை என்சொல்லிநிற்பனோ ?

ஆ.—(என்றைக்கும் என்னை) - ஆத்மாந்தகிங்கரத்வேந ஸ்வீகரித்து, ப்ரதி திருமும் என்னைத் தன்னைப்போலே பரிசுத்தனாக்கி, என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு திருவொம்பொழிபாடுந் தன்னுடைய ஸர்வஸக்தித்வத்தையும், ஏதத்ப்ரபந்த நிர்மாண

பது. வடிவ்பிட்டு - நிர்ப்பந்தித்து. “ப்ரபந்தங்களைப் பண்ணுவிக்கப்பார்த்தோம்” என்று உத்தரம் சொல்லப்பார்த்து, “ஆனால், என்னுற்றுமையெல்லாங்கிடக்க வெறும் ஸ்வகார்யமே பார்க்குமத்தனையோ” என்கிறசங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார் - நீர்தாம் இத்யாதி. ஓக்கிவைக்கை - ஆக்கிவைக்கை. வெளிச் சிறப்பு - ஜ்ஞாநப்ரகாஸம். பொறுக்கமாட்டிற் றிலரென்றது - “என்சொல்லிநிற்பக்” இத்யாதியைப் பற்ற. “இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்,” “ஒப்பிலாத் தீவ்னையேனை” “எதுவுமொன்றுமில்லைசெய்வது” இத்யாதிகளைக்கடக்கித்து - தனக்குச்சில ப்ரபந்தங்கள் இத்யாதி. “என்னின்றுயிரின் னொன்றாய்” என்றத்தைப்பற்ற - அஸ்நேவ இத்யாதி. செந்தமிழ்பாடுவார் - அழகிய தமிழ்பாடும் முதலாழ்வார்கள் இத்யாத். திருமொழி, “வெந்திறல்” (உ-அ-உ) இத்யாதி.

ஹேதுத்துக்குநத நிரவதிகதேஜஸஸையும் எத்தைச்சொல்லி பர்யவஸிப்பன்? காலதத்த்வ முள்ளதெல்லாம் சொன்னாற்றான் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், அதிஷ்டாத்ரானுயிருக்கிற என்னை ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிக ளுடையேனும்படி பண்ணி, என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட உப காரத்தை அநுஸந்தித்து யரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார்.

[என்றைக்குமென்று தொடங்கி] - ஒருநாளை விஷயிகாரமே ஆத்மாவயிக மாக வாழுகைக்குப் போருமென்னும்படி போனகாலமெல்லாம் நான்தோறும் விஷயிகரித் துக் கவிபாடுகைக்கு அநுருபமான ஸாமக்ரி யொன்றுமில்லாத என்னை ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி களால் தன்னோடுஒக்கப்பண்ணி; என்னைத் தனக்காக்கி என்றமாம். [என்னுல்தன்னை இன் தமிழ்பாடியவீசனை] - தன்னுலே தத்தஸக்திகளுனவென்னுலே ஸ்ருதிஸம்நுத் யாதிகளுக்கும் பேச நிலமன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னைத் தான் ஸர்வஸக்தியாகையாலே இனிதாய் எல்லார்க்கும் அநுவிக்கலாம்படியாகத் தமிழான திருவாய்மொழியைப் பாடு வித்துக்கொண்டவனை. [ஆதியென்று தொடங்கி] - எனக்குத் தன்னழகைக்காட்டிக் கவிபாடுகைக்கு அடியானவனை.

ப.—முதற்பாட்டில், திருபாதிகசேஷியானவன் என்னைக்கொண்டு தான் தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்ட ஒளஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு என்சொல்லி யரிப்பேனென்கிறார்.

என்றைக்கும் - பாதமாங்கிகாரம் யாவதாத்ம லாபியாம்படி யங்கிகரித்து, போகிய - போகிற, அன்மைக்கன்று - காலந்தோறும், என்னை உய்யக்கொண்டு - விசே ஷகடாக்ஷம்பண்ணி, என்னை-, தன்னுக்கி - தனக்கேயாம்படி செல்லாமையைப் பிறப் பித்து, என்னுல் - கவிபாடுகைக்கிடான ஜ்ஞாநாதிகளில்லாதவென்னைக் காரணமாகக் கொண்டு, தன்னை - (வேதங்களும் பிற்காலிக்கும்படியானபெருமையையுடைய) தன்னை, இன் - ஸப்தந்தானே நிரதிரஸஸமாஸமாய், தமிழ் - (ஸர்வாதிகாரமான) தமிழை, பாடிய - பாடின, ஈசனை - திருபாதிகசேஷியாய், ஆதியாய் - எனக்கு உள்ளீடாகநின்று பாடுகை யாலே இதுக்கு மூலபூதனாய், நின்ற - அத்தாலேநிலைபெற்று, என்சோதியை - உஜ்ஜ்வல விக்ரஹன யிருக்கிறபடியை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனை, என் - எத்தை, சொல்லி-, நிற்பன் - யரிப்பேன். பாதமம் ஆலிமுக்யம்பண்ணுப்படி யங்கிகரித்திலென்னெனவோ? அத்தை முழுகக நடத்திறநிலென்னெனவோ? என்னைத் தனக்கே யாக்கிறநிலென் னவோ? நான் பாடினேனும்படி தான் பாடிற்றநிலென்னெனவோ? அத்தாலுஜ்ஜ்வலனாயிற் நிலென்னெனவோ? எத்தைச்சொல்லி யரிக்கலாவது? என்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், அதிஷ்டாத்ரானு என்னை ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளால் பூர்ணனும்படி பண்ணிக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை நினைத்து யரிக்கமாட்டு கிறிலேன் என்கிறார்.

[என்றைக்குமென்னை யுய்யக்கொண்டு] - என்னை, ஒருநாள் பண்ணின விஷ யிகாரமே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் உஜ்ஜீவிக்கப்போருமென்னும்படி விஷயிகரித்து, ஸர் வேஸ்வரனொருவனை விஷயிகரித்தால், பின்னையாத்மாவயியா “இதொரு விஷயிகாரமே!” என்று நெஞ்சுஉளுக்குப்படியாயிற்றிருப்பது; “ததுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு” என்கிற படியே என்றுமொக்க ஸ்மரித்து யரிக்கலாம்படியாயிறே யிருப்பது. “ஸுரநுராவய வானாநா-விவ்யயெ” என்று, ஸத்ருக்கள், வீரத்துக்கு நெஞ்சுளுக்கும்படியாயிற்று.

பதாவதாரினை - இப்படி நீர் இதயாதி. "பே
புய்யக்கொண்டு" என்று அந்வயித்தர்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரா
என்று மொக்க அதனதை அநுஸந்தித்து தரிக்கலாயிருக்கு
நத்ய இதயாதி. "கருணாஸூட்சுணாஸூட்சு ராஜி
செவிஹாநுராஜநுஹபுஷ்பாரீகாபாநஃபாநஃ சூ
கந்தை ஸாத்யந்தாதயே (ர)அவன்குணம்

ம்ருத்ய) என்கிறபடியே - பின்னை யென்றுமொக்க அத்தை ஸ்மரித்து யரிக்கலாம்படியாயிற் றிருப்பது. “ஸ்மரநுநராவவஸாணாநாடி” (ஸ்மரந்ராகவபாணநாம்) என்று அம்புக்கு இலக்கானார் அலற்றுமாபோலே யாயிற்று, குணத்துக்குஇலக்கானாரும் அலற்றும்படி. அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டாற்றலாம், குணத்தால்வந்தபுண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லையே. ஆக, ஸர்வேஸ்வரன் ஒருநாள் ஒருவனைவிஷயீகரித்தால் அதுதன்னையே என்றுமொக்க ஸ்மரிக்கலாம்படியிருக்குமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட விஷயீகாரந்தன்னை ஒருகால் பண்ணி விட்டவித்தனையோஎன்னில்?—[போகியவன்றைக்கன்று] - கழிகிற நாள்தோறும் நாள் தோறும் இப்படியேயாயிற்று விஷயீகரித்தது. இதுதான்இருவர்படியாலும் ஆற்றப்போகாது. அவனுடையவிஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான இவர்படியைப்பார்த்தால், அத்தை இவர் தாம் பொறுக்கவல்ல ரல்லர் ; அவனைப்பார்த்தால், தன்னை விஸ்வஸித்து உடனே கிடந்தவனை மடிதடவினவன் “என்செய்தோமானோம்?” என்றுஅநுதபிக்குமாபோலே. எல்லாம் செய் தும் ஒன்றும் செய்யாதானாய் “இவனுக்கு என்செய்வோம்?” என்றிருக்குமவன். [என்னைத் தன்னுக்கி] - “அறிவிலேன்” என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாஸக்திகளுக்கு இலக்காயிருக்கிற என்னை, தன்னோடொக்க ஜ்ஞாநாஸக்தியாதிகளை உடையேனும்படிபண்ணி என்னுதல்; [என்னைத் தன்னுக்கி] - தன்னுடையேனும்படிபண்ணி என்னுதல். [என்னுல்தன்னை] - தன்னாலே சித்தஸக்திகளுை என்னாலே, ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்திஹாஸாதிகளுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற தன்னை. “யதொவாவொநிவதயுணை” (யதோவாநிவர்த்தந்தே,) “யவஸூர சதமவஸூரதடி - ஸவிஜ்ஞாதமவிஜ்ஞாததாடி” (யஸ்யாமதம்தஸ்யமதம்-அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்) என்கிறபடியே ப்ரமாணங்களுக்கு அவிஷயமாம்படியிருக்கிற தன்னை. [இன் தம்ழபாடிய] - இதுதன்னிலோகேற அர்த்தமும் பரிமாற்றமுங் கிடக்கச்செய்தே, சோல் லில் இனிமைதானே ஆகாஷகமாயிருக்கும்படி. [பாடிய] - என்னைக் கொண்டு பாடுவித் தான் என்னுதல், பாடினான்என்னுதல். “வநததாசமரயநாபெஸ” (ஏதத்ஸாமகாயந்

இப்படி ஈபெடுத்தமென்னுமதுக்கு வ்யதிரேகத்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்மரந் இத்யாதி. “ஸ ஹடிணபு காஸாநாஃ விடிஸுஸாஸவசுஸாடி | ஸுரநுநராவவஸாணாநாஃ வ்யபெநாஷ ஸெஸாநாஃ” இதி யுத்தகாண்டே. (சு- ௩) அம்புபோலே குணங்கள் வாயாகமோ? என்ன - அம்பு பட்டஇத்யாதி. உத்தாரத்தநிகமநம்-ஆக இத்யாதி. இப்படிப்பட்டவிஷயீகாரந்தன்னை-என்றுமொக்க அநுஸந்தித்து யரிக்கலாம்படியான ஒருநாளை விஷயீகாரத்தையென்றபடி. இவ்வுபய பதங்களாலும் மலித்தவர்த்தம் - இவருடைய ஆதாமும் அவனுடைய வ்யாமோஹமும் என்றருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் என்ற. உய்யகொண்ட இந்த விஷயீகாரந்தானென்றபடி. விவரணம் - அவனுடைய இத்யாதிவாக்யத்வயம். அதாவது - இவர் கருதஜ்ஞாநாகையாலும், அவன் “உன்னடியார்க்கென்செய் வன்” என்னும் ஸ்வஹிவனாகையாலும், இருவராலும் ஆற்றப்போகாதென்றபடி. அன்றிக்கே இவன் தான் ஒருகால்விஷயீகரித்தால் போராதோ? இவர்தாமும் அத்தை யொருகால்அநுஸந்தித்தால் போராதோ? என்ன - இதுதான் இத்யாதி என்னுதல். மடிதடவுகை - மடியில் தநத்தைக்களவு காண்கை. பொறுக்கவல்லவரல்லர் என்றது - ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தமொழவென்றபடி. தன்னுடையேனும்படி - தனக்கு ஸேஷமாம்படி. “ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளுக்கு அவ்ஷயம்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - யதோவாச இத்யாதி. “இன்” என்றதுகார்த்தம் - இதுதன்னில் இத்யாதி. இதுதன்னில் - இத் திருவாய்மொழிதன்னில் என்றபடி. ஒடுக்கஅர்த்தமாவது - திருவாய்மொழி பாரிலித்துக்கொள்ளுகை. பரிமாற்றமாவது - ஈஸ்வரனுடைய வ்யாமோஹம். “பாடிய” என்றதுக்கு - ப்ரத்யுபகாரத்தருத்வ மாதல், ஸ்வயம் கர்த்தருத்வமாதல்என்று விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் - என்னைக்கொண்டு இத்யாதி வாக்யத்வமத்தாலே, பாடினான்என்றது - “என்முன்சொல்லும்” என்கிறபடியே முற்சந்தைசொன்னு

காஸ்தே)என்று முக்தன் ஸாம மாகம்பண்ணுமாபோலே, அவனும் இவரோட்டையறுவதால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு “தென்னு” என்றுபாமோயிற்று. இப்படியினிய இதுஉண்டானபடி யெங்ஙனே என்னில்? - [நசுனை] - சொல்லவேணுமோ? ஸர்வேஸ்வரன் செய்யமாட்டாததுண்டோ! அரிதோ அவனுக்கு? கலிபாடினீர் நீராபிராகிந்தீர்! அவனைப் பாடினானைக் சொல்லாகிந்தீர்; இதுதான்செய்தபடி யென்? என்ன [ஆதியாய்கின்ற] - நான் கலிபாடுகைக்கு ஹேதுவாய் கின்றான் - அவனடியாக நான் கலிபாடிற்று. ஹேதுவானபடி தான்என்னென்னில்?—[என்சோதியை] - பிடாத்தை விமவிட்டுத் தன்வடி வடிவைக்காட்டினான். திருத்திரையேடுத்தாற் கூப்பிடுமாபோலே கூப்பிட்டேன்; அது கலியாய்த் தலைக்கட்டிற்று. வடிவடிவைக்காட்டியாயிற்றுக் கலிக் கஉள்ளுறைகோத்தது; நீரும் கலிபாடினீராகில் பின்னை இப்படிக்கிடந்து படுகிறதென்? என்ன - [என்சொல்லுகிற்படு] - நானும் பாதிவழிவந்து அவனாலே விஷயீகந்தையிருக்கிறேனோ? அன்றிக்கே, பெற்றபேறுதான் அளவுபட்டுஆறியிருக்கிறேனோ? ஸாமநாநுஷ்டாநம்பண்ணினார்க்குப் பலம் தப்பாமையாலே நானும் இப்பேற்றுக்கச் சிலசெய்கேனாய். இது ப்ராப்தமென்றிருக்கிறேனோ? பெற்றபேறுதான் ஸாத்ரிக்குமதாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? எத்தைச்சொல்லித் தரிப்பது? “க்யூஷு டெயவாய நவ்யூராவ்விவி நாராயணம் பூஷு | கொஷு க்யூஷுணரீ காஷா நவாஸா தக்யூஷு வெசு” (கந்தண்ணக்வைபாயநம் ப்ராஸம் வித்திநாராயணம் ப்ராபு - கோஹ்யந்யபுண்டரீகாஷுநா நவாபாரதக்ருத்பவேத்) என்றாற்போலே யிருக்கிறகாயிற்று. இதுக்கு அளவந்தாரநுளிச்செய்யம்படி: “ஸர்வேஸ்வரன் செய்யப்புக்கால் அரியதும் ஒன்றுண்டோ?” என்றாம். அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார், இவர் தாம்சொன்றாகிலும் ஒருபடிபோகச்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்; அவனும் தானே சொன்னானாகில் நீ

னென்றபடி. சொன்னானென்றதே, “பாடினான்” என்றதற்குமாவும் - எததஸாமகாயந் இத்யாதி. இப்படியே ஆக்யனையாண்டாயிற்று அவன் ஸர்வஸந்தியாஸையாலே என்னுமந்தையங்காபூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் - இப்படியினிய இத்யாதி. மேலுக்கவதாரினை - கலிபாடினீர் இத்யாதி. பாட்டுக்குக் காண்புகன் இவன் என்கிறார் - நான் கலிபாடுகைக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அவனடியாக இது யாதி. ஹேதுவானபடியென்? என்னிலென்றது - ஸ்வரூபத்தாலேயோ, குணத்தாலேயோ, விக்ரஹத்தாலேயோ என்றபடி. வடிவடிவைக்காட்டி யென்ற - ஹேதுவான ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் - பிடாத்தை இத்யாதி; பிடாத்தை - போர்வைவை. கலிக்கு ஹேதுவாக வடிவடிவைக் கீழே சொல்லி, “என்சோதியை” என்றதற்கு கலிக்கு விஷயமாக ஸ்வாந்தாம் - வடிவடிவை இத்யாதி. நள்ளானகொடுத்து - விஷயமாகின்றென்றபடி. என்சோதியை - உற்றுவலமான உருவையுடையனாயிருக்கிறபடியை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனை யென்ற ஸப்தார்த்தம். “என்சொல்லுகிற்பன்” என்கிறதென்? ஆறியிருக்கப் போகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார். நானும் பாதிவழி இத்யாதி வாக்யத்தவாத்தாலே. எததவிவரணம் - ஸாதநாநுஷ்டாநம் இத்யாதிவாக்யத்தவாயும். “என்னும பன்னையின் தமிழ்பாடியவீசனை” என்றதற்கு த்ருஷ்டார்த்தம் - கந்தண்ண இத்யாதி. “க்யூஷு டெயவாய நவ்யூராவ்விவி நாராயணம் பூஷு | கொஷு க்யூஷுணரீ காஷா நவாஸா தக்யூஷு வெசு” இது த்ருதியேம்ஸே சுதர்த்தே(சு). அதாவது - வேதவ்யாஸை உபகாணமாகக் கொண்டு மஹாபாரதம் செய்தாற்போலே யென்றபடி. இதுக்கென்றது - இப்பாட்டுக்கென்றபடி. ஆளவந்தார் கிர்வாஹத்தக்கு, “இந்தமிழ்பாடியவீசன்” என்றதிலேகோக்கு. நசன்-ஸமர்த்தனென்றபடி. எம்பெருமானார் கிர்வாஹத்தக்கு, “என்னும்தன்னை இந்தமிழ்பாடியவீசனை” என்றதிலே

வத்யமாகத் தலைக்கட்டும்; சிறு பானை யெழுத்திடப்புக்கால் தானே ஏதேனும் ஒருபடியிட்டுத் தலைக்கட்டும்; பிதாவாதல் உபாத்யாயனாதல் இடப்புக்கால் தானே எழுத்தாயிருக்கும்: அங்ஙனன்றிக்கே, இவன்கையைப்பிடித்து இவேிக்கப்புக்கவாறே, இவன் ஓரிடத்தே இழுக்க அவன் ஓரிடத்தேயிழுக்கக் குதறிக்கோட்டியாய் ரூபமழிந்து சிதறிப்போம்; அப்படியே, என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிற்கச்செய்தேயும், என்னால் வரும் தோஷம் தன்பக்கல் ஸ்ரீமதியாதபடி பாடுவித்தான் எனகிறார்” என்று. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்சொல்லிநிற்பன்? என்னின்னுயிரிந்றென்றாய்
என்சொல்லாலயான்சொன்ன இன்கவியென்பித்துத்
தன்சொல்லால்தான்தன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன்என்
முன்சொல்லும்புருவாம்முதல்வனே.

ஆ.—(என்சொல்லி) - என்னையும் ஒருவஸ்துவாகக்கொண்டு, என்சொல்லால் யான்சொன்ன இன்கவியென்பித்துப் ப்ரஹ்மநாதராகிளுக்கு ஆத்மாவாய்நின்ற ஸ்ரஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணினாற்போலே, என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடியருளின தன்னுடைய இதகருணத்தை எத்தைச்சொல்லி பர்யவஸிப்பது? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், “தானே தன்னைக்கவிபாடிவைத்து நான் தன்னைக் கவிபாடினெனன்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாகிவதே!” என்று “அவனுடைய படி யிருந்ததென்?” என்று, அவனுடைய ஆப்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[என்சொல்லிநிற்பன்] - எத்தைச் சொல்லி யுரிப்பது? [என்னின்னுயிரிந்றென்றாய்] - என்னுடைய ஹேயமான ஆத்மா அவனுடைய விஷயிகாரத்தாலேஇன்று ஒருசரக்காய். இன்னுயிரென்கிறது, விபரீதவிஷணை. [என்னென்று தொடங்கி]-சொல்லும்என்னதன்றிக்கே கவிபாடினேனும் நான்என்றிக்கே யிருக்கச் சொல்லும் என்னதாகிக் கவிபாடினேனும் நானென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாகித் தன்னுடைய சொல்லாலே தான் தன்னைக் கவிபாடின ஆப்சர்யவான். [என்னென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளை யுண்டாக்கி அவர்களுக்கு வேடிங்கி துவிக்குமாதேபோலே தானே கவியைப்பாடி என்னைச்சந்தாநி டென் ப்ரஸித்தமானென்கிறது.

ப.—அநந்தரம், நான் தன்னைக் கவிபாடிவைக்க. ப்ரஹ்மாதிகளான தான் நான் பாடினெனன்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாகித் தான் தன்னைப்பாடிக்கொண்ட ஆப்சர்யபுத்தனை எதுசொல்லி யுரிப்பது? என்கிறார்.

நோக்கு நான் - ஹேயப்ரஸித்தவென்றபடி. “கூவுஷெவெவயநடி இதயதி - ஆளவந்தார் கிர்வாஹத்திலே. ‘போகியவன்ஹக்கன்று - என்றைக்கு மென்னை யுய்யக்கொண்டு - என்னைத் தன்னுக்கி, என்னுல்தன்னை இன்தமிழ்பாடிய’ என்றுதொடங்கி, ‘என்சொல்லிநிற்பனே’ இதயவ்யடி.

என் - என்னுடைய, இன் - விஷயந்தா ஸத்தமான, உபிர் - ஆத்மாவானது, இன்று - இன்று, ஒன்றாய் - தனக்கொரு வஸ்துவாய், 'என் - என்னுடைய, சொல்லால் - வசநவ்யக்திபாலே, யான் - நான் கர்த்தாவாக, சொன்ன - , இன்கவி - இனிய கவி,' என்பித்து - என்று நாட்டிலேப் ப்ரஸித்தமாக்கி, தன் - தன்னுடைய, சொல்லால் - வாக் காலே, தான் - தான்கர்த்தாவாய்க்கொண்டு, தன்னை - தன்னைவிஷயமாக்கி, கீர்த்தித்த - ஸ்துதித்தவனாய், (நான் சொன்னேனென்கைக்கு) என் - எனக்குள்ளே இருந்து, முன் சொல்லும் - முன்னுருச்சொல்லக்கடவ, மாயன் - ஆர்ச்சர்யபூதனாய், (இதுக்கு உதாஹ ரணமென்னலாம்படி), முவுருவாய் - முர்த்தித்ரயத்தையுடையனாய், முதல்வன் - ஏகே. பவித்திருக்கிற காரணபூதனை, என்சொல்லிதிற்பன் - எத்தைச் சொல்லி யுரிப்பேன்? அவ னுபகாரம் பாகரத்துக்கு நிலமல்லவென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாப்பாட்டில், தானே தன்னைக்கவிபாடி நான் கவிபாடினே னென்று லோகத்திலே ப்ரஸிஷ்டமாக்குவதே! என்று, அவனுடைய ஆர்ச்சர்யத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[என்சொல்லி திற்பன்] - அநாதிகாலம் அஹங்காரக்ரஸ்தனாய் விமுபை னாய்ப்பேபாந்த என்னை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தபடியை அறுஸக்தித்தால், நான் எத்தைச்சொல்லித் ததையில் கால்பாவுவது? [என்னின்னுபிர்] - "கலுநெவ" என்கிற படியே உருமாபந்து, கிடந்துபோன என்ஆத்மவஸ்து. இஷ்டுயிரென்றது - ஸமவஹி ப்ராயத்தாலே; ஸமவஹிக்காரத்துக்கு இலக்கானபடி சொல்லுகிறாராதல்; விபரீத லக்ஷணையாலே ஹேயமென்கிறாராதல். [இன்றொன்றாய்] - அவனுடைய விஷயீகாரத் தாலே இன்று ஒருசரக்காய். இம்மைக்குமுன்பு இத்தை ஒன்றாக நினைத்திராயிற்று; இன்றாயிற்று இதொரு வஸ்துவாயிற்று. இப்படி விஷயீகரித்து, கொண்டகாரியமென்? என்னில்:- [என்சொல்லால் இத்யாதி] - சொல்லும் என்னதாய், சொன்னேனும் நானாய் அதுதான் இனியகவியாம்படி நாட்டிலே ப்ரஸிஷ்டமாக்கினான். [என்பித்து] - "பாலேய் தமிழ ரிசைகாரர்பத்தர்பரவும்" என்கிறபடியே லோகப்ரஸிஷ்டமாக்கி. தான்வென்று அர்ஜுநனைநாட்டாரோடொக்கப் புகழுமாபோலே, அதுதான் அப்படியன்றோவென்னில்:- [தன்சொல்லாதித்யாதி] - சொல்லும்தன்னது, சொன்னானும்தானே, சொல்லிற்றும் தன்னை. கவிபாட்டுண்டேனாகிலும் கவிபாடினேனாவது! தான் தன்னைக் கவிபாடினா னாகில், உம்முடைய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸிஷ்டமாக்கினபடி யெங்ஙனையென்னில்? - [மாயன்] - இதிறே அவனுடைய ஆர்ச்சர்யமாக்கி யிருக்கும்படி. நீர்இதில் அந்வயித்த படி என்?என்ன; என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தானே கவிபாடினான், உபகரணமான படிதான் என்?என்ன - [என்முன்சொல்லும்] - அவன்முன்னே சந்தையிடப் பின்னே சொன்னேன். தானே சொன்னானாகில் ஸ்ரீதீதைபோலே வறமுறுகலாமிதே. [முவுருவா முதல்வனே] - அதுதான் எதுபோல வென்னில்? - தரிமுர்த்திகளென்று தன்னையும் கூட எண்ணும்படி ஸ்ரீஹர்யபூதர்களுக்கு அடியானாற்போலேயும், ப்ரஹ்மாவை யோதுவித்து தேவர்களுக்கு வெளிச்சிறப்புப் பண்ணி அதை அவன்தலையிலே ஏறிட்டாற்போலே யும், ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தரிப்ரஹ்மம்பண்ணி அவன்தலையிலே ஏறிட் டாற்போலேயும், தானே காரியஞ்செய்து பிறர்கையிலே ப்ரஸிஷ்டியை ஏறிடுகை அவ னுக்குப் பண்டே ஸ்வஹவ மென்கை.

சுடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தான் தன்னைக்கவிபாடி, நான் பாடினேன் என்று லோகத்திலுள் ப்ராஸித்தமாக்குவதே! ஒருவனுடையபடி யிருந்தபடியேன்! என்று அவனுடைய ஆச்சார்யத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார். அநாதிகாலம் அஹங்காரமமகாரங்க ளாலே நஷ்டப்ராயமாய்த் தன்பக்கல் வைமுக்யத்தைப்பண்ணிப்போந்த என்னை, நிர்ஹே துகமாக நான் ஆபிமுக்யம்பண்ணுபடி அவன் விஷயீகரித்தபடியை யநுஸந்தித்தால் எத் தைச்சொல்லி நான் துறையில் கால்பாவவது? என்கிறார்.

[என்சொல்லிநிற்பன்] - அவன்என்னை விஷயீகரித்த விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுக மென்னவோ? ஸ்வேஹதுகமென்னவோ? இத்தலையை யாராய்ந்துபார்த்தவிடத்து ஒருஹேது காண்கிறிலர்; அத்தலையை யநுஸந்தித்துப் பார்த்தவிடத்து ஒருஹேது காண்கிறிலர்; அநாதி காலம் கைவிட்டதுக்கும் ஒருஹேதுகாண்கிறிலர்; இன்று கைக்கொண்டதுக்கும் ஒருஹேது காண்கிறிலர். என்றிய, அதுவென்? உடையவனாகையாலே தன்னுடைமையை வேண் டினபோது விஷயீகரித்தானாலோ என்னில்?- அங்ஙனே செய்யப்போகிறதில்லை; தன் னுடைமையைத் தான் விஷயீகரித்தானாயிருக்கை யன்றிக்கே, இவர்வாக்காலே தன்னைக் கவிபாட, தானுமுளையுத் தன்விபூதியமுண்டாயிற்றாக நினைத்திராநின்றான் அவன்; ஆகையாலேதான் தரிக்கைக்கு ஓர் ஊற்றங்கோல் காண்கிறிலர். [என்னின்னுயிரின்றொன்றாய்] - [இன்னுயிர்] - ஸமவதலிப்ராயத்தாலே; அவனுடைய அங்கீகாரத்துக்கு இலக்கானபடி யாலே சொல்லுகிறாராதல்; அன்றிக்கே, விபரீதலக்ஷணையாலே பொல்லாதென்கிறாராதல். [இன்றொன்றாய்] - இன்றைக்குமுன்பு இதுதன்னை ஒன்றாக நினைத்திராராயிற்று; இன் றுயிற்றுஒருவஸ்துவாயிற்றது. இப்படி யும்மை விஷயீகரித்து அவன் தான்கொண்ட காரியந் தான்எது? என்ன-[என்சொல்லாலித்யாதி] - சொல்லுமென்னதாய், சொன்னேனும்நானாய், அதுதான் இனியகவியாம்படி நாட்டிலே ப்ராஸித்தமாக்கினான். ஸப்தமாகில் ஸர்வஸ்வாயி

இரண்டாம்பாட்டு.--என்சொல்லி இத்தாதி. "என் சொல்லால் யான்சொன்ன இன்கவி யென்பித்துத் தன்சொல்லால் தான்தன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவ தாரிகை - தான்தன்னை இத்தாதி. "என்னின்னுயிரின்றொன்றாய் - என்சொல்லிநிற்பன்" என்ற வற்றைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகாரந்தாம் - அநாதிகாலம் இத்தாதி.

"என்சொல்லிநிற்பன்"-எந்தஹேதுவைச்சொல்லித் தரிப்பெனென்று ஸப்தார்த்தம்; ஒருவழி யாலும்தரிக்கைக்கு ஆலம்பநமில்லையென்று கருத்து. தமக்கு ஆலம்பநமில்லாமையைப்பாக்க வுபபாதிக்கிறார்-அவன்என்னை என்றதொடங்கி, ஊற்றங்கோல் காண்கிறிலர் என்னுமளவாலே, கீழ்வாக்யத்தி லார்த்தத்தை வ்யுத்க்ரமமாக விவரிக்கிறார் - இத்தலையை இத்தாதிவாக்யத்வயத்தாலே. "இத்தலையை" இத்தாதிவாக்ய விவரணம் - அநாதிகாலம் இத்தாதிவாக்யத்வயம் அதாவது - அநாதிகாலம் உபேக்ஷித்து உத்கடயாத்ருச்சிகமடியான த்ருப்தவிஷயீகாரம்போலே நிர்ஹேது+மென்னவும்போகாது; இத்தலையில் ஒருஹேதுகாணாமையாலே உபாஸகவிஷயீகாரம்போலே ஸ்வேஹதுகமென்னவும் போகாது என்றபடி. ஸ்வாமியானவன், ஸ்வத்தையபேக்ஷிதமானபோது அங்கீகரிப்பன்; அநபேக்ஷிதமானபோது விட்டுவைப்பன்; ஆகையாலே, நிர்ஹேதுகமென்னவொண்ணாதோ என்கிற ப்ரதிவாத்யுத்தியை யநு வதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - என்றிய இத்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே. என்றிய - எதுக்காக, அதுவென். அதேது. ஊற்றங்கோல் - ஊன்றுகோல். இன்றென்றது - * மயர்வறமதிரலமருளின இன்று என்ற படி. மேலே "ஒன்றாய்" என்னொழிக்க, "இன்னுயிர்" என்று ஸ்லாகிக்கலாமோ? என்ன - லகவத் இத்தாதி. பரிஹாரந்தாம் - அவனுடைய இத்தாதி. முன்னுமார்த்தம் - அன்றிக்கே விபரீத இத் தாதி. "இன்றொன்றாய்" என்றதுக்குலாவம் - இன்றைக்குமுன்பு இத்தாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படியும்மை இத்தாதி. அவன் ப்ராஸித்தமாக்கினானென்கிறதென்? வந்துத? ஸப்தம் உம்மதன்றோ

யான ஸர்வேஸ்வரனதாயிருக்கு மத்தனைபோக்கி, சுஷுப்தரண ஸம்ஸாரிக்குஇல்லையே. இனி, சேதநனுக்குத் தனித்துப் ப்ரவ்ருத்திரிவ்ருத்திகளுக்கு யோக்யதையில்லையே; ஸ்வ ரூபஸ்யித்யாதிகள் தத்யநமா யிருக்கையாலே. இதுதன்னை இனியகவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான்: “பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர்பரவுமாயிரம்” என்கிறபடியே; தான் வென்று அல்லாதாரோடு ஒக்கநின்று அர்ஜுநனைப்புகழமாபோலே. “மலைபுரைதோள்” இத்யாதி. [செங்கணலைவலை] - “சுவாக்ஷு நாடிநா” (அவாக்யநாதா) என்றிருக்கக் கடலாவன், அதுஅடைய அழிந்து எத்தத்தோடங்கினானாயிற்று. “இன்கவி யென்பித்து” என்னுந்நீர், இங்ஙனன்றோ என்னில்?—அன்று; பின்னைச்செய்தபடி யென்? என்னில், - [தன்சொல்லாலித்யாதி]. சொல்லும் தன்னது, சொன்னானும் தான், சொல்லிற் றும் தன்னை. கவிபாட்டுண்டேன் நாணாகில்கிடர் கவிபாடினைன் நாணாவது. தான் தன்னைக் கவிபாடினானாகில், நீர் கவிபாடினீரென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினபடி யெங்ஙனே என்னில், —[மாயன்] - சொல்லவேணுமோ? ஆச்சர்யஸக்தியுத்தனன்றோ? என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு தானே கவிபாடினான். “உம்மை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவி பாடினபடி எங்ஙனே?” என்ன, —[என்முன்சொல்லும்] - அவன் முற்சந்தையிடப் பின்னை நான் சொன்னேன். தான் சொன்னானாகில் பூநீகீதையோபாதி வறமுறுகலாய்ப்போமிறே. நம்பிதிருவழுதிநாதோஸர், பூநீகீதையோவானோருவன் ஸந்த்யாஸதஸ்ஸிலேவந்துகண்டால், பின்னையிவனுக்கு உழக்காசியைக்கொடுப்பித்துவிடுமித்தனைபோக்கி அங்குஅவர்கள் உள் ளிடங்காடார்கள்; திருவாய்மொழி யப்யஸித்தான் ஒருவிண்ணப்பஞ்செய்வான் சென்றால், ஸர்வேஸ்வரனும் க்ராமத்திலுள்ளாரும் புறப்பட்டு எதிர்கொண்டு தங்களிருப்பிடத்தை யொழித்து அவனுக்குக்கொடுத்த ஆதரியாநிற்பர்கள்” என்று ப்ரஸாதிப்பர். அதுதான் என் போல? என்றால், —[மூவருவாமுதல்வனை] - ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனை அத்யயநம் பண்ணுவித்துத் தேவர்களுக்கு வெளிச்சிறப்பைப்பண்ணுவித்து அதுதன்னை “ப்ரஹ்மா செய்தான்” என்று அவன்தலையிலே ஏறிட்டும், ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்குநின்று த்ரிபுரதஹநத்தைப் பண்ணுவித்து “ருத்ரன்செய்தான்” என்று அவன்தலையிலே ஏறிட்டும் விருதுபிடிக்கப்பண்ணினாற்போலே, தானே ப்ரபந்தத்தைப் பண்ணி, நான் பண்ணினே

என்ன - ஸப்தமாகில் இத்யாதி. சொன்னவர் நீரல்லரோவென்ன - இனி, சேதநனுக்கு இத்யாதி. அதுக்குஹேது - ஸ்வரூபஸ்யித்யாதிகள் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - இதுதன்னை இத்யாதி. நாட் டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினானென்கைக்கு, இவர்கவியை நாட்டார் துனிடென்பர்களோ? என்ன - பாலேய் தமிழர் இத்யாதி. தானேசெய்து வேறொருவர்பக்கலிலே ப்ரஸித்தமாக்கினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தான்வென்று இத்யாதி. தானேவென்று அவனைப்புகழ்ந்தானோ என்ன, ப்ரமாணம் - மலை இத்யாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி. “அலைவலை” என்றது இங்குவேண்டுவது. அலைவலை - பஹுஜல்பம். அதுக்கர்த்தம் - அவாக் இத்யாதி. நடஸ்த்தசங்கை - இன்கவி இத்யாதி. “தன்சொல்லால்” இத் யாதிக்கர்த்தம் - சொல்லும்தன்னது இத்யாதி. “என்சொல்லால் யான்சொன்ன” என்றதுக்கு ப்ரஸிகோடித்யா, தன்சொல்லால் தான் கீர்த்தித்த என்னாதே, “தன்னை” என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன; த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - கவிபாட்டுண்டேன் இத்யாதி கவிபாட்டுண்டை - கவிக்கு விஷயமாக. மேலில்பதத்துக்கு சங்கதியெவாராக அதிஷ்ட்டிகை - என்னையுபகரணமாக இத் யாதி. தான்சொல்லவொண்ணாதோ? இவரைக்கொண்டு சொல்லவேணுமோ? என்ன - தான்சொன்ன னாகில் இத்யாதி. வறமுறுகல் - கருகிப்போனது. பூநீகீதைக்கும் திருவாய்மொழிக்குமுண்டான வாகியை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே ஁ர்ஸிப்பிக்கிறார் - நம்பி இத்யாதி. ஸந்த்யாஸதஸ்ஸு - ஁ர்ப்பொதுச் சாவடி. அதுதான் என்போல? என்றது - தான் கவிபாடி ஆழ்வாரோலே ஏறிகிறதுதான் என்

னென்று எந்தலையிலே ஏறிட்டு எனக்கு ஒருப்ரஸித்தியைத் தந்தான். தானே கார்யஞ் செய்து பீறர்தலையிலே ஏறினேக அவனுக்குப் பண்டே ஸ்வலாவங்கிடர்! “யொஸு ஹா ண்விடிபரதிவ உவ புயொ வெவெடி ஸுபுலுவினொ தி” (யோப்ரஹ்மா ணம்வித்தாதிபூர்வம்யோவைவேதாம்ஸ்சப்ரஹ்னேதி) என்று ப்ரஹ்மாவை ஒதுவித்ததும், “விஷு ஸாராதா ஹமவதொ ஹவஸுராததெஜஹ? | தவஸுரஹ்மஜ-புரஸம் ஸுஸுபுலுவி வெவெஹெஹஸுரஹ?.” (விஷ்ணுராத்மாபகவதோபலஸ்யாமிததேஜஸ:!) தஸ்மாத்தநுர்ஜயாஸம்ஸ்பர்ஸம்ஸவிஷேஷேஹமஹேஸ்வர:.) ‘இப்போதுதானே நடத்திக் கொண்டதென்?’ என்றால், -ஸ்வேநகூபேணநின்று கார்யஞ்செய்யுமாபோலே ப்ரஹ்மருத்ராதி களைத் தனக்கு ஸாரமாகக்கொண்டுநின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணி அவர்கள் மேலே ஏறிட்டாற்போலேகிடர் என்மேலே ஏறிட்டுக் கவிபாடினேன் நானாகச்சோல்லித் தலைக்கட்டினபடியும் என்கைக்காகச் சோல்லிற்று. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆமுதல்வன் இவனென்று தன்தேற்றினன்
நாமுதல்வந்துபுகுந்து நல்லின்கவி
நாமுதல்பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச்சொன்னான்
வாய்முதலப்பனை என்றமறப்பனே?

ஆ.—(ஆமுதல்வன்.) - ஆம்இவனே ஸர்வேஸ்வரன் என்று தன்னை உள்ள படியே அறிவித்து, என் நாவையியமித்துக் கொண்டுவந்து புகுந்து, * ஆயர்வறுமமரர் களுக்கு ஹேம^யமாக நல்லனவாய் இனியவான கவினைத் தான் தன்னைச் சொல்லுகை யாகிற இம்மஹோபகாரத்தை என்று மறப்பன்? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைத்தானே கவிபாடின மஹோபகாரகளை மறக்க வுபாயமில்லை என்கிறார்.

[ஆமென்று தொடங்கி] - கவிபாடுகைக்கு உறுப்பு ஆவான் இவனெனவென்று தானே தெளிந்து. முதலாவானிவனென்று தன்னை நான்தேறப்பண்ணி யென்றுமாம். [என்தாமுதலென்று தொடங்கி] - தானே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்துபுகுந்து ஸர்வலக்ஷணேபதமாய் இனிதான் திருவாய்மொழியை அநந்யப்ரயோஜந ரான ப்ரயாநகித்தர்களுக்கு ஹேம^யமாக. [என்னென்று தொடங்கி] - என்னுடைய வாய்

போலே என்றபடி. “கீழ்ச்சொன்ன வேதப்ரதானமும் த்ரிபுரதஹமும் அவனேசெய்தான்” என்னு மதக்குமேலே ப்ரமாணங்காட்டுவாராக பீழை-தானேகார்யம் இய்யாதி. ப்ரமாணந்தன்னை யருளிச் செய்கிறார் - யோப்ரஹ்மாணம் இய்யாதி. ‘ஸவிஷேஷேஹமஹேஸ்வர?’ என்றதும் என்கூட்டுவது. இதுக்கு, ‘ஸ்வலாவங்கிடர்’ என்றுகீழோடே அவ்யம். “மூவுருவாமுதல்வன்” என்று - ஸ்வவ்யாபா ரத்துக்குக் காரணமென்பானென்? என்ன; தான்செய்தகார்யம் தன்னதீநயானற்போலே இவர்கள் செய்தகார்யமும் தன்னதீநமென்கைக்காகச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - இப்போதுதானே இய்யாதி. அவர்கள்மேலே ஏறிட்டதும் அதுபோலேகிடர் என்றுஅத்யாஹார்யம். ‘என்னின்னுயிரின்ருன்று’ என்றதொடங்கி, ‘மூவுருவாமுதல்வன் - என்முன்சொல்லும் - என்சொல்லிதிற்பன்’ இய்யவ்ய: (உ)

த்தப்யாநஸந்துவை என்று மறப்படுகு? என்னுடைய வாய்க்குமுதலான உபகாரகனை மறக்க உபாயமுண்டோ? என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஐக்தர்களுக்காக என்னைக்கொண்டு தான் தன்னைக் கவி பாடின உபகாரகனை ஒருகால் மறக்க விரகுண்டோ? என்கிறார்.

முதல்வன் - காரணபூதனான தான், இவன் ஆம் - இவன் கவிபாடுகைக்காம், என்று-, தன்-தன்னை, தேற்றி-(என்பக்கவிலே) தேறும்படிபண்ணி, (அதுக்கிடாக), முதல்-முந்துற, என் நா - என்னானிலே, வந்துபுகுந்து-, நல் - அர்த்தசப்தலக்ஷணங்களில் குறை வற்றிருப்பதாய், இன்-ஸந்தர்ப்பஸாரஸ்யத்தையுடைய, கவி-கவியை, தூ-ஸத்வஸூத்தி, முதல்- முதலான, ஐக்தர்க்கு-ஐக்திகுண யோகத்தையுடையவர்க்கு அநுஜாவ்யமாழ்ப்படி, தான்-தானே, தன்னை-, சொன்ன-சொல்லாநின்றுகொண்டு, என்வாய்-என்வாக்வுருத்திக்கு, முதல் - முதலான, அப்பனை - உபகாரகனை, என்றுமறப்பன்-? அவ்வுபகாரகத்வம் ப்ரகாசியாதது ஒருகாலமுண்டாகினிறே மறக்கலாவதென்றுகருத்து. கவிபாடுகைக்கு ப்ரயாநனுவா லிவனென்று என்னைத் தன்பக்கவிலே தேறும்படிபண்ணி என்றுமாம். வாய்முதலென்று - வாய்த்த ஹேதுபூதனென்றுமாம். தூமுதல் பத்தரென்று-அநந்ய ப்ரயோஜநராய் ப்ரதாநரான ஐக்தரென்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், பார்ப்பவஸ்யர் “உமக்கினி மறந்துபிழைக்கலாமத் தனை” என்ன, என்னையுபகாரணமாகக் கொண்டு தன்னைத்தான் கவிபாடின மஹோபகார கனை மறக்க உபாயமில்லை என்கிறார்.

[ஆமுதல்வனிவனென்று] - முதலாமவன் இவன் என்று; கவிபாடுகைக்கு முதலாமவன்-அடியாவான்-இவனென்று. ஆமுதல்வன் - முதலாமவன். [தன் தேற்றி]- என்பக்கவிலே தன்திருவுள்ளத்தைத் தெளியும்படி பண்ணியென்னுதல்; “ஜமத்காரண லுதன், கவிபாடுகைக்கு இவனாம்” என்று தன்னை நான் தேறப்பண்ணி, ஸம்ஸாரத்தை என்னைக்கொண்டு திருத்தப்பார்த்தென்னுதல்; எனக்குத் தன்வாசியை அறிவித்தா னென்னுதல். [என்னாமுதல் வந்துபுகுந்து] - ஸ்ரீவால்மீகீஜமவான்கவிபாடிற்று, ஈஸ் வரன் திருவுள்ளமடியாக ப்ரஹ்மா ஸரஸ்வதியை அவன்னானிலே ஏவியிறே; அங்ஙன் இடையீடின்றிக்கே தானே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய்வந்து புகுந்தென் னுதல்; முந்தறநானிலே வந்து புகுந்தென்னுதல். [நல்லின்கவி] - ஸர்வலக்ஷணோபேத மாய், அநொழிய, சொல்லுத்தானே செவ்விப்பாடுடைத்தாம்படி இனிதான கவி. [தூமுதற்பத்தர்க்கு] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரநிந்யரான நித்யஸூரிகளும், “கேட்டா ரார் வானவர்கள்” என்கிறபடியே விஜ்ஜரம்படி என்னுதல்; ஸம்ஸாரத்தில் தலையான முமுக்ஷுக்களென்னுதல். [தான் தன்னைச் சொன்ன] - என்னையுபகாரணமாகக்கொண்டு, கர்த்தாவும் தானேயாய் கர்மீஜவிப்பானும் தானேயானான். [என்வாய் முதலப்பனை] - எனக்குவாய்த்த காரணஐதனான உபகாரகனை, [என்றுமறப்பனே] - இனியொரு நாளும் மறக்கவுபாயமில்லை. இதுக்கு முன்புள்ள காலமடங்கினைக்கவரிதானுற்போலே, இனிமேலுள்ள காலமடங்க மறப்பனென்றால்தான் மறக்கப்போமோ?

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுதொழியவு மாங்கிடர், நான் மறந்துபிழைக்கப் பெற்றேனாகில்! என்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு.—ஆமுதல்வன் இத்யாதி. “வாய்முதல் அப்பனை யென்று மறப்பன்” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - ப்ரத்யுபகாரம் இத்யாதி.

[ஆமுதல்வனிவனென்றுதன்தேற்றி] - முதல்வனும் இவனென்று தன்பக்கலிலே எனக்குத் தெளிவுண்டாம்படியாகப்பண்ணி: காரணவாக்யங்களில் உபாஸ்யனாகச் சொல்லப்படுகிறான் தானேயென்று தன்பக்கலிலே நான் தெளியப்பண்ணியென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரமபதத்தோபாதி ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தநீனத்தோம், அதுக்கு இவன்முதலாம்-அடியாம்இவன்-என்று, தன்தேற்றி - என்பக்கலிலே தன் ஸ்வரூபாதி களைத் தெளியப்பண்ணி யென்னுதல். இங்கே அருளிச்செய்யும்வார்த்தை - “திருப்புற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார்திருமுன்பின் ஸோபாநத்திலே ஆளவந்தார் எழுந்தருளியிருக்க, உடையவர் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காக எழுந்தருளிற்கிறவரைக் கண்டு, ‘ஆமுதல்வனிவன்’ என்று அருளிச்செய்தாராம்” என்று. [என்னாமுதல்வந்துபுகுந்து] - ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரஹ்மாவைக்கடாக்கித்து, அவன்பின்னை “**ஐஹோ ஹேவதஸ்ரஹநு ஸ்ரஹநு ஸ்ரஹநு**” (மச்சந்தாதேவதேப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம்ஸரஸ்வதீ) என்கிறபடியே அவன் ஸரஸ்வதியை யேவி, இப்படி நாலிரண்டுநிலைநின்றிறே ஸ்ரீவால்மீகி ஹவானைப் பேசுவித்தது; அங்ஙனே இடையீடின்றிக்கே, என்னுடைய நாக்கிலே முற்பாடனாய்வந்து புகுந்தென்னுதல். அன்றிக்கே, என் நாவுக்கு அடியாய் வந்துபுகுந்தென்னுதல். [நல்லின்கவி] - லக்ஷணேபேதமாய், அந்தலக்ஷணங்கிடக்கக்கேய்தே சொல்லிலினிமைதானே ஆகர்ஷகமாம்படி இனிதான் கவிகளை. [தாமுதல்பத்தர்க்கு] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார-நியோகான நித்யஸூரிகளுக்கு, “கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்கிறபடியே, அவர்கள் கொண்டாடும்படிசொன்ன என்னுதல். ஸம்ஸாரத்தில் தலைபான முமுக்ஷுக்களுக்கு. [தான்தன்னைச்சொன்ன] - தானேசொல்லுதல் தானே யொருபடிசொல்லுதல் செய்கையன்றிக்கே, * என்னாமுதல்வந்துபுகுந்து தான் தன்னைச் சொன்னானாயிற்று. [என்வாய்முதலப்பனை] - எனக்குவாய்த்த காரணபூதனான மஹேசு பகாரகனை யென்னுதல்; “என் நாமுதல்” என்கிறதுதன்னை யே யநுபாஷித்து, என் வாக்குக்கு முதலான அப்பனை யென்னுதல். [என்றுமறப்பனே] - முன்பு அநாதிகாலம் மறந்துபோந்ததாகில் இனிமேல் நீனைக்கைக்கு உடலான காலத்தையெல்லாம் மறக்கைக்கு உடலாக்கினால்தான் மறப்பனே: முன்புநீனைக்கையிலுள்ள அருமையோபாதியும் போரும்இனி மறக்கையிலுள்ள அருமையும்: இனி ஏதேனுமொருநாள்தான் என்னாலே மறக்கப்போமோ? (உ)

† “தன்தேற்றி” என்று - தச்சபத்தாலே நஸ்வானைச் சொல்லி, தன்பக்கலிலே தெளிகைப்பண்ணியென்றபடி. லிவரணம் - காரணவாக்யங்களில் இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. “தன்தேற்றி” என்றதுக்கு - தன் ஸ்வரூபாதிகளை என்பக்கலிலே தெளியப்பண்ணி என்றிரண்டாமர்த்தம். அதாவது - ஐகத்தைத்திருத்தத்தக்க த்ருநாமுண்டாம்படி மயர்வறமதிநல மருளுகை. ப்ராஸங்கிகமாக ஐகஹ்ரயம் - இங்கே இத்யாதி. இங்கேயென்றது-ஐகத்தைத் திருத்துகைக்கு இவனடியாம் என்று கொன்ன இவ்விடத்திலே யென்றபடி. என்னாலே முற்பாடனாய்வந்து புகுந்தென்னுமதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. இடையீடு - வ்யவதானம். என்னாலே, முதல்-முற்பாடனாய், அத்வாரகமாக ப்ரவேசித்தென்னுதல்; என்னுவுக்கு முதலான காரணமாய்வந்து புகுந்தென்னுதல். “**ஸாரிஸ்யு உரி தங்கு சிஸ்யு காரண ஸ்ரீவதிஸு தரி** | **ஐஹோ ஹேவதஸ்ரஹநு**” இத்யாதி பாலகாண்டே, என்னுவுக்கடியாயென்றது - என்வாசுப்ரவ்ருத்திக்கடியாய் என்றபடி. தாமாய் - பரிசுத்தராய், ப்ரதானான நித்யசூரிகளுக்கு என்ற முந்தின அர்த்தம். “முதல்பதம்” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே வ்யாவ்ருத்தி - தானேசொல்லுதல் இத்யாதி. “என்றுமறப்பனே” என்றதுக்கு லாவம்-முன்பு அநாதி இத்யாதி. கீழ்வாக்ய லிவரணம் - முன்புநீனைக்கை இத்யாதி வாக்யத்வயமும். (ஈ)

† இந்த இடத்திலே வாக்யம் அந்விதம்; சரியானபாடம் கோசாந்தரத்திற் பார்க்கவேணும்

நான்காம் பாட்டு.

அப்பனையென்றாறப்பனென்னுகியே
தப்புதலின்றித் தன்னைக்கவிதான் சொல்லி
ஒப்பிலாத் தீவினையேனய்யக்கொண்டு
செப்பமேசெய்து திரிகின்ற சீர்கண்டே.

ஆ.—(அப்பனையென்று) - என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிசொல்லா நிற்கச்செய்தே, தப்பாதபடி சொல்லி ஒப்பிலாத் தீவினையேனாயிருக்கச்செய்தே என்னை ஆத்மாந்தமாக அடிமைகொண்டு, மேன்மேலான நன்மைசெய்து திரிகின்ற சீர்கண்டு, அப்பனைபென்று மறப்பனைன்கொள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்டானாகில் ஆய்சார்ய மில்லை; அதுக்குப் பங்கன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டே தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை மறக்க வுபாயமில்லை யென்கொள். [ஒப்பிலாத் தீவினையேனை யென்று தொடங்கி] - ஹேயப்ரத்யகீகத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளால் தன்னோடொத்தாரில்லாதாப் போலே ஹேயத்வஜ்ஞத்வாதிகளால் ஒப்பில்லாதஎன்னைவிஷயீகரித்து செவ்விதாகப் பரிமாசின சீர்மையை அதுஸந்தித்து.

ப.—அநந்தரம், என்விரோதியைப்பாராதே விரும்பி என்னைக்கொண்டு தப்பாமல் கவிபாடித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்தைக் கண்டுவைத்து அவனைமறக்கும் படி யென்? என்கொள்.

என்னுகியே - என்பக்கலிலேதானாய், தப்புதல் இன்றி-தப்புதல் இல்லாதபடி, தனை-தன்னை, தான் - தானே, கவி சொலி-கவிசொல்லி, ஒப்பு இலா-ஒப்பற்றிருப்பதாய், தி-க்ருரமான, வினை யனை - பாபத்தைபுடையேனான என்னை, உய்ய - உஜ்ஜீவிக்கும்படி, கொண்டு - கைக்கொண்டு, (அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரோடு பரிமாறுமாபோலே), செப் பமே - செவ்வையே, செய்துதிரிகின்ற - செய்துவர்த்திக்கிற, சீர் - சீலத்தை, கண்டு - கண்டுவைத்து, அப்பனை - இப்படி யுபகாரகனானவனை, என்று - அபகாரியானபோது தான், மறப்பன் - மறப்பனோ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், தானே கவிபாடிக்கொண்டால் நிரவத்யமாய் என்னைக் கொண்டு தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை மறக்க வுபாயமில்லையென்கொள்.

[அப்பனை என்றுமறப்பன்] - இவ்வுபகாரம் பண்ணினவனை இனி அபகாரம் பண்ணினால்தான் மறப்பனோ? [என்னுகியே] - என்னை உபகரணமாகக்கொண்டே [தப்புதலின்றி] - என்னோட்டை ஸம்ஸர்மத்தால் வந்த ஹேஷம் தட்டாமே. தானே கவிபாடினோனாகில் நிரவத்யமாய்; இகிறேயரிது. [தன்னைக்கவிதான் சொல்லி]-தனக்கு ஸத்ருஸமாகத் தான் சொல்லி. [ஒப்பிலாத் தீவினையேனை] - ஹேயப்ரத்யகீகத்வத் தில் தன்னோடொத்தா ரில்லாதாப்போலே, ஹேயமான பாபத்துக்கு எனக்கொப்பில் லாத என்னை. ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வத்தால் குறைவற்றிருக்குமாபோலே, அஜ் ஞானாஸக்திகளால் குறைவற்ற என்னை. [உய்யக்கொண்டு] - “ஸநுநேகந்தகொலிஷு”

என்னும்படி விஷயீகரித்து. [செப்பமேசெய்து திரிகின்ற] - குடிலஹ்ருதயனான என்னோடே, நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறுமாபோலே செவ்வியனாய் வர்த்திக்கிற. [சீர்கண்டே] - ஸீலாதிசூணங்களை அநுஸந்தித்து, அப்பனை என்றுமறப்பன்?

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. தானே தன்னைக் கலிபாடிக்கொண்டானாகில் ஓராஸ சர்ய மில்லை; அதுக்குப் பாங்கன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டு தப்பாமே கலிபாடின இவ்வுபகாரத்தை இனி மறக்கவுபாயமில்லை என்கிறார்.

[அப்பனையென்றுமறப்பன்] - உபகாரகனானவனை நான் என்று மறப்பன்? இனி, அவன்உபகாரம்பண்ணினால்தான் மறக்கப்போமோ? உமக்கு மறக்கவொண்ணாமெக்கு அவன்பண்ணினவுபகாரமேதென்றால்? - [என்னாகியேதப்புதலின்றித்தனைக் கவிதான்சொல்லி] - என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கலிபாடுகிறவிடத்து, என்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலேவந்த தோஷம் தட்டாதபடி கலிபாடினான். [என்னாகியே] - என்பக்கலிலேதானாய், இவ்விடத்துக்குஎம்பாரருளிச்செய்யும்படி: - “தான்பாடினானாகில் நிரவத்யமாய்த்தலைக்கட்டும்: நான் பாடினானாகிலும் வருந்தியொருபடி தலைக்கட்டும். என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு கலிபாடாநிற்கச்செய்தேயும் என்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தால் வந்ததோஷம் தட்டாதபடி கலிபாடித்தலைக்கட்டினான்” என்று. [தனைக்கவிதான் சொல்லி] - விஷயாநுபுமமாகக் கலிபாடினான். [ஒப்பிலாத்தீவீனையேனையுய்யக்கொண்டு] - என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு இப்படி கலிபாடுவித்தது, முன்பு நின்ற நிலையிற்காட்டில் நான்எவ்வளவுபுதுரநின்றேனாக; நான் முன்புற்றையிற்காட்டில்ஓரடி வர நின்றதுண்டோ? [ஒப்பிலாத்தீவீனையேனையுய்யக்கொண்டு] - நானும்அவனுக்கொப்பன் என்கிறார். ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வங்களுக்கு அவனுக்கு ஒப்பிலாதாப்போலேயாயிற்று, அஜ்ஞாநாஸக்திகளுக்கு எனக்கொப்பில்லாதபடியும். [உய்யக்கொண்டு] “வஸனஜெதமததொவிடி” (ஸந்தமேநம்தோவிது) என்கிறபடியே என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி கைக்கொண்டு: [செப்பமேசெய்துதிரிகின்ற] - குடிலஹ்ருதயனாயிருக்கிற என்னோடே, அஸ்ப்ருஷ்ட்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறுமாபோலே என்னுடனே செவ்வையே பரிமாறினானென்னுதல்; எனக்கு ரகைஷபண்ணிப் போருகிற என்னுதல். [சீர்கண்டே] - இப்படியிருக்கிற ஸீலாதிசூணங்களை யநுஸந்தித்து - அப்பனைஎன்று மறப்பன்?

(சு)

நாலாம்பாட்டு.—அப்பனை இத்யாதி. “என்னாகியேதப்புதலின்றி, ஒப்பிலாத்தீவீனையேனையுய்யக்கொண்டு, அப்பனை என்றுமறப்பன்” என்கிறவற்றைக் கடாஷித்தவதாரிகை - தானேதன்னை இத்யாதி.

மறக்கப்போகாமையின் உறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் - இனி, அவன் இத்யாதி. “என்னாகியேதப்புதலின்றி” என்றவந்தாம், “ஒப்பிலாத்தீவீனையேனை” என்றதுக்குஊவம் - என்னை யுபகரணமாக இத்யாதி. உக்தத்துக்கு ஸம்வாதம் -- இவ்விடத்துக்கு இத்யாதி. அவனுக்கொத்தபடி எப்படியென்ன - ஸர்வஜ்ஞத்வ இத்யாதி. செப்பம் - ஆர்ஜவமும், ரகைஷயும். “என்னாகியே தப்புதலின்றி” என்று தொடங்கி, “திரிகின்றசீர்கண்டே - அப்பனைஎன்று மறப்பன்” இத்யந்வயி.

(சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சீர்கண்டுகொண்டு திருந்துநல்லின்கவி
நேர்படயான்சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்
ஏர்விலாஎன்னைத் தன்னாக்கிஎன்னுல்தன்னை
பார்பரவின்கவி பாடும்பரமரே.

ஆ.—(சீர்கண்டு.) - தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை உள்ளபடி கண்டு கொண்டு, திருந்து நல்லின்கவி நேர்பட யான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில் எனக்கு ஸத்ருஸரில்லை ; இப்படி குணநிலையின்றியேயிருந்த என்னைத் தன்னைப்போலே ஹேய ப்ரத்யகேதவ ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவிசிஷ்டனாக்கி, என்னுல்தன்னை ஸர்வலோகமும் இக்கவியை ஸ்துதிக்கும்படி இன்கவி பாடும் பரமனை என்றுமறப்பன்? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நீர்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, என்னைக்கொண்டு லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படி கவிபாடுவதே! என்ன ஸர்வேஸ்வரனோ? என்கிறார்.

[சீரென்று தொடங்கி]- தன்னுடைய கல்யாண குணதுஸந்யூந பூர்வகமாகத் திருந்தி இனிதான கவியை வாய்க்குப்பாடும் நீர்மை எனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. [என்னைத் தன்னாக்கி] - என்னைத் தன்னைப்போலே ஜ்ஞாநஸக்திகளையுடையே னாக்கி. தனக்கு நான் ஸேஷமென்னுமிடத்தை யறிவித்தென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், எனக்குக்கவிபாடுகைக்கு யோக்யதையின்றிக்கே யிருக்க, எனக்கு யோக்யதையுண்டாக்கித் தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொள்ளும் பெரியவனா யிருந்தானென்கிறார்.

சீர் - ப்ரதிபாத்யங்களான தன்குணங்களை, கண்டு - அபரோக்ஷித்து, கொண்டு - அநுஸந்தித்து, திருந்து - (ப்ரதிபாதகமாம்படி) திருந்தியிருப்பதாய், நல் - ஸப்தார்த்த லக்ஷணோபதமாய், இன் - ஸம்ஸ்ரவே மதுரமான, கவி - கவிகளை, நேர்பட - வாய்க் கும்படியாக, யான் - நான், சொல்லும் - சொல்லுகைக்கீடான, நீர்மை - ஜ்ஞாநஸக்த யாதிஸ்வஹம், இலாமையில் - இல்லாமையாலே, ஏர்விலா - அஸத்ருஸனான, என்னை -, தன் - தன்பக்கவிலே, ஆக்கி - ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகளை யுடையேனும்படிபண்ணி, என் னால் - என்னாலே, தன்னை -, பார் - கடிந ஸ்வஹாவையானபூமியகப்பட, பரவு - கொண்டாடும்படி, இன் - மதுரமான, கவி - கவியை, பாடும் - பாடுதலால், பரமர் - பரமனா யிராநின்றான்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நன்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்க, என்னைக்கொண்டு ஸகலலோகங்களும் கொண்டாடும்படி கவிபாடுவதே! என்ன ஸர்வாயிகனோ! என்கிறார்.

[சீர்கண்டு கொண்டு] - அவனுடைய கல்யாண குணங்களிலே அவ்நாழறித்து. [திருந்து நல்லின்கவி] - கட்டளைப்பட்டு லக்ஷணோபதமாய், சொல்லினுடைய இனிமை தானே ஆகர்ஷகமான கவி. [நேர்பட] - கவிவாய்க்கும்படி. [யான்சொல்லும் நீர்மை

யிலாமையில்] - நான் கவிபாடுகைக்கடியான ஜ்ஞாநாதிருணங்க ளின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும். [ஏர்விலாவென்னை] - சைதன்யப்பயுத்தமான இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. [தன்னாக்கி என்னால்தன்னை] - தனக்குண்டான ஜ்ஞாநாதிகளை எனக்குண்டாக்கி என்னைக்கொண்டு அபரிச்சிந்நனான தன்னை. [என்னைத் தன்னாக்கி] - தனக்கு அகநயார்ஹமென்னும் இடத்தை யறிவித்தென்றுமாம். [பார்பரவின்னகி] - விசேஷஜ்ஞாநோடு அவிசேஷஜ்ஞாநோடு வாசிபற எல்லாரும்வாய்ப்புலற்றும்படியான இனியகவியென்னுதல், “பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவுமாயிரம்” என்கிறபடியே யாதல். [பரமரே] - “நததஸுபாஹ்யிகுஹ்யுஹ்யுதெ” என்கிற ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டா; என்னையிட்டிக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இத்தைக்கொண்டே பரத்வம் நிர்வசித்துக் கொள்ளலாம்.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நீர்மையு மின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான கவியை என்னைக்கொண்டு பாவேதே! என்ன ஸர்வேஸ்வரனோ? என்கிறார்.

[சீர்கண்டுகொண்டு] - கல்யாணகுணங்களை அவகாஹித்து. [திருந்துஇத்யாதி] - கட்டளைப்பட்டு லக்ஷணோபேதமாய் இனிதான கவிகளை. [நேர்பட இத்யாதி] - இவை யொன்றும் இல்லையாகிலும், சொல்லுகிறவனுடைய நன்மையாலே வருவதுஒருநன்மையும் உண்டிறே கவிக்கு; அப்படி வாய்க்கச்சொல்லும் ஸ்வலாவத்தை நான் உடையே னல்லாமையில். [ஏர்விலாவென்னை] - ஏரென்று - அழகு: அதுஇல்லாத என்னை. [தன்னாக்கி] - தன்னோடொக்கப்பண்ணி என்னுதல்: தனக்காக்கியென்னுதல். [என்னால்தன்னையித்யாதி] - என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைப்பாரிலுள்ளார்அடையப் பரவும்படி இனிய கவிகளைப் பாடினான். விசேஷஜ்ஞாநர் அவிசேஷஜ்ஞானோன்று வாசியின்றிக்கே, எல்லாரும் கொண்டாடும்படி பண்ணினான். [பரமரே] - “நததஸுபா” (நதத்ஸமஸ்ச) என்கிற வாக்யங்கொண்டு இவனுடைய உத்கர்ஷம் அறியவேண்டா; என்னையிலேத்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இதுவே போரும் அவனுடைய உத்கர்ஷம்அறிகைக்கு. (ந)

அஞ்சாம்பாட்டு.—சீர்கண்டு இத்யாதி. “நீர்மையிலாமையில் ஏர்விலாவென்னை - பார்பரவின் கவிபாடும்பரமரே” என்றத்தைக் கடைபிடித்தவதாரிகை - தன்னைக்கவிபாடுகைக்கு இத்யாதி. “ஏர்விலா” என்றத்தைப்பற்ற - இச்சையுமின்றிக்கே என்றது.

“ஏர்” என்று - அழகாய், இச்சையைச்சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்டு - திருந்தப்பட்டு. இவை - கட்டளைப்பாடு முதலானவை. நீர்மையென்று - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இலாமையில் - இல்லாதிருக்கச் செய்தேயும் என்றபடி. “சொல்லுகிறவனுடைய நன்மையாலே” என்ற விடத்திலே - “கவிபாடுகைவொஜாதஸுபாஹ்யுஹ்யுதெ” இத்யாதியை யருளிச்செய்வார். “ஏர்” என்று - அழகாய், கவிபாடுகைக்கீடான இச்சையில்லாத என்றபடி. “பாரிலுள்ளார்” இத்யாதியின் விவரணம் - விசேஷஜ்ஞாநர் இத்யாதி. பரமன் - ஸர்வாயுகன். (ந)

ஆறும் பாட்டு.

இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்
தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாதுஇன்று
நன்குவந்துஎன்னுடனாக்கி என்னுல்தன்னை
வன்கவிபாடும்என்வைகுந்தநாதனை.

ஆ.--(இன்கவி.)- இன்கவிபாடும்பரமகவிகள் தனக்குளராயிருக்கச்செய்தே, அவர்களைக்கொண்டு தன்னைக் கவி பாடுவியாதே, இன்று நன்குவந்து என்னுள்ளே புகுந்து,வேதங்களினுள்ளும்அடங்காத தனக்குங்கட அடங்காத கவிகளைப் பாடின என் வைகுந்தநாதனை என்று மறப்பன்?என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், பராஸர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரமூவரான கவிகளைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே, என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு வன்கவிபாடு வதே என்று ப்ரீதராகிறார்.

[தன்கவி] - தனக்கு ஸத்ருஸமானகவி. [இன்றுநன்குவந்து] - என்னைக் கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொள்ளுமது நீவ ப்ரயோஜனமாகவந்து. [என்னுடனென்று தொடங்கி] - கவிபாடுகைக்குப் பிரியாததொருஉபகரணமாக என்னைக்கொண்டு என் னாலே தன்னைத்தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாயனானபடிக்கு ஸத்ருஸமம்படி அரணியகவி யைப் பாடாநின்றான்.

ப.—அந்தரம், பெரியவர்களைவிட்டுக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ளாதே, என் னாலே தான் தன்னைக்கவிபாடுவித்துக்கொண்டு எனக்குஸ்ரீவைகுண்டநாயனான பெருமை தோன்ற இராதின்றா நென்கிறார்.

இன் - நிசதிஸயமதுரமான, கவி - கவிகளை, பாடும் - பாடுபவர்களாய், பரம கவிசுளால் - தங்களுக்கு மேலில்லாத கவிகளான பராஸர பராஸர்ய வால்மீகிப்ரப்ருதி களாலும் முதலாழ்வார்களாலும், தன் - தனக்குத்தகுதியான, கவி - கவியை, தான் - தான் (ப்ரயோஜனமாய்க்கொண்டு), தன்னை - நிசவதிகமாஹாதம்யயுக்தனான தன்னை, பாடுவியாது - எப்போதும் பாடுவியாதே, இன்று-,நன்கு - ஸாலிஸந்யிகனாய்க்கொண்டு, வந்து-, (அக்கவிபாட்டை), என்னுடன் - என்னோடே, ஆங்கி-,என் - எனக்கு, வைகுந்த நாதனை - தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனான பெருமையைத் தோற்றுவிாநின்றாகொண்டு, என்னால் - என்னாலே, தன்னை - அந்தப்பெருமையையுடைய தன்னை, (பெருமைக்குத் தகுதியாம்படி), வன் - சிக்கென, கவி பாடும் - கவிபாடாநிற்கும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், பராஸராதிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள் ளாதே என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[இன்கவி இத்யாதி] - தன்னைக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ள நினைத்தால், பரா ஸரவ்யாஸ வால்மீகிகளாதல், “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்னும் முதலாழ்வார்களாத லன்றோ பாத்ரஹுதர்; அவர்களைப்பொழிய. [தன்கவி தான் தன்னைப்பாடுவியாது] - கவியும் தன்னது, கர்த்தாவும்தான், விஷயமும்தான். [இன்று நன்குவந்து] - இன்று நானுர்உஜ்ஜீவிக்கும்படி வந்தென்னுதல், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுமிதுவே ப்ரயோஜன

மாகவென்னுதல்; அப்போது நன்கு, உவந்து - உகந்து. [என்னுடனுக்கி] - கவி பாடுகைக்கு என்னைப்பிரியாத உபகரணமாக்கி என்னுதல்; என்னைத் தன்னோடொக்க ஜ்ஞாநாயிகனுக்கி யென்னுதல். [வன்கவி] - செறிந்தகவி. “மொய்யசொல்லால்” என்கிறபடியே. [என்னைவகுந்தாத்தனை] - நித்யவ்ஹுதிபுக்தனாயிருக்கிற ஏற்றத்துக்குப் போரும்படி என்னைக்கொண்டு கவிபாடினான். நித்யவ்ஹுதிக்கு அழிவில்லாதாப்போலே, அழிவில்லாத ஆயிரமென்று நித்யஸித்தமாம்படி திருவாய்மொழியைப் பாடுவீத்தா நென்னுதல்; நித்யவ்ஹுதியாலே தனக்கு நிறமுண்டானாப்போலே, இக்கவிபாட்டாலே தனக்கு நிறமுண்டாம்படி பாடினான் நென்னுதல்.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. வ்யாஸ பராஹ வால்மீகிப்ரமுபரான கவிகளைக் கொண்டு கவிபாடுவீத்துக்கொள்ளாதே, என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று ப்ரீதராகிரார்.

[இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்]-பின்னைத் தான் தனக்குச் சிலகவிகளைப்பாட வேண்டினால், அதுக்குடாகவிருப்பார் ப்ரீவேதவ்யாஸஹ்வான் ப்ரீபராஹஹ்வான் ப்ரீவால்மீகிஹ்வான் இவர்களுண்டாயிருக்க, மற்றும்வேணுமாகில் “செந்தமிழ்பாவோர்” என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்க ளெல்லாருமுண்டாயிருக்க, என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவீத்துக்கொண்ட இதுவும் ஒருநீர்மையே! என்கிரார். முதலாழ்வார்களிலே ஒருவரை “ஒருகவிசொல்லிக்காணும்” என்ன, [பெருகுமித்யாதி] - ஆற்றப்பெருக்குப்போலே பெருகாநின்றள்ள மதத்தையுடைய ஆனையானது. [மாப்பிடிக்குமுன்னின்றி] - மதித்து முன்னடிதோற்றுதேவருகிற இத்தையுந் தனக்குக் கையாளாக்கிக்கொள்ளவற்று யாயிற்று இதினுடைய ஸ்லாக்யதை யிருக்கிறபடி. [முன்னின்றி] “நான் இங்குத்தைக்குச்செய்ய வேண்டுவேதேன்?” என்று * ஏவிறறுச்செய்கைக்கு அவஸர்ப்ரதீக்ஷமாய் நிறகுமாயிற்று. [இரு கணிளமுங்கில்வாங்கி] - இரண்கெண்ணேறி அதுக்குத்தக்க முற்றனவுமின்றிக்கேயிருக்கிற முங்கிற்குருத்தை வாங்கி; தான் மதித்து முன்னடிதோற்றுதே த்ரியச்செய்தேயும் பிடியின் பக்கலுண்டான ஆதராட்சயத்தாலே அவதானத்தோடே ஸாதரமாகவாங்கி. [அருகிருந்த தேன்கலந்து] - திருமஞ்சகத்துக்கு உபகரணங்கள் சமைந்திருக்குமாபோலே, அருகே மலை முழைஞ்சுகளிலே நிரம்பியிருக்கிற தேன்களிலே வாங்கித் தோயத்து. முங்கிற்குருத்தையும் த்ரவத்ரவ்யத்தோபாதி்யாக அருள்செய்கிரார். [நீட்டும்] - இதுதான் இரந்துகொடாநிற்க, அதை “உனக்கு வேண்டுவோர்க்குக்கொடாய்” என்று நிறகுமாயிற்று. [வான்கலந்தஇத்

ஆறும்பாட்டு.—இன்கவி இத்யாதி. “இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது - என்னுல்தன்னைவன் கவிபாடும்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - வ்யாஸ இத்யாதி.

ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரியாதவர்கள் இழக்குமத்தனையன்றோ? என்ன - மற்றும் வேணுமாகில் இத்யாதி. முதலாழ்வார்கள் கவி இனிதாயிருக்குமோ? என்ன - பெருகுமித்யாதி. இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி - முதலாழ்வார்களிலே இத்யாதி கீழ்வாக்யம். இதுக்கார்த்தம் - ஆற்றுப்பெருக்கு இத்யாதி. “மாப்பிடி” என்றதுக்கார்த்தம் - மதித்து இத்யாதி. “மா” என்று - ஸ்லாக்யதை. பிடுங்கியென்னுதே, “வாங்கி” என்றதுக்குஹ்வம் - தான்மதித்து இத்யாதி. “திருமஞ்சகத்துக்கு உபகரணங்கள் சமைந்திருக்குமாபோலே” என்றது - திருமஞ்சகங்கொண்டருளுகைக்குக் கலஸங்கள் பூரித்திருக்குமாபோலே யென்றபடி. தோய்த்தென்னுதே, “கலந்து” என்றதுக்குஹ்வம் - முங்கில் இத்யாதி. கொடுக்கு மென்னுதே, “நீட்டும்” என்றதுக்குஹ்வம் - இதுதான் இத்யாதி. “தேன்கலந்து” என்றும் “வான்

யாதி - மூங்கிற்குருத்தும் தேனும் கலந்தாற்போலேயாயிற்று, மேகமும் அவன்திருநீறமும் கலந்திருக்கும்படி. இனிய கவிகளைப் பாடவல்ல மேலானகவிகளாலே. [தன்கவிதான் தன்னைப்பாலேயாது] - கவியும் தன்னது, பாடினானும் தான், ப்ரதிபாத்யனும் தான். அவர்களைக்கொண்டு, தன்னுடைத்தானசொல்லாலே, அதுக்குப்ரதிபாத்யனான தான் தன்னைப் பாலேயாதே. [இன்றுநன்குவந்து] - இன்று நான் இங்ஙனேஜ்ஜீவிக்கும்படிக்கு ஈடாக வந்தேன்னுதல். அன்றிக்கே, நன்கு உவந்து என்றாய் - நன்றாகவுகந்தேன்றும்; இக்கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜனமாக உகந்து. [என்னுடனாக்கி] - என்னைப்பிரியாத உபகரணமாகக்கொண்டு, [வன்கவிபாடும்] - சொற்செறிவை யுடைத்தாயிருக்கை, “மொய்யசொல்லால்” என்கிறபடியே, ஸ்லக்ஷமாயிருக்கையன்றிக்கே. [என்வைகுந்த நாதனே] - “அழியாததான் * கலங்காப்பெருநகரத்தை இருப்பீடமாக வுடையோமான வோபாதி, அழியாத வேதம்போலேநித்யமான ஆயிரம்பாட்டேப் பாடுவிக்கவேணும்” என்று பார்த்தான். பரமபதத்தை இருப்பீடமாக வுடையனாகையாலே வந்த ஏற்றத்தோபாதியாக நினைத்திராகின்றனாயிற்று, இக்கவிபாட்டுடையனாகையால்வந்த ஏற்றத்தையும். (க)

ஏழாம் பாட்டு.

வைகுந்தநாதன் என்வல்வினைமாய்ந்தறச்
செய்துந்தன்தன்னை என்னாக்கியென்னுல்தன்னை
வைகுந்தனாகப்புகழ வண்தீங்கவி
செய்துந்தன்தன்னை எந்நாள்சிந்தித்தார்வனே?

ஆ.—(வைகுந்தநாதன்) - பூநீவைகுண்டநாதனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய வல்வினைகளையெல்லாம்போக்கி, ஆதலால் குந்தனென்னும் திருநாமத்தையுடையனாய், என்னைத் தன்னைப்போலே தூயனாக்கி, என்னுல்தன்னை வைகுந்தனாகப்புகழ வண்தீங்கவி செய்துந்தன்தன்னை காலதத்தவமெல்லாம் அதுவலித்தாற்றா னார்வனே? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு நிரதிஸாயலோக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு, இவனைக் காலமுள்ளதனையும்அதுவலித்தாலும் ஆரே நென்கிறார்.

[வைகுந்தநாதனென்று தொடங்கி] - அத்யந்தநிரபேக்ஷனாயிருந்து வைத்து நிரிஹேதுகமாக என்னுடையப்ரஸங்கங்களை நீக்காநின்றவனானே. [தன்னை யென்னாக்கி] - என்னைத்தன்னாக்கி. [என்னுலென்று தொடங்கி] - நான் புகழ்ந்தால்

கலந்த’ என்றும் ஸப்தம் ஸமானமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - மூங்கிற்குருத்தும் இத்யாதி. “தன்கவி, தான், தன்னை” என்றமூன்றற்கும் பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - கவியும் இத்யாதி. விவரணம் - அவர்களை இத்யாதி. உவந்து-உகந்து. உடன்-பிரியாதஉபகரணம். சொற்செறிவை யுடைத்தாயிருக்குமோ? என்ன, ப்ரமாணம் - மொய்ய இத்யாதி. இப்போது, “வைகுந்தநாதன்” என்றதுக்கு ஊவம் - அழியாததான் இத்யாதி. ஊவாந்தரம் - பரமபதத்தை இத்யாதி. “என்வைகுந்தநாதன் - இன்கவிபாடும் பரமகவிசுளால்” இத்யாரப்ய, ‘வன்கவிபாடும்’ இத்யந்தவடி. (க)

தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும்படி என்னைக்கொண்டு அழகிபவாய் இனியவாயிருந்துள்ள கவியைப் பாடுவியாதின்கொண்டு அதுவே ப்ரயோஜனமாயிருந்தவனை.

ப.—அந்தரம், என்விநோதியைப்போக்கித் தன்பெருமைக்கீடாகக் கவி பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரகனை யதுஸந்தித்து ஒருநாள் த்ருப்திபிறக்குமோ? என்கிறார்.

வைகுந்தநாதன் - ஸ்ரீவைகுண்டநாதனான பெருமையையுடையனாய்வைத்து, (தன்னையதுஸந்திக்கைக்குவிநோதியாய்), வல் - ப்ரபலமான, என்வினை - என்பாபத்தை, மாய்ந்தற - நஸிக்கும்படி, செய் - பண்ணும், குந்தன் - தன்மையையுடைய, தன்னை -, என்னுக்கி - எனக்குவிஷயமாகும்படியாக்கி, என்னால் - என்னைக்கரணமாகக்கொண்டு, தன்னை - அந்தபாரம்யத்தையுடையதன்னை, வைகுந்தனாக - தன்னுடைய ஸர்வஸ்வ லாவகுண்டம் பிறவாதபடியாக, புகழ் - புகழும்படி, வண் - உதாரமாய், தீம்-இனிதான், கவி - கவியை, செய் - செய்யும்படியான, குந்தன் - உபகாரஸ்வலாவத்தையுடைய, தன்னை - சிந்தித்து -, எந்நாள் ஆர்வன் - எந்நாள் த்ருப்திபிறப்பது? உள்ளதனையும் நினைத்தா லும் ஆராதென்று கருத்து. வல்வினைமாய்ந்தறச் செய்குந்தனென்று - விநோதியைப் போக்கும் குந்தமாகிற ஆயுதத்தை யுடையவனென்றுஞ்சொல்லுவர். கவிசெய்குந்த நென்று - குந்தப்பூப்போலே ஸுத்தஸ்வலாவனென்றுஞ்சொல்லுவர்.

இ.— ஏழாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு நிரதீர்ய ஹாக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, காலமுள்ளதனையும் உபகாரஸ்மருதியை அது உ வித்தாலும் ஆரனென்கிறார்.

[வைகுந்தநாதன்] - * அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து, நித்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கலிலே வந்து மேல்விழாநின்றான்; “வொகநாயு வுநாமு வு தாவு ஸ்ரீ வுநாயுவிதுதி” என்கிறபடியே. [என்வல்வினை மாய்ந்தற] - “கவுருநெவ லவலவதி” என்கிறபடியே அஸத்கல்பனான என்னுடைய ப்ரபலமான பாபங்களை ஸவாஸநமாகப்போம்படி. ஸர்வஸக்திக்கும் ஒருவிரகாலே போக்கவேண்டும்படியிற்ற இதின் கனம். [செய்குந்தன்] - ப்ரபலப்ரதிவந்யகங்களைப் போக்குவது நிர்ஹேதக மாக, உன்னடியார்க்குத் தீர்த்தசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தா” என்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதர்பாபங்களை அநாஸ்ரிதர்மேலேயேறிடும் ஸுத்தியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [தன்னையென்னுக்கி] - என்னைத் தன்னுக்கி. [என்னுத்தன்னை வைகுந்தனாகப்புகழ்] - நான் புகழ்ந்தால்தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாவான யிராநின்றான். அதுதான் முன்பே நித்யமாயிருக்க, என்கவிபாட்டாலே இப்போது பெற்றானாயிருக்கை. தமப்பன்கொடுத்து, அது தன்னையே மகன்கொடுக்க, அன்று பெற்றானாயிராநின்றானிறே. ஆத்மா நித்யமா யிருக்கச் செய்தேயிறே, “கவுருநெவ”, என்றும் “வநுநெவ” என்றும் சொல்லு கிறது. [வண்திக்கவி செய்குந்தன்] - உதாரமாய் இனிதாயிருந்துள்ள கவியை யென் னையிட்டுப் பாடுவித்துக்கொண்ட ஸுத்தியையுடையவன். என்கவிபாட்டாலே என் னுவத்தைப் போக்கினவிது, தன்குறையற்றதாக நினைத்திராநின்றான்; “துயரமசுட ரடி” என்னுமாபோலே. [தன்னை] - மஹோபகாரகனை. [எந்நாள் சிந்தித்தார் வனோ] - பண்ணினவுபகாரத்தை எத்தனைநாள் அதுஸந்தித்தால் எனக்கு பர்யாப்தி பிறப்பது? காலதத்தவமுள்ளதனையும் ஸ்மரித்தாலும் பர்யாப்தி பிறக்குமோ? ஸாரீரஸம்

ஸந்யமற்றால் இதுக்கு அவஸரமில்லை; அதுக்குமுன்பு தாஸம் அல்பமாகையாலே பர்யாப்தி பிறவா தென்கிறார்.

நாடு:—ஏழாம்பாட்டு. என்னைக்கோண்டு பரமோஹரமாய் நிரதிஸ்யலோக்ய
மான கவியைப் பாடுவித்துக்கோண்ட மஹோபகாரத்துக்கு, இவனைக் காலதத்த்வமுள்ள
தனையும் அநுலவித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலே நென்கிறார்.

[வைகுந்தநாதன்] - உபகரித்தவன் என்றோடணையின்றொருவனாய் நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? அயர்வறுமமார்களதிப்தி ஒருஸம்ஸாரிபக்கலிலே மேல்விழாநின்றால் எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி? “**ஹோகநாதஃபுராபூத்வாஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி**” என்கிற இதுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிறதிறே இது. ப்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜரை நாதராகவுடையராகைக்கு யோக்யதைஸம்பாதித்தபடியாயிற்று, முன்பு லோகநாதரானது. பெறுவார், பெறுதொழிவார்: முன்னம் இச்சியாநின்றார். கிடையாதத்திலேயிறே இச்சைகள்தான் செல்லுவது. “**ஸாராமோவாத ரெஷு வஸ் ப்ரவாஜஜலிகா ஜெத**” (ஸாராமோவாதரேக்சாய் ப்ரஸாதமிகாங்குகு தே) போலேயாயிற்று [என்வல்லினைமாய்த்தற] - வல்லினைபோகவேண்டுமென்றிராத என்னுடைய. “**மயர்வறம்திகலமநளினன்**” என்றஇக்கனையிறே: எனக்கநளினன் என்கைக்கு, அந்நவதற்கமுன்பு காம்ஒருவர்உளராகக் கண்டுவிறே: “**சுவஸௌவஸ ஸவதி**” (அஸந்நேவஸபஸதி) என்றும்நிலையிறே-முன்பு, [வல்லினைமாய்த்தற] - ஸர்வ சக்தியான தன்னாலேதான் இது செய்பலாமோ? [மாய்த்தறச்செய்துந்தன்] - என்னுடைய ப்ரபலலிரோதியைப் போக்கின சக்தியோடு கதைபுடையவன்: “**அடியார்க்கத்தீர்த் தச ரர்க்கத்தீமைகள்செய்துந்தா**” என்னக்கடவதிறே. மகந்தா என்கிறத்தை, துந்தனைன்று தலைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறதென்னவாமாம். அன்றிக்கே துந்தனைன்று திருநாமமாகவு மாம். “**காமஜகஜகாமஜநஜகாமஜக**” (காமஜகந்தரஜகந்த) என்று துந்தனைன்றே திருநாமமாயிற்றிறே. ஆஸ்ரிதர்பக்கலிலே பகஷ்பதித்து அவர்கள்பண்ணின பாபங்களை அநாஸ்ரி

ஏழாம்பாட்டு.—வைகுந்தநாதர் இதயாகி “என்றோல்தன்னை - வண்டீங்கவிடுசங்குந்தன்
தன்னை ஏற்காள் சிந்தித்தார்வனோ” என்றவற்றைநக் கடாகூழித்தவதாரிசை - என்னைக்கோணாடு இத்
யாதி. அறுலுவித்தாலுமென்றது - உபகாசம்நாகிபண்ணினாலு மென்றபடி.

பதப்பாயோகத்துக்குலாவம் - உபநிசீகவனீ இத்யாதி. லோகநாதனென்கிற மாத்ரமன்
றிக்வே, “வைகுந்தநாதன்” என்னையாலே - மஹாராஜரில் இவர்க்கு வ்யாவ்ருத்தியருளிச்செய்கிறார்.
லோகநாதஇத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹநூரந்தர்ப்ரகிலக்ஷமணாஃ (ச.கஅ) “வனஷ்டதாஸவிதாநி
பூரவ்யுதாநுதஸிபஸா” இதிபூர்வார்த்தஃ; “ஸாக்ஷா” என்கிறல்யப்புப்போலே, “ஹிஸா”
என்கிறவிதுவும் - அங்கத்வவிதாயகமென்கிறார் - ஸீஸுக்ரீவ இத்யாதி. “ஐஸுதி” என்றதுக்கர்த்
தம் - பெறுவார் இத்யாதி. “ஐஸுதி” என்றால் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்ன - கிடையா
தத்திலே இத்யாதி. மேன்மையையுடையவன் தாமதின்றதுக்கு ப்ரமாணுத்தரம் - ஸராம இத்யாதி
+ “யஸ்யபூஸாபௌதகஸ்யவீரோஃ” இதி பூர்வார்த்தம். “என்” என்ற
துக்கர்த்தம் - வல்வினே இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு நியாமகமேதென்ன - மயர்வற இத்யாதி
எனக்கருளினென்றதொழிந்த தென்? என்ன - எனக்கீது இத்யாதி; தாமுளரன்றோ? என்ன -
அஸந்நேவ இத்யாதி. “வல்” என்றதுக்கர்த்தம் - ஸர்வஸக்தியான இத்யாதி. குந்தமென்று -
குருந்தமாய், அதின் பூ வெளுத்திருக்கையாலே சுத்தியைச்சொல்லுகிறதென்று விவகித்தருளிச்செய்
கிறார் - என்னுடைய இத்யாதி. அதுக்கு ப்ரமாணம் - அடியார்க்குத்தீர்த்து இத்யாதி. இது திரு
காமமோ? என்ன - குழந்தை இத்யாதி. “அடியார்க்குத்தீர்த்து” இத்யாதிக்ர்த்தம் - ஆஸ்திரீ பக்க

† கிஷ்கிந்தா காண்டம் ச-உ.க.

தர்பக்கலிலே அசல்பிளந்தேறிமும்படியான ஸுத்தியோ மத்தையிறே அவ்விடத்திற்சொல்
லுகிறது. தன்னையென்னுக்கின்றது - என்னைத்தன்னோடொக்கப்பண்ணியென்னுதல்,
தனக்காம்படிபண்ணி யென்னுதல். [என்னால் தன்னைவைகுந்தனாகப்புகழ்] - பிதா
வானவன் புத்ரானுக்கு ஒருபுகவை நீர்வார்த்துக்கொடுத்துத் திரிய அவன்பக்கலிலே பசுவை
நீரேற்றுப்பெறுமாபோலே யிருப்பதொன்றுபிற்று இதுவும். [வைகுந்தனாகப்புகழ்] - நித்ய
விபூதியிறேயது; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும், இவர்புகழ்ந்த இத்தாலே தனக்கு அவ்விபூதி
யுண்டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்றான். ஆத்மவஸ்துநித்யமாயிருக்கச்செய்தே, 'அவஸௌவ'
(அஸந்நேவ) என்றும் "வஸௌவெதாடி" (ஸந்தமேநம்) என்றும் சொல்லாநிற்கிறவோபாதி
யாயிற்று. "இன்னொன்வாக்காலே கவிபாடினபின்பு அவன்வாழ்ந்தான்" என்னக்கடவதிறே;
அப்படியே, புகழ்ந்தபின்பு தனக்கு அந்தவிபூதியில் இருப்புண்டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்
றான் அவன். [வண்தீங்கவியித்யாதி] - உதாரமாயினிதாயிருந்துள்ள கவிகளைப்பாடி, அது
தன்னைத் தன்பேராக நினைத்திருக்கிற ஸுத்தியைஉடையவனை. "துயரறுகடாடி"
என்கிறபடியே இவரைக்கொண்டு கவிபாடினபின்பு, தன்துயரம் தீர்ந்தானாயிருக்கிற
படி. இவர் துயர்போனபின்பு தனக்கு ஒருதுயருண்டாய் அதுபோன்றபோலே, நினைத்
திராநின்றானாயிற்று. ஸார்த்துக்குவந்த வ்யாதி யறுவலிப்பான் ஸாரியிறே. "வஹ
வெஷாஹாஷாணாடி" (வ்யஸநேஷாஹாஷ்யாணாம்) - திவ்யாந்தஃபுரத்திலுள்ளார்க்
காதல் திருத்தாய்மார்க்காதல் ஒருவ்யஸநம் வந்தாலோ துஃகிதராவதென்றால்? "ஹாஷா
ணாஹாஷாஹாஷாஹி" (மநாஷ்யாணாம்ப்ருஸம்துஃகிதோபவதி) - துஃகிதனான
வனளவிலன்றிக்கே, ஆனை யளறுபட்டாற்போலே நோவுபடுவராயிற்று. "ஹாஷாஹி"
(துஃகிதோபவதி) - இன்றொருபடியாய். பிறறைநாளொருபடியாய், அந்தரம் ஆழிப்
போம்இவர்களுக்கு; இவர்கள் க்லேசத்தில் நாள்தோறும் புதியராயிருப்பர். வ்யஸநம்இவன
தானால் துஃகமும்இவனதாகவேண்டியிருக்க, இவர் துஃகிதராகைக்கு ஹேதுவேன்? என்
னில்? — "இவன்புகிற க்லேசம் இவன்காவற்சொர்வால்வந்ததொன்றன்றே, நங்காவற்

லிலே இத்யாதி. அன்றிக்கே, "குந்தன்" என்கிற திருநாமம் அவ்வர்த்தஸம்ஜனையென்கிறார் - ஆய்
நிதர்பக்கலிலே இத்யாதி என்னுதல். அசல்பிளந்தேறிமும்படியான - பாவேஸரிப்பித்ததுவவிக்கும்
படியான என்றபடி. அசல் பிளந்தேறிடுகை - அந்யத்ரஸங்க்ரமிப்பிச்சகை. ஆக, "குந்தன்" என்ற
துக்கு - மூன்ற்த்தம். "என்னுக்கியென்னுத்தன்னை - புகழ்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிதா
வானவன் இத்யாதி. நித்யமானவிபூதி இவர்புகழ்ந்தபின்பு உண்டாயிற்று என்னக்கடமோ? என்ன -
நித்யவிபூதியிறே இத்யாதி. இதக்குத்ருஷ்டாந்தம் - ஆத்மவஸ்து இத்யாதி. அப்படியொருவன்
கவிபாடினால் அத்தால் அதிஸயமுண்டாமோ? என்ன - இன்னான் இத்யாதி. "தன்பேராக நினைத்
திருக்கிற" என்றதின் உபபாதமாதல். உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாதல் - துயரறு இத்யாதி. தன்
துயர்தீர்த்ததின் உறைப்பை யருளிச்செய்கிறாராதல். விவரணமாதல் - இவர்துயர் இத்யாதி. ஆழ்வார்
துஃகம் தன்னதானபடியென்? என்ன - ஸார்த்துக்கு இத்யாதி. உபபத்திகாட்டி யறுவலிப்பாகமும்
காட்டுகிறார் - வ்யஸநேஷாஹி இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே (உ-சு) 'உதவெஷாஹவஸுரெஷாஹி
தெவவாரிதாஷாஹி' இத்யுத்தரார்த்தம். 'ஹாஷாணாடி' என்றதுக்குவாயம் - திவ்
யாந்தஃபுரத்தில் இத்யாதி. 'ஹாஷாடி' என்றதுக்கார்த்தம் - துஃகிதனானவன் இத்யாதி. "ஹவதி"
என்கிறவர்த்தமானார்த்தம் - இன்றொருபடி இத்யாதி. அளறுபட்டாற்போலே - சேற்றிலேயகப்பட்
டாற்போலே. அளறு - சேறு. வ்யஸநம் இவனதானால் அவர்துஃகிதராகைக்கு ஹேதுவை ப்ரஸ்
நோத்தரானுபேண அருளிச்செய்கிறார் - வ்யஸநம்இவனதானால் இத்யாதி. உதவப்பெற்றிலோமென்று

சோர்வாலே வந்ததொன்றன்றோ?" என்று ரக்ஷகராயையாலே நாள்தோறும்புதியராயிருப்பர். "ஹீரேஷாஹிசிரதாஸா" (ஹீரேஷாஹிமமாதுஸா) என்னக்கடவதீறே. இவ னளவல்லவாயிற்று, பிற்பாட்டுக்கு அவன் லஜ்ஜிக்குட்டி [எக்நாஸ்சிந்தித்தார்வனோ]-பண் ணினவுபகாரம் கனத்திராநின்றது; உபகாஸம்ருதிக்கு காலம்போருகிறதில்லை; நான் என்செய்கேன்? ஹீரவிம்ஸேஷாநந்த ததில்தானே வாய்புருநீராகையால் அநுஸந்திக் கைக்கு அவகாசரிடில்லை, இங்கிருக்கும்நான் காலம்போருகிறதில்லை; பண்ணினஉபகாரமோ கனத்திராநின்றது; நான் என்செய்கேன்? (௭)

எட்டாம் பதி. 6.

ஆர்வனே ஆழியங்கை எம்பிரான்டபு
பார்விண்கீர்முற்றங்கலந்துபருகிலும்
ஏர்விலாஎன்னைத் தன்னாக்கிஎன்னால்தன்னைச்
சீர்பேறஇன்கவிசொன்னதிறத்துக்கே.

ஆ.—(ஆர்வரீனா.) - என்னைக்கொண்டு நானும் உளனும்படி கவிபாடின அந்தக்குணத்தை இவ்வண்டாந்தர்வர்த்திகளான அஸங்மேய ஆத்மாக்களுடையவாகாத் துபகரணங்களையும் அயர்வறுமமரர்களுடைய வாகாத் துபகரணங்களையுங்கொண்டு அநு மதித்தால்தான் ஆர்வரீனா? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக் கொண்ட இம்மஹாகுணத்தை உலயவிலகுதியிலுள்ளாருடைய ஓகத்தருத்வ ஸக்தியையும் அதுக்கீடான வரமாதயுபகாணங்களையும்பெற்று அநுபவத்தாலும் ஆரோனென்கிறார்.

[ஆர்வனோவென்று தொடங்கி] - நான் கவிபாடுகளுக்குப் பாங்கரம்படியாகத் தந்திருவழிகைக் காட்டின் மஹோபகாரகனுடைய குணங்கள் ஸகலசேதநரையும் துணையாகக்கொண்டு பருகிலும் ஆயினோ ? [ஏர்விலாவென்று ததன்னாக்கி] - தன்னைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்யனை இன்றிகேயிருக்கிற என்னைதான் னோடொக்காய்பண்ணி! தனக்காகக் கி யென்றுமாம். [என்னாலென்று தொடங்கி] - என்னாலே தன்னை நிறம் பெறும்படி கவிசொன்ன படி கு.

ப. — அநாதா, ஸ்ரீதரிபூதியிலுமுள்ள அநாதைகளை யுடையனாய்க்
கொண்டு மஹோபகாரகனான அநாதையுடைய தந்தையான அநாதை வசீஷ் என்கிறார்.

கே வுபட்டிருக்குமோ? என்ன அம்ம இதுயாதி. 'பூவீசு' - மலவெனா சென்றோ
கடா ஹிசேராதுரா. யதீசு, சென்றா ஹிசேரா - மலவெனா சென்றோ. ஹிசேரா. இது

[illegible]

ஏர்வு - கவிபாடுகைக்குத் தகுதியான ஜ்ஞாநஸுத்தயாதிகள், இலா - இல்லாத, என்னை - என்னை, தன்னாக்கி - தன்னிஷயத்திலே ஜ்ஞாநாதிகளை யுண்டாக்கி, என்னால் - என்னையிட்டு, தன்னை - பூர்ணானாதனை, சீர் - சீலாதிசுணலாபம், பெற - பிறக்கும் படி, இன் - இனிப, கவி - கவியை, சொன்ன - சொன்ன, திறத்துக்கு - பாகாரத் துக்கு, ஆழியங்கை - கையுந்திருவாழியுமான அழகைக்காட்டி, எம்பிரான் - அநிகைப் பிறப்பித்து உறவையுண்டாக்கின என்ஸ்வாமியுடைய, புகழ் - குணப்பாதையை, பார் - பூம்புபலகிதமான அவதாரஸ்த்தலத்திலும், விண் - பரமாகாசரூபமான பரஸ்த்தலத் திலும், நீர் - ஸ்ரீரார்ணவமான வ்யூஹஸ்த்தலத்திலுமுள்ள, முற்றும் - சேதநரெல்லாநு மாய், கலந்து - கலந்து, பருகிலும் - அதுஹிக்கிலும், ஆர்வனோ - த்ருப்தனாவனோ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுசித்துக்கொண்ட இம் மஹாகுணத்தை, உஹயிஹுதியிலுள்ளாருடைய ஹோக்த்ருத்வஸக்தியையும் அதுக்கு ஈடான வாழாத்யுபகாரணங்களையும் பெற்று இவ்வுபகாரத்தையதுஹித்தாலும் ஆரோ ணென்கிறார்.

[ஆழியங்கை யெம்பிரான்புகழ் பார்விண்நீர்முற்றங் கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனோ] - [ஆழியங்கை யெம்பிரான்புகழ்] - எனக்கு விஷயமாகக் கையுந்திருவாழியு மான அழகைக்காட்டின உபகாரகனுடைய குணங்களை, “ஆய்க்கொண்டசீர்வள்ளலாழிப் பிரானெனக்கேயுளன்” என்று கையுந்திருவாழியுமாய் நின்ற அழகுக்குத்தோற்றங்க் கவி பாடுமவன் நான் என்கிறாரிதே. தன்ஸ்வரூப குணங்களும் ஆத்ம குணங்களையும் எனக்கு விஷயமாக்கின வுபகாரகனென்கை. [பார்இத்யாதி] - ஹுமியிலும் ஊர்த்வலோ கத்திலும் ஜலங்களிலுமுள்ள ஸகல சேதநருடைய ஹோக்த்ருத்வத்தையும் வகாத்யுபகா ரணங்களையும் துணையாகக்கொண்டு அதுஹித்தாலும் ஆர்வனோ? ஆராதபடிபண்ணின வுபகாரத் தானெதென்ன? - [ஏர்விலாவித்யாதி] - கவிபாடுகைக்கு யோக்யதைகள் ஒன் றின்திக்கே யிருக்கிறஎன்னை. கீழ், “ஏர்” என்று இச்சைசை அழகாகச் சொல்லிற்று; இங்கு இச்சைக்கும் ஹேதுவான ஜ்ஞாநாதிகளைச் சொல்லுகிறது. [தன்னை] - ஸமஸ்த கல்பாணகுணாத்மகளை. [சீர்பெற] - என்கவிபாட்டாலே அந்தகுணங்களைப் பெற்றா னும்படி. [இன்கவிசொன்ன திறத்து] - சீர்பெறுவிடிலும் பாகரம்அமைந்திருக்கிற கவி யைச் சொன்னபடிக்கு. திறம் - படி. ‘ஆழியங்கையெம்பிரான்’ என்று தொடங்கி, ‘கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனோ’ - உயர்வறவுயர்நல முண்டாயிற்று இக்கூப்பிட்டாலே.

ஈடு:—எட்டாம்பாட்டு. நான் ஒருவனுமிருந்து ஜீவிக்கும்நான் உபகாரஸ்மீரு திக்குக் காலம் போராடுதென்று நோவுபடுகிறேனோ? என்னுடைய உபகாரஸ்மீருதியை யும் அபேகைநியையு முடையராய்க்கொண்டு புறம்பே அந்யபரராயிருக்கிற ஹகவத்வ்யதி ரித்த ஸமஸ்தசேதநரும் என்னுடனேகூடி நெடுங்காலமெல்லாம் நானும்அவர்களுங்கூடி கின்றஅநுஹித்தால்தான் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—ஆர்வனோ இத்யாதி. “‘பார்விண்நீர்முற்றங்கலந்துபருகிலும்’ என்ற துக்கு அவதாரிகையிலே ஒருபொருளும், பாட்டிலே இரண்டுபொருளும்” என்றருளிச்செய்தார். பாரிஹன்னார், விண்விலுன்னார், நீரிலுன்னார், இவர்களுெல்லாருங்கூடிநின்ற அவன்ருணங்களை யதுஹித்தாலும் த்ருப்தியிறவாதென்ற ஒருபொருள்; இதை அருளிச்செய்திருர் - நானோருவனும் இத்யாதி.

[ஆர்வனோ இத்யாதி] - ஆழியங்கையெம்பிரான்புகழைப் பார்வின்நீர்முற்
றுங்கலந்துபடுகிலும் - நான்ஆர்வனோ? தன்னுடைய ஸ்வரூபபகுணவிபுதிகளை என்
னுடையகலிக்கு விஷயமாக்கின மஹோபகாரகனுடைய புகழை. 'வாய்கொண்டு
மானிடம்பாடவந்தகலியேனல்லேனாய்கொண்ட சீர்வள்ளலாழிப்பிரானெனக்கேயுளன்"
என்கிறாரிறே. பாரிலுள்ளார், விண்ணிலுள்ளார், நீரிலுள்ளாரான இவர்களெல்லாருடைய
வாகாத்யபகரணங்களையும் ஹோக்த்ருத்வத்தையும் ஸக்திவிசேஷங்களையும் உடையே
னாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம்நின்று அநுலலித்தாலுந்தான் நான்ஆர்வனோ? கலக்கை -
அவற்றோடேசேர்க்கை. அன்றிக்கே, பார்விண்ணென்று - உபயவிபுதியையுஞ்சொல்லி,
நீரென்று - நீர்மையாய், ஸ்வலாவமாய், உபயவிபுதியிலுள்ளோர் ஹோக்த்ருத்வஸக்தி
ஸ்வலாவத்தையுமுடையேனாய்அநுலலித்தாலும் என்றாகவுமாம். நீர் இப்படி எல்லா
ருடைய உபகரணங்களையும்உடையீராய்க்கொண்டு காலமெல்லாம்அநுலலியாரின்னாலும் -
ஆராமைக்கு அவன்பண்ணின உபகாரந்தான்து? என்றால், - [ஏர்வுஇத்யாதி] - இங்கு,
நன்மையில்லையாகச் சொல்லுகிறது. கீழே - கவிபாடுகைக்குஇடமான இச்சையுமில்லை
யென்றார்; இங்கு, அவ்விச்சைக்குஅடியான யோக்யதையுமில்லையென்கிறார், "ஸூரஹணா

பா. - [ஆர்வனோ இத்யாதி] - [ஏர்விலாவென்னெத்தன்னுக்கி] - ஸூரஹணா
ரணுகெ [க - ச] "வனஷஸவெபூர வனஷஸ-உகாயிவ திரெஷஸ-உதவாஸ
வனஷஸவெத-விபூரண வனஷா-வெகாநா சில-வெஷாய தரெத-வெஷாந-வவ
நெந ஸூரஹணா விவிதிஷநி | யஜ்ஞநாநெந-தவஸா-நாஸகெந."

அவ்யக்திகார - ஆழியங்கை இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - தன்னுடைய இத்யாதி. கையுந்
திருவாழியுமான தன்னை இவர்கலிக்கு விஷயமாக்கினோவென்ன - வாய்கொண்டு இத்யாதி.
"ஆழியங்கை" என்று - ரூபமும், "எம்பிரான்" என்று - குணமும் சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூப
விபுதிசொழும் அர்த்தாத்வித்தங்கள். அவதாரிகையிலே - பாரிலுள்ளாரும், விண்ணிலுள்ளாரும், "நீர்"
என்று - கீழில் லோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பாதானாதி லோகஸ்த்தரும், முற்றும் - எல்லாரும்
நானுமாகக்கலந்து உபகாரஸ்ம்ருதிபண்ணினாலும் ஆர்வனோவென்று அர்த்தமருளிச்செய்து, "முற்
றும்கலந்து" என்றதுக்கு - அவர்களுடைய வாகாத்யபகரணங்களையும் ஹோக்த்ருத்வஸக்தி விசேஷங்
களையும் உடையேனாய்க்கொண்டென்றுஅர்த்தாத்நாம்-பாரிலுள்ளார் இத்யாதி. "கலந்து" என்றால்
இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்ன-கலக்கை இத்யாதி. மூன்றாமர்த்தத்துக்கு, "விண்" என்று -
பரமபதம்; "நீர்" என்று - நீர்மையாய், ஸ்வலாவமாய், ஹோக்த்ருத்வஸக்தியைச் சொல்லுகிறது. "முற்
றும்" என்று - ஹோக்த்ருத்வஸக்திஸ்வலாவ மெல்லாவதையும் என்றபடி. கீழேயும் "ஏர்விலா"
என்றவைத்து, இங்கேயும் "ஏர்விலா" என்றால் புருஷத்தமன்றோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் -
இங்குநன்மை இத்யாதி. நன்மையாவது - யோக்யதை என்றபடி. விவரணம் - கீழே இத்யாதி.
கீழேயென்றது - அஞ்சாம்பாட்டிலே. யோக்யதையாவது - ஸக்த்ருதம், இச்சைக்கு யோக்யதை
வேணுமோ? என்ன - ப்ராஹ்மண இத்யாதி. விவிதிஷந்தி - வேதிதுமிச்சந்தி. இந்த ஸ்ருதிக்கு
ஸ்ருதப்பாகாசிகையிலே, "இச்சையை மலமாகச்சொல்லி யஜ்ஞாதிகளை ஸாயநமாகச்சொன்னால்
அந்யோந்யாஸ்யதேஷம் வரும்: ஆகையாலே அதுசேராது" என்றார். அந்யோந்யாஸ்யதேஷம்
வரும் க்ரமமென்? என்ன, - இச்சையுண்டாயே யஜ்ஞதாநாதிகள் பண்ணவேணும்; யஜ்ஞாதிகளைப்
பண்ணினாலெழிய இச்சையில்லை: ஆகையாலே, "விவிதிஷந்தி" என்று - வேதத்தை மலமாக்கி,
அதுக்கு ஸாதநம் யஜ்ஞாதிகளென்று நிர்வஹித்தருளினார். ஜ்ஞாதத்தை மலமாக்கி, அதுக்குஸாதநம்
யஜ்ஞாதிகளென்று ஸப்தம் உசிக்குர்படியென்? என்னில், - "சுலிநாஜிவ்யாஸ்யதி" என்றால்.

வி வி ழி ஷ ணி" (ப்ராஹ்மணுவிலிஷிந்தி) என்னுந்நிற்கச்செய்தேயும், "யஜேது நடிதே ந
தவவரீரகாஸகேத" (யஜேதுநதானேத ஸகாஸகேத) என்று யோக்யதைசைச்
சொல்லிற்றே; அதுவுமின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை யன்கை. [என்னுல்தன்னைச்சீர்பெற
இன்கவிசொன்ன] - ஸமஸ்தகல்பாணகுணாத்மகுணவன் இக்கவியாலே தனக்கு நிற
மாம்படியாகச்சொன்ன. நான் கவிசொல்ல ஸ வேஸ்வரணாதனக்கு இத்தாலே நிறமாக
நினைத்திராநின்றான். இச்சீர் இழக்கவரிலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்றுக் கவியின்
இனிமை. [இன்கவிசொன்னதிறத்தக்கு] - இப்படி இனியகவிகளைச்சொன்ன ப்ரகார
மொன்றுக்கும். அல்லாதகுணங்கள் சூமரிருந்துமோ மித்தனை. இப்ப்ரகாரமொன்றுக்கும் -
ஆழியங்கையெம்பிரான்புகழைப் பார்விண்கீர் முற்றங்கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனோ? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திறத்துக்கேதுப்பரவாந்திருமாலின்சீர்
இறப்பேதிர்காலம்பருகிலும்ஆர்வனோ
மறப்பிலாஎன்னைத் தன்னுக்கிஎன்னுல்தன்னை
உறப்பலஇன்கவிசொன்னவுதவிக்கே.

ஆ. — (திறத்துக்கு.) - அஜ்ஞாநத்துக்குங்கு. ஆர்வனாமையாலை
அசிக்கல்பயிருந்த என்னைத் தன்னைப்போலையாக்கி, என்னைக்கொண்டு பிராட்டியும்
தானுமாகத் திருவாய்மொழி பாடின இம்மஹோபகாரத்தை, முன்புரொன்ன ஸர்வோ
பகரணயுக்தனாய்க்கொண்டு பூதவிஷயத்வர்த்தமான காலமெல்லாம் அதுவனித்தால்
தான் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

அவியானது இச்சாஸ்திரமறிக்கே ஹநந்ததுக்கு ஸாதகமானற்போகில், இங்கும் அஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞா
நத்துக்கே ஸாதகமாகிறதென்றபடி "வரவிலா" என்று - இங்கு, இக்கேசுக்கு ஸாதகமில்லை யென்னும்
போது, பூதவிஷயத்தொடு விரோதியாதோ? என்ன; அங்குன் விரோதமில்லை லகுணித்தாந்தத
திலே "படிவிவிவிஷணீ தியஜேதேயாவிலிவிஷணுதாஸ விநியுஜ்யனே" இத்யாதி
வாக்யத்திலே ஹவ்யகாரர் அப்யுபசம்யவாதம்பண்ணி, உத்தரோத்தரோச்சா ஸாதகவம் அருளிச்செய்
தாரிறே. அப்யுபசம்யவாதமாவது - பரபகூத்தையங்கீகரித்துச் சொல்லுகை. இந்தவர்த்தத்துக்கு
அந்யோந்யாஸ்யதோஷம் பரிஹரிக்கும்காமமேதென்ன; அஜ்ஞாந ஸக்ருத விசேஷங்களாலே
அவ்வோ இச்சையுண்டாய், அந்த இச்சையினுடைய அவிச்சித்திசெய்யமாகி யஜ்ஞதானாதிகளை
ஸாதகமாகச்சொல்லுமபோது தோஷம் வாராதென்று பரிஹரித்து இவ்வுக் ஒருநிர்வாஹமாக்கி
நிர்வஹித்தார்; அந் "படிவி" இத்யாதி வாக்யத்தை யதுஸரித்தது மாதிரி அருளிச்செய்கிறார்
மொன்று கருத்து. அஸகேத - அஸகேதேநதயர்த்தம். "சீர்பெற" - திறத்துக்குமாவம் - ஸமஸ்தகல்
பாண இத்யாதி. சீர்பெற - நிறமாம்படியாக. நீர் கவிசொல்ல அது - திறமுண்டாம்படி யென்?
என்ன - நான் கவிசொல்ல இத்யாதி. "இன்கவி" என்றதுகேத - இனிமே இத்யாதி. "திறத்
துக்கே" என்கிற அபரணைத்தம் அல்லாத இத்யாதி - நிர்வஹை - அதுவவ்யோக்ய
மன்றிக்கேயிருக்கை. "விஷணீ" என்று தொடங்க, "திறத்துக்கே" ஆழியங்கையெம்பிரான்புகழ் பார்
விண்கீர்முற்றங்கலந்து பருகிலும் ஆர்வனோ? (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகளை, ஸகலசேதநருடைய லோகத்தருத்வஸுத்தியை யுடையேனாப்க்கொண்டு காலமுள்ளதனையும் அதுவறித்தாலும் ஆரோ னென்கிறார்.

[திறத்துக்கேயென்று தொடங்கி] - ஏதேனுமொன்றிலேபுக்கால் அத்தை முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைய ஸ்ரீபதிபுதுநுடைய கல்யாணகுணங்களை, [மறப்பிலாவென்னைத் தன்னாக்கி] - ஸ்வவிஷயஜ்ஞாதத்துக்கு ஸம்ஹாவனையிலாமையாலே ஸ்மரணமின்றிக்கே அசித்தகல்பனாயிருந்துள்ள என்னைத் தன்னோடொக்கப்பண்ணி, [என்னாலென்று தொடங்கி] - என்னாலே தனக்கு உறும்படி இனிதாகப் பல கவியைச் சொன்ன உபகாரத்துக்கு, தனக்கு நேரே வாசகமாய்படியெனறுமாம்.

ப.—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன பாகாரத்திலே ஸர்வசேதந ஸக்திநிசிஷ்ட னாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலாதுவம்பண்ணினாலும் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

(ஒருகால்கினைவிலாமையாலே), மறப்பு இலா-மறப்பு இல்லாதபடியான, என்னை-, தன்னாக்கி - தன்பக்கலிலே மறப்பு அறும்படியான அறிவைபுடையனாக்கி, என்னால் - என்னை யிட்டு, தன்னை-, உற - அவ்வயாநேந வாசகமாய், பல- ஸஹஸ்ரஸங்கயாதமாய், இன்-மதுரமான, கவி-கவியை, சொன்ன - உதவிக்கு-உபகாரத்துக்கு, - திறத்துக்கு- இழிந்தகார்யபாகாரங்களுக்கு, ஏய் - அநுருபமான, துப்பரவுஆம் - ஸக்தியையுடைய னான, திருமாவின் - ஸ்ரீபதிபுதுநுடைய, சீர் - ஓளதார்யசீலஸௌலப்பாதி குணங்களை, இறப்புஎதிர்காலம் - அதிதாநாகதங்களான காலத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு பூர்வோத்தர காலவர்த்தி ஸகலசேதநஸக்தியுத்தனாய்க்கொண்டு, பருகிலும் - அதுவறிக்கிலும், ஆர்வனோ - ஆர்வனோ? துப்பரவு - மிடுக்கு.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, கீழ்ச்சொன்ன பரிகரங்களையும் துணையாக்கொண்டு காலதத்தவமுள்ளதனையும் இத்தையதுவறித்தாலும் ஆரோனென்கிறார்.

[திறத்துக்கேதுப்பரலாந்திருமால், - ஏதேனுமொன்றிலே புக்கால் அத்தைத் தலைகட்டவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடையவன், த்ருணத்தைக்கொண்டு ஒருகாரியங்கொள் ளப்புக்கால், அத்தைக்கொண்டே நினைத்த காரியங் கொள்ளும் ஸாமர்த்யத்தையுடைய வன், திறம் - கூறுபாடு, துப்பரவு - ஸாமர்த்யம், [திருமாவின்சீர்]- இந்த ஸாமர்த்யத் துக்கு அடியாயிருக்கிற து ஸ்ரீபதிதவமாயிற்று. ஸ்ரீபதிபுதுநுடைய கல்யாணகுணங் களை, [இறப்புஇத்யாதி] - போனகாலமும் வருங்காலமும் நான் அதுவறித்தால்தான் ஆர்வனோ? போனகாலம் அதுவறிப்பாராய்ச் சொல்லுகிறாரல்லர், எல்லாக்காலமும் அதுவறித்தாலும் ஆராதென்கைக்காக, கீழ்ச்சொன்ன ஸமஸ்தசேதநருடைய லோகத்தருத்வ ஸக்தியையுங் கூட்டிக்கொண்டு அதுவறித்தாலும் ஆராத “எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ” என்கிற திறகாட்டில் ஏற்றமில்லையாதிதே, சேதநரைக் கூட்டிக்கொள்ளாதபோது, உபகாரந்தான் எது? என்ன, - [மறப்பிலாவென்னை] - ஸ்வவிஷயஜ்ஞாதத்துக்கு ஸம்ஹாவனையிலாமையாலே விஸ்மருதியுமின்றிக்கே அசித்ஸமனான என்னை: “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிறபடியே அதுதாபமுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னை, [என்னால்தன்னை யுற] - “யெகாவாவொநிவசயுதே” என்கிற விஷயத்தை, எல்லையுற - தனக்குநேரே வாசகமாய்படி, ஸர்வரனுக்கு உறும்படி என்றமாம்; இதுபின்னான் நிர்வாஹம். [பல

இன்கயி சொன்னவதவிக்கே]- “உதவிபுலகதஹஸுராணி” என்றும், “வாரொ
மெபெயலிய-பாழ” என்றும் சொல்லுமா? பாலை, ஆரிரமுமாய் இனிதானகவிசொன்ன
உபகாரத்துக்கு. திறத்துக்கென்று தொடங்கி, பருகிலுமார்வனோ?

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட
மஹோபகாரகனை, ஸகலசேதநருடைய லோகத்தருத்வஸக்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு
காலமெல்லாம் புஜித்தாலும் ஆரேனென்றார் - கீழ்; அந்தலோகத்தருத்வ ஸக்தியுடனே
காலத்வயமும் புஜித்தாலும் ஆரேனென்கிறார்-இதில்.

[திறத்துக்கேஇத்யாதி] - ஏதேனும் ஓரிடையாட்டத்தில் வந்தால், ஒரு தருணத்
தைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளப்பார்த்தால் அதைக்கொண்டே காரியத்தை அப்படித்
தலைக்கட்டிக்கொள்ளும்படிக்குடான துப்பரவுண்டு- ஸாமர்த்த்யம், அதையுடையனா.
அதுக்கு அடியென்? என்றால், — ஸ்ரியபதியாகையாலே: நினைத்தகாரியஞ்செய்து தலைக்கட்டு
கைக்கீடான ஸாமர்த்த்யத்தையுடையனா ஸ்ரியபதியுடையகல்யாணகுணங்களை. ஒரு
வன்செய்தது வாய்த்து வரப்புக்கவா? “அவன்குப்பைக்காலன்காண், ஸ்ரீமான்செய்ததெல்
லாம்நன்றாய்வருங்காண்” என்னக்கடவதிறே. [இறப்பெதிர்இத்யாதி] - ஸமஸ்தசேதநருடைய
பும் வாகாத்யுபகரணங்களையும் லோகத்தருத்வாதிஸக்திகளையும் நான் உடையேனாய்அநு
லவிக்கப்புக்காலும், ஜீலிக்கைக்குஅடியானஆயுஸ்ஸ-அல்பமாகையாலே உபகார ஸம்ருதி
க்குக் காலம்போருகிறதில்லை. “எந்நாள்சிந்தித்தார்வனோ” என்னவேண்டாதே அவ்வவ
ருடைய உபகரணங்களையும் உடையேனாய், போனகாலமும் மேல்வரக்கடவகாலமும்எல்
லாம் அநுலவியாநின்றவந்தான் ஆர்வனோ? (வாத்தமாதகாலம் தன்னடையேவருமிறே.
போனகாலம் அநுலவிப்பாராய்ச்சொல்லுகிறார் அன்று; எல்லாக்காலமும்அநுலவித்தாலும்
போராதென்கைக்காக, ‘எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ’ என்கிறதிற்காட்டில்ஏற்றமில்லையாமிறே,
கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன சேதநரைக்கூட்டிக்கொள்ளாதபோது.) எல்லாருடைய உபகரணங்
களையுங்கொண்டு காலமெல்லாம் அநுலவித்தாலும் நீர்ஆராதேயொழிகிறது அவன்பண்
ணிஎவ்வபகாரத்தைஸ்மரித்து? என்ன, — [மறப்பிலாலித்யாதி] - மறப்பில்லையானஎன்னை.
மறப்புக்குப் பூர்வகணவர்த்தியான நினைவுடனெனக்கில்லை என்கைக்காக, மறப்பிலா
வேன்கிறபாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். மறப்பிலாஎன்னவேண்டுவானென்? என்னில், —
நினைவுள்ளவிடத்திலேயிறே மறப்புள்ளது. ஆக, காதாச்சுத்கமானஸ்மருதியுங்கூட எனக்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—திறத்துக்கே இத்யாதி. உக்தார்த்தத்தை யநுலவித்துக்கொண்டு
“இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ” என்றத்தைக் கடாசுத்தவதாரிகை - என்னைக்கொண்டு
இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. காலத்வமென்றது - பூதபவிஷ்யத்காலமென்றபடி.

இடையாட்டம் - வ்யாபாரம். ஸப்தார்த்தம் - நினைத்த இத்யாதி. “திறத்துக்கேதுப்பர
வாம் - ” நினைத்தகாரியத்துக்கீடான ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய ஸ்ரியபதியுடைய சீரையென்று நிஷ்
க்ருஷ்டஸப்தார்த்தம். துப்பரவு - ஸாமர்த்த்யம். ஸ்ரியபதியானால் துப்பரவுண்டாமோ? என்ன -
ஒருவன் இத்யாதி. குப்பைக்காலன் - நல்வழிக்காலன். கீழிலிரண்டுபாட்டில் அர்த்தத்தையுங் கூட்டி
அருளிச்செய்கிறார் - ஸமஸ்த இத்யாதி. “மறப்பிலா” என்று - ஸர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லுகிறாரோ?
என்ன - மறப்புக்கு இத்யாதி. மறப்பிலாவென்னவேண்டுவானென்? என்னிலென்றது - ஸ்மருதி
யில்லாத என்னவேண்டியிருக்க. “மறப்பிலா” என்னவேண்டுவானென்? என்னிலென்றபடி. இத்
தால் ஸமஸ்தம் - ஆக இத்யாதி. விவரணமாதல் “மறப்பிலா” என்றத்தோடே “தன்னுக்கி” என்

கில்லைஎன்கிறார். [மறப்பிலாவென்னைத்தன்னாக்கி] - காதாசித்கமாகஸ் மரித்துப் பின்னை யோருகால் மறப்புண்டாய், அத்நைதக் காணாக்கண்ணிட்டுத்தான் இப்படி விஷய்கரித் தானோ? முதலிலே தன்பக்கல் ஸ்மருதியின்றிக்கே யிருக்கிற என்னைத் தன்னாக்கி. [என் னால்] - "மறந்தேனுன்னைமுன்ன" என்கிற அநுதாபமுங்கூட இன்றிக்கேயிருக்கிறஎன்னை யிலேவித்து. [தன்னையுறப் பலஇன்கவிசொன்ன] - என்றதுக்குச்சீயருளிச்செய்யும்படி - 'யதொவாவொநிவருகை' (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று வேதங்கள் மீண்ட விஷயத்தை மாறுபாடுருவச்சொன்ன" என்று. அன்றிக்கே, பிள்ளான் பணிக்கும்படி:- "ஸர் வேஸ்வரனுக்குச் சாலவற்றதென்கிறார்" என்று. [பலஇன்கவிசொன்ன] - "வதுஸாரிஸா து ஹஸாரணிஸோகர தாதுகுவா துஷி?" (சதுர்விம்ஸத் ஸஹஸ்ராணிஸ்ஸோகா நாமுத்தவாந்ருஷி?) என்னுமாபோலே, ஸம்ஸாரத்திலே இப்படிவிலகுகணமாயிருப்பது ஆயிரம் பாட்டைப்பாவேதே! என்கிறார். இனிய கவிகளைச்சொன்ன, உதவிக்கு - இவ்வுப காரத்துக்கு திருமாலின்சீர் இறப்பெதிர் காலம்பருகிலும் ஆர்வனோ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

உதவிக்கைம்மாறென்னுயிரென்னவற்றெண்ணில்
அதுவுமற்றாங்கவன்தன்னதுஎன்னால்தன்னை
பதவியின்கவிபாடியவப்பனுக்கு
எதுவுமொன்றுமில்லைசெய்வதிங்குமங்கே.

ஆ.—(உதவி) - இப்படி என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்தரு ளின இம்மஹோபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாக என்னுத்மாவை அவனுக்கு அடிமையாகக் கொடுக்க எண்ணில், அதுவும் பண்டே அவனுக்கு அடிமையாதலால் இக்கும் அங்கும் இதுக்கு ஒருகைம்மாறு செய்யலாவது இல்லையென்று அவனுடைய மஹோபகாரத்தை யறுவாக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மைக்கொண்டு களிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோ பகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாத பலமாக்கிறார்.

[உதவியென்று தொடங்கி] - அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னுடைய ஆத்மாவைக் கொடுக்கைக்கு என்று ஆராய்ந்தபோது அதுவும் பின்னை அவனதாயிரா நின்றது. [என்னுலென்று தொடங்கி] - என்னுலே தன்னை ம்ருஷுவாய் இனிதான கவியைப் பாடின மஹோபகாரத்துக்கு இங்கிருந்தாலும் திருநாட்டிலே போனாலும் பண்ணலாம் ப்ரத்யுபகாரமில்லை. [எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே] - அஹம் காரமமகாரஸம்ஹாவனையுள்ள இஹலோகத்தில் ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணப்பெறாத

றத்தையுங்கூட்டி ஹாவமாதல் - காதாசித்கமாக இத்யாதி. உற - மறபாடுருவென்னுதல், உதவி மாகவென்னுதல். "உற" என்றதுக்கு ஹாவம் - யதோவாச இத்யாதி. "பலவின்னா" என்றது ஹாவம் - சதுர்விம்ஸத் இத்யாதி பாலகாண்டே, "தயாஸமபுஸா தாதுகுவா துஷி" தயொதாது இத்யுத்தரார்த்தம் (ச-உ). "மறப்பிலா" என்றதொடங்கி, 'சொன்னவதவிக்கு' - திறத்துக்கே 'என்று தொடங்கி' பருகிலுமார்வனோ' இத்யங்வயி. (க)

இவர்க்கு, அவற்றைக் கனாக்கரணவும் முடியாத பரலோகத்தில் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ண விரகில்லை என்று கருத்து.

ப.—அந்தரம், அவனுடைய உபகாரத்துக்குப் ப்ரத்யுபகாரம் ஒருப்ரகாரத் தாலும் இல்லையென்கிறார்.

உதவி - கவிபாடு வித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரம், என் உயிர் - என் ஆத்மா, என்ன - என்று, (அத்தை), உற்று - சிக்கென, எண்ணில் - நிரூபித்துப்பார்க்கில், ஆங்கு - அந்தப் ப்ரத்யுபகாராவஸ்யையில், அதுவும் - அந்த ஆத்மாவும், மற்று-பின்னை, அவன்தன்னது - அவனுக்கு அவனாதாரண ஸேஷமாகையாலே, என்னால் - என்னையிட்டு, தன்னை -, பதவிய - ம்ருதுவாய், இன் - இனிதான, கவி - கவியை, பாடிய - பாடின, அப்பனுக்கு - உபகாரகனுக்கு, இங்கும் - இந்தவிபூதியிலும், அங்கும் - அந்தவிபூதியிலும், செய்வது - செய்யவடுப்பது, எதுவும் - ஏதேனும் அப்பமாயிருப்பது, (ப்ரத்யுபகாரம்), ஒன்றும் இல்லை, ஜ்ஞாநம்பிறந்தத்தால் நித்யபரஸேஷமான ஆத்மாவுக்கு முமுக்ஷுடையையோடு முக்ததஸையோடு வாசியற ஸமர்ப்பணியத்வமில்லையென்கருத்து. ஸ்வகீயத்வாஹிமாநமுள்ளது அஜ்ஞாநதஸையிவிடே.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாதே யலமாக்கிறார்.

[உதவிக்கைம்மாறு] - பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக. [என்னுயிர்] - நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாய் ஜ்ஞாநகுணகமான ஆத்மாவைக்கொடுத்தாலோ? என்னில், — அதுசெய்யலாமிதேமுன்பே * மபர்வற மதிநலமருனிக் கெடுத்து வைத்திலாகில். [உற்றெண்ணிலதுவும் மற்றுங்கவன்றன்னது] - ஆராயாதே கொடுக்கில் கொடுக்குமதொழிய, ஆராய்ந்துபார்க்கில் அதுவும் அவனதாயிருக்கும். [அங்கு] - ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணியல்லது நிற்கமாட்டாத டஸையில். உபகாரத்தையனுஸந்தித்து, ஆத்மஸமர்ப்பணத்திலே இழிவர்; ஸ்வரூபத்தைபுணர்ந்து, அத்தையனுஸரிப்பர். “எனதாவிதந்தொழிந்தேன்” என்னு, “எனதாவிதாரியான் ஆர்” என்றாரிதே. “ஸ்யாலஸிவபுதஃ” என்னு, “சுயவாகிநுஸஸிவபுயாரிகெ” என்னக்கடவதிதே. ப்ரார்திஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலே இருப்பதொன்றிதே, பண்ணினவுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினதுவும்; ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ப்ரபுமத்திலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணக்கடவன்; ஸ்வரூபத்தைபுணர்ந்தால் அவன் அத்தை அவனதாக இசையுமித்தனை. இவைபிரண்டும் ஜ்ஞாநம்பிறந்தார்க்குப் பேற்றளவும் அநுவர்த்திக்கக்கடவதாயிருக்கும். [என்னுல்தன்னை] - உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தெகுடாடாகிற்கிற என்னுலே, மஹோபகாரகனானதன்னை. [பதவியின்கவி] - ம்ருதுவாய்இனிதானகவி. கவிபாட்டுண்டவனுக்கு இக்கவியாலே முன்பில்லாத நீர்மையுமுண்டாம்படியிருக்கை. இக்கவிபாட்டாலே முன்பில்லாத நீர்மை தனக்கு உண்டாயிற்றதாக நினைத்திருக்கிறனாயிற்று அவன். [பாடியவப்பனுக்கு] - இப்படி கவிபாடின மஹோபகாரகனுக்கு. [எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வது] - செய்யலாவது ஏதேனுமொன்றுமில்லை. இங்கிருந்த நான் ஸங்கோசத்தாலே செய்யலாவது ஒன்றுமில்லையெயாகிலும், ஸங்கோசமற்று முக்தனானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத் தட்டில்லையென்னில்?—[இங்குமங்கே] - இங்கானால், தேஹாத்மாபிமாந வாஸனையாலே, “செய்யலாவதுண்டோ?” என்று

ப்ரமிக்கலாயிருக்கும்; ஸங்கோசம் கழிந்தவளவில், செய்யலாவதொன்றாயில்லை யென்று மிடம் சொல்லவேண்டாவிடேற. “வெஸ்தா-விபெணா கிவிஷ்யதே” என்று - ஸ்வ ரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவிடத்திலே ஸ்வாதந்தர்பயிர்ஹமான ப்ரவ்ருத்திக்கிடமில்லை.

சுடு.—பத்தாம்பாட்டு. உபகாரஸ்மீருதிக்குக் காலம்போருகிறதில்லை என்று நீர் புண்படாநிலாதே, உம்மதாயிருப்பதொரு வஸ்துவை அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாகக் கொடுத்துப் பிழைத்துப்போக மாட்டீரோ? என்ன; அப்படிச் செய்யலாயிற்றே ஈஸ்வரனைப் போலே நானும் எனக்குஉடைமையாயிருப்பதொரு வஸ்துவும்பெற்றேனாகில் என்கிறார்.

[உதவி] - உதவியுண்டு - உபகாரம்: அதுக்குக் கைம்மாருக-ப்ரத்யுபகாரமாக [என்னுயிரென்ன] - நித்யமாய் ஜ்ஞாநாகந்தலக்ஷணமாய் ஸ்லாக்யமா யிருப்பதொன்றான் டிதே - ஆத்மவஸ்து: அதைக்கொடுத்தாலோவேன்னில்?—அதுசெய்யலாயிற்றே, அடியிலே * மயர்வறமதிநலம் அருளிற்றிலனாகில்; முன்னே அதைக்கொடுத்துவைத்தானே; ப்ராந்தி ஸமயத்தில்ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலேயிருப்பதொன்றாயிற்று, உபகாரஸ்மீருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடிக் கலங்குகிற இது. ப்ராந்திஸமயத்தில்ஆத்மஸமர்ப்பணந்தான்வேணும்: தேளிக்தவந்தரம் “என்னுடையவஸ்துவை யவனுக்குக்கொடுத்தேன்” என்றிருக்கக்கடவ னல்லன்; அநாதிகாலம்ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப்போந்த அதிலுங்கடையாயிற்று, தேளிக்த வந்தரம் “நான்என்னுடைய வஸ்துவைத் தந்தேன்” என்றிருக்குமாகில். பின்னையும் பழைய அபஹாரமே யருவர்த்தித்ததாமே; ஜ்ஞாநம் பிறந்தமை பொய்யாயிதே. ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக ஆத்மஸமர்ப்பணந்தான் வேண்டிவரும்; கெஞ்சிலே வெளிச் சிறப்புண்டானால் அவன்வஸ்துவைஅவனதாக இசைந்திருக்கக்கடவன். “உபாஸகஸிதஃ (மயாஸமர்ப்பித:) “ஸ்வவாகி.நு.வாசகபூபாவிதே” (அதவாகிந்நஸமர்ப்பயயாமிதே)

பத்தாம்பாட்டு. —உதவி இய்யாதி. “என்னுயிரென்னவற்ற எண்ணில் அதுவுமற்றுகவன் றன்னது - அப்பனுச்செதுவுமொன்றாயில்லை செய்வதிற்குமங்கே” என்றபதங்களைக் கடாவித்தவநா ரிதை - உபகாரஸ்மீருதிக்கு இய்யாதி.

ஆத்மவஸ்துவை ப்ரத்யுபகாரமாக ஸமர்ப்பிக்கலாமென்கைக்கு உதப்பாக இதினுடைய ஸ்லாக்யதைையை யருளிச்செய்கிறார் - நித்யமாய் இய்யாதி. “உற்றெண்ணில்” என்றதக்குகாவமரு ளிச்செய்கிறார் - அதுசெய்யலாயிற்று இய்யாதிவாக்யதவயத்தாலே. அதை - மயர்வறமதிநலத்தை யென்றபடி. அஜ்ஞானனால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுமதொழிய, ஜ்ஞாநமுண்டானால் உபகாரஸ்மீ ருதியாலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கப்போகாதோ? என்ன - ப்ராந்திஸமயத்தில் இய்யாதி ப்ராந்தி ஸமயமாவது - ப்ரபத்திபண்ணுகிறஸமயம். ஆத்மஸமர்ப்பணமாவது - ஆத்மீயஹர்யாஸம். ப்ரபத்தி பண்ணுகிற ஸமயத்தை ப்ராந்திஸமயமென்கிறது - ஸமர்ப்பித்த அகந்தரம். “ஸமர்ப்பிக்கத்தான் நான்ஆர்” என்ற அநுதபிக்கும்படி யிருக்கையாலே. ப்ரத்யுபகாரந்தேடிக் கலங்குகிற இதுஎன்றது - ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேமென்ற கலங்குகிறதென்றபடி. ஆனால் ப்ரபத்திஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் வேண்டாலோ? என்ன; ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணும் ப்ரகாரத்தையும், ததகந்தரம் இவனிருக்கக்கடவ படியையும் அருளிச்செய்கிறார் - ப்ராந்திஸமயத்தில் இய்யாதிவாக்யதவயத்தாலே இருந்தாலோ? என்ன - அநாதி இய்யாதி. இது கடையானபடிக்கு ஹேதுகதாபூர்வமொகவிவரணம். பின்னையும் இய்யாதிவாக்யதவயம். ஆனால் செபத்ததபிக்கவேணுமோ? முதலிலே செய்யாதிருக்க வேண்டுமோ?என்ன;இன்னதக்காகச் செய்யவேணுமென்னுமத்தையும்,செய்தகந்தரம் இன்னபடி யிருக்கவேணுமென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வமுக்தி இய்யாதி வாக்யதவயத்தாலே. அப்படி ஸமர்ப்பித்ததபித்தபேருண்டோ? என்ன - மயாஸமர்ப்பித இய்யாதி. எந்தோதோபாஸா ஈர்யாதி, ‘வபு-ராடிஷ-பொலிகொலிவா’ இய்யாதி, “கடிஉம-தவபாடிஷ-பொ

என்னுரின்றிறே. “எனதாவிதந்தொழிந்தேன்” என்னு. “எனதாவி யார் யான்ஆர்?” என்னுரிநே. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் பேற்றளவுஞ்செல்ல இவ்விரண்டாகாரமும் அங் வர்த்திக்கக் கடவதாயிருக்கும். ஆக, ஆத்மஸுமர்ப்பணத்துக்கும் உபகாரசம்ருதிக்கும் தனித்துஇவனுக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான இவனுடைய அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [உற்றெண்ணில்] - ஆராயாதே மேலெழின்றுகொடுக்கில் கொடுக்கலாம்; நெஞ்சிலே சிறிதுவேளிச்சிறப்புப்பிறந்து இதனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துக் கொடுக்குமென்று கொடுக்க ப்ராப்தியில்லை. [அதுவும்] - ஆத்மாவும். [மற்று] - அப்படிப் பட்ட ஆத்மீயங்களும். [ஆங்கவன்றன்னது] - ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணி யரிக்கவேண்டும் தசையில் அவனதாயிராநின்றது. [என்னுலித்பாதி] - உபகாரசம்ருதிக்குங்கூட ப்ராப்தி யில்லாத என்னாலே. மஹோபகாரகனாயிருக்கிற தன்னை. [பதவிய இன்கவிபாடியவப்ப னுக்கு] - கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இக்கவிபாட்டாலே பண்டில்லாத நீர்மையுண்டாம் படியாகக் கவிபாடின உபகாரகனுக்கு. [எதுவுமொன்று மில்லைசெய்வது] - ஏதேனும்ஒன் றஞ்செய்யலாவதில்லை. இங்கிருக்கும் நாள் ஸங்கோசத்தாலே செய்யலாவதொன்றில்லை யேயாகிலும், ஸங்கோசமற்ற முக்தனானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத்தட்டென்னெனில்? [இங்குமங்கே]-இங்கானால், தேஹாத்மாவிமாநத்தாலே “நான், என்னது” என்றுபோய்க் கால்கட்டித்திரிகையாலே, “செய்யலாவதுண்டோ” என்று ப்ரமிக்கவுமாயிருக்கும்; அதுவு மின்றிக்கே, ஸங்கோசங் கழிந்தவளவில், தானேசெய்யலாவதொன்றில்லை என்னுமிடம் சொல்லவேண்டாலிறே; “*ஹே நர உபேணாஸி கிஷ்டேதே*” (ஸ்வேநருபேணாயி நிஷ்பத்யதே) என்று - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்தவிடத்தில் ஸ்வரூபவிரோதியாக ப்ரவர்த்திக் கப்போகாதிநே. (க0)

ரஹஸ்யெஷ்யஸிபாஸிவிபுதஃ” “*ஃஃநாயபடிஷிபொஷ்யஹி*” இத்யாதி, “*ஃபவா கிஷுஸிபுபாதிதே*”. ஆக, “ப்ராப்திஸ்வயத்தில் ஆத்மஸுமர்ப்பணம்போலே” என்றத்தையுப பாதித்த. அகந்தரம், “உபகாரசம்ருதியாலே” இத்யாதியையுபபாதிக்கக்கோவி. அப்படியுபகா ரம்ருதியாலேவென்கி ஆத்மாவை ஸுமர்ப்பித்து, தெளிந்தவநந்தரம் அநுதபித்தவிடமுண்டோ? என்ன- எனதாவி இத்யாதி. இத்தால்ஹிதம் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இத்யாதி. இவ்விரண்டாகாரமுமென்றது. உபகாரசம்ருதியாலே ஸுமர்ப்பிக்கையும். அகந்தரம் அநுதபிக்கையுமாகிற இவ்விரண்டாகாரமுமென்ற படி. இப்பாட்டில் “ஆத்மஸுமர்ப்பணம்பண்ணப்போகாது” என்றத்தால் ஹிதம்-அத்யந்தபாரதந்தர்ய மென்கிறார் - ஆக ஆத்மஸுமர்ப்பணத்துக்கும் இத்யாதி. “உற்றெண்ணிலதுவுமற்றாங்கவன்றன் னது” என்கிற இத்தால் ஹிதமான அர்த்தவிசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஆராயாதே இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. மற்ற - ஆத்மீயங்களென்றபடி. அங்கு - ப்ரத்யுபகாரமுமையிலென்றபடி. ப்ராப்தியில்லாதவென்னாலே - அத்யந்த பாரதந்தரனாகையாலே, ‘ப்ராப்தியில்லாதவென்னாலே’ என்ற கூட்டுவது. பதவிய - பதமுண்டாம்படியாக; நீர்மையுண்டாம்படியாகவென்றபடி. “பதவிய இன்கவி” என்றதுக்கு - ம்ருதவாய் இனிதானகவிபென்ற பொருளாகையாலே, இதுக்கு மார்த்தவமேதென்ன - கவிபாட்டுண்கிற இத்யாதி. “இங்குமங்கும்” என்றதுக்கவதாரிகை - இங்கிருக்கும்நாள் இத்யாதி. கீழ்சங்கைக்கு பரிஹாரம் - இங்கானால் இத்யாதிவாக்யத்தவயம். “ஸங்கோசக்கழிந்த” இத்யாதியின் விவரணம் - ஸ்வேநருபேண இத்யாதி. ‘உதவிக்கைம்மாத’ என்றதொடக்கி, ‘அப்பனுக்கு - இங்கு மங்கும் - எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வது’ இப்பவயம். (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

இங்குமங்குத்திருமாலன்றியின்மைகண்டு
அங்ஙனேவண் குருகூர்ச்சடகோபன்
இங்ஙனேசொன்னவோராயிரத்திப்பத்து
எங்ஙனேசொல்லிலுமின்பம்பயக்குமே.

ஆ.—(இங்குமங்கும்.)—ஸ்ரீபதிபானவனல்லது உபகாசகர் இல்லையென்று
மிடத்தை அதுஸந்தித்து அந்த மாவயுக்தரான ஆழ்வார், தம்மைத் திருவாய்மொழி
பாடுவித்தருளின இம்மஹோபகாரத்தைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி, எங்ஙனே
சொல்லிலும் இன்பம் பயக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எங்ஙனேசொல்லிலும் ப்ரீதியை விளை
க்கும் என்கிறார்.

[இங்குமென்றுதொடங்கி] - இஹலோகபரலோகங்களில் ஸ்ரீபதியல்லது
தஞ்சமில்லையென்றுமிடத்தை அதுஸந்தித்து அந்தமாவயுக்தராயிருக்கிற ஆழ்வார். [இங்
ஙனேயென்று தொடங்கி] - இஹமாவத்திலே அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழி
யிலும் இத்திருவாய்மொழி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி, தன்னோடு அவ்வித்தார்க்கு நிரதி
ஸபாசந்தத்தை யுண்டாக்காசிற்குமென்று மலத்தைப்பருளிச்செய்கிறார்.

இங்கும் - இந்த விபூதியிலுண்டான ஆஸ்ரபணடிஸாயிலும், அங்கும்-அந்த
விபூதியிலுண்டான கைங்கர்யதசையிலும், திருமால் - பூர்வோத்தரவாக்ப ப்ரமுகனித்த
மான் ஸ்ரீபதித்வத்தையுடையவனே, அன்றி - ஒழிய, இன்மை - வேறில்லாமையை,
கண்டு - அதுஸந்தித்து, அங்ஙனே - அந்தப்ரகாரத்தையுடையாய், வன் - உதார
ரான, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - தம்மை வாகிக கைங்கர்யங்கொண்ட,
இங்ஙனே - இந்தப்ரகாரத்திலே, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஓர் ஆயிரத்து - ஓர்
ஆயிரத்திலே, இப்பத்தும்—, எங்ஙனே - இவருடைய உபகாசம்ம்குதிருபமான அர்த்த
வ்யதிரேகை, சொல்லிலும் - ஸப்தமாத்ரமேசொல்லிலும், (ஆழ்வார்வைமவத்தாலும்
இத்திருவாய்மொழியின் மாஹாத்ம்யத்தாலும்), இன்பம் - கைவததுவஜநிதநிரதிஸபா
சந்தத்தை, பயக்கும் - உண்டாக்கும். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்தனிப்பார்க்கு, எங்ஙனே
சொல்லிலும் ப்ரீதியை விளைக்குமென்கிறார். [இங்குமங்குமித்பாதி] - இஹலோகபா
லோகங்களிரண்டிலும். ஸ்ரீபதிபல்லது தஞ்சமில்லையென்றுமிடத்தை யதுஸந்தித்து.
ஸாயநாதுஷ்டானவேளையோடு ப்ராப்திவேளையோடு வாகிபற இவ்வாத்மாவுக்கொரு
மிபூசமே தஞ்சமென்க. “பண்டைநாளாலே” என்கிறபடியே, கைங்கர்யம் பண்ணு
மிடத்திலும் அவன் முன்னாகப் பண்ணவேணுமிதே; ஆஸ்ரபணவேளையிலும் அவன்
முன்னாகவேணுமிதே. “ஹதெதல் நுககூரூ” என்று, ‘ராவணன் சொல்லுகை
யாலே நலிந்தார்களாகில், அவன்பட்ட பின்புஇன்று நலியாநின்றார்களோ?’ என்று ராக்ஷஸி
கன்பக்கலிலும் குணத்தையாரோபிக்கும் நீர்மையையுடையவனிடே. நமக்கு ஸ்ரீகாசர்ய

ஊர்நிதியில் அவனுபேசுத்தாலே இவ்வாய்ப்புதிபத்தியுண்டு; இவர்க்குப் பாதிபத்யறு ரூபமான, பரிமாற்றமே எப்போது முண்டு. [அங்ஙனே வன்குருகர்ச்சடகோபன்] - அந்தப்பாதிபத்தியோடே, உடாரான் ஆழ்வார். [இங்ஙனேயித்யாதி] - இஹ்மாவவ்ருத்தியோடே சொன்ன இப்பத்தம். "சின்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்". என்று மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் வாழ்ந்தவியங்களில் தொற்றற்று உத்தேய்யவியத்திலே மூண்டிறே இவர்க்கிருப்பது. இப்பாசாமேயமையும் இது அப்யஸித்தவர்களுக்கு. அவர்களைப் பார்த்தன்றிறே நர்வாணங்கேகரிப்பது, இவர்பாசா மென்று இவரைப்பார்த்திறே. [எங்ஙனே சொல்லிலும்] - அஹ்ருடியமாகவுமாம், ஸஹ்ருடியமாகவுமாம்; மலத்தில் வ்யவியசரிபாதென்கை. [இன்பம்பயக்கும்] - ஆகத்ததையுண்டாக்கும். "வாஷு கெஷுவாகத்யாதி" என்கிறபடியே, நிரவியமொன ஆனந்தத்தை வினைக்கும்.

நடு.—நீமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி, ஏதேனும் ஒருபடி சொல்லிலும் ஆகத்தத்தை யுண்டாக்கு மென்கிறார்.

[இங்குமங்குந்திருமாலின்றி யின்மைகண்டு] - ஸாடாநாநுஷ்டான ஸமயத்தோடு ப்ராப்யவஸ்துவை ப்ராபித்த ஸமயத்தோடு வாசியற, இஹலோகபதலோகங்கள் இரண்டிலும் பூதிய:பதியல்லதுபோக்கி இவ்வாத்மவஸ்துவக்குத் தஞ்சமாயிருப்பார் வேறில்லையென்னுமத்தை யங்ஸந்தித்து; "பண்டைநாளாலே நின்திகுவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளங் கொண்டு நின்கோயில்சீய்த்து" என்கிறபடியே, கைங்கர்யம்பண்ணுமிடத்திலும் அவள்முன்னாகப்பண்ணவேணுமிதே; ஆஸ்ரயணவேளையிலும் அவள்முன்னாகவேணுமிதே. "ஹதேதவ்விநகராஸ்யு?" (ஹதேதஸ்மிந்நகுர்யு:) என்று—'ராவணன் சொல்லுகையாலே அன்றிருந்துகலந்தார்களாகில், இப்போதும் நலிவர்களோ?' என்று - அவர்கள்பக்கலிலும் குணத்தை யாரோபித்துச்சொல்லும் நீர்மையை யுடையவளாயிற்று. [அங்ஙனேயித்யாதி] - நமக்கும் ஸதாசார்யன் அருகே யிருந்து, பூதிய:பதியொழிய இவ்வாத்மவஸ்துவக்குத் தஞ்சமாயிருப்பாரில்லை" என்று உபதேசித்தால், அத்தனைபோதும் "அப்படியே" என்றிருக்குமதுண்டிறே; இவர் அங்ஙனமன்றிக்கே, அந்நினைவுக்கருபமான பரிமாற்றத்தையுமுடையவராயிருப்பராயிற்று. ஆக, மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ? என்னில்,— [இங்ங

நீமம்.—இங்குமங்குத் இத்யாதி. "எங்ஙனேசொல்லிலுமின்பம்பயக்கும்" என்றத்தைக் கடாகழித்தவாரிசை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

இன்மைகண்டு - இல்லாமையையறந்திற்று. இஹலோக பாலோகங்கள் இரண்டிலும் பூதியபதியே தஞ்சமென்றதுக்கு ஹவ்ருனிச்செய்யாநின்றகொண்டு, ஸப்தார்த்தம் - ஸாதநா நுஷ்டாந இத்யாதி. மலவேளையிலும் ஆஸ்ரயணவேளையிலும் பிராட்டி ஸம்பந்தம் வேணுமோ? என்ன - பண்டைநாளாலே இத்யாதி வாக்யதவ்யம். "ஆஸ்ரயணவேளையி லீவன்முன்னாகவேணும்" என்கைக்கு, இவன்தோஷத்தைப்பார்த்து நர்வாண் சிதாமனவின் அத்தைபாற்றிச் சேவிடும்படியான நீர்மையுடையவனோ? என்ன - ஹதேதஸ்மிந் இத்யாதி. "ஹதேதவ்விநகராஸ்யு" உபதேசியுதராவணெனெததா ராகுஷெஸ்யாஸிதேததேத்யாதி. ஹதேதவ்விநகராஸ்யு உபதேசியுதராவணெனெததா இதி யுத்தகாண்டே லீதா. (ககக - கக) "அங்ஙனே" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தபூர்வமாக அர்த்தம் - நமக்கும் இத்யாதி. பரிமாற்றத்தை - அதுவ்யாதத்தை பென்றபடி. ஆகவேன்றது - ஆனுவென்றபடி. மூன்றம் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோவென்றது - மனமான அந்யமையமும் காலிகமான அதுவ்யத்பாணம்போலே

னித்யாதி] - இஹ^௧வாவ்ருத்தியிலேசொல்லிற்றாயிற்று ஆயிரம்பாட்டும். நீர், மனோவாக்
காயங்கள் மூன்றிலும் “ஸ்ரீயஃபதியே இவ்வாத்மவஸ்துவுக்குத்தஞ்சம்” என்று அத்யவஸித்து
அருளிச்செய்த இப்பாகுரத்தை யப்யஸிப்பார்க்கு மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் வ்யாஹ்
யாதிலிஷயங்களில்நின்றும் மீளவேணுமோ? நீர் * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்
கையினாலும்தேவபிரானேயேதந்தைதாயென்றடைந்தவராயிராநின்றீர், இவர்களுக்குமேல்
லாம் பின்னை யிப்படிவேணுமோ? என்னில்,—அத்தேவைகளெல்லாம் நம்மோடே: இது
கற்பார்க்கு அதுவேண்டாவென்கிறார்:— [எங்ஙனே சொல்லிலு மின்பம்பயக்குமே] -
ஏதேனுமொருபடிசொல்லிலும் இன்பமுண்டாம். என்னுடையபாகுரத்தைக் கற்றவர்க
ளென்றிறே ஈஸ்வரன் இவர்களைக்கடாக்கிப்பது; இல்லையாகில், இவர் தம்மைப்போலே
மனோவாக்காயங்களுடைய நியதியுண்டாய் அநுலவிக்கப்பெறில் அழகிது; அதில்லாத
போதும் வலவ்யபிசாரியாகாதென்கைக்காகச் சொல்லிற்றத்தனைஇது. [இன்பம்பயக்
குமே] - “வனஷஹைவா தஜயாதி” (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிறபடியே, நிரந்
தரலமவதநுலவத்தாற்பிறக்கும் ஆநந்தமானது உண்டாம். (கக)

வாசிகமும் ஒத்திருக்குமோவென்றபடி. “எங்ஙனேசொல்லிலும்” என்றதுக்கவதாரிதை - நீர், மனோ
வாக்காயங்கள் இத்யாதி. “நீர்மனோவாக்காயங்கள்” இத்யாதிவாக்யலிவரணம் - நீர் சிந்தையாலும்
இத்யாதி. அதுக்குஹேதுவேம்தன்ன - என்னுடையபாகுரத்தை இத்யாதி. “சொல்லிலும்” என்ற
யதிஸப்தார்த்தம் - இல்லையாகில் இத்யாதி. பயக்கும் - உண்டாக்கும். ஆநந்தயாதி - ஆநந்தயதி
என்றபடி. (கக)

தரமிடோபநிஷத்தஸங்கதி. — வுஷ்டி: வமலுஸவஸதெநரிஹடிஸ
காயாஸெந ப்ருஷநாநாநாமலுரிஹஸனரி: சுநெஷுஷுஸதவிதயாஸுரிவெக
ரிணரிபுஷுபகி யரிசி: நவகெரி ஜமளஸ: ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தநாவளி. — [என்றைக்குமென்னை] -
வாரிகாஸாஸுரிவாடிவிவகாஸுணபாடிதவாஸுரிணகா டுஜீவாவாடிக்காடிவடி
தவடிநாஸகிவெகாணயொமாஸி | ஸுஜீவாணகாஸுராயஜமயிஸுதாவலு
வகாதிதபுக்ஷாஸெவெகாஸெவிலுர ப்ருஷுபகிவிஷயெஸாநு பநகீத
மாயசி ||

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி. }
என்தனைநீயிங்குவைத்ததே துக்கெனமாலும்
என்தனக்குமென்தமர்க்குமின்பமதா—நன்றுகவி
பாடவெனக்கைம்மாறிலாமைபகர்மாறன்
பாடனைவார்க்குஉண்டாமின்பம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தார்திருவாய்மொழி—இன்பம் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(இன்பம்பயக்க.) இப்படி என்னைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளுகைக்காக, திருநாட்டினின்றும் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தபடியே ஸபரிகரமாகத் திருவாறன்விளையிலே வந்துபுகுந்து என்னைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துப் பாட்டைக் கேட்டருளி, திருவடிபெருமாள் குணங்களைச் சொல்லக் கேட்டருளி அஸோகவநிகையிலே பிராட்டி நிர்வருதையாயிருந்தாற்போலே நிர்வருதனாயிருந்த திருவாறன்விளையை என்னைச் சென்று நாம் அது உலகிக்கப்பெறுவது? என்று மனோரயிக்குறார்.

ஒ.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தம்மைக்கொண்டு கனிபாடு வித்துக்கொண்ட இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங்காணுமையாலே, இனி ஆத்மாத்மமாக அடிமை செய்யுமித்தனையே செய்யக்கடவோமென்று பார்த்து, லோகமெல்லாம் வாழும்படி பெரிய பிராட்டியாரோடேகூடத் திருவாறன்விளையிலே, பர்யங்கவித்யையில் சொல்லுகிறபடியே திருவந்தாழ்வான்மேலே திருவாய்மொழி கேட்டருளுகைக்கிடம்படி யணித்தாக; ஸ்ரீராமாயணங்கேட்டருளுகைக்குப் பேரோலொக்கமாகவெழுந்தருளியிருந்தாற்போலே இருந்தருளுவதுஞ்செய்து தமக்கு உபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்ணிலே கண்டு எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்று துணிந்த ஆழ்வார், 'அடிமை செய்யுமிடத்தில் திருநாட்டிலேபோய் அடிமைசெய்யவுமிச்சையிலே, திருவாறன்விளையிலே போய் அடிமை செய்யவேணும்' என்று அடிமைசெய்யும்படிகளை மனோரயிக்குறார்.

ப.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், கீழ் இப்படி தம்மைக்கொண்டு கனிபாடு வித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்தாலே தம்முடையவ்ரோதி அஸத்ஸமமாம்படி ஹ்ருஷ்டரானவர், அவனுபகாரத்துக்கு ஒரு ப்ரத்யுபகாரங்காணுமையாலே, 'ஸோஷியானவனுக்கு அதிஸயஜநகமான ஸோஷவ்ருத்தியொழிய இல்லை' என்று அறுதியிட்டு, ப்ரதிஸம்பந்தியான அவனுடைய அஸோஷஸோஷிதவப்ரகாஸகமான ஸ்ரீயப்பதிதவஸூர்த்தியையும், அநந்யாஹ்ஸோஷத்வாபராதத்தையும்; ஆஸ்ரீதரக்ஷணாகாரத்தையும், அது உவ்யமான விக்ரஹயோமத்தையும், அது உவார்த்தமான அலதாரத்துக்கு மூலமாயுள்ள அநந்தஸயநத்வத்தையும், அடிஷ்டசிவ்ருத்திவிஸிஷ்டமான அலிமதஸாயகத்வத்தையும், ப்ரஸலவிரோதி ஹ்ருஜநத்வத்தையும், ஆந்தராதூகநிவர்த்தகத்வத்தையும், பாபம்நிவ்ருத்தமாய் ப்ராப்யதேசம் ஸித்திக்கிலும் உத்தேஸ்யமான ஆஸநந்தேஸாயாகத்தையும், திரதிஸயவ்யவஸாயஜநகத்வத்தையும் அது ஸந்தித்து, ஏவமவித ஸ்வஜாவனான அவன் நம்மை விரோதியைக்கழித்து அடிமைகொள்ளுக்கைக்காக ஆஸநமான திருவாறன்விளையிலே ஸந்திஹிதனான அவன் திருவடிகளிலே = அடிமைசெய்யக்கடவோமென்று மனோரயித்து, இப்படி நிவர்த்தயவிரோதிஸலநிருபண பூர்வகமாக அதினுடைய ஸாரண்யநிவர்த்தயத்வத்தை நிஷ்கர்ஷித்து நிமமிக்குறார்.

இ.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், அவன் தம்மைக்கொண்டு கனிபாடு வித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங்காணுமை தடுமாறினார்-கீழ்; இவர்க்கு நிருபித்தால் ப்ரத்யுபகாரமாகக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை; இவர்பக்கலிலேயொன்று

பெற்று அத்தாலே குறைகிரம்பவேண்டும்படி அபூர்ணனல்லவன்; ஆனாலும், உபகாரச்ம்ருதி இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே, “நாமும் அவனுக்கு ஒன்றைச் செய்தோமாய் அவனும் நம்பக்கலிலே ஒன்றைக்கொண்டானாகலாம்; ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்திலே அர்வயிப்போம்” என்று பார்த்தார். “தான் கொடுத்த காரணங்களைக் கொண்டு தன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப் பண்ண அத்நையே ப்ரத்யுபகாரமாக நினைப்பானொருத்தனவன்; ஸேஷஸூதன தனக்கடைத்த வ்ருத்தியைப்பண்ண ஸேஷிக்கு அதிபாபத்தை விளைத்தானாகவுங்கடவன்; ஆகையாலே, அவன்திருவடிகளிலே ஆத்மாந்தமாக அடிமைசெய்யுமித்தனை” என்று பார்த்தார். அவனும் அடிமைகொள்ளுகைக்கு — ஸ்ரீராமாயணம் கேட்கைக்குப் பேரோலக்கமாகவெழுந்தருளி இருந்தாற்போலே, திருவாறன் விளையிலே லோகமெல்லாம்வாழும்படி பிராட்டியோடே கூடப்பர்யங்கவித்யையிற்சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே தன்பரிதரத்தோடேகூடக் திருவாய்மொழியைக் கேட்டருளும்படி அணித்தாகவந்திருந்தான்; அங்கே சென்று கண்ணாலேகண்டு எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று துணிந்தவர், அங்கே சென்று அடிமைசெய்யும்படியை மனோரபிக்கிறார். ஸம்ஸாரஸம்ஸாரம் என்று ஒரு ஸேஷஸூதிபோலத்திலேபோய் அடிமைசெய்யுமளவும் ஆறியிருக்கவல்லவரல்லாமையாலும், அவன் தான் இங்கேகிட்டவிருக்கொருசேஷஸூதிபோலத்தேபோய் அடிமைசெய்ய இச்சையிலல்லாமையாலும் திருவாறன்விளையிலேபுக்குத் திருவாய்மொழிபாடியது விக்கும்படியை அதுஸந்திக்கு இனியராகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்திற் காட்டில் இதுக்குவாசி - கவிபாடின ஸ்ரீவால்மீகிமவானையொழிபகுசாலவர்கள் கேட்பிக்கையன்றியே பாடினவர்தாமே கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டவன் தனியேயிருந்து கேட்கையன்றியே பிராட்டியும்தானுங்கூடக் கேட்கையும்.

எடு.—ஸர்வேஸ்வரன் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாலைத்துக் கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரந் தேடிக் காணமை தமோறினார் - கீழில்திருவாய்மொழியிலே; இவர்தாம் தம்முடைய ப்ரமத்தாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தமோறினாரத்தனைபோக்கி இவர்தமக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை; அவன் ஒன்றுகொண்டு குறைதீரவேண்டும் ஸாபேஷனல்லன்; இவர் தம்முடைய உபகாரச்ம்ருதி இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே செய்ததொன்றிறே; ஆனாலும், ஆறியிருக்க மாட்டாரே. இனி, நாமும் அவனுக்கு ஒன்று கொடுத்தோமாய், அவனும் நம்பக்கல் ஒன்று பெற்றானாகச் செய்யலாவதொன்றுண்டு. அவன், தனக்குவகுத்தகைங்கர்யத்தைப்பண்ணவே, அதுதன்னைத் தனக்கு ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணிற்றாக நினைத்திருக்கும் ஸ்வலாவனையிருந்தான்; ஆனபின்பு, நம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான ஆத்மாந்தாஸ்யத்திலே

இன்பம்பயக்க ப்ரவேஸே,—வ்ருத்தவர்த்திய்யமான ஸங்கதிக்காக வ்ருத்தாநுவாதம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. ஆனால் வெறுமனையிருக்க வொண்ணாதோவென்ன; உபகாரச்ம்ருதியாலே வெறுமனையிருக்கமாட்டாமல் தமோறினாரென்கிறார் - இவர்தாம் தம்முடைய இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. இவருடைய ஆகிச்சுந்தாலும் அவனுடைய பூர்த்தியாலும் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ண விரகில்லையாகில் வெறுமனையிருக்கிறதாக்கென்? என்ன - ஆனாலும் இத்யாதி. ஆனால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணும் விரகுஎது? கின்ன; ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார்-இனி, நாமும் இத்யாதி. அதாவது எதென்ன - அவன், தனக்கு இத்யாதி. அவன் என்றதற்கு, நினைத்திருக்கும் ஸ்வலாவனையிருந்தான் என்றத்தோடே அர்வயம், வகுத்தகைங்கர்யம் - ப்ராப்தமான கைங்கர்யம், ஆனபின்பு-அவன்ஸ்வலாவம் இதுவானபின்பு என்றபடி. ஆத்மாந்தாஸ்யம் - யாவதாத்மலாவியான கைங்கர்

அதிகரிப்போமென்று பார்த்தார். இனித்தான், வேதவாக்யங்களும் “**வெஸ்தாஸுவிவெணாஸி நிஷ்டயதே**” (ஸ்வேருபேணாபிநிஷ்பத்யதே) என்று - ஸ்வரூபப்ராப்தியளவுஞ்சொல்லவே, அதுக்கு அவ்வருகில் கைங்கர்யமானது அவ்வாதஸ்வேதம்போலே தன்னடையே வருமென்று ப்ரஹ்மப்ராப்தியளவும் சொல்லிவிடும். ஆழ்வார்கள் “**வழுலிலாவழிமைசெய்யவேண்டுநாம்**” என்று அதுதன்னையே சொல்லாநிற்பார்கள், ப்ராப்திமலமான கைங்கர்யத்தில் ருசியாலே. “**ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம், ஸர்வேஸ்வரன் உத்தேஸ்யன்**” என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்து, ஹகவத்ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணினவர்கள், “**வெஸ்தாஸுவிவெணாஸி நிஷ்டயதே**” (பேஷஜம்பகவத்ப்ராப்தி) என்று ஹகவத்ப்ராப்தியளவிலே நின்றார்கள்; அவர்களிற்காட்டில் “**மயர்வறமதிநலமருளினன்**” என்று ஹகவத்ப்ரஸாதலப்பமான ஜ்ஞாநத்தையுடையாரான இவர்களுக்கு வாசி இதுவாயிற்று. இனி, அடிமைசெய்யுமிடந்தன்னில் “**ஸ்ரீரஸம்பந்தமற்று பரமபதப்ராப்திபண்ணினால் பின்புசெய்கிறோம்**” என்று அவ்வளவும் ஆறியிருக்கும்படியன்றே, உபகாரஸ்ம்ருதி இவரை நலிகிறபடி. ஆகையாலே, “**புநீவால்மீகில மவான்பாடின ஸ்ரீராமாயணம்கேட்கைக்குத் திருவயோத்யையிலே திருத்தம்பிமாரும் தாமுங்கூடப் பெருமாள் பேரோலக்கமிருந்தாற்போலே, ஸர்வேஸ்வரனும், நாம் பாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக்காகத் திருவாறன் விளையிலே பர்யங்கலித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவந்நாழ்வான்மேலே நாய்ச்சி மாரோடேகூடி நித்யபரிஜநத்தோடேகூட எழுந்தருளியிருந்தான். அங்கேபோய்த் திருவாய்மொழிகேட்பித்து அடிமைசெய்வோம்**” என்று மனோரதிக்கிருராய், அம்மனோரதந்தன்னிலும், -- ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யனானால் அர்ச்சிராதி மதியோடு தேஸாலிஸேஷத்தோடு வாசியற ப்ராப்யாந்தர்க்கதமிறே. அதாவது - முன்பு அப்ராப்தமாய் பின்பு உபாஸநத்துக்குமலமாய் வருவன யாவைசில, அவையெல்லாம் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக்கடவதிறே; அப்படியே, -- “**திருவாறன்விளையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலேபோய் அடிமைசெய்யக்கடவோம். அதுதானும்வேண்டா, அத்தேஸப்ராப்திதானே யமையும்; அதுதானும்வேண்டா, இங்கேயிருந்தே அங்கேறப்போவதாக மனோரதிக்கிற**

யம் ஸ்ருதியிலே “**ஹகவத்ப்ராப்தியே புருஷார்த்தம்**” என்னிற்க, கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்பாணென்? என்ன - இனித்தான் இத்யாதி. வேதம்போலே ஆழ்வார்களும் ப்ராப்திமாத்ரத்தைச்சொல்லிவிடவொண்ணாதோ? என்ன - ஆழ்வார்கள் இத்யாதி. அதுதன்னையே - கைங்கர்யத்தன்னையே. அப்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுஎது? என்ன - ப்ராப்திமலமான இத்யாதி. ஆனால் வேததாத்பர்யத்தை உபப்ரும்ஹணமுபேந வெளியிடுகிற ருஷிகள் சொல்லாமைக்கு ஹேதுஎது? என்ன, -- ஸ்வரூப யாதாத்யஜ்ஞாநமில்லாமையாலே யென்கிறார் - ஸம்ஸாரம் இத்யாதி. இவர்களுக்கு வாசியே தென்ன - அவர்களில் இத்யாதி. இதுவாயிற்று - கைங்கர்யத்தில் ருசியுடையராகையாயிற்று என்றபடி. பரமபதத்திலே போனானன்றோ அடிமைசெய்யலாவது, “**இங்கேசெய்யவேணும்**” என்ற அபேக்ஷிக்கிறதுஎன்? என்ன - இனி அடிமை இத்யாதி. “**பாம்பணையப்பன்**” இத்யாதியைப்பற்ற - பர்யங்க இத்யாதி. “**எழில்மலர்மாதர்,**” “**தேவபிரான்**” என்றத்தைப்பற்ற - நாய்ச்சிமாரோடே இத்யாதி விஸேஷணத்தவயம். அடிமை - வாசிகமான அடிமை. ஆனால் அவனையொழிய அவனிருந்ததேசம் போகிறவழி எல்லாவற்றையும் மனோரதிக்கிறதென்? என்ன - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. அது எங்கனையென்ன - அதாவது இத்யாதி. உபாஸநத்துக்கு - உபாயத்துக்கு என்றபடி. மலம் என்றது - அவாந்தரமலம் என்றபடி. “**நக்குநினைக்கப்பெற**” என்றத்தைப்பற்ற - இங்கேயிருந்தே

1 அவ்வாதஸ்வேதம் - நெல்முதலியவற்றைக்குத்தினால் உடம்பில்தோன்றும் வியர்வை.

அம்மனோரூந்தானேயமையும். இனி, நாம் அத்தேஸத்தை “ப்ராப்யமென்று புத்தி பண்ணிப்போருகிறவோபாதி அவனும் நாம் இருந்ததேஸத்தைக்குறித்து வரக்கடவன்: அவ்வளவிலும் நாம் அவனை அநுவர்த்தித்துவிட்டு நாம் அத்தேஸத்திலேபோய்ப் புகக் கடவோம்; அத்தேஸமே நமக்கு ப்ராப்யம்; அங்கேபோய்ப்புகவே நம்முடைய கைங் கர்யவிரோதிகளடையப் போம். இனி, நான் வேறென்றிலே இச்சைபண்ணிலும், என் னெஞ்சானது அத்தேஸத்துக்கொழிய, வேறெருதேஸத்துக்கு ஆளாகமாட்டாது; “ஹாவோ மாத்யுதயஜிதி” (பாவோநாந்யத்ரகச்சதி) என்கிறபடியே.” ஆக, திருவாறன்விளை யிலே புக்கு அடிமைசெய்யக்கடவ படிக்கை மனோரூதித்து இனியராகிறார். ஸ்ரீராமாய ணத்திற்காட்டில் இதுக்குவாசி பாடினாரே கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டாரே கேட்கையு மாயிற்று. “வீதாயாஸூரிதம்மஹத்” (ஸீதாயாஸூரிதம்மஹத்) என்னுந்நிற்கச் செய்தே, கவிபாட்டுண்டவனையொழியத் தனியேயிருந்திறே கேட்டது. பாடினான் ஸ்ரீவால் மீகிபகவான், கேட்பித்தாரும் குலவர்களிறே.

முதற் பாட்டு.

இன்பம்பயக்க எழில்மலர்மாதநந்தானும் இவ்வேழுலகை
இன்பம்பயக்க இனிதுடன்வீற்றிருந்து ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான்
அன்புற்றமர்ந்துறைகின்ற அணிபொழில்சூழ்திருவாறன்விளை
அன்புற்றமர்ந்துவலஞ்செய்து கைதொழுநாள்களும் மாதங்கோலோ?

ஆ.—பாஸ்பாஸாஹித்யத்தாலே தங்களுக்கு இன்பமுண்டாம்படியாகவும், அயர்வறுமமார்களுக்கு இனிதாம்படியாகவும், பிராட்டியோடேகூடத் திருமாமணி மண்டபத்திலே வீற்றிருந்தருளி, இவ்வேழுலகை இன்பம்பயக்க ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான் அன்புற்றமர்ந்துஉறைகின்ற அணிபொழில்சூழ்திருவாறன்விளை அன்புற்றமர்ந்து வலஞ்செய்து கைதொழுநாள்களும் ஆகவற்றேயோ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலேபுக்கு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்க் கொண்டு அடிமைசெய்யும் காலமாகவற்றே என்று மனோரூதிக்கிறார் [இன்பமென்று தொடங்கி] - எதிலேயுடைய பெரியபிராட்டியாரோடேகூட வீற்றிருந்தருளுகையாலே தனக்கு நிரதிஸ்யாநந்தம் பிறக்கும்படியாகவும் அவளோடேகூட வீற்றிருந்தருளுகை

இத்யாதி. “ஆபெறவைமிசைக்கண்டுக்கைதொழுதன்றி” என்றத்தைப்பற்ற - இனி நாம் அத்தேஸத்தை இத்யாதி. “ஒன்றிவலம்செய்யவொன்றுமோதிவினை” என்றத்தைப்பற்ற - அங்கேபோய்ப்புகவே இத்யாதி. “கூடுங்கொலென்னுமென்சிந்தனை” என்றத்தைப்பற்ற - நான்வேறென்றிலே இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - லாவ இத்யாதி. நிறுமநம் - ஆக இத்யாதி. இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - ஸ்ரீராமாயணத்தில் இத்யாதி. அங்கு இவ்விரண்டு மில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்தாயா இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “காவ்யோராயணங்குஷ்ணம் வீதாயாஸூரிதம்மஹத்” உதி வாக்யகாணெ. (ச - ஏ). “நிரலூகிஸ்யா லூகாஹ்வயவாஹவெகலகூணாஹ்வஜ்ஜம்மவசுபூஷிதரகாணாத்ருணிக்ரீதா” உதி ஷுஷுஹெஸ.

யாலே இவ்வுலோகத்துக்கு நிரதிஸ்யாநந்தம் பிறக்குப்படியாகவும் இவ்வுலோகங்களுக்கு ஸுவம் பிறக்கையாலே தனக்கு இனிமைபிறக்கும்படியாகவும் இவ்வுலோகங்களை ஆளா நிற்பதுஞ்செய்து இங்ஙனையிருக்கிற மஹாஸம்பத்தைக்காட்டினங்களைத்திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகன் [அன்புற்றமர்ந்தென்று தொடங்கி]-ஸ்நேஹித்து அநந்யப்ரயோஜனஞய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகவர்த்திக்கிற அழகிய பொழில் சூழ்ந்த நிர வாறன்விளையை நாமும் அப்படியே அநந்யப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு ஸ்நேஹித்து பரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரடிஷிணம்பண்ணி அடிமைசெய்யும் நாள்களும் ஆகவற்றே !

ப.—முதற்பாட்டில், ஸேஷியானவன் லக்ஷ்மியோடே பரிபூர்ணனாய் எழுந் தருளியிருக்கிற திருவாறன்விளையை அநுஹித்து அடிமைசெய்யுங்காலமும் ஆமோ ? என்கிறார்.

எழில் - ஸௌந்தர்யா திகுணோபேதையாய், மலர்மாதரும் - பத்மவாஸிநீத் வத்தாலேவந்த லோக்யதையையுடைய லக்ஷ்மியும், தானும் - (அவர்கள்தான் விருப்பி மேல்விழும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய) தானும், இன்பம் - (பாஸ்பர) ஆனந்த வ்ருத்தி, பயக்க - உண்டாம்படியாக, இனிதுடன் - லோகஸாஸ்யுத்தோடே கூட, பிற் றிருந்து - (ஸ்வஸேஷித்வவ்யாவ்ருத்தி தோன்றும்படி) இருந்து, இவ்வேழுலகை - (வ்யக்தஅவ்யக்த கால ஸூத்தஸத்வாத்மக சதுர்விய அசேதநவர்க்கமும், ஸப்தமுக்த நித்ய ரூபமான த்ரிவியுசேதநவர்க்கமுமாகிற) ஏழுவகைப்பட்ட இந்த லோகங்களை, இன்பம் பயக்க - ஆனந்தகந்தனிதமாம்படி, ஆள்கின்ற - அடிமைகொள்ளாநிற்குமவனாய், எங்கள் பிரான் - அப்படி யெங்கனையும் வாசிககைங்கர்யங்கொண்ட மஹோபகாரகனைவன், அன்புற்று - (அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஏகாந்தஸ்த்தலம் என்று) விருப்பி, அமர்ந்து - (அல்லாத பாவ்யூஹாதி ஸதலத்திற்காட்டில்) பொருத்தமடையனாய், உறைகின்ற - (நிரந்தர) வாஸம்பண்ணுகிற அணி - ஓர்ஸரீயமான, பொழில் - பொழில், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையை அன்புற்று - (அடிமைசெய்யுகைக்கு ஆஸந்நஸ்த்தலமென்று) ஸ்நேஹித்து, அமர்ந்து - (ப்ரயோஜனாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலப்போகத் தேடாதே) பொருந்தி, வலஞ்செய்து - (ஸ்வரூபாநுரூபமான) அநுகூல வ்ருத்தியைப்பண்ணி, (ஹ்ருஷ்டராய்), கைதொழும் - * ஸப்தாஞ்சலிபுடராய் நாம் அநுஹிக்கும், நாள்களும் - நாள்கள், ஆகுங்கொல் - உண்டாமோ ?

இ—முதற்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே புக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்காலமாகவற்றே! என்று மகோரஸிக்கிறார். [இன்பம்பயக்க] - நிரதி ஸ்யாநந்தம் பிறக்கும்படியாக, நித்ய ஸேஷியானஸம்ஸாரியானவன், ஆனந்தமயனான தன் னோட்டைச்சேர்த்தியாலே ஆனந்திக்குமாபோலையாபிற்று, பிராட்டியோட்டைச் சேர்த் தியாலே தான் ஆனந்திக்கிறாடி. “அல்லிமலர்மகன்போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்” என்னக்கடவதிறே; “நாஸிஸுஸ்வீதயாலாயபூ” [எழில்மலர் மாதருந்தானும்] - “நாவவொஹபூகிவெவெஹி” என்றிறே இவளுக்கு ஏற்றம்; “யஸுஸாஜநகாத ஜா” என்றிறே தனக்கு ஏற்றம். எழிலையுடைய பெரிய பிராட்டியார். [இவ்வேழுலகை இன்பம்பயக்க] - இருவருங்கூடான சேர்த்தியாலே ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆனந்தமுண் டாம்படி. இருவர்க்கும் அந்யோந்யம்பிறந்த வானந்தமிதே, லோகத்தில் ஆனந்தத்துக்கு அடி. “நாஸிஸுஸ்வீதயாலாயபூ நாஜ்யம் வுநாவாவ்வாநு பூஹுஷ்டிஹிதொவொக”

என்கிறபடியே, மாதா பிதர்கள் சேரவிருந்தால் ப்ராஜைகளுக்கு மிகவும் ஏற்றமுண்டா
மிதே. [இனிதுடன் வீற்றிருந்து ஆள்கின்ற] - இந்தலோகங்களுக்குஸுவம் பிறக்கையாலே
தலக்கு இனிமை பிறக்கும்படியாகவும், இவற்றை யானைகளுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் இரு
வருங்கூடவென்று வேறுபாடு தோற்றவிருந்து இவற்றை ரக்ஷியாநிற்கிற. [எங்கள்பிரான்] -
என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுகிறதுக்கொண்ட மஹோபகாரகன். * கேசவன்
நமார்க்குப் பின்பு இவர் தனியரல்லரிதே. [அன்புற்று] - திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு
நல்ல விடமென்று ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்து] - வேறொரு ப்ரயோஜனத்தைக்
கணிசியாதே தேஸவாஸந்தானே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டு. [உறைகின்ற] - அவதாரம்
போலன்றிக்கே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [அணிபொழிக்குழ்திருவாறன்விளை] - உர்ஸ
நீயமானபொழிக்குழந்த தேஸத்தை. [அன்புற்று] - "தெநதெதநதவதாஹதாஃ" என்கிற
படியே அவன் விருப்பின் சீசத்தையே விரும்புமத்தனையிதே; அவன் திருவாய்மொழி
கேட்கைக்கு நல்லவிடமென்று ஸ்நேஹித்தாற்போலே, நாமும் திருவாய்மொழி கேட்
கைக்கு நல்லவிடமென்று ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி. [அமர்ந்து] - நாமும் அநற்பப்ரயோஜன
ராய். [வலஞ்செய்து] - அது கூலவ்ருத்திகளைப்பண்ணி. [கைதொழுநாள்களு மாகுங்
கொலோ] - மனோரயத்துக்குக் காலமானதுவே ஹோத்துக்கும் காலமாகவற்றே?
"சுவீடாநீஸகாலஸ்யாஸி?"

நடு. — முதற்பாட்டு. திருவாறன்விளையேபுக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு
அடிமைசெய்யுங் காலமாகவற்றே? என்று மனோரதிக்கிறார்.

[இன்பம்பயக்க] - "சூநதமய:" (ஆந்தமய:) என்கிற வஸ்துவக்கும், நித்ய
துக்கியான ஸம்ஸாரிசேதநனுக்குத் தன்னோட்டைச்சேர்த்தியாலே ஆந்தமுண்டாமாபோலே
யாயிற்று, பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தியாலே அவன்தனக்கும் ஆந்தமுண்டாம்படியும்;
"அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்" என்று பிராட்டியோட்டைச்
சேர்த்தியாலே பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. "நாநி:" (நாம:) - புநீபரஸுபராமாழ்வானைச்சேருக்கு
வாட்டிப் படைவீட்டிலே வந்துபுகுந்து சக்ரவர்த்தியையும் மஹர்ஷிகளையும் அடிவர்த்தித்து,
தர்மோத்தரமாகநடத்திப்போந்தவர். "தா" (து) - பித்ருஸுபஸ்குஷணாதிகளைப்பண்ணிப்பின்பு
பிராட்டியோட்டை ரஸதானையிலே இழிந்தபின்பு, "இதுக்கு முன்பெல்லாம் வாத்ஸ்யாயநம்
குற்றிக் காமதந்தரமே நடத்திப்போந்தாரித்தனையோ!" என்னும்படி வேறுபட்டார். முன்பு
போருகிறநாளில் "இவர் இதுக்குமுன்பு காமரஸம் புதியதுஉண்டறியாரோ?" என்னும்படி

மு. — இன்பம் இத்யாதி. "அணிபொழிக்குழ்திருவாறன்விளை" என்றதொடங்கி
"ஆகுங்கொல்" என்று வரும் கடாஷித்தவதாரிகை - திருவாறன்விளையே இத்யாதி.

புழைமலர்மாதருந்தானும் - இன்பம்பயக்க" என்ற கூட்டி, "எழில்மலர்மாதர்" என்று
வ்யோக்யகையாலே - ஈஸ்வரனுடைய ஆந்தத்துக்கு ஹேது இவன்சேர்த்தியென்கிறார் - சூநதமய:
இத்யாதி. ஆந்தமய: என்கிறவஸ்துவான அவன்தனக்கும் - பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே
ஆந்தமுண்டாம்படியும் என்று அந்நயிப்பது. பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆந்தமுண்டா
மோ? என்ன - அல்லிமலர்மகள் இத்யாதி. இருவருமான சேர்த்தியிலே ஆந்தமுண்டாமென்னு
மதுக்கு ப்ரமாணம் - நாநி இத்யாதி "நாநிஸுபவீகயாலாயபுலிஜகாராவைஹ-ஹு
தாநி" உத்யாதி வ்யாக்யாணை, (எஎ - உடு) "நாம" என்றதுக்கு அர்த்தம் - பரகராமாழ்
வான் இத்யாதி. சேருக்தவாட்டி - கர்வத்தைப்போக்கி, வாத்ஸ்யாயநம் - காமரஸந்தரம், விவரணம் -

தருளிச்செய்வார். ஒக்கினபடி - ஆக்கினபடி. பாதத்தாராக்கினபடி இய்யர்த்தே. வசாமெடுத்ததுக்குப் பர
யோஜகம்-இப்படி இருவருமான இய்யாதி. "ராவவொஹுதி" என்னையாலே, "எழில்மலர்மாதர்"
என்ற - பிராட்டிவைவலகூண்டமும், "பலுலு தாஹவொஹுதி" "பலுலு தாஹவொஹுதி"
என்ற யஸ்ய என்கிறது * சேஷேஷவந்தியாகையாலும், "ஹுதி" என்னையாலும், "தானும்"
என்ற - பெருமான்வைவலகூண்டமும் சொல்லுகிறது என்றபடி. இந்தலே என்றது - பிராட்டியை,
அந்தலே என்றது - பெருமானை. "தாஹுலு தாஹவொஹுதி தாஹுலு தாஹவொஹுதி"
ராவவொஹுதிவெஹுதி கண்டெயலெஹுதி கண்டெயலெஹுதி. "பலுலு தாஹவொஹுதி"
யஹுலு தாஹவொஹுதி. கண்டெயலெஹுதி கண்டெயலெஹுதி. "தாஹுலு தாஹவொஹுதி"
ஹுதி ராவணம்புதி ஸாஹவொஹுதி. (ஆரண்ய-கூ-க) "கேசுரெய்வந்தெஹுதி"
பலுலு தாஹவொஹுதி" ஹுதி ராவணம்புதி காரீயு. இருவருடைய ஆரண்யம் சொன்னவன்
தாம், லோகத்தாருடைய ஆரண்யம் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ராவலு தாஹுதி. ஹுதி வெ,
"தாஹுலு தாஹவொஹுதி தாஹுலு தாஹவொஹுதி" ஹுதி ஸாஹு. பூர்வோத்தரான மூவருடைய ஆரண்யத்தை
யும் நினைத்துக்கொண்டு, "இனிதுடன் வீற்றிருந்து" என்றதுக்கு ஹாவம்-ஆக இருவருமான இய்யாதி.
'அன்புற்றமர்ந்துகொண்டு' என்றதுக்கு அவதாரிகையாதல், அந்தைக்கடாக்ஷித்து ஹாவமாதல் - நன்
ஸந்தியாலே இய்யாதி. "எங்கன்" என்ற பெறுவசத்துக்கு ஹாவம் - கேசவன் இய்யாதி.
'பிரான்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - என்னை இவ்வீந்து இய்யாதி. கணிகியாதே - அபேகியாதே.

இரண்டாம் பாட்டு.

ஆகுங்கொல்? ஐயமொன்றின்றி அகலிடம் முற்றவும் ஈரடியே
யாகும்பரிசுநிமிர்ந்த திருக்கறளப்பன் அமர்ந்துறையும்
மாகந்திகழ்கோடி மாடங்கள் நீடு மதிள் திருவாறன்விளை
மாகந்தநீர்கொண்டு தூவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலோ?

ஆ.—(ஆகுங்கொல்.)—ஒரு ஸந்தேஹமின்றிக்கே அகலிடம் முற்றவும் ஈரடியே
யாகும்படி அளந்தருளின ஸ்ரீவாமநனெழுந்தருளியிருக்கிற, திருவாய்மொழி பாடுவிக்கை
யாகிற மஹோத்ஸவத்துக்காகக் கொடிகட்டி அலங்கருதமான திருவாறன்விளையை,
சந்தநகர்ப்பூராத்ரீ ஸுமந்ய த்ரவ்யவாஸிதமாய் ஹிமசீதளமான நீர்கொண்டு தூவி வலம்
செய்து கைதொழக்கூடுமேயோ? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே நிரதிராய ஸ்ரீமான
நீரைக்கொண்டு திருநீர்விட்டுப் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணிக் கையாலே தொழவும் கூடவற்றே!
என்கிறார்.

[அகலிடம் முற்றவும்] - ஐ-ஓமியெல்லாம்: ஸர்வலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்
[மாகம்] - ஆகாஸம்.

ப.—அநந்தரம், அநந்தரார்ஹத்வ ஆபாசமானத்ரிவிக்ரமாபலாதத்தையுடைய
வன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்விளையை, ஸுமந்யமான ஜலங்களாலே திருநீர்விட்டுப் ப்ரதக்ஷி
ணாத்யதுவ்ருத்திகள் பண்ணக்கூடுமோ? என்கிறார்.

ஒன்று - ஒரு, ஐயம்இன்றி - ஸந்தேஹம் அற, ஆகுங்கொல் - உண்டாமோ?
(எதுஎன்னில்), அகல் - விஸ்தீர்ணமான, இடம் - லோகங்களை, முற்றவும் - எல்லாம்,
ஈரடியே ஆகும்பரிசு - இரண்டடியே யாம்படி, நிமிர்ந்த - வளர்ந்தருளின, திருக்குறள் -
ஸ்ரீவாமநான, அப்பன் - மஹோபகாரகன், அமர்ந்து - (அவதாரஸ்த்தலமான தேவ
லோகத்திலுங் காட்டில்) அமர்ந்து, உறையும் - உறையக்கடவதாய், மா - பெரிய, கம் -
ஆகாசத்திலே, திகழ் - விளங்காநிற்கிற, கொடி - கொடிகளையுடைய, மாடங்கள் - மாடங்
களையும், நீடு - நெடிய, மதிள் - மதிள்களையுமுடைத்தான, திருவாறன்விளை - திருவா
றன்விளையை, மா - விலக்ஷணமான, கந்தம் - உற்பத்தையுடைத்தான, நீர் - நீரை,
கொண்டு - கொண்டு, தூவி - தூவி, வலம்செய்து - ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணி, கைதொழ -
அஞ்சலிபண்ண, கூடுங்கொலோ - கூடுமோ? “ஆகுங்கொல்” என்கிற நினைவை-மேலே
உபபாதித்தபடியா யிருக்கிறது. ஐயமொன்றின்றி என்று - மேலேகூட்டவுமாம்; இது
ஸக்யமோவென்கிற ஐயமின்றி அளந்தானென்னவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே விலக்ஷண ஸ்ரீயுக்தமான
திருநீர்விட்டுப் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கையாலே தொழவும் கூடவற்றே? என்கிறார்.

[ஆகுங்கொலையொன்றின்றி] - இது முடியுமோவென்னும் ஸந்தேஹமின்
றியே யென்னுதல், ஐ-ஓமிப்பாப்பை முடியவளக்க முடியுமோவென்னுதல், தன்மொள
மய்யமிதே ஸந்தேஹாஸ்பதம். [அகலிடம் முற்றவும்] - பஞ்சாஸத்தீகோடி விஸ்தீர்ணையான
ஐ-ஓமியுடைய, [ஈரடியித்யாத்ரி] - மூவடியையிரந்து இரண்டடியாலே அளந்தான், ஓரடி
குச்சிதையிட்டு வைக்கைக்காக, அகலிடமென்று - ஸகலலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.
[திருக்குறளப்பன்] - ஸ்ரீவாமநான மஹோபகாரகன். [அமர்ந்துறையும்] - திருப்பாற்

கடலிலும் ஸ்வரமுத்திலும்போலன்றியே அவன்விரும்பி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [மாகந்திகழ்இத்யாதி] - கொடியை யுடைத்தான மாடங்களையும், ஒங்கினமதினையு முடைத்தான திருவாறன்வினையை. [மாகம்] - ஆகாசாவகாசத்தையுடைய மறைபாநின்றதாயிற்று, மாடங்களில் கொடிகள். அவன் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசாவகாசத்தளவும் கணிசிக்கிறதாயிற்றுக் கொடிகள். [மாகந்தநீர்] - மஹத்தான மந்யத்தையுடைத்தான நீர். “வலிஹஹௌவஸுயாஃ கபுசுஹாஃவலிசுரீதேநவாரிணா” என்று. ஸ்ரீநந்திக்காமம் தொடங்கி ஸ்ரீ ஹாஹாபுரமத்தளவும் ஸ்ரீஹாதாழ்வான் பனிநீரை விடுவித்தானிறே; அப்படியே நாமும் அங்கேபுக்கு அங்குலவ்ருத்திகளைப் பண்ணக்கூடவற்றே?

சுடு:—இரண்டாம்பாட்டு. திறவாறன்வினையிலே மிக்கபரிமளத்தையுடைத்தான நீரைக்கொண்டு திருநீர்விட்டுப் பாதக்ஷணம்பண்ணிக் கையாலேதொழவுங்கூடவற்றே? என்கிறார்.

[ஆகுங்கொலையமொன்றின்றி] - இது அநுபாஷணமாகாநிற்கச்செய்தே, ஆதராதியஸஸூசகமாயிருக்கிறது. ஒருஸம்ஸயமின்றிக்கே நமக்கு இதுகூடவற்றே? அன்றிக்கே, ஆகுங்கொல் என்கிற ஐயமுங்கூட இன்றிக்கே ஈரடியேயாகும்பரிசு நிமிர்ந்தானென்னவுமாம். எல்லாம்செய்தாலும் “நமக்கு இது கூடுமோ? கூடாதோ?” என்றுஇருந்தானாயிற்று மௌக்த்யத்தாலே. [அசலிடம்முற்றவம்]-பரப்பையுடைத்தான பூமியையும்ஹாவர்லோகாதிகளுமெல்லாம் இரண்டடியாகும்பரிசு நிமிர்ந்த. இரண்டடியாலே ஹம்மயந்தரிக்காதிகளை அளந்தானாயிற்று, ஓடிக்கு இவனைச் சிறைபிட்டுவைக்க நினைத்து. [திருக்குறளப்பன்] - ஸ்ரீவாமநாண மஹோபகாரகன். [அமர்ந்துறையும்] - இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்துத் திருப்பாற்கடலிலேபோய்ச் சாய்கையன்றிக்கே, அவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. [மாகந்திகழ் இத்யாதி] - அவன் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசப்பரப்படங்கலும் வ்யாபியாநின்றள்ள கொடிகளையுடைத்தான மாடங்களையும், ஒங்கியிருந்துள்ள மதிட்களையுமுடைத்தான திருவாறன்வினையை. [மாகந்தநீர் இத்யாதி] - “வலிஹஹௌவஸுயாஃ கபுசுஹாஃவலிசுரீதேநவாரிணா” (ஸிஞ்சந்து வஸுதாமிக்குத்ஸ்நாம்ஹிமஸீதேநவாரிணா) என்று ஸ்ரீநந்திக்காமந்தோடங்கி ஸ்ரீஹரத்வாஜ ஹவாநாஸ்ரமத்தளவும்வர, பனிநீராலேவிவேகத்தான் ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான் என்றதிறே; அப்படியே, மாகந்தநீர்கொண்டு தூவி, அங்குலவ்ருத்திகளைப்பண்ணிக் கைதொழக் கூடவற்றேயோ?

இரண்டாம்பாட்டு.—ஆகுங்கொல் இத்யாதி. “திருவாறன்வினே மாகந்தநீர்கொண்டு” இத்யாதி மேலெல்லாம் கடாஷித்து அவதாரிகை - திருவாறன்வினையிலே இத்யாதி.

திரியவும் “ஆகுங்கொல்” என்கிறதென்? என்ன - இது அநுபாஷணம் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஒருஸம்ஸயம் இத்யாதி. “ஐயமொன்றின்றி - ஆகுங்கொல்” என்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. ஸர்வஸத்திக்கு ஸம்ஸயப்ராஸத்தியேதென்ன - எல்லாம்செய்தாலும் இத்யாதி. முற்றவும் - ஹாவர்லோகாதிகளையும். ஆதும்பரிசு - ஆம்பரகாரம். மூன்றுஅடியை இரந்த இரண்டடியாலே அளப்பானென்? என்ன-இரண்டடியாலே இத்யாதி. மாகம் = மஹாகம்; விஸ்ருதமான ஆகாசமென்றபடி. “கபுசுஹா” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸ்ரீநந்திக்காமம் இத்யாதி. “வலிஹஹௌவஸுயாஃ கபுசுஹாஃவலிசுரீதேநவாரிணா” ததொஹ்யவகிரகூடுத்ய ஹாடுஜஃ வுஹெஷுஸுலவபுஸா” உதி ராஜாமகிநவெஷாயாஃ வாரிஜநஹுதாநு பூகிஸுதூஹா: (யுத்-௧௩௦-௧௭)

மூன்றாம் பாட்டு.

கூடுங்கொல் ? வைகலும்கோவிந்தனைமதுகுதனைக்கோளரியை
ஆபேறவைமிசைக்கண்டு கைதொழுதவ்றியவனுறையும்
பாடும்பெரும்புகழ்நான்மறைவேள்வியைந்து ஆறங்கம்பன்னினர்வாழ்
நீடுபொழில் திருவாறன்விளைதொழ வாய்க்குங்கொல்? நிச்சலுமே.

ஆ.—(கூடுங்கொல்) - ஸௌரீஸ்யவாத்ஸஸ்யாதி கஸ்யாணகுண விஸிஷ்ட
ண எம்பெருமான் பெரிய திருவடிமேலே எழுந்தருளியிருக்கும்படியைக் கண்டு கை
தொழுகையன்றியே, அவனுக்குங்கூட ப்ராப்யமாய், ஸாங்க ஸகலவேதவி தக்ரோஸ
ராய், ததர்த்த பரமபுருஷாராதநரூப பஞ்சமஹாயஜ்ஞாத்யறுஷ்டாஸரீலரா யிருந்த
திவ்யஜநங்கள் வாழ்கிற திருவாறன்விளையை நிச்சலும் தொழக்கூடுமேயோ? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையில்எம்பெருமான் பெரிய திருவடி
வடிமேலே ஏறியருளி இங்கே எழுந்தருளக் கண்டாலும் அவனைத் தவிர்த்து, நாள்
தோறும் திருவாறன்விளையைத் தொழக்கூடவற்றே! என்கிறார்.

[கோவிந்தனை மதுகுதனைக்கோளரியை] - ஆபுநிதஸுல லுனய் ஆபுநிதவிரோயி
நிரஸநஸ்வ லாவனய் ப்ரதிஃஸுலர்க்கு முகங்கொள்ளமுடியாதே யிருந்துள்ள எம்பெரு
மானை. [பாடும்பெரும்புகழ் நான்மறை வேள்வியைந்து ஆறங்கம்பன்னினர்] - அவனு
டைய பெரும்புகழைப் பாடாநின்றதுள்ள ஷடங்கஸஹிதமான நாலுவேதத்தையும் பஞ்ச
மஹாயஜ்ஞத்தையும் பயின்றவர்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஆபுநிதரகூணுர்த்தமான ஆகாரத்தையுடைய கருடவாஹ
னை அறுவவித்து, அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தை நித்யமாகத்தொழ வாய்க்கவற்றோ?
என்கிறார்.

வைகலும் - என்றும், கூடுங்கொல் - இப்படிக்கூடவற்றோ? கோவிந்தனை -
ஹோரகூணத்துக்கு முடிசூடினவனாய், மதுகுதனை - (ரக்த்யவிரோதியான) மதுவுக்கு
நிராஸகனாய், கோளரியை - அத்புஜ்ஜ்வல தேஜோரூப ஸிம்ஹம்போலே விரோதிகளுக்கு
அநஹிஹவநீயனுனவனை, ஆடு - ஷர்ஸரீயகதியான, பறவை மிசை - பெரிய திருவடி
மேலே, கண்டு - கண்டு, கைதொழுது - அஞ்சலிபண்ணி, (அறுபவித்து), அன்றி - அவ்
வளவன்றியே, அவன் உறையும் - அவன் வர்த்திக்குமிடமாய், பாடும் - (உச்சரிதஸ்வர
மாம்படி) பாடப்படுகிற, பெரு - பெரிய, புகழ் - ஹவத்குணப்ரதையையுடைத்தான,
நான்மறை - (ருக்யஜுஸ்ஸர்மாதர்வண ஸ்வரூபமான) நாலுவேதங்களையும், ஐந்து
வேள்வி - (தேவபித்ருபூதமதுஷ்யப்ராஹ்மயஜ்ஞ ரூபமான) பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும்,
அங்கம் - (சிகைஷ நிருத்தம் வ்யாகரணம் சந்தோவிசிதி கல்பஸூத்ரம் ஜ்யோதிஸ்ஸாஸ்
த்ரமென்கிற) அங்கங்கள், ஆறு - ஆறையும், பன்னினர் - பாக்க நிரூபித்துப்போருகிற
வர்கள், வாழ் - (ஹவதஹவத்தோடே) வாழ்வதாய், நீடு - பெரிய, பொழில் - பொழி
லையுடைத்தான, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையை, தொழ - தொழ, நிச்சலும் -
நித்யமாக, வாய்க்குங்கொல் - வாய்க்கவற்றோ?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அவன் பெரிய திருவடியின்மேலேயேறி இங்கே
யெழுந்தருளக் கண்டாலும், அவனைத் தவிர்த்து அவ்ஹை நாஸ்தோறும் தொழக்கூட

வற்றே? என்கிறார். [கூடுங்கொல் வைகலும்] - காலமெல்லாம்இங்ஙனே அநுலவிக்கக் கூடவற்றே? [கோவிந்தனித்பாதி] - அங்குவர்த்திக்கிறவனைக் கண்டால் மூன்று ஸ்வாவம் ப்ராசாரியா நிற்கும். அதாவது - ஆபுதிதவ்யபனா யிருக்கையும், தத்விரோயிராஸஸரீலனாயிருக்கையும், அநாபுதிதர்க்கு அநலிலவநீயனா யிருக்கையும். [கோளரி] - 'ஜ்ஜுநுடூ' என்கிறபடியேநிர திராயதோஜோயுக்தனாயிருக்கை. [ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு] - மமவத் ஸ்பர்ஸத்தாலே களித்தாடா நிற்கிற பெரிதிருவடிமேலே கண்டு. திருவாறன் விளை உத்தேர்யமாகப் போகாநின்றால், அவன் திருநகரி யுத்தேர்யமாக வாராநிற்கும். [கைதொழுது] - அவனை இங்குக் கொள்ளக்கூடவதொரு காரியமில்லையேயாகிலும், அநு வர்த்திக்கவேண்டும் ப்ராப்தியுண்டிறே. [அன்றி] - அவனைவிட்டு. [அவனுறையும்] - அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவூரிலே சென்றநுலவிக்கக்கூடவன். [பாடும்பெரும்புகழ் நான்மறை] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பாடாநின்றாள் நானுலேவகங்கள். [வேள்வியைந்து] - பஞ்சமஹாயஜ்ஞம். [ஆறங்கம்] - ஷடங்கம். [பன்னினர்வாழ்] - இவற்றைப் பாரின்றவர்கள்; வேடிதாத்தர்யம் கைப்பட்டவர்கள். நித்யாநுலுவம் பண்ணுகிற தேசம். [நீடுபொழிலித்யாதி] - ஒக்கத்தையுடைய பொழில்சூழ்ந்த திருவாறன் விளையிலேபுகுக்கு, அங்குள்ள வைஷ்ணவர்களோடேகூடி யநுலவிக்கக் காலமெல்லா மிங்ஙனையாகவற்றே?

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலேம்பெருமான் பெரியதிருவடி மேலே ஏறி எழுந்தருளக்கண்டாலும், அவனைத்தவிர்த்து திருவாறன்விளையைத் தொழக் கூடவற்றே? என்கிறார்.

[கூடுங்கொல்வைகலும்] - இதுவும் அநுபாஷணமாய், நாள்தோறும் நமக்கு இது கூடவற்றேயோ? [கோவிந்தன் இத்யாதி] - அங்குநிற்கிறவனைக் கண்டால் மூன்று படி தோடைகொள்ளலாயிருக்கார். ஆபுதிதவாத்ஸல்யமம், ஆபுதிகவிரோதிராஸந ஸீலதையும், அநாபுதிதர்க்கு அநலிலவநீயன்னென்றிடமும்இவை [கோளரி] - 'ஜ்ஜுநுடூ' (ஜ்வலந்தம்) என்கிறபடியே [ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு] - வெற்றிப்புள்ளின்மேலேகண்டு. ஆடு - வெற்றி. அன்றிக்கே, ஸர்வேஸ்வரன்வாஹகம் என்கிற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, மதுபாநமத்தரைப்போலே களித்து ஆடாநின்றாள் பெரிய திருவடிதிருத்தோளிலே கண்டு என்றுமாம். நாம் திருவாறன்விளையை ப்ராப்யம் என்று போகிறலோ பாதி, அவனும் திருநகரியை "உத்தேர்யமாகம்" என்று வாராநிற்குமிறே. [கண்டு] - நடு வழியிலே கண்டால். [கைதொழுது] - காரியங்கொண்டிலோமேயாகிலும், கிட்டினால் கைதொழுகக்கு ப்ராப்தியுண்டிறே; ஆகையாலே, முறைதப்பாமல் அநுவர்த்தித்து.

மூன்றும்பாட்டு.—கூடுங்கொல் இத்யாதி. "ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு கைதொழுதன்றி யவனுறையும் - திருவாறன்விளைதொழ வாய்க்குங்கொல்நிச்சலம்" என்ற பதங்களைக்கடாக்கித்து அவ தாரிகை - திருவாறன்விளை இத்யாதி.

மூன்ற்திருநாமத்தைச் சொன்னதுக்கு லாவம் - அங்குநிற்கிறவனை இத்யாதி. தோடை கொள்ளுகை - தோன்றுகை. "கோளரி" தேஜஸ்ஸையுடைய வம்ஹமென்ற விவகித்தி, அதக்கு ப்ரமாணம் - ஜ்ஜுநுடூ இத்யாதி. பெரியதிருவடிமேலே காண்கைக்கு ப்ரஸத்தியேதென்ன - நாம் திருவாறன் இத்யாதி. அவனைவிட்டு அத்தேசத்தேறப்போகிற உமக்கு அவனைத் தொழவேண்டுமா னென்? என்ன - காரியம் இத்யாதி. இத்தால் - சரமபர்வநிஷ்ட்டர்க்கும் ஈஸ்வரன் உத்தேர்யமென்

[அன்றி] - அவனைவிட்டு. [அவனுறையும்] - அவன் இரத்தங்கும்ஊரிலேபோய்ப்புகக்கடவோம்; ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யனாகாநிற்கச்செய்தே, ஒருதேசவிசேஷத்திலே போய் அநுலவிப்பதாக ஒருநியதியுண்டிதே. [பாமேபெரும்புகழ் நான்மறை] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பாடாநின்றள்ள நாலுவகைப்பட்ட வேதங்கள். [வேள்வியைந்து] - பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள். [ஆறங்கம்] - அங்கங்கள்ஆறும். இவற்றைப்பன்னினவர்கள் - ஃகீக் கரைகண்டிருக்குமவர்கள். “வெரயயனஃவரஹ்ரடி” (போதயந்தஃபரஸ் பரம்) என்னும்படி, அவ்வூரிலுள்ளாரோடே போய்க் கூடவேணும். [வாழ்] - வேததாத் பர்யலுதினைக் கண்ணுலேகண்டு அநுபவித்து வாழாநின்றள்ள. [நீபோழில்திருவாறன்விளைதோழ] - ஒக்கத்தையுடைத்தான பொழிலையுடையதிருவாறன்விளையைத்தோழ. [வாய்க்குங்கொல்நிச்சலுமே] - அங்குத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடி நித்யானுலவம்பண்ணக் கூடவற்றேயோ?

(உ)

நான்காம் பாட்டு.

வாய்க்குங்கொல் நிச்சலும் எப்பொழுதும் மனத்துநங்குநீனக்கப்பெற
வாய்க்குங்கரும்பும் பெருஞ்செந்நெலும் வயல்குழ்திருவாறன்விளை
வாய்க்கும்பெரும்புகழ்முவுலகீசன் வடமதுரைப்பிறந்த
வாய்க்கும்மணிகிறக்கண்ணிரான் தன் மலரடிப்போதுகளே.

ஆ.—(வாய்க்குங்கொல்) - ஸ்ரீ மதுரையிலே வந்து திருவவதாரம்பண் ணியருளுகையாலே அத்யுஜ்ஜ்வலமான ஆத்மகுணங்களையும் ரூபகுணங்களையு முடைய னாயிருந்த அவனெழுந்தருளியிருந்த திருவாறன்விளையிலே, அவன் திருவடி மலர்களை நெஞ்சால் என்று அநுஹிதக்கக்கூடுமீ? என்கிறார்.

ஒ. - நாலாம்பாட்டில், திருவாறன் விளையிலே செல்லப்பெறோமாகில், அங்கு நின்றருளின எம்பெருமான் திருவடிகளை இங்கேயிருந்தாகிலும் என்றும் நிரந்தரமாக நினைக்கக்கூடவற்றே! என்கிறார். [வாய்க்குமென்று தொடங்கி.] - ஸம்ருத்தமான கரும் பும் பெரியசெந்நெலையு முடைத்தான வயல்குழந்த திருவாறன்விளையிலே எழுந்தருளியிருக்கையாலே வாய்த்திருந்துள்ள பெரும்புகழையுடையஸ்ர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து வடமதுரையிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணின வாய்த்திருந்துள்ள நீலாத்னத்தின் நிறத்தையுடைய அநுக்ரஹஸீலான க்ருஷ்ணனுடைய நிரதிசாயலோக்யமான திருவடிகளையே.

ப.—அநந்தரம், அநுஹிதவிக்கரஹ விஸரிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவாறன் விளையில் வர்த்திக்கிறவன் திருவடிகளை நெஞ்சாலே நிரந்தரமாக அநுஹித்க்கும்படி வாய்க்கவற்றே? என்கிறார்.

கிறது. அவன் இங்கேவந்தால் அத்திருநகரி ப்ராப்யமாயிருக்க, அங்கே போவானென்? என்ன - அவன் இரத்தங்கும் இத்யாதி. வதிரேவந்தவனை விட்டு அங்கேபோவானென்? என்ன - ஸர் வேஸ்வரன் இத்யாதி. “பெரும்புகழ் - பாடம் - நான்மறை” என்ற அந்வயம். இங்கே - “தவ்யுபி காரீவமெஷுள” என்றது அநுஸந்தேயம். இப்போது இவர்களைச்சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜகம் ஏதென்னென ஸ்ரீராயபனஃ இத்யாதி. “வாழ்” என்றதுக்கு ஹவம் - வேத இத்யாதி.

(ங)

வாய்க்கும் - (ஸம்ருத்தமாய்) வாய்த்துவருகிற, கரும்பும் - கரும்பும், பெரு செந்நெலும் - பெருஞ்செந்நெலுமான, வயல் - வயல், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையிலே, வாய்க்கும் - ஸந்திஹிதனாகையாலே, பெரும் - அழிவ்ருத்தமான, புகழ் - புகழையுடையனாய், மூவுலகு - த்ரிவித சேதராசேதரங்களுக்கும், ஈசன் - ஸ்வாமியாய் வைத்து, (ஆபூரிதாசுஷ்ணர்த்தமாக), வடமதுரை - ஸ்ரீ மதுரையிலே, பிறந்த - அவதரித்து, வாய்க்கும் - (ஆபூரிதர்க்கு அதுபாவ்யமாய்ப்படி) வாய்த்த, மணி - நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற, நிறம் - திருநிறத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிரான் தன் - மஹோபகாரகனுடைய, மலர் - விகஸிதமான, அடிப்போதுகள் - திருவடித் தாமரைகளை, ஈங்கு - இங்கேயிருந்து, மனத்து - மனஸ்ஸிலே, நினைக்க - நினைக்க, (அவன் நினைவின்படியே), நிச்சலும் - என்றும், (எப்பொழுதும் ஒரு கூணமுமொழியாமல்), பெற - பெறும்படி, வாய்க்குகொல் - வாய்க்கவற்றோ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையில் செல்லப்பெற்றோமாகில், அங்கு நின்றருளுகிறவனை யவ்வூரிலே சென்று புக்கு அதுவிக்கும்படியாய், இங்கேயிருந்தாகிலும் நிரந்தரமாக நினைக்கக்கூடவற்றே! என்கிறார். [வாய்க்குகொல் நிச்சலும்] - நாள்தோறும்இங்ஙனவாய்க்கவற்றோ? [எப்பொழுதும்] - நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலன்றியே, நிரந்தரமாக. [மனத்துஈங்கு நினைக்கப்பெற] - நெஞ்சாலே யிங்கேயிருந்து அது ஸந்திக்கப்பெற. “உமபுதாவவிகாசாயாடி”. இவ்வதுஸந்யாசம் ரஸித்தபடியினாலே யிதுக்கவ்வுருகு ஒருபேறில்லையென்கிறார். [வாய்க்குமித்யாதி] - ஸம்ருத்தமான கரும்பும், அதுக்குக்கூட நிழல்செய்யும் செந்நெலையுமுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட தேசம். இட்டதெல்லாம் குறைவற விளையும் தேசம். [வாய்க்கும் பெரும்புகழ்] - இட்டதெல்லாம் ஸம்ருத்தமாக விளைகிற தேசத்திலே யிருந்தருளுகையாலே, ஸம்ருத்தமாய் அஸங்க்யாதமான கல்யாணகுணங்களுடையனாகை. [மூவுலகீசன் வடமதுரைப் பிறந்த] - ஸர்வேஸ்வரனாய் வைத்து, *ஸாதுபரித்ராணர்த்தமாக ஸ்ரீ மதுரையிலே வந்தவதரித்த. [வாய்க்கும்மணிநிறக்கண்ணபிரான் தன்] - அப்ராக்ருதமானதிவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்குகையாலே பெருவிலையான நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய் உபகாரசிலான க்ருஷ்ணனுடைய. [மலரடிப்போதுகளே] - நிரதிஸயஹோக்யமான திருவடிகளை. விகஸிதமான திருவடிகளாகிற புகழ்பங்களை - எப்பொழுதும் மனத்துஈங்கு நினைக்கப்பெற - வாய்க்குகொல்.

நடு.—நாலாம்பாட்டு. இதில், அங்குப்போய் அநுலவிக்கவேண்டா, இங்கே யிருந்து அங்குத்தைப்பரிமாற்றங்களை மனோரதிக்கும் மனோரத்நம் நமக்குக் கூவேதுகாண்? என்கிறார்.

[வாய்க்குகொல்நிச்சலும்] - நமக்கு இப்பேறு நாள்தோறும்கூடவேணும். [எப்பொழுதும்] - அதுதன்னிலும் நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலே ஒருகாலவிசேஷத்திலே

நாலாம்பாட்டு.—வாய்க்குகொல் இத்யாதி. “ஈங்கு - மனத்து - நினைக்கப்பெற - வாய்க்குகொல்” என்ற பதங்களைக் கடாஹித்து அவதாரிகை - இதில் அங்குப்போய் இத்யாதி. கூவேதுகாண் - கூடுவோ? என்றபடி.

“நிச்சலும்” என்றவைத்து, திரியவும் “எப்பொழுதும்” என்பானென்? என்ன - அது தன்னிலும் இத்யாதி. “ஈங்கு” என்றதற்கு - அங்குப்போய் இத்யாதி. “நினைக்க” என்றதே

“பெற” என்றதுக்கு ஊவம் - பெறஎன்கையாலே இத்யாதி. அப்படி மகோரதமாத்ரமே புருஷார்த்
தமோவென்ன, ப்ரமாணம் - ஁மபுதாவவி இத்யாதி. “஁மபுதாவவிஜாதாயாம் ஁ஷ
தொடுடுநாயுஃ | யதிநாஸம்நவ்நெத தாவதாவிகுதீஸுஷா” ஐதி ஜிதனா
யாழ. ஐயார் - ஸ்வேஷம். “மே” என்றதுக்கு ஊவம் - எனக்கு இத்யாதி. “டுடுடுத஁ஸு
஁டுடுடு உதடுஸூர஁ஷபுநஸு | விஷயம்நாயுஸ ஹகீத஁ஸம்ஸுடுஷுஜநநஃ”
என்றது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம். “தாவதா - குதீ - ஁ஸு” என்றதுக்கு வ்யவ்ருத்தி
பூர்வகமாக அர்த்தம் - நாட்டார் இத்யாதி. “ஸதா” என்றதுக்கு வ்யவ்ருத்திபூர்வகமாக அர்த்தம் -
ஸார் ஸம்பந்தம் இத்யாதி. அப்படி மகோரதமாத்ரமே புருஷார்த்தமா யநுபலித்தபேருண்டோ
வென்ன - முற்காலத்திலே இத்யாதி. இப்படியிருப்பர் என்னைக்கு நியாமகமேவென்ன - ஒருநாள்இத்
யாதி. வைகிற்று - கழிந்தது. வருகிறதிருநாள் - இரண்டார்கிருநாள். இத்தால், இப்போது அநுஸந
திக்கிறதிருநாள் முடியலாயிற்று; வருகிறேனென்றார் என்றபடி. ப்ரஸங்காத் அவர் வைபவம் - அவர்

கருப்பும், அதுக்கு நிழல்செய்யும்படியாக வளர்ந்த செந்நெலுமான வயலாலே குழப்பட்ட திருவாறன்விளையில். [வாய்க்கும்பெரும்புகழ்] - இட்டதடைய ஸம்ருத்தமான தேசமாகையாலே, அத்தேசாபிமாநிக்கும் கல்யாணகுணங்களும் ஸம்ருத்தமாகாநிற்குமாயிற்று. [மூவுலகீசன் இத்யாதி] - ஸர்வலோகேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து, * ஸாதுபரித்ராணர்த்தமாக புரிமதுரையிலேவந்தவதரித்த. [வாய்க்கும் மணிநிறக்கண்ணிரான்தன்] - அப்ராக்ருத தீவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தையிறே இதரஸஜாதீயமாகிற்று; ஆகையாலே, அழகிய நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடைய உபகாஸீலனான க்ருஷ்ணனுடைய விகாஸத்தையுடையதான திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை - நங்கு - மனத்து - நினைக்கப்பெற - வாய்க்குங்கொல் நிச்சலும் எப்பொழுதும் ? (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மலரடிப்போதுகள்என்னெஞ்சத்தேப்போடும் இருத்திவணங்க
பலரடியார்முன்பருளிய டாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்
மலரின்மணிநெடோடங்கள்நீடு மதிஸ்திருவாறன்விளை
உலகமலிபுகழ்பாட நம்மேல்வனையோன்று நீல்லாகேமே.

ஆ.— (மலரடிப்போதுகள்) - தன் திருவடிமலர்களை என்னெஞ்சத்தேப்போழுதுமிருத்தி வணங்கித் திருவாய்மொழிபாடி அதுவிக்கும்படி, திருவாறந்தாழ்வான் முதலாகவுள்ள பலரடியார் முன்பருளிய பரமகாருணிகன் அமர்ந்துறையும் திருவாறன் விளையினுடைய உலகமலிபுகழ்பாட நம்முடைய க்லேஸமெல்லாம் தீரும்; திருவாறன் விளையைப் பாடுங்கோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.— அஞ்சாம்பாட்டில், திருவாறன் விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புகழைப்பாட, நம்முடைய ஸகலதத்தவங்களும் நீங்குமென்கிறார்.

[மலரடிப்போதுகளென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமமார்களிருக்க அவர்கள் முன்னே தன்னுடைய திருவாய்மொழிபாடி அதுவிக்கும்படியான திருவடிகளையே எப்போதும் என்னுடைய நெஞ்சிலே இருத்தி வணங்கும்படியாக என்னை க்ருபைபண்ணியருளினவன் ஸபரிசரனாக வந்து அநந்யப்ராபீயமானாய் வர்த்தியானின்ற. இத்தால் - தம்மைத்திருவாய்மொழி பாடுகின்றதுக்கொண்ட நம்முடைய தை யருளிச் செய்கிறார். [பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்] - திருவாறந்தாழ்வானிற் கட்டியும் விருப்பிவர்த்தியானின்ற வென் னுமாம். [மலரில் மணிபென்றோடுக்து] - புஷ்பமலிகளோடே கூடின உரியமணிமாடங்கள்.

நாலாவயள்ள இத்யாதி. "மூவுலகு" என்றது - எல்லாலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகக் ஸர்வலோகேஸ்வரன் என்கிறார். இதரஸஜாதீயனாய் அமர்ந்தவிடத்தே வாய்க்கும் மணிநிறமுண்டோ வென்ன - அப்ராக்ருத இத்யாதி. - வாய்க்கும் மணிநிறம் - அழகிய நீலமணி நிறமென்றபடி. "வாய்க்கும்" என்று - இங்கு, அழகைச்சொல்லுகிறது. அவ்வாய்க்காட்டுகிறார் - நங்கு இத்யாதி. "வாய்க்கும்" கரும்பும் என்றதொடங்கி, "மலரடிப்போதுகளை நிச்சலும்எப்பொழுதும் - நங்கு - மனத்து - நினைக்கப்பெற - வாய்க்குங்கொல்" இத்யந்வயி.

ப.—அநந்தரம், ஆபுதிதாறுவார்த்தமாக அநந்தஸாயியானவன் வர்த்திக்
கிற திருவாறன்விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புகழைப்பாட, நம் பாபம்ஒன்றுமொழி
யாமேபோமென்கிறார்.

மலர் - (கிரதிரயலோக்யமாம்படி) விகஸிதமான, அடிப்போதுகள் - திரு
வடித்தாமரைகளை, என் - என். நெஞ்சத்து - நெஞ்சத்திலே, எப்பொழுதும் - ஸர்வ
காலமும், இருத்தி - இருத்தி, வணங்க - (அந்தவுகப்பாலை) வணங்கும்படியாக, பலர் -
(ஸூரிகளும் பராஸராதிகளும் ஓத்தர்களுமான) பலவகைப்பட்ட, அடியார் - அடியார்,
முன்பு - ஸந்திதியிலே, அநுளிய - (கிரவகிக) க்ருபையைப் பண்ணியருளின, பாம்பனை
யப்பன் - (ஆபுதிதஸம்ருதலஷஸ்வலாவனாபுள்ள) அநந்தஸாயியானவன், அமர்ந்து -
(புறம்பு ஜகத்வ்யாபார) அந்யபரதையற்று, உறையும் - (வாஸந்தானே ப்ரயோஜநமாக)
வர்த்திக்குமிடமாய், மலரில்-புஷ்போபஹாரங்களை புடைத்தான, மணி-மணிமயமான,
நெடு - ஓங்கின, மாடங்கள் - மாடங்களையும், நீடு - நெடிய, மதிள் - மதிளையுமுடைத்
தான, திருவாறன்விளையினுடையதாய், உலகம் - லோகத்திலே,
மலி - மிக்க, புகழ் - புகழாய், பாட - (உகப்போடே) பாட, நம்-நம்மை, மேல்-மேலிட்டு
வர்த்திக்கிற, வினை - பாபங்கள் (தானே), ஒன்றும் - (நம்பக்கல்) ஒன்றும், நில்லா -
இல்லாதே, நெடும் - புக்கவிடமறியாமற்போம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புக
ழைப்பாட, நம்முடைய ஸகலதுஷங்களும் நீங்குமென்கிறார்.

[மலரடியித்யாதி] - விகஸிதமான செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடி
களை ஸர்வகாலமும் என்னெஞ்சிலேவைத்து, அகினுடைய லோக்யதையாலே சிர்மமனாப்த்
திருவடிகளிலே விழும்படி. [பலரடியார் முன்பநுளிய] - அயர்வறுமமரர்களி நக்கவென்
னுதல்; ஸ்ருதிப்ராஸித்தரான பராஸராதிகளினக்கவென்னுதல்; இன்கனிபாடும் பரமகவி
களான முதலாழ்வார்களினக்கவென்னுதல். என்பக்கவிலே விஸேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்
னுதே! முதலிகளெல்லாருமிருக்கத் திருவடிபக்கவிலே விஸேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்
ணிநாற்போலே. அதாகிறது - தம்மைக்கொண்டு கனிபாடுவித்துக்கொண்ட வுபகாரம்.
[பாம்பணையப்பன்மர்ந்துறையும்] - பர்யங்கவித்யையிற்போலே திருவநந்தாழ்வான்
மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வுபகாரகன், அப்படுச்செயிற் காட்டில் விருப்பிவர்த்திக்கிற
தேசம். ஸபரிகரனாய் அநன்ப்ரயோஜநனாய் வர்த்திக்கிறதேசமென்றுமாம். [மலரில்மணி
நெடுமாடங்கள்] - தேவர்கள் வர்ஷித்த புஷ்பவ்ருஷ்டியோடேகூடி, ஓங்கினமணிமயமான
மாடங்கள், ஓங்கின மதிள் இவற்றையுடைய திருவாறன்விளையினுடைய. [உலகமலி
புகழ்பாட] - மைஸாரத்திலடங்காத ஏற்றத்தைப்பாடவென்னுதல், அங்கெழுந்தருளி
யிருக்கிறவனுடைய குணங்களைப்பாடவென்னுதல். [நம்மேல் வினையொன்று நில்லா
நெடுமே] - நம்பக்கலுண்டான ஸகலதுஷங்களும் தானேபோம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலே புக்கு அடிமைசெய்கைக்கு
விரோதியானவையெல்லாம் அவனுடைய மிக்கபுகழைப்பாடப் பறந்துபோமென்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—மலரடி இத்யாதி. “மலிபுகழ்பாடகம்பேல் வினையொன்று நில்லா
நெடுமே” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருவாறன்விளையிலே இத்யாதி.

[மலரடிப்போது இத்யாதி]-மலர்ந்திருந்துள்ள திருவடிகளாகிற சேவ்விப்பூக்களை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே எப்போது மிருத்தி, அவ்வநுஸந்தாநம் போய்க்கனக்க அத்தாலே நிர்மமனாய்க்கொண்டு திருவடிகளிலேலிழும்படியாக. [பலரடியார்முன்பருளிய]-ஸ்ரீவேதவ்யாஸஸுவான், ஸ்ரீவால்மீகிஸுவான், ஸ்ரீபராஸ்ரஸுவான் “இன்கவிபாடு பரமகவிகள்” என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்களேல்லாரு முண்டாயிருக்க, என்பக்கலிலே விசேஷகடாக்கம்பண்ணுவதே ! “வஹுமஹதாஹநாமந்தமவைக்ஷத” (பஹுமஹநேநமஹதாஹநாமந்தமவைக்ஷத) - முதலிகளேல்லோரு மிருக்கச்செய்தே திருவடிபக்கலிலே விசேஷகடாக்கம்பண்ணினாற்போலே யாயிற்று, பலருமுண்டாயிருக்க இவரை விஷயீகரித்தபடி. “கீழ்க்குத்தைதராஜாக்கள் போல்லாங்காலே இங்கே நலிவபிறக்குமளவிற செய்வதென் ?” என்று எம்பெருமானார் அத்தை அநுஸந்தித்தருளி “இத்தேசத்தை விடாதே நோக்கிக்கொண்டுகிடந்தோம். இவ்விடத்துக்கும் அழிவுவரும்படி ஆஸாரவர்க்கம் மேலிடாநின்றது; மேல் செய்யவடுப்பதென் ?” என்று பெரியநம்பிக்கு அறிவிக்க ; “நான் பெருமானுடைய திருவெல்லையிலே ஒருப்ரதக்ஷிணம் வரும்படியாக உம்முடைய ஸிஷ்யர்களிலே ஒருவரைப் போரவிவேது” என்ன, “அதுக்காவாரார் ?” என்ன, “என்பின்னேபோராரின்றால் ‘ஒருவன்பின்னே போகாரின்றேன்’ என்று தன்னெஞ்சிற்படாதே சாயைபோலே என்னைப்பின்செல்வா நெருவனாகவேணும்” என்ன, “அதுக்காவார் ஆர்?” என்ன, “ஆழ்வானைப் போகவிடலாகாதோ?” என்றாராம். [பலரடியார்முன்பருளிய] - பலமுதலிகளுண்டாயிருக்க, ஆழ்வானைப் பரஸாதித்தாற்போலே, [பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்]-பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன், அப்படுக்கையிற்காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. [மலரின்மணி நெடுமாடங்கள்] - தேவர்கள் வர்ஷித்த புஷ்பத்தோடேகூடி, மணிமயமான மாடங்களின் ஓக்கத்தையடைத்தாய், ஒங்கின மதிளையுமுடைத்தான திருவாறன்விளை. [உலகமலிபுகழ்பாட] - ஈண்டினவிடத்தில் வெள்ளம்போலே, லோகத்தில் அடங்காதபடியான அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாட. [நம்மேல்விளையொன்றும் நில்லாநெடுமே]-பாபம்போகைக்காகத் தனித்து ஓர் உத்யோகம் பண்ணவேண்டா, பால்குடிக்க நோய்திருமாபோலே நம்முடைய பாபங்கள் தாமே நசித்துப்போம்.

(ரு)

“வணங்க” என்னுமனவுக்கும் அர்த்தம் - மலர்ந்து இத்யாதி. போய்க்கனக்க - மிகவுமதி ஸயிக்க. போய் - மிகவும் என்றபடி. “வார்தல் போத லொழு விலை நெடுமையாகும்” என்னக் கடவதிறே. விசேஷகடாக்கம்பண்ணுகையாவது - திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ளுக. பலரடியார்முன்னே விசேஷகடாக்கம்பண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - வஹுமஹதாஹ இத்யாதி. “ஸ்ரீ த்ருஷாரகிரோணொயராவவஃபரவீரஹா | வஹுமஹதாஹநகிரோணொயரவஃபரவீரஹா | வஹுமஹதாஹநகிரோணொயரவஃபரவீரஹா” உதி ஸுநுநகாணெ, (௪௬-௬௬) பலரடியார் முன்பருளினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-கீழ்க்குத்தை இத்யாதி. கீழ்க்குத்தை ராஜாக்கள் - க்ரிமிகண்டாதிகள். மலரில்-மலரோடே கூடின. “உலி” என்றதுக்கு லுவம் - ஈண்டின இத்யாதி. ஈண்டினவிடம்-ஸங்குதிதஸ்த்தலம். உலகம் - லோகத்திலென்றபடி. புகழ்பாடுகிறது பாபநிவ்ருத்திக்கு ஸாதகமாகவோ? என்ன - பாபம் இத்யாதி. ‘பலரடிப்போதுகள் என்னெஞ்சத்து’ என்றதொடங்கி, பலரடியார்முன்பு அருளினவனாய் - ‘மலரின்மணி’ தொடங்கி, ‘திருவாறன்விளையில் - அமர்ந்துறையும் - பாம்பணையப்பனுடைய - உலகமலிபுகழ்பாட நம்மேல்விளை’ இத்யாப்யாந்வயடி.

(ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

ஒன்றுநில்லாகேடும்முற்றவுந்தீவினே உள்ளித்தொழுமின்தொண்டர் !
அன்றங்கமர்வென்றுருப்பிணிகங்கை அணிநெடுந்தோள் புணர்ந்தான்
என்றுமெப்போதுமென்னெஞ்சந்துதிப்ப உள்ளேயிருக்கின்றபிரான்
நின்றவணிதிருவாறன்வினே யென்னும் நீணகரமதுவே.

ஆ. — (ஒன்றுநில்லாகேடு) - அன்றங்கமர்வென்று உருப்பிணிகங்கை யணி
நெடுந்தோள் புணர்ந்தருளிய - திருமணம் புணர்ந்தருளின - திருவழகை என்றுமென்னெஞ்
சும் துதிப்ப என்னெஞ்சுள்ளே புருந்திருக்கிறபிரான் நின்ற அணிதிருவாறன்வினே
யென்னும் நீணகரமதுவே, உள்ளித்தொழுமின் தொண்டர் ! உங்கள் ஸம்ஸ்ததுக்கங்
களும் போமென்கிறார்.

ஒ. — ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமான்பக்கல் சாபலமுடையார் ! உங்களுடைய
ஸம்ஸ்த உவங்களும் நீங்கும்படி திருவாறன்வினையை நெஞ்சாலேகினைத்து ஆர்வரயி
யுங்கோள் ! என்கிறார்.

[அன்றங்கமரென்று மேலுக்கு] - சிசுபாலன் விவாஹார்த்தமாகக் கண்ணுலங்
கோடித்த உரையிலே அவனை புத்தகுமியிலே யுத்தத்திலேவென்று ஸளந்தர்யஸீலாதி
கல்பாணகுண பூர்ணையான ருக்மிணிப் பிராட்டியுடைய அழகியதாய் நெடிதான திருத்
தோள்களிலே சென்று ஸம்ஸ்லேஷிப்பதுஞ் செய்து அந்தமணக்கோலத்தோடே என்
றும் எப்போதும் என்னெஞ்சம் தன்னைக் கொண்டாடும்படி என் ஹ்ருடியத்திலே இருக்
கிற வுபகாரகன்.

ப. — அந்தரம், அநிஷ்டமான விரோதிபைத் தலையழித்து அஹிமதையான
ருக்மிணியை ஸம்ஸ்லேஷித்த க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்வினையை ஆர்வரயிக்க,
ஸம்ஸ்தபாபங்களும் போ மென்கிறார்.

அன்று - (ஸிசுபாலன் கைப்பிடிப்பதாகப் படைதிரட்டின) அன்று, அங்கு -
பின்தொடர்ந்து வந்தவிடத்திலே, (ருக்மிணி), அமர் - பூசலிலே, வென்று - வென்று,
நங்கை - பரிபூர்ணாஹுவையான, உருப்பிணி - ருக்மிணியினுடைய, அணி - அலங்கா
ராலங்கருதமாய், நெடு - அதிசுபரிதஹோக்யமான, தோள் - திருத்தோள்களை, புணர்ந்
தான் - ("ஹதபூராவாரிஷ்ஷுஜெ" என்கிற கணக்கிலே) ஸம்ஸ்லேஷித்தவனாய்,
(இவ்வபஹதத்தை), என்றும் - என்றும், எப்போதும் - ஒருகூணமுமொழியாமல், என்
நெஞ்சம் - என் நெஞ்சமானது, துதிப்ப - (அநுஹித்து) ஸ்தோதரம்பண்ணும்படி,
உள்ளே - என்னகவாயிலே, இருக்கின்ற - இருக்கிற, பிரான் - மஹோபகாரகனுனவன்,
நின்ற - (எல்லாருங் கண்டறுபவிக்கும்படி) நின்றருளின, அணி - உர்ஸரீயமான, திரு
வாறன்வினே - திருவாறன்வினே, என்னும் - என்று ப்ரசித்தமான, நீணகரமது - அந்த
மஹாநகரத்தை, தொண்டர் - அநுஹவசாபலமுடைய நீங்கள், உள்ளி - அநுஸந்தித்து,
தொழுமின் - தொழும்படி பாருங்கோள்; தீ - க்ருரமான, வினை - பாபங்கள், ஒன்றும் -
ஒன்றும், நில்லா - (ஸேஷிபாதபடி) நிகைகுலைந்து, முற்றவும் - ஸர்வமும், கெடும் -
நசித்துப்போம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஊமவத்விஷயத்தில் சாபலமுடையார், திருவாறன் விளையை ஆழ்ராயியுங்கோள், உங்களுடைய ஸர்வஃபங்களும் போமென்கிறார்.

[ஒன்றுநில்லாகெதும் முற்றவுந்தீவினை] - பாபங்களை நாமேபோக்கப் புக்கா விதே ஸேஷிப்பது; ஊமவத்ப்ரஹ்வத்தாலே போக்குமிடத்தில் ஸவாஸநமாகப் போகத் தட்டில்லை; 'ஸவெபுவாவாநஃ ப்ரஹ்மபநே' 'செரஃசுரஃசுரஃசுரஃ' அவன் தானே சொல்லிலும் 'ஸவபுவாவெஹ்யோ ரோக்ஷயிஷ்யாதி' என்றிதே சொல்லுவது. [உள்ளித்தொழுமின் தொண்டர்] - ஊமவத்விஷயத்தில் சபலராஜர், மனோவாக்காயங் களாலே அதுஹிக்கப் பாருங்கோள். [அன்றித்யாதி] - ஆபுறிதருடைய ஆபத்திபை களிலே உதவுமவன். [அன்று] - சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்துக்கு முடுகின டிபையிலே. [அங்கு] - அத்தேயத்திலே, தூணிலே தோற்றினோற்போலே தோற்றி. [அமர்வென்று] - சிசுபாலனை யுத்தத்திலே வென்று. [உருப்பிணிநங்கை] - மார்விலே அம்பேற்றாலும் பொருத ஆத்மகுணங்களால் பரிபூர்ணையானவள். [அணிநெடுந்தோள் புணர்ந்தான்] - தனக்குத்தானே யாஹாணமாய், ஹோக்தாவினளவல்லாத ஹோக்யதையை யுடைத்தான தோளோடே யணைந்தான். [என்றுமெப்போதும்என்றெஞ்சும்துதிப்ப] - நான் தோறும் இடைவிடாதே என்மநஸ்ஸு ருக்மிணி கல்யாணகுணத்தையே கொண்டாடும்படி. [உள்ளே இருக்கின்றபிரான்] - அந்த மணக்கோலத்தோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத் திலேயிருக்கிற மஹோபகாரகன். [நின்றவணி திருவாறன்விளையென்னும்நீணகரமதுவே] - ஹ்ருதயத்திலே நிற்கிறவன் கண்ணுக்கு விஷயமாம்படிவந்து நிற்கிற டிர்ஸநீயமான திரு வாறன்விளையாகிற மஹாநகரமதுவே - உள்ளித்தொழுமின், தொண்டர்! ஒன்றுநில்லா - முற்றவுந்தீவினை கெடும்.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. எம்பெருமான்பக்கல் சாபலமுடையார்! உங்களுடைய ஸமஸ்ததுக்கங்களும் போம்படி திருவாறன்விளையை நெஞ்சாலே நினையங்கோளென்கிறார்.

[ஒன்றுநில்லாகெதும்முற்றவுந்தீவினை] - இவன்தான் போக்கப்பார்க்குமன் றிதே, புதுப்புடைவை அழுக்குக் கழற்றுமாபோலே சிறிதுகிடக்கச் சிறிதுபோவது; அங்ங னென்றிக்கே, ஸர்வஸக்தியானவன் போக்குமன்று வாஸநையோடேபோமிதே. 'செரஃசுரஃசுரஃசுரஃ' (மேருமந்தரமாத்ரோபி) - மேருவையும், அதின்மேலே மந்தரத் தையும் வைத்தாற்போலேயிருக்கிற கனத்த பாபங்கள்; சரதமாக, லிஷக்கைக்கிட்டின துர்வ்யாதி நசிக்குமாபோலே, * மருத்துவஞய்நின்ற மாமணிவண்ணனைக்கிட்டின பாபங்

ஆறும்பாட்டு.—ஒன்றுநில்லா இத்யாதி. 'தொண்டர் - தீவினை - முற்றவும் - ஒன்று நில்லாகெடும்; திருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமது - உள்ளித்தொழுமின்' என்கிறபதங்களைக் கடாகழித்து அவதாரிகை - எம்பெருமான் இத்யாதி.

தீவினை முற்றவும் போக்ககெடுமோவென்ன - இவன்தான் இத்யாதி வாக்யத்வயம். வாஸநையோடே போமென்கிறதுக்கு ப்ரமாணம்-செரஃ இத்யாதி. 'செரஃசுரஃசுரஃசுரஃ' ராஸரிஃவாவஸ்யுகசிபுணஃ | கெஸவஃவெஷ்யோராலாஷ்யுஷுவப்யாயிரிவநஸ்யுகி' உதி ஸ்ரீவிஷ்ணுயசெப்த(எஅ)' 'செரஃசுரஃசுரஃசுரஃ' என்றதுக்கு அர்த்தம்- மேருவையும் இத் த்யாதி. 'கெஸவஃவெஷ்யோராலாஷ்யு' என்றதுக்கு அர்த்தம் - சரதமாக இத்யாதி. சரதமாக- டிர்ஸநீயமாக. மருத்துவன்- டிசார்யன். திருவாறன்விளையை உள்ளித்தொழுதால் பாபங்கள் போமென்ற

ஏழாம் பாட்டு.

துக்கு - ஈஸ்வரன் பாபந்ரைதப் போக்கு மென்கிற ப்ரமாணங்களை எடுப்பானென்? என்ன - இது தேசந்நுக்கும் இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு லாவம் - அபேக்ஷித இத்யாதி. அமர்வென்று - அமரிலேவென்ற. அமர் - யுத்தம், "நங்கை" என்றதுக்கு லாவம் - எல்லாம்பட இத்யாதி. தோன் புணர்ந்தானுடைய குணங்களைத் துதிப்ப என்று கூட்டிக்கொள்வது. "தோன்புணர்ந்தான் - உன்னே விருக்கின்ற" என்றதுக்கு லாவம் - நுகர்மிணி இத்யாதி. "கின்ற" என்றதுக்கு லாவம் - ப்ரகாஸியா ந்நிகக்ஷேய்தே இத்யாதி. மகோரதப்ரகாணத்தில் பரோபதேசம் ஸங்கதமாய்ப்படி எங்கனேயென்று ஸங் கித்து பரிஹரிக்கிறார் - நாம் அடிமை இத்யாதி. ஆனால், "என்மனனே" என்றாற்போலே தன்நிரு வுன்னத்துக்கு அருளிச்செய்தாலோவென்ன - நெஞ்சை இத்யாதி. கெஞ்சுபோல்வான்ர "தொண்மர்" என்னையாலே - ஸ்வாறுகவஹாதி பில்லை என்றபடி. 'அன்றங்கமர்வென்ற' என்றுதொடங்கி, 'நீண கரத்தை' தொண்மர் - உன்னித்தொழுமின்; தீவினை - முற்றவும் - ஒன்றுகில்லா கெடும் இத்யவ்வயடி.

ஆ—(நீணகரமதுவே) - திருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமதுவே பரமப்ராப்யம்; அதுபெறுகைக்கு உபாயம் அதிலே நின்றருளினவவன்; அவனாகியான் அயர்வற்றமமரர்க ளதிபதியாயிருந்துவைத்து ஆபூதிதவாத்ஸல்ய மஹோடியி ஜகையாலே. பூமதுரையிலே ஆபூதிதபரித்ராணர்த்தமாக வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின ஆபூதிதவிரோதி நிரஸநைகமோமனான க்ருஷ்ணன், அவனல்லது உபாயமில்லை, அவனை ஸரணம் புகுங்கோளென்கிறார்.

ஒ.— ஏழாப்பாட்டில், நமக்குப் பராப்யம் திருநாடன்றோவென்னில்?— திருவாறன்விளையே நமக்குப் பரமப்ராப்யம்; அங்குத்தை எப்பெருமானே நமக்குப் பராபகனென்கிறார்.

[நீணகரமதுவே] - நமக்குப் பரமப்ராப்யமான மஹாநகரமதுவே [மலர்ச்சோலைகளென்று தொடங்கி] - ஒருவர்க்குமெட்டாதபடி அறப்பெரியனாய் அயர்வற்றமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின வாணபுரத்திலே சென்று புக்கு ஈஸ்வராலிமாநியான ருத்ரன் தொலையும்படி கொடிய யுத்தங்களைப் பண்ணி வாணனுடைய *வாஹுவநமோடிம்பண்ணியருளுவதுஞ்செய்து நிரதிஸயமோச்யமான திருச்சோலையை யுடைய திருவாறன்விளையிலே இருந்தருளி ஆபூதிதாதுக்ரஹஸீலனானவனைப் பராபகன், [அன்றிமற்றொன்றில்லை] - வேறு பராப்யப்ராபகங்கள் உடையோமல்லோம்.

ப.— அநந்தரம், அநிருத்தனுக்குப் பரதிவர்ப்புகளுனபாணனை, அஸஹாயனாய் படி பொருதழித்து, அவன் வாஹுவநத்தைச்சேதித்த க்ருஷ்ணனைப் பராபத்யுபாய ஊதனென்கிறார்.

நீணகரம் - (அயோத்யை, ஆபராஜிதையென்று ஸ்ருதிப்ராஸித்தமான) மஹாநகரம், அதுவே - (அர்ச்சாவதாரஸ்த்தலமான) அதுவேயாய்ப்படி, மலர் - மலையையுடைத்தான, சோலைகள் - சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்விளைய - திருவாறன்விளையாதிர, நீணகரத்து - மஹாநகரத்திலே, உறைகின்ற - நித்தியவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - மஹோபகாசகனாய், நெடுமால் - ஆபூதிதவ்யாமுக்கயனுப்க்கொண்டு, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாயவதரித்த, விண்ணவர்கோன் - நித்யஸூரிஸேவ்யனாய், வாணபுரம் - (அநிருத்தன் நிருத்தனான) வாணபுரத்திலே, புக்கு - சென்று, முக்கட்பிராணை - (ஸக்திஸூசகமான நிர்ணைத்ரத்வத்தையும் ஈஸ்வரத்வாலிமானத்தையு முடைய) ருத்ரனை, தொலைய - ("ஆபூதிதரக்ஷணம்பண்ணினது அமையும்" என்று) உபரதனும்படியாக, வெம் - பரதாபோத்தரமான, போர்கள் - பூசல்களை, செய்து - பண்ணி, வாணனை - வாணனுடைய, ஆயிரந்தோள் - ஆயிரந்தோளையும், துணித்தான் - துணித்தவன், சரண் - (தேசப்ராபதிக்கு: உபாயஊதன், அன்றி - அவனையொழிய, மற்று-வேறு, ஒன்று - ஒருபாயத்தை, இலம் - உடையோமல்லோம்.

இ.— ஏழாப்பாட்டில், திருவாறன்விளையே எனக்குப் பராப்யமும், அங்கு நின்றருளுகிறவனேப் பராபகமுமென்கிறார். [நீணகரமதுவே] - கலங்காப்பெருநகரமாய், அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான தேசம், திருவாறன்விளையே - [மலர்ச்சோலைகள்கூழ்] - நித்யவாஸந்தமான தேசம், "அவனுக்குப் பராப்யஊமி" என்று தோற்றுப்படி ஹோக்ய தையையுடைத்தான தேசம். திருவாறன் விளையாகிற அதுவே - நீணகரம். [நீணக

ரத்துஇத்யாதி]-மஹாநகரத்திலே நித்யவாணம்பண்ணுகிற மஹாபகாரகன். விண்ணவர் கோளாய்வதது, ஆழிதர்பக்கல் வ்யா?மாஹத்தாலே க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து ஸுலக்ஷணவன். [வாணபுரம்புக்கு] - எதிரிகளிருந்த தேசத்திலே பெடுத்துவிட்டு. [முக்கட்பிராணை] - ஈஸ்வராஹிமாநியாய், “வாணனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நான் கடவன்” என்று ஏறட்டுக்கொண்ட ருத்ராணை. [தொலைப] - இனி ரக்ஷகதவம் வேண்டா; அதைப்பொகடும்படி. [வெம்போர்கள் செய்து] - கொடிய யுத்தங்கள் செய்து. வாணனுடைய வாஹுவதத்தைச் சேதித்துவிட்டான். உகைஷ பித்ருஹீகையாகாமெக்கு. [சரன்] - அவனே அத்தேசத்தைப் ப்ராபிக்கைக்குடபாயம். [அன்றிமற்றொன்றிலமே] - வேறுப்ராப்யப்ராபகங்கள் மாறுடக்கடவோமல்லோம்.

சுரு.—ஏழாம்பாட்டு. திருவாறன்வினையே ப்ராப்யமென்னுநின்றீர்; அவனன்றோ ப்ராப்யன்?என்ன; அன்று என்ன வல்லேனோ? என் ஸித்தாந்தமிருக்கும்படி கேட்கலாகாதோ? என்கிறார். உபாஸநமலமாய் வருமவையடைய ப்ராப்யாந்தர்க் கதமாகக்கடவது; ஸாத்யவிவ்ருத்திக்குஉடலாய் வருமவையெல்லாம் மலத்துக்குஉடலாகக்கடவது; ஆகையாலே, ப்ராப்யபூமி, அத்தேசமே; அங்கேகொடுபோய்ச்சேர்க்கும் வடகன் அவன்; இது என் ஸித்தாந்த மிருக்கும்படி என்கிறார்.

[நீண்கரமதுவே] - * கலங்காப்பெருகரமாய், புக்கார்த்து “தவவாநரா வராதே” (சுபநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே ஒருநாளும் மீட்சியில்லாதபடி நித்யாநவ வம்பண்ணும் ப்ராப்யதேசம் அதுவே. [மலர் இத்யாதி] - “அவனுக்குங்கட ப்ராப்ய பூமி” என்று தோற்றும்படி யிருக்குமாயிற்று. நித்யவஸந்தமான பொழிலாலே குழப் பட்ட திருவாறன்வினையாகிற மஹாநகரத்திலேவந்து வர்த்திக்கிற உபகாரகன். [நெடு மால் இத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்க் எதிபதியாயிருந்துவைத்து, ஸம்ஸாரத்தில் தன் பக்கல் ருசியுடையரானவர்கள்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து, ஒருகடலிலின்றும் ஒருகடலிலே எடுத்துவிட்டு, ஈஸ்வராஹிமாநியாய் “இவன்காரியத்

ஏழாம்பாட்டு.—நீண்கரம் இத்யாதி. “நீண்கரமதுவே” என்றத்தாலே மலித்தது - திருவாறன்வினை கோக்யமென்னுமதிதே; அதைக்கடாகழித்து அவதாரிகை - திருவாறன்வினையே இத்யாதி. என்னுநின்றீ ரென்றது - கீழெல்லாமென்றபடி. உர்முடைய விர்த்தாந்தமானாலும் உப பந்தமாகவேண்டாலோ? என்ன - உபாஸந இத்யாதி. அதாவது - ப்ராப்யனானவனை ஒருதேசவிசே ஷத்திலேபோய் அதுபவிக்கவேண்டுகையாலே, அதுவும் ப்ராப்யமென்றபடி. உபாஸநமலமாய்வரு மவையாவன - ஆஸ்ரயணமலமான அர்ச்சிராதிக்கதி, நித்யதேசப்ராப்தி முதலானவை. பரிஹாரத் தாம் - ஸாத்யவிவ்ருத்திக்கு இத்யாதி. அதாவது ஸாத்யேப்ராப்யாவதி ஸ்வத்தகங்கர்யமாய், தத் த்விசேஷவ்ருத்திதேஹதுவாகையாலே, தச்சரமாவதி தேசமாயிருக்கை என்றபடி வடகனென்றது - உபாயமென்றபடி.

இது ப்ராப்யம் என்னுமதுக்கு வாசகம் “நீண்கரம்” என்கிறவித என்னுமிடத்தோற்ற அரு விச்செய்திருர் - கலங்கா இத்யாதி. அதவேயென்றது - திருவாறன்வினையை “உகைஷிந்த” என் தத்தைக் கடாகழித்து, இதுக்குகாவம் - அவனுக்கும் இத்யாதி. “விண்ணவர்கோன் - கெடுபான் கண்ணன்” என்ற அவலித்து அர்த்தம் - அயர்வறும் இத்யாதி. ஒருகடலிலேநின்றும் ஒருகடலிலே எடுத்துவிட்டென்றது - தவாசை மேலைமுதாத்திலேயும், சோனிதபுரம் கீழைக்கடற்கையிலேயு மல்லையாலே என்றபடி. “முக்கட்பிராணைத்தொனைய வெம்போர்க்கச்செய்து” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஈஸ்வராஹிமாநி இத்யாதி. அவன் அட்படிதோற்றுகூனென்ன; தோற்றன்றோ க்தோதாம் பண்ணினு

துக்கெல்லாம் நானே கடவன்” என்றிருக்கிறவனுடைய அவிமாமெல்லாந்தோலைந்து “நான் இனி ஒருதேவதையாய் ஒருவன்காரியத்துக்கு அவிமாந்திரேன்” என்னும்படி க்ருமான யுத்தங்களைப்பண்ணி. “கூஷ்ணக்ருஷ்ணமஹாபாஹோ” (க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணமஹாபாஹோ.) - “ஆனைக்கும் தனக்குத் தக்கவாதம்” என்னுமாபோலே, தேவதைகளுக்கு நம்மிற்காட்டில் அறிவுகேடு விஞ்சியிருக்கும். ஒருவில்லை முறித்தபோதாக “கூஷ்ணக்ருஷ்ணமஹாபாஹோ” (அதிகம்மேரீரேவிஷ்ணும்) என்பார்களாயிற்று, தேவஜாதியாக. [வாணனையாயிரந்தோள்துணித்தான்] - “உடை பித்ருவீநையாகவொண்ணை” என்றுபார்த்து, உயிரிருக்கத் தோளைக் கழித்துவிட்டானாயிற்று. [சரண்]-அவன் வடகன், திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம். ப்ராப்யனானவன்வந்து ஸந்திதிபண்ணின தேசமாகையாலே, அவனோட்டைஸம்பந்தத்தாலே அத்தேசமும் ப்ராப்யமென்கைக்குத் தட்டில்லை. ஒருஸர்வாதிகனுபாயமாய் மலப்ரதனாகவேணுமே; ஆகையாலே, அவன் உபாயம், அத்தேசம் ப்ராப்யம். [அன்றிமற்றொன்றிலமே] - இங்ஙனல்லது ப்ராப்யப்ராபகங்கள் மாறாடக்கடவோமல்லோம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

அன்றிமற்றொன்றிலம்கின்சரணையென்று அகவிரும்போய்கையின்வாய் நின்றதன்நீள்கழலேத்திய ஆனையின்நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான் சென்றங்கினிதுறைகின்ற செழும்பொழில்சூழ்திருவாறன்விளை ஒன்றிவலஞ்செய்யவொன்றமோ? தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே.

ஆ.—(அன்றிமற்றொன்றிலம்) - ஸரணம்புக்கால் நம்மபேஷிதம் செய் தருளுமோவென்னில், — “பாமபதமங்கோப் ஸரணாகதனான ஸ்ரீகஜேந்தராய்வானு டைய ஆபதநபெல்லம்போக்கி அவனை ஸந்தித்தருளின ஸரணாகதவதஸலனல்லனோ திருவாறன்விளையிலே இருக்கிருன்? அவன் நம்முடைய அபேஷிதம்செய்தருளும்; ஆத லால், உங்களுடைய மைஸ்த துக்கங்களும் போம்படி திருவாறன் விளையிலேபோய் அதைகியுங்கேளென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே புது, நம்முடைய மைசு டுக்களும் போமென்கிறார்.

மென்கிறார் - கூஷ்ணக்ருஷ்ண இத்யாதி. “ஓம்ஸ்வராசஜ்ஞாதஜிஹ்வி” என்னும்படியான ஜ்ஞா னானுக்கு அஜ்ஞாமுண்டோ? “ஜகே” என்பானென்? என்ன - ஆனைக்கும் இத்யாதி. உபபாதம் - ஒருவில்லை இத்யாதி. தனையையருதே தோனைக்கழித்ததற்கு ஹேது - உடை இத்யாதி. உபாஸ னமாய் வரும்நாகையாலே பாமபதமங்கோ ப்ராப்யம்? திருவாறன்விளை ப்ராப்யமாகக்கூடுமோ? என்ன - ப்ராப்யனானவன் இத்யாதி. உபாயமும் திருவாறன்விளையாலேவென்ன - ஒருஸர்வாதிக னன் இத்யாதி. ‘மலர்ச்சோலைகள் சூழ்’ இத்யாப்ய, ‘விண்ணவர்கோன் - செடுமால் எண்ணன்-வாண புரம்’ என்பதொடங்கி, ‘தோந்தணிந்தான் சரண் - கீனகாமதுகை; அன்றி மற்றொன்றிலம்’ இத்யங்கையி.

[அன்றியென்று தொடங்கி] - உன் திருவடிகளை யல்லது வேறொரு பற்றை உடையேனல்லேன் என்று அகன்று ஆழந்திருக்கிற பொய்கையிலே அகப்பட்டுகின்ற, ஆபந்தரிருந்த விடத்தளவும் வாக்கடவதான தன்னுடைய திருவடிகளை ஏத்தின பூ மஜேந்தராமுவாணுடைய மனோஹ்வத்தைக் கெடுத்தருளின அதுக்ரஹபீலனான எம் பெருமான். [சென்றங்கொன்று மேலுக்கு] - ஏவம்நிபாதுக்ரஹத்துக்கீடாகத்தானே சென்று இனிமையோடே வர்த்திக்கிற அழகியபொழில் சூழ்ந்த திருவாறன்வினையைக் கிட்டி வலஞ்செய்ய. எம்பெருமான் தனக்கு ப்ராப்யமாகக் கொண்டு இனிபனாய் வர்த்திக்கிற திருவாறன்வினையென்றுமாம்.

ப. - அரந்தாம், ஆர்ரிதருடைய ஆந்தரதுக்கிவர்த்தகன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்வினையை யார்யாதிக்க, நெஞ்சில் ஒருபாபமும் நடையாடாதென்கிறார்.

நின் - உன், சான் - திருவடிகளை, அன்றி - ஒழிய, மற்ற - மற்ற, ஒன்று - ஒன்றையும், இலம் - உடையோமல்லோம், என்று - என்று, அகல் - விஸ்தீர்ணமாய், இரும் - அபாயமான, பொய்கையின்வாய் - பொய்கையிடத்திலே, நின்ற - (முதலையின்கையிலே யகப்பட்டு) நின்ற, தன் - தீர் - ஆபந்தரிருந்த விடத்தளவும் வரும், கழல் - திருவடிகளை, ஏத்திய - ("நாராயண" என்று ஸம்பந்தபூர்வமாக) ஏத்தின, ஆணையின் - ஆணையினுடைய, நெஞ்சுஇடர் - ("செவ்விமானமல் பூவைச்சாத்தப் பெற்றிலோம்" என்கிற) நெஞ்சு துக்கத்தை, தீர்த்த - தீர்த்த, பிரான் - மஹோபகாரகன், சென்று - (ஆர்ரிதர்க்கு உதவுகைக்காகச்) சென்று, அங்கு - இனிது - இனிமையோடே, உறைகின்ற-வர்த்திக்கிற இடமாய், செழும்-நிரதியாயோக்யமான, பொழில்-பொழில், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்வினை - திருவாறன்வினையை, ஒன்றி - கிட்டி, வலஞ்செய்ய - வலஞ்செய்ய, ஒன்றுமோ - கூடுமோ? (கூடுமாகில்), தீ - க்ரஹமான, வினை-பாபங்கள், உள்ளத்தின் - உள்ளத்தின், சார்வு - பொருத்தத்தை, அல்லவே - உடைய வல்லவாம். ஒன்றிவலஞ்செய்ய, தீவினையொன்றும் உள்ளத்தின்சார்வல்லவென்றுஉக்தி ப்ரகாரமாகவுமாம்.

இ. - எட்டாம்பாட்டில், திருவாறன் வினையிலேபுக, நம்முடைய ஸர்வ உஷ்ணங்களும்போ மென்கிறார்.

[நினைசரணே - அன்றி மற்றொன்றில்] - "மஜிருகஷபுதே" என்கிற ஸ்வஸாமர்த்தியம் கார்யகரமாகாதவளவிலே, உன் திருவடிகளையொழிய வேறுபற்றுடையே னல்லேனென்கிறார். [அகலிரும்பொய்கையின்வாய்] - அகன்று ஆழந்திருந்துள்ள பொய்கைவாயிலே. இப்போது அகலமுமாமும் சொல்லுகிறது - அவனேறவிடுதல், தானேயேறப்பார்க்கில் முடிதல் செய்யும்படியாயிருக்கை. [நின்ற] - ஸ்வஸாமர்த்தியம் ஒலிச் செயலற்றுநின்று. [தன்நீள்கழல்] - செயலற்றிருந்தவிடமே பெல்கைபாகவளருந்திருவடிகள். நினைத்தவளவிலே "நஸிமெதிசு-தஸுத" என்னப்பண்ணுகிற திருவடிகளிலே [ஏத்திய] - முட்பாய்த்தால் "அம்மே!" என்பாரைப்போலே, ப்ராப்தியையும் ஸௌலப்பத்தையும் நினைத்து, "நாராயண!" என்றுஏத்தினாவிற்ற. [ஆணையின் நெஞ்சிடர் தீர்த்தபிரான்] - துதிக்கையும் பூவுமொழிய அழந்தினவளவிலே, "பூவிற்செவ்வியழிவதற்கு முன்பே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெற்றிலேன்" என்கிறவிட சாத் தீர்த்த உபகாரகன். [சென்றங்கினிதுறைகின்ற] - இப்படிப்பட்ட ஆபந்தரிவாணத்

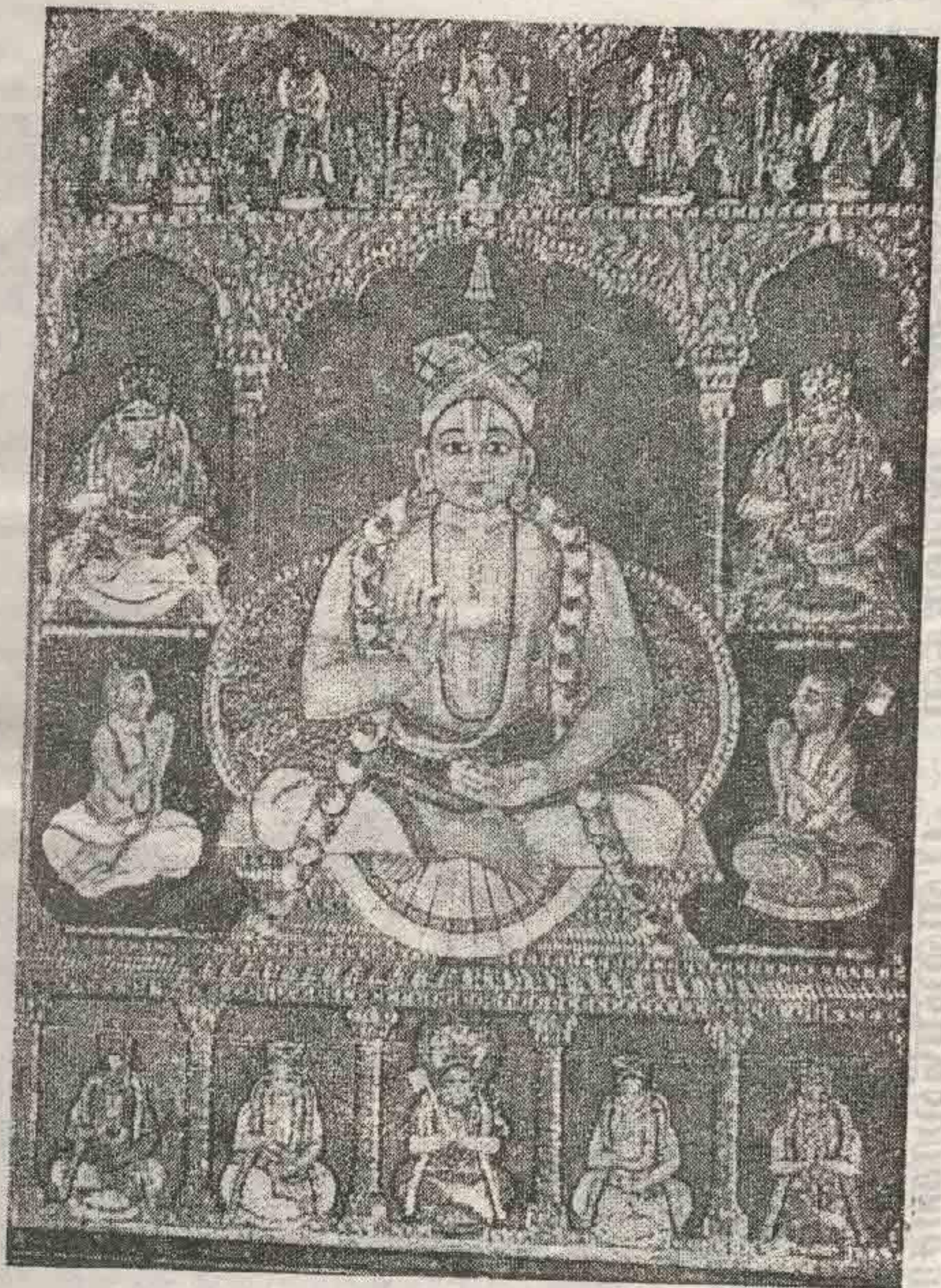
துங்கி டென்று தானேசென்று அவ்வேகயின்னியைபோடே வர்த்திக்கிறதேதாம். மதியின்கரை யிலே யானைக்குதவினாற்போலே, ஆர்த்திபையையிலே வந்து கிட்டினபடி இவர்க்கு. [செழும் பொழில் சூழ்திருவாறன்னிள்] - அவன் "தனக்குப் பராப்ய ஹ்மி" என்னும்படி ஹோக்யதை யாலே மிக்கவூர். [ஒன்றிவலம் செய்ய] - கிட்டி ஆதகல வ்ருத்திகளைப்பண்ண. [ஒன் றுமோ தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவே] - ஒ! தீவினை - ஒன்றும் - உள்ளத்தின் சார் வல்ல - என்று உக்தி ப்ரகாரமாகத்; [ஒன்றிவலஞ் செய்வொன்றுமோ] - கிட்டி வலஞ் செய்ப்பக்கிட்டுமோ? கிட்டமொகில் தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவென்னுதல்.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. திருவாறன்னிளையிலேபுக, நம்முடைய ஸகலதுக்கங் களும் போமென்கிறார்.

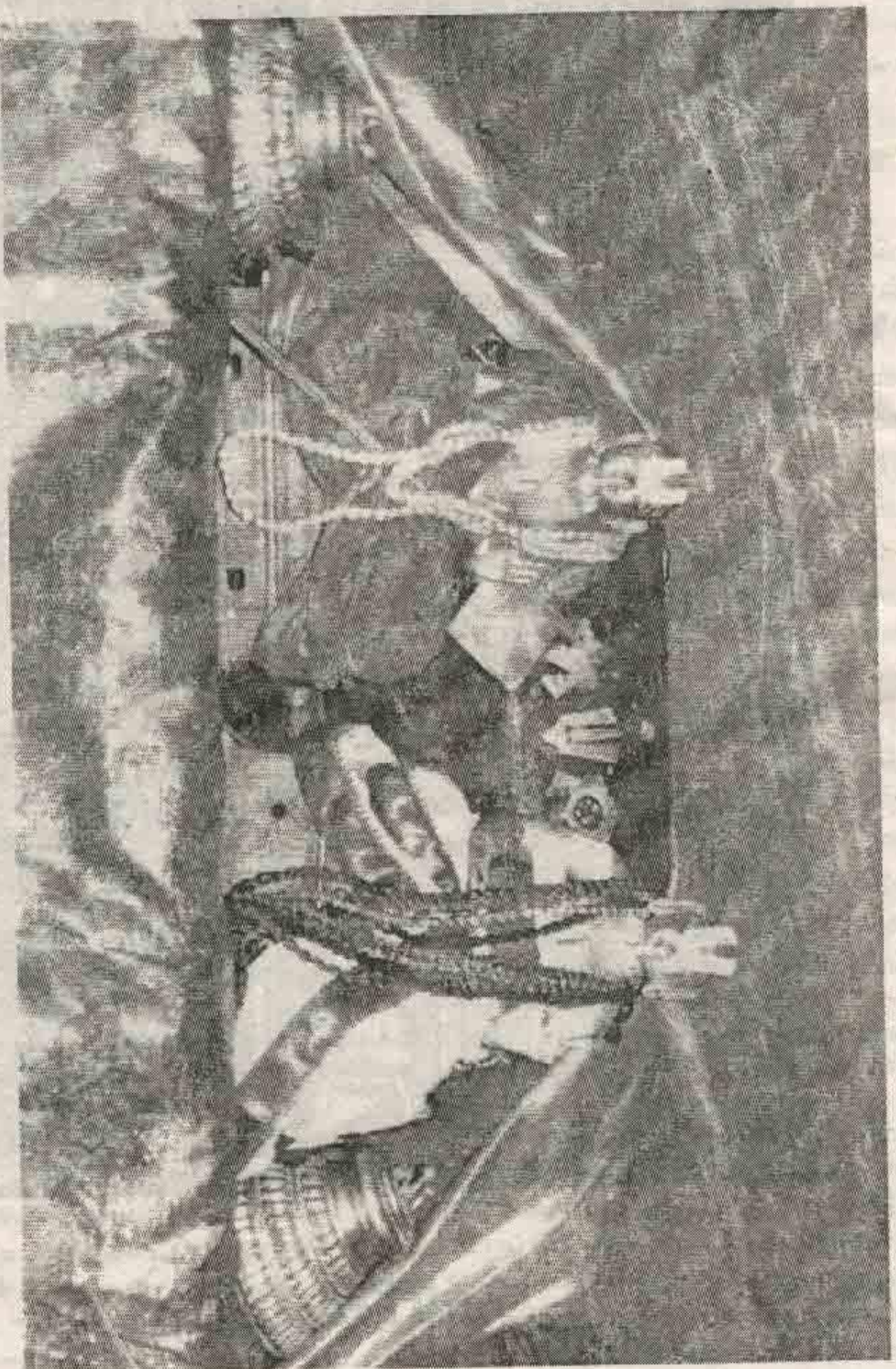
[அன்றிமற்றொன்றிலம் நின்சரணேயென்று] - நின்சரணேயன்றிமற்றொன் றிலம் என்று - உன்திருவடிகளையல்லது வேறொரு பற்றுடையேனல்லே னென்று; புறம்பே சிலர் ரக்ஷகராக ப்ரபித்திருக்குமதுவும் தவிர்ந்து, "ஹ்ருக்ஷகஷுபேதகீரே ஸ்ரஹ்ருக்ஷகஷுபேதஜ்ஜெ" (கஜஆகர்ஷதேதீரே காலஹஆகர்ஷதேஜ்ஜே) என்னை க யாலே தான் ரக்ஷகராக நினைத்திருக்குமதுவும் தவிர்ந்து, "உதவாவினயசு" (மநஸா சிந்தயத்) என்னைகயாலே கூப்பீடுங் கார்ய கரமாமெல்லையுங் கழிந்தது. அவனைப்பார்த்தால் தானும் அல்லாதாரோபாதி புறம்பாய்க் கடக்கநிற்குப்படியாயிற்றே ப்ராப்தியிருக்கும்படி. ஆகைச்சுட்டியிற்றே ப்ரணவத்தில் மத்யமபதம்கிடக்கச்செய்தேயிற்றே திருமந்தரத்தில் மத் யமபதம் ஜீவிக்கிறதும் [அகலிரும் பொய்கையின்வாய்] - அகலத்தையும் ஆழத்தையும் சோல்லவேண்மேளாலிலே, அகலத்தைச்சோல்லி இருமையைச் சோல்லுகையாலே அது ஆழத்தைச் சோல்லிற்றுகக்கடவது. இப்போது அகலமும் ஆழமுஞ் சோல்லுகிற துக்குக் கருத்தென் என்னில்? - அவனுபாயமாய் ரக்ஷித்தல் இல்லையாகில் முடிதல் செய்யுமித்தனைபோக்கி, தான் வேறொரு கரைகாணமாட்டானாகாதே. [அகலிரும்பொய் கையின் வாய்நின்று] - ஸயஸ்த்தாநத்திலே ஸயநிவ்ருத்தியுள்ளவிடத்திற்போலே நிற்கும் படியாயிற்றுச் செயல்மாட்சி. முதலை நீரிலேயிழுக்க, ஆனை கரையிலேயிழுக்க, இரண்டி னுடைய வ்யாபாரமுமாய்ச் செல்லுகை தவிர்ந்து ஒன்றிணுடைய வ்யாபாரமேயாய்நிற்கை. [தன்னீள்கழல்] - எதிர்த்தலையில் செயல்மாட்சியே எல்லையாகவளநுந் திருவடிகள். முதலை வாயிலே அகப்பட்டுநிற்கச்செய்தேயும், அவனை அருஸந்தித்தால் அச்சங்கெட்டிருக்கலாம்படி.

எட்டாம்பாட்டு.—அன்றிமற்று இய்யாதி. "திருவாறன்னிளையொன்றி வலஞ்செய்ய - தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே" என்ற பதங்களைக் கடாகித்த அநதாரினை - திருவாறன்னிளையிலே இய்யாதி.

"மற்றொன்றிலம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - புறம்பே இய்யாதி. "மற்ற" என்றால் - பிறரையொழியத் தன்னையும் காட்டுமோவென்ன - அவனை இய்யாதி. தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் தனக்கு ப்ராப்தியில்லையென்னுமிடம் எங்கேசொல்லிற்றென்ன - ஆகைச்சுட்டி இய்யாதி. ஆகைச் சுட்டி யென்றது - தன்னுடையரக்ஷணத்தில் தனக்கு ப்ராப்தியில்லாமையாலேயுன்றோ என்றபடி. "இருமை" என்று - ஆழமாக விவகித்த அர்த்தத்தை இய்யாப்தம் வசிக்ருமோமென்ன - அகலத்தையும் இய்யாதி. "கிந்த" என்றதுக்கு ஹம் - பயஸ்தாநத்திலே இய்யாதி. செயல்மாட்சி - கிரீவ்ய பாரதை. செயல்மாட்சிதன்னை உபபாதிக்கிறார் - முதலை இய்யாதி. திருவடிகளுக்கு கீட்டி ஏறென்ன - எதிர்த்தலையில் இய்யாதி. எதிர்த்தலை - இத்தலை என்றபடி. "நீள்" என்றதுக்கு அர்த்தந்தாமாதல், கீட்டியால் இவனுக்கு வலித்ததொரு பாயோஜனமாக வருணிச்செய்கிறார் - முதலையாலிலேஇய்யாதி.

நம்பிள்ளை

மணவாள மாமுதிகள் பிள்ளைவேலாகாசார்யர்

யாகாதேதான் இருப்பது. “சூகதஃஸூஹணோவிவரணஸிவஸி” (சூகந்தம்ப்ரஹ்ம ணோவித்வாந்நபிபேதி) என்னக்கடவதிதே. “சூகதஃ” (சூகதஃ) - ப்ராமாதிகத்துக் கன்றிக்கே புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணினதுக்கும் அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கும். “செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா” என்றால், இவன் எதுக்கு அஞ்ச? புத்திபூர்வகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவிட்டால், ப்ராமாதிகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவென்னுமிடம் கிம்புநஃ இதே. ப்ராமாதிகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாமெ லக்தியோகத்துக்கும் உண்டிதே. [ஏத்திய] - முட்பாய்ந்தால் “அம்மே!” என்பாரைப்போலே, வாஸநைபாலே சொன்ன இத்தனை. [ஆணையின்னெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] - துதிக்கை முழுத்தின இடரிதே; நீண்டகை குறுகுமளவு மிதே பார்த்துநின்றது; இவன் கைவிட்டால் கைக்கொள்ளாநின்ற நித்தனையிதே. [ஆணையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] - இப்பூவிற்கெவ்வி மாறுவதற்குமுன்னே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெறுகிறிலோம்! என்கிற இடரைப் போக்கினாயிற்று. அன்றிக்கே, “நாம் அடியாக ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அவத்யம் வருகிறதோ?” என்னும் இடாதல். அதாவது - “இவன் இப்படி க்லேஸிக்க அவன் ரக்ஷித்தபடி அழகியதாயிருந்தது! இவனையோ நாம் இப்படி ரக்ஷிகள் என்று நினைத்திருந்தது? என்று நாட்டார் இவனை இப்படி நினைக்கிற செய்வதென்?” என்று இடர்ப்பட்டது. “இரண்டும்போய் இரண்டின்வீடு” என்கிறபடியே இரண்டுக்கும் இடர் வாராதபடி கரையிலேகொண்டேறி, பின்னை முதலை வாயைக்கிழித்து ஆணையினிடரை நீக்கினாயிற்று. இதுக்கு பட்டாருளிச்செய்யும்படி: - “ராஜபுத்ரனைச் சிறையிலே இட்டுவைத்தால், கைக்கூட்டனுக்கும் பாலஞ்சோறு மிடுவாரைப்போலேகான்” என்றும். இரண்டும் மோக்ஷத்தைப்பெற்றதே! முதலை ஸாபமோக்ஷமும், ஸூகஜேக்த்ராழ்வான் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷமும் பெற்றார்களிதே. [பிரான்] - ஆணையிடர் போக்கின இதுவும், அதுக்கு அன்றித் தமக்கு உபகரித்தானாக நினைத்திருக்கிறார்களாயும் இவர். இவ் ஸாவஸ்ருத்தியை உடையவனாகியதே ஒருவன் வைஷ்ணவனாக யாவது. அங்குலரிலே ஒருவனுக்கு ஒருகன்மையுண்டானால் அது தன்னதாக நினைத்

அப்படி அச்சம் கெட்டிருக்கலாமோ? என்ன - ப்ரமாணம் - “சூகதஃ” இத்யாதி. அதுக்கு ஹேதுவது? என்ன - செய்தாரேல் இத்யாதி. ஆனால் ப்ராமாதிகத்துக்கு எப்படியென்ன - புத்திபூர்வகத்துக்கு இத்யாதி. ப்ராமாதிகத்துக்கொழிய புத்திபூர்வகத்துக்கும் அஞ்சவேண்டாவென்கிறது ஏது? என்ன - ப்ராமாதிகத்துக்கு இத்யாதி. அதாவது - லக்திநிஷ்டவ்யாவ்ருத்யர்த்தமென்றபடி. நினைக்கமாட்டாதது ஏத்தவற்றோவென்ன - முட்பாய்ந்தால் இத்யாதி. இப்போது ஆணையினிடரைப் போக்குகிறவன் உபக்ரமாவஸ்தவையிலேதானே போக்கவொண்ணுதோ? என்ன - துதிக்கை இது யாதி வாக்யநாயம். ஆனைக்கு கெஞ்சிடர் இன்னதென்றும், அதனைத் தீர்த்த பாகாரமும் அருளிச் செய்கிறார் - இப்பூவிற்கெவ்வி இத்யாதி. “கெஞ்சிடர்” என்றதுக்கு முன்றர்த்தம். முத்தினது - துதிக்கைமுழுத்தினஇடரிதே என்றது. இரண்டாமர்த்தம் - இப்பூவிற்கெவ்வி இத்யாதி. முன்றாமர்த்தம் - அன்றிக்கே நாமடியாக இத்யாதி. கெஞ்சிடர் தீர்த்ததுக்கு ப்ரமாணம் - இரண்டும்போய் இத்யாதி. முதலையும் ஆணையுமாகிற இரண்டும் ஒன்றையொன்று விட்டுப்போய் இரண்டுக்கும் ஸாபமோக்ஷமும் ஸாக்ஷாந் மோக்ஷமும் உண்டாய்ப்படி திருவுன்னம்பற்றியருளினான் என்றபடி. † காலாந் திருவந்தாதி, “மதித்தாய்போய்” இத்யாதி. இரண்டுக்கும் இடர்வாராதபடி என்றவகத்தாம், ‘ஒன்றக்கே இடர்வரும்படி’ என்றகூட்டுவது. இரண்டுக்கும் மோக்ஷம்வருவானென்? என்ன - இதுக்கு இத்யாதி. இதுக்கு - “இரண்டின்வீடு” என்றதுக்கென்றபடி. கைக்கூட்டன் - காவற்காரன். ஆணையன்றோ மோக்ஷத்தைப்பெற்றதென்ன - இரண்டும் இத்யாதி. பெற்றகரமம்எது? என்ன - முதலை இது யாதி. இத்தால் - ஸ்வரூபத்தில் ஓர்த்தத்தை வலிப்பிக்கிறார் - இவ் ஸாவஸ்ருத்தி இத்யாதி. விவர

ப. — அநந்தரம், பரபரிவ்ருத்தி பிறந்து ப்ராப்யதேஸம் ஸித்திக்குமானாலும், ஸர்வாதூஷாயமான திருவாறன்விளையை ப்ராபித்து அதுவிக்கவமையுமென்னுநின்றது என்னெஞ்சுகளென்கிறார்.

தீ - க்ருரமான, வினை - பாபங்கள், உள்ளத்தின் - நெஞ்சில், சார்வு அல்லவாகி - சேர்த்தியற்று, தெளி - (ஸ்வரூபப்ரகாசம் பிறக்கும்படி) தெளிவையுடைத்தான, விசம்பு - பரமவ்யோமத்திலே, ஏறல் - ஏறதல், உற்றால் - வந்துகிட்டினாலும், என் - என், சிந்தனை - நெஞ்சானது, நாலினுள்ளுமுள்ளத்துள்ளும் - வாங்கமநஸங்களிலும், அமைந்த - அதுக்கீடாகச் சமைந்த, தொழிலினுள்ளும் - ப்ரவ்ருத்தியிலும், நலின்று - சேர்த்தியையுடையராய்க்கொண்டு, யாவரும் - எல்லா விபூகியிலுள்ளாரும், வந்து - வந்து, வணங்கும் - வணங்கும்படியாய், பொழில் - (ஹேரக்யதாப்ரகாஸகமான) பொழிலையுடைத்தான, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையாகிற, அதனை - அத்தேசந்தன்னை ய, மேவி - கிட்டி, வலஞ்செய்து - அதுகூலவ்ருத்தி பண்ணுதையாலே, கைதொழ - தொழ, கூடுங்கொல் - கூடுமோ? என்னும் - என்றுநினையாசின்றது.

இ. — ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபதம் கிட்டுவதானால் அதிற்காட்டிலும், அங்குள்ளாரும் வந்துவிரும்பும் திருவாறன்விளையே ப்ராப்ய மென்னுநின்றது என்மனஸ்ஸென்கிறார்.

[தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி] - அவித்யாதிகள் ஆத்மாவைஸ்பர்ஸியாதபடியாய். மநஸ்ஸு நிர்டோஷமாயென்றபடி: [தெளிவிசம்பு] - இங்குள்ளார் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப் பிறப்பிக்கும் தேசம். அவனைவரி லும் ஸோக மோஹங்களைவினைக்கும் இது; * இருள்தருமா ஞாலமிறையிது, ஸுத்தஸதவமது. [ஏறலுற்றால்] - போகப்ராப்தமானால்; கிடைப்பதானால். [நாலினுள்ளுமித்யாதி] - மனோவாக்காயங்களாலே நித்யஸூரி களும் பயின்று ஆஸ்ரயிக்குமதாய், சிவதீபாயஹேரக்யமான திருவாறன்விளையை. “தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி” என்னவேண்டாத நித்தியநிர்டோஷர் படுகாடுகிடக்கிறதேசமென்கை. [மேவிபித்யாதி] - ‘கிட்டி அதுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணவற்றே!’ ‘என்னுநின்றது என்மநஸ்ஸு. “ஹவோநாத்யுத்யுத” என்று - என்வயாமல்ல என்மநஸ்ஸு.

ஈடு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. “எனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டமும் திருவாறன்விளையும் இரண்டும் கிடைப்பதானால், ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத்திருவாறன்விளையே யமையுமென்னும் என்னெஞ்சம்” என்கிறார்.

[தீவினை இத்யாதி] - “ ‘திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம்’ என்று இங்கிருந்த நாளுண்டான ஸங்கோசத்தாலே சொல்லுகிறீர்: ஸங்கோசங்கழிந்தவாறே பரமபதத்திலே தோள்மாறுகிறீர்” என்ன. அதுவேண்டா: ஸங்கோசங்கழிந்தால் நான் இருக்கும்படியைக் கேட்கலாகாதோ வென்கிறார்: [தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி] - பண்டுபண்ணின அவித்யாகர்மவாஸநா ருசிகளானவை, ப்ரத்யக்வஸ்துவை ஸ்பர்ஸியாவா பக்கொண்டு.

ஒன்பதாம்பாட்டு. — தீவினை இத்யாதி. “தெளிவிசம்பேறலுற்றால் - திருவாறன்விளையதனை மேவி” இத்யாதிகளைக் கடைகித்த அவதாரிகை - எனக்கு இத்யாதி.

“தெளிவிசம்பேறலுற்றால்” என்னவமைந்திருக்க, “தீவினை, உள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி” என்ற விஸேஷித்ததுக்கு ஹவம் - திருவாறன்விளையே இத்யாதி. இது பதாவதாரிகை. “உள்ளம்” என்ற - உள்ளிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்யக்வஸ்து - ஆத்மா. “யாவரும்வந்து”

[தேளிவிசம்பேறலுற்றால்] - திருநாடேறப்போக உத்யோகித்தால். [நாலினுள்ளும் இத்யாதி] - எத்தனையேனும் அதிசயித்தஞ்ஞானரான திருநாட்டிலுள்ளாரும் வந்து மனோவாக்காயங்களாலே பயின்று ஆஸ்ரயிக்கும்படி நிரதிசயமோக்யமான திருவாறன் விளையை. [மேலி இத்யாதி] - அத்தேசத்தை நான் சென்று ப்ராபித்து அங்குலவ்ருத்தி களைப்பண்ணி. [கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென்சிந்தனையே] - என் நெஞ்சு எனக்கு வியேயமல்ல; “ஹாவோநாநயத்ரகச்சதி” (பாவோநாநயத்ரகச்சதி) என்கிறபடியே.

பத்தாம் பாட்டு.

சிந்தைமற்றோன்றின்திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும்
சிந்தையினுல்செய்வதானறியாதன மாயங்களொன்றுமில்லை
சிந்தையினுல்சொல்லினுல்செய்கையால் நிலத்தேவர்குழுவணங்கும்
சிந்தைமகிழ்திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்னே.

ஆ — (சிந்தை.) - “திருநாடு ப்ராப்யம்” என்னுட்ப்ராஸித்தியாலே உம்மைத் திருநாடேறக்கொண்டெழுந்தருளிற் செபவதென்? என்னில்,—

திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்றிருக்கைக்கு விரோதியான பாபத்தைப் போக்கி என்னைத் திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்றிருக்கப் பண்ணினபின்பு, “திருவாறன்விளை” என்றால் என்னெஞ்சு தாழ்ந்துகிடக்குப்படி அறியானோ? ஸர்வஜ்ஞனல்லனோ? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையை ப்ராப்யமென்றிருக்க, அறியாதது ஒன்றுமில்லை.

[சிந்தையினுலென்று மேலுக்கு] - மனோவாக்காயங்களினால் * விண்ணுளாரியும் சீரியான நிலத்தேவருடைய குழாங்கள் வணங்கும்படியாய் நிலமிதியாலே புக்காருடைய ஹ்ருடியம்புகிழக்கடவதான திருவாறன்விளையிலே உறையாநிற்பதுஞ் செய்து ஹோக்பதையாலே வேறோரிடத்துக்காகாதபடி கண்டாரையகப்படுத்துக் கொள்ளும் எம்பெருமானுக்கு அற்றபின்பு.

ப — அநந்தரம், திருவாறன்விளையிலே வர்த்திக்கிற தன்பக்கனிலே க்யவஸிதமானபின்பு நெஞ்சவேறொன்றிற்போகாதென்னுமிடம் அவலாதானே அறியுமென்கிறார்.

உன்னத்தன்னும் - நாலினுள்ளும் - அமைந்ததொழிலினுள்ளும்பவின் - வணங்கும்பொழில் திருவாறன்விளையதனை” என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் - எத்தனையேனும் இத்யாதி. நவின்னு - கிட்டி. நவிலுகை - கிட்டுகை. பயின்று - கிட்டி. “என்சிந்தனை” என்றதுக்கு ஹாவம் - என்னெஞ்சு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ராமாணம் - ஹாவ இத்யாதி தீவினை என்றதொடங்கி, ஏறலுற்றால்-யாவரும்வந்த. உன்னத்தன்னும் - நாலினுள்ளும் - அமைந்ததொழிலினுள்ளும் கவின்று - வணங்கும்பொழில் திருவாறன்விளையதனை - என்சிந்தனை - மேலிவலம்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னும் இத்யவ்யயே. (க)

சிந்தையினால் சொல்லினால் செய்கையால் - மனோவாக்காயங்களாலே, நிலத் தேவர் - நிலத்தேவரான ஐகவதருடைய, குழு - ஸங்கமானது, (அறுவகிக்க), வணங் கும் - வணங்கும்படியாய், சிந்தை - (ஹோக்தாக்கள்) நெஞ்சை, மகிழ் - மகிழ்விக்கும், திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையிலே, உறை - வர்த்திக்கிற, தீர்த்தனுக்கு - பரம பாவநி-உதனுக்கு, அற்றபின் - (அநர்யார்ஹஸோஷமாம்படி) அறுதிபுடைத்தானபின்பு, சிந்தை - நெஞ்சு, மற்றொன்றின் - வேறொன்றை, திறத்ததல்லா - உத்தேசாயமாக நினைத்திராத, தன்மை - ஸ்வலாவத்தை, தேவன் - ஸூரிஸேவ்யனான, பிரான் - ஸர் வஜ்ஞன்நானே, அறியும்-; சிந்தையினால் - சிந்தையினால், செய்வ - செய்யப்பட்டு, மாயங் கள் - மறைந்ததொழில்களானவை, தான் - அவன்தான், அறியாதன - அறியாதன; ஒன்றும் இல்லை - ஒன்றும் இல்லை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நீர் திருவாறன்விளையை “ப்ராப்யம்” என்றிருக்க அவன் திருநாட்டைத்தரிலோ? என்ன; “அவன் ஸர்வஜ்ஞனல்லனோ? அறியானோ?” என் கிறார்.

[சிந்தையித்யாதி] - திருவாறன்விளையொழிய வேறொன்றில் ப்ராப்யஸ்ய-யி ல்லையென்னுமிடம் ஸர்வேஸ்வரன் அறியும். உம்முடைய நினைவுக்கு ஸர்வேஸ்வரனை ஸாக்ஷியாக்குகைக்கு ஹேதுவென்? என்னில், — [சிந்தையினித்யாதி] - நினைவுக்கு வாய்த்த தையிலே யிருக்கிறவனறிபானோ? மனஸ்ஸாலே செய்யுமவற்றில் அவனறிபாத வஞ்சகங்க ளொன்றுமில்லை. [சிந்தையினித்யாதி] - நித்யஸூரிகளைப்போலே, மனோவாக்காயங்க ளாலே வி-ஓஸ்-ராரான முழுக்கூடங்கள் திரள்திரளாக வந்து ஆராயப்பர்கள். [சிந்தை மகிழ் திருவாறன்விளை] - கிட்டினுரை நிரதிஸ்யாநந்தியாக்கும் தேசம். இவ்வத்தப்பவஸா யம் என்றுதொடங்கி? என்ன [உறைதீர்த்தனுக்கு] - அங்குத்தை நித்யவாஸத்தாலே தனக்கு ஹோக்யதைபைக் காட்டிப் புறம்புள்ள ருசியைப் போக்கித் தன்பக்கலிலே ருசி யைப் பிறப்பித்தவனுக்கு. [அற்றபின்] - அவன்பக்கலிலே அநர்யார்ஹமாம்படி ருசி பிறந்தபின்பு - சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரான் அறியும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இதுதான் ஒருக்திமாத்ரமாய் உம்முடைய நெஞ்சு பரமபதத்தை விரும்பினாலோ? என்ன; “அத்தை, என் நினைவுக்கு வாய்த்ததையிலேயிருக் கிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது” என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வார் சீயர். அன்றிக்கே, பிள்ளான், “நீர் ‘திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம்’ என்றிருக்கிறீர்; ஈஸ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ? அவன் பரமபதத்தைத்தரிலோ” என்ன; “அவன் ஸர்வஜ்ஞனன்றோ, அறியானோவென்கிறார்” என்று; புருஷார்த்தப்ரதனன்றோ? புருஷன் அர்த்தித்தத்தை யன்றோ கோடுப்பது.

[சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்] - நெஞ்சா னது பரமபதப்ரஸங்கமும் நினைபாதது ஸர்வேஸ்வரனறியும். தன்மை - ஸ்வலாவம். மற்ற

பத்தாம்பாட்டு.—சிந்தைமற்று இத்யாதி. “மாயங்கனொன்றுமில்லை” என்னுமளவும் கடை யித்த அவதாரிகை - இதுதான் இத்யாதி வாக்க்யத்வயம். “அறியும்” என்கையாலே - கேட்டுக் கொள்வது என்று விர்த்தம். வாய்த்தலை - மூலம். அறிந்தாலோவென்னை - புருஷார்த்த இத்யாதி. “இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாக்ஷியாக அவனைக்கேட்டுக்கொள்” என்று நஞ்சியருக்குக் கருத்த.

முத்தின அவதாரிகையிலே அருளிச்செய்கிறார் - உம்மைக்கேட்க இத்யாதி. அவனை யறிபாதே இவன் நினைக்கவொண்ணாதோவென்ன - அவன்நினைத்தால் இத்யாதி. அப்படி அவனறி

றேன்கிறது - பரமபதத்தின்பேர் சொல்லுகையுங்கூட அஸஹ்யமானபடி. உம்மைக்கேட்க, ஸர்வேஸ்வரனை ஸாக்ஷியாகச் சொன்னதுக்குக் கருத்தென்? என்ன - [சிந்தையினால் இத்யாதி] - அவன் நினைத்தால் இவன் அந்தரம் நினைக்கவேண்டும்படியிருக்க, அவன் அறியாதது உண்டோ? * உள்ளுவாருள்ளத்தெல்லாம் உடனிருந்தறியுமவனன்றோ? அவன் நினைப்பிட்டாலன்றோ இவனுக்கு நினைக்கலாவது? நெஞ்சால் செய்யப்படுவனவற்றில் அவனறியாத வஞ்சகங்க ளொன்றுமில்லை. [சிந்தையினால் இத்யாதி] - நித்யஸ-உரிகளோ பாதி முழுக்ஷுக்களும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. மனோவாக்காயங்கள் மூன்று லும் ஸ-உஸுரரான பூநீவைஷ்ணவர்கள் திரண்டுவந்து ஆஸ்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. [சிந்தை மகிழ்திருவாறன்விளை] - ஆரேனுமாகப் புக்காரை நிரதிஸாயாநந்திகளாகப்பண்ணும் தேசமாயிற்று. “ப்ராப்யபூமி” என்று தோற்றும்படி இருக்குமாயிற்று. திருவாறன்விளையிலே வந்து வர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது. உமக்கு இத்தேளிவதான் என்றுதொடங்கி வந்தது? என்ன, - [தீர்த்தனுக்கற்றபின்] - அவன் தன்னுடைய ஹோக்ய தாதிஸயத்தாலே எனக்குப் புறம்புண்டான பற்றைத் தவிர்த்துத் தனக்கே அந்நியார்ஹனும் படி பண்ணிக்கொண்ட அன்றதொடங்கி; உஜ்ஜீலிக்கப்பண்ணின அன்றதொடங்கி; நடுவே உஜ்ஜீலியாதே கிடந்துபோந்ததே அநாதிகாலம். (௧0)

பதினொராம் பாட்டு.

தீர்த்தனுக்கற்றபின் மற்றோர்சரண ல்லையென்றெண்ணித் தீர்த்தனுக்கே தீர்த்தமனத்தனனாகிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன தீர்த்தங்களாயிரத்துள் இவைபத்தும்வல்லார்களைத் தேவரவைகல் தீர்த்தங்களேயென்றுபூசித்துநல்கியுரைப்பர் தந்தேவியர்க்கே.

ஆ. —) தீர்த்தனுக்கற்றபின்) - திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்றிருக்கைக்கு விரோதியான என்னுடைய பாபத்தைப்போக்குகையாலே பவித்ரம் அதில் நின்றருளின எம்பெருமான்; அதிலும் பவித்ரம் அவனைப் ப்ராதிபாதித்த திருவாய்மொழி

யுமோவென்ன ப்ரமாணம் - உள்ளுவார் இத்யாதி. அவன் நினைத்தவந்தரம் நினைக்கவேனுமோ வென்ன - அவன் நினைப்பிட்டால் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நெஞ்சால் இத்யாதி. “செய்வ” என்றது - செய்யப்படுவனவற்றில் என்றபடி. கீழில்பாட்டிலே நித்யஸ-உரிகள் ஆஸ்ரயித்தபடி சொன்ன வந்தரம், இங்கே முழுக்ஷுக்கள் ஆஸ்ரயிக்கிறபடியைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - நித்யஸ-உரிக ளோபாதி இத்யாதி. “சிந்தையினால் சொல்லினால் செய்கையால்” என்று - வாயேகாரணோபசாரம் பண்ணுகிறது. இன்னார்சின்தை என்னுமையாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஆரேனும் இத்யாதி. இத் தால் ஹலிதம் - ப்ராப்யபூமி இத்யாதி. பரமபதப்ராஸங்கம் நினையாதிருக்கிற இவர், “தேவபிரான்” என்று பரமபதநிலயனைச் சொல்லுவானென்? என்கிற ஸங்கையிலே, “தேவபிரான்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - திருவாறன்விளையிலே இத்யாதி. உஜ்ஜீலிக்கப்பண்ணின அன்றதொடங்கி யென்றது - மத்பமாகூர்த்தி வர்த்தத்தை எனக்கு உண்டாக்கின அன்றதொடங்கி யென்றபடி. இதில் வ்யதிரோக வரித்தமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நடுவே இத்யாதி. நடுவேயென்றது - விசேஷகடா ஶுத்திக்கு முன்புள்ள காலத்தை. அகாரமகாரங்களுக்கு நடுவேயென்றும், சிந்தையினால் என்ற தொடங்கி, தீர்த்தனுக்கற்றபின் - சிந்தை மற்றொன்றின் அன்றதொடங்கி, தேவபிரானறியும்; சிந்தை யினால் செய்வதானறியாதன மாயங்களொன்றுமில்லை இத்யந்வயம். (௧௦)

கள் இவைவல்லார்-அவற்றிலும் பவித்ரபூதரென்று, இந்த்ராதீதவர்கள் ஸத்கித்துக் கொண்டு தங்கள் ப்ரணயிகளுக்குச் சொல்லுவரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் * அபர்வறுமமர்களால் ஸ்ராவயரென்கிறார்.

[தீர்த்தனுக்கற்றொன்றுதொடங்கி] - தன் திருவழகைக் கண்டாரை வேறோரிடத்துக்கு உரித்தாகாதபடி பண்ணவல்ல திருவாதன்னினாயில் எம்பெருமானுக் கேயாகத் தாம்அற்றபின்பு மற்றொரு ப்ராப்யம் இல்லையென்று பார்த்தருளி அவனுக்கே துணிந்த திருவுள்ளத்தைபுடையராய். [செழுங்குருகூர் என்று தொடங்கி] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த தீர்த்தங்களான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்களை. தீர்த்தமாகையாவது—தன்ஜோக்யதை யாலே மற்றொன்றில்பாகவொட்டாதபடிபண்ணவற்றாதல், பாவநமாதல். [தேவரென்று தொடங்கி] - தேவர்களானவர்கள் ஸமுத்ராதிகளைப்போலே ஓரோகாலங்களிலன்றிக்கே எல்லாக்காலங்களிலும் பவித்ரபூதர் என்று தங்கள் மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டாடி அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வராம் பண்ணினாராய்ச் சொல்லாநிற்பர். தேவர்களாகிறார்-அபர்வறுமமர்களென்றும், மற்றைப்ரஹ்முகளென்றும் சொல்லாநிற்பர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்களை நித்யஸூரிகள் ஸ்ரவரென்று வலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

தீர்த்தனுக்கு - (உபாயோபதேஷ்டாவாஸ) அவனுக்கு, அற்றபின் - அநந்தரம் ஹமானபின்பு, மற்று - வேறு, ஓர் - ஒரு, சரண் - உபாயம், இல்லை - இல்லை, என்று -, எண்ணி - அறுதியிட்டு, தீர்த்தனுக்கே - (* ஸர்வபாபவிமோசனாய்ப் பரமபாவநஹிதனா) அவனுக்கே, தீர்த்த - அறுதியாக்கப்பட்ட, மனத்தனனாகி - நெஞ்சையுடையவராய்க்கொண்டு, செழும் - உர்ஸரீயமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்கதாய், தீர்த்தங்கள் - தனித்தனியே வித்யாஸ்த்தாகங்களான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும், இவைபத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார்களை - அப்யஸிக்கவல்லவர்களை, தேவர் - நித்யஸூரிகளானவர்கள், வைகல் - ஸர்வகாலமும், தம் - தங்கள், தேவியர்க்கு - மஹிஷிகளுக்கு, பூசித்து - ஸ்ரஹுமாதமாக, நல்கி - ஸ்நேஹித்து, தீர்த்தங்களை - (ஸம்ஸாரகோஷ நிவர்த்தகரான) பவித்ரபூதர், என்று - என்று, உரைப்பர் - சொல்லாநிற்பர்கள். இது - அறுசீராகிரிய விருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் நித்யஸூரிகளால் ஸ்ராவரென்கிறார்.

[தீர்த்தனுக்கற்றபின்] - தன்னழகைக்காட்டிப்புறம்புள்ள பற்றையறுத்தவனுக்கேயாகத் துணிந்தபின்பு. [மற்றோர்சரணில்லையென்றெண்ணி] - வேறொருதஞ்சமில்லையென்றறுலாயித்து, வாஹ்பருதியைத்தவிர்த்தவனுக்கே துணிந்த திருவுள்ளத்தைபுடையராய், [செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - இவர்க்கு இத்தன்மைக்கடி திருநகரியிற் பிறப்பாயிற்று. [செழுங்குருகூர்] - ஆத்மகுணங்களை ஸம்ருத்தமாக்கும் தேசம். [தீர்த்தங்களாயிரத்துள்] - தன்னினிமையாலே புறம்புள்ளவற்றை யறுக்குமென்னுதல், பாவநமென்னுதல். [தேவர்] - நித்யஸூரிகள். [வைகல்] “அபர்வணி

கடல்தீண்டலாகாது" என்னுமாபோலன்றியே, ஸர்வகாலமும். [தீர்த்தங்களை யென்று - தந்தேவியர்க்கு - பூசித்து நல்கியுரைப்பர்] - மஹிஷிகளை ஸ்வேஷித்துக்கொண்டாடும் ஸாயிலே அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வநம்பண்ணினார்களாகச் சொல்லுவார்கள். நித்ப ஸூரிகள் மஹிஷிகளைக்கொண்டாடி யிருக்கும்போதாகிறது - தாங்கள் கைங்கர்யத்திலே யிழிந்தா லெடுத்துக்கைகீட்டும்போது. தேவரென்று - ப்ரஹ்மாவிகளையும் சொல்லுவர்.

நடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் *அயர்வறு மமர்களுக்கு ஸ்லாவநீயரென்கிறார்.

[தீர்த்தன் இத்யாதி]—இன்னார்க்குத்தீர்த்தனென்னுமையாலே ஸ்வவ்யதிரித்தர்க் கேல்லாம் தீர்த்தனாயிற்று. தீர்த்தமாவது - தான் பரிசுத்தமுமாய், தன்னைஸ்பர்ஸித்தா ரும் பரிசுத்தராம்படி பண்ணுமதாயிற்று. * தீர்த்தனுலகளந்த சேவடியை ப்ரஹ்மா லிளக்க, அந்ததீர்த்தத்தை பாவநார்த்தமாக ஐடாமத்யே தரித்தான் ருதான். * “ஆறு பொதிசுடையோன்” என்னக்கடவதிறே. கங்காதரனென்றே பேர் அவனுக்கு. அந்தக் கங்கைக்கு அடியை ஆராய்ந்துகொள்ளுகையிறே இனியுள்ளது; ஆராய்ந்தவாறே அது அடிப்பட்டிருக்குமே; *கங்கைபோதரக் கால்நிமிர்த்தருளிய கண்ணனிறே. [தீர்த்தனுக் கற்றபின்] - தன்னுடைய லோக்யதாதிஸயத்தாலே தன்னையொழிந்த விஷயங்களி லுண் டான ருசியைக் கழித்தவனுக்கு அற்றபின் என்றுமாம். [மற்றோர்சரணில்லை யென் றெண்ணி] - அவனையொழிய ரகுகரில்லையென்று தெளிந்தாராயிற்று. [தீர்த்தனுக்கே தீர்த்தமனத்தனாகி] - ஸாஹ்யவிஷயங்களில் ருசியைப் போக்கினவனுக்கே அநதியாக எழுதிக்கொடுத்த நெஞ்சையுடையராய். “உனைநீனைந்தேள்கல்தந்த எந்தாய்” என்றாரே

கி.மம்.—தீர்த்தனுக்கு இத்யாதி. “வல்லார்களைத் தேவர்வைகல் தீர்த்தங்களை” இத்யாதி களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

“தீர்த்தன்” என்றால் - பரிசுத்தனென்று காட்டுமொழிய, ஸ்வவ்யதிரித்தர்க்கெல்லாம் ஸுத்தியைவினைக்குமவெனன்று காட்டுமொவென்ன - தீர்த்தமாவது இத்யாதி. அப்படி தன்னை ஸ்பர்ஸித்தாரையும் ஸுத்தமாக்கினானெவென்ன - தீர்த்தனுலகளந்த இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - “தடி ஸ்வதி கண்டிஷ்ட டயாரஸிரஸாகாரஃ । வாவதாபுஜிபாசியெய்யொ மெயூவீத்யவாரணாக” என்கிற ஸ்வேலாகம் அதுசந்தேயம்; அப்படி தரித்தானெவென்ன, - ப்ரமாணம் - ஆறுபொதி இத்யாதி. கங்கையை ஏகதேசத்திலே யடக்கின ஐடையையுடையவ னித் யர்த்தஃ. திருவேழுகூற்றிருக்கை. அவன் இந்தத்தீர்த்தத்தை தரித்தானென்னுமதுக்கு உபபத்தி யருளிச்செய்வதாக அதிஷ்ட்டிகை - கங்காதரன் இத்யாதி. கங்காதரனென்றமாத்ரத்திலே அவன் திருவடிகள் விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித்தானென்னுமிடம் தோன்றுமொவென்ன; அதுக்குஹேதுவை ல்சாரித்துக்கொள்ளவேணு மென்னுமத்தையும், அப்படி விசாரித்தால் திருவடிகளிலே பிறந்ததா யிருக்குமென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அந்தக்கங்கைக்கு இத்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே. அடிப்பட்டிருக்கும் - ஸமூலகமாயிருக்கும். திருவடிகளை ஸ்பர்ஸித்திருக்கும் என்றமாம். அப்படி இருக்குமொவென்ன - கங்கைபோதா இத்யாதி. கங்கைபுறப்படுப்படியாகத் திருவடிகளை நிமிர்த் தருளின ஸர்வேஸ்வரன் என்றபடி. திருமொழி, காலம்பத்து, இரண்டாத்திருமொழி, “அங்கையா லடி” இத்யாதி. “தீர்த்தன்” என்றதுக்கு - லோக்யன் என்று அர்த்தாந்தரம் - தன்னுடைய இத்யாதி. “லோக்யஹிதனாவனுசு” என்றத்தால் மலித்தலாவம் - ஸாஹ்ய இத்யாதி. அப்படி ஸாஹ்ய விஷயங்களில் ருசியைப்போகினானெவென்ன, ப்ரமாணங்கள் - உனைநீனைந்து இத்யாதி. எள்கல் - உபேகை. ஸௌந்தர்யம் புறம்புபோகவொட்டாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - மனைப்பால் இத்யாதி.

கீழ் : “மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு” என்றும், “வரகோதூரி யோரதோவிரதோவரகோதூரி” (பரமாத்மரியோரக்தோவிரக்தோபரமாத்மரி) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைத்தால் பின்பு புறம் போகவொட்டாதே. ஸௌந்தர்யம் * “மனைப்பால்பிறந்தார் பிறந்தேய்தும் பேரின்பமெல்லாம் - துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்று - மனைப்பால் பேரின்பத்தில் கைகழியவொட்டாதே. [செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - அதுக்கடியான ஜம்மபூமியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [தீர்த்தங்களாயிரம்] - ஆயிரம்பாட்டும் ஆயிரந்தீர்த்தங்களாயிற்று. இந்தப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார்களை, தேவருண்டு - திருவடி, திருவந்தாழ்வான், ஸௌந்த முதலியார் தொடக்கமானார், இவர்களை “நாள்தோறும்பவித்ரபூதர்” என்று ஆதரித்துக் கொண்டுபோந்து, தங்கள் மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டாடும் ஈசையிலே சொல்லுவார்கள். [நல்கியுரைப்பார் தந்தேவியர்க்கு] - மஹிஷிகளும் தாங்களுமாக ப்ரீ வைகுண்டநாதனுக்கு அடிமைசெய்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளுமளவானவாறே, அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதானம்பண்ணிக் கனக்கத் தங்கள் ப்ரபாவத்தைச் சொல்லும்படியாகப்பெறுவர். ஓடமேற்றிக்கூலிகொள்ளும் ஈசையாகிறது - ஸகவத்விஷயத்தில் கைங்கர்யம்பண்ணும்போது எடுத்துக்கைநீட்டுகையிறே. உராமஸ்லோகம் ரக்ஷித்துக்கொண்ட அளவுபோலேயிருக்கும்அளவுகளிலே என்றபடி. * (அதாவது - உடையவர், திருக்கோட்டியூர்நம்பி தமக்கு அத்யந்தரஹஸ்யமாக உபதேசித்த சரமஸ்லோகத்தைத் தெற்காழ்வார்திருமுன்பேஎடுத்துக் கைநீட்டினவர்களுக்கு, அவர்கள் விஷயத்திலே உகப்பாலே அருளிச்செய்தாரிறே; அதைச்சொல்லுகிறது.) [வைகலும் பூசித்து] - “அபர்வணி கடல்தீண்டலாகாது” என்றற்போலே, அதுக்கு ஒருநியதியில்லையென்றது. வைகல் - காலம். “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்று தத்விஷயத்தில் இவர் பார்த்தித்தத்தை இது கற்ற ததீய விஷயத்திலே நித்யஸூரிகள் அடிமை செய்வார்கள்.

(கக)

“அத்தோள் - தொழுதார் - பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார்” என்று அவையித்து அர்த்தம் - மனைப்பால் பேரின்பத்தில் இப்பாதி. கையானது - தோளானது. கழியவொட்டாது - போகவொட்டாதென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். அதுக்கடியான - இசரவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிரும்படி பிறந்த அத்யவஸாயத்துக்கு அடியான என்றபடி. ஆயிரம்பாட்டும் தீர்த்தம்போலே பரமபாவமென்றபடி. “தேவர் - பூசித்து” என்றகூட்டி அர்த்தம் - தேவருண்டு இத்யாதி. “நல்கி” என்றதுக்கு அர்த்தம் - இவர்களை - ஆதரித்துக்கொண்டு என்று. தேவியர்க்கு நல்கியுரைக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மஹிஷிகளும் இத்யாதி. நல்குதல் - ஸ்நேஹித்தலும், கொடுத்தலும். ஓடமேற்றிக்கூலிகொள்ளுமளவாவது - ஓடத்திலேற்றினபின்பு கட்டாற்றில் கூலிபொருத்திக்கொள்ளில் கொடாதிருக்கவொண்ணாத தசையென்றபடி. மஹிஷிகளெடுத்துக்கைநீட்டின ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே என்றகூட்டுவது. தங்கள் என்றது - இத்தை அப்யஸித்தவர்களை. “ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளுமளவானவாறே” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - உராமஸ்லோகம் இத்யாதி. அதாவது - அதிமூஹ்யமாகப் பேணிக்கொண்டிருந்த உராமஸ்லோகத்தை, த்ரௌபதி குழல்முடிக்கைக்காக வ்யாயோஹத்தாலே அர்ஜுனுக்கு வெளியிடவேண்டும்படியான அளவுபோலே யிருக்கிற அளவுகளிலே என்றபடி. “வைகல்” என்றதுக்குமாவம் - அபர்வணி இத்யாதி. ஸகவத் - ஒழிவில்காலம் இத்யாதி. தீர்த்தனுக்கற்றபின் என்றதொடங்கி, வல்லார்களைத் தேவர்வைகல் பூசித்து - தீர்த்தங்களையென்று - தந்தேவியர்க்கு -

(கக)

